

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
QUEEN
OF
THIEVES
&
CHAOS

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

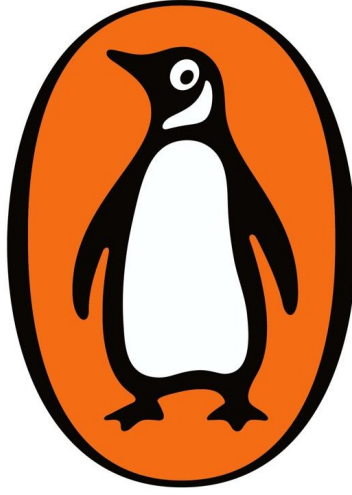
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar Hakkında

K.A. Tucker sürükleyici hikâyeler yazıyor.

Aralarında *The Simple Wild*, *Ten Tiny Breaths*, Fate & Flame serisi, *Say You Still Love Me*, *Until it Fades* ve *Keep Her Safe*'in de bulunduğu otuzdan fazla kitabın uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları *USA Today*, *Globe & Mail*, *Suspense Magazine*, *Publisher's Weekly*, *Oprah Mag* ve *First for Women* gibi yayınlarda yer almıştır.

K.A. Tucker Toronto'nun dışında yaşıyor.

K.A. Tucker ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için: katuckerbooks.com

AYRICA K.A. TUCKER TARAFINDAN

Gazap ve Alevin Kaderi
Kan ve Taşın Laneti

The Simple Wild
Wild at Heart
Forever Wild
Running Wild

On Küçük Nefes Bir
Küçük Yalan
Kaybetmek İçin Dört
Saniye Düşmenin Beş
Yolu
Onun İzinde

Gömülen Su
Yağmura
Dönüşen Nehir
Kovalayan
Buzda Hayatta
Kalan

Yan Kapıdaki Oyuncu
Yan Kapıdaki
Üçkağıtçı

Solana Kadar Benim

Harabem Olacak

Onu Güvende Tut

Kız ol

Beni Hala Sevdiğini Söyle

K.A. Tucker

AQUEN OF THIEVES & CHAOS

İçindekiler

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM

ON DÖRT BÖLÜM ON

BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ

BÖLÜM ON SEKİZ

BÖLÜM ON DOKUZ
BÖLÜM YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR
BÖLÜM YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM
YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI BEŞ
BÖLÜM YİRMİ ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM
YIRMI SEKİZ BÖLÜM YIRMI
DOKUZ BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ
DÖRT BÖLÜM OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZ BÖLÜM OTUZ
DOKUZ BÖLÜM KIRK
KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

KIRK İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM KIRK ÜÇ
BÖLÜM KIRK DÖRT
BÖLÜM KIRK BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ
BÖLÜM KIRK SEKİZ
BÖLÜM KIRK DOKUZ
BÖLÜM ELLİ
BÖLÜM ELLİ BİR
BÖLÜM ELLİ İKİ
BÖLÜM ELLİ ÜÇ BÖLÜM
ELLİ DÖRT BÖLÜM ELLİ
BEŞ
BÖLÜM ELLİ ALTI
BÖLÜM ELLİ YEDİ
BÖLÜM ELLİ SEKİZ
BÖLÜM ELLİ DOKUZ
BÖLÜM ALTMIŞ
BÖLÜM ALTMIŞ BİR
BÖLÜM ALTMIŞ İKİ
BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ
BÖLÜM ALTMIŞ DÖRT

BÖLÜM ALTMİŞ BEŞ
BÖLÜM ALTMİŞ ALTI
BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ
BÖLÜM ALTMİŞ SEKİZ
BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ
BÖLÜM YETMİŞ
BÖLÜM YETMİŞ BİR
BÖLÜM YETMİŞ İKİ
BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ BÖLÜM
YETMİŞ DÖRT BÖLÜM YETMİŞ
BEŞ
BÖLÜM YETMİŞ ALTI
BÖLÜM YETMİŞ YEDİ
TELAFUZLAR TEŞEKKÜR

Aileme, dayanağıma.

BİRİNCİ BÖLÜM

SOFİE

S ofie sonunda görebildi.

Üç yüzyıl boyunca acı çektikten ve yalvardıktan, boş vaatlerden ve onu uçurumun kenarına sürükleyen görünüşte bağlantısız planlardan sonra

Deliliğin...

Diz çökmüş, çıplak bedenini kutsal alanın kaldırım taşlarından sürükleyip Ateşin Kaderi'ni selamlamak için ayağa kalktığı ve yüzündeki beklentiyi gördüğü an

Sofie, onun sert yüz hatlarıyla birlikte muazzam bir şeyin lehlerine değiştiğini anladı.

"O mu yaptı? Su perilerini serbest mi bıraktı?" Histeri her heceye yapışmıştı.

Malachi iki cesedin bulunduğu taş tabutun etrafında dolaştı, bedensel formu korkunç olduğu kadar görkemliydi de. "Süreç başladı."

Derin sesi gürledi; Romeria'nın mükemmel korunmuş yanağında bir parmağını gezdirmek için uzandığında ağzının köşeleri zevkle seğirdi.

"Farkında olsun ya da olmasın."

Sofie heyecanını bastırmak için ellerini karnına bastırdı.

"Daha ne kadar sürecek?" Elijah'ın kollarını yeniden omuzlarında hissetmesine daha ne kadar vardı?

"Yakında, aşkım. Çok yakında." Malachi bakışlarını ona doğru kaldırdı. "O zamana kadar, senin için bir görevim var."

İKİNCİ BÖLÜM

ROMERYA

A Kalenin içinden gelen tiz kahkaha sesleri ayak seslerimizle yarışıyor ve Jarek'in kaşlarını çatmasına neden oluyor.

Üzerimde yükselen heybetli lejyonere bakıyorum, yontulmuş vücudu deriyle sarılmış, samur kahverengi saçları yanlardan yeni tıraş edilmiş ve tepesinde üç kalın kordon halinde örülmüş, ensesinde toplanmış. "Hadi ama, *çocukları* sevmiyor olamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Kaşları kalkıyor, köşeli ama yakışıklı yüzünde bir eğlence ifadesi belirliyor. "Kan arzusu onları ilk kez vurduğunda ne olduğunu sana göstereyim, o zaman o vahşi küçük canavarların ne kadar sevimli olduğunu düşündüğünü göreceğiz."

Zander'ın beslenmeyi öğrenirken Islorian ölümsüzleri için yaptığı tehditkâr tanımlamayı hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum.

"*Ölümlü* çocuklar," diye düzeltiyorum.

"*Biraz daha* az vahşiler. Aynı derecede rahatsız edici." Bakışları sınırlı çevremizi tarıyor, sanki her an duvarlardan bir tehdit çıkmasını bekliyormuş gibi. "Ve buraya ait değiller," diye sessizce ekliyor.

Bir çocuk kahkahası daha sekiyor, yankısı kadim bir büyüyle titreyen bu içi boş krallıkta ürkütücü.

"Bizden biri var mı?" Dağ duvarını üç gün önce açtım ve o zamandan beri Ulysed'e'nin her köşesini araştırdık, gelişen bir şehrin izlerini bulduk - yiyecek dükkanları, giysiler, pencere kenarlarını süsleyen çiçekler - ama çiftlik hayvanları, ötücü kuşlar ve tek tük sokak kedileri dışında yaşam yoktu. Elisaf pırıl pırıl metallerle dolu bir cephanelik buldu - küçük bir orduyu donatmaya yetecek kadar.

Ulysed'e'nin iki hilalli ay amblemiyle süslenmiş bir göğüs zırhı ve aynı damgayı taşıyan altın sikkelerle dolu bir hazine kasası vardı ama zırhı giyecek ya da ödemeyi alacak kimse yoktu.

Sanki Ulysedede inşa edilmiş ve sonra zaman içinde donmuş, bizi bekliyormuş gibi. Ne amaçla olduğunu ise hâlâ bilmiyoruz.

Her tarafı aşılmaz dağ duvarlarıyla çevrili, işgal edilmemiş bir şehir ama sadece bir aptal dağın içinde olduğumuza inanır ve daha da büyük bir aptal hâlâ Islor'da olduğumuzu düşünür. Taşkale olarak bilinen o kadim su perisi kutsal duvarı yarıldığında ve biz o ana kapılardan içeri adım attığımızda, krallığımızın ötesine adım atıyorduk. Her gece gökyüzünde iki ayın asılı olması da bunu doğruluyor.

Bu koridoru kaplayan boyalı tavanı inceliyorum; atlarla çevrili, mal satan insanlarla dolu bir pazar resmi.

arabalar ve göğüslerinde Ulysedede'nin arması olan askerler. Kraliyet mavisii kuleleri ve yükselen korkulukları olan beyaz kumtaşı kale bunlarla doludur

Canlı duvar resimleri, bu insanların kim olduğuna ya da hangi zamandan geldiğine dair hiçbir ipucu yok.

Bunlar geçmişin tasvirleri mi?

Ya da belki umut dolu bir geleceğin?

Sanırım buraya aitim, çünkü Ulysedede'nin sırrını çözen *benim* kanımdı - Ybaris tahtının varisi ve Su Tanrısı Aoife'nin kızı Prenses Romeria ile New Yorklu Romy Watts'ın açıklanamaz birleşimi, insan hırsız kılığına girmiş kasıtsız bir anahtarcı-. Dikenli bir tahtta dikenli bir taç başımı bekliyordu.

Asıl soru, şimdi ne olacak?

Jarek ve ben büyük salona adım attığımızda küçük bir kız - Norcaster'ın bakıcılarının kafeslerinden kurtardığı insanlardan biri - Eden tarafından kovalanarak bir kovalamaca oyununa benzeyen bir şekilde yanımızdan geçip gidiyor.

"Seni yakaladım!" Eden çocuğu sarıp sarmalayarak bir sevinç çığlığı daha atıyor.

Jarek'in ağzının köşesi seğiriyor ve bunun çocuk yüzünden olduğundan şüpheliyim. Hizmetçim onun jilet gibi keskin hatlarını köreltebilecek tek kişi gibi görünüyor.

Eden bizi görünce kızı serbest bıraktı ve eğildi. "Ekselansları!" Masum, mavi bakışları, bir gün önce çıkardığım siyah pantolon ve tünığın üzerinde geziniyor.

Geniş ve dolu dolabı görünce alnı çatladı. "Hazırladığım elbise hoşuna gitmedi mi?"

"Etekle antrenman yapamaz," diye cevap veriyor Jarek ben cevap vermeye fırsat bulamadan.

Gözlerimi deviriyorum. Her gün kalenin antrenman sahasında vakit

geçirmemizi istemekte ısrarcı. Hâlâ öğrenmem gereken onca şey varken,

Hançer fırlatmak hayati bir şey gibi görünmüyor ama geliyorum. Bıçak artık hedefinden sekmiyor. "Çok güzel bir elbise." Kraliçenin odasındaki dolaplar bunlarla dolu ve hepsi de sanki benim için özel dikilmiş gibi üzerime oturuyor. "Ama"-kıyafetimi gösteriyorum-"bu genel olarak *hareket etmek* için çok daha kolay."

"Evet, sanırım öyle." Eden dudağını ısıyor, dikkati Jarek'e kayıyor. Birbirlerine duydukları ilginin nereye vardığını söyleyemem. Şu anda yanımdan ayrıldığı tek zaman Zander ile yatak odamın kapısının arkasında olduğum zamanlar ve o zaman bile Elisaf onu gece geç saatlere kadar koridorlarda dolaşırken gördü.

Küçük kız Eden'in eteklerine sokulmuş, dikkati benden Jarek'e kayıyor. Onu hatırlıyorum, Kamstead'in dışındaki vagonun boşluklarından dışarı bakıyordu - havası yanık et kokan küçük bir köy. Daha önce üzerinde yırtık pırtık giysiler ve is lekeleri varken, şimdi yeni yıkanmış ve güneşli sarı bir önlük giyiyor.

Acaba hangimiz onu daha çok korkutuyoruz - deri giysili formuna sayısız kılıç kuşanmış savaşçı mı, yoksa kanında zehir ve içinden akan anlatılmamış büyü ile Ulyse'de kraliçesine dönüşen Ybarisan prensesi mi? Uzuvar mı?

Ona nazik bir gülümseme sunuyorum. "Adın ne senin?"

"Betsy, Majesteleri." Reverans yapmaya çalışırken dengesini kaybediyor ve bir adım tökezliyor. Yaşından olabilir - beşten fazla olamaz - ya da kraliyet önünde eğilme fikrinden kaçınılan kuzeyden geldiği için formaliteler konusunda çok az pratik yapmış olabilir. Her iki durumda da Corrin dehşete düşecekti.

"Şimdiye kadar burayı sevdin mi?"

Başını hararetle onaylarcasına sallıyor, ama sonra parmağını yukarı doğru kaldırmadan önce duraksıyor. "Bu gerçekten bir su perisi mi?"

Hedefini büyük salonun ortasındaki taş heykele doğru takip ediyorum. En az üç metre boyunda, çivili zırhlar giymiş, sanki savaşa hazır bir yaratık. Sivri kanatları uçmak için olduğu kadar rakiplerini mızraklamak için de tasarlanmış gibi görünüyor, ellerindeki pençeler düşman etini oymak için hazırlanmış. Onu ilk gördüğümde bir daaknar sandım. "Biz öyle düşünüyoruz." Ulyse'de bu kanatlı yaratıkların sayısız versiyonu var; korkunç gargoylelerden narin, insana benzeyen figürlere ve bunların arasında sayısız form. Sonuncuların gerçek olanlar olduğunu varsaymışım, benimle onların aracılığıyla konuşan periler.

Sadece benim duyabildiğim çocuksu kahkahalar, ama Gesine hiçbir şey varsaymamam konusunda beni uyardı. Kahinler de bu korkunç versiyonun

üzerimizde gezindiğini gördüler ve şimdiye kadar öngöruları bizi yanlış yönlendirmedi.

Betsy tehditkâr yarattığı incelemek için başını geriye doğru eğiyor. "Bu kadar korkunç bir şey nasıl olur da bir şehri bu kadar güzelleştirebilir?"

Eden onu susturuyor ve sanki taş bu sert yargıyı duyabilecekmiş gibi yukarıya doğru temkinli bir bakış fırlatıyor.

Belki de olabilir.

Bu kapılardan geçmek bir güvenlik ve umut duygusu getirmiş olsa da, yalnız olmadığımız ve buranın görüldüğü gibi bir yer olmadığı hissi tüylerimi diken diken ediyor.

Her seferinde kalp atışlarımda meydana gelen dalgalanmayı yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

endişemi gizlemek için gülümsediğimi fark ediyorum. "Bilmiyorum ama bunu yaptıklarına sevindim." Zander Islor'u kurtarmak için bir sonraki doğru hamleye karar verirken, umutsuzca ihtiyacımız olan sığınak bu ve ben de onu kucaklıyorum.

bu yeni keşfedilen anahtar büyücü yetenekleri.

Ayak sesleri dikkatimizi Elisaf'ın hızla tırmandığı büyük merdivene çekiyor. Gece bekçimin daha bir hafta önce bir canavar tarafından parçalandığını, gözlerini kapatıp bir daha asla açamayacağını kimse tahmin edemezdi. Bizi gördüğünde sahanlıkta duraklıyor, selamlamak için başını hafifçe eğiyor ve Zander'in beni çağırtmış olması gerektiğini anlıyorum.

"Şu anda ihtiyaç duyduğunuz başka bir şey var mı, Majesteleri?" Eden sorar.

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Formaliteleri bırakması için onu kaç kez zorladığının bir önemi yok, bir insanın nefes alması kadar kolay bir şekilde onlara kayıyor.

"Bu durumda, Mirren'in ekmek pudingi için malzemeler bulduğunu duydum." Betsy'nin yüzü tatlı bir ikram beklentisiyle aydınlanır.

"Majesteleri." Eden reverans yapıyor, gözleri Jarek'in gözlerine kayıyor ve küçük kızı koridora doğru yönlendirmeden önce "Komutan" diye ekliyor. kale mutfağına açılıyor.

Jarek'in bakışları birkaç saniye onu izledikten sonra tekrar

odaklanıyor. "Yani... 'Komutan,' ha?" "Demek 'Komutan', öyle mi? devasa, boş alanda merdivenlere doğru ilerliyor. Jarek artık onun kanına ihtiyaç duymadığı için Eden'a karşı aynı arzuyu duyuyor mu? En azından iki bin yıllık lanetin yarattığı bu duvarların içinde.

"Malachi'nin iblisleri" ortadan kayboldu. Islorialı ölümsüzlerin hiçbiri, kapıdan geçtiklerinden beri o inkar edilemez arzusunun en ufak bir belirtisini bile hissetmedi. Bu gerçek, Zander'in ruh halini gözle görülür bir şekilde yükseltti.

"Bana verdiğiniz unvan bu, değil mi?" Jarek hiç etkilenmeden kuru bir sesle

cevap verir.

"Öyle." Ve ancak Zander'ın, bir kraliçenin etrafını güvenilir danışmanlarla çevrelemesi gerektiği yönündeki ısrarından sonra. Sağ kolumda, Islor'a olan bağlılığının Ybaris ve Mordain'e karşı beslediği önyargılardan daha ağır bastığını kanıtlamış ölümcül bir savaşçıdan daha iyisini düşünemezdim. "Ama neden gözümün önüne İkiniz arasında garip bir komutan ve hizmetkâr rol yapma oyunu mu oynuyorsunuz?"

"Çünkü sen bir sapıksın," diye karşılık verir. Alaycı bir nefes aldım. "Kraliçenizle böyle mi konuşuyorsunuz?" "Çünkü siz bir sapıksınız, *Majesteleri*."

Onun bu saygısızlığına homurdanıyorum ama yine de takdir ediyorum. Jarek'le aramızda pek çok anlaşmazlık oldu -sert savaşçı pek çok kez açıkça benden nefret etti, bana güvenmedi ve ölmemi diledi, ben de aynı şekilde karşılık verdim- ama fidanlara karşı verilen savaştan ve Canavar Grif, aramızda bir saygı ve dile getirilmemiş bir güven var. Sadece kalın bir kibir ve tavır katmanının altında gömülü.

Aramızdaki tek konuşulmayan şey bu değil. Sessiz bir gecede, tarlada, fidanlar gölgeler gibi içeri süzülmeden, merth kordonu sallanmadan önce gerçeğimi ima ettim. Jarek bunun kaderle ilgili olduğunu anladığında, gerisini duymak istemeyerek beni susturdu. Ulysede'ye vardığımdan beri, Gesine bana büyücülük dersleri verirken yanımda durdu ama hiçbir zaman bir açıklama istemedi, ben de hiçbir zaman bir açıklama sunmadım. Ne olduğumu kesinlikle kabul etmedim.

"Kalkmamış olsaydım beni yataktan çıkarmanı mı söyledi?" Merdivenleri çıkarken seslendim.

Elisaf'ın koyu kahverengi gözleri gülümsemesiyle birlikte kırışıyor. "Ekselansları sizi savaş odasında bekliyor. Kraliçe'nin acil konuları görüşmek üzere hazır bulunmasında ısrar etti."

Kraliçe. Başka birinden bahsediyormuş gibi hissetmeyecek mi? "Ne gibi? Lord Hazretleri mi?" Bu aramızdaki bir şakaydı. Elisaf, Atticus'un hain Ybarisan prensesini yakalayıp Cirilea'ya teslim eden kişiye altın, toprak ve unvan verileceğini bildiren mektuplarından birini ele geçirdiğinden beri. "*Uçsuz* bucaksız *diyarımın* içinde hiç toprak bulabildin mi?"

size hitap ediyor mu?"

"Aslında var, *Majesteleri*. Nehrin karşısında tarıma elverişli görünen bir mahalle var. Birkaç dönüm ekili arazisi, domuz ve tavuklarla dolu bir ağılı var. Fearghal onları beslemeye başladı."

"Çiftçi olmak istiyorsun gibi görünüyor." Periler gerçekten de her şeyi

düşünmüşler.

"Belki de domuzları idare etmekte kılıçtan daha iyi olacaktır." Biz tırmanırken Jarek'in botları mermere sürtünüyor. Savaşçı istediği zaman bir kedi kadar sessiz hareket edebiliyor.

"Yine de bir fidan tarafından alt edilen *sendin*," diye cevap veriyor Elisaf umursamazca.

"Ham merth kullanan *beş* fidan," diye tersledi Jarek, eli dalgınca hançerin saplı olduğu göğsünü ovuyordu. Onu hayatta tutmak için Gesine'nin tüm iyileştirme gücü gerekti.

Ve eğer bu söz düellosunun devam etmesine izin verirsem, iş yumruklaşmaya varabilir. "Zander'ın hangi *acil konular* hakkında konuşmaya ihtiyacı var?" Saatler önce beni yatağımızda terk etti, alnıma kondurduğu bir öpücükten ve fazla uyumamamız için nazik bir yönlendirmeden başka bir şey yapmadı. çok işim var ve yeterli zamanım yok.

Elisaf'ın ifadesi değişiyor, tüm mizah izleri kayboluyor. "Korkarım bekleyemeyecek kararlar. Bundan sonra ne olacağı hakkında."

"Yani... her zamanki gibi," diye mırıldanıyorum merdivenleri çıkarken.

İkinci günümüzde Ulysed'e'nin savaş odasını keşfettik, nehre ve ötesindeki şehre bakan bir kulenin tepesinde. Bu, Zander'in Cirilea'daki savaş odasıyla -kalenin zemin katındaki yuvarlak, penceresiz bir alan- ferahlatıcı bir tezat oluşturuyor. Burada gün ışığı geniş pencerelerden havadar, seyrek döşenmiş odaya giriyor. Bir köşede sade ahşap bir masa, üzerinde kırtasiye malzemeleri ve iki hilalli ay amblemi taşıyan bir balmumu seti var.

Yine de odak noktası, merkezdeki taş levha, yüzeyine yayılmış güncel bir harita, Islor ve Ybaris topraklarının büyük yarık tarafından ikiye bölünmüş olması. On binlerce yıldır mühürlü olan bir şehirde soru işaretleri uyandıran bir başka açıklanamaz şey.

"... şimdiye kadar Kamstead'e ulaşmışlardır, bu da kuzeye gitmeye devam ettiğimizi bilecekleri anlamına gelir. Tabii hâlâ Norcaster çevresindeki köyleri araştırmıyorlarsa."

Zander'ın masanın üzerine eğildiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor; eldivenlerini bir kenara atmış, kolları haritayı tutarken kesik önkollarını sergiliyor. Bu sık rastlanan bir manzara; yakışıklı yüzü Islor'un sorunlarının ağırlığıyla kaskatı kesilmiş, altın sarısı saçları muhtemelen elini sinirli bir şekilde ittiği için yüzüne dökülmüş.

Bir savaşçının derilerini giymiş olsa bile, muhteşem görünüyor.

Ve o benim.

Birisi New Yorklu mücevher hırsızına kızıl saçlı bir büyücünün onu hain bir prensesin bedenine girmesi ve Ateş Tanrısı'nın emriyle bir taşın peşine düşmesi için alternatif bir dünyaya göndereceğini söyleseydi, kız onların yüzüne güler ve onlara hayalperest derdi.

Yine de şimdi burada, onun hayatını kurtarmak için tahtını ve krallığını terk eden bir krala aşık.

Zander, Cirilea'nın kapılarının dışındaki o nehir kıyısında tanıştığımız ilk andan itibaren bana her zaman hayattan daha büyük hissettirdi, zırhının içindeydi, hançeri kalbime saplanmaya hazırды. Günler, haftalar ve O zamandan beri, cellattan tutsağa, isteksiz suç ortağına, beklenmedik müttefike ve şüpheli sevgiliye kadar buradaki hayatımda her rolü oynadı.

Ama şimdi kalbimi o tutuyor ve bu ölümcül dünyanın önüne çıkardığı her yeni zorluğu kabul etme nedenim o.

Zander araziye incelemeye ara verip içeri girdiğimde beni izliyor. "Nasıl bu kadar çok uyuyabiliyorsun anlamıyorum." Ses tonunda biraz azarlama var.

Yanına gittim. "*Biri* beni gece geç saatlere kadar ayakta tuttu."

"*Biri beni* uyanık tuttu ama yine de Ulysed'e'nin yarısını yürüdüm bile." Elini bırakmadan önce bir anlığına temas etmek için elini benimkine kaydırırken sert maskesinin arasından bir mizah parıltısı beliriyor. Zander'in iki yüzüne alıştım: Ağzıyla etimin her santimine hayranlıkla bakan tutkulu adam ve sert sözleri ve düşünceli yapısıyla boyun eğmeyen hükümdar. Kapılarımızın ardındaki tek mahremiyet zaman onun sevecen tarafına maruz kalıyorum, ama aldırmiyorum. Gün boyunca bu taş gibi haliyle yüzleşmek ve sonra her gece benim için kırılmasını izlemek sarhoş edici.

Ancak başkalarının önünde, yalnızca tahtını nasıl geri kazanacağına ve Islor'u nasıl kurtaracağına odaklanmış sürgündeki bir hükümdardır.

Her iki görev de imkansız görünüyor.

Lejyon artık bu duvarlar arasında ölümcül bir tehdit olmadığına -en azından yakın bir tehdit olmadığına- kanaat getirdiğinden beri Zander tüm zamanını burada geçiriyor ve bir sonraki hamlesini düşünüyor.

"Telor ve ordusundan mı bahsediyordun?" Haritaya ve Venhorn Dağları'ndaki konumumuzdan güneye, Norcaster'a doğru giden yola bakıyorum.

"Hâlâ yaklaştığına ya da Ybarisalılara dair bir işaret yok ama gözcülerimiz gece karanlığından kaçınmak için geri dönmek zorunda kalmadan önce yalnızca bu kadar alanı kapsayabilir."

Ya da daha spesifik olarak, gün batımında avlanmak için ortaya çıkan ve Prens Ybaris'in anlamadığımız bir anlaşmayla onlara hediye ettiği gümüş bir kordon olan felç edici ham merth ile silahlanmış fidanlardan kaçınmak için. Bu bize şimdiden iki kişiye mal oldu.

Norcaster'da yakalanan lejyonerler ve buraya gelirken saldırı sırasında hayatını kaybedenler.

"Sorguladığınız o fidandan bir şey çıkmadı mı?"

Abarrane masanın karşı tarafında duruyor, olgun buğday rengi saçları yeni örülmüş, kıvrak savaşçı bedenine bir düzine kılıç bağlanmış. Her zamanki acımasız ifadesini takınıyor. "Henüz bir şey yok ama teslim olacak." Zander'in Lejyon komutanı geldiğimizden beri her gece Ulyse'de'nin kapısının önündeydi ve Iago ile Drakon'un yerini bulmak için mahkûma işkence ediyordu.

Teslim ol ya da öl. Uysal ikna yöntemleriyle tanınmıyor. Hâlâ hayatta olması ve sessiz kalması şok edici.

Zander sanki aklımı okuyormuş gibi, "Eğer şimdiye kadar yerlerini bildirmediyse, hiç umutlu değilim," diyor.

"O zaman bir avuç lejyoner alıp arayacağım."

"Bu dağlarda amaçsızca iki kişi arayamayız.

Belki de çoktan ölmüş olan lejyonerler," diyor Jarek konuşmaya katılarak.

Abarrane'in gözleri eski ikinci komutanına dikilir. "O zaman onları dışarı çekeriz."

"Peki ya onlardan yüz tane çıkarırsanız? O merth kordonları olmadan, bunun eşit bir maç olduğunu söyleyebilirim, ama onlarla?" Başını sallar. "Drakon ve Iago'yu yanlarında yatarken, beslenirken bulacaksın. üzerine."

"O zaman ne öneriyorsun? Kardeşlerinizi şu kişilere terk etmeyi... şu kişilere ..." Yüzü öfkeyle buruşuyor, alnından kulağına kadar uzanan ince yara izi kırışıyor.

"Bunu önermiyoruz." Zander Jarek'e uyarıcı bir bakış fırlatır. Abarrane ne kadar soğuk kalpli olursa olsun, savaşçılarına, özellikle de çocukken eğittiklerine karşı son derece korumacıdır. "Ama iki lejyoneri kurtarmaktan daha acil meselelerimiz var. Hudem geliyor ve ortalıkta dolaşan bu zehir ile Atticus'un insanları yargılamadan idam etme fermanı arasında, Islor yakında kendini parçalayacak."

"Sanırım çoktan oldu," diyor Elisaf kasvetli bir şekilde. "Şimdi gitmem için daha fazla sebep var."

"Ve *ne* yapacaksın?" Paniğim kabarıyor. Zander'ın Ulysed'e'nin kapılarının güvenliğini terk edip kralın ordusunun peşinde olduğu ve nefret ettiği kan lanetinin onu şiddetle ele geçirdiği Islor'a dönmeyi planlaması sürpriz değil. Geldiğimiz andan beri bundan bahsediyor. Ama bu pervasızca görünüyor ve bunu ona nasıl anlatacağımı bilmiyorum.

"Telor'u devamıza çekmeliyim. Batılı lordlar onun izinden gidiyor. Telor benim yanımda yer alırsa Rengard bile tarafsızlığını terk edecektir." Sesi inançla kanıyor.

"Telor'un yanında kaç adam var? Rengard'ın dediğine göre bin mi?"

"Aşağı yukarı."

"Yanında *on beş* savaşçı, Elisaf ve *ben* varız." Ve yakınlıklarımı zar zor kavrayabiliyorum. Öğreniyorum, hem de hızla, ama şu anda bir varlıktan çok bir yük olurum.

"*Sen değil*, on bir savaşçı," diye düzeltti Jarek, çenesi inatla gerilmişti. Onu komutanım olarak atadığımda, taleplerinden biri de Ulysed'e'deki herhangi bir tehdide karşı korumak için küçük Lejyon birliği için Zorya, Horik ve Loth'u talep etmesiydi.

Zander ve Abarrane aynı fikirdeydi.

Ulysed'e'de kalmama gelince? Bunu asla kabul etmedim ama şimdi inatçı hödükle tartışmanın sırası değil. "Binlerce askere karşı oraya gidemezsin, Zander. Bu intihar olur."

Sırıttıyor. "Hatırlarsınız, ben savunmasız değilim."

"Hayır, değilsin. Özellikle de hepsini ilk görüşte öldürmeyi planlıyorsanız." Malachi'nin ateşine olan güçlü elf bağlantısıyla bir elma bahçesini yerle bir etmek için sadece tek bir küçük aleve ihtiyacı vardı.

"Planım bu değil," diye itiraf ediyor. "Ama burada ne kadar uzun süre beklersek, Atticus'a nerede olduğumuzu öğrenmesi ve bizi kuşatması için daha fazla asker göndermesi için o kadar çok zaman vermiş oluruz."

"Eminim Atticus'un nerede olduğumuza dair bir fikri vardır." En azından belli belirsiz.

Ama kendi krallığı içinde yeni bir krallık beklemezdi. Keşke bu haberi aldığımda duvarda uçan bir sinek olabilseydim. "Tamam, o zaman önce Telor'la mı konuşmak istiyorsun? En son bir lordla konuştuğunda ne olduğunu hatırlıyor musun? Norcaster'daki Greasy Yak'ta? Sana hatırlatmama izin ver. Ölebilirdin ve yanında sadece on iki asker mi vardı?"

Zander dişlerini gıcırdatıyor. "Bu hatayı ikinci kez yapmayacağım."

"Hayır, ama bir tane daha yapabilirsin. Telor'un *bin* askeri var. Ayrıca, endişelenmemiz gereken fidanlar var."

"Ve gölgelerden sürünerek çıkan diğer her şey," diye ekliyor Elisaf, bir elini derisinin üzerinde gezdirerek. Kalçası her zamanki gibi güçlü ama Grif'in parçaladığı yerde sayısız gümüş diş izi var.

Zander burun kemiğini sıkıyor. Bu konuşmayı birden fazla kez yaptık ve hiçbir zaman anlaşmayla sonuçlanmadı. "O zaman ne öneriyorsun, Romeria? Burada, bu tertemiz beyaz duvarların arasında saklanmaya devam ettiğimi mi?" Etrafımıza el sallıyor. "Bu nasıl bir kral?"

Ölmeyecek biri. Bu sözleri geri alıyorum çünkü bunlar bencilce ve onun iradesini bükmeyecekler. "Birkaç gün daha bekleyebilir miyiz? Ybarisans'ın bize ulaşma şansı var mı? Kamstead'den düzenli olarak geçtiklerini biliyoruz. Bıraktığımız mesajı alacaklardır. Geleceklerdir."

Abarrane alay ediyor. "Sana sadakat yemini edeceklerine bu kadar emin misin?"

"Bildikleri kadarıyla ben hâlâ Ybaris Prensesi Romeria'yım ve annesine, dolayısıyla da ona yemin etmiş durumdalar, değil mi?" Elimden geldiğince inandırıcı olmaya çalışıyorum. Kraliçe Neilina'nın planlarına ihanet ettiğimi anlayıp anlamadıklarına dair hiçbir fikrim yok.

"Peki ya senin aynı prenses olmadığını anladıklarında?" Zander soruyor.

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Sadece birkaç gün daha. Kendin de söyledin; Telor'un dinlemesine ihtiyacın var ve iki yüz Ybarisli, yakınlıklarıyla birlikte saldırmadan önce iki kez düşünmesini sağlayacaktır."

"Eğer Ybarisalılar önce bizi öldürmezse," diyor

Jarek. Ona ters ters bakıyorum. Hiç *yardımcı* *olmadı*.

Zander kollarını göğsünde kavuşturmuş, tehditkâr bir ifadenin ardında düşünceleri çalkalanıyor. "Tehlikeli bir durumdayız. Kraliçe Neilina'nın ne duyduğunu ya da ne öğrendiğini bilmiyoruz, ancak zehrin kaynağından haberdar olduğumuzu bildiğini varsayıyoruz. Ybarisalıların bize doğru ilerlerken ondan nasıl bir emir almış olabileceklerini de bilmiyoruz, çünkü aralarında bir iletişim olduğunu biliyoruz."

"Peki ya Ybarisalılar saldırırsa?" Abarrane soruyor.

"Ulysede'nin kapılarının bize yeterli koruma sağlayacağını umuyorum. Ancak Ybarisalılar saldırırsa -eğer *herhangi biri* saldırırsa- şiddetle karşılık vermekten başka seçeneğimiz kalmaz."

"Ordusu gelmeden önce bu Ybarisalıları katledersek Telor'a iyi niyetimizi göstermiş oluruz." Jarek'in sırtışı hınzırcaydı.

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun." Zander'in bakışları yine haritada, hain kardeşine kaptırdığı diyarda. "Kendimizi hain bir kardeşin

Ybarisans veya Telor ile savaş. Bize müttefik lazım, düşman değil.
Cirilea'ya bizimle birlikte yürüyen o adamların her birine ihtiyacımız var."

"Yani Telor'un yanında bin askerimiz var, muhtemelen bize saldırmak için iki yüz Ybarisli geliyor ve biz de tahkim edilebilir bir şehirdeyiz. Oraya gitmen için *harika* bir zaman gibi görünüyor." Alaycı ses tonuma engel olamıyorum.

Azı dişleri gıcırıyor. "Ybarisalıları bir gün daha vereceğiz."

Rahatlayarak iç çektim. Her seferinde bir gün, isteyebileceğim tek şey.

"Bu arada, belki bu gece o fidanın dudaklarını gevşetmenize yardımcı olabilirim." Abarrane'e doğru başını sallar.

Gülümsüyor. "Yardıminızı memnuniyetle karşılıyorum."

Zander'in ikna yöntemlerinin neler olabileceğini düşündükçe ürperiyorum. Daha önce Cirilea'nın kalesinin derinliklerinde Prens Tyree'den bilgi almaya çalışırken ateş kullandığını görmüştüm. En azından sorgulamaları duvarlarımızın dışında tuttular, böylece Ulysede'deki hiç kimse fidanın çılgınlıklarını duymak zorunda kalmadı.

"Bu kadar yeter. Cadı ne keşfetti?" Abarrane konuyu aniden değiştirerek talepte bulunur.

Omuz silkiyorum. "Mordain'in arşivlerinde hiç görmediği şeylerle ilgili bir sürü kitap var.

Burada işimiz bittikten sonra onu görmeye gideceğim."

Cevabımdan tatmin olmayınca kaşlarını kaldırarak Jarek'e döndü.

"Belirli bir şeyi arıyor gibi görünüyor. Kütüphaneden ayrılmayacak."
Jarek'in Ulysede'nin komutanı olarak verdiği ilk emir, Gesine'nin her hareketini izlemesi için Zorya'yı görevlendirmek oldu. Resmi açıklama bu gizemli şehirde onun güvenliği için olduğu yönünde ama Jarek'i tanıyorum. Ona güvenmiyor.

"Tam olarak ne arıyorsun?" Zander'in sert bakışları delici.

Homurdanıyor. "Sence kendini açıkladı mı?"

"Eğer onun gerçekte nerede olduğuna inanacaksak, kendini açıklaması *gerekecek*.

bağlılıklar yalan söyler." Gesine'ye güvenmeyen tek kişi Jarek değil.
Zander, Gesine'nin sonsuza dek önce Mordain'e, Islor'u hiç sevmeyen ve varlığımdan haberdar olsalar beni anında idam edecek olan büyücülerin adasına sadık kalacağına dair endişesini gizlemiyor. Görünüşe göre Zander'in şüphesi Ulysede'nin kapıları açıldığından beri daha da artmış.

"*Lütfen* Gesine'nin ne kadar değerli olduğunu hatırlayabilir miyiz?"
Hepsine hatırlatıyorum, sesimde öfke alevleniyor. "Cirilea'dan onun sayesinde kaçtık. *Burayı* onun sayesinde bulduk ve kan laneti burada yok

oldu. Bazılarımız onun sayesinde hayatta, başka *hiçbir* sebep yok." Bunu Jarek'e yönelttim.

"Hepiniz tarafından tehdit edilirken bize yardım etti ve yol boyunca bizi iyileştirdi." Düşmanlarla dolu bir denizde benim için bir dost oldu.

"Ama bizim yararımıza mı yoksa onun yararına mı yardım ediyor?" Zander bastırır. "Yapma Kehanetle hareket eden bir rahibenin bunları kalbinin iyiliğinden yaptığını varsayalım."

"Olmayabilir." Ben aptal değilim. "Ama siz bize karşı komplo kuran bir kötü adammış gibi davranmaya devam ediyorsunuz."

Zander derin nefes alır.

"Mordain'i nasıl tanımadığımı anlatmak için bu küçümseyici tonu kullanırsan, kutsal olan her şeye yemin ederim," diye dişlerini sıkarak bağıriyorum. Bu, iki tarafın da yumuşamadığı, çok fazla kez yaşadığımız bir başka tartışma.

Söze dökülmemiş tehdidim, söylemek üzere olduğu her neyse dilini tutmasına neden oldu. "Aradığı şey her neyse, seni yakınlıklarını nasıl kullanacağın konusunda eğitmekten daha önemli değil. *Tüm* Islor'da bunu yapabilecek başka birini görüyor musun?" Ellerini haritaya doğru uzattı. "Gelecek, onun

odaklanmalı, geçmişle ilgili eski kitapları *kariştirmamalı*."

"Haklısın. Eğer burada işimiz bittiyse ..." Dönüp dışarı çıkıyorum, kızgınlığımın baş döndürücü bir iz bırakmasını umuyorum.

Jarek'in topuklarıma basmasına ramak kaldı. "Ona güvenmemekte haklıyız."

"Öyle mi? Bu arada, göğsündeki yara izi nasıl? Hani şu seni öldüren hançerin izi?" Geri atıyorum.

Dudakları büzülür. "Yollarımız sadece onunla aynı yöne gittiği sürece aynı hizada olacak. O Mordain."

"Bu onun nereden geldiği, kim olduğu değil."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bunu söylemeye devam et." Gülümsemesi acımasız. "Söz konusu onların türü olduğunda hiçbir fark olmadığını yakında öğreneceksin."

İçeri ilk adım attığımda Cirilea'daki kütüphanenin dört katı ve demir spiral merdivenleriyle çok büyük olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama Ulysed'e'nin kütüphanesi kendi aleminde, kalenin içinde üç kat aşağıya iniyor ve her biri görüş alanımın ötesine uzanıyor. Sıra sıra dizilmiş cilalı ahşap raflar uçsuz bucaksızdır ve çoğu tahtı ve kutsal sunağı işaretleyen aynı dilde yazılmış kitaplarla doludur. Hava kâğıt, mürekkep ve tahta kokuyor ama

Eski bir kütüphaneden beklenebileceği gibi küflü değil. Yoğun bir şekilde filtrelenmiş ışık, yüksek vitray pencerelerin ötesinden içeri bakıyor ve aydınlatmanın yolu. Alevli fenerler bunu telafi eder, kendi kendilerine tutuşurlar.

-Ya da bir ziyaretçinin yaklaştığını hissettiklerinde görünmeyen bir el tarafından.

Varışımızdan kısa bir süre sonra kalenin kütüphanesini keşfettik ve Gesine o zamandan beri mecbur kalmadıkça dışarı adım atmadı, kendini bir kandil ve sürekli değişen bir kitap yığını olan bir masaya park etti.

Zorya içeri girdikten birkaç dakika sonra bizi karşıladı. "Böyle bir cezayı hak edecek ne yaptım, Komutan?"

Jarek sırtıyor. "Kitapları ve büyücülerini sevdiğini söylediğine yemin edebilirim." "O zaman kulaklarını temizletmen gerek." Gesine'ye kaşlarını çatarak bakıyor.

bir masa, görünüşe göre gelişimizden habersiz. "Cadı bütün gün bana emirler yağıdırıyor. 'Şu kelimenin geçtiği bir kitap bul Zorya,' 'Şu sembolün olduğu bir bölüm ara Zorya,'" diye alaycı bir tonda papağan gibi tekrarlıyor. "Peki onları bulduğumda bir teşekkür alıyor muyum?"

Ölümcül savaşçının Gesine için kitap getirmesi bile şaşırtıcı. Bu sadece Jarek'in onun amaçsızca bilgi edinmediği iddiasını doğruluyor. Belirli bir şeyin peşinde ve bana yakınlıklarımla ilgili dersler vermek dışında günlerdir buna ara vermedi.

"Pan nerede?" Etrafımda o muzip yüzü arıyorum. "Sana yardım ediyor olması gerekiyordu."

"Gitti. Nereye ya da neden gittiği hakkında hiçbir fikrim yok." Zorya tek güzel gözünü yuvarlar

Diğeri ise Cirilea'dan kaçış sırasında bir merth bıçağıyla sakatlanmış deri bir yamanın arkasında saklanıyor. "Muhtemelen yine kralcılık oynamaya gitmiştir."

Hiç sanmıyorum. Jarek en son Pan'ı başındaki taçla tahtımda oturup hayali kullara emirler yağıdırırken yakaladığında, derisinden yeni bir koltuk minderi yapacağına söz vermişti. Ölümlünün altına işediğine eminim.

Pan muhtemelen Zorya çok konuştuğu için dilini kesmekle tehdit ettiği için kütüphanedeki görevini bıraktı ve Zorya'nın şaka yapmadığını biliyor.

"Gesine ne arıyor?"

"Nasıl bilebilirim ki? Bunun için benimle konuşması gerekir. Bu karanlık yerden neredeyse hiç çıkmıyor. Zar zor yemek yiyor. Banyo yapmadı." Hoşnutsuzlukla burnunu çekiyor. "Dün gece onu bir kitabın üzerine sızmış, ağzından salyalar akarken buldum. Yüzünü sayfadan sıyırmak zorunda kaldım." Zorya başını sallar. "Ben daha çok

seyahat ettiğimiz versiyonu. *Bu versiyon mu?* O farklı ve ben bunu umursamıyorum."

Onun sözleriyle düşüncelerime bir tedirginlik yerleşiyor. "Farklı *Nasıl?*"

Zorya omuz silkiyor. "Dikkati dağınık ve sinirli. Kendi kendine konuşuyor. Coğunlukla mırıldanıyor. Tutarsız."

Yeni bir korku patlak verdiğinde paniğim artıyor. Ya ...

Jarek'i Zorya'ya ve onun kötü ruh haline terk edip element büyücüsünün oturduğu yere koşuyorum, endişem her adımda artıyor. "İlginç bir şey buldun mu?"

Yanıt yok.

"Gesine?" Sesim niyetlendiğimden daha keskin, kaygının da etkisiyle.

Başını kaldırır. "Oh, Romeria, özür dilerim. Çok odaklanmıştım."

Gözleri ağır torbalarla kaplı, siyah saçları taranmamış, elbisesi buruşuk.

Bu dağınık haline alışık değilim. Romeria'dan çok farklı.

Cirilea'nın eczanesinde tanıştığım sakın büyücü.

Ama zümrüt yeşili bakışları bana tanıdık bir kurnazlıkla bakıyor ve ben de onun büyülediği kitaba doğru başımı sallamadan önce kendime küçük bir teşekkür etme izni veriyorum. "İlginç bir şey var mı?"

"Evet, sanırım öyle. En azından benim için ilginç. Bu dili tercüme etmekte Mordain'in daha zeki kâtipleri kadar usta değilim. Konuşma tarzı arkaik ve çok zamanımı alıyor ama *sanırım* bunlar kitaplar, büyücüler çağından önce var olan kâtipler tarafından yazılmıştır." Bir yığının üstündeki bir tanesine uzanıyor. "Mistikler denen ve büyücülere çok benzeyen bu varlıkları, çeşitli güçlerde elemental yakınlıklarla doğduklarını anlatıyorlar. Yine de ölümlülerden doğmamışlar. Üreme yeteneğine sahiplermiş ve yakınlıkları her nesilden nesile aktarılıyormuş. Şaşırtıcı, değil mi?" Gözleri gerçek bir zevkle parlıyor.

"Onlara ne oldu?"

"Onların bu dünyadan kayboluşunu açıklayan bir şeye henüz rastlamadım. Eminim oralarda bir yeredir." Raflara doğru bir el sallıyor.

"Mordain, Skatrana'da bulunan ciltler ve kahinlerin görüleri dışında o zamana dair hiçbir bilgiye sahip değil. Gerçek şu ki

Perilerin bu bilgiyi Ulyse'de'nin içinde korumuş olması önemli."

"Bu yüzden mi Zorya dün gece seni sayfalardan sıyırmak zorunda kaldı? Bu mistikler hakkında bilgi edinmek için bu kadar çaresiz olduğun için mi?"

"Her şeyi öğrenmek için yanıp tutuşuyorum. Burada öğrenecek çok şey var." Gesine sandalyesinde geriye doğru çöküyor, yüz hatlarını ciddi bir ifade sıkıştırıyor.

"Davamız için değerli olabilecek öğrenecek çok şey var ve korkarım bana çok az zaman kaldı."

Aklının nereye gittiğini sormama gerek yok çünkü beni buraya koşturan da aynı endişe. Gesine'nin kafasının üzerinde bir saat işliyor, her elementalin üzerinde işleyen, kaçamayacakları bir kaderi, güçlü bir büyücüden zayıf bir kahine dönüşmek için geri sayan bir saat. Eğer Romy Watts olarak kalsaydım, ben de -farkında olmadan- buna boyun eğebilirdim.

New York City'de yaşıyordu ve bu elf ölümsüz formunda yaşamıyordu.

Kaçınılmaz sonuç ikimizin de zihninde hâlâ tazeliğini koruyor. Ianca'yı kaybettik.

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce, hayvan postlarına bürünmüş ve hayallere dalan solgun bir versiyonunun gerçeklikle olan bağı zayıfladı.

Gesine için bunun ne zaman gerçekleşeceğinden emin olamayız, ancak değişimin üçüncü ve dördüncü on yılları arasında gerçekleştiği ve elemental ne kadar güçlüyse o kadar erken olduğu söyleniyor.

Gesine otuz altı yaşında ve üç yakınlığın güçlü bir kullanıcısı. Bu dört yıl, dört ay ya da dört hafta içinde olabilir. Yarın da olabilir.

Tereddüt ediyorum. "Sen... bir şey *hissettin* mi?" Wendeline bir keresinde bana

Elementaller başlangıçta akıl sağlıklarının bozulduğunu hisseder, diğerleri ise akli başında bir şekilde uykuya dalar, ancak uyandıklarında kaybolurlar.

"Bunalmış ve donanımsız olmanın dışında mı?" Zayıfça gülümsüyor.

"Belki de beni rahatsız eden bu ağır endişe uykusuzluktur."

"Zorya salyalarınızın aktığını söyledi."

Gesine inleyerek avuçlarını yüzünde gezdiriyor. "Bunu zaten birkaç kez duydum. Sanırım çok yorgundum. Beni odama kadar taşıdığını hatırlamıyorum."

Sadece Gesine'nin buraya geri dönmesi için.

Ama ne için? Jarek ve Zorya'nın hissettiklerini ben de hissediyorum; Gesine özel bir şey arıyor. Ama bunu açıkça paylaşmadığına göre, kendine göre nedenleri olmalı.

"Bana öğrettiğin gibi o koğuşları inşa ediyordum. Sanırım başardım."

Çoğunlukla kapılarda, Vin'nyla'ya, Havanın Kaderi'ne olan yakınlığımı kullanarak aşılmaz bir duvar ördüm, herhangi bir kilidin sağlayabileceğinden daha güçlü bir koruma. Bu iş

Biraz pratik. Sonunda ustalaşana kadar Jarek'in tekmelediği dört ahşap kapı parçalanmıştı. Sonuncusunda acı içinde yere yığıldı ve koğuşumun omzuna taş

kadar sert olduğunu doğruladı.

"Her şeyi çabucak kavırıyorsun. Ve yüzüğüne ihtiyacın yok. artık." Prens Romeria'nın nişan yüzüğünün bulunduğu çıplak parmağıma dokunuyor; Aoife'in simge altınından ve kökeni bilinmeyen ama perilere ait olduğu söylenen donuk beyaz bir taştan yapılmış güçlü bir süs eşyası.

"Amacına hizmet etti. Artık hiçbir şeyi maskeleyemiyoruz değilim."

Tekerim

Büyü, bir zamanlar olduğu gibi felç edici bir gürültüden ziyade, içimde hoş bir vızıltı. Ve aynaya baktığımda, büyüdüğümde tanıdığım yüz yerine Prens Romeria'nın yüzünü görmeye kendimi bıraktım. "Bundan sonra ne üzerinde çalışmalıyız?"

"Belki de bir alev duvarı inşa ediyorsunuzdur?"

Gözlerim kısıldı. "Bunu bana zaten sen öğrettin, hatırladın mı?" Gerçi ilk seferinde ihtiyaca göre kendim yapmıştım.

Göz kırıyor. "Haklısın, yaptım." Bakışları ucsuz bucaksız kitap koleksiyonuna doğru kayıyor. "Sadece çok yorgunum."

"O zaman biraz ara vermelisin. Burada *o kadar* önemli bir şey yok, değil mi?" Şüpheyi sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. Bunu herkesten duyuyor, benden de duymasına gerek yok.

"Korkarım olabilir," diyor belli belirsiz. "Ama tek başıma araştırmak benim için çok zor."

"Zorya ve Pan yardım ediyorlardı, değil mi?"

"Evet, ama yine de yeterli değil." Başını iki yana sallar. "Hayır, uzmanlara ihtiyacım var.

Onlardan düzinelerce var." Sanki bir sonraki sözlerini söylemek için cesaretini topluyormuş gibi duraksıyor. "Aramalarını daha iyi yönlendirmek için yakınlıklarını kullanabilecek olanlar var."

"Peki bu insanları Mordain dışında nereden buluyorsunuz?"

Alt dudağını ısıyor ve cevap vermeden de tam olarak bunu amaçladığını anlıyorum. Zander beni Gesine'nin bu talepte bulunacağı konusunda uyarmıştı ve bunu yaptığında da kesin bir hayır cevabı alacaktı. Wendeline'in ona ihanetinden sonra, daha fazla büyücüye kucak açmadığı için onu suçlayamam.

Gesine'nin zihnindeki dişlilerin çalıştığını, beni ikna etmek için bir yol aradığını neredeyse görebiliyorum.

"Bu da onlara Ulysede'yi ve geçidi nasıl açtığımızı anlatmak anlamına gelir ki bu da benim ne olduğumu açıklamak demektir." Bir anahtarcı.

Benim çok

Varoluş onlar için bir suçtur ve iki bin yıldır olduğu gibi ölümle cezalandırılabilir.

"Endişelerinizi paylaşıyorum," diye yavaşça başladı. "Ama tüm loncayı kastetmiyorum-"

"Yine de bunu gerçekten kontrol edebilir misin?"

"Kâtipler, Ianca'nın çağrılmasından haberdar oldukları için şimdiye kadar bunu başardılar. Yıllardır."

"Bildiğiniz kadarıyla. *Ne kadar zamandır* onlarla temas kurmadınız? Argon'dan kaçtığından beri mi? O aylar önceydi. Her şey değişti. Artık pek çok şey açıkta."

Dudağını ısıyor. "Usta Kâtip'in sadece gerekli olanları sürece dâhil edeceğine *güveniyorum*."

"*Ben* bilmiyorum." Ve Zander bu konuşmaya hiç yanaşmıyor. "İhtiyacımız olan son şey Kraliçe Neilina'nın benim onun kızı olmadığını öğrenmesi ve buraya gelmekte olan iki yüz Ybarisalıya bunu söylemesi." Umarım. "Onlara beni öldürmelerini emredecektir. Prenses Romeria olmadığını bilmemeliler. Telor'un ordusu geldiğinde onlara ihtiyacımız olacak. Peki ya Baş Kâtibiniz kehanetin, bırakın Ulyse kraliçesi rolünü oynamayı, kilit bir büyücünün serbestçe dolaşmasına bile değmeyeceğine karar verirse ne olacak?" *Oynamak önemli* bir kelime. Tedirginliğim arttıkça sesim de kelimelerimle birlikte yükseliyor.

"Kehanet, perilerin büyücüler çağında yeniden yeryüzünde dolaşacağını önceden haber verdi ve bu da kilit bir büyücünün itlaftan kurtulması gerektiği anlamına geliyor. Henüz farkında olmasalar bile farkındalar."

"Bu, arkalarına yaslanıp buna izin verecekleri anlamına gelmiyor. Kendin de söyledin, Mordain'deki herkes kehanete değer vermiyor." Başımı iki yana sallıyorum. "Üzgünüm Gesine, ama bu çok riskli. Bu sırrı korumak beni bu kadar uzun süre hayatta tutan şeydi." Zander bile o ilk günlerde öğrenseydi beni öldürürdü.

Kaşları rahatsızlıkla çatılıyor. "Sanırım size artık çok geç olduğunu söylemeliyim. Çarklar çoktan dönmeye başladı."

Midem sıkışıyor. "Ne demek çok geç? Ne çarkı?" "Kâtipler şimdiye kadar senin hakkındaki gerçeği duymuşlardır."

"*Nasıl? Onlara kim söyledi?*" Paniğe kapılmış sesim kavernöz kütüphanede yankılanıyor.

Pişman olmayan gözlerle bana bakıyor. "*Ben* yaptım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AGATHA

"Master Scribe, bak ne yapabiliyorum!" Paityn işaret parmağını kaldırarak ucunda dans eden küçük bir alevi gösteriyor, neşesi etrafa yayılıyor.

"Aferin sana. Üç kat büyüdüğünde bana tekrar göster. Ve Dışarıda bir açıklıkta pratik yap ki tüm loncayı yakmayasın." Koridorda öğrencimin yanından geçerken gülümsemeye zorluyorum ama yavaşlamıyorum, parşömen sıkıca kavradım. Aldığım bu mektubu saklamalıyım, hatta *yakmalıyım*, biri elimde olduğunu fark etmeden önce, ama Allegra'nın ona ihtiyacı olacak. Ayrıca, eğer Allegra'yı biraz olsun tanıyorsam, inanmadan önce Gesine'nin sözlerini görmek isteyecektir.

Onlara inanamıyorum.

Malachi'nin entrikasıyla Islor'daki başka bir diyardan gelen bir anahtar büyücüsü mü? Neredeyse seksen yıllık hayatımda böyle bir şeyi hiç duymadım. Bu arşivler bunu ima etmedi, ve ben bilirdim. Hayatımı hem kahinlerin hem de kâtiplerin hatıralarına dalmış olarak geçirdim, onların hatırı sayılır bilgi parmaklarımda ucunda.

Yine de buradayız ve şimdi nasıl ilerleyeceğime karar vermeliyim.

Keşke Allegra'yı dahil etmeme gerek olmasaydı. Loncanın İkincisi çok genç ve hırslı, çeşitli maskeler takma konusundaki kusursuz becerisi rahatsız edici.

Tüm kurnazlığıyla Kraliçe Neilina'ya rakip olabilir ve bazen kendimi onun yarattığı bir ağın içinde bulacağımdan korkuyorum. Allegra'nın bir gün Lonca Başbakanı rolüne yükselmek için yanıp tutuştuğu bir sır değil.

Allegra'nın ne kadar

Yine de oraya ulaşmak için gidecek... Bu endişeler geç saatlere kadar tavana bakmama neden oluyor.

Ancak Mordain'deki tüm lonca liderleri arasında kâtiplerin rolüne değer

veren tek kişi Allegra'dır. Diğerleri çoğunlukla bizi görmezden geliyor, hem de

Yakınlığımızla olan vasat bağlantılarımız ve kahinlerimize verdiğimiz önem için. Bizler kazazedeleriz, bilgi toplamak ve en genç büyücüleri başlangıç becerileri konusunda eğitmek dışında gerçek bir işe yaramayacak kadar az güce sahip olanlarız.

Ayrıca, artık Allegra'yı dahil etmekten başka seçeneğim yok. Gesine'ye bir iade mektubu göndermek için gereken yakınlıktan yoksunum ve kâtipler arasında hiç kimse mektubun sahibine ulaşmasını sağlayacak kadar güçlü değil. Mektubu saklamalıyız.

Bu anahtar teker ve onun herkesin kaderi için ne anlama geldiği hakkında daha hayati bilgiler edinmeyi umuyorsak, bu iletişim hatlarını açık tutmalıyız.

Lonca kulesine doğru korkuluğu geçiyorum. Ötede kayalar ve mavi sular uzanıyor ve çok uzaklarda, kanalın karşısında Argon'un kalesinin mücevherleri güneş ışığında parılıyor. Nyos'un kuzeyinde, Mordain Adası dağlar ve yemyeşil ormanlardan oluşan nefes kesici bir manzaraya sahiptir. Çocukken, öğretmenlerim çayırarda vakit geçirmemize, bahçıvanlar ve kimyagerler için bitki ve mantar toplamamıza izin verdiği günlerin tadını çıkarırdım.

On yıllar boyunca, genç öğrencilerimi daha büyük derslere geçmeden önce geliştirmekte olan becerilerini test etmek için doğaya götürerek bu küçük neşeye tutundum. Ancak son zamanlarda engebeli arazi bu yaşlı kemiklerim için tehlikeli hale geldi. Gezintileri daha taze ve daha uygun olanlara bırakmak zorunda kaldım, kendimi kâtiplerin nankörce çalıştıkları nemli, karanlık tünellere bıraktım.

Nyos şehrinin kendisi uçsuz bucaksız, görülmeye değer bir manzaradır; merkezindeki yüksek lonca yüksekliklere tünemiştir, sivri tepeleri hem dökümcüler hem de kıvılcımlarını bulmayı bekleyen çocuklar için cesur bir ifadedir. Lonca, Ybaris'ten suların ötesine yelken açan herkesin gördüğü ilk şeydir; yetenekli taş dökümcüleri tarafından tasarlanmış muhteşem bir anıttır. Ama bu

Mordain'e dönenlerin çoğunun özlemini çektiği aşağıdaki şehirdir; dükkânların, kafelerin ve kır evi benzeri evlerin bulunduğu, kendilerini kraliçeye ve tebaasına hizmet etmeye adanmış bir dünyada yaşayan benzer düşüncelere sahip insanların yaşadığı gelişen sokaklar.

Doğdukları ve test edildikleri ve basit ölümlülerden başka bir şey oldukları anlaşıldığı anda onları kolayca dışlayan özneler.

Ağır ahşap kapılara ulaştığımda genel konsey çoktan toplanmıştı. Kapıdaki iki muhafız, elleri kılıçlarının kabzalarını kavramış, boyun eğmeyen bakışlarla beni süzüyor. Yetenekli büyücülerin bulunduğu bir odanın dışına nöbetçi yerleştirmeyi her zaman gereksiz bulmuştumdur, oda

zaten çok sayıda kötülüğe karşı korunaklıdır. Neredeyse bu seçkinleri
giydirmek kadar aptalca.

Savaşçıları tepeden tırnağa zırhlara büründürmek ve onları en ölümcül silahları olan kılıçlarla donatmak. Ama sanırım eğer amaç tehditkar görünmelerini sağlar ve oturum halindeki bir konseyi bölme eylemi ürkütücü olsa da etkilidir.

"Merhaba, Darius, Fatima." Sanki bugün loncaya karşı tek suçum bir toplantıya geç gelmekmiş gibi başımı sallıyorum.

Darius'un kristal mavisi gözleri şaşkınlıkla parlıyor. Tabii ki onlar Otuz yıl önce onları eğiten yaşlı karganın bu korkutucu maskelerin ardında onları tanıyamayacağını varsayalım.

Çenemi kaldırıyorum. "Umarım ikiniz de hala alevlerinizi ilerleme." Gölge ekibine alındıklarından bu yana öğrendikleri düşünüldüğünde önemsiz bir başlangıç becerisi.

Fatima'nın gözlerinde sevinç parlıyor ve çocukluğundaki o geniş dişli sırtışın metalin arkasına saklandığını hayal ediyorum. "Elbette, Usta Kâtip."

"Pekâlâ o zaman." Cesaretimi toplayarak kapıya doğru sertçe başımı sallıyorum.

Kolu çekti. Gürültülü bir gıcırtyla açılıyor ve ben koltuğuma eğilirken birkaç bakışa neden oluyor.

"... Majesteleri endişeden kendini kaybetmiş durumda. Çocuklarının ikisinden de bir dolunay boyunca haber alamadı ama Cirilea'dan gelen son mesajlar kaygı verici. Prens Tyree'nin yakalandığından ve Prenses Romeria'nın başına ödül konulduğundan bahsediyorlar," diyor Lorel konsey masasındaki koltuğundan, benim gecikmeli girişime aldırmadan. Başbakan resmi kırmızı ve gümüş rengi kıyafetlerini giymiş, saçlarını topuz yapmıştı; bu da Argon'u ziyaretten yeni döndüğünün bir göstergesiydi. doğrudan kraliçenin ağzından. "Dahası, Kral Barris'in öldürülmesinden dolayı Islor'dan intikam almaya yemin etti."

"Peki sana şu sözde Isloralı suikastçının cesedini gösterdi mi? Kral'ın ölümünden sorumlu mu?" Solange soruyor, boğuk sesi neredeyse bir mırıltı, dile getirilmemiş suçlama herkesin görmesi için bir çamaşır ipindeki keten gibi asılı duruyor.

Lorel'in dudakları büzülüyor, yaşlılık çizgileri etraflarındaki deriyi kırıştırıyor. Mordain'e benden yirmi yıl sonra geldi ama Başbakan olarak geçirdiği zaman onu yaşlandırdı. erken davranmış. "Bunu açıklamadı ve böyle bir talepte bulunmak bana düşmez."

Allegra, Solange'ın karşısındaki koltuğundan, "Elbette, makul bir şey olarak görülecektir," diye sesleniyor. O da resmi kırmızı ve gümüş rengi elbisesini giyiyor, bunun mecliste göze çarpmaktan başka bir nedeni yok.

İki tekerlekli sandalye

Başbakan'ın altında İkinci olarak eşit rütbede. Üç yönetici lonca üyesi olarak, neyin önemli olduğuna onlar karar verir. Geri kalanımız, yani Her fraksiyonun ustaları, cevaplar vermek ve oylama talep edilen nadir durumlarda taraf seçmeye ikna etmek için izleyici konumundadır. Sonunda, bu Her zaman Lorel'in seçimi galip gelir.

Solange'ın söğüt gibi gövdesi koltuğunda kaskatı kesilmiş, uzun kestane rengi saçları örgülerle bağlanmış ve topuz yapılarak yüz hatlarını daha da sertleştirmiş. Otuz sekiz yaşında, lonca tarihindeki en genç İkinci. "Sanırım hesap verebilirlik artık karşılayamayacağımız bir lüks."

"Peki bu Majesteleri tarafından Mordain'in güvensizliğinin bir işareti dışında nasıl algılanır?" Lorel'in kaşları meydan okurcasına kalktı.

İkinci tereddüt etmez. "Kader, Ybarisan kraliçesi tarafından korkutulmaktan başka bir şey yapmamızı yasaklıyor." Solange bu kadar cüretkâr olan tek kişi.

Başbakan'ın karar verme sürecine meydan okumak.

Bu masanın etrafındaki çok az kişi Lorel'in kararlarının Kraliçe Neilina'nın gözüne girme -ve atanmış konumunu koruma- ihtiyacından başka bir şey tarafından yönlendirildiğine inanacak kadar aptaldır. Daha da azı güney komşularımızın kralın ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanacak kadar aptaldır. Neilina'nın Islor'la yapılacak her türlü anlaşmaya karşı olduğu ve kocasına bu konuyu gündeme getirdiği için kızdığı yaygın olarak biliniyordu.

"Peki ya onun cevabı?" Allegra konuşmayı yumruklaşmadan uzaklaştırır. Akıllıca bir hareket. Genç İkinci doğal bir komplocu olsa da, diplomasi çizgisinde o kadar zahmetsizce yürüyor ki, çok az kişi ihanetin ipuçlarını görebiliyor.

Buna karşılık Lorel'in sarkık yüz hatları asıklaşıyor. "Destek toplamak için gösterdiği çabalar sonuç verdi. Hem ölümlü hem de elf orduları, Kral Ailill ve Caster Farren'ın Nulling'in perdesini yırtmasından bu yana görülmemiş kitleler halinde yürüyor. Çocuklarını Malachi'nin iblislerinden kurtarmaya niyetli."

"Peki Mordain'den ne bekleniyor?" Allegra soruyor ama hepimiz cevabı biliyoruz. Aylardır korktuğumuz şey buydu.

"Elementaller cepheye gitmek üzere organize oluyorlar." Başbakan sanki kendisi de savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştiriyor. "Gölgeleri, en güçlü şifacılarımızı ve mimarlarımızı onlara katılmaları için görevlendirdim."

Masanın etrafında mırıltılar yükseliyor. Yanımda, Usta Şifacı Brigitta nefes veriyor, en iyi ve en parlaklarını savaşa göndermenin onu endişelendirdiğinin tek işareti.

"Mordain yüz yıldır hiçbir savaşa katılmadı," diye başlıyor Solange zoraki bir sakinlikle.

"Gölgelerinizi tam da bunun için eğitmiyor musunuz?" Lorel geri fırlatır.

Solange'ın dişleri gıcırıyor. Son Gölge Ustası öldüğünden beri, yaklaşık on yıldır Gölge onun - işe almak ve eğitmek için - elindeydi. Onları hiç ölüme göndermek zorunda kalmamıştı. "Bu Mordain'in savaşı değil."

"Ama biz müttefikiz ve müttefiklerin yaptığı da budur; birbirlerini desteklemek."

Homurdanmamı bastırıyorum. Kraliçe Neilina, Mordain'in boynunda demir bir mengene tutuyor ve onun her isteğine uymazsak büyücü bebeklerimizi rehin tutuyor. Islor'un ölümlülerinin Mordain ile müttefik olmasından daha fazla müttefik değiliz.

Onları yaşam kaynakları için köleleştiren

bakıcılar. "Bir oylama yapmayı öneriyorum," diyor Allegra.

"Sonuç hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Kraliçe Neilina desteğimizi talep etti ve Lonca Başbakanı olarak ben de bunu kabul ettim," diyor Lorel, sesinde en ufak bir tereddüt belirtisi olmadan. "Ybaris çevresinde konuşlanmış olan büyücülere toplanma emri verilecek. Işık getiriciler, şifacılar, mimarlar... hepsinin yarığa doğru yürümesi ve kraliçenin ordusuna yardımda rollerini oynaması bekleniyor."

Bu grupların efendileri endişeli bakışlar paylaşıyor. Hiçbiri savaş için eğitim almamış.

Ama Kraliçe Neilina'nın umurunda değil.

Usta Haberci Barra boğazını temizler. "Yarığın güneyinde gerçekten neler olduğunu biliyor muyuz? Bize ulaşan bilgiler en iyi ihtimalle kafa karıştırıcı."

Ve eğer söylentileri duyan biri varsa, o da Vin'nyla'ya olan yakınlıklarını kullanarak onları toplayan, kargaları ve kuzgunları uçuşları için kutsayan gruptur uçuşuma doğru.

Keşke Barra'ya mektuplarımı Gesine'ye ulaştırması için güvenebilseydim ama herkes genç efendinin bir gün Lorel'in koltuğuna göz diktiğini biliyor. Zamanı gelene kadar, Lorel'in cebinde kalacak ve Lorel'in ona övgü dolu sözler fısıldayacağını umacak.

Kraliçe'nin kulağına onun hakkında bir şeyler söyledi. Başbakan'ın kararlarını inceden de olsa sorguluyor olması bile endişe kaynağı. Çok şey duymuş demektir.

"Caster'larınıza hangi yeni bilgiler ulaştı?" Solange'ın dudakları düzleşti.

"Başlangıç olarak, Kral Zander sürgüne gönderildi ve kardeşi Atticus tahtta kendisi için hak iddia etti."

Lorel, "Onların politikaları bizi ilgilendirmez," diye reddediyor. "Kraliçe ikisiyle de pazarlık yapmayacaktır."

"Evet Asilim, ama topraklarda dolaşan, ölümlülere bulaşan ve beslendiklerinde ölümsüzleri öldüren zehirle ilgili daha önemli sorunlar var."

"Zehir yeni değil. Bunu daha önce de duymuştuk. Hatırlarsanız, Kraliçe Esmâ ve Kral Eachann bu şekilde ölmüştü."

"Evet, ama artık bu zehrin kaynağının Prenses Romeria'nın kendi kanı olduğuna inanılıyor."

Oda ölüm sessizliğine bürünür.

Lorel birkaç kez göz kırpmıyor. "Belli ki Adalıların, Malachi'nin iblislerinin yeni sorunlarından Ybaris'i sorumlu tutmak için uydurdukları bir masal. yüz."

Barra derin ve sakinleştirici bir nefes alır. Bir ustanın öfkesine yenik düşüp Başbakan'a çıkışmasının ciddi sonuçları olur. En azından rütbesi düşürülür. Daha da kötüsü, boğazlarına bir kılıç saplanır. Karşımızda oturan Usta Bahçıvan Maeve bunu doğrulayabilir. Bu onun sadece ikinci Konsey oturumu, Prime'da patlak veren zamansız bir ölümün ardından önceki efendinin yerini almıştı. "Belki, ama birkaç kaynaktan aynı mesajı aldım-"

"Bu mümkün değil."

"İmkânsız demezdim," diye konuşuyor Allegra. "Bir yolu var." "Bu büyüklükte bir şey kadere bir çağrı gerektirir, bir Elemental kız kardeşlerimizin tasmalıyken yapamayacağı ve Kraliçe Neilina'nın yüzyıllar önce bizzat yasakladığı haince bir eylem." Lorel'in sesi her kelimeyle birlikte yükseliyor.

Odayı dolduran ve giderek artan gerginlik içinde, aniden, açıklanamaz bir şekilde konuşmak ve *tam olarak böyle* olduğunu teyit etmek için bir dürtü hissediyorum.

Allegra'nın uyarıcı keskin bakışları sözlerimi engelliyor.

Lorel daha yakına eğilir. "Bunu mu ima ediyorsun Allegra? Kraliçe Neilina'nın bir tasmayı çıkardığını ve kız kardeşlerimizden birine bir kaderi çağırmasını söylediğini mi?"

Evet! Bunu önermeme gerek yok. Onun yaptığını biliyorum. Ianca itiraf etti.

Ancak bu sözleri yüksek sesle söylemek, kâtiplerin yıllar boyunca sakladıkları tüm sırları itiraf etmek anlamına gelir ve bu da çoğumuzun ölüm cezasına çarptırılmasına neden olur.

Allegra'nın yüz hatları okunmuyor. "Böyle haince bir şeyi asla önermem."
"Umarım öyle değildir." Lorel sanki bu konu kapanmış gibi yumruğuyla masaya vuruyor. "Elementallerden bahsetmişken, Ekselansları Caster Gesine ve Caster Ianca'nın yerine geçecek iki yeni elemental bekliyor."
"Ama en büyüklerimiz çok genç. Henüz eğitimlerini tamamlamadılar," diyor Allegra. Elemental çalışmaların süpervizörü olarak bunu bilirdi. "Endişelerinizi Kraliçe'ye ilettim ve o da bu konuda çok kararlı.

hemen."

Küçümsemem yakalanmadan önce eğildim. *Tabii ki* kraliçe kararlı. Beatrix ve Cressida sırasıyla on yedi ve on beş yaşındadır. Genç ve korkaktırlar ve kraliçe onları ayartması gerektiğine karar verirse ikna etmeleri daha kolaydır.

kaderi tekrar değiştirdi. Bu Ianca'nın aptallığı ve kraliçenin son zaferiydi.

Yine de kehanet her zaman bir yol bulur, kendime hatırlatmam gerekiyor ve eğer Malachi'nin nihai amacı perilerin tam gücünün bu toprakları tekrar şerefleştirmesini sağlamaksa, o zaman hepimizin düşündüğünden çok daha uzun süredir planlar yaptığından şüpheleniyorum.

"Elementallerimizin aldığı eğitim yeterli olacaktır. Geri kalanını Argon'daki ablalarından öğrenebilirler. Ne de olsa onlardan on dokuz tane var," diyor Lorel. Tartışmaya değer ama çoktan karara bağlanmış bir başka konu.

Kimse kaçan iki elementalden ya da neden kaçtıklarından bahsetmiyor. Kimse ilk etapta nasıl kaçtıklarına dair soruları dile getirmiyor. Bunu yapmak, Argon'un mücevherli kalesinde kalan on dokuz elementalden birinin ya da daha fazlasının kaçışlarına yardım etmiş olabileceğini kabul etmek anlamına gelir.

"Bugünlük ara veriyoruz."

Konseyl üyeleri koltuklarını aceleyle terk ederken sandalye ayakları taşlara sürtünüyor, birçoğu Mordain'in Kraliçe Neilina'nın savaşına katıldığı haberi üzerine ellerini ovuşturuyor.

Allegra kapıya doğru yürürken başını dik tutuyor. "Bugün geç kaldınız, Usta Kâtip." Azarlama sesinde asılı duruyor. "Benimle yürüyün ki yetersiz mazeretlerinizi duyabileyim."

Onun hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışarak ve bir keresinde sınıf arkadaşının öğle yemeğini yediği için onu kırbaçladığımı hatırlayarak kapıdan onun yanında çıkıyorum. Korkuluk boyunca, merdivenlerden aşağı ve avluya doğru yürüyoruz.

Caster Yason'un bronz heykeli, binanın yazıtlı kapılarında derslerini alan bir grup taş dökümcüsünün üzerine gölge düşürüyor.

"Yalvarırım yavaşla, lütfen. Bu yaşlı bacaklar eskisi gibi değil."

Allegra sıkıntıyla ofluyor ama hızını ayarlıyor. Gözleri -şiddetli bir yaz yağmurundan sonra yaprak dökmeyen bir orman rengine- dinleyicileri kontrol etmek için etrafımızda dolaşıyor. "Kız kardeşlerimizden haber var mı?"

"Gerçekten de var. Ianca'yı değişim yüzünden kaybettik. Aşağı yolculukları sırasında oldu."

Allegra yüzünü buruşturuyor. "Muhtemelen en iyisi bu. Bu şekilde suçları hakkında konuşamaz. Lorel'in onları kabul edeceğinden değil."

Tabii Ianca hala konuşacak kadar hayattaysa. Gesine bu mesajı yazdığında, Ianca zar zor ayakta duruyordu. Ne büyük bir kayıp. Büyücü, olanlarda ve olacaklarda hayati bir rol oynadı. Onun adı da tıpkı Caster Farren'inki gibi çağlar boyunca yaşayacak. Parşömenlerimiz için onun kahin vizyonlarını yakalama fırsatını çok isterdim.

"Peki ya bu dirilen prenses?" "O

göründüğü gibi biri değil."

Allegra'nın kaşları kırışır.

Yine, İkinci'yi dahil etme ihtiyacını lanetliyorum. Ama yine de, Allegra yıllardır hem Argon'daki Gesine'yle hem de Cirilea'daki kaynaklarımızla iletişim kurabilmemizde önemli bir rol oynadı.

Bedelsiz değil. Efendilerin oy vermeye çağrıldığı nadir durumlarda, duruşuna katılsam da katılmasam da her zaman benim oyumu alır.

Onu meraklı bakışlardan uzak bir oyuğa götürerek parşömeni eline tutuşturdum.

Açıyor, ters çeviriyor, inceliyor. "Bunun içinde bir iz sürme büyüsü var."

"Şaşırmadım. Gesine öğrenmemesi gereken şeyleri her zaman çabuk öğrenirdi." Ama bu bir lütuf çünkü ona vereceğimiz yanıtın gereken yere ulaşmasını da sağlıyor.

"O şimdi nerede?"

"Kuzeye, Venhorn'a doğru gidiyoruz."

"*Venhorn*. Hâlâ bu Taşkale'de bir şeyler keşfetmeyi umuyor." "Bu kehanetle bağlantılı olduğuna inanıyor." Daha zeki bir öğrenci Gesine, hiç tanımıyorum.

Allegra etrafına bir kez daha üstünkörü bakarak mektubu açıyor. Gözleri parlayana kadar ileri geri gidip gelmesini izliyorum.

"Bir anahtar büyücüsü," diye tıslıyor ve bana paniklemiş bir bakış fırlatmak için duraklıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Kaderlerin kendileri tarafından bile yakınlıklar hediye edilemez!"

"Bilmiyorum ama Islor Kralı'nın haberi var." Ya da eski kral. Gesine'nin mektubu da sürgün söylentilerinin doğru olduğunu doğruluyor.

"Ve yine de hiçbir şey yapmıyor... çünkü hâlâ ona deli gibi aşık. Elbette her şey Aoife'in olmasını istediği gibi," diye mırıldanıyor Allegra, okumaya devam ederek.

Gesine'nin prensesin bu versiyonunun bir zamanlar nişanlı olduğu kişiye gerçekten aşık olduğunu ilan ettiği satırdan sonrasını belirtmeme gerek yok.

Allegra'nın nefesi kesilir. "Gesine bundan emin mi?"

"Birçoklarının Kızı ve Herkesin Kraliçesi olarak yeniden dirildi," diye kutsal kitabı kelimesi kelimesine okuyorum. "Bilmiyorum başka hangi yapboz parçaları

Gesine bu mesajı gönderdikten sonra bir araya geldi. Posta güverciniyle geldi." Yolculuğuna yardımcı olacak hiçbir yakınlığı olmayan bitkin bir kuş, Gesine'nin buraya gelmesine rehberlik etmesi için parşömene işlediği kuş dışında. Bellcross adında bir şehrin dışındaydılar, kuzeye doğru gidiyorlardı, o sırada Gesine eline bir kâğıt geçirdi ve birini onu göndermeye zorladı. Aradan muhtemelen haftalar geçti ve çok şey değişmiş olabilir.

"Nedir..." Sayfanın altına aceleyle eklenmiş gibi duran karalamaya kaşlarını çatarak bakıyor. "Ulyse. O da ne? Hiç duymadım."

"Biz de öyle." Kesişen iki hilal çizimini gösteriyorum. "Ama kahinler bu sembolü defalarca gördüler. Hiç kimse bunun arkasında bir anlam bulamadı. İlk kez bu sembolle bir bağlantı kurabiliyoruz." Tek bir kelime. Bir isim. Ne anlama geliyor?

Allegra kâğıdı yuvarlayarak başını sallar. "Tahtını geri almak için yanıp tutuşan bir Islorian kralının kolayca ulaşabileceği bir anahtar büyücüsü fikrinden hoşlanmıyorum. Bunun bedeli ne olacak Agatha? Bunun bir felakete dönüşmesi ve bizim de suç ortağı olmamız ne kadar sürer?"

Bu Allegra'nın onu aramıza kattığımdan beri ilk paniği değil. Ağ örmek çaba ve beceri ister. Bir hata yaparsa, geri kalanımızla birlikte kendini yakalanmış bulacaktır.

Omzunu okşuyorum ve kendimi bir öğrenciyi teselli eden yaşlı bir akademisyen gibi hissediyorum. "Hâlâ çok vasıfsız. Gesine ona rehberlik ediyor ama gerçek bir tehdit haline gelmesi aylar, hatta yıllar alabilir. Ne olursa olsun, ne olursa olsun, bu kehanet adına olacak. Karışamayız."

"Bizi buraya getiren Caster Wendeline'in işgüzarlığıydı," diye hatırlatıyor bana. "Ya da her zaman olması gerektiği gibi."

İç çekiyor, sözlerim onu sakinleştirmiş gibi görünüyor. "Bir yanıt hazırlayacak mısınız?"

"Hemen. Bu akşama kadar göndermeniz için elinizde olacak." Gesine'yle olan geçmişim çok eskilere, onu toz içinde bulduğum ve parşömenlerin arasına saklanıp büyücü derslerinden kaçtığı günlere dayanıyor. El yazımı biliyor. Ben ve Gesine dışında herhangi bir yazar değerli bilgileri saklayabilirdi. Ama cevabımın hedefine ulaşmasını sağlayacak olan Allegra'nın becerisidir.

Yaklaşan sesler Allegra'nın keten ruloyu cebime sokmasına neden oluyor. "Peki Alara ne zaman diğer elementallere katılmaya hazır olacak? Eğitim mi?" diye yüksek sesle sorar.

"Aminadav'a giden kıvılcımı buldu ama Aoife'a giden kıvılcım ondan kaçıyor." "Yine de onu bana gönderebilirsin. Görünüşe göre yerim olacak yakında."

"Nasıl isterseniz, İkinci." Başımı eğerek yeraltı sığınağıma geri dönüyorum.

"Sonunda cevaplarını bulacak mısın, sevgili kızım?" Girdapların izini sürüyorum

Taş duvarlara kazınmış yazılar. Binlerce yıl önce Nyos'un lonca kuleleri, kayalardan oluşan bir dağın tepesine inşa edilmişti.

O zamandan beri kâtiplerin bölgesini oluşturan mağaralar. O zamana kadar periler zaten bir masaldan, çocuklara anlatılan bir masaldan başka bir şey değildi ve bu duvar aramızda ve günlük yaşamlarımızda, pek çok kişinin özlemini çektiği bir açıklama olmaksızın varlığını sürdürüyordu. Zeki ve meraklı Gesine de onlardan biriydi.

Taşa sürtünen ayak sesleri, çocuksu sesi duymamdan bir an önce yaklaşmakta olan biri olduğu konusunda beni uyarıyor. "Usta Kâtip, beni mi çağırdınız?"

Gizemli karalamadan uzaklaşıyorum. Öğrencim kemerin içinde duruyor, uzun sarı saçları atkuyruğu şeklinde örülmüş. "Yaptım, Alara. Eşyalarını topla. Elemental kanada taşınacaksın."

Alara'nın mavi gözleri genişler. "Ama oraya gitmeden önce yakınlıklarımı bulmam gerektiğini sanıyordum?"

"Normalde evet, ama belki de İkinci, Aoife'ı senden kovabilir. başaramadığım yerde." Biraz daha zaman olsaydı başarırdım. Kız daha on bir yaşında.

"Ama... ama... ben burada, seninle kalmak istiyorum." "Senin ve benim ne istediğimiz çok az şeyi açıklıyor."

Alt dudağı titriyor ve tehditkâr gözyaşlarını görmeden önce arkamı dönüyorum. Alara Mordain'e bebekken geldi ve köyde kaldı. tüm çocukların yaptığı gibi lonca kulelerinin dışında, yakınlıklarının arttığına dair işaretler göstermeye başlayana kadar. Son iki yıldır benim sorumluluğumda ve en azından bir yıl daha benimle kalmalı. Benimle geçirdikleri zaman çok kısa olan bu çocuklara bağlanmaktan daha iyisini bilirim, ama bana Gesine'yi hatırlatıyor.

bilgi. "Çalışmalarına odaklanırsan ve biraz boş zamanın olursa belki ziyarete gelebilirsin." Su perisi yazıtına odaklandığım için meşgulumuşum gibi davranıyorum. "Hadi şimdi git. Eşyalarını topla. Caster Joseph size eşlik edecek."

"Evet, Usta Kâtip." Ayakları isteksizce sürükleniyor ve çok uzaklaşmadan bir hıçkırık sesi duyuluyor.

Kendime yumuşak bir nefes verme izni veriyorum. En iyisi bu. "Usta Kâtip?"

Zıplıyorum. "Bana gizlice yaklaşma konusunda ne demiştin, Cahill!"

"Özür dilerim. Yapmaya çalışmıyordum." Derin, ergen sesi pişmanlık dolu. Nefesimi sakinleştiriyorum. "Ne oldu?"

Tünelden aşağı bakıyor. "Alara'nın nesi var?" "Alara'nın hiçbir sorunu yok. Alara'nın hiçbir sorunu yok. elementaller."

"Şimdiden mi?" Soluk yeşil gözlerinde, esmer teniyle tezat oluşturan bir keder parlıyor. O geldiğinden beri ikisi ayrılmaz bir ikili olmuşlardı, adam onun için bir ağabey gibiydi. "Onunla gidemez miyim?"

"Hayır, Cahill. Bunu daha önce konuşmuştuk. Alara'nın iki kaderle güçlü bağları var. Element büyücüsü olarak eğitim alacak ve sonra kraliyet ailesine hizmet etmek için Ybaris'e taşınacak. Senin yerin burada, kâtiplerin yanında, geçmişimizi ve geleceğimizi korumak."

"Çünkü ben zayıfım." Ayakkabılarını inceliyor.

"Hayır, Cahill, çünkü senin *yakınlığın* zayıf, tıpkı tüm kâtip yakınlıklarının zayıf olduğu gibi. Ama biz zihin olarak güçlüyüz ve sen de en çok bu konuda işe yarayacaksın.

hizmet." On yedi yaşındaki çocuğa yalan söylerken ona gülümsüyorum.

Çünkü gerçeği bilen biri olsaydı, onu şafakta idam ettirirlerdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ATTICUS

"W buradasın, sevgili kardeşim?" Düşüncelerim sürüklenirken Islor'un arazisinin harita üzerindeki hatları bulanıklaşıyor. Zander'ın nerede olduğunu biliyorum ya da en azından tahmin edebiliyorum. Gelen mesajlar onun Cirilea'dan Bellcross'a ve ötesine, kuzeye doğru kaçışının net bir yolunu çizdi. O ve Lejyon savaşçıları hayatta kalanlar Venhorn Dağları'na sığınıyor. Yine de kaç tanesi kaldı? Geride bir sürü cesetleri kaldı.

Asıl soru şu: Sırada ne var? Islor'un kudretli *kralı daha* ne kadar o mağaralarda saklanacak, Nulling'in hayvanları ve fidanları arasında yaşayacak ve Ybarisanlı hainin kanı bir zamanlar sahip olduğu krallığı istila edecek?

Kardeşimi tanıyorsam çok uzun sürmez.

Elimdeki küçük silindirik şişe, soğuşuna rağmen avucumu yakıyor. Boaz onu bu sabah erken saatlerde teslim etmişti; Cirilea'da ticaret için bulunan bir tabakçının hizmetkârının cebinde saklı olarak bulunmuştu. Ölümlü idam meydanını görmemiş bile. Sokakta bir ipte sallanıyor. Tören yok. Bekleyenlere, merak edenlere ya da kendilerini kirletip kirletmeme konusunda hala kararsız olanlara hızlı ve acımasız bir mesaj.

Nasıl oldu da *kimse* bunun Romeria'nın kanı olduğunu tahmin *etmedi*? Özellikle de Daaknar'a olanlardan sonra? Geriye dönüp bakınca çok açık. Wendeline biliyordu, ama

Bize kaşıkla yalanlar verdi, biz de kolayca yuttuk. Bu bizim hatamızdı, birçoğundan biriydi. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Koyu kahverengi sıvıyı incelemek için şişeyi kaldırıyorum. Dürüst olmak gerekirse, kana benzemiyor, en azından ölümlülerin damarlarından aldığım taze kıpkırmızıya ve Tyree yüzünü zindan hücresinin parmaklıklarına çarptığında Romeria'nın burnundan akan kana benzemiyor. Ama kaderler, kan hortumlanıp camda saklandığında ne olacağını bilir.

Ve kaderler kesinlikle biliyor, çünkü prenses gibi bir silah ancak onlardan gelebilirdi. Sarhoş edici, bağımlılık yapan, güzel bir yaratık. hem kralları hem de kardeşlerini tuzağa düşürebilir.

Prens Romeria, kendini hatırlasa da hatırlamasa da Islor'un tüm acılarının kaynağıdır.

Bu ısrarcı ihanet duygusuyla tüylerim diken diken oluyor. O Islorian lordları çılgık atarken ve Ybarisalıları kraliyet ziyafetinin verildiği günü yakarken Romeria'nın yüzüne yayılan gerçek dehşeti aklımdan çıkaramıyorum. Sanki başına geleceklerden gerçekten haberi yokmuş gibi. Sanki hafıza kaybı konusunda başından beri doğru söylüyormuş gibi.

İtiraf etmeliyim ki, ona inanmak istediğim zamanlar oldu. Bir merth okundan yükselen Romeria, saldırının planlanmasına yardım eden Romeria'dan farklı görünüyordu.

Ancak, hafıza kaybına uğramış olsa bile, hala her şeyin merkezinde o var ve tüm suçu onun ayaklarına atmakta ve yakalanmasını istemekte haklıydım.

"Başka seçeneğim yoktu," diyorum boş odaya, sanki Zander'in kalan varlığı sözlerimi iletebilirmiş gibi. "Islor'u birlikte kaybedebilirdik. Umarım bunu anlayabiliyordursunuz."

Savaş odamın kapısı arkamdan gıcırdayarak açıldı. "Ekselansları..." Muhafızın metal zırhı tıngırdıyor.

Hâlâ yarı yarıya babamın cevap vermesini bekliyorum. Ama Hudem'in ayının neredeyse bir tam döngüsü boyunca öldü ve gömüldü ve şimdi Ybaris'le yaptığı felaket anlaşılmayı temizlemek bana kaldı. "Ne oldu?"

"Savaş meydanlarında ordulara komuta etmekte bu kadar usta bir kralın tek başına saklanarak bu kadar zaman geçirmesini beklemiyordum," diye cevap veriyor bir kadın.

Saoirse'nin sesinin tınısı omurgamı diken diken ediyor. "*Saklanmıyorum. Düşünüyorum.*" Yine de bu lanet kraliyet sarayında manevra yapmak yerine binlerce askeri savaşa götürmenin kolaylığını özledim.

"Umarım varlığımı rahatsız edici bulmuyorsunuzdur." Endişeliymiş gibi davranıyor.

Son zamanlarda herkesin varlığı canımı sıkıyor. Saoirse, Adley, Boaz... hepsinin krallığımı nasıl yönetmem gerektiği konusunda bir fikri var ve paylaşmam için kulağıma fısıldıyor. Sanırım Zander de tahtı vaktinden önce devraldığında böyle bir durumla karşılaşmıştı. Ama babamız tüm hayatı boyunca onu bu rol için yetiştirmişti.

İlerledikçe öğreniyorum ve çoğu gün ayaklarımın altındaki zemin bataklık gibi geliyor.

Derin bir nefes alarak kızgınlığımı bir kenara bıraktım ve yüzümü Islor'un gelecekteki kraliçesi yerde bana doğru süzülürken, söğüt gibi gövdesi zarif, gülümsemesi ağırbaşlı. Altındaki hayaleti gizlemek için etkili bir pelerin.

İtiraf etmeliyim ki, Saoirse'ye bakmak hiç de nahoş değil. Yıllar önce Lord Adley'in kızını ilk gördüğümde, keskin bakışlarının çekici geldi ve kim olduğunu anlamadan flört ettim. Öğrendiğim anda ilgim azaldı. Mesele sadece Kettling'le olan bağları değildi - doğuda kontrolü ele geçirmek için yanıp tutuşan ve fırsat verilirse ailemi bir çırpıda gasp edebilecek müthiş bir şehir. Babam aptalca bir fikre kapılıp iki bin yıldır açıkça ölümümüzü dileyen Ybaris'le pazarlığa oturmadan önce, Zander'le bir ittifak kurması gerekiyordu.

Kettling düşmana müttefikten çok daha yakın ama en azından motivasyonlarını biliyorum. Saoirse iktidara pençelerini geçirmekten başka bir şey düşünmüyor. Babası Lord Adley, her gece krallığa hükmetme hayalleri kuruyordur, ancak kızının varislerinin tahta geçmesini ya da benim ölümümü beklerken, hangisi önce gelirse, kralın kulağına sahip olmakla yetinecektir.

Adley'i tanıyorsam, ikincisi için planlar çoktan yapılmaya başlanmıştır.

Krallığının ve halkının iyiliği için, bu evlilik teklifini kabul ettiğimden beri kendime yüzüncü kez hatırlatıyorum. Neyse ki, pişman olmamak için Saoirse'nin yanında geçirdiğim zamanı kısıtlamayı başardım. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Evet, gelinliğimi diken terzinin dilini kesmek için izninizi istiyorum."

Kaşlarını çatıldı. "Elbette, şaka yapıyorsun."

"O bir mucize, evet, ama durmadan gevezelik etmesi çok fazla." Saoirse birkaç adım ötede durup işaret parmağını haritanın kenarından geçiriyor. "Dikiş dikmek için diline ihtiyacı yok."

"Burası Cirilea, burada ev halkımızı keyfi olarak sakatlamadığımız için kendimizle gurur duyarız." Kettling hakkında duyduklarım doğruysa, orada aynı şey söylenemez.

"Sadece şaka yapıyordum." Burnunu çekiyor, hayal kırıklığı hissediliyor.

"Elbette. Bundan hiç şüphe etmedim." Saoirse'yle daha fazla zaman geçirdikçe, Zander'in neden ailemizin katilini ona tercih ettiğini daha iyi anlıyorum.

Zander'in kalbi her zaman Islor'un ölümlüleri için kanamıştır ve Saoirse'nin onlara sadece hayatta kalmak ve iyi giyinmek için ihtiyaç duyduğu kadar tahammül ettiği açıktır.

Kalbim kardeşiminki gibi kanamıyor ama kötü niyetli de değilim. "Başka bir şey var mı?"

"Toplantı toplanıyor."

"Farkındayım." Islor'un lordları ve leydileri taht odasında toplanırken seslerin donuk uğultusu duyuluyor. "Konuşmak istediğiniz başka bir şey var mıydı?" Yoksa bu tatsız alışverişi hemen sonlandırabilir miyiz?

"Islor'un son Hudem'den bu yana karşılaştığı her şey ve Ybaris'in ihaneti nedeniyle *hala karşı karşıya olduğumuz* dehşet göz önüne alındığında, Cirilea ve Kettling arasında birleşik bir cephe göstermenin akıllıca olduğunu düşünüyorum."

"Evliliğimizin amacı bu değil mi?" Hiç hissetmediğim bir espri yapıyormuş gibi davranarak mırıldanıyorum. Kettling bir şehir olabilir ama Adley'nin çok uzun zamandır kendi ittifaklarını kurmasına izin verilen Islor'un tüm doğu yakasını yönetiyor.

Babamın yaptığı bir başka hata.

"Yine de zaman çok önemli." Siyah gözleri beni okumaya çalışarak yüzümü inceliyor. "Kardeşin *onu* tahta *oturtmak* için gelenekleri beklemedi."

Demek mesele buydu. Saoirse, Zander'in hatasını emsal olarak kullanmak istiyor. Haftalar ya da günler sonra kraliçeyi oynamak istemiyor. *Şimdi kraliçe* olmak istiyor. Nişanımızı ilan etmemizin ertesi günü, eşyalarını kraliçenin odasına taşımaya çalıştı, ben de onu uyuduğum yere bu kadar yakın istemediğim için reddettim. Şimdi de bu. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Islor'un geleneklerine dönmek herkes için faydalı olacaktır," diyorum yavaşça. "Islor'un lordlarının ve leydilerinin ruhlarının Bizi birlikte görmek ister misin, Atticus?" Birkaç santim kalana kadar yaklaşıyor ve başını geriye eğerek bana çapkın bir gülümseme gönderiyor. Bana ilk kez adımla hitap ediyor ve bunu beni etkilemeye yönelik boğucu bir tonla yapıyor.

Sikim seğirmiyor bile.

Dişlerimi gıcırdatma dürtümü maskeleyerek için kıkırdıyorum. "Islor'un lordlarının ve leydilerinin ruhları acı çekme belirtisi göstermiyor." En azından bu spontane hükümdar değişikliğinden nasıl faydalanabileceklerini görmek için sıraya girenler. Uzaklaşıyorum, haritaya odaklanırken aramıza mesafe koyuyorum. "Hudem'den sonra şikâyetleri dinlemek için bolca vaktiniz olacak. O zamana kadar, şehrinizde olup bitenleri takip etmekle daha fazla ilgilenmeniz gerektiğini düşünüyorum. Ne de olsa Islor'u kasıp kavuran bir zehir var." Ve eğer bekçilerinin ölmesini dileyen ölümlülerden oluşan bir şehir varsa, bu kesinlikle Kettling olurdu.

"Babam ve benim Cirilea'da kalmamız konusunda ısrar eden *sizdiniz!*"

Çünkü düşmanlar yakın tutulmalıdır. "Evet, ama bu *korkunç dönemde* şehrin iyi yönetildiğinden emin olmak için çılgınca şehir koğuşlarına mektuplar yazmanızı beklerdim."

"Babam her gün mesajlar alıyor-" Sanki çok fazla şey anlatmış gibi duraksıyor ama bilmediğim bir şey değil. Güvendiğim kaptanlarım iktidara geldiğimden beri her doğu lordunu takip ediyor ve bana rapor veriyorlar. "Kettling'in kâhyası ilgileniyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Duyduğuma göre hizmetkârları mahzenlere kilitleyerek." "Onları kötü seçimler yapmaktan alıkoymak için bakıcılarını

onları cezalandırmak için. İçinde yiyecek, su ve bir palet bulunan bir mahzenin ilmikten çok daha insancıl olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?" diye karşı çıkıyor, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Ayrıca, Kettling benim evim olabilir ama *tüm* Islor benim halkım. Benim yerim artık sizin yanınız."

Ne kadar iyi prova edilmiş bir cevap. Kolay bir gülümsemeye zorladım kendimi. "Elbette." "Gidelim mi?" Salona açılan kapıya doğru birkaç adım atıyor.

Taht odası, koluma uzanıyor. Eğer tahtta yanımda oturmasına izin vermezsem, krala eşlik etmek onun teselli ödülü olacak.

Bu anlaşma yapıldığından beri el ele bile tutuşmadık ve evlilik töreni gerektirmeden önce vücudunun ne kadar dikenli olduğunu öğrenmek gibi bir arzum yok. "İçeride görüşürüz."

Bastırmadan önce yüzünde bir öfke parıltısı beliriyor. "Nasıl isterseniz, Majesteleri." İnce bir hürmetle başını sallayarak oradan ayrılır.

"Islor için en iyisi bu," diye fısıldıyorum yüzüncü kez. Ama bir daha asla *kimse* tarafından manipüle edilmeyeceğim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GRACEN

"Mika!" Tıslıyorum.
İşaret parmağı küçük kız kardeşinin yanağından bir saç teli kadar uzakta duruyor.

Kirpikleri titrerken nefesimi tutuyorum, ilk feryadı bekliyorum. Ama o yine dokuma sepetinin içine yerleşiyor, yaramaz kardeşinden habersiz.

Dudaklarımdan yavaş bir iç çekiş süzülüyor. "Onu uyandırırsan kader sana yardım eder." Daha birkaç günlük ve sabah beslenmesinden sonra onu uyumaya ikna etmek bir saatimi aldı. Umarım bu turtaları hazırladıktan sonra ben de bir saat dinlenebilirim.

Mika taş duvara yaslanıyor, kıvrırcık kahverengi saçları küçük yüzünün etrafında bir hale oluşturuyor. "Sıkıldım."

"Ne güzel bir sorun." Ellerime yeni bir kat un serpiyorum ve dikkatimi hamur yoğurmaya veriyorum. Mutfak bu saatte sessiz, sabah telaşı bitmiş ve öğleden sonraki telaş henüz başlamamış. Ateşin üzerinde kaynayan doyurucu ve mis kokulu yahniyle ilgilenen Sena dışında her yer sessiz.

Sonra Sabrina kafasını içeri uzatıyor. "Fırından yeni çıkmış bir şey var mı?"

On beş dakika önce fırından çıkardığım ekmeklere doğru başımı sallayarak ona izin veriyorum.

Zarif limon sarısı elbisesi hareket ettikçe bacaklarının etrafında dönerek süzülüyor. "*Bütün sabah* bunu düşündüm." Bir parça koparıp üzerine tereyağı sürdükten sonra bir ısırık alıyor. İnliyor.

Güzel sarışın kol, dedikodu yapmak ve kale mutfağındaki en taze ekmekten bir dilim almak için sık sık zemin kattaki geniş odasından ayrılır. Bunu yapan tek kişi o. Sanırım yalnız ve ailesini özleyiyor.

"Ee? Kral dün gece seni çağırdı mı?"

Omuzları çökmüş bir ifadeyle çöküyor. "Hayır. Neredeyse bir hafta oldu."

"Zehir yüzünden olduğuna eminim. Çok büyük bir tahribata yol açıyor."

Kısa bir süre önce neredeyse her gece onu çağırıyordu. Ertesi gün sanki dört kaderle de tanışmış ve onlar tarafından kutsanmış gibi buraya süzülüyordu.

"Evet, belki." İç çekiyor. "Önemli görevlerim var. Geri dönmeliyim. Sonra görüşürüz, Gracen. Mika." Ona göz kırpmıyor ve sonra gidiyor.

Bunun ne kadar *önemli bir* görev olabileceğini hayal bile edemiyorum. Bu kraliyet kollarından hiçbirinin damarlarını sunmaktan başka bir görevi yok. Hatta

kendi yataklarını kendileri yaparlar. Gerçi Sabrina birden fazla kez benim için çocuklarıma baktı, bu yüzden çok sert yargılamamalıyım. Bu sadece bir kol olarak yaşadığımdan çok farklı bir hayat.

"Lilou nerede?" Mika sorar.

"Çamaşırlara yardım ediyorum." Muhtemelen köpüklerle oynuyor ama ben çalışırken bir çocuğun daha aklımdan çıkması benim için bir nimet.

"Silmar'ın ne yaptığını görebilir miyim?"

"Eğer ahırlara kadar gidebileceğine inansaydım, kesinlikle gidebilirdin. Ama ikimiz de biliyoruz ki Silmar'ı görmeyi başaramayacaksın. Dikkatin dağılacak ve ait olmadığı bir yere girmeye kalkışacaksın." Şatodaki sayısız karanlık kuytu ve gizli geçitten herhangi birinde, beş yaşındaki afacan oğlumun keşfetmekte ustalaştığı ve personele saatlerce keder veren Biz onu ararken.

"Ama bu sefer yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verirken bana biraz armut getir." Azarlamayı bir göz kırpmayla yumuşatıyorum.

Mika kendini taş zeminden kaldırıyor ve kollarını hayal kırıklığının süslü bir işareti olarak etrafında amaçsızca sallayarak çalıya doğru yürüyor. Ama büyük, olgun meyveler dikkatini hemen dağıtıyor. "Bir tane alabilir miyim anne?"

"Olabilir." Dudaklarımda hüznü bir gülümseme hissediyorum. Lord Danthrin'in zalim parmağı altında yaşadığımız, midelerimizin sürekli boş olduğu önceki hayatımızda asla kabul edemeyeceğim bir istek. Fuar için Cirilea'ya vardığımızda, Mika ve Lilou bir deri bir kemik kalmışlardı, giysileri yırtık pırtıktı ve üzerlerinden sarkıyordu. Ben de daha iyi değildim, vücudumun tüm enerjisi şişmiş karnımdaki doğmamış çocuğa gidiyordu, yanaklarım çökmüş, tenim solgundu. Ama bir aydan biraz daha uzun bir süredir buradayım ve çocuklarımda kaburgaları artık görünmüyor.

Banyoda yanaklarına sağlıklı bir parlaklık geliyor ve bir günde Freywich'te bir ayda görebileceğimden daha fazla gülümsemeye karşılaşıyorum.

Homurdanan karnını susturmak için yerden çürük bir meyve parçası almaya cüret eden Mika'nın elini yakmak için bekleyen kimse yok.

Ve bunların hepsi bir Ybarisan prensesinin bize merhamet etmesi sayesinde oldu.

Kraliçe olması gereken bir prenses, o zamandan beri taca ve Islor'a düşman olarak resmedildi.

Gülümsemem buharlaşıyor. Olamaz. Onun hakkında söyledikleri... onun hakkında

Komplolar ve ölümcül planlar... Pasta masasının karşısından mavi gözlerini gözlerime diken kadın, korkunç çıkmazımızı gördü ve *sordu - sordu!* Bu asalet için duyulmamış bir şey - eğer bırakmak istersem, bizi Lord ve Leydi Danthrin'in ellerinde sefil bir hayattan kurtaran kişinin kalbinde cinayet yoktur. Bunun için hayatımı ortaya koyarım.

Ama Cirilea'da böyle şeyler söylemek vatana ihanetle eşdeğerdir. Gülümsememi gösterip ailemi kurtaran haine sessizce teşekkür edeceğim.

Mutfağın kapısı sadece bir ev çalışanının kullanmaya cesaret edebileceği bir güçle açıldı: bir zamanlar yıpratıcı doğası ve patavatsız kişiliğiyle beni korkutan minyon ve sert bir hizmetçi kadın. Ta ki vücudumdaki izlere ve morluklara nasıl irkildiğini, Mika'nın cildindeki kalıcı yanığa nasıl kaşlarını çattığını ve cebinden Lilou'nun avucuna nefis üzümler attığını fark edene kadar.

"Senin elinde hiç yiyecek olmaz mı çocuk?" Corrin alay eder.

"Bana daha fazla yememi söylemiştin!" Mika öfkeyle karşılık veriyor, sonra da geniş, aralık dişli bir sırtışla armudunu ısırıyor. O da ondan korkmuyor.

"Arsız." Başını sallıyor ama onun yanından geçerken ses tonunda zehir yok. Uyuyan bebeği fark ettiğinde tavrı yumuşuyor ve

Gülümseme dudaklarını büküyor. İçeriden bana bağırır Corrin'di.

Aile mahallelerimizin duvarlarını zorlamaya devam eden, kızımı benden önce kucağına alan, ailemin ve benim ihtiyaç duyabileceğimiz her şeye sahip olmamızı sağlayan

Bu kalenin kapılarından içeri adım attığımızdan beri, ben hiç sormadan.

Eskiden bunun prensesin emriyle olduğunu düşünürdüm, ama o gitti ve biz hala bakılıyoruz, korunuyoruz.

Corrin'in bakışları bana kayıyor ve gülümsemesi kayboluyor.

Un kaplı ellerimi havada tutuyorum. "Biliyorum... Bir gün daha dinleneceğimi söylemiştim, ama faydalı olmayı tercih ederim." Yararlı hizmetkârlar, bekçilerdir.

bırakmayın. Kraliyet düğünü de yaklaşırken, yapılacak çok sayıda pasta var.

"Bu o değil." İç çekiyor. "Sen çağrıldın." "*Çağrıldım*. Kulağa çok resmi geliyor. Kim tarafından?"

Zor bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Kral tarafından."

Çenem düştü. "Ama... *ben*?" Ben bir fırıncıyım. *Kralın* bana ne ihtiyacı var ki?

"Bize bir açıklama yapılmadı, sadece hemen gelmeniz talep edildi. Dışarıda bir muhafız bekliyor."

"*Şimdi* mi?" Kirlenmiş önlüğüme bakıyorum. "Üstümü değiştirmeyeyim mi?" Ya da en azından temizleneyim mi? Sahip olduğum diğer tek elbise Dagny'den aldığım eski bir elbiseydi ve doğum sonrası bedenime çok büyük geldi.

"Bunun için zaman yok. O zaten taht odasında ve bekliyor."

Bu ek haberle mesanem gevşemekle tehdit ediyor. Yeni doğum yaptığım düşünülürse, bunun gerçekleşme ihtimali çok yüksek. "Peki. Bana çocuklara bakacak biri-"

"Hepiniz çağrıldınız. Bebek bile. Lilou'nun çamaşırcının yanında olduğunu varsayıyorum?" Corrin duygusuz haline büründü.

Aptalca başımı sallıyorum. Önlüğümü çıkarıp duvara asarken nabzım kulaklarımda hızla atıyor, bu basit hareket bir anda beni zorluyor. Islor'un kralının sadece *benim* değil, aynı zamanda ailemin de hemen orada bulunmasını talep etmek için ne gibi bir sebebi olabilirdi? Çocuklar mı? Taht odasında mı? Kesinlikle iyi bir fikir değil. Özellikle de Prenses Romeria'nın isteğiyle hanesine katılmamıza gücenirse.

Oh, iyi kader. Tıklıyor. "Bugün toplantı var mı?"

Corrin güçlü görünmek için omuzlarını geriye çeker ama alnı çatıktır. "Evet, var. Lordların ve leydilerin çoğu toplanmış durumda."

Orada olacaklar mı?

Orada olacak mı?

Ya ...

Panikle nefesim kesiliyor, bir baş dönmesi dalgası beni vuruyor. Şimdi mantıklı geliyor. Bu yeni hayatın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu *biliyordum*.

Corrin uzanıp omzumu sıkıyor. Korkularımı anlıyor. Freywich'te geçirdiğim zamanın kanıtlarını gördü. "Artık hepiniz kralın mührünü taşıyorsunuz ve o onun kardeşi olmasa da, doğru kararı vereceğine inancınız tam olsun."

Dehşetle yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Gel, Mika."

"Nereye gidiyoruz?" diye cıvıldıyor lokmalar arasında, etrafımızda dönen tehlike bulutundan habersiz.

"Yeni kralla tanışmak için."

İçimde uyuyan minik kundaktan alabildiğim kadar sükunet alıyorum. Bakışlarım altın sütunlar ve nöbetçilerle kaplı koridorda dolaşırken kollarımı kavriyorum. Mika'nın yaramazlıkları yüzünden kalenin büyük bir kısmını görmüştüm ama bu kısma daha önce hiç gelmemiştim.

Yine de bugüne kadar taht odasını ziyaret etme ihtiyacı duymamıştım.

Mika önde, muhafızların yürüyüşünü taklit ediyor, ama kısa bacakları Hızına yetişemiyor ve her birkaç adımda bir yetişmek için çırpınmak zorunda kalıyor. Eğer durum bu kadar vahim olmasaydı, komik oğluma gülerdim.

Corrin yanımda, Lilou'nun elini kendi elinin içinde tutarken, "Çok şey görmüş bir çocuk için nasıl bu kadar neşeli kalabiliyor bilmiyorum," diyor.

"Çocuklar dirençlidir." Lord Danthrin'in onu cezalandırmasını izlerken Mika'nın attığı çılgınlıklar hâlâ aklımdan çıkmıyor. Öyle bir hasara ve bitmeyen bir acıya neden olmuştu ki, Mika'nın daha sonra elini kullanabileceğinden emin değildim. Gerçek bir büyücü olmayan köy rahibesi, onu rahatlatmak için elini kesmelerini önerdi. Ama Leydi Danthrin, Mika'ya ve diğerlerine onun aptallığını hatırlatmak için onu bırakmamızda ısrar etti.

Sanki bir kütük herkese aynı şeyi hatırlatmayacakmış gibi.

Sonunda, onun zalim müdahalesi için minnettarım. Eğer elini kesmiş olsalardı, Rahibe Wendeline'in o gün onu ziyaret ettiğimizde düzeltecek hiçbir şeyi olmayacaktı. Onun acısını dindirdi ve elini tekrar kullanmasını sağladı.

Söylentilere göre, krallığa bir hain daha. Büyücüye ne olduğunu bilmiyorum. Bazıları, o gece ateşli bir topun içinde yakıldığını söylüyor. kraliyet ziyafeti. Diğerleri ise Cirilea'nın diğer büyücüleriyle birlikte idam edildiğinde ısrar ediyor. Yine de birkaçı onun kalenin altındaki zindanda kilitli kaldığına yemin ediyor.

"Bunun için kadere şükürler olsun." Corrin'in dikkati ilerideki taht odasının kapılarına odaklanmış, yüzü asık.

Meraklı kulaklardan sesimi alçaltıyorum. "Lütfen söyle bana, o kapıdan içeri girdiğimizde ne beklemeliyim?" Evdeki herkes içinde Corrin önce şekere bulamadan doğruyu söyleyecektir.

Dudaklarını endişelendiriyor. "Bir güç gösterisi ve yeni bir kural."

Ben de bundan korkuyorum. "Ailem pahasına mı?" Biz bir fırıncı ve üç küçük çocuğuz. Hiç kimse değiliz. Ama belki de bütün mesele budur. Ölümlü hayatlarımızın hiçbir anlamı yok ama yine de onları takas etmek bir lordun sadakatini kazandırır. *Eğer* Danthrin'in vücudunda sadık bir kemik varsa.

"Her zaman *birilerinin* zararına oluyor, değil mi?"

Bu, kabaran paniğimi hafifletmiyor. "Peki ya bu kral? O da öncekine benziyor mu?" Kral Zander'la hiç tanışmadım ama ölümlü tebaasına ve onların sıkıntılarına sempatiyle yaklaştığı şatoda genel bir bilgidir.

Corrin'in dikkati ileride olan ve muhtemelen kolayca dinleyemeyeceği muhafıza kayar. Yine de hızını yavaşlatır ve sesini fısıltıya düşürür. "Genç ve atılgan biri ve kılıcını diplomasiye tercih ediyor. Askerler ona saygı duyuyor ve kardeşinin tacını ele geçirmek de dahil olmak üzere onu her yerde takip edecekler."

"Nazik mi?" Sabrina seyrek ziyaretlerden şikayet ediyor, her şeyin normale dönmesini diliyor, bu da bana onun zalim olamayacağını söylüyor. Ben asla

Lord Danthrin'le ya da beni teslim ettiği Adalılardan herhangi biriyle *daha fazla* akşam geçirmeyi diledim. O gecelerden korkuyordum ve hala uykumda onları yeniden yaşadığımda soğuk terler içinde uyanıyorum.

Corrin'in dudakları büzüldü. İsyan gecesi odamıza hışımla girmiş ve kapıyı sürgülememizi söylemişti. Ertesi gün geri döndü ve sakince yeni bir hükümdar olduğunu açıkladı. Bunun dışında hiçbir zaman açıkça taraf tutmadı ve kendi iyiliğim için beni de aynı şekilde davranmam konusunda uyardı. "Kral

Atticus'un kolay bir cazibesi var, ama bunu nezaketle karıştırmayın. Ölümlüler onun emriyle her gün asılıyor. Bazıları sokaklarda, yargılanmadan. Kardeşinin bizim türümüze gösterdiği yumuşaklığı o göstermiyor.

yapar." İç çekiyor. "Bunun nasıl sona ereceğini kesin olarak söyleyemem Gracen."

"İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz." Ailem bir arabaya tıklıp Freywich'e geri götürülürken. "Lütfen Corrin, oraya geri dönemeyiz. Hepimizi tercih ederim-"

"Sus artık!" diye tıslıyor, ben daha o korkunç sözleri yüksek sesle söyleyemedim. "Her şeyi atlattığın gibi bunu da atlatacaksın. Ama başını dik tutmalı ve cesur yüzünü takınmalısın. *Onların iyiliği için*" -Mika'ya doğru başını sallıyor- "ve senin iyiliğin için."

"Korksam bile mi?" Eski hayatımıza dönmektense ailemle birlikte nehre atlamayı tercih etsem bile mi?

"Özellikle o zaman." Gözleri benimkilere kayd1. "Ama ne yaparsan yap, ona yalan söyleme."

Devasa kapıları tutan iki muhafız, kapıları kolaylıkla açarak muazzam odayı ve ötesindeki kalabalığı ortaya çıkarıyor.

Mide bulantısı midemde çalkalanıyor. "Mika, her zaman yanımda kal ve tek bir kelime bile etme," diye fısıldıyorum.

Sayısız kafa dönüyor ve Islor'un lordlarının ve leydilerinin, en azından bu zehrin ilk belirtilerinde topraklarını korumak için evlerine koşmayanların, pür dikkat kesilmeleri karşısında midem geriliyor. Çoğu bizi hemen görmezden geliyor, ama küçük ailemin mermer koridor boyunca merdivenlere doğru ilerleyişini izleyenler de var, çocuklarımla yakından ilgileniyorlar. Ne gördüklerini tahmin edebiliyorum; Lord Danthrin'in beni *satın alırken* umduğu şeyle aynı: yüksek bir yatırım getirisi.

Mika bile durumun ağırlığını hissediyor ve merdivenlere ve yukarıda oturan forma doğru ilerlerken bacağıma yapışmak için geri çekiliyor.

Corrin'in tavsiyesine uydum ve aynı cesareti Prenses Romeria bana kalede bir pozisyon teklif etti, eğer evet dersem ve sonra fikrini değiştirirse, bir şekilde Freywich'e geri dönersem, sadakatsizliğimin bedelini çok ağır ödeyeceğimizi biliyordu.

"Ekselansları. İstendiğı gibi fırıncı ve ailesi," diye sesleniyor Corrin merdivenlerin dibine vardığımızda ve ardından derin bir reverans yapıyor.

Bir saniye sonra ben de aynı şeyi yapıyorum -kucağımdaki bebek düşünöldüğünde kötü bir deneme- ve sonra kendimi düzeltip mermer zemindeki girdaplara odaklanıyorum.

"Fırıncının bir adı var mı?" diye soruyor akıcı ama derin bir erkek sesi. Bir anlık duraksama ve Corrin'in kaburgalarımattığı bir dirsekten sonra fark ediyorum ki

Cevap vermem gerekiyor.

"Gracen," diye mırıldanıyorum ve sonra sesimdeki huysuzluğu temizliyorum. "Ekselansları."

"Kralından çok taht odasının zeminindeki desenle ilgileniyor gibisin Gracen." Ses tonunda mizah var.

"I ..." Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Başka nasıl davranabilirdim ki? "Ona bak," diye tıslıyor Corrin.

Başım emredildiğı gibi yukarı kalkıyor ve yukarıdan beni süzen bakışlarla karşılaşıyorum.

Demek Islor'un yeni kralı *bu*.

Kaslı gövdesi tahtta kısmen eğilmiş, kalçaları yayılmış, bir parmağı köşeli çenesinde geziniyor ve bu olaydan tamamen sıkılmış görünüyor. Ama bunun tasarım gereği olduğunu düşünüyorum. Babam bir keresinde lordlar ve leydiler

İlgisiz bir kralın gözüne girmek istediklerinde onun önünde saray soytarıları gibi dans etmeye daha yatkındırlar.

Sabrina'nın iddia ettiğinden bile daha yakışıklı. Altın sarısı saçları kısa kesilmiş ama uçları tacının etrafında dolgun bukleler oluşturacak kadar uzaması için yalvarır gibi kıvrılıyor. Daha önce kralın ordusunu yönettiğini ve usta bir kılıç ustası olduğunu duydum. Yapısı kesinlikle bunu gösteriyor. Corrin onun genç ve atılgan olduğunu iddia etti. Genç görünüyor, evet, ama otuz yaşında bir ölümlü ya da üç yüz yaşında bir elf olabilir.

Ve delici mavi gözleri beni inceliyor.

"Ne zamandır benim yanımda çalışıyorsun, Gracen?"

Başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum. "Cirilean fuarından beri, Majesteleri." Çocuklarımın hayatlarının en güzel haftaları. Sanırım her şeyin bir sonu olmalı.

"Prenses Romeria pazarda size rastladığından ve kraliyet ailesine katılmanızı talep ettiğinden beri mi?"

"Asla talep etmedi," diye zor bir yutkunmayla idare ediyorum. Corrin bana yalan söylemememi söylemişti.

Kaşı kalkıyor. "Hayır mı?"

Başımı salladım. "Buraya gelmek isteyip istemediğimi sordu, ben de istediğimi söyledim.

Ekselansları."

"Etrafı kılıç taşıyan askerlerle çevriliyken, yanında çocukları varken, deneğim başka ne söyleyebilirdi ki?"

Bu sesi duyunca yüzümdeki kan çekiliyor ama ona doğru dönmeye cesaret edemiyorum. Buna gerek yok; Lord Danthrin'i gümüş beyazı mükemmel at kuyruğu, özel dikim takım elbisesi ve hınzır gülümsemesiyle kolayca gözümün önüne getirebiliyorum. Hâlâ kâbuslarımda yaşıyor.

Lilou bir feryat koparır. Mika'nın hıçkırıklarıyla yankılandı. O zalim lordu bir daha görmek zorunda kalmayacaklarına dair onlara söz verdim.

"Bunların hiçbiri değil, çocuklar. Şimdi gelin." Corrin onları sürü halinde Danthrin'in gezindiği yerin karşı tarafında. Mülküne sahip çıkmaya hazırlandığını hissediyorum.

"Çocuklar sizi gördükleri için çok heyecanlı görünüyorlar," diyor kral, sanki bu çok eğlenceliymiş gibi.

Lord Danthrin gülüyor - bir iblis olduğu halde soyluymuş gibi davranmak için soyluların yanında kullandığı o zorlama, sahte ses.
"Muhtemelen

uykularını kaçırdılar. Freywich'e dönerken arabada uyuyacaklar."

Böyle bir şey olamaz.

"Hayır, anne, lütfen bizi oraya geri gönderme!" Mika ağlıyor, sonunda durumun ciddiyetinin farkına varıyor. Sesindeki dehşet ...

Kader, lütfen bize yardım et. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama birkaç damla yaş yanağımdan aşağı yuvarlanıp düşmeden önce değil.

Kollarımdaki ani kıpırtı, uyuyan kızımın üzerine düştüklerini ve uykusunu böldüklerini söylüyor. Minik bedeni sertleşirken öksürüyor ve ardından göz kapakları kırpışarak açılıyor.

"Şşşt." Gergin bedenim sallanıyor, etrafımızı saran kıyamete rağmen onu huzura kavuşturma içgüdüğü devreye giriyor.

Gürültülü bir gıcırtı, sessiz taht odasını böler; seyircilerin dikkati artık dağılmıştır. Kral tahtından hızlı ve zarif bir hareketle kalkmıştır, ancak aşağıya doğru attığı adımlar buna kıyasla acı verici derecede yavaştır. benden birkaç santim uzakta durmak için iner.

Bu yakınlıktan çok daha heybetli görünüyor. Soğukkanlılığımlı korumak için mücadele ediyorum, bedenim titriyor.

"Gracen..."

Sesindeki beklenmedik yumuşaklık beni yukarı bakmaya zorluyor. Mavi gözleri

Leydi Danthrin'in bahçesindeki bahar sümbüllerinin rengi benimkine vuruyor. Sanırım tüm elflerin görmek istemediğimiz şeyleri görmekte ustalaştığı şeyi yapıyor. Çocukken bunun, yaramazlık yaptıklarında ebeveynleri tarafından küçük çocuklara verilen bir başka boş tehdit olduğunu düşünürdüm.

Ama Lord Danthrin'in beni Takdim Günü'nde almasından kısa bir süre sonra, ölümsüzlerin korkumuzu ne kadar kolay hissettiklerini öğrendim.

Ve bazılarının bundan ne kadar faydalandığını.

Kral, eski hayatımıza geri dönme düşüncesi karşısında etimin ve kemiğimin her zerresini saran dehşeti okuyabilir mi?

"Lütfen..." Bu sadece bir fısıltı ve muhtemelen anlamsız. Kral iktidara geldiğinden beri her gün ölümlüleri idam ediyor. Gün boyu insanların yakarışlarını duyuyor ve gözünü kırpmadan reddediyor. Ama benim elimde kalan tek şey bir annenin merhamet dilemesi ve bu seferlik bunu yerine getirmesini dilemek.

Bakışlarında ham bir şey kıvılcımlanıyor, ama bir sonraki anda kayboluyor, o kadar hızlı ki hayal ettiğimi düşünüyorum.

Lilou'nun feryatları Corrin'in onu teselli etme çabalarına rağmen daha da kötüleşiyor ve kralın kararını beklerken uyuşukluk beni ele geçiriyor.

"Bugün buraya Prenses Romeria'nın sizden zorla aldığını iddia ettiğiniz ölümlüleri geri almak için geldiniz. Bu doğru mu?" Kral Atticus soruyor, sesi sert, içinde mizahtan eser yok.

"Bu doğru, Majesteleri. Gracen ve ocuklar. Gördüğüm kadarıyla şimdi   oldular. D zeltildiğinde Freywich'i yeniden inşa etmek için büyük çaba sarf edecek bir adaletsizlik." Lord Danthrin'in sesi kendini beğenmiş geliyor. oktan kazandığına inanıyor.

Ama ... *Freywich'i yeniden inşa etmek mi?* Ne oldu ona?

"Evet, bu ilginç bir olaydı. Sanki kardeşim topraklarınızda onu kızdıran bir şey bulmuş gibi. Neden, ah neden, kasabanın bekçilerini katletmek için çaba harcasın ki?"

Gözlerim şokla açıldı. O bekçiler korkunçtu ama... hepsi gitmiş miydi?

"Size olan bağlılıkları için, Majesteleri," diye cevap veriyor Lord Danthrin yumuşak bir şekilde.

"Tahtta hak iddia ettiğimi duymadan önce mi?" Kral kaşlarını çatıyor, sanki bu ş pheliymiş gibi. "Ama aynı zamanda tüm ev halkını kendisi için istedi ve meyve baheni yaktı." Kral yine o sıkılmış ses tonuna geçti.

"Rahmetli babama ilan ettiğiniz meyve bahçesi gelişmiyordu. Yıllar yılı korkunç bir yanıklık olduğunu söylemiştiniz sanırım."

"Ybarisan onun kulağına kötülükler ve masallar fısıldıyor, Majesteleri, öfkesini ve elini yönlendiriyor." Ama Lord Danthrin'in kendinden emin sesi titrer.

Yanıklık. Ne yanıklığı? Hiç bu kadar sağlıklı ve verimli bir meyve bahçesi görmemiştim.

Lord Danthrin'in malikanesinin arkasında uzanan meyve bahçesi gibi... Ben de Aminadav Ovaları'nda büyüdüm. Çocuklarım ve ben o meyve bahçesinde çok uzun günler geçirdik, ürünlerini toplayıp reçeller ve lezzetler.

"Uzun hikayeler, gerçekten." Kral beni dikkatle izliyor, ağzının kenarı seğiriyor. "Teşekkür ederim. Kafa karışıklığınız aydınlatıcı," diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki başka kimsenin duyabileceğinden şüpheliyim. Bir adım geri çekilip derin sesini yükseltiyor. "Kardeşim Islor'a pek çok konuda haksızlık etti ama doğruluğu konusunda onu suçlayamam, özellikle de Islor'un  l ml lerinin refahı için. Sizi cezalandırmak için bu kadar  zen gösterdiyse, Lord Danthrin, bunun haklı olduğundan şüpheleniyorum."

"Ekselansları-"

"Merak ediyorum, Freywich'e bir ziyarette bulunsaydım, babam için çizdiğiniz resmin kanıtını bulabilir miydim, böylece sizi kraliyetin ondalık vergisini ödeme zorluğundan kurtarabilir miydi?"

"Ben... evet, Majesteleri," diye kekeliyor Lord Danthrin. "Artık bahsedilecek bir meyve bahçesi yok. Kömürleşmiş kalıntılardan başka bir şey yok."

"Senin için uygun, öyle değil mi? Bir krala yalan söylemenin cezası ölüm olduğuna göre. *İki krala* yalan söylemenin cezası ne olmalı?" Dudaklarındaki gülümseme, onlardan kaçan ince örtülü tehditle çok çelişkili.

Bir bakış atmaya cüret ettim. Lord Danthrin'in normalde zeytin rengi olan teni solgun. "Majesteleri, izin verirsiniz..." Yaşlı, asil görünümlü bir adam öne çıkar ilk sıradaki koltuklardan. "Freywich'te ne olup olmadığına bakılmaksızın, Ybaris Prensesi Romeria bu lordun değerli mülkünü yasadışı bir şekilde talep etmiştir ve kraliyete ihanet ettiği ve halkın düşmanı olduğu göz önüne alındığında, yaptığı her şey geri alınmalıdır. Bu mülk gerçek sahibine iade edilmelidir." Sanki beyanatı doğrudan kaderin ağzından çıkmış gibi, kollarını dramatik bir şekilde sallayarak sözlerini tamamlar.

Kendi taht odasında kralla çelişen ve sırası gelmeden konuşan bu lord kim? Kendi iyiliğim için, umarım sandığı kadar nüfuz sahibi değildir.

Kralın çenesi gevşemeden önce gerilir. "Bu takas için ödeme aldınız mı Lord Danthrin?"

"Evet, Majesteleri, ama bu bana zorla kabul ettirildi. Memnuniyetle iade ederdim-" "Bu ödeme kraliyetin fonlarıyla yapıldı ve bu nedenle Kraliyet ailesinden kimin bu ölümlüleri talep ettiğine bakılmaksızın meşru. Talebiniz reddedildi. Fırıncı ve çocukları benim evimde kalacak ve ben de onların koruyucusu olacağım."

Dizlerim onun açıklamasının verdiği rahatlamanın ağırlığı altında bükülüyor.

Kral aniden orada, elleri belimi kavırıyor, kolları altımda, hem beni hem de bebeğimi dik tutuyor.

Nefesler odayı dolduruyor.

"Onu düşürmeyecektim," diye mırıldanıyorum üzerime bir şok dalgası daha çökerken.

"Yapacağını düşünmemiştim." Ama o olduğu yerde kalıyor, elleri üzerimde, heybetli formu rahat edemeyeceğim kadar yakınımda.

Yanaklarım kızarıırken gözlerimi tuniğinin işlemeli yakasından ayırmıyorum ve "Teşekkür ederim, Ekselansları" demekten başka ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Kaç yaşında?" diye soruyor usulca.

Bu beklenmedik soru beni şaşırttı. "Sadece birkaç gün," diye kekeledim ve nefes nefese, "Majesteleri," diye ekledim.

"Adı ne?"

Elimden geldiğince sinirlerimi yatıştırıyorum. "Suri."

Mırıldanıyor ve ben bunu derinden hissediyorum. "Bu çok güzel bir isim." Bir vuruş daha yaptıktan sonra elleri kayıyor. Geri çekiliyor. "Siz ve çocuklarınız kamaralarınıza dönebilirsiniz."

Bakışlarıyla tekrar buluşacak cesareti buluyorum. "Bize merhametinizi gösterdiğiniz için teşekkür ederim."

Neredeyse belli belirsiz bir baş sallama hareketi yapıyor ama ifadesi kasvetli. "I

Umarım zamanı geldiğinde sen de bana seninkini gösterirsin." Bununla birlikte topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşır ve sanki buradan yeterince hızlı çıkamayacakmış gibi hızla arkadaki bir kapıya yönelir.

"Sana ne demiştim, bir güç gösterisi." Corrin yanıma yaklaştı, Lilou kollarındaydı.

"Adını sordu," diye fısıldadım.

"Peki ona hangisini verdin?" Ses tonuna bir parça panik dokunuyor.

Kollarımdaki minik, masum yüze bakıyorum, bir kez daha uykuya dalmış. "Anlaştığımız gibi."

Doğumundan birkaç dakika sonra, sabahın köründe onu kutsadığım isim değil. Bir hainin adı.

ALTINCI BÖLÜM

ZANDER

"**Y** Cadının ihanetine *şaşırdınız* mı?" Abarrane'in ses tonu tipik küçümsemesini taşıyor. Lejyonuma her zaman güvenebilirim bulduğu ilk özel anda benimle alay etmek için komutan. Bu durumda, Elisaf'ın varlığı onun sivri dilini durdurmuyor.

"Bu tekerlekler söz konusu olduğunda artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor ve Kehanetin gerçekleşmesini sağlamak için ulaşabilecekleri en son noktaya kadar. Bu benim öfkeli olamayacağım anlamına gelmez."

Seslerimiz Ulyse'de'yi dış dünyadan ayıran dağ duvarındaki tünelde yankılanıyor. Buradan ilk kez geçtiğimizde, Bu elli adım bana beş yüz adım gibi geldi. Ama şimdiden iki tente arasındaki mesafe daralıyor, Romeria'nın Gesine'nin Mordain'e gönderdiği gizli mesajdan beni haberdar etmesinden bu yana geçen her saat ötesinde bekleyen tehlikenin hissi artıyor.

Bir kum saati çevrildi ve kum dökülüyor. Ne kadar çabuk? Mordain'in loncasının Romeria hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmesi ne kadar sürer?

Gesine bunu söyleyemezdi. Ancak Ianca'yı geri aldıklarında Bellcross'un kutsal alanından kâğıt, mürekkep ve mühür aldığını ve Freywich'in ölümlülerinden birini Lord Rengard'la birlikte Bellcross'a vardıklarında rahibeye bir not iletmekle görevlendirdiğini rahatlıkla itiraf etti. Oradan, Ianca'yı saklayan rahibe ne yapacağını bilecekti.

"Teselli olacaksa, bu imkânsız bir yolculuk. Belki de kuş yarığın üzerinde ölmüştür," diyor Elisaf.

"Stonekeep'in kendini kehanete borçlu olması ve bize *Bu mu?*" Etrafımızda bir el salladım. Gesine bu dağda antik su perisi yazılarından oluşan dik bir kaya duvarından daha fazlası olduğunu söylediğinde yüzüne gülmüştüm. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım. "Mesajı heceledi

ve doğru ellere geçeceğinden emin. Hedeflerine ulaşma konusunda fazlasıyla yetenekli olduğunu kanıtladı, bu yüzden katiplerinin yakında bizi nerede arayacaklarını bileceklerini varsaymalıyız."

"Bir anahtar büyücümüz olduğunu öğrendiklerinde ne yapacaklarından endişeleniyor musun?" Abarrane daha kasvetli bir şekilde soruyor.

"Mordain ve diğer pek çok şey için endişeleniyorum." İç çekiyorum. "Gesine bu Usta Kâtip'in ihtiyatlı davrandığı konusunda kararlı. Ancak bu haber loncanın geneline ulaşırsa, kısa bir süre sonra Neilina'nın kulağına gideceğini varsaymalıyız." Ve sonra kızının, prensesin öldüğünü öğrenecek. Bu onun için ne anlama gelecek? "Her halükârda, dünyanın bir an önce yine bir anahtar tekeri olduğunu biliyor. Bu sır asla gizli kalmayacaktı. sonsuza dek bizimdir." Ama tacımı geri kazanma ve krallığımdaki tüm yanlışları düzeltme şansını bana verecek kadar uzun süre ummuştum.

Abarrane kaşlarını çatıyor. "Endişelenmemiz gereken Neilina, Atticus ve şimdi de bu zehir var. Peşimizde bir cadı ordusuna ihtiyacımız yok."

Ulysed'e'nin güvenliğini arkamda bırakmam için bir sebep daha. Ama hayatımda ilk kez kararsızlık beni felç ediyor. Yapabileceğim her seçim, gidebileceğim her yön bana yanıltmış gibi geliyor.

"Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım, Majesteleri." Üç lejyonerin nöbet tuttuğu ikinci kapıya yaklaştığımızda Abarrane kılıcını çekiyor ve Elisaf'ı ve beni kendimizinkini çekmeye teşvik ediyor. "Bu gece bir hareket var mı, Loth?" "Henüz bir şey yok Komutan." Loth kolun yanında nöbet tutuyor.

Okunu yayına yerleştirmiş, ateşe hazır. "Daha önce bir şey hissettik ama ortadan kayboldu."

"Önceki geceyle aynı." Horik'in iri cüssesi bir düzine silahla donatılmış. Bir keresinde Cirilea'nın idman sahasında cüssesinin beni yanıltmasına izin vermiş ve rekabet edemeyeceğini düşünmüştüm. Sonunda kılıcının altında toprağa saplandım ve sonrasında aylarca Abarrane'nin alaycı kahkahalarını dinledim. Lejyonerlerin en hızlılarından biridir. Bunu gücüyle birleştiren, hesaba katılması gereken bir güç haline geliyor.

İçimden bir ses çok geçmeden buna ihtiyacımız olacağını söylüyor.

Abarrane'nin keskin bakışları vagonun ötesindeki alacakaranlığı tarıyor ve daralıyor. Görebildiğim kadarıyla kurak ve sarp zeminden başka bir şey yok,

Kayalarla beneklenmiş. Binlerce gölge vardı ama içlerinde saklanan tehditlere dair hiçbir ipucu yoktu. "Telor'un gözcülerinden biri olabilir mi?" Güneş daha yeni battı.

Ufku geçti. Fidanlar için henüz çok erken, tabii yakındaki bir çukurda yeterli siper bulmadılarsa, ki bu pek olası değil.

"Ya da Ybaris'inkilerden biri," diye oneriyor Elisaf.

"Hepsi için hazırlıklı olun. Loth? Eğer istersen."

Kolu çekerek duvarın içindeki görünmez mekanizmaları harekete geçirir. Ağır demir kapı yumuşak bir şekilde yukarı doğru çekilir.

Tünel boyunca sıralanan meşalelerdeki alevleri test ediyorum, yakınlığımın dokunuşuyla alev almalarına izin veriyorum. Ulysedede her gece, sanki ihtiyaımızı hissediyormuş gibi kendi isteğiyle ışık saçıyor. Eğer şehir beni bu kadar huzursuz etmeseydi, onun duyarlı yeteneklerini takdir ederdim.

"Kendinizi hazırlayın Majesteleri," diye uyarıyor Abarrane. "Kan laneti ilk seferinde büyük bir intikamla geri döner."

"Ben hazırım." Geldiğimizden beri Ulysedede'nin kapısından dışarı adım atmadım ama şimdi boğazımda garip bir karıncalanma ve diş etlerimde iğne gibi kesici dişlerimin düştüğü yerde bir sızı hissediyorum.

Dört adım sonra Abarrane'in abartmadığını anladım. Ezici bir ihtiyaç dalgası beni vuruyor, dizlerimi büküyor. Sendeliyorum, görüşüm bulanıklaşırken kendimi dengelemek için duvara uzanıyorum. Kesici dişlerim kendiliğinden düşüyor, o kadar hızlı ki alt dudağımı kesiyorlar. Tek yapabildiğim nefes almak.

tahriş edici olmaktan öteye gitmez.

Kendimi toparladığımda lejyonerler hiç etkilenmemiş gibi arabaya doğru yürüyorlardı.

Benim gibi, Elisaf da hala tek dizinin üzerinde debeleniyor. "Fates, bu his..." Yüzünü buruşturuyor.

Altı yaşındayken ilk kez kan arzusuna kapıldığım zamanki kadar korkunç. "Toleransın artmadan önce buraya kaç kez geldin?" Sesleniyorum. Abarrane geldiğimizden beri her gün bu kapılardan geçti.

Omzunun üzerinden kendini beğenmiş bir glmsemi fırlatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Elisaf onun için nadir görülen kaba bir jest yapar ve bu onun hınzır kahkahasını kazanır.

Hava hissedilir derecede serin, bu da kapılardan geçtikten sonra nereye gidersek gidelim oranın Islor olmadığının bir başka işareti. Açık, yıldızlarla dolu gökyüzünü tarıyorum, yarı yarıya Ulysedede'de her gece ışık saçan aynı iki ayı bekliyorum. Ama sadece bir tane var.

Bir sonraki Hudem'den sonra Islor'a ne olacak? Eğer benim aptal kardeşim bu görücü usulü evliliğe devam ederse, pişman olacaktır, buna hiç şüphe yok. Konu ta olduğunda Kettling hiçbir ittifaka saygı göstermeyecektir.

Ona ihanet edecekler. Babam bunu biliyordu, ben de biliyordum. Ama aldığımız kararlar her zaman Atticus'un başına bela oldu. Tersini yapmasına şaşırmamalıyım.

Kayaların etrafından dolaşıp Horik ve Abarrane'ye yaklaşıyoruz. Bu mesafeden, yakınlığım kapıdaki meşale alevine ulaşamaz. "Vagon neden bu kadar uzakta olmak zorunda?"

"Fidan ılık attığında, o embesil de ılık atıyor ve prensesin hoşuna gitmeyecek kadar çok ılık attığı son seferde *Ekselansları*'ndan bir azar işittiğimi hatırlıyorum."

"Ölümlü *hâlâ* hayatta mı?" Ses tonumda gerçek bir şaşkınlık var. Lord Isembert'in fidanlarla yaptığı anlaşma hakkında bilgi verdikten sonra o katır gibi adamı Norcaster'da esir almıştık. Paylaşacak daha fazla bilgisi olabileceğini düşündük.

Elisaf, "Şimdiye kadar hiçbir şey açıklamadıysa, o zaman kesinlikle sunacak bir şeyi yoktur," diyor.

"Tam tersine, ben fidan üzerinde çalışırken bana eğlence sunuyor. İğrenç hayatını neyin kurtarabileceğini görmek için anlattığı hikâyeleri duymalısın." Başımı iki yana sallıyorum. "Seni eğlendiren şeyler beni endişelendiriyor, Abarrane."

Elisaf yavaşlar, dikkati yere odaklanmışır. ömeliyor. "Ne oldu?"

"imen. Birkaç yaprak." Yerden bir tane koparır ve kanıt olarak havaya kaldırır.

Abarrane homurdanıyor. "Birdenbire bitki örtüsünden korkmaya mı başladın?"

Onu görmezden gelip bana bakıyor. "Geldiğimiz gün bir şey gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Hayır. Hiçbir şey." orak, kuru toprak, bir ottan bile yoksun. Herkes kendini bildi bileli bu böyle.

"Ama şimdi imen var. Burada ..." Ayağı kalkıp birkaç adım yürüdükten sonra işaret ediyor. "Ve orada da. Toprak kışa hazırlanırken."

"Her yerde karşımıza çıkıyor. Gün ışığında gördüm," diye doğruluyor Horik.

Elisaf'ın kaşları çatılır. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Yarın daha iyi bakarız." Belki Gesine ile, eğer onu kütüphaneden çıkarabilirsek.

Horik arabadan yirmi adım ötede aniden durur. "Kokuyu alıyor musun?"

"Sidik ve kustumuk mu?" Abarrane onun arkasından geliyor. "Günlerdir."

"Hayır." Derin nefes alıyor. "ürümüş et."

Abarrane ona ulaşıp nefesini içine çekerken yaptığı tanım kafamda bir alarm zili çalıyor. "Fates, bu çok saldırgan."

Burun deliklerim bir an sonra pis kokuyu yakalıyor ve uzun zaman önce Elisaf'la hayatlarımız için savaştığımız bir gecenin acımasız anıları zihnime doluyor. "Bu bir cadı."

Çevik bedenleri savunma pozisyonuna geçerek etraflarındaki karanlığı araştırıyor.

"Muhtemelen çoktan vagonun içine girmiş, avını yiyip bitiriyordur. Bilgi kaynağımızı kaybettiğimizi varsayalım." Bunu tahmin etmeliydik.

Nulling'den gelen bu canavarlar hâlâ bu dağların derinliklerinde, yarığa yakın bir yerde oyalanıyor. Normalde gizli kalırlar ama onları dışarı çıkaracak iki güçlü büyücü varken -Ulyse'de'nin içine sıkışmış olsalar bile- çekime karşı koyamıyorlar gibi görünüyor. Bu ya da Bu şey kolay bir yemeğe karşı koyamadı ve biz de onu yem olarak bıraktık.

Horik küfrediyor. "Bunu nasıl göremedik?"

"Çünkü onlar küçük, hızlı ve zeki oldukları için saldırmak için en iyi fırsatı yakalayana kadar gölgede kalırlar." Fidanlarla savaşırken bize doğru yaklaşan Griffin aksine. "Kokuları genellikle tek uyarılarıdır."

"Hayatım boyunca bunlardan biriyle dövüşmek için bekledim." Abarrane bir kılıç daha çekiyor, sesinde heyecan var.

Elisaf, "Ve ben burada, hayatım boyunca başka biriyle savaşmadan yaşamayı planlıyordum," diye mırıldandı. "Sonuncusu neredeyse bizi yeniyordu."

"Bana dönük değildi." Öne doğru ilerliyor.

"Kibrin seni öldürmek üzere. Saklanmıyor, seni *bekliyor*" diye uyarıyorum. "Şimdi geri çekil."

Uyarıma kulak verdiler, gözleri vagondan hiç ayrılmadı.

"Bir Nulling canavarını, özellikle de sizi ikiye bölebilecek pençeleri olan bir canavarı baştan çıkarmanın zamanı değil. Bununla işimizi çabucak bitirelim." Elisaf ve ben birer kılıç daha çektik ve bağırdım, "Loth! Alev!"

Saniyeler sonra, ateşli bir ok gökyüzünde bir yay çizerek ilerliyor ve vagonun yaprak dökmeyen tuvaline saplanıyor. Yakınlığının ihtiyacı olan tek şey bu. Tüm gölgelik bir ateş topu halinde patlıyor, ısı patlaması tenime dokunuyor.

Bir daaknarinkini andıran ve dağ silsilesinde yankılanan tiz bir çığlıkla cadı, bıçak gibi pençelerini savurarak yanan duvarı yırtıyor ve yırtık pırtık pelerini alev alev yanarken kendini bize doğru fırlatıyor. İlk bakışta, arka ayakları üzerinde yürüyen ve kolları yanında olan bu cadalozu herhangi birimiz zannedebiliriz. Ama pelerinli başını kaldırdığı anda

Korkunç gri derisi ve siyah gözleriyle etini parçalamaya hazır dört sıra sivri dişini göstermek için ağzını açtığında, bunun kâbuslardan başka bir şey olduğunu düşünmek mümkün değildir.

"Bu küçük!" Abarrane neşeyle ilan ediyor.

"Bu şeyle savaşmak istemiyoruz!" Küfrederek bağıyorum. "Yoldan çekilin."

Ama artık çok geç. Cadı hiç vakit kaybetmeden kendini Horik'in üzerine fırlatır, vücudu ilk savurduğu kılıçtan, ardından ikincisinden kaçınmak için doğal olmayan bir şekilde kıvrılır, kumaş hareketleriyle birlikte döner ve havada savrulurken çetrefilli uzuvlarını gizler.

Pençeleri gövdesini tırmıklayıp onu dizlerinin üzerine düşürürken Horik homurdanıyor.

Abarrane, herhangi bir Nulling canavarınıninkine meydan okuyacak bir savaş çılgılığıyla sırtına atlar ve kılıcını cılız omzuna saplayarak ulaşamayacağı bir yere doğru döner.

Cadı dönüyor, saldırganı arıyor, dişleri beklenti içinde havaya çarpıyor. Önce hangimize saldıracağına karar veremiyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, bir sonraki hedefinin ben olduğuma karar veriyor. Son anda menzilden çıkıyorum ama pençesi kolumu eldivenimin üstünden yakalıyor ve etimi ısırıyor.

Geri düşmeden önce yan tarafını kesen hızlı bir bıçak darbesiyle cevap veriyorum.

Abarrane kaşlarını çatıyor. "Yaralandığında neden ses çıkarmıyor?"

"Bizim gibi acı hissettiğini sanmıyorum." Yumruklarım kılıçlarımın kabzalarını kavriyor. "Onu bizden uzaklaştır."

Abarrane dikkatini çekmek için ıslık çalıyor. Ayaklarını bir o yana bir bu yana sallayıp kılıçlarını alaycı bir tavırla sallandırarak geriye doğru adım atıyor ve onu takip etmeye ikna ediyor.

İşe yarıyor, kokuşmuş şey sürünerek ilerliyor.

Yakınlığıma uzanıyorum, cadalozu yerle bir etmeye ve bu ölümcül maskaralığı bitirmeye hazırlanıyorum.

"Yani bunu hissetmeyecek mi?" Abarrane ustaca bir takla atarak ve bıçaklarını güçlü bir şekilde savurarak yeni bir saldırı başlatır.

"Fates!" Bağıyorum, kabadayı doğasından dolayı hayal kırıklığına uğradım.

Ama kılıcının darbesi doğru yere iniyor ve cadalozun sağ bacağını koparıyor. Cadı yere yığılıyor. Kendini sürüklerken katran karası kan havaya sıçırıyor.

Sonunda... "Geri çekil, Abarrane!" Yakınlığımı ona doğru fırlatıyorum ve onu alevler içinde bırakıyorum. Kulakları tırmalayan çılgılığı sekerken

kalın bir duman bulutu yükseliyor.

Sessiz gecenin içinden geçiyor ve hava yanan çürümüş etin kokusuyla keskinleşiyor. Ancak çığlıkları dindiğinde alevin üzerindeki tutuşumu bırakıyorum.

Geriye kömürleşmiş siyah bir yığın kalıyor. "Bu tür şeylerle böyle başa çıkılır," diye çıkıştım.

"Hâlâ yaşıyor." Elisaf bir elinin parmaklarını gösteriyor. Şu anda bile tırnakları toprağı tırmalıyor.

Abarrane, alnında siyah kan izleri ile yürüyor. "Rehinelerimi yedin." Bıçağını onun boğazına saplar ve döndürür.

El fotoğrafları.

"Ve onları *böyle* öldürürsünüz."

"Bu çığlık çok uzaklardan duyulmuş olmalı." Elisaf etrafımızdaki karanlığı araştırıyor. "Muhtemelen Telor'un adamları tarafından."

"O zaman belki de bu onları yarığa daha fazla yaklaşma konusunda iki kez düşünmeye sevk eder."

Bir inilti dikkatimizi çekiyor. Horik kendini kılıcıyla desteklemiş, boştaki kolunu karnına sarmış. Açık bir yara iç organlarını dökmekle tehdit ediyor.

Abarrane bir anda onun yanındadır. "Ayağa kalk savaşçı," diye emrediyor ama sesini endişe kaplıyor.

"Sana bu dağlardan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?" Elisaf, yürümesine yardımcı olmak için omuzlarını Horik'in kolunun altına sokar.

Sırıyorum. "Bir ya da iki kez." Ağaçları tarıyorum, gözleri hissediyorum ama kaynağını bulamıyorum. Etrafı ateşe verip alevlerin içindeki her neyse onu yakalamayı umabilirdim ama buna karşı çıkmaya karar verdim. Horik'in Gesine'nin acil müdahalesine ihtiyacı var ve ayrıca burada bizi iyi bir şey beklemiyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

ROMERYA

Z Ander, Jarek'in sıkı antrenmanlarından birinde pazularımda oluşan kızgın mor lekeye bakıp yüzünü buruşturuyor. "Neden kendini iyileştiremiyorsun?"

"Denedim ama öyle olmuyor." Çürüklerimi incelemek için kolumu önüme kaldırıyorum, yatağımızın üzerindeki ipeksi beyaz gölgelik havadar bir fon oluşturuyor. Uyumlu çarşafklar bir kenara itilmiş, çıplak tenimiz açık pencerelerden akan ılık gece havasına bırakılmıştı. "Yine de güzel olmaz mıydı?"

"O zaman Gesine senin için onu iyileştirmeliydi."

"Önemli bir şey değil ve Horik'in bağırsaklarını tekrar bir araya getirmekle meşguldü." Cadı tarafından karnında açılan oyuk o kadar derindi ki bağırsaklarını görebiliyordum. Onu içeri sürüklediklerinde beti benzi atmıştı.

Gesine bunu düzeltmek için bir saat ve sonrasında iyileşmek için yarım gün harcadı.

Ben de yardımcı olamadım, kanlı manzarayı seyretmekle meşguldüm. Görünüşe göre, arkamda iki başlı bir canavar olmadıkça, yakınlıklarım konusunda birini iyileştirecek kadar yetkin değilim.

Yine de Zander'in ön kolundaki yarayı kapatmayı başardım. Şimdi parmak ucumu ince gümüş çizgi boyunca gezdirerek yaptığım işi hayranlıkla izliyorum. "*Bütün* bunlar yaratıklar yara izi bırakır mı?" Normal bir kılıç darbesi elf derisinde sanki hiç var olmamış gibi kaybolur, ama bu *öteki dünya yaratıklarının* merth yaraları ve izleri sonsuza dek kalacakmış gibi görünür. Islor'a geldiğim gece Zander'ın beni kestiği yerde, elimde bir tane var. İşin tuhafı, Prenses Romeria'nın kalbini delen merth ok ucu hiçbir iz bırakmadı ama bunun daha çok Malachi'nin bu bedeni benimle birlikte hayata döndürürkenki dokunuşuyla ilgili olduğunu düşünüyorum.

"Nulling'den gelen çoğu şey öyle, evet. Ve kesinlikle, her şey

Azo'dem'den sürünerek çıkmak özellikle iyileştirilmesi zor bir durumdur."
Zander eğilip

Daaknar'ın beni şişlediği omzumdaki yara izlerini öpüyorum, haftalarca kapşonlarla ve yüksek yakalı ceketlerle sakladığımız beş sivri oyuk bıraktı. illüzyonları sürdürmek için elbiseler.

Sevgi, dişlerini nemli tenime sürterek omurgam boyunca bir ürperti göndermesiyle sona eriyor.

"Oraya tekrar gitmekten korkuyor musun?"

Dikkatini yara izlerimden göğüslerimin kabarıklığına kaydırıyor, konuşurken dudakları meme uçlarımı okşuyor. "Cadılar nadirdir. En azından birkaç hafta boyunca bir daha görmemiz mümkün değil." Daha sessiz bir şekilde, "Umarım" diye ekliyor.

Nefesini hissettiğimde titriyorum, ürkütücü sohbete rağmen içimde taze bir arzu kıpırdanıyor. Yine de tüm konuşmalarımız aynı; tehditlerden, ihanetten ve yakın ölümden bahsediyoruz. "Yani, kan laneti yüzünden." Ulysede'ye geldiğimizden beri ondaki değişimi hissediyorum. Elbette birçok endişesi var ama yine de... daha hafif görünüyor. Şimdi, ağzı boynumu bulduğunda, eskisi kadar çekingen değil.

Bir zamanlar öyleydi - sanki kendini unutmaktan korkuyormuş gibi. Zaman zaman dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken yakalıyorum onu ve ardından gelen hayret dolu gülümseme, sanki o iğne gibi dişlerin artık inmek için beklemediğine inanamıyormuş gibi.

Zander, Ulysede'nin evinin dışına adım attığı ilk birkaç anı şöyle anlattı Geçen gece, dizlerini bükerek ona vuran sakatlayıcı ihtiyaçtan bahsediyordu. Ama gerçek ıstırabını gösteren gözlerindeki dehşetti, o kemirici açlığı yeniden hissetmekti, kanser geri dönmüştü.

"Her seferinde daha da kolaylaşacak. Abarrane'e göre." Yutkunuyor. "Ama oraya gittiğimde çok geçmeden tekrar beslenmem gerekecek. Bu konuda, ben kesin."

Çünkü gerekirse dışarı çıkıp Islor'u tek başına kurtarmaya kararlıdır. Muhtemelen bu sırada kendini öldürtecek. Giderek artan paniğimi bir kenara itip avucumu onun köşeli çenesinin üzerinde yumuşatıyorum ve yakışıklı yüzüne hayran kalabileceğim kadar geriye itiyorum. "Sorun değil. Fearghal yakında karısının yanına dönecek ve gerektiğinde kendini sunacak."

Zander'ın derin kıkırdaması göğsümde titreşiyor. "Artık seninle birlikte olduğuma göre hayattaki kaderim bu mu olacak? Bira ve sosis kokan kıllı yaşlı adamlarla beslenmek mi?"

"Hey, onu denemeden eleştirme." Woodswich'in vahşi kasabasından gelen, dişleri dökülmüş bu sert ölümlü, Greasy Yak'ta karşıma oturduğunda beklediğimden çok daha sadık olduğunu kanıtladı. Ben bir

Zander'ın göğsünde parmak uçlarını gezdirdi. "Keşke bunu bir daha yapmak zorunda kalmasaydın. Keşke sonsuza dek burada kalabilseydik."

"Bu güzel olmaz mıydı?" Dilini dişlerinin üstünde gezdiriyor. "Sanki artık yoklar. İstesem de onları arayamıyorum."

"Islor'un *her yerinin* böyle olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

Sırt üstü dönüyor, bana çıplak formunun ve onunla birlikte gelen tüm sert, yontulmuş kıvrımların muhteşem bir görüntüsünü veriyor.

"Tüm bekçi sistemi anlamsız olurdu. Lordlar ve leydiler ne yapardı?" Bakışları tonozlu tavanda geziniyor, düşünceleri arasında dolaşıyor.

Üzerine çıkma isteğine karşı koyuyorum. "Ybaris'te olduğu gibi hâlâ insanlara efendilik taslıyorlar. Bu bir gecede yok olmaz."

"Para, mülk ve unvan hala onların elinde," diye katılıyor. "En azından kısa vadede."

"Bunun değişmemesi için mücadele edeceklerdir. Zenginler zengin olmaktan vazgeçmeyi sevmezler. Yasaların aynı ya da güçlerini koruyabilecekleri kadar yakın kalması için savaşırlar. Hayatta kalmak için onların kanına ihtiyaçları olmasa bile ölümlülere daha fazla hak vermezler çünkü ölümlüleri asla eşit olarak görmezler." Benim dünyamda statüko. Benim *eski* dünyamda. Bir daha asla göremeyeceğim. Bu gerçek artık beni rahatsız etmiyor ama babamı bir daha göremeyeceğim için üzgünüm. Artık onun hakkındaki gerçeği, neden böyle olduğunu bildiğime göre, keşke geri dönüp ona yardım edebilseydim.

"Korkarım doğunun büyük bölümünü tarif ediyorsunuz. Tahta evlenmek üzere olan Kettling tarafından yönetiliyor." Azı dişleri gıcırıyor.

"Ölümlüler isyan edecek sürüler halinde."

"Bakıcılarını öldürmek için zehir içiyorlar. *Şimdiden* sürüler halinde isyan ediyorlar ve özgürlükleri için ölmeye hazırlar."

"Daha kötü olurdu. Düpedüz savaş olurdu."

"Belki değil... en azından ilk başta değil ve Bellcross gibi yerlerde değil. Rengard gibi lordlar." Bana güvenmese de Islorialı beni etkiledi. Keşke onu tanımak için daha fazla zamanım olsaydı.

"Az sayıda ve çok uzakta. Telor da onurlu biri ama onun kadar dostluğuma güvenemiyorum." Zander iç geçirir. "Keşke bu kahinlerin kehaneti bize en çok ihtiyacımız olan cevapları verse." O

Avucunu benimkinin üzerinde yumuşatıyor, parmaklarımızı birbiriyle eşleştiriyor. "Keşke doğru hareket tarzını seçmemize yardımcı olabilselerdi."

"Doğru hareket tarzından kastın, ikimizin Hudem dolunayının altında sunakta sevişmemiz mi?"

Hımbıllığım karşısında homurdanıyor ama ifadesi kasvetli kalmaya devam ediyor. "Gesine, kahinlerin kapının büyücüler çağında açıldığını gördüklerini söyledi. Bu yerde olan biten her şeyi göz önüne alırsak, onun haklı olduğunu ve öyle ya da böyle bunun kaçınılmaz olduğunu varsaymalıyız."

"Belki de öyledir. Her zaman öyle görünüyor. Böylece bu kan lanetinden kurtulmuş oluruz." Olumlu bir şey.

"Ne pahasına? Malachi'nin kral olması ve Nulling'in canavarlarının bu topraklara akın etmesi mi? Onlara ve yüzlerce cadı ve grif'e karşı nasıl savaşacağız?"

Ulysed'e'nin kapısının dışında?"

"Bir yolu olmalı. Bir kez yenildi, değil mi?" Hem Malachi hem de Aoife, kral ve kraliçe kılığında. "Nasıl?"

"Size bunun nasıl gerçekleşmediğini söyleyebilirim; topraklarımız ve insanlarımız bugün olduğu gibi korkunç bir şekilde parçalanmışken. Ybaris, Islor ve Mordain birlikte çalışmak zorunda kalacaktı." Sanki bu fikir çok gülünçmüş gibi alay ediyor.

"Bunu bir kez yaptılar." Kral Ailill, Malachi'nin emriyle perileri son kez serbest bırakmaya çalıştığında ve Nulling'deki perdeyi yırttığında. Wendeline, bu dünyayı en kötü yaratıklardan kurtarmanın ve yırtığı mühürlemenin elli yıl sürdüğünü söyledi.

"Ybaris'in dümeninde bu kadar kindarca entrikalar çeviren Neilina yoktu. Islor içeriden parçalanmıyordu. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum.

-Hain lordlar ya da zehir. Sanırım fark etmez. Korkarım yapılacak ittifak kalmadı."

"Bu doğru değil." Ona doğru kıvrıldım, vücudunun sıcaklığını bedenimde hissetmek istiyordum.

"Artık doğru *olan* ne? Yalnız olduğumuz. Sen ve ben, ve on beş Lejyonerler ve bu saray, korkunç bir zarara yol açmadan kullanamayacağımız sayısız güce sahip." Ağır ağır iç geçiriyor. "Atticus'un kafası politikaya basmıyor. Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu, tahtı böylesine aleni bir şekilde benden talep etmesinin tahtın gücünü nasıl kırdığının farkında değil. Rhionn'dan bu yana düşmanlarımız ilk defa alındı."

"Belki de bunu ona söylemelisin." Atticus'tan ele geçirdiğimiz mektup ve Rengard'ın anlattıkları dışında hiçbir şey duymadık. İki kardeş kral arasında iletişim yok.

Zander'in kıkırdaması alçak ve mizahsız. "O inatçı ve kendini beğenmiş bir aptal, uzun zamandır göz diktiği tacının tadını çıkarmakla o kadar meşgul ki

bilgeliği olan herkes."

Kardeşlerin ilişkisinin sadece bir kısmını gördüm, ama Atticus'un kaygısız kişiliğine rağmen var olan güç mücadelesini herkes okuyabilir. Yine de aralarındaki bağ derin görünüyor. "Prenses Romeria ile yattığını öğrendiğinizde neden onu idam ettirmediniz?" Bir zamanlar bu bedeni işgal eden Ybarisan hakkında sanki başka bir varlıkmış gibi konuşmak daha kolay hale geldi.

"Çünkü o hâlâ benim kardeşim." Duraksıyor. "Neden? Keşke yapsaydım mı diyorsun?" "Bilmiyorum." Öz kardeşini idam etmenin ağırlığı ne hissettirirdi?

Omuzlarındaki gibi mi? İç çekiyorum. "Ama en azından o zaman tacını senden çalamazdı."

"Hayır, ama başka biri şimdiye kadar denemiş olurdu. Ayrıca prensesin ne kadar ikna edici ve baştan çıkarıcı olduğunu ilk elden biliyorum. Bu ihanet için Atticus'u suçlayamam." Dudaklarımı dudaklarıyla yakalamak için tekrar yan dönüyor. "Gerçi bu versiyonu kadar baştan çıkarıcı değildi."

"Yine benimle yataktayken başka kadınlardan mı bahsediyorsun? Daha önce bu konuda ne demiştin?"

Dudakları kıvrılır. "Bunu bana ödeteceğini."

"Doğru... doğru... Ama nasıl?" Dudaklarından uzaklaşıp sırtüstü dönüyorum, vücudumu derin ve dramatik bir şekilde geriyorum, gece havası göğüslerimin tepelerini sıyrıyor.

Bu bariz daveti kabul ediyor, bir anda üzerime geliyor, ağzı meme ucuma yapışıyor, avuç içim uyluğuma doğru kayıyor. Dokunuşu merkezimde kayarken benden yumuşak bir inilti çıkıyor ve bacaklarım ona daha iyi erişim sağlamak için ayrılıyor. "Sanırım bu bir başlangıç."

Tenime karşı kıkırdaması sinirlerim boyunca bir elektrik akımı gönderiyor ve içimde taze, derin bir ihtiyaç dalgası uyandırıyor. Küçük oyunlarımız asla uzun sürmez. Vücudunun sıcaklığını bedenimde hissettiğim anda işim bitiyor.

"Bu odanın duvarlarının dışındayken kendimi sana dokunmaktan alıkoymanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Parmaklarıyla düşüncelerimi yankıladı.

benimle alay ediyor. "Tek düşünebildiğim seninle buraya dönmek." "Sen savaş planları yaparken mi? Ne kadar romantik."

Çatlağımı görmezden geliyor. "Ve sonunda seni buraya getirdiğimde..." Çıplak bedenimi daha iyi görebilmek için bir dirseğinin üzerine kalktı.

Ateşli gözleri üzerimde geziniyor, elinin üzerimde çalışmasını izlemek için

kalçalarımın üzerinde duruyor. "Asla doyamıyorum."

"Güzel. Bunu yapmanı hiç istemiyorum." Kalçalarımı onun dokunuşuna karşı döndürüyorum.

Bir iniltiyle hareket ediyor ve bacaklarımı omuzlarına asmak için aşağı kayıyor. Nefesi nemli göbeğimde geziniyor, nefes alış verişimi düzensizleştiriyor.

Şeytani bir gülümsemeyle, ağzı üzerime kapanıyor-

Knuckles kapımıza vurdu ve ardından yüksek sesle "Romeria!" dedi.

"Kraliçesine biraz hürmet göstermesini istemek çok mu fazla?" Zander şikayet ediyor.

"Bu Jarek. Eğer kapı kilitli olmasaydı, yatağımızın ucunda dikiliyor olurdu."

"Ve sonra onu öldürmek zorunda kalırdım."

Elimi başının arkasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, bir yandan da "Ne!" diye bağıryorum.

"Kapıda size ihtiyaç var," diye gürleyen bir yanıt geliyor.

"Şimdi mi?" Zander ve ben birbirimize temkinli bakışlar attık. Gecenin bir yarısı. "Kimin bana ihtiyacı var?" Ben bağıryorum, aynı anda Zander sesleniyor, "Ne için?"

"Ybarisalıları geldi."

At toynaklarının kaldırım taşları boyunca çıkardığı gıcırtilar özellikle bu geç saatte ürkütücüdür.

"Bize bu kaptan hakkında bildiğin her şeyi anlat," diyor Zander, biz kapıya doğru ilerlerken, yol yanan fenerlerle aydınlanıyor. Yine Islor'un taş kalpli kralının maskesini takıyor ve ses tonu özellikle sert. Gesine'nin Mordain'e gönderdiği gizli mesajın haberi aralarındaki ilişkiye hiç yardımcı olmamış.

Ben de ondan memnun değilim ama şu anda enerjimi öfkeyle harcayamam. Ayrıca, bunu kötü niyetle yapmadığını biliyorum.

"Kienen, demiştin," diye tekrarlıyor Gesine, gözlerindeki uykuyu kırıştırırken

Zorya'nın arkasında, savaşçının beline tutunarak ilerliyor. Büyücüyü kütüphanede bir kitabın içinde yüzüstü yatarken bulduk, ince bedeninin üzerine bir battaniye örtülmüştü, sanırım onu gece gündüz koruyan aynı savaşçı sayesinde.

Onu yakından izliyorum; yaklaşan değişimle ilgili artan endişeleri bende de kök salmış durumda. Ama bu durumda, kafasının karışmasının daha çok ölü bir uykudan uyandırılıp birkaç dakika içinde bir atın üzerine atılmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum.

"Evet, kimden bahsettiğinizi biliyorum. Sık sık Prens Tyree'nin yanında bulunan bir asker. Elementallere karşı saygılıydı. Diğerlerinden çok daha fazla,

Prensın kendisi de dahil. Kılıcıyla her zaman hazır olan güvenilir bir danışman gibiydi."

"Bu yüzden ona umut bağlayamayız." Zander'in ifadesi serttir.

"Ben öyle bir şey demedim ama temkinli olurdum. Ybaris'e bağlı ama şu anda bu kapılardaysa prensesine sadık olmalı."

"Tyree gittiğine göre bir yön arıyor olabilir," diye öneriyor Elisaf, Zander'in karşısına geçerek.

"Ya da Neilina'ya iletmeğ üzere bilgi toplama görevidir," diye karşılık veriyor Zander hiç vakit kaybetmeden. "İslor'da neler olup bittiğini mutlaka duymuştur."

"Öyle olduğunu varsaymak akıllıca olur, evet. En azından söylentiler."

"Ki bunlardan çok var." Zander'in bakışları bana kayıyor ve neden endişelendiğini anlıyorum.

"Muhtemelen beni işaret etmeyecek söylentiler," diye hatırlatıyorum ona. Norcaster'dakiler Zander'in ateş çemberini kontrol ettiğini ve başka herhangi bir şeyin

bizimle seyahat eden büyücüye bağlanabilir. Prensesin parlayan gümüş gözlerinden bahsetmek muhtemelen bir masal olarak görmezden gelinecekti - beni daha da kötü göstermenin bir yolu olarak. Benim büyücümle konuşabilecek tek kişi

yetenekleri bizimle birlikte Ulysed'e de. "Kienen Prenses Romeria'yı ne kadar iyi tanıyor?"

Gesine düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bir tahminde bulunmam gerekirse, pek iyi değil. "Bu Prenses zamanının çoğunu Neilina ile geçiriyordu ve kardeşiyle pek yakın değillerdi."

Zander kuru bir sesle, "Sadece bir darbe girişimini ve kraliyet ailesinin katledilmesini planlayacak kadar yakın," diyor.

"Eğer onu iyi tanımıyorsa, bu bizim avantajımıza olur. Onu iyice tanıyana kadar bu işi dikkatli yapalım derim. Ona göre ben hâlâ Ybarisli Prenses Romeria'yım." Her ne kadar onu oynamaktan nefret etsem de.

"Öldürmeyi planladığın sürgündeki kral ve onun Lejyonu yedeğindeyken mi?" Jarek kuşkulu bir kaşını kaldırdı. "Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Henüz bilmiyorum. Önce onu anlamam lazım." Her zaman en iyi düşüncemi belanın tam ortasındaiken yaparım ve yıllar boyunca kendimi *pek çok belanın* içinde buldum. Aklıma gelecektir. Her zaman gelir. Gelmek *zorunda*.

"Ve tüm bunlar?" Zorya bir su perisi heykelini başıyla işaret eder.

"Ona Mordain'in yaptığını söyle," diye cevap veriyor Gesine benim yerime. "O bir asker. İşin inceliklerini bilemez. Bunu yapması pek olası

değil.

Yakınlıklarımızın nasıl işlediğini ve neyi yapıp neyi yapamayacağımızı anlamalıyız." Kienen onun kaçışını duydu mu? Onu ülkesine ihanet eden biri olarak mı görecek?

Zorya homurdanıyor. "Bu en az iki kişi yapar."

"Tyree'yle birlikte yakalanan Ybarisalıların hiçbiri Neilina'nın planlarını bilmiyordu ve Abarrane'nin yöntemlerinde oldukça titiz olduğunu tahmin ediyorum. Prens pek bir şey anlatmamış olmalı," diye ekliyor Elisaf.

"Prensesin çağrısına cevap vermek için burada olduğunu ve kafasının çok karışık olduğunu varsayarak içeri giriyoruz." Bununla çalışabilirim.

"Ybaris'te her kış kötü mahsul yüzünden aç kalmaktan bıkan ve uluslar arasında bir ittifakı memnuniyetle karşılayan pek çok kişi vardı. Bu askerin hangi tarafta olduğunu söyleyemem."

"Zehir satan taraf," diye hatırlatıyor Jarek bize. "Peki ya onun yakınlığı?"

Gesine düşünceli bir şekilde duraklar. "Hatırlayamıyorum, ama sanırım hatırlayamadığım *için* kayda değer bir şey değil."

"Bir korkaktan ziyade bir savaşçının yeteneklerine güvenmek zorunda kalacak. Güzel. Onu buraya getireyim ve ne bildiğini öğreneyim." Jarek'in dişlek sırtışı Freywich'teki ölü bekçileri aklına getirdi.

Bu beni ürpertiyor. "Etrafta dolaşıp ihtiyacımız olan insanlara işkence edemezsiniz ve bizim bu Ybarisalılara *ihtiyacımız var*."

"O haklı. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, ittifaklara ihtiyacımız var, kötü olanlara bile," diye itiraf ediyor Zander, sesi isteksizlikle ağırlaşarak. "Erkekleri kandırabilecek biri varsa o da Romeria'dır."

"Bu bir iltifat mı? Bilemiyorum."

Sırıttıyor. "Rolünü oyna ve ortaya çıkarsa yeni yakınlıkların hakkında yalan söyle. Kehaneti Ulyse'de'ye kadar kovaladığı için Mordain'i suçla. En azından bu gerçek."

"Peki ya ikna olmazsa?" Elisaf sorar.

"O zaman onu durduğu yerde öldürürüz." Zander'in atı hızlanarak önümüzde ilerliyor.

Yani, eğer bu işi batırırsam, Kienen'in ölümünü izleyeceğim. "Baskı yok." "İyi olacaksın," diyor Gesine.

"Her ihtimale karşı bizi koruyacak mısınız?" Pratik yapıyorum ve gittikçe daha iyi oluyorum ama buna *ve* ağızımdan çıkan yalanlara odaklanabileceğimi sanmıyorum.

Gülümsemesi zayıf ama gerçek. "Elbette, Majesteleri. Her zaman."

Ulysed'e vardığımızdan beri bu tünelden içeri adım atmamıştım, elimden bir damla kan damlıyordu ve önümde bilinmeyen bir dünya vardı. Şimdi biz

fenerler titriyor ve kemerli tavanın üzerinde uğursuz gölgeler geziniyor.

Altı lejyoner kapalı kapının önünde durmuş, oklarını yerleştirmiş ve karanlığa doğru nişan almışlardır.

Ve diğer tarafta tek bir form bekler.

Zander atını benimkinin yanına yanaştırdı. "Bunun için hazır mısın?" Sinirlerimi yutuyorum. "Evet. Neden?"

"Çünkü nabzının boğazında attığını görebiliyorum."

Kalbim küt küt *atıyor*. Ve onun esrarengiz -ve bazen sinir bozucu- bunu hissetme yeteneği, ölümlü kanına duyduğu ihtiyaçla birlikte yok olmak yerine, buraya geldiğimizden beri daha da güçlendi. "En son diğer taraftaki bir adamla Prenses Romeria oynadığımda neler olduğunu hatırlıyorum. demir parmaklıkların yanında." Tyree yüzümü demir parmaklıklara çarparken kan bağı olan kız kardeşi olmamı umursamadı.

"Bu sefer öyle bir şey olmayacak." Yeşil gözleri donuk bir parıltı saçan Gesine'ye doğru başını sallıyor. Kalkan çoktan hazır ve neredeyse hiç güç harcamıyor.

Bu tür bir kontrole sahip olmak için sabırsızlanıyorum.

"Unutma, burada komuta sende. Ben sadece senin iradene boyun eğen, kaçan, aşık bir kralım."

"Sanki bir şey söylemeden durabilirmişsin gibi. Sana iki dakika veriyorum." Dudakları kıvrılıyor. "Bahse var mısın?"

"Riskler nedir?"

"Eminim odalarımızın güvenliğine geri döndüğümüzde uygun bir şekilde ahlaksız bir şey üzerinde anlaşabiliriz." Atından inerek benim de aynısını yapmamı istedi ve sonra çenesini hafifçe öne eğdi. "Yolu gösterin kraliçem."

Lejyonerler yollarını ayırıyor, silahları hala çekili, geçmeme izin veriyorlar.

Kapıdan bana bakan yüz gençlik ve ihtiyatla dolu. Kienen, ölümlü standartlarına göre yirmili yaşlarının sonlarından fazla olamaz, temiz çenesi ona çocuksu, neredeyse masum bir görünüm veriyor. Ama derisi ve bilenmiş gövdesine takılı dört bıçağı onun bundan çok uzak olduğunu gösteriyor. "Senin

Ekselansları." Bocalıyor, dikkati bir metre ötedeki kafasına nişan alınmış oka kayıyor ama sonra eğiliyor.

Doğru. Benim de oynamam gereken bir rol var.

Kapının ardında esen soğuk havayı görmezden geliyor ve durumu değerlendiriyorum.

Ybarisan askerlerinden oluşan küçük bir kalabalık onun yanlarında, yaklaşık yirmi adım gerisinde bekliyor, karanlık uygun bir perde. Ellerinde silah yok ama bana zarar vermek için onlara ihtiyaçları olmayacağını biliyorum, elf yakınlıklarıyla değil.

Yine de, bu bir konuşmaya başlamak için iyi bir yol değil. "Silahlarınızı indirin."

"Emin misin?" Jarek'in hırıltılı sesi tam arkamdan geliyor.

Zaten gergin olmasaydım, beni ürkütürdü, ince bedenimin arkasında bir duvar görevi görmek için sinsice yaklaştı. Ama ne kadar hızlı olduğunu gördüm.

Jarek hareket edebilir. Gesine'nin korumasına rağmen kimse ok atamadan beni korurdu.

En azından onların önünde benimle çelişmeyecek kadar sağduyulu.

"Ybarisan askerlerinin bana zarar vermek için hiçbir sebebi yok. Ben onların prensesiyim."

Birkaç vuruş geçiyor ve sonra göz ucuyla okların alçaldığını izliyorum.

Kienen boğazını temizliyor, duruşu hâlâ sert. Daha az rahat değil.

Şaşkınlıktan mı, korkudan mı yoksa öfkeden mi? "Gecikme için özür dilerim. Bu dağlarda bizi beklediğinizi öğrendiğimizde bunun bir tuzak olup olmadığından emin olamadık." Bakışları lejyonerlerin üzerinde geziniyor. Görünüşe göre hâlâ emin değil.

Kafası karışık, karar verdim.

Abarrane, "Bizi ağaçlardan izliyordunuz," diyor.

"Evet." Kadının bedenini değerlendiriyor. Ya da silahlarını. "Arabada eziyet ettiğin zavallı yaratıklardan istediğini aldın mı?"

"Benim keyfim dışında mı?" Abarrane dişlerini gösteriyor. Dişleri olmasa bile tehditkâr görünüyor.

Eğer bu Kienen'i tedirgin ediyorsa, bunu saklamakta iyi bir iş çıkarıyor.

"Geçen gece cadalozu yendiğini gördük. Etkileyiciydi."

"Yardım etmen çok güzel."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Eğer bir dahaki sefere senin kılıcının altında kalmayacağımızdan emin olsaydık yapardım. Ayrıca, size yardım edecek yetenekli bir ateş kullanıcınız var gibi görünüyordu."

Zander sessiz kalıyor. Muhtemelen konuşmanın kontrolünü ele geçirmemek için dilini çiğniyor.

Kienen bu ateşin sahibinin kim olduğunu anladı mı? Ne kadarını biliyor? "Kaç kişi kaldınız?" Onun yerine ben soruyorum.

Sanki prensesin burada olduğunu o an hatırlamış gibi daha da sertleşiyor, yüzündeki mizah belirtisi kayboluyor. "İki yüz elli dört, Majesteleri."

Zander'ın gözlerine bakma isteğime karşı koyuyorum. Bu beklediğimizden de fazla.

Bu iyi... beni takip ettikleri sürece. Etmezlerse de kötü. "Şimdi neredeler?"

"Buranın güneyinde bir atlının senin burada, Adalılarla birlikte olduğunu teyit etmesini bekliyorlar." Kaşları çatılır ve dile getirilmeyen soru havada asılı kalır.

"Bu özel Adalılarla ortak bir çıkarım var."

"Öyle görünüyor." Boş tüneli ölçüp biçiyor. "Bu çorak tundradan geçtik ve daha önce taştan bir duvar yazısından başka bir şey yoktu. Ama şimdi büyük bir kapı var ve kar yağışı tehdit ederken bile yeşillikler filizleniyor." Sanki bir açıklama bekliyormuş gibi duraksıyor.

Çimenler, ağaç fidanları ve diğer çalılıkların ipuçlarıyla birlikte her geçen gün daha fazla filizleniyor. Gesine'ye bunu sorduğumuzda bir cevap veremedi ama kaşlarını çatı. "Mordain'in büyücülerinin bir değeri var."

"Evet, Majesteleri." Bakışları Gesine'ye doğru kayıyor sanırım. Bana odaklanmadan önce başını sallıyor. "Sizin için bir şeyim var." Yeleğinin içine uzandı.

Oklar anında ona yönelir ve elini dondurur.

Sanki son nefesi olacakmış gibi derin ve yavaş bir nefes veriyor. "Kraliçeden bir mektup."

Neilina'nın iletişim kurduğunu biliyordum. Tyree de hücrelerinden bunu itiraf etti ve başarısızlığımızdan dolayı bizi *hayal kırıklığına* uğrattığını söyledi. Yüz ifademden alaycı ifadeyi uzak tutmaya çalışıyorum ve okları tekrar elimle sallıyorum.

Katlanmış parşömeni çıkarıp parmaklıkların arasından kaydırıyor.

Peki Sevgili Anne bana ne diyecek? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Orman yeşili mühür hâlâ bozulmamış. "Bunu ne kadar zaman önce aldınız?"

"Neredeyse bir dolunay döngüsü, Majesteleri. Prens gittikten sonra." O tereddüt eder. "O ve diğerleri henüz dönmedi. Haber göndermediler."

"Yapmayacaklar. Yakalandılar ve Cirilean meydanında idam edildiler."

Kienen bu haber karşısında irkildi ve ben de duyarsızlığımdan dolayı bir pişmanlık hissettim.

Tek bildiğim iyi arkadaş oldukları. Zander ve Elisaf'ın yakın olduğu gibi. Ve *ben de* Tyree'nin kız kardeşi olmalıyım. Sesimi yumuşatarak ekliyorum:

"Kardeşim esir alındı ve diğerleri öldüğünde kuleye kapatıldı. Muhtemelen ölmüştür ama emin olamıyorum. Ben ona yardım edemedim kralın kardeşi ve ordusu tarafından şehirden sürüldük." Kalbine bir Merth bıçağı saplayarak ona yardım et. Gerçeğin içine örülmüş bariz bir yalan.

Kienen'in gözleri genişler. "Yani bu sadece bir söylenti değil. Prens Atticus kralı mı devirdi?"

"Kral Atticus şimdi. Evet. Onu hatırlıyor musun?"

"Elbette, Majesteleri. Güney eskortundan. Onu okumak zordu. Ama böyle cesur bir hareket beklemiyorduk."

Atticus'u okumak zordur. Rahat ve şakacı tavrı onu cezbediyor. Ama şimdi onun hain tarafını ilk elden gördüm, beni kendi çıkarı için bir günah keçisi olarak nasıl kullandığını.

Kienen, Prenses Romeria'nın güney eskortunda onunla yattığını biliyor mu? Biliyorsa bile, çok iyi bilmezlikten geliyor.

"Bu tarafa doğru gelen bir Islorian ordusu var-"

"Kaç gün kaldı?" Zander dilini daha fazla tutamayarak ağzından kaçırır.

Kienen'in dikkati ona yönelir. "En fazla iki."

Zander iç geçiriyor ve bunun rahatlama mı yoksa endişe mi olduğunu anlayamıyorum. "Lyndel'den geliyorlar, kardeşim tarafından bizi tutuklamak için gönderildiler."

"Kardeşin." Parçalar yerine otururken gözleri ikinci kez açılıyor. "*Sen* Kral Zander'sın."

"Öyleyim," diye soğukkanlılıkla cevap verir Zander.

"Ve sen şimdi *burada*, prensesimizle birliktesin."

"Topraklarıma zehir getiren prensesiniz. Aynı zehir şu anda Bellcross'tan Salt Bay'e ve Hawkrest'e kadar köy ve kasabalardan akıyor, çabalarınız sayesinde."

"Zander," diye sertçe uyarıyorum ama ona açıkça çenesini kapamasını söyleme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Ne? Ybaris'in entrikalarından habersiz olmadığımızı bilmesi gerektiğini düşündüm." Kienen'e meydan okur gibi bakıyor.

Kienen de aynı şekilde bakıyor, ama eminim kafasında bir şeyler dönüyor, Islor Ybaris'in öldürüldüğünü zaten biliyorsa, onun ya da benim neden öldürülmediğimize dair makul bir açıklama bulamıyor.

Plan. "Ekselansları, buraya kendi isteğinizle mi geldiniz?" diye dikkatle soruyor, gözleri benimkilere kayıyor.

Bir mahkum olduğumdan endişeleniyor. Aklına gelen tek açıklama bu. Tabii ki, bu mantıklı.

Ona güven verici bir gülümseme sunuyorum. "Tutulmuyorum ya da tehdit edilmiyorum. Cirilea'dan canımı zor kurtardım. Kral ve lejyonierleri olmasaydı, ölmüş olurdu." Yanımda Gesine olsa bile şansım şimdiye kadar tükenirdi.

"*Prensesinizi* korurken çok sayıda lejyonier kaybettim," diye tısladı Abarrane.

Kienen sanki test ediyormuş gibi ağzında bir cevap evirip çeviriyor. "O halde Ybaris'in Islor'un sürgündeki kralına bir borcu var gibi görünüyor."

Açığımı görüyorum. "Buraya gelirken, fidanlar kampımıza saldırdı."

"Evet. Grubu buranın güneyindeki bir tarlada bir fidanla birlikte telef olmuş halde bulduk.

kömürleşmiş Nulling canavarı." Zander'a bakar. "O sen miydin?"

"Başka kim olabilir?" Zander onu test ediyor, benim hakkımda, güçlerim hakkında dolaşan söylentilere dair bir ipucu arıyor. Ama akıllıca.

Ybarisanlılar Zander'in yakınlığının bir Grif'i öldürecek kadar güçlü olduğunu düşünsünler. Ona meydan okumadan önce iki kez düşünmelerini sağlar.

Kienen bir kez başını sallar. "Etkileyici."

"Geri kalan fidanlar nerede saklanıyor?" Ben soruyorum.

Değerlendirici bakışları Zander'ın üzerinde bir süre daha kaldıktan sonra geri kayıyor. "Dağlarda, sanırım."

"Bilmiyor musun?" Bir ana üsleri olmalı.

"Son zamanlarda, Majestelerinin Hudem'e yapılan saldırıdan sağ çıkamadığı söylentileri nedeniyle devamıza yardım etmeye pek sıcak bakmadılar. Ve

Prens Tyree gittiğinden beri daha da

azaldı." "Belli ki o söylentiler

yanlışmış."

"Kader bunun için merhametli olsun." Başını saygıyla eğiyor. "Bu kadar uzakta

Dağlarda haberler on bin dili aşar ve ulaştığında da yalanlarla doludur. Kısa bir süre önce Ekselanslarının hayatta kalmakla kalmayıp Cirilean tahtına oturduğunu duyduk. Bunun imkansız olduğunu düşündük.

Kral hiç-" Sözüünü kesti, söyleyeceği şeyle kendini yakaladı. "Seni tekrar kabul edeceğini. Bunu kamp ateşi etrafında sarhoşların uydurduğu bir masal sanmıştık. Kimse inanmadı. Ve fidanlar Ybaris'le yapılan anlaşmanın

bozulduğuna ikna oldular. Artık bizim müttefikimiz değiller."

"Onlarda ham merth kordonu var." Prenses Romeria'nın yanında getirdiğini varsayıyoruz çünkü Ybaris'teki Terren Dağları yetiştirdiği tek yer, ama emin değilim. Ne söylediğime dikkat etmeliyim.

"Onlara göre uzlaştırıcı bir ödül. Kraliçenin vaatlerini yerine getireceğine inanmıyorlar. Mordain'in onu destekleyeceğini düşünmüyorlar."

Bu da Ybaris ve fidanlar arasındaki anlaşmanın, yemeklerini yakalamalarına yardımcı olacak felç edici otlardan daha fazlası olduğu anlamına geliyor.

"Kampınıza saldıranlara gelince, muhtemelen sizin Adalılar arasında olduğunuzu fark etmediler."

"Belki de yaptılar. Kimseye güvenmek mümkün değil. Bu yüzden..." Bir elimi oklara doğru sallıyorum, indirilmiş ama hala takılı. "Oklara ulaşabilir misin? dağlardaki fidanlar?"

"Buradan çeyrek günlük mesafedeler." Duraksıyor. "Radomir'e iletmemi istediğiniz bir mesajınız var mı?"

Radomir'in kim olduğunu sorma isteğime direniyorum. Prenses Romeria bunu sormazdı. Fidanın lideri olduğunu varsayıyorum.

Ben konuşmaya fırsat bulamadan Abarrane öne çıktı, sanki aralarında bir kapı yokmuş gibi hançeri elindeydi. "Bana o haşaratın *tam olarak* nerede saklandığını göstereceksin."

Kienen onun ani öfkesinden etkilenmiyor. "Senden beslenmek için bekleyen yüzlerce fidanın olduğu bir mağaraya mı girmek istiyorsun?"

"Hayır. Savaşçıları mı kurtarmak istiyorum."

"Başaramayacaksınız. Oraya gitmiyoruz bile. Bunu tavsiye etmem."

"Benim için endişeleniyormuş gibi yapma, Ybarisan," diye tükürdü.

Kienen'in ifadesi bana doğru kayarken taş gibi. "Emriniz nedir, Majesteleri?"

Abarrane homurdanıyor.

Eğer durum bu kadar gergin olmasaydı, gülümseyebilirdim. Kienen'in omurgası var. "Telor iki gün uzaktaysa, sana *burada* ihtiyacımız var Abarrane, içinden çıkamayacağın mağaralara koşarak girmene değil." Yüzlerce fidan ve Tanrı bilir ne kadar ham merth ile değil. O kadar çok ölümsüzü düşününce ürperiyorum, çökük yanakları ve şişkin alınlarıyla. "Radomir'in Norcaster'da esir aldığı iki lejyoner var ve onları derhal bize iade etmesini talep ediyorum. Yarın gece onunla ve savaşçılarla birlikte Ybarisan ordusunun geri kalanıyla birlikte geri gelin."

Kienen'in yüzü gerilir. "Radomir'in böyle bir talebi kabul edeceğini sanmıyorum, Majesteleri. Söylediğim gibi, Radomir'e pek güvenmiyorlar. Ybaris artık yok. Savaşçıları serbest bırakmayı kabul edebilir ama buraya geleceğini sanmıyorum."

"Ona hayatta olduğumu ve her zaman sözümü tuttuğumu söyle." Nefesimi tutuyorum ve bunun yeterince belirsiz olduğunu umuyorum. Yaptıkları pazarlık ne olursa olsun, ödül o fidanın Cirilea'ya gelip Ybaris'e saldırılarında yardım etmesi için yeterliydi.

"Tabii onu evinde bulup ışığı görmesine yardım etmemizi tercih etmezse," diye ekliyor Zander, sesindeki o soğukkanlı ve sakin ton her şeyden daha korkutucu

Abarrane'in havlaması. "Arkadaşlarını ve o Nulling canavarını nasıl bulduğunuzu ona bildirin."

"Her iki mesajınızı da paylaşacağım." Kienen eğilir. "Kraliçe için kuyruk sokumuyla birlikte gönderebileceğim bir mektubunuz var mı?"

İsteği beni şaşırttı. "Sen dönene kadar bir tane hazırlarım."

Kienen, lejyonerlere ve sanki bir tanesi sırtına saplanacakmış gibi yerleştirilmiş oklarına doğru kısa bir bakış atarak bekleyen atına doğru yürür. Hep birlikte dönüp yola koyulurlar.

"Ona güvenmiyorum," diye açıkladı Abarrane. "Çok genç ve kendini beğenmiş. Ve Ybarisan."

"Başka seçeneğimiz yok. Ama yarın gece Drakon, Iago ve iki yüz elli dört Ybarisan askeriyle buraya gelirse, o zaman ona en azından *biraz* güvenebileceğimizi biliriz," diye cevap veriyor Zander. "İyi oynadın, Romeria."

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes verdim. Vücudumun ne kadar kaskatı olduğunu, uzuvlarımın ne kadar gergin olduğunu ancak şimdi hissediyordum.

"Fidanı neden buraya getirdin?" Jarek soruyor.

"Çünkü Ybaris onlarla Mordain'i de içeren bir anlaşma yaptı. Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Ne kadar çok bilgi, o kadar iyi," diye kabul ediyor Zander. "Gerçi kendi türlerine ne yaptığımızı keşfetmişlerse, hiçbir pazarlık onu kazanmaya yetmeyebilir."

"Onu kazanmak istemiyorum. Onu öldürmek istiyorum." Abarrane kılıcını kınına sokar.

Atlarımızın yanına çekildik, kraliçenin mektubu elimde sıkıca duruyor ve merakımı uyandırıyor. "Kuyruksokumu nedir?"

Zander sırtıyor. Benim cehaletimle her zaman eğlenir. "Kraliçenin habercisi. Bir tür kuş. Onu sadece bir kez, Cirilea'ya bir mektupla geldiğinde görmüştüm."

"Nulling'den geldiğine inanıyoruz," diye onaylıyor Gesine. "Mordain'in eli tarafından yönlendiriliyor, imkansız hızlarda seyahat ediyor ve asla hedefini ıskalıyor. Bildiğimiz kadarıyla var olan tek şey bu ve onu yönlendiren elemental Kraliçe Neilina'nın emriyle hareket ediyor. Bununla birlikte, eğer onu ele geçirebilirsek, bizim yararımıza olacak şekilde tekrar kullanabilirim."

"Böylece Mordain'e daha fazla gizli mesaj gönderebilirsin?" Zander alay ediyor dikkatini bana çevirmeden önce. "Neilina'dan gelen mektupta ne yazıyor?" Derin bir nefes alarak mührü kırdım ve gevrek kağıdı açtım. Sanki bir şekilde bir sahtekar olduğunu biliyormuş gibi, içi aniden düğümlendi. onun sözlerini okuyor. Zander ve Islor'ın şu anda yüzleştiği *her şeyin* kalbindeki elf bu. Bu dünyada olmamın sebeplerinden biri de o.

El yazısı çiçek desenli, mürekkep koyu kırmızı. "Tyree'ye gönderilmiş." Bu mantıklı. Eğer bu mektup bir ay önce geldiyse, ben hâlâ Cirilea'daydım ve Zander henüz tahtını kaybetmemişti. "Hâlâ Cirilea'da olduğuma dair haber almış.

hayatta ve kalenin içinde. Kaynakları Zander'in bana ne kadar güvendiğinden emin değil."

"Şehrin surları içinde casusları olduğunu biliyorduk," diyor. "Başka ne var?" Sonraki satırları okudum.

Ve midem bulanıyor. "Yarığı geçecekler. Bir savaş başlatmayı planlıyorlar."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ATTICUS

B Kulenin en üst basamağına ulaştığımda kalçalarım yanıyordu. Savaş odamın etrafında volta atarak çok fazla zaman geçirdim. Atıma binip adamlarımın arasına dönmeliyim.

Gerçi zayıflığım daha çok bir haftadır beslenmemiş olmamdan kaynaklanıyor. Benim için duyulmamış bir durum. O kadar meşguldüm ki, şimdi farkına varıyorum.

"Konaklamanızın keyfini çıkarıyor musunuz?" Burun deliklerimi selamlayan pis kokuyu görmezden gelerek söyleniyorum. "Böyle bir lükse alışık olmadığınızı tahmin ediyorum."

Prens Tyree saman palete oturmuş, sırtını duvara dayamış. "Bu bakımsız ülkenize adım attığımdan beri hiçbir lüks belirtisi görmedim. Adalıların bunun ne olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Verdiği cevaba gülümsüyorum. Kafese kapatılmış ve ölümle burun buruna gelmiş olsa da, siyah saçları keçeleşmiş, yüzü kırışıklarla kaplı olsa da, kibirli çenesini yüksekte tutuyor. Buna saygı duyuyorum. Anahtarı tutan muhafıza "Aç şunu," diye emrediyorum.

Birkaç dakika içinde hücrenin içinde volta atmaya başladım. Buradan, onun Ybarisan kanının kokusu daha güçlü geliyor. Kendime rağmen o tatlı kokuyu içime çekiyorum. Romeria'dayken, duyularımı neredeyse kontrolümü kaybedecek kadar kızdırdı. Bir keresinde, çadırlarında hararetle bir gece geçirirken, neredeyse kaybediyordum. Beni durdurdu, o parçasını bana veremeyeceği konusunda ısrar etti.

Diğer *her* parçayı bana vermesine rağmen.

Geriye dönüp baktığımda, şüphelenmem gerekirdi ama lekeli kan gibi bir şeyden nasıl şüphelenebilirdim ki?

Tyree'nin kanı, kraliyet yemeği sırasında ölen üç Ybarisalı gibi mahvolacak. Bunu bilmek içimdeki zevki bastırıyor. "Bizi yalnız bırakın."

İki muhafız saniyeler içinde gitmiş, zırhları merdivenlerden inerken takırdamıştır.

"Seni alt edeceğimden endişelenmiyor musun?" Arenaya bakan pencereye doğru ilerlerken Tyree soğukkanlılıkla soruyor.

Topal bedenine bir göz attım. Abarrane'in seansları sırasında kollarını kaplayan çok sayıda merth bıçağı yarası iyileşmenin çeşitli aşamalarında. "Peki bunu nasıl yapacaksın? Yaralı ve zayıfsın. Bu kelepçelerle, ben uygun görene kadar yakınlığına erişimin olmayacak." Neyse ki Zander jetonları Romeria'nın bileklerinden çıkardıktan sonra aile kasasına geri götürdü. Tyree'yi hayatta tutmaya karar verdiğimde yaptığım ilk şey onları onunkine sabitlemektir. İltihaplı bir enfeksiyon yüzünden kaybetme riskini göze alamayacak kadar değerli, özellikle de bir şifacımız yokken.

"Bir yakınlığın olmadan doğduğun doğru mu? İktidarsız olmak nasıl bir his olmalı?"

Gülerek cevap veriyorum. Beni kızdırmaya çalışıyor. "Bir ordu kurmak ve krallık talep etmek için bir yakınlığa ihtiyacım yoktu, değil mi?"

"Sanmıyorum. Ne de olsa siz büyük ve güçlü *Kral Atticus*'sunuz," diye alay eder.

Ayakkabımı yerde duran ve dokunulmamış yemek tepsisine vuruyorum. "Aç değil misin?" Geçen gün getirdikleri güveçte kıyma vardı. Muhafızlar onun saatlerce acı içinde kıvrandığını rapor etmişler.

"Pek sayılmaz." İç geçiriyor ve sesindeki tüm mizah kayboluyor. "Ne istiyorsun?"

Pencereden darağacına ve sallanan cesetlere bakıyorum. Ve İnfazlar artık her gün gerçekleşiyor; her yeni ölümünün üzerinde lekeli kan bulunduğunda - bakıcıları şiddetli bir şekilde öldüğünde - ya da giysilerinde veya odalarında saklı bir şişe bulunduğunda.

Cinayet sayesinde hayatlarının bir şekilde daha iyi olacağını düşünen ölümlüler. Ayakkabıcılar ve nalbantlar, terziler ve aşçılar. Görevlerinden kurtulmak için çırpınan basit insanlar. Sonunda, darağacında dururken, hepsi krallarından merhamet diliyor.

Ama kralları bunu kabul etmez. Vermemelidir, çünkü bunu yapmak önceki kralla aynı zayıflığı göstermek anlamına gelecektir. Bunun yerine kalbini katılaştırır ve Ybaris'in ihanetlerinin cezası olarak asılmalarını izler.

Yine de hepsini cezalandırmak zorunda kalmadım.

Meclisin önünde sergilenen o aile, günler sonra bile hâlâ aklımdan çıkmıyor. Birazcık akli olan herkes o çocukların

Freywich'in küçük lordu tarafından terörize edildi. Romeria'nın onları bu yüzden bir çanta dolusu bozuk parayla kurtardığına eminim.

Gracen... fırıncının adı buydu.

Onu gördüğüm anda, Danthrin'in neden meclisimin önünde belirlediğini ve geri verilmesi için ısrar ettiğini anladım. Bir ölümlü için çok çekici, yıpranmış giysiler giymiş, una bulanmış. Yüz hatları narin ve zarıftı; bağlarla evcilleştirmeye çalıştığı kıvrık sarı saçları ve burnunun kenarındaki çillerle tezat oluşturuyordu. Ama beni hazırlıksız yakalayan mavi gözlerindeki yoğunluk oldu. Belki de yirmi beş yaşındaki bir ölümlüye göre, sarayda görev yapan yüzyıllık elflerin çoğundan daha fazla derinlik gösteriyordu. Ya da belki de onu kurtarmam için bana yalvarması ve ardından bana hayranlıkla bakması bir an için nefesimi kesmişti.

Gracen, Cirilea'daki Takdim Günü'ne getirilmiş olsaydı, taç kesinlikle onu bir haraç olarak talep ederdi. Ya onu görseydim?

Onu anında benim ilan ederdim.

Danthrin'in düzenli olarak ondan beslendiğinden şüphem yok -nasıl karşı koyabilir ki? Ölümlü şimdiden üç sağlıklı çocuk doğurmuş ve görünürde kocası yok. Danthrin konuştuğunda vücudundan yayılan korku ve nefret bana hepsinin farklı ölümlü erkekler tarafından yetiştirildiğini ve hiçbirinin hoş bir deneyim olmadığını söyledi.

Kesime gönderileceğini bilen korkmuş bir kuzu gibi önünde durduğumda titredi. Ona karşı nazik davranan bir erkek oldu mu hiç? Belini kavradığımda vücudunun sertleşmesi öyle olmadığını gösteriyordu, ama bu ona dokunanın *kral olmasıydı*.

Danthrin'in bakışlarındaki soğuk ifade, Freywich'e dönüşü için çok daha kötü planları olduğunu gösteriyordu. Romeria'nın teklifini kabul etmeye cüret ettiği için bir ceza, sadece çocuklarının iyiliği için bile olsa. Elbette Gracen böyle bir bakıcıdan kurtulmak için zehir yutardı ve ben onu suçlamazdım.

Ama o zaman da onu asmak zorunda kalırdım.

O anda, Zander'in türümüze duyduğu öfkeyi bir anlığına hissettim. O kendini beğenmiş kılıcımı çekmemek için elimden gelen *her şeyi* yaptım ama alçakgönüllü bir lordu bile idam etmek, karşı karşıya olduğum pek çok muhalif arasında bana ihtiyacım olan müttefikleri kazandırmayacaktı. Romeria ve Zander'la olan kavgası düşünüldüğünde lordu reddetmek zaten yeterince riskliydi.

Ve sonra Adley'in meclisin önünde söylediği *bilgece sözler* de yardımcı olmadı.

Ağır ağır iç çekiyorum. "Onlara yerine getiremeyeceğin bir şey vaat ettiğin için pek çok ölümlü hayatını kaybediyor. Başardığın şeyle gurur duyuyor musun? Her gün baktığın bunca cesetten?"

"Verdiğimiz sözleri yerine getirmediğimizi kim söylüyor?"

"Belki de öylesin," diye itiraf ediyorum. Ama kime söz veriyorsun? Islor kargaşa içinde, korkuya kapılmış ve bu yüzden giderek kırılganlaşıyor.

"Ailemi öldürdüğün gece Ybaris'in planı *neydi*?"

Tyree başını sallar. "Tabii ki sorma cüretinde bulunacaksın."

Kolay, konuşkan bir tona geçiyorum. "Hadi ama, şimdi söylemenin sana bir zararı olmaz. Neilina'nın her zaman kurnaz olduğunu düşünmüşümdür. Islor'un tahtını ele geçirmeyi başaracağını düşünecek kadar nasıl aptal olabileceğini bilmek için *can* atıyorum."

Tyree avucunu çenesinde gezdiriyor. Haftalardır jilet görmemiş. Sonunda, sataşmalarım işe yaradı. "Yerlerini almış ve hazır bekleyen adamlarımız vardı. Zehirden etkisiz hale geldikten sonraki ilk anlarda kraliyet ailesini ve onlara bağlı olanları merth bıçaklarıyla bıçaklayacaklardı."

"Basit ama zekice." Ve Neilina'nın kocasına yaptığı şeyin bir yankısı, en azından bıçaklama kısmı. "Peki ya Romeria?"

"Kendisi de hedefmiş gibi görünecek kadar yaralanacak ama saldırganı savuşturacaktı. Saldırı için Kettling'i teşhis edecekti. Bir Ybarisan'ı tahta oturttukları için misilleme. Herkes evliliğe karşı çıktıklarını biliyor."

"Islor'un lordları ve leydilerinin Ybaris'in tahtta hak iddia etmesine izin vereceklerini mi sandın?" Gülüyorum.

Gülümsüyor ama kristal mavisi gözlerine ulaşmıyor. Romeria'nınkilere çok benziyor. "Doğu ve batı arasında önemli bir kargaşa olacağını biliyorduk ama Cirilea'nın kontrolünü ele geçirecek ve kapıları kilitleyecektik. O gece bize düşmesi gerekiyordu. Bu kadar çok askerinizi surların içine getirmemiş olsaydınız, düşecekti."

Mırıldanıyorum. "Romeria beni vazgeçirmeye çalıştı." Önceki günlerde, gece geç saatlerde bahçelerin derinliklerinde beni aradı ve bana orduyu kutlama için dışarı çıkardı. Ybaris'in düğün günü kralın bu kadar çok adamının orada olmasından dolayı kendini tehdit altında hissedeceğini söyledi. Beni de neredeyse ikna etmişti. Onun ikna yöntemlerine karşı koymak benim için imkansızdı.

Yine de buna direndim.

"Sanırım yeterince ikna edici olamadı."

"Hayır. Değildi." O sabah içimden gelen hissi asla açıklayamayacağım ama onu dinlediğim için sonsuza dek mutlu olacağım. "Yani Ybaris Cirilea'yı kontrol edecekti, sonra ne olacaktı?"

"Takip eden haftalar ve aylarda, Islor kargaşa içindeyken, zehir şişelerini Islor'un dört bir yanına dağıtacaklık."

"Bu arada kaç tane getirdin?"

Omuz silkiyor. "Panik yaratmak için fazla bir şey gerekmiyor."

Bu konuda haksız da sayılmaz. Şimdiden, Islor'daki kasaba ve köylerden gelen raporlar, hizmetkârlarını herhangi bir kanıt olmaksızın cinayet planlarıyla suçlayan bekçilerin hikâyeleriyle dolup taşıyor.

"Adalılar düşerken, onları ölümlülerine musallat olan ve sadece Mordain'in düzeltebileceği bir hastalığa ikna edecektik."

"Ne pahasına?"

"Annemin pazarlık edeceği bir tane."

"Dur tahmin edeyim..." İsteddiği tek bir şey var, Islor. İki... Islor ve hepimiz öldük.

"Hiç kimse bu gizemli hastalığın suçlusunu olarak kız kardeşimin kanından şüphelenmemeliydi."

"Ya da annenizin bunu başarmak için kaderi çağırdığını mı? Öyle miydi? bunu bilmesi gereken biri var mı?" Neilina'nın ihaneti biraz akıllı olan herkes için aşikârdır. Turnuva gecesi, Tyree'nin unutulmaz kahkahası sessiz arenada yankılandığında, kardeşimin yüzündeki şok gerçektir ama hemen ardından anlayış geldi. Yapbozun tüm parçalarına benden çok daha uzun süredir sahipti ve Romeria yüzünden büyük resmi göremeyecek kadar körleşmişti.

Benden başka ne sakladı?

Tyree, "Annem becerikli değilse bir hiçtir," diyor.

"Yine de tüm planının Mordain tarafından bozulmasını beklemiyordu, değil mi?" Bir büyücü tarafından, ailemin güvendiği biri tarafından. Lekeli dereleri bildiği açık olan ama bizi uyarmak yerine günün erken saatlerinde ailemin ölmesini sağlamak için adımlar atan biri.

Wendeline'e yaptıkları için teşekkür etmeliyim, çünkü o olmasaydı hepimiz ölmüş olacaktık. Belki bir gün onu görür görmez öldürmeyeceğimden emin olduğumda kalenin altındaki hücrelerini ziyaret ederim.

"Mordain tarafından değil. O büyücü bir sürgün. Sürgün müydü? İnfaz sırasında mı öldü? İzledim ama kimin kim olduğunu anlayamadım."

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Peki ya Ybaris'ten kaçıp Cirilea'ya yelken açan ve kardeşimle Romeria'nın kaçmasına yardım eden büyücü? Ianca, sanırım

Adı neydi? Yoksa Gesine miydi?" Zander Boaz'a iki olası isim ve Cirilea'dan kaçtıkları gece kayıkta bulunan büyücüye uyan fiziksel bir eşkal verdi. Boaz'a göre, bize çevirmiş olsaydı Rookery'yi yok edecek kadar güçlü bir rüzgâr ve dalga yaratmış. Onun yerine onları denize götürmüş.

Tyree sanki bir cevap düşünüyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Her kiminle çalışıyorsa, o kişi Ybaris değil."

İçgüdülerim ona inanmamı söylüyor. "Ne olursa olsun, onun farkındayız ve zehrin de farkındayız. Askerler ve bekçiler bunları arıyor.

Şişeler ve ölümlüler bir şişeyle yakalanırlarsa ne olacağını bilirler."

Pencereden darağacını gösteriyorum. "Yakında hepsini bulacağız ve korku dağılacak." Sesime güven katmaya çalışıyorum. "Ve Ybaris aptalca planlarında bir kez daha başarısız olacak."

Tyree yavaşça başını sallıyor. "Görünüşe göre her şeyi çözmüşsün." Her şeyi değil. "Annen bundan sonra ne planlıyor?"

"Ona sormanız gerekecek." Yavaş bir sohbete hazırlanır gibi bacaklarını uzatıyor. "Eminim gaspçı kral kibarca sorarsa çay davetini kabul edecektir."

Kendini beğenmiş pislik. "Bence yarığı geçecek ve saldıracak." Yeni Yarıktan gelen mesajlar büyüyen bir orduyu doğruluyor. Ybaris'teki yetersiz kaynaklarım bir öfke tablosu çiziyor. İnsanlar Neilina'nın ektiği ve büyüttüğü yalanlara inanıyor; Islor'un sevgili krallarına kendi sınırları içinde suikast düzenlediğine ve prensesleriyle prenslerini öldürmek üzere olduğuna. Bazı söylentilere göre, bu çoktan gerçekleşmiş. Şimdi insanlar intikam için toplanıyor. "Ne zaman?"

Tembel bir omuz silkme daha, ama yalan söylediğini hissediyorum.

Onun ne planladığını biliyor. "Sabırla tanınmaz. Birlikte çalıştığı komutan da öyle.

yatağını paylaşıyor. Bu arada, babanı bıçaklayan Tiberius muydu yoksa kirli işlerini kendisi mi yaptı?"

Sırıttıyor. "Annem her zaman ellerini temiz tutmayı tercih etmiştir."

İnkâr bile etmiyor. Ya yaşamaktan vazgeçti ya da babasının ölmüş olması onu eğlendiriyor. İkisi de benim sorunum değil. "Bence yakında geçecek, Islor'un kargaşa içinde olduğunu ve ona direnecek kimsenin olmayacağını düşünürken." Tyree'nin yüz ifadesini izliyorum ama hiçbir şey belli etmiyor. "Islor'u geçmeye istekli mi?

Pazarlık mı?"

"Duruma göre değişir. Ne öneriyorsun?"

Aklımda bir düşünce mayalanıyor. "Bir kraliyet düğünü."

Tyree bir kahkaha atar. "Benim tipim değilsin. Ayrıca, çoktan nişanlandığını duydum."

"Hatırlatma bana," diye mırıldanıyorum kendimi durduramadan. "Bunu nereden duydun?" Kraliyet yemeğinden beri bu hücrede kilitli, aşağıdaki infazlar dışında dünyadan uzak.

"Muhafızlarınız uyuduğumu düşündüklerinde dedikodu yapıyorlar." Sahte bir fısıltıyla sesini alçaltarak ekliyor: "Ne olursa olsun, kötü bir eşleşme olduğunu düşünüyorlar."

Hepimiz öyle değil miyiz? Evlilik hiçbir zaman yapılacaklar listemde olmadı, yedek bir prensken bile. Ve Saoirse'ye, tüm taliplere... Aynı yatak odaları için kadere şükürler olsun. Onun yanında uyumaya asla güvenmezdim.

"Bazen kötü eşleşmeler mevcut olan tek eşleşmelerdir. Kız kardeşim de bunun farkına varacak."

"Prenses Annika, uzun sarı bukleleri ve genç erkeklerin kanına olan tutkusuyla." Parmaklarının arasında bir saman parçasını döndürüyor, ona odaklanıyor. "Sanırım daha kötüsünü de yapabilirdim."

"Ve çok daha iyisini yapabilirdi."

Yer değiştirir ve kollarıyla başını kavrayarak paletin üzerine uzanır. "Elbette, gidin ve Islor'u kurtarmaya çalışın, *Kral Atticus*."

Bugün ondan başka bir şey alamayacağımı hissediyorum. Sorun değil, yeterince aldım.

"Afiyet olsun." Arkamda bir Ybarisan olduğu için rahatmış gibi davranarak dışarı çıkıyorum.

Boaz savaş odasına girdi. "Beni mi çağırdınız, Majesteleri?"

"Evet." Kraliyet mührünün sertleştiğinden emin olmak için parmağımla dokunarak balmumunu test ediyorum. "Bunun kuzeye, yarığa götürülmesini istiyorum. Ybaris ile resmi iletişim." Güvercinler ve ellerinde parşömenler olan gizli ulaklar zinciri kullanmak yerine, hayati bilgileri iletmeyi başarabilir ya da başaramayabilir. "Kraliçe için."

"Derhal, Majesteleri." Mektubu alır ve sanki kelimelerini özenle seçiyormuş gibi inceler.

"Ne oldu?" Tereddüt etmesinden emin olamayarak soruyorum.

"İçindekiler... Ne içerebileceğini merak ediyorum."

Çünkü önce onunla konuşmadım, demek istiyor. Boaz'ı, elimde kılıç yerine tahta bir sopayla koşturup ailemi rahatsız ettiğim günlerden beri tanırım.

ve ağabeyimi kıskanıyorum. Hayatımda çok az değişmezim kaldı. Zander ve ondan önce babam için yaptığı gibi güvenilir bir danışman olarak hareket eden o da onlardan biri.

Ancak son zamanlarda kulağımda, hareketlerimi yönlendirmeye çalışan çok fazla ses varmış gibi hissediyorum ve bunların hiçbirisi özellikle yardımcı olmadı. Bu kararı tek başıma verdim. "Neilina'ya oğluna sahip olduğumu ve yakında kızına da sahip olacağımı bildirdim. Eğer bir orduyla yarığı geçmeye kalkışırsa, ki planladığından kuvvetle şüpheleniyorum, o zaman halka açık bir infazın ardından vücut parçalarıyla karşılanacak ve onlara bunu durdurabileceğini söyleyeceğimden emin olacağım."

"Bu kulağa... etkili bir tehdit gibi geliyor."

"Bu bir tehdit değil. Bu bir söz. Ama aynı zamanda ona bir zeytin dalı uzatıyorum. Annika ve Tyree arasında bir evlilik."

Kaşları çatılır. "Annika'nın bundan haberi var mı?"

Bunların hiçbirisi komik olmasa da kıkırdıyorum. Kız kardeşimle ilişkim her zaman en iyi ihtimalle ılık olmuştur. Zander kaçtığından beri bana karşı düpedüz düşmanca davranıyor. "Henüz değil ama hepimizin yapması gerektiği gibi o da gerekeni yapacaktır."

Ama Boaz ikna olmaz. "Ybaris'le yaptığınız son evlilik anlaşmasının planlandığı gibi gitmediğini hatırlatmama gerek var mı?"

"Göğsümdeki yara izi hâlâ bana bunu hatırlatıyor, teşekkürler." Elimi merth okunun beni şişlediği noktaya sürüyorum. Ailemi ölüme gönderen büyücünün beni iyileştirmek için acele ettiğini düşünmek. "Ama bir çocuk doğurmadan ölürsem taht Annika'ya geçecek ve tüm Islor Tyree'nin kolayca ulaşabileceği bir yer olacak."

"Ve Tyree bir taraftan, Adley de diğer taraftan bunun gerçekleşmesi için entrikalar çevirecek. İkisine de güvenemezsiniz, Majesteleri."

İşte bu yüzden balmumu mühür sertleşmeden önce ona danışmadım.

"Risklerin farkındayım Boaz." Kasvetli gerçekliğin de. "Biz bu zehirle uğraşırken Neilina'yı yarıktan uzak tutmalıyım ve eğer

Topyekûn bir savaşa girmeden Islor'da hâlâ güç kazanabileceğine inanıyor, belki de bu plan bize zaman kazandırır."

"Sanırım bu işe yarayabilir."

"Gördün mü? Zander beni her zaman ilk kılıca uzanmakla suçladı ama ben bir savaştan *kaçınmamızı* öneriyorum. Şok olmaz mıydı? Ne de olsa pragmatik olabilirim."

Dudakları acımasız bir eğlenceyle bükülüyor. "Yani Tyree'yi Annika ile evlendirmeyi planlamıyorsun?"

"Belki yaparım. Belki de yapmam." Kız kardeşim çok güzel ve Tyree bu fikri küçümsemedi ama eline fırsat geçer geçmez kız kardeşimin boynunu kırmanın yollarını hayal ediyor olabilirdi. "Islor'un büyücülere ihtiyacı var ve eğer bu idamlar uzun süre devam ederse, zehirle lekelenmemiş ölümlülere de ihtiyacımız olacak.

Neilina'nın entrikaları planladığı gibi gitmedi ve iki çocuğu da şu anda sınırlarımız içinde kapana kısılmış durumda. Biri benim tutsağım. Oğlunun tahtın yakınında olması, Neilina için onun parçalara ayrılmasından daha avantajlı olacaktır." Haritaya doğru ilerleyip rastgele bir işaret seçiyorum. "Ama bu bir kumar."

"Bir hükümdar tarafından alınan tüm kararlar gibi." Boaz'ın düşmanca bakışları dairesel savaş odasında dolaşıyor. "Baban bu masada günlerini geçirir, doğru kararı vermek için uğraşır, sonra da doğru kararı verdiğinde kendinden acımasızca şüphe ederdi."

Babamdan bahsedince göğsüm sıkışıyor. "Hatırlıyorum." Çünkü o günlerin çoğunu aynı masada, onun her hareketine karşı çıkarak geçirdim. Şimdi diğer taraftayım ve onun hayal kırıklıklarını hissediyorum.

"Ama o her zaman bir rota seçmenin ve engelleri aşarak ona bağlı kalmanın en iyisi olduğunda ısrar etti."

"Seçimleri Ketting'e çok fazla nüfuz sağladı ve Ybaris'in onu öldürmek ve Islor'u yok etmek için sınırlarımıza girmesine izin verdi. Engeller hissediyorum

aşılıamaz." Kral olarak, kayıtsızlığı ve diplomasi arzusu çok fazla hataya ilham verdi. Yine de onu özlüyorum. "Bir başkası Islor için daha faydalı olduğunu kanıtlayana kadar bu hareket tarzını izleyeceğim ve sonra bir gram pişmanlık duymadan döneceğim."

"Çok düşünmüştünüz gibi görünüyor." Mektubu havaya kaldırdı. "Bunu en iyi binicilerimizle birlikte derhal göndereceğim."

"Adley'in bilgisi olmadan." Yılan ne kadar az bilgi sahibi olursa o kadar iyi.

Boaz bu ismi duyunca yüzünü buruşturdu. Lord Adley'den benden daha çok nefret ediyor. Ama eminim Zander kadar değil. Kardeşim ilk iş olarak o lordu idam ettirmedeği için ne kadar pişman olmalı. "Elbette. Hepsi bu kadarsa?"

"Evet." Az önceki donuk baş ağrısı gözlerimin arasına yerleşmiş, sürekli rahatsız edici bir hal almış.

"Bekle" diye bağırdığımda kapıya doğru

gidiyordu. "Evet, Ekselansları?"

"Sabrina'yı odama gönderin." Birkaç saatliğine de olsa hayatımda biraz soluklanmaya ihtiyacım var.

"İyi akşamlar, Majesteleri."

Kanatlı bir koltuğa uzanmış, kolumun içeri girişini izliyorum. Yanımda yanan şömine, yağın yağmurdan havaya yapışan nemi kovuyor. "Sabrina, geldiğin için teşekkürler."

"Sen çağırdığında gelirim." Bu çifte anlam karşısında dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor ve kıkırdamama neden oluyor.

Daha ona elimi bile sürmeden, varışından birkaç dakika sonra keyfimi yerine getirir. Sabrina'dan önceki kolum, Ybaris'in saldırdığı gece kanı lekelenen Genevieve'in de görünüşü hoştu ve son derece istekliydi ama bunun kadar duyarlı değildi.

Sabrina'nın nabzının hızla attığını hissediyorum ve bu birden fazla cephede artan ihtiyacımı harekete geçiriyor. Onunla ilk kez birlikte olduğumda, tüllü beyaz uyku elbisesini omuzlarından itip yere düşmesine izin verene kadar tepkisini gerginlik sanmıştım. O zaman okuduğumun heyecan olduğunu anladım. Daha sonra, ilk kez bir kol olarak rolünden keyif aldığını itiraf etti. Ben de ondan, bir kralın ölümlü bir hizmetkârıyla kurduğu ilişkiden ne kadar keyif alabiliyorsa o kadar keyif alıyorum ve onun arzularını görmezden geliyorum. Yatağıma girdiklerinde tüm haraççılarda bunları hissediyorum.

Kendilerinden öncekilerden farklı olacaklarına, benim ölümsüz kraliyet kalbimi kazanacak kadar özel olacaklarına, tüm kuralları yıkıp sadece onları seçeceğime dair kuruntular.

Ama hiçbirinin Islor kraliçesi olmanın ne demek olduğuna dair en ufak bir fikri yok.

Ona eşlik eden muhafız yanında duruyor ve Sabrina'nın vücudu geriliyor. İnledim. "Bunu *her seferinde* yapmak zorunda mıyız?"

"Kanının saf olduğundan emin olmak için, Majesteleri, evet," diye cevap veriyor zoraki bir sabırla. Sabrina odama her geldiğinde aynı şarkı ve dansı yapıyoruz.

Ona el salladım. "Ama Sabrina bana *asla* zarar vermez." Başını sallıyor. "*Asla*, Majesteleri."

Muhafızın ağzı seğiriyor. "Yüzbaşı Boaz, Ekselansları'na onun haberi olmadan kanının lekelenebileceğini ve görevimi yapmazsam beni idam edeceğini hatırlatmamı söylüyor."

"İdam edilmeni istemeyiz." Belki de bu konuda hıyarlık etmeyi bırakmalıyım. Boaz bazen aşırı hevesli olabiliyor. Bir emre itaat etmediği için bu muhafızı kılıçtan geçirecek ve bu konudaki düşüncelerimi duymayı beklemeyecek. "Yine de çabuk ol, eğer istersen." Çoktan yarı yarıya soyunmuş, tuniğimin birkaç düğmesini açmış, silahlarımı bir kenara atmıştım.

İştahım kabarıyor.

"Elbette, Majesteleri."

Sabrina uzun sarı saçlarını bir tarafa kaydırıyor ama gülümsemesi yok. Artık benim olduğu için başka kimsenin ondan beslenmesine izin yok ve bu kısımdan *nefret ediyor*, bunu itiraf etti. Ama başını yana eğerek uzun, narin boynunu ortaya çıkarıyor.

"Sadece birkaç saniye sürecek ve sonra bunu telafi edeceğim, söz veriyorum." Bakışlarımı onun kıvrımlarında gezdiriyorum.

Muhafız ağzını açarak iki iğnemi dişin ortaya çıkmasını sağlıyor. Eğilip dişlerini kadının etine batırıyor ve kadının irkilmesine neden oluyor.

Kendi dişlerim bu tadı beklerken aşağı iniyor.

Ve sonra muhafız düşer, kan donduran çılgılığı sakinliği yırtar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GRACEN

Sleep beni sıcak kucağına davet ederken kapımızın dışındaki bir kargaşa beni ondan uzaklaştırıyor. Sesler, bir sürü ses. Derinden gelenler, emirler yağıdırıyor. Yumruklar, yumruklar. Karışıklığın içinde bir yerde

Corrin'i duyduğuma eminim.

Penceresiz yatak odamızda bir mum yanıyor ve Suri'nin gece bana ihtiyaç duyması halinde yolumu bulmama yetecek kadar ışık veriyor. Yanımda Mika ve Lilou'nun nefes alışları yavaş ve derin. Böyle devam ederse uzun sürmeyecek.

Kalbim boğazımda çarparken, battaniyenin altından sıyrılıyorum ve neler olup bittiğini anlamak için parmak uçlarımla kapıya doğru ilerliyorum. Kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyor. Kaderler, bu başka bir ayaklanma olamaz, değil mi?

Tam kulağımı kapıya dayamıştım ki bir yumruk diğer tarafa çarptı ve başımda acı dolu bir çığırakla geriye sıçramama neden oldu. "Aç şu kapıyı hemen!" diye gürliyor öfkeli bir erkek sesi. Bu sadece bir gardiyan olabilir.

"İçeride uyuyan küçük çocukları var!" Corrin'in azarladığını duyuyorum. "Sabah geri gelemez misin?"

Onun yalvarışlarını duymazdan geliyor, yumruğunu tekrar kapıma vuruyor. "Kapıyı hemen aç, kralın emri!"

"Anne, neler oluyor?" Mika doğruluyor, gözleri hâlâ uykudan yarı kapalı. Yanında Lilou kıpırdanıyor.

"Emin değilim ama endişelenme." En azından Corrin orada. Başımıza kötü bir şey gelmesine izin vermez.

Beşikten bir inilti sesi geliyor. "Aç şu kapıyı hemen!"

"Evet! Bir dakika!" Onu sabitleyen mandalı kurcalarken ellerim titriyor ve sonra aceleyle uzaklaşıyorum.

Tam zırhlı iki muhafız içeri dalıyor, cüsseleri yetersiz odamızı kaplıyor. Biri diğerine, "Sen şu tarafı al, ben de bu tarafı alacağım," dedi.
bir fener taşıyordu. "Herkes yataklarından çıksın! Şurada durun," diye bağırarak uzak bir köşeyi işaret ediyor.

"Çocuklar, gelin." Corrin onları yanına çağırır. Yanına koşuşturuyorlar, Lilou'nun başparmağı tökezlerken kendini yatıştırmak için ağzında.

İki gardiyan çarşafı ve battaniyeleri fırlatıp paletimizi devirirken ve eşyalarımızı karıştırırken Suri'yi beşiğinden alıp sakinleştiriyorum.

Bir şey arıyorum.

"Ne oldu?" Bebeğimi sallarken fısıldıyorum.

Corrin avucunu Suri'nin alnında gezdiriyor. "Söylemediler ama tahmin etmem gerekirse, kaleden biri zehirlenmiş."

"Sevgili kader." Kraliyet yemeğinden beri bu duvarların içinde bir vaka olmadı. "Lütfen bana kral olmadığını söyle."

"Bu pek mümkün değil. Kaptan bir testçi konusunda ısrar edecektir." Ama endişesi yüzüne yansıyor.

Muhafızlar odaklarını duvardaki taşlara çevirerek saklanabilecekleri gevşek taşlar aramaya başlarlar.

"Hepsini arayın! Gizli cepleri arayın!" Koridordan derin bir ses yükseliyor ve ağır adımlarla ilerliyor. Bu sesi tanıyorum - kralın muhafızlarının kaptanı, hiç gülümsemeyen taş suratlı bir Islorialı. Sertliğiyle bilinir.

İki muhafız gevşek taşları bırakıp köşemize hücum etti ve her biri çocuklarımdan birini çekip aldı.

Lilou hıçkırarak hıçkırarak ağlarken biri gece kıyafetlerini karıştırıyor ve sert elleriyle minik uzuvlarını pençeliyor. Mika'nın alt dudağı titriyor ama onun dışında

hiçbir şey yok.

Öfkem alevleniyor ama dilimi ısııyorum. Emirleri yerine getirirken nazik ya da sorgulanırken sempatik bir askerle henüz karşılaşmadım.

"Onlar çocuk," diye azarlıyor Corrin ama kıpırdamıyor. O da yerini biliyor.

"Bebeği arayın," diye emrediyor sorumlu gibi görünen kişi, hiç istifini bozmadan. Diğerleri Lilou'yu bir kenara atıp Suri'ye uzanıyor.

İçgüdüsel olarak irkiliyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Herkes aranacak!" diye bağırarak kolumu tuttu.

O ellerle olmaz, yapamazlar. "Dur!" Suri'ye sıkıca tutunuyorum. "Ona zarar vereceksin!" Ya da daha kötüsü, onu düşürmeme neden olacaksın.

"Buradaki sorun nedir?" diye soruyor yeni bir ses.

Muhafızlar hemen kaskatı kesilir ve hazır ola geçerler.

Kralın kendisi yatak odamıza giriyor, darmadağınık kıyafetine rağmen muhteşem bir varlık; beyaz tuniği sanki soyunurken acil bir duruma yakalanmış gibi düğmeleri yarım iliklenmiş.

Rahatlamalı mıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım bilemiyorum. Ne zamandan beri bir kral hizmetçilerin odasını ziyaret ediyor?

"Bebeği aramamıza izin vermeyi reddediyor, Majesteleri."

"Reddetmedim. Ben sadece... o yeni doğmuş bir bebek ve siz çok kabasınız." "İkiniz de en son ne zaman bir bebeği kucağınıza aldınız?"

Corrin elini sallayarak muhafızlara parmağıyla işaret etti.

Birbirlerine boş bakışları onun sorusunu yanıtlıyor.

"Onları itip kakamazsınız. Başlarının desteklenmesine ihtiyaçları var!"

Kral devrilmiş odamızı ve iki çocuğumu inceliyor, ikisi de ağlıyor, Mika susturmaya çalışsa da. "Paleti onarın ve sonra bir sonraki odaya geçin," diyor muhafızlara. "Corrin, eminim odanın içinde tatlı bir şeyler vardır. onları yatıştırabilecek bir şey var mı?" Sesi çok sakın geliyor. Verdiği emrin yarattığı kaosla öyle çelişiyor ki. Her yönden bağırışlar ve gürültüler geliyor.

"Eminim bir ya da iki elmalı börek bulabilirim."

Mika'nın gözleri en sevdiği şeyle parlıyor.

Corrin her çocuğun omzuna bir el koyarak onları dışarı çıkarıyor ve geçerken muhafızlara ters ters bakıyor. Bu kadar korkmamış olsaydım komik olurdu.

"Hizmetçi ve bebeği henüz aranmadı, Majesteleri," diyor ikisinden daha iri ve kaba olanı.

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar."

Dışarı çıkarlar ama kral kalır, kapıyı iterek kapatır ve ötesindeki çılgınlığı kapatır.

Sadece ikimiz bir odada olduğumuzda sinirlerim geriliyor. Son günlerde onu, ölümlü bir hizmetkârın kralı hakkında düşünmesine izin vermemesi gereken kadar sık düşüncelerimde buluyorum. Kendime bunun sebebinin, başkaları böyle yapmazken onun aileme karşı nazik olması olduğunu söyleyip duruyorum. Yine de, bu onun Yakışıklı yüzü ve sadece benimle konuştuğunda sesinin yumuşak, baştan çıkarıcı tınısı aklımdan çıkmıyor.

Tamamen uygunsuz düşünceler ve yaşadıklarımın sonra bırakın *kralı*, ölümsüz olsun ya da olmasın herhangi bir erkeğe karşı besleyeceğimi hiç ummadığım düşünceler.

Neyse ki şu anda bende okuyabileceği tek şey gerçek dehşetim.

"Daha önce hiç hizmetçi odasında bulunduğumu sanmıyorum." Sırtını bana dönerek geniş omuzlarını inceleme fırsatı verdi. "Karanlık ve nemli."

"Yeterliden de fazlası, Majesteleri."

"Öyle mi?" Bana bakmak için döndü. Tuniğinin düğmeleri açılıyor. Loş mum ışığında bile köprücük kemiklerinin etrafındaki dolgulu kasları seçebiliyorum.

Göz süzmekle suçlanmadan önce bakışlarımı indiriyorum. "Lord Danthrin'le birlikte Freywich'te yaşarken, yattığımız yer diğer hizmetkârlarla birlikte küçük, toprak bir mahzendi. Herhangi bir zamanda en az on kişiydik. Her yerde haşarat vardı. Buradakinden çok daha fazla." Şatodaki kediler bol ve tombul.

"Bunu duyduğuma neden şaşırmadım?" Dudakları küçümsemeyle kıvrıldı.

"Burası daha özel. Sessiz. *Genellikle*," diye ekliyorum ve sonra ağzımdan çıktığı anda bu kelimedenden pişmanlık duyuyorum. Kulağa bir eleştiri gibi geliyor ve böyle bir şeyle suçlanmayı asla istemem.

"Evet." Alt dudağını ısıyor. "Bazen muhafızların emirleri yerine getirirken ne kadar tutkulu olabileceklerini unutuyorum."

Tutkulu. Bunun için tek kelime.

"Özür dilerim."

Ağzım açık kaldı. Bir kral benden özür mü diledi? "Bunlar zor zamanlar, Majesteleri," diye mırıldanıyorum sersemlemiş bir halde.

Suri kollarımda telaşlanıyor. Bir kez daha beslenebilir ama kral gidene kadar beklemem gerekecek.

İç geçiriyor, odamızda dolaşırken adımları yavaş ve kasıtlı. "Kolumda bu gece kirli kan olduğu keşfedildi."

Nefes nefese kaldım. "Sabrina?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki. Onu her gün görüyorum. Bazen Lilou ve Mika'ya benim için bakıyor."

"Bir muhafız öldü. Korkunç bir ölüm." Dokuma beşiğin baş aşağı durduğu yere doğru ilerleyerek eğilir ve düzeltir, ardından

battaniyeler. Ya da dener. Nasıl yatak yapılacağı hakkında en ufak bir fikri yok. Bu... sevimli. "Bilerek aldığını sanmıyorum-"

"Hayır, yapmazdı. O-" Söyleyeceğim şeyi, yani Sabrina'nın ona deliler gibi aşık olduğunu söylemeden önce sözümü kesiyorum. Sonra kralın sözünü yarıda kestiğimi fark ediyorum. Yeni bir endişe patlaması yaşıyorum. "Yani, sizi ilgilendiren görevlerinden bir kez bile şikâyet etmedi, Majesteleri."

"Öyle olmadığını tahmin ediyorum." Dolgun dudakları bir sırıla kıvrılıyor ve ben sadece aklından geçen düşünceleri hayal edebiliyorum. Sabrina onu çağırdığı günün ertesi sabahı şatonun etrafında adeta süzülüyor. Ona göre, adam kollarına karşı *cömert*.

Bunu söylediğinde gülümsedim ve başımı salladım ama ne demek istediğini anlamamıştım. Erkeklerle olan deneyimlerim hiçbir zaman benim yararına olmamıştı ve cömert oldukları tek şey acı ve aşağılamaydı.

Kralın gözleri dağınık giysilerimizi tarıyor. "Odalarımı son ziyaretinden beri kale duvarlarından ayrılmadı, bu da kale içinde birinin ona ilaç verdiği anlamına geliyor. Muhtemelen mutfaktan biri."

Her gün geçen tüm yüzleri ve isimleri gözden geçirirken alnım çatlıyor. "Şüpheli bir şey görmedim."

"Ama yine de oldu, işte bu yüzden gardiyanlar şimdi herkesin odasını arıyor. Kimsenin ölümü duymasına ve kanıtları saklamasına fırsat vermeden önce bunu yapmanın ihtiyatlı olacağını düşündük."

"Ve siz de aramaya katılmak için geldiniz, Majesteleri?"

"Buraya geldim çünkü odalarımnda oturup bekleyemezdim. Suçluyu kendim bulmayı umuyordum." Battaniyemizi yatağın üzerine uzattı.

"Gardiyanın adını bilmiyordum." Sesini pişmanlık dolduruyor.

"Sen bir kralsın. Senden isimleri hatırlaman beklenemez."

"Kardeşim yapardı." Alçak taş tavana bakıyor ama düşüncelerinin çok uzaklarda olduğunu hissediyorum. Kral Zander'a yaptıklarından pişmanlık duyuyor mu? Haklı mı hissediyor?

Tereddüt ediyorum. "Sabrina'ya ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum." Ama sanki seçenekler sınırlı ve hepsi de tatsızmış gibi çenesi geriliyor.

Kral Atticus tahta geçtiğinden beri yaşamasına izin verilen lekeli bir ölümlü duymadım.

Kalbim genç kadın için acıyor.

"Gelin, bu iş çabucak halledilebilir ve sonra uykunuza geri dönebilirsiniz. Ya da her ne ihtiyacın varsa onunla ilgilenirsin." Yatağa doğru eliyle işaret ediyor ama

Suri'ye odaklanmış, bir meme ucuna yapışmak için kök salıyor. Geceliğimin üst düğmeleri kolay erişim için açılmış, yakası neredeyse edepsizliğe kadar inmişti. Tüm bu kargaşanın içinde kendimi düzeltmemiştim.

"Evet, Majesteleri." Onu yatırdım ve battaniyeyi çözdüm. Küçük bedenini sadece beziyle kalana kadar kundaklıyorum. İğneleri çözüp bezi sıyrıyorum ve onu gecenin serin havasına çıplak bırakıyorum. "Orada gizli bir şey yok. Gerçi ne arayacağımı bile bilmiyorum."

"Küçük bir cam şişe sıvı." Bacaklarını tekmelerken onu izliyor. Yüzü feryatlarıyla kızarıyordu. "En son ne zaman kale içinde yaşayan bir bebeğimiz olduğunu hatırlamıyorum. En azından on yıllardır."

"Büyük bir neşe ve daha da büyük bir endişe getiriyorlar." Özellikle de bu gelişen dünyada.

İç çekiyor. "Artık onun acısına son verebilirsin."

Onu sarıp sarmalıyorum, sakinleştirmek için parmak ucumu uzatıyorum, diğer elimle de elbisemin kenarlarını gizlice çekiştiriyorum, böylece daha az açıkta kalıyorum. Yine de bir anlamı var mı?

"Herkes aranmalı," diye onaylıyor kral, dile getirilmemiş sorumu yanıtlarken.

"Evet, elbette." Ama korku beni ele geçirirken olduğum yerde donup kalıyorum. Bu, muhafızların beni itip kakmasından ve sonra çekip gitmesinden çok daha samimi hissettiriyor.

"Gracen."

Gözlerim onunkilere kaydı. Adımı hatırladı mı?

Yüzümü inceleyerek üzerimde yükseliyor. "Muhafızları geri çağırmamı mı tercih edersin?"

Başımı sallıyorum.

Beni incelerken başını eğdi. "O zaman nasıl yapılmasını tercih edersin?"

Hiç olmasa daha iyi olurdu. "Corrin-"

"Hayır." Cevap o kadar ani ki beni ürkütüyor. İç geçiriyor, sesi yumuşuyor. "Corrin, Prenses Romeria'nın hizmetçisiydi ve kardeşime sadıktı. Hâlâ hayatta ve yerinde olmasının tek nedeni aileme de aynı derecede sadık olması ve şatonun ev işlerini herkesten daha iyi yönetmesi. Ama ben tam bir aptal değilim. Ona sadece bir yere kadar güveniyorum."

"Bu adil."

Mavi gözleri benimkilere dikildi, daraldı. "Hâlâ bocalıyorsun. Neden?" İçimde büyüyen bir şüphe var. Biri onu öldürmeye çalışmışken bir kralın sizden şüphelenmesi *asla* iyi bir şey değildir.

Yüzüm kızarıyor. "Ölümlüler, Adalılardan çok daha mütevazıdır. Ekselansları." Ve hangisinin daha az utanç verici olacağına karar vermekte zorlanıyorum: bu Islorialı erkeğin bakışlarının üzerimde olması mı, yoksa elleri mi? Vücudum doğumdan sonra henüz iyileşmedi.

Ve o bir kral.

Sanki endişemi sindirmiş ve buna bir çözüm arıyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. Sonra gözlerinde bir parıltı belirliyor. "Eğer ben ..." Tunığının bir düğmesine uzanıp onu açıyor, sonra bir başkasını. Geldiğinde yarısı zaten çözülmüştü, şimdi hepsi çözüldü ve gömleğini çıkarmak için etek ucuna uzanıyor.

"Hayır!" Ellerim onunkilere doğru uçuyor, üzerlerine kenetleniyor ve işlerini yapmalarını engelliyor. Kısa süreli temas kalp atışlarımı hızlandırıyor ama sonra yanmış gibi geri çekiliyorum, ona izni olmadan dokunduğumu fark ediyorum. "Çok özür dilerim, Majesteleri."

Yine de alınmamış görünüyor, dudakları eğlenerek kıvrılmış. "Sadece oyun alanını eşitlemeye çalışıyordum."

"Çok naziksiniz ama buna gerek yok." Ve bundan kaçış yok. En azından karanlık. Yavaşça nefes vererek, midem çalkalanarak yukarıya, geceliğimin yakasına uzanıyorum.

"Dur."

Elim dondu.

İçini çekerek bana doğru yaklaşıyor ve vücudunun sıcaklığı tenime yayılıyor. Elleri geceliğimin yumuşak kumaş kıvrımlarını karıştırırken gözleri yüzümde kilitli kalıyor ve bu sırada kalçalarımı sıyrıyor. "Bu geceliğin tek cebi bunlar mı?"

"Evet, Majesteleri ve onları her zaman size zarar verecek şeylerden arınmış bulacaksınız." Sinirlerime karşı yutkunuyorum ve sadece samimiyet görmesi için dua ederek başımı kaldırıyorum. "Aileme sizin kadar merhamet gösteren birine *asla* zarar vermem."

Gözleri ağızıma yerleşiyor. Çok uzun kirpikleri var. "Umarım değildir, çünkü bu tahta oturmak isteyen benden çok daha kötü İslandalılar var."

"Evet, biriyle evlenmek üzeresin." Terzi Dagny, bir daaknarın Leydi Saoirse'den daha dost canlısı olacağını iddia ediyor.

Kralın kaşları gerçek bir şokla alnının yarısına kadar tırmanır. "Yani... Ben..." Benim için uygun bir mazeret bile bulamıyorum. aptallık. Genelde bundan çok daha zekiyimdir. Neden dudaklarım onun için gevşedi?

Kralın eli boğazıma yerleşip soğuk parmakları boğazımın etrafında kıvrılınca geriliyorum. Hiç çaba harcamadan boynumu kırabilir, hava akımı kesilene kadar sıkabilir. Birdenbire bu rutubetli küçük oda alev alev yanıyor, nabzım damarlarımda çalkalanıyor ve müstakbel kraliçesine hakaret ettiğim için cezamı vermesini bekliyorum.

Ama beni sıkıyor ya da yaralamakla tehdit etmiyor. Başparmağı Bakışları yüzümde gezinirken, açıkta kalan yakama doğru kaymadan önce tenimde bir daire çiziyor. Gözlerinde sıcaklık alevleniyor. Muhafız Sabrina'yı test ederken öldüyse, kral bu gece *onun* ihtiyaçlarıyla henüz ilgilenmemiş demektir.

Öne doğru eğiliyor.

Ve kendimi o dişlerin batmasına, etime doğru çekilmesine hazırlıyorum, sanki damarım derimin içinden çekiliyormuş gibi.

"Eğer soran olursa, benim için soyundun ve ben de seni *iyice* aradım," diye fısıldadı, dudakları kulak mememi sıyrarak beklenmedik bir Korkuyla mücadele etmek için içime zevk doldu. "Boaz'ın kendi teftişi için geri dönmesini istemeyiz."

Yutkunuyorum. "Evet, Majesteleri."

Aniden uzaklaşıp kapıya doğru yürümeden önce uzun bir süre daha oyalanıyor. Kapıyı açıp arkasına bile bakmadan dışarı çıkıyor.

Orada ne kadar durduğumu söyleyemem ama sonunda Suri'nin çılgınlıkları görmezden gelinemez hale geliyor.

Corrin diğer çocuklarımla birlikte döndüğünde, onu doyurup yatırdım ve odamızı düzelttim. Hizmetkârların odasındaki kaos azaldı, muhafızlar faili başka bir yerde arıyorlardı. Burada bulmuşlar gibi görünmüyor. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyorum.

"Yani?" Corrin sorar. "Kral sana fazla sorun çıkardı mı?"

"Hem de hiç." Beklediğimden çok farklı biri. Zaman zaman şakacı, neredeyse çocuksu. "Haklıymışsın. Oldukça çekici olabiliyor." Ve baştan çıkarıcı, niyeti bu olsa da olmasa da. Kesinlikle değildi. Bir kralın, yanında üç çocukla ölümlü bir firıncıyı baştan çıkarmak için ne gibi bir amacı olabilirdi ki?

Corrin'in ağır bakışları altında yanaklarım kızarıyor.

ONUNCU BÖLÜM

ZANDER

"**T** gelmiyorlar." Abarrane kafese kapatılmış bir canavar gibi kapının iç tarafında volta atıyor. "O Ybarisan'ın gitmesine *asla* izin vermemeliydik. Eğer bana izin verseydiniz, ben-"

"Ne dedi, altı saatlik bir yolculuk mu? Gidiş dönüş yarım gün eder. *Ayrıca* sadece geceleri seyahat edebilen şu Radomir denen adamı Drakon ve Iago'yu serbest bırakmaya ikna etmek için de zamanımız var. Biraz inancın olsun, Abarrane." Romeria bunu söylüyor ama bir yandan da adım atıyor.

"Tam olarak kime inanç?" diye alay ediyor. "Ybarisalıları mı yoksa fidanlara mı?"

Ne sorduğunuzu biliyor musunuz? Her iki taraf da katil ve hırsız. Biri bizi öldürmek ve toprağımızı almak için planlar yapıyor, diğeri ise kanımızı alıp sonra bizi öldürmek için planlar yapıyor."

"Bunu anlıyorum. Ama bilgi almak için Kienen'e işkence etmek bize *Hiçbir yerde*. Bu aptalca olurdu-"

Jarek devasa bedenini didişen iki kadının arasına sokar Ben tepki vermeden önce. Lejyonerlerin geri kalanı oldukları yerde kalıyor, araya girecek kadar aptal değiller. "Ben de onlara güvenmeye dayanamıyorum ama bu plan en azından bir *tür* anlaşma şansı sunuyor," diyor.

Abarrane, "Şimdi farklı bir melodi söyleme," diye homurdanıyor.

"Pragmatik olan mı? Iago ve Drakon'u geri almak için elimizdeki tek gerçekçi şans bu."

Burnunu çekiyor. "Ben hala Ybaris ve Lyndel'in birbirleriyle savaşmasına izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Kraliçe Neilina'nın mektubu gerçeği ima ediyorsa, ileride olacaklar için hepsinin bizimle birlikte savaşmasına ihtiyacımız olacak," diye ekliyorum soğukkanlılıkla, sözlerimin tartışmayı sona erdireceğini umarak. İmkânsız bir görev, eminim, ama derinlerde bir yerde

Umut. Telor uzun yıllardır dostumdur. Bellcross'lu Theon Rengard'la aynı türden bir dost değil ama yine de bir dost.

Abarrane topuklarının üzerinde döner ve öfkesini yatıştırmak için uzak tarafa doğru yürür.

Kuşkusu ya da ıstırabı için komutanımı suçlayamam. Ne fidanlara ne de Ybarisalılara güvenemeyiz. İkisinin bir arada olup olmadığını bile bilmiyoruz.

lejyonerler hâlâ hayatta. Ancak şu anda bildiğimiz şey, Neilina'nın Hudem ayının zirvesinde, Islor'un artan işlevsizliğinden yararlanacak güçlü bir orduyla yarığı geçmeyi planladığıdır.

Kienen yola çıktığından beri zamanımızın çoğunu bu karşılaşmadan sonra ne olacağına dair strateji geliştirerek geçirdik ama önümüzde hâlâ sağlam planlar yapmak için çok fazla bilinmeyen var. Tek bildiğim, Cirilea üzerine yürüme ve tahtımı geri alma planımı bir kenara bırakmam gerektiği. Islor'un iyiliği için odak noktamız yarık.

Birden Jarek'in kafası dışarı doğru sarsılır. "Bunu duyuyor musun?" Kulakları her zaman en keskin olanlardan biri olmuştur.

Biz dikkatle dinlerken herkes donup kalıyor.

"Ben de duyuyorum," diyor Elisaf bir saniye sonra, tam ben o zayıf, tanıdık sesi yakalamışken.

Romeria kaşlarını çatıyor, kendi türünün duyularının o kadar güçlü olmamasına sinirleniyor. "Ne oldu?"

"Toynaklar." Birçoğu.

"Bak!" Uzakta tek bir meşaleyi işaret ediyor. Ona bir başkası katılıyor ve sonra çoğalıyorlar. "Bunlar onlar mı?"

"Telor adamlarını gece boyunca bu dağlarda gezdirmezdi." İstenmeyen canavarlara karşı sıkı bir çevreyle kamp kuracaklardı.

Romeria'nın kalbinin hızla çarptığını hissediyorum, kalbinden yayılan elle tutulur bir beklenti, rahatlamayla birleşiyor. Umarım onu bu şekilde okuma yeteneğimi asla kaybetmem.

Gülümsüyor. "Tamam, bu iyi o zaman. İsteddiğimiz gibi geliyorlar."

"Emrettiğiniz gibi," diye hatırlatıyor Jarek ve başıyla onaylıyor.

"Doğru. Dinleyeceklerini sanmıyordum."

"Neden onlara Ulyse'de'nin kapılarına yaklaşmaları için biraz daha ışık vermiyorsun Romeria?" Gesine, büyücünün köşede kalmasını rica ediyor. "Çalıştığımız gibi."

Romeria başını sallar ve ardından bakışlarını en yakındaki odun yığınının sabitler.

lejyonerler ve ölümlüler günü istifleme yaparak geçirdi. Bir düzine aynı

yığın kurak ovaya yayılmış, gerektiğinde savunmamız için stratejik olarak yerleştirilmiştir.

Birkaç vuruş boyunca hiçbir şey olmuyor.

Ve sonra aniden, bir alev patlamasıyla patlar.

Romeria'nın güzel yüzüne yayılan gururlu gülümseme bana, onu suyu dalgalara dönüştürürken ve yakındaki ördekleri sazlıklarından kovalarken yakaladığım sabah takındığı gülümsemeyi hatırlatıyor. Fırsat verilse bütün günümü ona hayranlıkla bakarak geçirebilirdim. Ama şimdi o zaman değil.

"Size yardım teklif etmeme izin verin." Yakınlığımla fenerden bir kıvılcım koparıyorum ve dışarı doğru fırlatıyorum. Çorak alan zincirleme bir reaksiyonla patlıyor.

"Kendine engel olamadın, ha?" Bana sinirli bir bakış atarak kıkırdamamı sağladı.

"Gücünü korumalısın Romeria, kısa süre içinde ihtiyacımız olabilir. Dost mu düşman mı geldiklerini çabucak anlayacağımızı sanıyorum. Gesine?"

"Hazır olacağım Majesteleri, ancak kalkanım bu kadar çok Ybarisaliya karşı ancak bu kadar dayanabilir."

"Gerisini kılıçlarımız halledecek," diye ilan ediyor Abarrane. Sanki lejyonerler aynı fikirdeymiş gibi oklarını aynı anda çentiklerler.

Artık beklemek ve izlemekten başka yapacak bir şey kalmadı. Ve büyük bir hata yapmadığımızı ummak.

Süvariler sıkı bir düzen içinde yaklaşıyor. Yaklaştıkça, bunların ellerine kılıç verilmiş ve yarığın öbür tarafına ölüme gönderilmiş sıcak bedenlerden oluşan bir grup olmadığı daha iyi anlaşılıyor. Kıyafetleri ince ve düzgün, silahları

Bir askerin parıltısı gibi parlıyorlar ve kendilerini hiçbir korku belirtisi olmadan taşıyorlar.

Birisi bir emir verir ve sıralar yanmış vagonun ve cadı cesedinin yanında aniden durur.

"Şimdi ne olacak?" Romeria fısıldıyor, gözleri önündeki yüzlerde sabit.

"Şimdi kabul etmelerini bekleyeceğiz. Ve unutmayın, burayı siz yönetiyorsunuz.

Onlara bunu hatırlatın ve Neilina ile paylaşabilecekleri *hiçbir şey* vermeyin. Sayıları daha fazla olabilir ama güç bizim elimizde. Ve Ulysed'e girmelerine izin vermeyin." Bazı sırlar korunmalıdır.

Başını hafifçe sallıyor.

Birbirlerine sessizce bakarak geçirdikleri uzun dakikalar sonunda sıra ayrılır ve birkaç at öne doğru hareket eder; biri, yün bir pelerine sarınmış ve doğrulmaya çalışan fazladan bir binici taşımaktadır. Uyuz kırmızı sakalı buradan bile seçilebiliyor.

Rahatlama ve dehşetin karışımıyla iç

ekiyorum. Iago'dan hiç iz yok.

"Kapıyı açın," diye tıslıyor Abarrane.

"Komutan," diye uyarıyorum metal parmaklıklar yükselmeye başlarken. Cevap vermeyince bir adım daha yaklaşıyorum. "Radomir olsaydınız ve bu takastan sağ çıkacağınızı düşünmeseydiniz, iki pazarlık kozunu da aynı anda teslim eder miydiniz?" En azından, umarım sadece bir lejyonerin geri dönmesinin nedeni budur.

Burun deliklerinden nefes alıyor. "Hayır."

"Belki de oraya hücum etmeden önce bunu aklınızda tutmalısınız."

Kienen atıyla askerlerin arasından geçer. "Kapıya kadar ona yardım edin!"

Drakon'un yanındaki binici attan atlar ve onu aşağı indirmeye çalışır, ancak lejyoner çok büyük ve çok zayıftır ve Ybarisan onun parçalanmasını engellemek için mücadele eder.

Jarek bir lanetle yardım etmek için ileri atılır ve eşiği hiç düşünmeden geçer. Romeria'nın komutanı arkadaşına olan sadakatinden dolayı kötü bir karar vermişti. Hemen tek dizinin üzerine çöktü, kan ihtiyacı onu da ilk adım attığımda beni olduğu gibi sakat bıraktı.

Lejyon komutanı için bir utanç kaynağı olabilirdi, zayıflığını gösterebilirdi ama daha fazlası değil.

Ama sonra Romeria ona yardım etmek için dışarı fırlar. "*Hayır!*" Kükrüyorum.

Sonraki birkaç saniye ağır çekimde gerçekleşiyor ama yine de tepki veremeyeceğimiz kadar hızlı.

Romeria, kalkmasına yardım etmek için komutanının koluna uzandı.

Jarek, onun Ybarisan kanının tatlı kokusunu aldı ve o anda kendini kontrol edemeyerek, kesici dişlerini uzatarak onu çenesinden yakalamak için ayağa kalktı.

Romeria, savaşıyla yüz yüze geldiğinde gözleri büyüyor, hatasını anlıyor, ne olacağını görüyor.

Çok geç olmadan bunu durdurmak umuduyla yakınlığımla alevi kavriyorum.

Ancak kıvılcım ona ulaşamadan Jarek havalanır ve biraz ötedeki toprağa sırt üstü düşer.

Romeria'ya sadece bir kez bakınca - Norcaster'da hapisanede mahsur kalan ölümlüleri kurtardığı o geceki gibi gözleri gümüş gibi parlıyordu - onu uçuranın kendisi olduğunu anladı.

Ve şimdi Ybarisan askerlerinin yüzünde şok, şaşkınlık ve şüphe ifadeleri var.

Endişelerime rağmen göğsümde bir gurur kabarıyor. Kendini korumak için yakınlıklarını kullanmayı hızla öğreniyor. Gerçi bu durumda, muhtemelen daha çok Jarek'i korumakla ilgiliydi. Eğer onu ısırmış olsaydı, soluk soluğa kalmak yerine bir ceset olurdu.

"Aptal," diye alay ediyor Abarrane. "Dış dünyaya alışmak için içeride bebek bakıcılığı yapmakla çok meşguldü." Loth'la birlikte dışarı fırlıyor, Romeria'nın yanında birkaç vuruş oyalanıyor, "Bunun için açıklamanı duymak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldayacak kadar uzun bir süre ve sonra Loth'la birlikte ilerliyor.

Hiç vakit kaybetmeden Drakon'u yerden alırlar ve destek için duvara yaslamak üzere kapıların arkasına götürürler.

Diğer lejyonerler bir yandan önlerindeki tehdide odaklanmaya çalışırken, bir yandan da normalde gürültülü ve şamatacı bir savaşçı olan ve oturduğu yerde yığılıp kalmış, yüzünün rengi solmuş yoldaşlarını başlarıyla selamlıyorlar.

Jarek ayağa kalktı ve sanki bir yarasını sarıyormuş gibi yavaşça Romeria'nın yanına gitti. Sözsüz bir bakış alışverişinde bulunuyorlar - Romeria'nın hatası için özür, Jarek'inkiyse pişmanlık dolu- ve sonra savaşçı ona göz kırpmıyor. Tek iletişim bu ama yeterli.

Ona her yaklaştığımda Romeria'nın nabzının attığını hissetmeseydim, bana olan hislerinden şüphe etseydim... Daha az sadık, güçlü ve erkek olan yeni bir komutan bulması için ısrar edebilirdim. Yine de aralarındaki bağ büyüdükçe kıskançlığım artıyor.

Son birkaç dakikadaki kaos Ybarisalıları tedirgin etmiş gibi görünüyor. Atları, muhtemelen binicilerinin tedirginliğini hissederek ağırlıklarını değiştiriyor.

Kienen sonunda atından inip yaklaşıyor. Silahları kınında ama bu beni rahatlatmıyor.

Dışarı çıkıyorum.

Abarrane'nin kolumu aniden kavrayışı beni durduruyor. "Sadece bir kez dışarı çıktın. Jarek'in yaptığından çok daha iyisini yapamazsın, özellikle de onun yanında."

uyarıyor. "Islor'un kralı onların önünde zayıf görünemez."

"Dışarıda keklik gibi oturuyorlar." İki atlıya karşı iki yüz elli dört Ybarisalı.

"Kendini birden fazla kez kanıtladı. Öyle ya da böyle bu işin üstesinden gelebileceğine güvenin."

Dişlerimi sıkıyorum ve ayaklarımı yere basıyorum, ancak yakınlığımı güçlü bir şekilde tutuyorum, gerekirse tüm şirketi alevler içinde bırakmaya hazırım.

"Ekselansları." Kienen eğilir. Gözleri Romeria ve Jarek arasında gidip gelir.
-Romeria'da karar kılmadan önce her ikisi için de soruları olduğu kesin. "Biz

bir lejyonerin serbest bırakılması için pazarlık yapabildi."

"Anlıyorum. Peki ya diğeri?" Romeria sakince soruyor, sesi her geçen gün daha da doğma büyüme bir kraliçe gibi çıkıyor.

"Vaatlerinizin de en az sizin kadar güvenilir olduğunu bildiğimizde tehditler." Atların oluşturduğu duvar tekrar kayar ve bir atlı, pelerinine sarınmış bir şekilde büyükçe bir aralıktan geçer. Ateşin parıltısı hala fıdanın çökmüş yanaklarını aydınlatıyor.

Bu iğrenç şeyi gördüğümde dudaklarım tiksintiyle bükülüyor. Topraklarımda bizi öldürmek isteyen tüm karanlık yaratıklar arasında beni endişelendirenler sadece bunlar. Ve şimdi merth ile silahlanmışlar ...

"Görünüşe göre her şeye rağmen başarısız olmamışsın. En azından henüz değil," diye mırıldanıyor. Romeria'nın nefesi kesilir. "*Sen.*"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ROMERYA

IO gece köprüde Annika'yı merth ile bağlayıp yavaş bir ölüme mahkûm ederek fırlattığında fidana hiç iyi bakamadım. Ama o sözleri ve o sesi duyduğum an, bir deja dalgası
vu bana çarpıyor.

"Seni tekrar görmek güzel," diye zorluyorum şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. Birkaç düzine pelerinli figür at sırtında ilerleyerek arkasında bir sıra oluşturuyor. Daha fazla fidan.

Ybarisalılar etraflarında boş bir alan bırakarak uzaklaştılar.
Bu yaratıkların yanında en az Adalılar kadar rahatsız görünüyorlar.

Radomir'in kıkırdaması karanlık, sanki bana inanmıyormuş gibi. "Yok olduğundan emindim ama beklediğimden daha zorlu olduğunu kanıtladın."
O

atını yaklaşıyor, ılık çökük yanaklarını ve boynuna doğru tırmanan dövme desenini ortaya çıkarıyor. Gece bize saldırdıklarında bu fidanları insanlardan ziyade canavarlar olarak görmek kolaydı. Ama şimdi onun konuşmasını dinlemek bana onların da bir zamanlar Zander ve Jarek gibi olduklarını hatırlatıyor -İsloralı ölümsüzler, sonra kendi türlerinden beslenip bu iğrenç yaratıklara dönüşmüşler
yamyam benzeri yaratıklar.

"Bu yeterince yakın," diye homurdanıyor Jarek, bir anda iki kılıç birden çekerek bana ne kadar hızlı hareket edebildiğini, Vin'nyla'ya olan yakınlığının birkaç dakika önce daha da hızlı hareket etmesinden dolayı ikimizin de ne kadar şanslı olduğunu hatırlatıyor.

Kendi aptallığım yüzünden neredeyse komutanımı öldüreceğime inanamıyorum.

Böyle saldırırken ne düşünüyordum? Gerçek şu ki, düşünmüyordum. *Hissediyordum* ve Jarek'in potansiyel düşmanların önünde parçalandığını görmek beni harekete geçirdi. Ama şimdi kendimi azarlamanın zamanı değil.

Radomir'in bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorluyorum. Ybaris bu aşağılık, kara gözlü iblislere ne vaat etmişti? Zenginlik mi? Güç mü? Toprak mı? Bir fidan

susuzluklarını giderecek sabit bir damardan başka ne isterler?

Bunun büyücülerle bir ilgisi var, o kadarını biliyoruz. "Kienen bize Mordain'in desteğinden şüphe duyduğunu söyledi."

"Bu dağlarda saklanıyor olabiliriz ama bazı şeyler duyuyoruz." "Ne gibi?"

Sivri dişlerini göstererek gülümsüyor. Titrememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Cirilea'nın o ilk gece sana düşmemesinin sebebi Mordain'dir."

Radomir'in güvenilir kaynakları var o zaman. "Mordain değil. Kendi başlarına çalışan birkaç büyücü."

"Ne amaçla?"

"Fark eder mi?"

Gözleri yanımdan geçip arkamızdaki tünele dalıyor ve şokla parlıyor. "Onca yıl yerin altındaki deliklerde saklanıp, davanıza bilgi sağlarken aklıtan öldünüz ve kraliçeniz halkımın *böyle* bir yerde değer bulabileceğini düşünmedi mi?"

"Artık biliyorsun."

"Tasarlayarak mı yoksa çaresizlikten mi?" Dudakları küçümsemeyle bükülüyor. "Onlarca yıl hizmet ettikten sonra Kraliçe Neilina bize güneşi vaat etti ama işte buradayız, *hâlâ* karanlıkta yaşıyoruz. Bu arada, adamlarımın üçte biri buranın güneyindeki bir tarlada yanan bir yığın halinde yatıyor ve sen gelip tehditler savuruyor ve ittifakın devam etmesini bekliyorsun."

İyi eğitilmiş birine benziyor. Eskiden kimdi o? "Adamlarınız bize saldırdı." "Ve bunu yapmaya devam edecekler, benim emrimle ya da beni takip edenlerle, beni öldürmelisin."

"Neden? Anlaşmamız daha bitmedi." Her neyse.

"Ybaris'in yardımına tekrar koşmazsam beni bağışlayın, ama siz Annen kadar hain, *diğerlerinin* henüz fark etmediği bir şey."

Belli ki Zander'a bir gönderme. Ve dışarıdan bakan bir gözlemci için adil de. Etrafı Ybarisalılarla çevriliyken hala bir koruma duvarının arkasına saklanıyormuş gibi hakaret ve tehditler savurması çok cesurca. En ufak bir korku belirtisi göstermedi.

"Görünüşe göre artık sana ihtiyacımız yok." Jarek öne doğru tehditkâr bir adım atar.

Fidanlar hep birlikte pelerinlerini bir kenara bırakarak yanlarına bağlanmış parlayan gümüş merth iplikçiklerini ve çoktan çekilmiş kılıçlarını ortaya çıkardılar.

Ybarisalıların onlardan uzak durmasına şaşmamalı. Yakınlarında olmak bile

güçlerini tüketiyor.

Radomir'in bu gece kaçma şansı yok, tabii Ybarisalıların boş boş durup izlemesini beklemiyorlarsa. Ya da daha kötüsü, katılmalarını.

Ya da tek derdi Jarek onu öldürmeden önce *beni* öldürmek.

Kienen'in eli kabzasında duruyor ama kınında. Benden bir emir bekliyor olabilir ama bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için de bekliyor olabilir. Etrafındaki Ybarisanlılar eyerlerinde huzursuzca kayıyor ve Birbirimize.

Bu tehlikeli anda, yakınlıklarım yüzeye çıkıyor, derimin altında çatırdıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor ve onları öldürebileceğimi biliyorum - *hepsini*.

Ama Radomir'in sözleri aklıma yattı.

Kraliçe Neilina bize güneşi vaat etti.

Tabii ya.

"Bu dağın içinde ne olduğunu görmek ister misiniz?" Pat diye söyledim. "Romeria!" Zander uyarırcasına havlıyor.

Onu görmezden geliyorum. Bu onlara hiçbir şey söylememenin tam tersi. Bu onlara *her şeyi* anlatmak. Ama eğer haklıysam... "Ulysede'yi görmek ister misiniz?

Radomir?"

Radomir'in gözleri şüpheyile kısıılır.

"Zarar görmeyeceksin, sana söz veriyorum."

"Sözünün hiçbir anlamı yok."

"Beni kışkırtmaya devam et." Jarek buna yalvarırcasına sırtıyor.

"Bunca yıldır neyi kaçırdığını merak etmiyor musun?" Kapıya doğru işaret ediyorum. "Ama sadece sen."

Fidan önce önündeki tüneli, sonra da arkasındaki adamlarını inceliyor. "Yarın akşam karanlığına kadar kalemize dönmezsek lejyonerinizin derisini soyacaklar, şerit şerit. Ona öyle iğrenç, aşağılık şeyler yapacaklar ki. En kötü kâbuslarınızın bile hayal edemeyeceği şeyler."

"Yeterince adil." Kienen'e doğru başımı salladım. "Sen de geliyorsun." Zander'ın iniltisini duyduğuma eminim.

Kienen bu ihtimal karşısında daha da az heyecanlı görünüyor, temkinli bakışları Ybarisan'ın kabuslarına dönüşen Jarek'in üzerinde geziniyor. dakikalar önce. Ama ben onun prensesiyim ve başka seçeneği olmadığını kabul ettiği anı görüyorum. "Aziel. Adamlar senindir."

Uzun siyah saçlı bir Ybarisan bir kez başını sallıyor, ifadesi sert.

Kienen, sanki ölüme gidiyormuş gibi teslim olmuş bir ifadeyle atını ileriye doğru yönlendiriyor.

"Sakin ol." Jarek dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle onun yolundan geri çekiliyor. "Burada kimse senin zehirli kanını istemiyor."

Radomir, Ybarisan'ın peşinden gider. "Peki ya *benim* kanım?"

Komutanımın sırtışı, Radomir'in kahkahasını kazanarak yüzünü buruşturmaya dönüşüyor. "Yürüyün fidan, merthleri geride bırakın," diye bağılıyor Abarrane.

Bana öyle bir baktı ki, daha sonra ondan azar işiteceğime söz verdi. Yine de onların önünde benimle açıkça tartışmamış olması bir gelişme.

Radomir buna boyun eğiyor, parlayan ipleri ve dizginleri en yakınındaki fidana atıyor ve eyerinden iniyor. Bana doğru yürüyor.

Jarek aramıza giriyor, kılıçları hazır.

Bu yakınlıktan, yanaklarındaki gergin deriyi görüyorum, sanki aç bırakılmış gibi.

"Sorun nedir, Romeria? Bir keresinde bana yüzümün hayal ettiğin kadar çekici olmadığını söylemiştin."

Yaşadığım şoka karşı yutkunuyorum. Anlaşılan fidana daha önce *de* bu kadar yaklaşmışım. "Sanırım iyi bir yalancıydım?"

Kıkırdıyor. "Bunu bilmiyor muyum?"

Onlar geçtikten sonra Jarek eğilip fısıldar, "Onlara hiçbir şey verme'nin hangi kısmı senin o kalın kafana girmedir?"

"Zander düşmanlara değil, müttefiklere ihtiyacımız olduğunu söyledi."

"Fidanlar hedef tahtası olur, müttefik değil. Onlara damarlarımızı ulaştırmayı planladığınız sürece, sadakatlerini kazanacak hiçbir şey sunamazsınız."

Umarım bu doğru değildir. "Lütfen bir kez olsun bana güvenir misin?"

Jarek derin bir nefes alıp başını sallayarak arkamı kolluyor, birlikte Kienen ve Radomir'i tünelin girişine kadar takip ediyoruz ve kapı arkamızdan inerek Ybarisanlıların geri kalanını ve Dışarıdaki fidanlar.

Loth ve Horik Drakon'un yanına dalıp ata binmesine yardım ediyorlar. Gesine'nin iyileştirici dokunuşuna ihtiyacı olacak.

Zander başını bana doğru sallıyor -sonradan bir tartışmayı hak ettim; belli ki Jarek'in şüphelerini paylaşıyor- sonra da uyarıyor: "Aptalca fikirlere sert bir şekilde karşılık verilecektir." Tüneldeki her fener aniden bir alev patlamasıyla parlıyor, ısı yanağımı sıyrıyor.

Radomir öne doğru yürür. "Ölümlülere davrandığınız gibi davranılmasından bu kadar dehşete düşmenizi hep ironik bulmuşumdur."

Abarrane, "Biz ölümlülerimizi tuzağa düşürüp yok olana kadar onlardan beslenmeyiz," diye tersliyor.

"Çünkü onları iki bin yıllık köleliğe boyun eğdirdiniz. Tek bildikleri bu ve koyun gibi takip ediyorlar. En azından *öyleydiler*. Ama artık etkili bir silahları var, zarif komşularınız sayesinde." Omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor.

"Peki bunun sana ne faydası var, fidan?" Abarrane gösteriş için bir kılıç daha çeker. "Biz olmazsak, sen de ölürsün."

İç çekiyor, sesi birden kasvetli bir hal alıyor. "Eninde sonunda hepimiz öleceğiz."

Atların nal sesleri dışında topluluğumuzun üzerine sessizlik çöküyor ama tünel gerilimle dolup taşıyor. Radomir sıranın en önünde yürüyor, sanki arkasındaki düşmanlardan rahatsız olmuyormuş gibi pelerininin içinde saklanıyor. Uzun boylu bir yaratık, ağır pelerini varlığını daha büyük gösteriyor.

Kienen onu yakından takip ediyor, ondan yayılan şüphe ikisine de yetiyor. Onun ölümüne doğru gittiğini varsayıyor. Eğer tepki vermezse Korkarım ki öyle.

Zander'in dikkatinin hem fidana hem de Ybarisan'a kilitlenmiş olması ve onları ateşe vermek için bir bahane araması, ateşlerin çoktan yakılmış ve hazır beklediğini düşündürüyor.

Ulyse'de'ye ulaşma yolculuğu bana sonsuz bir his veriyor ve seçimlerimden on kez şüphe etmem için yeterli zamanı sağlıyor.

"Kaderler," diye fısıldıyor Kienen, dağ duvarının ötesindeki gece gökyüzünü seyrederken başı geriye eğiliyor.

"Beklediğin gibi değil mi?" diye sordum.

"Ne bekleyeceğimi bilmiyordum." Parıldayan iki aya bakıyor, sözleri zar zor yakaladığım bir mırıltı. "Kesinlikle bunu değil."

Radomir içeri doğru ilerliyor, adımları bizim ilk girdiğimizde olduğu gibi yavaş ve sendeliyor.

Midem bulandı. Yanılıyor muydum?

"Burası neresi?" Dışarıda sözlerini renklendiren kibir havası artık yok. Şimdi geriye sadece huşu kalıyor.

"Bu Ulyse'de." Tereddüt ediyorum, ama sadece bir saniyeliğine. Zander krallığını sırlar ve yalanlarla yönetti ve bu onu sürgünden başka nereye götürdü? "On binlerce yıl önce inşa edildi ve mühürlendi, kehanetin gerçekleşmesini bekledi. açılın."

Zander'ın uyarıcı bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor. "Romeria-"

"O zaman geliyor."

"Neden kendimi bu kadar ... *kapalı* hissediyorum? Ne olduğunu açıklayamıyorum ama ..." Radomir yavaşça döner.

Hâlâ bir pelerinin derinliklerinde gizlenmiş olarak bize bakan yüzü görünce nefesim kesiliyor. Şişkin alın, çökük, sinirli yanaklar, cansız siyah gözler gitmiş. Şimdi, çarpıcı yüz hatlarına sahip Isloralı bir erkek karşımızda duruyor.

Yakışıklı, çoğu kişi öyle diyebilir.

"Fates." Zander da aynı derecede şaşkın.

Herkes öyle.

Radomir hepimizin şaşkınlıkla ona baktığını fark ettiğinde paniğe kapılıyor. "Bana ne yaptınız böyle?" Birkaç adım geri çekildi, kaçmaya hazır görünüyordu.

Gülümsemem uzuyor, yasaklanmamış. Bir an için her şeyi anladığımı sandım.

Yanlış. "Anlaşmada Ybaris'in tarafını tuttum."

Kaşlarını çatıyor, anlamıyor.

"Kendin gör." Zander atından atlar ve kılıcını çeker. Radomir tepki olarak kılıcını çeker ve geri çekilir.

Ancak Zander elindeki tehditkâr bir şekilde havaya kaldırarak cılalı metalin ateş ışığında parlamasına izin veriyor.

Kılıçtaki yansımasını yakalayan fidanın yüzüne şok çarpıyor.

Yansımanın kendisine ait olduğunu doğrulamak istercesine parmaklarıyla yanağını yoklamak için uzandığında kılıcı yere çarpıyor.

Sempati bana batıyor. Bir keresinde eczanede yüzüğümü çıkardığım gece kendimi aynı şeyi yaparken bulmuştum ve aynada bana bakan bir yabancıyı görmüştüm - bu yeni dünyadaki yüzümü.

"Bu gerçek mi?" Başındaki örtüyü itince, önceki bembeyaz saçlarının yerini gür kahverengi saçları alıyor. Ellerini sanki başka birininmiş gibi inceliyor.

"Güneşi tekrar görmek istiyordun, değil mi? Kraliçe Neilina ile yaptığın anlaşma buydu."

"Güzelliğini görmek için... sıcaklığını

hissetmek için." "Bu duvarların

içinde, bu gerçekleşecek."

Dikkati benimle yansıması arasında gidip gelirken ağzı bir karış açık kalıyor. Sonra boğazından beklenmedik bir hıçkırık kopuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok." Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

Onun türünün yaptığı kötülöklere rağmen -ki bunlar her ne ise- bu anı izlemek zavallı adam için kalbimi yumuşatıyor. Bir an için bile olsa.

"Sanırım hayal edebiliyorum." Zander'ın çenesi geriliyor, bu çiğ duygu gösterisinden de etkilenmemiş değil. Yıllardır kan lanetinin sona ermesini

diliyordu.

ama güneşin sıcaklığından hiç mahrum kalmadı. Gözle görülür bir şekilde canavara dönüşmedi.

"Hiç beklemiyordum..." Radomir'in sözleri soluksuz bir kahkahayla kesiliyor. "Neilina her şeye rağmen anlaşılmamıza sadık kaldı."

Zander'la bakiştık ve o da başını salladı. Benim anladığımı o da anlamış: Neilina fidanlara lanetlerini tersine çevireceğine dair söz vermiş. Ama kaderi çağırmadan bunu yapamaz ve kaderi tersine çeviremez. çağrı kabul edildi. Kaderin yaptıklarını etkili bir şekilde geri alabilecek tek varlıklar... perilerdir.

"Kraliçe Neilina hiçbir şeyi onurlandırmadı. Böyle bir planı olduğundan da şüpheliyim. Buranın varlığından bile haberi yok." Ama yakında öğreneceğine eminim.

Radomir'in odağı Gesine'ye kayar. "Bu Mordain miydi o zaman, büyücü? Bunu bizim için mi yaptın?"

"Hayır. Ben böyle bir şeyi yapabilecek kapasitede değilim. Ne de Mordain bir bütün olarak, kehanet bilgimizi paylaşma yeteneğimizin ötesinde. Eğer birine teşekkür etmek istiyorsanız, Ulysede kraliçesinden başkasına bakmayın."

"Bu şehrin bir kraliçesi mi var? Nerede o?" Etrafına bakınıyor. "Onunla tanışabilir miyim?"

"Zaten yaptın." Gesine bana eliyle işaret etti.

Kienen ya da Radomir'den biri yanlış bir hareket yaparsa söyleyeceğim şeyin ölüm fermanı olacağını bilerek kararlılığımı pekiştiriyorum Yön. "Kraliçe Neilina ve ben artık Ybaris ve halkı için doğru yol konusunda aynı fikirde değiliz. Her ne pazarlık yaptıysan onunla yaptın, benimle değil. Bu" -yüzünü işaret ediyorum- "sana hediye, ama bazı şartları var."

Radomir'in yüzünde bir farkındalık oluşuyor ve ben nefesimi tutup tepkisini bekliyorum.

Dizlerinin üzerine çöktü. "Bu olağanüstü hediye için karşılığını size nasıl ödeyebilirim, Majesteleri?"

Zander'a doğru bir bakış fırlatıyorum. Yüzünü okuyamıyorum ama önemli değil.

Gerçeğin etrafında dolaşacak vaktimiz yok. "Bir orduya ihtiyacım var."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ATTICUS

"**A** Beni yenmeye mi yoksa benimle dans etmeye mi çalışıyorsun?" Kazimir'in kılıcının ulaşamayacağı bir yere ustaca adım atarak alay ediyorum.

"Kesinlikle ikincisi değil. Berbat bir dansçısın." Bir başka güçlü vuruşla ileri atılıyor. Kılıçlarımız sabahın bu erken saatinde dövüş alanının sınırlarının çok ötesinde yankılanan gürültülü bir çınlamayla buluşuyor ama ben dönüyorum ve kısa bir saniye içinde kılıcımın ucunu Boğazını.

Kazimir yıllardır kralın ordusunda benim yanımda savaştı. Hem pratikte hem de savaş alanında olağanüstü bir kılıç ustasıdır. Ama o bile bana Zander gibi meydan okuyamaz.

"Kaptan, elimizde bir şifacı olmadığına göre, Ekselanslarını yaralamak konusunda dikkatli olmalıdır."

Gerginlik, o sesin hırıltısıyla anında bedenimi kavırıyor. Kısa soluklanmam sona erdi. "Lord Adley! Sabahki kılıç çalışmamı bölüyorsunuz. Bu önemli *olmalı*." Kafasını kibirli omuzlarından ayırmak istediğim gerçeğini gizlemek için sesime rahatlık katıyorum. Çenemi Kazimir'e doğru uzatarak kılıcımı bir hizmetkâra veriyorum ve müstakbel kayınpederime yaklaşırken ensemdeki teri silmesi için bir havluyla değiştiriyorum.

Her zamanki gibi şık giyinmiş; sanki kendini kral sanıyormuş gibi, ipek yeleşine altın iplik işlemiş. "Dün gece başınıza gelenlerden haberdar oldum ve sizi hemen görmem gerektiğini düşündüm. Kale duvarları içinde endişelenmek zorunda kalmak korkunç bir şey." Bunu kaşlarını çatarak vurguluyor. "Kralın muhafızlarının komutanı suçluyu henüz yakalayamadı mı?"

"Henüz değil, ama eminim yaklaşıyordur." Gayretli arayışları sırasında tüm kale personelini dehşete düşürdüler.

Adley mırıldanıyor. "Zaten yapacak çok işleri var. Askerlerimi yardıma çağırmaktan büyük mutluluk duyarım."

"Gerek yok. Onları oldukları yerde tercih ederim." Yarısı Cirilea'nın duvarının dışında, diğer yarısı ise zehir avlamak için doğuya dağılmış.

"Pekâlâ." Sanki Kettling'in ordusunun şehrine girmesine izin vermeyi reddetmeye devam etmem dişlerini gıcırdatmıyormuş gibi gülümsüyor. "Hızlı hareket ettiğin için seni alkışlıyorum. Kaleyi yabancılara kapatmanız ve düşmanlarınızın tekrar harekete geçme fırsatını sınırlamanız akıllıcaydı."

Kalede hâlâ bir sürü düşmanım var. Şu anda bir tanesine bakıyorum. Neyse ki, teması en aza indirmek için hepsini batı kanadına gönderdim. "Onayınızı almaktan memnuniyet duyuyorum. Öyle olmasını istiyorum."

Ses tonumdaki alaycılığı fark ettiyse de görmezden geliyor. "Peki ya kol? Herhangi bir bilgi verdi mi?"

"Zehri isteyerek almamış olması dışında mı? Hayır. Dün geceye kadarki günlerinde sıra dışı hiçbir şey yoktu." Eğer olsaydı, Boaz bunu ondan çıkarabilirdi. Ona kızın üzerine fazla gitmemesini söyledim, ama bu sözcükler onun sözlüğünde var mı bilmiyorum.

"Suçlu ne yaptığını biliyor o zaman. Onu ne zaman idam edeceksiniz?"

Sabrina'nın asılışını izleme düşüncesi öfkemi uyandırıyor. Bu ölümlü sadece beni tatmin etmek istedi. Birinin oyununda masum bir piyundu ve şimdi bir zindan hücresinde oturmuş, yargılanmayı bekliyor. "Henüz karar vermedim.

henüz." Ama ne olursa olsun onu özleyeceğim.

"Uzun süre beklememelisiniz. Herkesin görebileceği hızlı ve ağır bir ceza çok önemlidir."

"Bu konuda hiçbir eksiğim yok." Derin bir iç çekiyorum. "Öyle mi? Ziyaretinin başka bir nedeni var mı, Adley?" Unvanını düşürmemden nefret eder. Bunu mümkün olduğunca sık yapıyorum.

"Aslında var." Duraksıyor, yakınında duran Kazimir'i fark ediyor. "Ekselanslarının kibar konuşmalarına kulak misafiri olmaktan daha önemli bir işiniz vardır herhalde?"

"Hayır, aslında bilmiyorum." Kazimir'in ifadesi taş gibi.

Ona başımı sallayarak uzaklaşmasını işaret ediyorum, güldüğümü gizlemeye çalışarak. İkimiz de Adley gittiği anda söylediği her şeyi tekrarlayacağımızı biliyoruz ama

Lord'a isteksizce de olsa saygı yanılması vermek benim yararına.

Tatmin olan Adley dikkatini tekrar başka yöne çevirir. "Krallıkta olup bitenler göz önüne alındığında, Ekselanslarının bazı şeyleri yeniden değerlendirmesinin akıllıca olacağını düşünüyorum."

"Ne şekilde?"

"Kraliyet düğünü mesela. Bunu keyfi olarak Hudem için belirlediniz, ancak beklemenize gerek olmadığını tavsiye ederim-"

"Düğün tarihini öne almayacağız. Bunu bir daha teklif etme." Adley'e kalsa, birlikteliğimizi duyurduktan sonra bir saat içinde evlenmiş olurduk. Beni oyalamakla suçlamaktan vazgeçti.

Ama burada ince bir çizgide yürüyorum ve rol yapmaya devam etmem gerekiyor. "Şato personeli belirlediğimiz tarihe hazırlanmak için çok çalışıyor. Onlara fazla yük olmak istemiyorum. Zaten çok şey yaşadılar."

Kısa süreli yüz buruşturması bir gülümsemeye dönüşür. "Pekâlâ. Islor'un Hediye Günü geleneklerini de tartışabilir miyiz?"

"Takdim Günü *gelecek* Hudem'e kadar değil." Belli bir yaşa gelmiş ölümlülerin haraç olarak teklife sunulduğu yılın ilk günü.

"Kesinlikle. Bu da ölümlülere organize olmaları için daha fazla zaman, bu zehrin damarlarına girmesi için daha fazla zaman verir. Eğer Takdim Günü'nü *bu* Hudem'e taşırsak ve yaş şartını düşürürsek çocuklar-"

"Çocuklar." Sözlerini tekrarlarlarken ona ters ters bakıyorum.

"Evet. Selefinizin yaygınlaşmasına izin verdiği Ybarisan zehri tarafından yozlaştırılmadan önce."

Zander'in neye *izin verdiğini* -bu zehir hakkında ne kadar bilgisi olduğunu- bilmiyorum ama Islor'da olanları istemediğini biliyorum. Ama Adley

her fırsatta kardeşimin yanlış yaptığı şeylerin altını çiziyor. "Peki hangi yaşın uygun olduğunu önerirsiniz?"

"Şey..." Bu soruyu düşünüyormuş gibi yaparak kaşlarını çatıyor. "Bu gerçekten de ölümlü bir ebeveynin çocuğunu kaç yaşında dozlayabileceğiyle ilgili bir mesele, değil mi?"

"Yani bebekleri annelerinin kollarından zorla almamızı mı öneriyorsunuz?" Ölümlü fırıncımın üç küçük çocuğuyla birlikte görüntüsü gözümün önüne geliyor ve öfkem kabarıyor.

"İşte bu anneler, farkında olmadan çocuklarını dozajlıyor ve onları ölüme mahkum ediyor. Size Hawkrest'i hatırlatmama gerek var mı?"

Ağzım acı bir tatla ekşiyor. "Gerek yok." Zander kaçtı ve ben de genç bedenlerindeki yaşamın tükenişine tanıklık etmek zorunda kaldım.

Wendeline'in ellerine damgaladığı parlayan izler soldu. Onu koltuğundan indirdikten saatler sonra, onun istediğinin tam tersini yapmaktan başka ne seçeneğim vardı? Romeria'nın istediğinin. "Peki bakıcılar bu çocuklarla ne yapacaktı?

kolları?"

"Neden, tabii ki onlara güvenli ve korunaklı bir ortamda bakmak için. Tıpkı şu anda personelinizle yaptığınız gibi."

"Onları kale duvarları içinde tutmak, kafeslerde tutmakla aynı şey değildir."

"Ben kafes önermedim, Majesteleri." Adley yüzünü dehşetle boyadı. Oyunculuk yeteneği kusursuz olan bir saray soytarısını bizim prodüksiyonlarımızdan birinde oynayabilir. "Çocukları takas etmek pek hoş bir çözüm değil ama idam edilmelerinden iyidir. Diğer lordlar ve leydilerden birkaçıyla konuştum ve hepsi de bu planı destekliyor. Bir sonraki toplantıda bunu duyurabiliriz."

İç çekiyorum. Adley ile aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama bu durumda, en azından Sunum Günü'nü öne alma konusunda haklı olabilir. "Talebinizi değerlendireceğim."

"Bu iyilik yapmak için uzun bir yol kat edecektir. Islor'da hala ülkenin gelecekteki gidişatı hakkında endişeli olanlar var-"

"Düşüneceğimi söyledim." Beni iğnelememesini söyleyecek kadar ses tonumu sertleştiriyorum. Adley bu konuda çok iyi.

"Elbette, Majesteleri. Tek istediğim bu. O zamana kadar, sanırım bahçede güzel bir sabah gezintisinin tadını çıkaracağım." Adley güzel bir hareketle eğilir ve patıkaya doğru ilerler.

Kazimir'in botları yaklaşırken kumlu zemini sıyrıyor. "İzin verirseniz..." Adley'nin standart cümlesiyle dalga geçiyor. "Bu da neydi şimdi?"

"Gücü pençelerken taşaklarımı okşaması dışında mı?" Adley'in isteğini iletiyorum.

"Şimdi de çocuk sahibi olmak istiyor. Neden şaşırmadım ki?" Kazimir yüzünü buruşturuyor. "Ne yapacaksın?"

Başımı sallıyorum. "Şu anda bile bekçiler kendilerini korumak için her yaştan hizmetkârlarını kilit altında tutuyorlar." Onları nasıl suçlayabilirim ki? Ben de aynısını yapıyorum. Sadece bir kale ve muhafız lüksüne sahibim.

"Dün geceki zehirlenmeyle bir ilgisi olmadığına inanıyor musunuz?"

"Neden olsun ki?" Adley'nin bir çitin arkasında kayboluşunu izliyorum.

"Kettling

Saoirse tahta oturmadan ölürsem bana bir faydası olmaz."

"Hayır." Kazimir onun ardından kaşlarını çatar. "Ama bir şeylerin peşinde. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

"Bunun için buradasın, değil mi? Öğrenmek için?" Alay ediyorum ama sözlerimde hiçbir yanlışlık yok. Kazimir benim en güvendiğim danışmanımdır. Ben olsam

Kral olduğum ilk gün Boaz'ın yerine onu getirdim ama Kazimir'in Cirilea'da serbestçe dolaşıp hainler ve komplolar hakkında bilgi toplamasını, günlük görevlerle boğulmamasını istiyorum. "Rhodes'dan haber aldın mı?" Adley'in müttefiklerini takip ederek Cirilea'daki gözüm ve kulağım olması için görevlendirilen diğer güvenilir kaptanımdır.

Kazimir başını sallar. "Dün gece Lord Stoll'u Keçi Tepesi'ne kadar takip etti." "Peki Hawkrest Lordu kiminle buluşuyordu?" Soruyorum, ama eminim ki

cevabı zaten biliyorsun.

"Meyhanenin sahibi."

"Elbette." Bexley, bir balık tüccarının günlük avını satması kadar kolay bilgi satıyordu.

"Konuşmalarının ayrıntılarını ondan zorla almamı ister misiniz?"

Kıkırdıyorum. "İstemediği hiçbir şeyi vermeye zorlayamazsın onu ve bu sana çok daha pahalıya patlar, inan bana." Bexley'nin işyerine girdiğim ilk gecedan beri ona şu ya da bu konuda güveniyorum.

Yıllar önce, buradan geçen başka bir Islorialı gibi davranarak. Her nasılsa, bir bakışta kim olduğumu anladı. O benim en büyük müttefiklerimden biri ve sınırlarımızın ötesinde olmasa bile muhtemelen Islor'daki en tehlikeli ölümsüz. Bexley, Bexley'i kollar ve bunu çok iyi yapar.

"En kısa zamanda onu kendim ziyaret edeceğim." Arkamızda, birkaç muhafız sabah antrenmanı için içeri girerken kılıçlar çarpışıyor. "Ama şu anda kafamı boşaltmam gerek."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GRACEN

"W "Bunun için vaktimiz yok, değil mi küçüğüm?" Ötüyorum. Suri askısının içinde kıpırdanıyor ama göğsüme yerleşiyor, kozasında uyumaktan memnun. Ağır kapıyı yavaşça açıyorum.

"Kraliyet düğünü için yapmamız gereken meyveli kekler, zencefilli çörekler ve kompostolar var. Ama yine de kardeşini arıyoruz. *Yine.*" Mika bir saat önce ben bebeği emzirirken ortadan kayboldu. Şimdiye kadar en sevdiği saklanma yerlerini kontrol ettim ama boşuna.

Kapıdan geçerken nefesimi tutuyorum. Hizmetkârların kalenin bu bölümünde serbestçe dolaşmalarına izin verilmiyor ama muhafızlar ölümlü bir çocuğu avlamaya yardım etmek yerine zehrin kaynağını aramakla meşguller. Kütüphaneyi kontrol edip edemeyeceğimizi sormak için birine yaklaştığımda -daha önce Mika'yı burada saklanırken bulmuşlardı- "Git o veledi kendin bul," diye homurdanarak beni içeri aldı.

Ancak kollara eskortla izin veriliyor ve Sabrina bana kale kütüphanesinin bir mucize olduğunu söyledi. Şimdi anlıyorum ki abartmıyormuş. Bir kısmı kitap koleksiyonu, bir kısmı da bahçe olarak tasarlanmış gibi görünüyor. Dışarıda kitap raflarının bulunduğu yer var, her biri kendi merdivenine sahip dört kat. Hayatımda hiç bu kadar çok kitap görmemiştim.

Ancak kütüphanenin merkezi de bir o kadar etkileyici; tam boy ağaçlar, ağlayan sarmaşıklar ve içinde havuç-turuncu balıkların süzüldüğü bir dere ile dolu.

Muhtemelen burada saklanacak sayısız yer vardır. Yaramaz oğlumun içeri girmek için muhafızların gazabını göze almasına şaşmamalı. Burada bize sorun çıkaracak kimse yok gibi görünüyor.

"Mika?" Aramaya başlamak için en yakın kitap reyonunu seçerek sesleniyorum.

Boş bölümlerde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, ciltlere hayranlıkla bakıyor, ne tür bilgiler bulabileceğimi merak ediyorum. Düğün öncesinde kalede kalan çok sayıda soylu var ve hiçbirisi burada değil. Bu hayal kırıklığı. Onların sahip olduğu tüm özgürlüklere sahip olsaydım, her gün burada olur, öğrenirdim.

Lord ve Leydi Danthrin'in malikânelerinde bir kütüphane var, ama sadece küçük bir oda ve kitapların hiçbirinin bir sanatçının dokunuşuyla tasarlanmış bu kadar özenli sırtları yok. Nasıl bir his olduğunu test etmek için parmak uçlarımla bir tanesini sıyırmak için uzanıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor keskin bir ses.

İrkilip arkamı döndüğümde kendimi düz siyah saçları olan Isloralı bir kadınla karşı karşıya buluyorum. "Hanımefendi." Eğildim, kalbim korkudan tekliyordu. "Özür dilerim, oğlumu arıyordum. Gizlice kaçmak gibi bir huyu var."

"Ve sizce o kitabın içinde mi saklanıyor?"

"Hayır leydim. Ama onu genellikle dar yerlerde buluruz."

Sanki yanımda bir bebek taşıdığımı ancak o zaman fark etmiş gibi dikkati askıya kayıyor. "Sen kale fırıncısıydın. Sizi tanıdım."

"Evet, leydim." Belli ki toplantıdaydı. O gün kral ve çocuklarım dışında kimseye odaklanmamıştım. Önemli biri mi?

Karanlık, düşmanca gözleri üzerimde geziniyor, asi saçlarımda oyalanıyor ve bu sabah uğraştığım örgüleri elimle düzeltme isteğimle savaşıyorum. "Atticus sana ve küçük ailene karşı çok cömertti."

Atticus. Kralın adını sanki onu iyi tanıyormuş ve bunu bilmemi istiyormuş gibi kullanıyor. "Evet, merhametliydi." Sadece toplantı günü değil, dün gece de odamda yalnızdım. Her şeyi talep edebilirdi, her şeyi alabilirdi ve ben de boyun eğmek zorunda kalırdım.

Bir adım daha yaklaşıyor. "Olmazdım." İçindeki soğukluk ses omurgama bir ürperti gönderiyor. "O Ybarisan haini seni neden buraya getirdi? Evin içinde sadık bir casusu olsun diye mi?"

"Hayır-"

"Böylece fark edilmeden kalede dolaşabilir, bu masum hareketle herkesi kandırırken ona bize karşı kullanabileceği bilgiler sağlayabilirsin?"

"Hayır!" Yutkunuyorum. "Prens Romeria'yı bizi Lord Danthrin'den kurtardığı günden sonra bir daha hiç görmedim."

"Hayır, *Majesteleri*," diye tıslıyor, pazularımdan tutup beni kendisine doğru çekiyor.

Ekselansları. Yani... *bu* Leydi Saoirse mi? Gelecekteki *kraliçemiz* mi? Kader bize merhamet etsin.

"Sakin ol, Saoirse. Henüz o unvanı taşımıyorsun," diye sesleniyor arkamızdan derin bir ses.

Onu hemen tanıyorum ve korkuma rağmen kalbim heyecanla birkaç kez çarpıyor.

Sanki tepkimi hissetmiş gibi bana dudak büküyor -büyük ihtimalle hissetmiştir- sonra da gülümseyerek onu selamlamak için dönüyor. "Ekselansları! Burada ne işiniz var?"

"Görünüşe göre asama eziyet etmeni engelliyor." Kral dar koridorda pantolon ve bol gelen, kollarında ve göğsünde kir ve kan izleri olan beyaz bir tunikle yavaşça yürüyor. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Koleksiyonunuzda ilgimi çekecek bir şey var mı diye bakıyordum ki fırıncınızın burnunu soktuğunu fark ettim."

"*Kitapları* karıştırmak. Evet, bu kulağa kesinlikle haince geliyor." Bana göz kırparken yüz ifadesi düzgün ve okunaksızdı. "Onu hemen serbest bırakın."

Emredileni yapıyor, elini sanki pisliğe bulanmış gibi eteğine sürterek tozunu alıyor.

"Peki ilgini çeken bir şey buldun mu?" Kral, kolunun altına sıkıştırdığı kitaba doğru başını sallar.

"Prenses Romeria'nın bu hizmetkârı dışında kim olması gerektiği yerde değil?" Sıkıca gülümsüyor ve kitabı uzatıyor. Altın cildi parıldıyor ışık olmamasına rağmen. "Gelecekteki kocam hakkında kendimi eğitmem gerektiğini düşündüm."

"Usta Sicilya'nın kraliyet ailesiyle ilgili koleksiyonu." Kral mırıldanıyor. "Kaçamaklarımın ne kadarının doğru olduğunu söyleyemem. Benimle hiç röportaj yapmadı."

"Nikâhımızdan başlayarak tarihçinin ileride daha titiz olmasını sağlayacağım." Ona doğru adım atıyor.

Adam usulca kadının elinin erişemeyeceği bir yere kayıyor. "Gününüzün geri kalanının tadını çıkarın, Leydi Saoirse."

İşten çıkarıldığı belliydi ve çenesini sıkmasından da anlaşılacağı üzere pek hoş karşılanmamıştı. "Ekselansları." Bana sert bir bakış atarak uzaklaştı.

Kral dikkatini tekrar bana çevirmeden önce onun köşede kayboluşunu izliyor. "Ee? Müstakbel gelinim hakkında ne düşünüyorsun?"

"O..." Uygun bir yalan bulmaya çalışıyorum.

"Doğru ya, sanırım duygularını çoktan paylaştın." Kıkırdıyor ve bu yüzünün sert hatlarını yumuşatıyor. "Merak etme, ben de paylaşıyorum. düşünceler."

"O zaman neden?" Kendimi ağzımdan kaçırırken buluyorum. Hemen pişman oluyorum. "Yani... saygısızlığım için özür dilerim, Ekselansları-"

"Krallığın iyiliği için." Yüzünü kasvetli bir ifade kaplıyor. "Kettling ile Cirilea'yı, her geçen gün birbirinden daha da uzaklaşan iki güçlü tarafı birleştirmek için, ama özellikle de Ybarisans."

Bir cevap beklemiyordum. Yutkundum. "Bu asil bir sebep." Kendini o korkunç elflere bağlamak zorunda hissetmesi üzücü olsa da onun için çok da üzülemiyorum. Kardeşinin tahtını almak zorunda değildi.

"Göreceğiz. Bu duvarların içinde işler savaş alanında olduğundan daha karmaşıktır."

Savaş alanlarından bahsetmişken... "Kanaman var." Koluna doğru başımı salladım.

Yakasını çekiştirerek aşağı indiriyor ve kılıç yarasının hâlâ ağladığı omzunun üzerindeki yontulmuş kasları ortaya çıkarıyor. "Önemli bir şey değil. Bir şifacının yardımı olmadan bile bu gece kapanacaktır."

"Türünüzün iyileştirme yeteneklerine hep gıpta etmişimdir." Vücudum hala doğumdan sonra iyileşiyor.

Göğsüme yaslanmış küçük kundağa bakıyor. "Dün geceye göre çok daha sessiz."

Dün gece... Yatağımdaki yerimi geri aldığımdan beri zihnimde tekrar tekrar oynattığım, anlamlandıramadığım, aramızdaki o birkaç sessiz, yoğun an.

Şimdi bile tüm bu olanları düşününce adrenalinim yükseliyor.

Kaşının küçük bir hareketi tepkimi anladığını gösteriyor ama düşüncelerimi merak etmiyor. "Saoirse seni incitti mi?"

Kolum ağrıyor ve şüphesiz çürükler oluşacak ama başımı sallıyorum. "Hayır, Majesteleri."

Başını sallıyor, dudakları sanki yalan söylediğimi biliyormuş ama bunu yüzüme vurmak istemiyormuş gibi büzülüyor. "Kütüphanede ne yapıyorsun?"

"Oh." Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Haddimi aştıysam özür dilerim Majesteleri, ama oğlumu arıyorum. Saklanacak yerler bulmak gibi bir alışkanlığı var. Ne yazık ki bu kalede onlardan çok var."

"Senin için talihsizlik ama onun için öyle değil." Kıkırdıyor. "Ve onun burada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kontrol ettiğim başka hiçbir yerde yok ve muhafızlar onu daha önce de burada bulmuşlardı. Bu sefer avlanmaya yardım etmek istemediler ama beni içeri aldılar."

"Sanırım yaramaz küçük bir çocuktan daha önemli meselelerle meşguller."

"Evet, tabii ki." Kralı öldürmeye çalışan kişiyi arıyorlar. "Bu yolu deneyelim." Bir koridoru işaret ediyor.

Bırakalım mı? İzin vermek gibi mi? "Onu aramama yardım mı edeceksin?" Sesindeki şaşkınlığı gizleyemiyorum.

"Bir zamanlar ben de bu kalede yaramaz bir çocuktum. Birkaç fikrim var." Duraksıyor. "Tabii benim yardımımı istemezsen?"

"Hayır, tabii ki çok isterim. Sadece... Eminim kralın odaklanması gereken çok daha önemli şeyler vardır?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Aslında dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir. Gel."

Ona doğru ilerliyorum, temiz ter ve yıpranmış deri kokusunu alıyorum. Sabrina her sabah antrenman sahasında çalıştığını söylüyor. Yaralarını orada kazanmış olmalı. Dışarıda hamur yoğurmak için bir bahane bulabilseydim onu orada izlemeyi çok isterdim.

Yan yana yürüyoruz, ayak seslerimiz kütüphanedeki tek ses. Aramızda rahat bir sessizlik var ama yine de düşüncelerim dönüp dururken sinirlerimi yatıştıramıyorum. Ya en son kralın soyunmasına engel olmasaydım? Gece mi? Eminim teklifi şakaydı, ama eğer değilse ...

Sıcak elini hâlâ boğazımda hissedebiliyorum. Ya benden istediğini almaya karar verseydi? Her seferinde yaşadığım kadar korkunç olur muydu? Yoksa Sabrina'nın iddia ettiği gibi nazik mi olurdu?

Nabzım damarlarımda atıyor.

Kral boğazını temizleyip, "Bu taraftan," diye mırıldanıyor ve bir elini sırtıma koyarak beni koridora doğru yönlendiriyor.

İçgüdüsel olarak kaskatı kesiliyorum. Lord Danthrin ve *misafirleri* beni nazik dokunuşlar ve yumuşak güvencelerle ikna etmeye çalışırlardı ve bu her zaman tatsız deneyimlere yol açardı.

"Hiç bir kütüphaneye girdin mi?"

"Bunun gibi değil."

"Oldukça etkileyici." Elini kaldırıyor.

Kaybı anında hissediyorum. "Önceki bakıcımın bir kitap koleksiyonu vardı. Çoğunlukla Seacadore'dan. Lord Danthrin'in o topraklara karşı bir hayranlığı var. Ama bırakın okumayı, onlara dokunmama bile asla izin verilmedi."

"Okuyabiliyor musun?" Şaşkınlığını gizlemiyor ve ben de onu suçlayamıyorum. Pek çok ölümlü okuyamıyor.

Başımı salladım. "Ben doğduğumda bakıcımız aileme bir kitap hediye etmiş. Hania adında ölümlü bir kızın Kier'e ve ötesine büyük bir maceraya atılmasını anlatıyordu-"

"Ötesi var mı?" Sesine mizah karışıyor.

"Sen söyle. Haritası olan sensin." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Ama bu hikâyede bir ötesi vardı, bir diyar-" Bocalıyorum.

"Bir ülke ki...?" diye zorlar.

"Ölümlülerin özgür, ölümsüzlerin ise saklanarak yaşadığı yer."

Homurdanıyor. "Eğer böyle bir yer varsa, sanırım ziyaret etmeyeceğim."

"Elbette sadece aptalca bir masaldı. Her neyse, bakıcımız bana okumayı öğretmişti. Keşke hâlâ bende olsaydı." Lord Danthrin beni satın aldıktan sonra eşyalarımı toplamak için eve dönmeme izin verilmemişti. Aileme sarılıp vedalaşmama bile izin verilmemişti.

Yürürken kralın bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Dışarıda iyi bekçiler olduğunu duyduğuma sevindim."

"Evet, Cordin nazik ve adildi." Sonunda geldiğim yeri hazmetmemi zorlaştıran da muhtemelen buydu.

Kral sanki aklımı okumuş gibi, "Danthrin seni nasıl elde etti?" diye sordu. "Baymeadow'daki Takdim Günü'nde. Orası yakınlarda büyük bir köy-"

"Aminadav Ovaları. Evet, o bölgeden adamlarım var." Kaşları çatıldı. "Freywich oradan günlerce uzakta, değil mi?"

"Evet. Lord Danthrin o sırada ticaret için oradaydı. Hatırladığım kadarıyla bal likörü satıyordu."

"Ekinlerini mahveden bu korkunç salgından önce mi?"

Krala bir bakış attım ve onun şüpheli sırtışını gördüm. Önceki bakıcımın vergi ödememek için kraliyete yalan söylediğini biliyor. Neden onu bunun için idam etmedi?

"Yani okuduğun tek kitap bu mu? Bu maceraya atılan ölümlü kız masalı mı?" diye soruyor ben daha sorumu sormadan.

"Sadece bir tane. Muhtemelen satır satır ezberden okuyabilirim."

Kral, demirden yapılmış dairesel bir merdivenin arkasına geçerek duvardaki küçük bir köşeyi incelemek için çömelir.

Geniş omuzlarına, güçlü kalçalarına hayranım.

"Burada saklanan küçük ölümlü çocuklar yok." Tekrar dışarı kayarak bizi başka bir yöne götürüyor. "Sizin için yaptıklarından sonra Prenses Romeria'ya borçlu hissediyor olmalısınız. Seni böyle bir bakıcıdan kurtardığı için."

Tereddüt ediyorum, gerçeğin onun gözünden düşeceğimden korkuyorum.

"Her şey yolunda." Yumuşakça gülümsüyor. "Sadece bunun kralınız olarak bana karşı yükümlülüklerinizden daha ağır basmaması için dua ediyorum."

"Asla, Majesteleri."

Başını sallıyor, daha çok kendi kendine. "Peki burada geçirdiğin zamanı nasıl buluyorsun?" "Harika. Her gün için minnettarım... Minnettarım."

Bunun için

Hain.

"Çok arkadaş edindiniz mi?" "Uh...

birkaç tane. Corrin, bir tanesi."

Homurdanıyor. "Etrafa patronluk taslayan birinin bunu yapabileceğini sanmıyordum."

"İlk başta beni korkuttu," diye itiraf ediyorum.

Eğilip fısıldayarak alay ediyor: "Hâlâ zamanın yarısında beni korkutuyor."

"*Korkmuyor.*" Alnı göğsüne değen küçük bir ölümlüden korkan bu savaş yürekli Islorialı komutan ve *kralın* komik görüntüsü karşısında kahkahalarım kaçınılmaz olarak patlıyor.

Dudaklarına gizli bir gülümseme geliyor ve yanaklarım kızarıyor. "O zamandan beri başka kimlerle arkadaş oldun?"

Benim hakkımda bilgi topladığını hissediyorum ama umurumda değil. Saklayacak bir şeyim yok. "Um... Dagny. Bu terzi-"

Kıkırdaması beni böldü. "Sanırım şatodaki herkes Dagny'yi tanıyor, iyi ya da kötü."

"Sabrina da bana karşı nazikti."

Kolunun adından bahsedilince irkildi. "Evet, o özel biri."

Öyle. Dün gecedan beri evdekilerin hiçbiri onu görmemiş ama en azından hâlâ hayatta. "Kızıma sık sık göz kulak olur." Tereddüt ediyorum. "Lilou bu sabah onu soruyordu. Yakında onunla tekrar oynamaya geleceğini umuyor."

Kral ağzını açar ama duraklar. Aklından her ne geçiyorsa, söylemiyor. "Birkaç güvenilir dost bulmak ve onları yakın tutmak iyidir."

"Bunlardan var mı *sizde*?"

"İki kaptanım. Yıllarca birlikte savaştık. Onlara hayatım pahasına güveniyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." *Özellikle de Kettling'deki o canavarla evleniyorsan.*

Kral beni, bazıları avuç içim büyüklüğünde, koyu fuşya ve safir çiçeklerden oluşan sarmaşıklarla örtülü bir köşke götürüyor.

"Bunlar çok güzel." Yapraklardan birini parmak uçlarımda arasında ovmak için uzanıyorum. "Yumuşacık, kadife gibi." Leydi Danthrin'in mavi kadife bir elbisesi vardı. Böyle bir kumaşı ilk kez o zaman hissettim.

"Annemin en sevdiğiydi." Daha küçük bir çiçeği sapından koparan kral yanıma gelip onu örgümün içine sokuyor, bu sırada parmak uçları şakağımı sıyrıyor ve içime bir titreme gönderiyor. Gözleri yüzümde geziniyor, ağzımda oyalanıyor.

Bu ilgi karşısında yanaklarım kızardı. Doğal bir flörtçü, bu çok açık.

Kral kürsüden aşağı atlar ve kalın ve sağlam bir çalının arkasına dalar. Hayal kırıklığıyla kaşlarını çatır. "Oğlunuz benim onun yaşındayken olduğumdan daha zeki olabilir."

"Bulamayacağı gizli bir geçit ya da tuzak kapısı yok gibi görünüyor," diye itiraf ediyorum.

Bakışları kütüphanede geziniyor. "Adı neydi?" "Mika."

"Mika!" diye bağıyor, derin sesi kütüphaneye kadar ulaşıyor. "Ben kralın. Annen ve ben seni arıyoruz ve hemen dışarı çıkmanı istiyoruz."

Sessizlik cevap verir.

"Belki de burada değildir." Nerede olabileceğini kader bilir o zaman.

Kral düşünceli bir şekilde dudağını ısırır. "Corrin'in elmalı börekten bahsettiğini duydum," der yüksek sesle.

Metal bir takırtı duyulur, ardından bir gümbürtü gelir ve ardından biri koridor boyunca koşarken ayak sesleri duyulur. Mika aniden ortaya çıkar.

Kral kahkahalarla gürler. "Önceliklerinizin doğru olduğunu gördüğüme sevindim."

"Mika, buraya girmene izin verilmediğini biliyorsun!" Uzattığım kolumla yanıma gelmesini işaret ederek onu uyarıyorum.

"Sıkılmışım." Suratı asık bir şekilde dolaşıyor. "Gerçekten börek var mı?"

"Fırıncıya sormanız gerekecek." Kral sesini alaylı bir şekilde fısıldayarak ekledi, "Ama umarım öyledir. Onlar benim favorim." Mika'nın gözleri parlıyor. "Benim de!"

"Tatlı olan her şey senin favorin, sevgili çocuğum." Elimi kahverengi buklelerinin arasından geçiriyorum. Her iki büyük çocuğuma da asi saçlarım miras kaldı. Suri'nin de bu saçlarla kutsanmış mı yoksa lanetlenmiş mi olacağı henüz belli değil.

Mika uyuyan bebeği rahatsız etmek için elini askının içine sokmak amacıyla yukarı doğru uzanır.

"Sakin buna cüret etme." Fırsat bulamadan küçük parmaklarını yakaladım. "Yardımanız için teşekkür ederim, Majesteleri. Mika'yı bu tür şeylerden uzak tutmaya çalışacağım. burada."

"Umarım benim hesabıma değildir. Ona teşekkür etmeliyim." Bana yönelttiği yoğun bakışlar yanaklarımın yeniden kızarmasına neden oluyor.

"Elbette, ilgilenmeniz gereken işleriniz var, bu yüzden sizi tutmayacağız."

Düşüncelerinden sıyrılır gibi başını sallayarak, "Kitaplar okunmak içindir, raflarda tozlanmak için değil. Bir tane ödünç alabilirsiniz. Gerçi Hania'nın gibi hikâyeler bulacağınızdan şüpheliyim." Göz kırpıyor, sonra odağını Mika'ya kaydırır ve beni bu cömert teklif karşısında şaşkınlıktan ağzım açık bıraktı. "Ve sen, annene bu kadar zor anlar yaşatmayı bırak."

"Emredersiniz Majesteleri." Mika cevap olarak Corrin'in ona öğretmeye çalıştığı gibi eğilir, ama bir saray soytarisinin abartılı gösterişiyle ve Yeni doğmuş bir tayın dengesi.

Kral kıkırdayarak uzaklaşır.

O gidene kadar arkasından bakıyorum, bu sabahki olayların şaşkınlığı içindeyim.

"Bak ne buldum anne!" Mika elini cebinin derinliklerine sokarak heyecanla fısıldıyor.

"Başka bir fare olmasa iyi olur." Maceralarından hep bir şeyler getirir. Bir tüy, bir taş. O günün canlı ganimeti hoş olmayan bir bulguydu.

"Bunun sihirli bir iksir olduğunu mu düşünüyorsun?" Elini uzatarak bana bakıyor. Terli avucunun içinde, içinde koyu bir sıvı olan küçük bir cam şişe var.

Nefesim kesildi, elinden kaptım. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafımıza üstünkörü bir göz attıktan sonra fısıldıyorum, "Bunu nereden buldun?" Çok küçük. Herkesi neden bu kadar detaylı aradıklarını şimdi anlayabiliyorum.

Mika arkasını işaret ediyor, tepkime gözleri irileşiyor.

"Burada, kütüphanede mi?"

Başını sallıyor. "Sihirli bir iksir mi?"

"Hayır. Onu *tam olarak* nerede bulduğunuzu söyleyin ve bana yalan söylemeye cüret etmeyin."

Birçok kez buna hak kazanmış olmasına rağmen, sivri dilimi duymaya alışık değil. Alt dudağı titremeye başladı. "Birinin geldiğini duydum ve saklandım. Bayan onu parlak kitapların arkasına koydu."

Parlak kitaplar mı?

"Göster bana." Midem korkudan spazm geçirirken beni bir aşağıya götürüyor

koridorun en ucuna, bir kemerli geçitten geçerek, ciltlenmiş ve altınla kaplanmış kitapların bulunduğu daha küçük bir bölüme ulaşır.

Kraliyet ailesiyle ilgili kitaplar.

Leydi Saoirse'nin elindeki altın kitap da aynen bunlar gibiydi. "Bu hanımefendi neye benziyordu?"

Mika omuz silkiyor, ayaklarını inceliyor.

"Bana anlatmalısın, evlat. Gerçeği. Bu çok önemli."

"Siyah saçları vardı."

"Buraya kadar mı?" Omuzlarımı işaret ediyorum. Mika başını sallıyor.

"Sevgili kader." Gözlerimi gerçeğe karşı sıkıyorum. "Saklandığını görmedi, değil mi?"

Başını sallıyor. "Ben oradaydım." Nöbet tutan armayı işaret ediyor.

Şişe avucumun içinde yanıyor. Eğer bu elimdeyken yakalanırsam, anında idam edilirim. Yapılacak en akıllıca şey, onu Mika'nın bulunduğu yere geri koymak ve kendi işime bakmak olacaktır. Geleceğin kraliçesinin elinde bu zehirden bir şişe bulundurmasının bir sebebi *olmalı*.

Ama aklımın bir köşesinde, cevap orada. Onun sebebi insanları incitmek. *Tek* nedeni bu.

Ya bunu krala zarar vermek için kullanırsa? Onu öldürmek için?

Yumruğum onu sıkıyor. "Gel, Mika, artık gitmeliyiz. Ve sen bir daha *asla* bu konudan *bahsetmeyeceğim*."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROMERYA

"**T** kan arzusu *gitti* mi?" Kienen şüpheyle sorar.
"Ulyse'de'nin içinde, evet. Hiçbir dürtü yok. Bir yetenek bile yok."

Elisaf, sanki bu, kalenin savaş odasında bir haritanın karşısında duran ölümcül düşmanlar değil de iki eski dost arasındaki normal bir konuşmaymış gibi açıklıyor.

"Ama bir kez duvarların dışına çıktığınızda, kapıları geçtiğinizde..."
Kienen'in odağı Jarek'e kayıyor, içeri girdiğimizden beri gölgem gibi davranıyor, yanımdan en fazla iki adım ötede, dikkati Ybarisan'a odaklanmış durumda. Bu yakınlıktan onun karanlık ruh halini fark etmemek imkânsız. Neilina'ya artık sadık olmadığımı itiraf etmeme Kienen'in tepki vermesini beklerken devasa gövdesinden yayılıyor.

Ybarisan'ın kafasını vücudundan ayırmak için bir bahane arıyor. Ancak şimdiye kadar Kienen görüşlerini usta bir poker suratının arkasına sakladı.

Hayatının ağzından çıkacak her kelimeye bağlı olduğunu bilmeli. "Romeria bana bu şekilde gelmemeliydi." Jarek'in azı dişleri sıkılır.

"Lekeli ya da değil, Ybarisan kanına karşı koymak imkansızdı."

"Çünkü dışarıda bir dayanıklılık geliştirmedin," diye azarlıyor Abarrane.
"Duvarların içinde meşguldüm."

Onlar tartışırken Kienen'in başı ikisi arasında bir ileri bir geri sallanıyor. "Ama burada, şu *anda*, *hiçbir* arzun yok."

"Arzularım var." Abarrane Ybarisan'ın etrafında dönüyor, bir eli saç örgüsüyle oynarken diğer eli kalçasındaki hançerle oynuyor.
"Düşmanlarımı öldürme arzusu hâlâ *çok* güçlü."

Kienen bir süre onu izledikten sonra bir karara varıyor -en azından şimdilik gürültüden ibaret olduğuna karar veriyor- ve dikkatini tekrar Jarek'e çeviriyor.

"Ekselanslarına doğru hamle yaptınız ama sanki görünmez bir el tarafından fırlatılmış gibi havada süzıldünüz. Bu muydu-"

"Soruları *biz* soracağız." Zander haritanın üzerine eğilmiş, kollarını iki yana açmış.

En sevdiği poz.

Kienen'in meraklı bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınıyorum. Gözlerimin bir büyücününki gibi parladığını görmüş olabilir ama gerçeği tahmin etmesine imkân yok. Gerçi bunu ondan daha ne kadar saklayabileceğiz?

"Radomir!" Zander sabrı tükenerek bağırır. "Bizi öldürmek için buraya yürüyen bin kişilik bir Islorian ordusu var ve onlar gelmeden önce konuşmamız gereken çok şey var."

Fidanın kafası, güneşin ufku aştığı, sabah ışınlarının nehrin üzerine mor ve pembe tonlar saçtığı pencereden dışarıya bakıyor. "Özür dilerim. Düşüncelerim dağınık."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Ona gülümsüyorum, böylesine çirkin bir yaratığın nasıl olup da bu yakışıklı adama dönüşebildiğine hâlâ hayret ediyorum.

Radomir saygıyla başını öne eğse de hâlâ şaşkın görünüyor. masaya döner. Dönüşümden bu yana sakinleşmiş, önceki küstahlığının tüm izleri kaybolmuştur.

"Kraliçe Neilina seni ne zaman aradı?" Zander ona sorar.

"Tam olarak söyleyemem. Yıllar önce. Yirmi yıl. Yirmiden *fazla*."

Zander bana bakıyor ve düşüncelerimizin uyuştüğundan eminim. Daha çok yirmi gibi-

Beş. Prenses Romeria doğar doğmaz ve Kral Barris'in takas edecek bir kızı olur olmaz. "Peki ne hakkında bilgi istedi?"

"Islor'un *her şeyi*. Kraliyet ailesi, şehirleri, müttefikleriniz ve fırsat verilirse kralı tahttan indirecek olanlar."

Ve işte orada. Islor'da kimin bunca zamandır Ybaris'le çalışıp onlara istihbarat sağladığının cevabı.

Zander kaşlarını çatıyor. "Tüm bu bilgileri dağların tepesindeki kalenizden, gün ışığından kaçarak nasıl topladınız?"

"Gölgelerde hareket etmek sandığınızdan daha kolaydır, benim türüm için bile. Bu konuda çok fazla pratiğimiz var. Zaman aldı ama bizden çok var. Hem tehditler hem de vaatler yoluyla kendi ittifaklarımızı kurduk."

"Norcaster'lı Lord Isembert hangisiydi?"

"İkisinden de biraz." Radomir, Islor'un tacına karşı onlarca yıldır sürdürdüğü ihanetten dolayı kendini suçlu hissediyorsa bile bunu belli etmiyor.

Zander haritayı inceliyor. "Ve Neilina bu yardım karşılığında fidanların

lanetini tersine çevireceğine söz verdi."

Radomir başını sallıyor. "Kızının bir gün Islor'un gelecekteki kralıyla evleneceğini ve o gün geldiğinde Ybaris'in yarığı geçip tahtı ele geçireceğini, kendisinin de bizi kurtarmak için büyücüler getireceğini söyledi."

Zander kollarını göğsünde kavuşturup adım atıyor. Bir başka favori pozisyonu. "Yani Neilina fidanları bilgi toplamak için kullandı ve sonra çocuklarını zehir dolu vagonlarla bir düğün için yarığın ötesine gönderdi." Bakışları

Ybarisan savaşçısının üzerine iner. "Ve onları geceleyin Cirilea'dan dağlara, surların dışında kamp kurarken mi taşıdınız?"

Kienen bana bakıyor ve düşüncelerini yüksek sesle duyabiliyorum. *Onu zaten bilgilendirmedin mi?*

Zander da görüyor. "Senin versiyonunu istiyorum."

"Buna bir test diyebilirsiniz," diye ekliyor Abarrane. "Eğer yalan söylersen, bunu öğreneceğiz ve sonuç hiç de hoş olmayacak."

Kienen bocalıyor. "Cirilea'ya onunla gitmedik. Buradaydık" -haritada Lyndel'in hemen dışındaki bir noktayı işaret ediyor- "Prens Tyree Bazı arabalarımızın güneye ulaşamayacağından endişelenmeye başladı ve Prens Atticus ile Lyndel'in onların yerine yenilerini göndermesi için pazarlık yaptı. Bakımsız olanları oldukları yerde bıraktık."

"Bu bir hileydi. Arabalar sağlamdı. Onları topladık ve geride kalan bir düzine Ybarisalı'nın yardımıyla geçitten geçirdik," diye onaylıyor Radomir.

Zander'ın kaşları çatılır. "Atticus, Ybarisan askerlerini Islorian eskortu olmadan geride mi bıraktı?"

"Haber yoktu. Bir gece bir keşif görevi için kamptan ayrıldılar. Prens Tyree'nin emirleri," diye onaylıyor Kienen ama dürüstlüğünden rahatsız olmuş gibi Radomir'e ters ters bakıyor.

"Ve Adalılar *on iki* askerin gece kaçtığını fark etmediler mi?" "Her iki taraf da mesafelerini korumayı tercih etti, Majesteleri. Ybarisalıları, Kan arzusu yüzünden ve Adalılar da akrabalık bağlarımız yüzünden. Fark edilmeden ayrılmak zor olmadı."

Zander başını sallıyor, düşünceleri onu bir an için susturuyor. Ybaris'in planları hakkında aylardır süren spekülasyonlardan sonra nihayet gerçek cevaplar alıyoruz. "Ve şişeler o vagonlardaydı."

"Evet, Majesteleri."

"Ve onları Islor'un ticaret yollarını kullanarak dağıttınız."

Kienen yine bana baktı. "Prens Tyree onu aramak için ayrıldığında büyük şehirlerdeki soylulara bağlı olarak beni görevlendirdi. Bu

Bu kadar çok Ybarisalı'nın Islor'da fark edilmeden dolaşması imkansızdı, bu yüzden bana kuzey köylerindeki ölümlülerle ittifaklar kurmamı ve Tahta sempati duymayanlar ve geri kalanları şehir fuarı için Cirilea'ya zamanında ulaştırmak üzere güney yollarını kullanın."

"Ve görünüşe göre başarılı olmuşsunuz."

"Elimizde hiçbir şey kalmadı," diyor Kienen ciddiyle ve kibirden eser yok.

Zander'ın çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "Hiç bir Islorialının bu zehirle öldüğüne tanık oldunuz mu? Çok acı verici bir ölümdür."

"Emirleri uyguluyorduk, Majesteleri." Kienen'in yüzü okunmaz halde.

"Acı çekenler sadece elfler değil. Kafese kapatılan ölümlüler ve meydanlarda idam edilenler var." Abarrane ona doğru yaklaşıp ters ters bakıyor. "Asılan çocuklar." Daha iyi bilmesem, gerçekten umursadığını düşünürdüm.

Sonunda Kienen'in soğukkanlı yüzü kırılıyor, çenesi sanki kadının sözleri onu yaralamış gibi geriliyor. "Teselli olacaksa, o sırada Islor'a ne taşıdığımızı bilmiyorduk."

Zander şüpheyle kaşlarını çatıyor. "*Kim* bilmiyordu?"

"*Bilmiyordum*. Benimle birlikte Cirilea'nın duvarının dışında kalan askerler çok sonraya kadar Islor'un kral ve kraliçesinin öldüğünü bile bilmiyorlardı. Majestelerine en yakın olanların bu planlardan haberdar olup olmadıklarını söyleyemem." Sesinde sert bir şeylerin izi var. Gesine, Kienen'in Tyree'nin en yakın danışmanı olduğunu söylemişti ama Tyree gerçek plan konusunda ona güvenmiyor muydu? Prenses Romeria'nın hizmetçisi cebinde bir şişeyle bulundu ve muhafızları sorgulandıklarında onu mahkum edecek kadar biliyordu. Peki, Kienen şimdi doğruyu mu söylüyor yoksa kendini kurtarmaya mı çalışıyor? Sanırım ne kadarını ve ne zaman bildiklerinin bir önemi yok. Emirlerle uyuyorlardı.

"Peki saldırı günü neredeydin?" Zander onu dikkatle izler, sözlerinin dürüstlüğünü tartar.

"Alarmlar çalar çalmaz Prens Tyree ile birlikte kaçtık. Bize Islor'un bize sırt çevirdiğini ve kuzeye gidip dağlara sığınmamız gerektiğini çünkü Ybaris'e dönemeyeceğimizi söyledi. Orada, Kraliçe'den Kral Barris'in Islorlu bir suikastçı tarafından öldürüldüğünü bildiren bir mektup aldı."

"Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok. Onu o öldürdü," diye homurdanıyor Zander. "Onun eliyle ya da komutanının eliyle."

Kienen'in gözleri benimkilere kaydı.

Onlarda şüphe görüyorum ama şok değil. "Bunu zaten biliyordun."

Kienen başını sallar. "Bir Islorialının yarıktan geçip mücevherlerle süslü şatoya ve kralın odasına haber vermeden nasıl girdiğini merak ettim ama sormadım."

"Kraliçe Neilina Kral Barris'i öldürdü ve Tyree onun bunu yapacağını biliyordu." Zindandaki hücrelerinden bana da aynı şeyi söyledi. "O da destekledi. O da bir ittifak istemiyordu. Son Islorialıyı da öldürmek istiyordu. Neilina da öyle. Başından beri planları buydu."

Kienen'in yüzünde öfke parıldıyor, onu kandırdıkları için onlara mı yoksa böyle şeyler söylediğim için bana mı, bilemiyorum. Konuşmak için ağzını açıyor ama sonra duruyor.

"Ne oldu?" Zander sorar. "Aklından geçeni söyle."

"Prens bu zehir şişelerini dağlarda ortaya çıkardığında, kraliçenin Islor'un ittifaka ihanet etmesinden korktuğunu ama Kral Barris'in söz dinlemediğini söyledi. O da zehri yaratmak için Mordain'in kimyagerlerinden yardım almış. Islorluları cezalandırmak için bir geri dönüş olması gerekiyordu. gerekli." Bocalıyor. "Bu doğru mu?"

Zander boğuk bir ses çıkarır, öfkesi kaynama noktasına doğru yuvarlanmaktadır. Ne zaman biri onun ya da babasının asaletini sorgulasa böyle olur. "Islor'un anlaşılmayı onurlandırmak gibi bir niyeti vardı. Kral ve kraliçeyi zehirleyerek ittifaka ihanet eden *Ybaris'ti*. Tüm ailemi öldürmek için planları vardı. Neyse ki bu planları bozuldu."

Kienen'in gözleri sanki onay arıyormuş gibi bana çevrildi.

"Zehir asla bir yedek değildi, Kienen. Amaç hep buydu. Kraliçe Neilina'nın planı her zaman Islor'u yok etmek ve böylece onu kendine mal etmektir. Sadece işler beklediği gibi gitmedi."

Kienen'in iç çekişi yumuşak ama ben yine de yakalıyorum. "Görünüşe göre prens bana fazla bir şey emanet etmeye gerek görmemiş."

"Tyree'ye çok yakındın, sence neden böyle oldu?" Sanırım bunun cevabını zaten biliyorum. Umarım haklıyım.

Çenesi gerilir. "Çünkü ben bu planlara katılmıyorum." "Yine de tüm o zehri topraklarıma gönderirken hiç zorlanmadın." Zander ona ters ters bakıyor.

"Prensimin emirlerine uyuyordum, kraliçenin emriyle. Savaşta olduğumuza inanıyordum. Ve Tyree bize ihanet ettiğini söylediğinde ona inandım."

Çünkü prens ve askerin ötesinde, onlar arkadaştı. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi... savaşta olduğumuzu *biliyorum* ama artık hangi taraf için savaşacağımı bilmiyorum." Gözleri odanın içinde geziniyor. "Seçim ne olursa olsun öleceğimi varsayıyorum."

Abarrane homurdanır ama bir şey söylemez. Belki de açık sözlü dürüstlüğü ona bazı puanlar kazandırmıştır.

"Kaç tane zehir şişesi vardı?" Zander sorar. "Tam olarak bilmiyorum-"

"Tahmin et!"

"Binlerce. En azından. Biz saymadık."

Bileklerimdeki minik, maviye çalan damarlardan oluşan örümcek ağına bakarak nefesimin altında küfrediyorum. Binlerce şişe, her birinde bolca doz var. Hayır.

Her ölümlüyü lekelemeye yetecek kadar, ama felç edici bir korkuya yol açacak kadar çok. Bu kadarını toplamak ne kadar sürdü?

Kienen'in zehri Mordain'in yarattığı hikayesini açıkça sorgulamamasına şaşmamalı. Kanımla ilgili söylentileri duymuş olsa bile, böyle bir şeye nasıl inanabilir? Kim inanabilir ki?

Onu düzeltebilirdim. Kraliçe Neilina'nın Ianca'yı Aoife'ı çağdırmaya nasıl zorladığını açıklayabilirdim. Bu onun yolsuzluğuna daha parlak bir ışık tutacaktır. Ama aynı zamanda henüz kabul etmeye hazır olmadığımız şeylere, örneğin benim gerçekte kim ve ne olduğuma dair başka kapılar da açabilir.

"Kral Barris'in babamla olan ittifakı Ybaris'e Nüfusunuz her kış açlıktan ölmesin diye verimli topraklara çaresizce erişebiliyordu. Kraliçe Neilina bunun için onu öldürdü ve şimdi sayısız cana mal olacak bir savaş yürütüyor. Kraliçenizin kendi halkınıza karşı ihanetine inanmak için daha ne duymanız gerekiyor?" Zander konuşmayı benden ve sırlarımdan uzaklaştırmaya çalışarak soruyor. "Güç istiyor, topraklarımı istiyor. Onu içeriden parçalamak ve sonra da yalan ve hileyle cesaretlendirilmiş bir orduyla yarığın karşısına geçip onu ele geçirmek istiyor. Ama o istemiyor.

kimin öleceği umurumda değil,

sadece o kazansın." Savaş odasında sessizlik hakimdir.

Sonunda Kienen sorar: "Sorduğum için beni bağışlayın Majesteleri, ama şu anda burada nasıl duruyorsunuz? Tüm bu ihanetten sonra, neden Adalılar sizi yaşamanız için mi bıraktı?"

Çünkü ben bir anahtarcıyım.

Çünkü Zander bana aşık.

Eğer Kienen'in Aoife'ye yapılan çağrı hakkında gerçekten bir fikri yoksa

-ki yok gibi görünüyor- o zaman çağrının ikinci kısmından da haberi yok demektir,

Zander'ın prensese karşı koyamamasına neden olan. Bu artık bir sorun gibi görünmüyor. Zander *beni* seviyor, New York'tan Romy Watts'ı. "Diyelim ki hatamı anladım ve Zander anneme karşı savaşı kazanmak için bana ihtiyacı olduğunu biliyor."

"Romeria'nın ihanetinden çok daha önemli meselelerimiz var." Zander bana uyarıcı bir bakış attı, haritaya yeniden odaklandı ve taşları yerlerine yerleştirdi. "Telor'un adamları yakında bu kapıların önüne varacak ve onları Islor'a ihanet etmediğime ikna etmemiz gerekiyor."

Kienen alt dudağını ısırır. "Ybarisalılarından ve fidanlardan oluşan bir orduya sahip olmanın bunu kanıtlayacağını mı düşünüyorsun?"

Zander, "Hayır, Lord Telor'la konuşma fırsatı bulana kadar bunun tam tersini yapacağını düşünüyorum," diye itiraf ediyor. "Onlarla bir savaş istemiyorum. Ama eğer bir savaşın içine çekilirsek, biz kazanırız. Size bunun sözünü verebilirim." Zander'in

Zander'in sesindeki güven tartışmaya yer bırakmıyor.

"Kraliçe Neilina masum insanları öldürmek için seni ve dışarıdaki askerleri kullandı. Bunu düzeltmek için bize yardım etme şansın var," diye ekliyorum, Kienen'in vicdan sahibi bir asker olduğu umuduyla.

Kienen'in göğsü bir iç çekişle kabarır. "Bu kapıların dışındaki adamlar sürgündeki ya da şimdiki bir Islorian kralından emir almayacaklar. Ama kraliyet ailesine bağlılık yemini ettiler. Prenseslerinin emirlerine uyacaklardır."

"Yarıktan bile mi?"

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Kral Barris pek çok kişi tarafından sevilirdi. Eğer ölümüyle ilgili gerçeği ve Kraliçe Neilina'nın bizi gereksiz bir savaşa sürüklediğini öğrenirlerse, onun davasına yardım etmeye o kadar da hevesli olmayacaklardır."

Abarrane'in eli kabzasını sıkıca kavradığı elini bırakıyor. Yanımda Jarek'in gergin bedeni gevşer gibi oldu.

Biri gitti. Radomir'e dönerken yavaş bir iç çekiyorum. "Ve fidanlar ... kaç kişisiniz?"

"Son sayıma göre kale içinde üç yüz kişi vardı," diye doğruluyor. "Bunlar beni takip edenler."

"Peki *beni* takip edecekler mi? Zander'in liderliğini?"

Tereddüt ediyor. "Bu gücün sadece Ulysede'nin duvarları içinde mi çalıştığını söylemiştin?" "Şimdilik evet. Ama amacım kan lanetini her yerde sona erdirmek." Eğer ben herkese ölüm ve yıkım getirmeyecek bir yol bulabilir. "Ben istiyorum ki *Herkes* bundan kurtulacak. İşte o zaman Ybaris'in getirdiği bu zehir artık bir sorun olmaktan çıkacak."

"Böyle bir başarıyı nasıl elde etmeyi planladığınızı sorardım ama gördüklerime bakılırsa bir açıklamaya ihtiyacım yok. Sadece inanç." Radomir'in bakışları pencereden dışarı, parlak sabah güneşine doğru kayıyor. "Benimle birlikte seyahat eden yoldaşlarım bugün için yakındaki mağaralara sığınmış olacaklar.

Onlara *benim* hissettiklerimi hissetme şansı verin." Benimkilerle tekrar buluştuğunda ela gözleri bir amaçla parlıyor. "Buna izin verirsen bizim gücümüze sahip olursun, ne olursa olsun."

Oluşmak isteyen aptal sırtışı gizlemek için dudaklarımı büzüyorum. Bir ordumuz var. Askerlerin yarısından fazlasının sadece geceleri savaşılabildiği küçük bir ordu ama beş yüz yetmiş kişi, başladığımız on beş kişiden çok daha iyi.

Zander haritanın üzerine beyaz bir taş koyarak tahtadaki yeni oyuncuyu işaretliyor. Ağzının köşesi seğiriyor, taş gibi ifadesindeki tek çatlak ne kadar mutlu olduğumu -ne kadar rahatladığımı- bildiğini gösteriyor.

"Lord Telor'u ve yaklaşmakta olan ordusunu davanıza katılmaya nasıl ikna edeceksiniz, Majesteleri?" Kienen sorar.

"Bu benim ve güvenilir danışmanlarımın arasında. Ulysed'e'nin kapısının dışında adamlarınızın yanına dönebilirsiniz. Radomir, güneş batana kadar sana Ulysed'e'de refakatli bir yürüyüş teklif edebiliriz."

Kumda çizilmiş net bir çizgi, Zander'in Ybarisan'a ve fidana sadece şu ana kadar güvendiğini söylüyor. Onu suçlayamam. Sadakatini ilan etmek başka bir şey, ama Zander bunu gerçek değerle kabul edemeyecek kadar çok yandı. Kanıtı iş başında görmesi gerekecek. Ben de onu böyle kazanmıştım ve bu aylar sürmüştü.

Kienen'in dudakları gerilir ama başını sallar. "Prens Tyree'nin Lyndel'den bir grupta bulunduğu konusunda sizi uyarmazsam kendimi ihmalkâr hissederim. Çoğunlukla ölümlülerdi ama bir elf de vardı."

"Kim?"

"Bilmiyorum ve konuşmalarını da duymadım ama bir sandık dolusu şişeyi onlara teslim ettik. Lyndel'in armasını taşıyan askerlerdi."

Abarrane, "Bu sadece ölümlüler ordusu olabilir," diyor.

"Lyndel'in bir *ölümlü* ordusu mu var?" Ölümlüleri sadece hizmetçi olarak duymuştum, eğitilmiş asker olarak değil.

"Evet. Onlarca yıldır Telor ve kraliyet için bizim türümüzle birlikte savaşan azimli ve sadık savaşçılar oldular." Zander Radomir'e döner. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Bunu ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim. Şehrin muhafızları benim türümün duvarlarına girmesi konusunda diğerlerinden çok daha bilinçli ve tetikteler. Zehirlenme vakalarının eksik olmadığını biliyorum."

"Tüm Islor'da aksini iddia edebilecek bir köy olduğundan şüpheliyim." Zander bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Yani Lyndel'in ordusu bölünmüş olabilir. Bunu bilmek önemli. Teşekkür ederim Kienen," diye ekliyor isteksizce.

"Ekselansları."

"Bir dakika, Zander?" Başımı sallıyorum.

Başını sallayarak beni bir köşeye kadar takip etti.

"Üç yüz fidan artı iki yüz elli dört Ybarısalı. Bir sabahlık iş için fena değil."

"Onları buraya getirdiğin için deli olduğunu düşünmüştüm. Ama imkansız olduğunu düşündüğüm şeyi yaptın."

"Evet, ben de bir an için deli olduğumu düşündüm," diye itiraf ediyorum soluk soluğa gülerek.

Dikkati omzunun üzerinden Elisaf, Kienen ve Radomir'in harita üzerinde bir şeyler tartıştığı yere kayıyor. "Bu en iyi ihtimalle ılık bir birliktelik. Eğer sözünüzü tutmazsanız fidan Ulyse'de'yi elinizden almaya çalışacak, ama bunu yapamayana kadar onu kendi avantajımıza kullanacağız."

Şimdiden ihanete uğrayabileceğimiz tüm yollara odaklanmayı Zander'e bırakın. "Onlara kendilerini kanıtlamaları için bir şans verin." Ama onu buraya çağırmamın nedeni bu değildi. Elini tutuyorum, gücünden keyif alıyorum. "Onlara söylememiz gereken Atticus."

Zander'ın dikkati tekrar bana yöneldi. "Ona neyi anlatayım?"

"Neilina'nın Hudem'le ilgili planları hakkında, dışarıda ne kadar zehir olduğu hakkında." Haftalardır birkaç şişenin orada, birkaç şişenin burada olduğunu sanıyorduk.

Olayın büyüklüğünü kavrayamadık. "Telor bir mesaj gönderir göndermez Ulyse'den haberdar olacak. En azından ona sizin türünüz için ne yaptığını, Radomir için ne yaptığını anlatabiliriz."

Zander başını sallıyor. "Atticus söyleyeceğimiz hiçbir şeyi dinlemeyecek. Çok dik kafalı."

"Islor'u önemsiyor mu?"

"Bunun için ölebilirdi." Bu açıklama karşısında Zander'in sesi hiç titremiyor.

"O zaman ona söylemeliyiz. Zaten ölmemi istiyor, peki ne kadar daha kötü olabilir mi?"

"Ne olduğunuzu öğrenirse, yarığa yönelik tehdidi görmezden gelebilir ve bunun yerine tüm Islorian askerlerini kapılarımıza göndererek Neilina'nın kapıları açmasına izin verebilir. geçiş."

"Tamam, bu daha kötü olurdu," diye kabul ediyorum. "Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, şu anda kral o ve orduları o yönetiyor. Henüz bilmiyorsa bile neyin geldiğini biliyor olmalı. Ve unutmayın, Wendeline onun elinde." Eğer onu idam etmediyse. "Ona benden bahsetmiş olabilir."

"Hayır." Zander başını sallar. "Eğer bu bilgiyi ifşa etmiş olsaydı, haberimiz olurdu."

"Her iki durumda da, Neilina onun için şu anda bizden daha büyük bir tehdit. Hâlâ Islor'a sadık olduğunu kanıtlamak istiyorsan, ona bildiklerimizi anlat. Onu tek başımıza kurtaramayız. Eğer başarılı olursa, geri alabileceğiniz bir taht olmayacak."

Sözlerim Zander'in aklına kazınmış gibi görünüyor. "Şu kuyruksokumu... burada mı?" diye sesleniyor Kienen'e.

"Evet, Majesteleri. Adamlarla birlikte, kapının dışında."

Zander düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırır. "Gesine'ye ihtiyacımız var."

"Beni azarlamak yerine, neden bir işe yaramıyorsun?"

"Seni bağlamama ne dersin? *Bu* senin için yeterince faydalı mı?"

Jarek ve ben, Gesine ve Zorya'nın didişme sesleri arasında kütüphaneye girerken sırtıyoruz.

"Senin oyunlarına ayıracak vaktim yok. Lucretia'nın kitabını bulmalıyız."

Pan, Jarek ve beni gördü ve bize doğru koşmaya başladı. "Hey, Romy. Tanrıya şükür buradasın."

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Kıvrıkcık kahverengi saçlarını kaşıdı. Bazen Bellcross'tan gelen ölümlünün benden sadece birkaç yaş küçük olduğunu unutuyorum.

"Bilmiyorum. Buraya yeni geldim ama önemli bir şey arıyorlarmış gibi geliyor.

Gesine gerçekten üzgün görünüyor ve Zorya Drakon'u iyileştirdikten sonra onun dinlenmesini istiyor ve..." Omzunun üzerinden temkinli bir şekilde bakıyor ve sesini fısıltıya düşürüyor. "Sanırım Zorya onu gerçekten bağlayabilir. Yanında ip getirmiş."

İç çekerek, büyücü ve savaşçının tartıştığı yere doğru yürüyorum, aralarında bir yığın kitap var. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Zorya'nın tek gözü bana çarptığı anda bir ceset olurdu. Pan şaka yapmıyordu; kalçasından Indiana Jones gibi bir ip sarkıyordu.

"Lucretia mı? Kim o?"

"Cadıya göre *her şeyi* bilen anahtar," diye alaycı bir şekilde mırıldanan Zorya, koridordan aşağı doğru yürümeye başladı.

Gesine sandalyesine çökmüş, iyileştirici güçlerini kullanmaktan gözleri kızarmış. Zorya haksız değil; birkaç saatliğine de olsa dinlenmeye ihtiyacı var. "Periler için bir kahin ve son derece bilgili. Birkaç tanesine rastladım ondan bahseden kitaplar var. Senden bahseden bu kitabı bulana kadar çok fazla düşünmemiştim."

"*Ben* mi?" İşaret ettiği sayfayı incelemek için eğildim, ama yabancı dil anlaşılmaz, garip harflerden oluşan bir karmaşa.

"Burada kâhinin derslerinin Herkes İçin Kraliçe'nin araması gereken cevapları içereceği yazıyor." Bir parmak ucunu çizginin üzerinde gezdiriyor. "Bu kitabı bulmalıyız Romeria. Ama burası çok geniş." Sesinde bir histeri tonu var.

Suçluluk duygusu omurgamdan aşağı kayıyor. Gesine gece gündüz burada kendini öldürüyor, bana yardım edebilecek bir şey arıyor ve karşılaştığı tek şey keder, şüphe ve her açıdan suçlamalar. "Ne arıyoruz? ne için?"

"Adı, sanırım?" Karmakarışık bir harf grubunu işaret ediyor.

"Tamam. Yaz, ben de bakmaya yardım edeyim. *Bir yere.*" Nereden başlasam ki?

"Bunun için vaktin yok," diyor Jarek, aniden arkamdan. "Zaman yaratabilirim. Gesine iyileşmek için zaman yarattığına göre sen de yaratabilirsin.

Drakon." Ona bilmiş bir bakış

fırlatıyorum. Çenesi sıkıştı ama sonra başını salladı.

Pan eğiliyor. "Bu nedir?" Karşı sayfadaki bir resmi işaret ediyor; daha büyük bir dairenin içinde daha küçük bir daire ve dairenin içini dolduran su perisi karalamaları.

İkisi arasındaki boşluk.

"Bununla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum. Neden?" "Çünkü onu gördüm."

Pan'a bakarken yüzü umutla doluyor. "Burada mı? Bir kitapta mı?" Pan başını sallar. "Hayır, ama kalede."

"*Nerede*, Pan?" İtiyorum.

Tereddüt ediyor. "Bana tahtından uzak durmamı söylediğini ve *çoğunlukla*

dinlediğimi biliyorum, ama geçen gün yanına gidiyordum. I

bu sefer üzerine oturmam, yemin ederim-"

"Pan!" Gesine havlıyor, durmaksızın gevezelik ettiği için nadir görülen bir öfke gösterisi. "Tamam! Evet, bu sembolü görmüştüm." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor.

"Gel, sana göstereyim."

Ulyse'de'nin taht odası olarak kullanılan açık hava avlusu nefes kesici Şimdi de ilk keşfettiğimiz günkü gibi. Ulu ağaçlar ağlayan dallarıyla bölgeyi koruyor. Budaklı kökler ve gül sarmaşıkları her yerde geziniyor, zemini, kale duvarlarını, köşkün siyah taşını kaplıyor, ona eski ve büyümüş bir nitelik veriyor.

"Dediğim gibi, bir şeyleri kontrol ediyordum ama oturmam ve bunu fark ettim." Pan, cilalı metaller ve beyaz dallardan oluşan, sırtı bir metre yüksekliğinde, hain bir koltuk olan tahtıma doğru ilerliyor ve önünde çömeliyor. Yerde sürünerek yeşil bir doğal halı oluşturan yapraklı sarmaşıkları kenara itiyor. "Gördün mü? İşte. Bu ona benziyor, değil mi?"

Jarek dizlerinin üzerine çöker ve sarmaşıkları çekerek koparır. Taşa oyulmuş büyük bir sembol kitaptaki resimle eşleşiyor.

Gesine kitabı önünde tutuyor. "İşte bu kadar."

Jarek inanamayarak Pan'a bakar. "Bunu nasıl buldun?"

Pan omuz silkiyor. "Tuhaf şekilli bir yaprak gördüm, diğerleri gibi değil. Biliyor musun? Bunun güzel olduğunu, belki de iyi şans getireceğini ve Eden'ın hoşuna gideceğini düşündüm ve çekiştirdim ve-"

"Siktir. Sorduğumu unut." Jarek başını sallar. "Ahmak."

İkisini de reddediyorum ve parmak ucumla kayan çizgileri izlemek için yere düşüyorum. Kulaklarımda başka kimsenin duymadığı tiz kıkırdamalar duyuluyor. "Bu kesinlikle bir şey."

"Şuraya bak." Gesine son birkaç dalı da kenara iterek bir elin sığabileceği küçük bir alan açtı.

İnledim. "Yine bu. Harika." Bunu son yaptığımda en az bir litre kan kaybetmişim. Ama bu Ulyse'de'yi bize açtı.

Bu neyi açacak?

Ciddiyetle bana bakıyor. "Lucretia'nın derslerinin olduğu kitap burada saklı olmalı. Bu çok önemli."

Jarek, "Krala haber vermeliyiz," diyor.

Başımı salladım. "O meşgul. Ve cevaplara ihtiyacımız var. *Benim* cevaplara ihtiyacım var."

Jarek isteksiz bir iç çekişle başını sallar. "Herkes geri çekilsin. Çemberi boşaltın."

Jarek, Pan'ı gömleğinin paçasından tutup güvenilmez küçük bir çocukmuş gibi sürükleyerek götürür.

Elimi boşluğa sokuyorum ve etimi kesen sivri taş parçalarının ısırmasıyla irkiliyorum. Acıya rağmen, kanımın tıpkı dış duvarda olduğu gibi karalama çizgileri boyunca ilerleyişini hayranlıkla izliyorum.

Gürültülü bir gümbürtü duyuluyor, taş taş sürtünüyor. Gesine ve ben korku dolu bir bakışı paylaşıyoruz ve sonra aniden tüm çember batıyor ve bu sırada elimi bırakıyor.

Dik, dairesel bir merdiven dizisi bizi bekliyor, duvarları kaplayan yanan meşaleler bizi karanlığa inmeye çağırıyor.

Kenardan bakıyorum. "Şey... sanırım... yapalım mı?" Dibi göremiyorum.

Jarek iki kılıç çekiyor. "Pan, burada kal. Eğer bir sorun çıkarsa kralı bul." Savaşçı ölümlüye sert bir bakış fırlatır. "Ve eğer geri döndüğümüzde tam olarak o noktada durmuyorsan, seninle çok uzun ve *acı verici bir* tartışma yaşayacağız."

Pan sertçe yutkunur. "Kımıldama. Anladım."

Jarek bizi engebeli, dolambaçlı basamaklardan aşağı indiriyor, baş dönmesine karşı dengemi bulmam için birkaç kez duraklıyor. Sonunda dibe ulaşıyoruz ve çapı en fazla yirmi metre olan, yanan meşaleler dışında karanlık, dairesel bir taş odaya giriyoruz.

Çemberin etrafındaki kaidelere tünemiş dört taş perisi oturmuş, hepsi de içe doğru bakıyor. Onların ötesi boş.

"Bu kitabı hiçbir yerde göremiyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldıyor Gesine, büyük salondakine çok benzeyen gargoye versiyonuna bakarken.

"Yine de şuna bak." Su perisi yazısının taşta kazındığı duvara doğru ilerliyorum. Uzun bir dikdörtgen, şekli tanımlayan sert, kazınmış bir çizgi. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum ama burada buna benzer daha çok şey var." Gesine, üzerinde oymalar bulunan iki dikdörtgeni daha işaret ediyor.

"Odanın etrafında daha fazlası var," diye onaylıyor Jarek.

O tanıdık çocuk kahkahasını bekleyerek en yakınimdaki çizginin üzerine bir parmak ucu çiziyorum, ancak hiçbir yanıt gelmiyor. Sanki bağlantım kesilmiş gibi

kapalı. "Bana cevap vermiyor. Belki de perilerden değildir?"

"Buna benzer bir şeyi daha önce Mordain'in derinliklerinde görmüştüm. Bunun ne anlama geldiği, ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kahinler cevabı görmediler."

"Ama önemli bir şey olmalı." Yoksa neden bu kasanın içinde saklansın ve korunsun?

Çevresel görüşüm hareketi fark etmeden bir saniye önce sağımda en hafif sesi yakalıyorum ve sonra aniden benden bir metre ötede beliriyor - gece yarısı renginde bir yılan, yükseliyor... yükseliyor... yükseliyor... ta ki yükselene kadar, ağaç kavunu gözleri benimkilere dikiliyor.

Jarek ben daha ılık atamadan aramıza dalıyor, bıçağı tam Gesine "Hayır!" diye haykırdığı sırada bir darbe indirmek için eğiliyor.

Ancak bıçağı yılanın bedenine ulaşamadan görünmez bir bariyere çarpıyor ve çarpmanın şiddetiyle metal titriyor.

Jarek kollarındaki acı verici sarsıntıya karşı dişlerini sıkıyor. "O sen miydin, cadı?"

"O ben *değildim*," diyor Gesine sakince, odağı yaratığa kilitlenmiş halde. "Ama kılıcını bırakmamalısın. Sanırım bu Lucretia."

Yılanın çatallı dili dışarı kayar, ona doğru sallanır ve alay eder gibi görünür.

Uzun, pullu gövde kendi içine doğru katlanıp kıvrılırken Jarek koluyla göğsümden tutarak beni geriye doğru itiyor, pulları kaybolana ve artık bir yılan benzemeyene kadar tekrar tekrar birleşiyor. Tekrar açıldığında, formu, altındaki kadınsı kıvrımları örtmeyen şeffaf kumaşın arkasına gizleniyor.

"Zeki büyücü," diye mırıldanıyor insana benzeyen yaratık, sesi gırtlaktan geliyor ve hareketleri gibi baştan çıkarıcı.

"Nesin sen?" Jarek homurdanıyor, kılıçları hâlâ yumruklarında. "Ne olmamı istiyorsun?"

"Zarar verme niyetindeyseniz, ölürsünüz."

Gülümseyerek cevap veriyor. Önceki halindeki gibi turuncu rengi gözbebeklerini kesen dikey gözbebekleri dışında her şeyi insan ya da ölümsüz gibi görünüyor. Onlarla bile çok güzel. "Neyim ben, Büyücü?"

"Bir *Sylx*." Gesine kendini kollarına alırken gözleri zümrüt ışığıyla parlıyor. "Dikkatli ol Romeria. Güçlü ve hain yaratıklar oldukları söylenir."

"Senin türünden daha mı hain?" Dişinin başı gürültülü bir kahkahayla geriye düşüyor, koyu kumral saçlarından bir perde yontulmuş sırtının yarısına kadar uzanıyor. Büyücüden etkilenmiş gibi görünmüyor. Gesine'nin Drakon'u iyileştirdikten sonra nasıl bir yakınlık bulduğunu hayal bile edemiyorum ama belli ki buna ihtiyacımız olduğunu hissediyor.

"Ayrıca, kraliçeme zarar vermem."

"Hiçbirimize zarar vermeyeceksin," diyerek kendi yakınlıklarına uzanıyorum.

"Bu Majestelerinin bir emri mi?" Sanki talebim komikmiş gibi dudakları kıvrılıyor.

"Evet."

"O halde benim irademle hizmetkârlarınıza hiçbir zarar gelmeyecek. Bu yüzden silahlanmanıza gerek yok." Jarek'in etrafında dönüyor, dikkati onun üzerinde. "Binlerce yıldır bu anın özlemini çekiyorum."

"Ne zamandır buradasın?" Soğuk taş, ateş ışığı ve oymalardan başka hiçbir şeyin olmadığı bu karanlık deliğe hapsolmuştum.

"Ulysede'nin kapıları mühürlü olduğu sürece." Etrafımızda dolanırken zarif adımlarla ilerlemeye devam ediyor. Tıpkı bir yılanın avının etrafından dolanarak yaklaşıp sıkıştırması gibi.

Bu durum ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ama yakınlıklarım üzerindeki hakimiyetimi bırakarak geri çekilmelerine izin veriyorum.

"Perilere hizmet etmek için mi?" Gesine soruyor.

Lucretia gözlerini kısar. "Hizmetçileriniz neden benimle rahatça konuşabileceklerini düşünüyorlar?"

İçimden bir ses hizmetkârlarımın olmadığını iddia etmenin bu yaratık karşısında bana puan kazandırmayacağını söylüyor. "Onlar benim danışmanlarım. Sorusuna cevap verin."

"Ekselansları." Başını öne eğdi. "Efendilerim dönene kadar onların dünyalar arasındaki sesi olarak hizmet etmekle görevlendirildim."

"Sen kitapların bahsettiği kâhinsin, değil mi?" Gesine soruyor. "Bu benim için bir isim."

"Gesine tüm cevapların sende olduğunu söyleyen kitaplar buldu." Lucretia sırtıyor. "Ve *sende de* tüm sorular var."

"Çok fazla sorum var," diye itiraf ediyorum.

"O zaman sadece sorman yeterli. Ne olduğu ve ne olacağı hakkında çok şey biliyorum."

"Lucretia'nın dersleri," diyor Gesine. "Bu bir kitap değil. Bu o. O senin rehberin, öğretmenin."

İçimi bir coşku dalgası kaplıyor. Nereden başlayabilirim ki? "Ulysede nedir?"

"Bu senin krallığın." Lucretia'nın güzel yüzü alaycı bir ifadeyle bükülür.
"Tahtta hak iddia ettiğin düşünülürse bu çok açık."

"Doğru. Ve periler onu benim için mi inşa etti?"

"Hayır, senin için mühürlediler. Burası her zaman onların eviydi."

"Peki kaderin perileri sürgün etmesine neden olan şey neydi?"

Müzikal kahkahası çınlıyor. "Kim demiş kader perileri sürgün etti diye?"

Gözlerim Gesine'ye kayıyor.

"Periler hakkında bildiğimiz her şey, kahinlerin vizyonlarının yorumlarından ve eski kutsal kitaplarda bulunan seyrek ayrıntılardan geliyor.

Shadowhelm," diye itiraf ediyor. "Kahinler periler ve kaderler arasında büyük bir çekişme olduğunu gördüler ve bunun-"

"*Varsayılan*. Evet, elementleri kullananların hepsi birbirine benziyor, değil mi?" Lucretia alay eder. "Geçmiş günlerin gizemcileri de kendilerini çok zeki sanıyorlardı. Pasta diyene kadar kırıntıları bir araya getiriyorlardı. Onların türü her zaman haklı olduklarını *varsayarlar*."

Gesine, "Belki de konuyla ilgili her metin Ulysed'e kilitli olmasaydı, daha fazla şey öğrenebilirdik," diye tersliyor.

Lucretia cevap olarak sadece gülüyor, ama gözlerinde meydan okuma yanıyor. Gesine'yi sakinleştirmek için bir elimi kaldırıyorum. "Ne diyorsun sen?"

Lucretia Jarek'in etrafında tekrar dönüyor, yavaşlıyor, yaklaşıyor, başını eğerek yüzünü, ağzını inceliyor. "Efendilerim tam olarak olmayı seçti."

Ona ters ters bakıyor. "Peki bu nerede?"

Gülümsüyor. "Çok yakınlar ve dönüşlerini sabırsızlıkla bekliyorlar."

İfademi kontrol ediyorum. Periler onları serbest bırakmayı planlamadığımı bilseler ne yaparlardı? "Bana bilmek istediğim her şeyi anlat."

Jarek'in ağzına bir süre daha baktıktan sonra başka yöne kayıyor. "Bana ne bilmek istediğini söylemelisin."

Gesine fısıltıyla, "Kahinin dersleri Herkesin Kraliçesi'nin araması gereken cevaplara sahip olacak," diye okudu. "Metin böyle diyordu."

Lucretia bana sadece sorduğum şeyi söyleyecek. Ama ya ne soracağımı bilmiyorsam? Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "Pekâlâ. Malachi neden nymphaeum'un kapısını açmamı istiyor?"

"Çünkü kaderlerin bu düzlemde yürüebilmesi için perilerin de yürümesi gerekir." Gesine'ye doğru kayar ve başını eğerek onun formunu değerlendirir.

"Ve tekrar kral olmak istiyor." Biz de bundan şüpheleniyorduk.

"Öyle olduğunu varsayabilirim ama onunla şahsen konuşmadım ve başkalarının yaptığı gibi *varsayımlarla hareket etmiyorum*." Bir parmağını Gesine'nin altın yakasında gezdiriyor. "Bunu ona sormanız gerekecek. Üstümüzde bir kutsal alanınız var, değil mi?"

Ne demek istediğini anladım. "Onu *çağırmiyorum*." Düşüncesi bile beni ürpertiyor.

Lucretia omuz silkiyor. "O zaman bu soruya cevabını o gerçekleşene kadar alamayacaksın." Dönüp bana yaklaşıyor. "Geçmiş hakkında çok fazla endişeleniyorsunuz kraliçem. Geleceğinize odaklanmalısınız." Bu yakınlıktan gözbebeklerindeki sarı, yerini gözbebeğinin etrafındaki kırmızı halkaya bırakıyor.

"Bu neye benziyor?"

"Herkes için Kraliçe olarak mı? Ekselansları, sizin için olasılıklar sonsuz. Ulysed'e'nin içerdiği güç yayılacak ve toprakları kirlerinden arındıracaktır."

"Peki ya kan laneti?"

"Malachi tarafından verildi." Başını bir kez eğiyor. "Çoktan başladı, değil mi? Bu kapıların dışında, toprağın acı çektiği yerde, yeni yaşam belirtileri göstermiyor mu?"

"Çimenler," diye fısıldıyorum. Olan şey bu mu?

"Ulysed'e mühürlendiğinde toprakta talihsiz bir yara izi oluştu ama efendilerim sebep oldukları hasarı onaracaklardır."

Eğer periler bozuk toprakları onarabiliyorsa... "Peki ya yarık?

Kapanacak mı?" "Korkarım efendilerimin bu dünyayla olan bağlantısı bile

bazı hasarlar. Bazılarını da onarmak istemezler." Lucretia duvar boyunca ilerliyor, parmak uçlarıyla oymaları gözden geçiriyor. Sanki hareketsiz kalamıyormuş gibi.

"Duvardaki tüm bu yazılar ne için? Ne işe yarıyor?"

"Artık pek bir şey yok. Efendilerim buraya en son geldiklerinden beri kaderler büyük tahribat yarattı."

"Ne içindi?"

"Cevapları bulmak için. Doğru zaman geldiğinde sana göstereceğim." "Tüm sorularıma cevap vermen gerekiyor mu?"

"Doğru soruları sormuyorsun." Lucretia Jarek'in yanından geçerken elini uzatıp saç örgülerinden biriyle oynadı. "Bunun bir süre bende kalmasını çok isterim."

Vücudu sertleşiyor. Bakışları onunkilerle buluştuğunda cinayetten başka bir şey görmüyorum.

Hayal kırıklığıyla dişlerimi gıcırdatıyorum. Peki, tamam. Doğru soruları mı istiyor? "Nymphaeum kapısını açmazsam ne olur? perileri?"

Lucretia donakalır, saç örgüsü parmaklarının ucundan kayar. "Ne demek istiyorsunuz, Majesteleri?" Başı öne eğik; gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Ben de aynen öyle dedim. Ya Zander ve ben taşı Hudem'e götürmezsek ve periler oldukları yerde kalırlarsa?"

Yüzünde bir farkındalık belirir. "Olması gerektiğine inandığın şey bu mu?" "Öyle değil mi?"

"Yine de, elbette, sanırım bu sizin hatanız değil. Malachi bile bir keresinde yanlış bilgilendirilmişti ve sonuçları felaket olmuştu. Gerçi Malachi'nin yaptığı gibi onların da bunu anlayacağını düşünmüştüm. Ama bu wielderlar ve onların varsayımlar ..." Öpüyor.

Gesine'ye doğru bir bakış fırlattığımda gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. "Ne diyorsun Lucretia?"

Bana yaklaşıyor, yüz hatlarımı dikkatle inceliyor. "Çoktan başladı, Majesteleri. Kapıyı açtığınız anda başladı. Ulyse." "

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ROMERYA

I' *Kapıyı çoktan açtım.*
Sözlerini kafamda tekrarlarlarken yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Hayır, bu... mümkün değil."

"Ama yine de öyle. Buraya yapmak için geldiğiniz şeyi yaptınız."

"Malachi'nin kastettiği *bu muydu?* Ulysed'e'yi açmam mı?" Duvar kâğıtlarıyla kaplı hapishanemde haftalarca kilitli kaldığım sırada hatıralarımı ve sarıldığım kelimeleri ararken kelimelerim boğuk, zar zor duyuluyor. "Ama Sofie bir *taş almamı* söyledi." Nymphaeum'u görene kadar bu çok basit görünüyordu. Sonrası kelimeleri yorumlama meselesiydi.

Ben de bu şekilde yorumladım.

Ama bu aynı zamanda Wendeline'in bir anahtarcının kapıyı açması için olması gerektiğini düşündüğü şeydi.

"Bir taş getirin. Bu Sofie'yi tanımıyorum. sizi zorlar. Bunu kendisi bile anlamayabilir. Kendisi elementlerin kullanıcısı, değil mi? Hain yaratıklardır onlar." Lucretia Gesine'ye ters ters bakar. "Eğer bir tahminde bulunacak *olsaydım*, sana duyman gerektiğini düşündüğü şeyi söylediğini *varsayardım*. Onlar böyle yapar," diye mırıldandı. "Ama krallığınız taştan yapılmış ve onu uykusundan uyandırdınız, değil mi?"

Daha doğrusu, başınıza bir taç takarak sahiplendiniz."

Zihnim harıl harıl çalışıyor ama hiçbir şey anlamıyor. "Askerler tarafından korunduğunu söyledi." *Bir tür askerler* tam olarak onun kelimeleriydi. "Ve bir bahçeyle çevrili. Orada bahçe falan yok!" Elimi gelişigüzel bir şekilde merdivenlerden. "Kapıların dışındaki topraklar ölü!"

"Şimdi ölü, evet. Ama bir zamanlar, uzun zaman önce, bu krallığa giden yol bir kraliçeye layık bir girişle yemyeşildi. Bunu görmeliydin. Göreceksin de. Ve Ulysed'e'nin muhafızlarına gelince" - bana doğru süzülüyor, eğilirken

gölümsüyor

"Göremediğiniz şeylerin etrafınızda sizi izlemediğini varsaymayın."

Nefesini kulağımda hissettiğimde ürperiyorum, sözlerini hâlâ gerçek olarak kabul etmek istemiyorum. "Malachi benden Cirilea'daki nymphaeum'u açmamı istedi, tıpkı Farren'a yaptırdığı gibi."

"Peki bu onun için nasıl sonuçlandı?" Müzikal, alaycı kahkahalar mağaranın içinde çınlıyor. "Sevgili kraliçem, yakında her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu göreceksiniz. Malachi'nin hem doğru hem de yanlış bir fikri vardı. Ama o sebat etti ve şimdi buradayız. Efendilerime istediklerini verdi ve bu da ona özlemini çektiği şeyi sağlayacak."

"Efendileriniz ne istedi?"

"Herkes için bir Kraliçe. *Sen*." Güzel yüzü çatladı. "Majestelerinden neden böyle bir sıkıntı hissediyorum?"

Bu kadar bilgi dolu biri nasıl olur da bu kadar kalın kafalı olabilir?

"Çünkü Malachi zalim bir tanrı ve kral olmak istiyor!"

"O bizim favorimiz değil, bu doğru, ama yine de onsuz bir hayat yok."

"Onunla bol bol ölüm olacak. Eğlenmek için daaknarları serbest bırakıyor." Eğer

Gesine'nin bahsettiği Shadowhelm'in bu gizli kitabı doğru, insanlar onun ellerinde acı çekti.

"Evet, o güçlü ve evet, o zalim, ama bu düzlemde yürüyebilmek için gücünün bir kısmından vazgeçmek zorunda. Ayrıca, *sen* de güçlüsün. Ve Zalim olmasanız da, gerektiğinde korkunç davranabilecek bir orduya sahipsiniz."

"Islor bölünmüş durumda ve kimse beni takip etmiyor. Bunu öğrendikleri anda muhtemelen bana sırt çevirecek beş yüz askerim var." Sadece bir saat önce zaferle parıldıyordum.

Sözlerimi elinin tersiyle itti. "O ordu değil. Onlar işe yaramaz. Hayır... Çağrınızı bekleyen. İki bin yıldır boşlukta bekleyen."

İki bin yıl. "Nulling'i kastediyorsun." Bunun nasıl olabileceğine o kadar odaklanmışım ki, bundan sonra ne olacağını unutmuştum. "Olacak açık." Tabii ki açılacak.

Jarek küfür ediyor.

Lucretia tepkilerimiz karşısında kafası karışmış gibi başını eğiyor.

"Neden memnun değilsiniz?"

"Nasıl olabilir?" Gesine benden önce soruyor. "Nulling'den gelen yaratıklar kaostan başka kimseye hizmet etmez."

"Öyle değil mi?" Lucretia'nın kibirli kahkahası onu boğmak istememe neden oluyor. "Kahinlerin sana böyle mi söyledi?"

"Hayır, tarih bize bunu söylüyor!" Gesine'nin sakinliği de giderek azalıyor. "Kral Ailill ve Caster Farren, Malachi'nin rehberliğinde bariyeri Nulling'e doğru yırttılar. Nulling'i temizlemek elli yıl ve sayısız ölüm aldı. bu toprakları bu hatadan kurtaracaktır."

"Çünkü efendilerim onları dizginlemek için burada değildi. Ama şimdi efendilerim geliyor ve kraliçelerini buldular." Kaşlarını çatıyor merakla Gesine ve benim aramda gidip geliyordu. "Eminim bu diyarda kalan birkaç kişi şimdiye kadar sizi arayıp bulmuştur."

"Evet. 'Beni aramak' beni öldürmeye çalışmak anlamına geliyorsa." Önce nethertaur, sonra Grif.

Lucretia omuz silkiyor. "Sorunsuz olmadıklarını söylemedim."

Gesine'nin kaşları çatılıyor, sanki Lucretia'nın şifreli sözlerini bildikleriyle karşılaştırmak için zihninde bir katalog karıştırıyormuş gibi. Ya da Lucretia'nın biliyordum.

"Romeria!" Zander'in gür sesi, dolambaçlı merdiven boşluğundaki ayak sesleriyle birlikte yankılanıyor. Gizli mahzeni temkinli bir bakışla incelemeden önce bir patinajla tabana geliyor. "Pan burada olduğunu söyledi. Burası neresi?"

"Lucretia'nın beklediği yer. O-" Sylx'in ortadan kaybolduğunu görmek için geri dönüyorum. Yılan bile kalmamış. Taş heykellerin etrafından dolanıyorum ama ondan hiçbir iz yok. "Nereye gitti?" Zander'ın indiği merdivenlerden başka çıkış yolu yok.

"Görünüşe göre şu an için kendini ifşa etmek istemiyor," diyor Gesine, bir yandan da gölgeleri araştırıyor.

Zander elini taş duvardaki oymanın üzerinde kaydırıyor. "Burası neresi?"

"Gesine, Lucretia adında bir kahin hakkında bir kitap buldu, benim için cevapları olacaktı." Ve buldu da. Sadece beklediğim cevaplar değildi.

Ve korktuğum bir şey.

O zaman kafama dank etti. "Biliyordun, değil mi? Kütüphanede aradığın şey buydu, değil mi? Zamanımızın tükenmekte olduğunu söyleyip duruyordun. Değişim yüzünden değildi ama, değil mi?"

Gesine'nin gözlerindeki acı dolu bakış bana cevap veriyor.

"Şüphelendim. *Korkuyordum*. Ve sonra Elisaf kapıların dışındaki topraktan, yeni otlardan, bitkilerden bahsettiğinde-"

"*Şüphelendiniz* ama bir şey söylemediniz mi?" Tiz sesim öfkemi bastırıyor.

"Çünkü seni gereksiz yere telaşlandırmak istemedim." Yutkundu. "Kesin olarak bilmeden bir şey söylemek istemedim."

"*Neyi* kesin olarak biliyordun?" Zander aramıza giriyor, yüzünde endişe ifadesi beliriyor. "Lütfen *biri* beni aydınlatabilir mi?"

Aman Tanrım. Zander... Elimi mideme bastırıyorum. Bunca zaman Malachi'ye asla istediğini vermeyeceğimde, Zander'in insanlarını asla tehlikeye atmayacağımda ısrar ettim ama yine de bunu yaptım.

Aptalca, bilgisizce. "Her şeyi yanlış anlamışsınız."

"Ne demek istiyorsun?" Gesine'ye döner. "O ne demek istiyor?"

"Nymphaeum'un kapısını açtılar," diye cevap veriyor Jarek, derin sesi boşluğumuzda yükseliyor.

Zander tokat yemiş gibi bana bakıyor.

"Ulysede," diye fısıldıyorum.

Odağını Gesine'ye çeviriyor ve yüzünü öfke kaplıyor. "Bu doğru mu?"

"Hudem'deki taşı almanın tek yol olmayabileceği konusunda seni uyarmıştım, değil mi?" Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "*Tüm* yolların onu açmaya çıkabileceğini?"

"Seçtiğin yol da dahil mi?" Kükrer ve duvar boyunca uzanan meşaleler üç katına çıkar. "Taşkale'ye gelmemiz konusundaki ısrarın, orada... ne diyordun ona, perilerin sadakatının bir simgesi bizi bekliyordu?" Gülüşü acı. "Birdenbire mağaraları yüzlerce fidanla paylaşmak kulağa o kadar da ürkütücü gelmemeye başladı."

"İşin bu noktaya varacağını tahmin etmemiştim. Ama görünen o ki birçok konuda yanılmışsınız. Periler görmemizi istemedikleri şeyleri başarıyla saklamışlar." Gesine'nin omuzları bir iç çekişle çöktü. "Kehanet her zaman bir yolunu bulur."

Herkes şoku atlatırken mağarada sessizlik hakim olur.

"Bana söylemeliydin. Beni bu konuda karanlıkta bırakmaya hakkın yoktu." Suçluluk duygusu duygularımı bastırmak için öfkeyle savaşıyor.

"Ben sadece seni korumaya çalışıyordum. Eğitimine ve Telor ile birleşmeye odaklanmalısın-"

"Sikeyim Telor'u!" Patladım. "O artık sorunlarımızın en küçüğü."

Zander burnunun kenarını sıkarak iç geçiriyor. "Yine de en yakınımızdaki kişi o. Adamları geliyor."

"*Şimdiden* mi?" Bir gün daha geçireceğimizi sanıyordum.

"İlk atlılar tespit edildi." Heykelleri inceliyor. "Her nerede bu Lucretia, beklemek zorunda kalacak. Bu keşiften ya da olacıklardan kimseye bahsetmeyin." Sırayla her birimizin gözlerine bakıyor. "Hiç kimseye."

"Bin asker böyle mi görünüyor yani?" Ulysed'e'nin tünel girişindeki görüş noktamdan, kamp kuran adamlar uzakta birer benekten ibaret. Ateşlerin yandığı yerden dumanlar yükseliyor.

Ybarisalıları kapımızın solunda düzen içinde duruyorlar. Kienen onlara döndüğünden beri daha rahatlar. Bu tünelin diğer tarafında ne olduğunu merak ediyorlarsa da, hiçbiri diğerleriyle karışmak istemiyor. Islorians bu kaşıntıyı kaşımak için.

"Sanırım buraya gelmek için çok uğraştılar ve şimdi gördükleri karşısında şaşkınlık içindeler." Zander'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. Her zaman avantajlı olmayı sever.

Ama bunu nasıl umursayabilir ki? Şu anda başka bir şeyi nasıl umursayabilir? Yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi yaptım.

Nymphaeum'un kapısını açtım.

Lucretia'nın mahzeninden ayrıldığımızdan beri bu gerçek defalarca yüzüme çarptı ve her seferinde bir panik dalgası bunu takip etti. Bu doğru mu? Malachi ve Sofie'ye istediklerini verdim mi? Çok daha fazla insan benim yüzümden mi ölecek? Prenses Romeria değil... Bunun için onu suçlayamam.

Bu düşüncelere karşı yutkunuyorum. Bir kraliçe burada, herkesin önünde parçalanamaz. Belki bu gece, yatak odamın güvenli kapısının ardında, bunun tüm ağırlığının beni ezmesine izin verebilirim. Tabii uyumak için zamanım varsa. "Ne kadar vaktimiz var?" Sesim boş geliyor.

Zander azalan güneşe bakar. "Telor'u tanıyorsam, bu gece sabaha kadar teslim olması için bir ultiatomla yaklaşacak. Bundan sonrası nereye varır, bilemem. Şafakta savaşta olabiliriz."

Islor'a geldiğimden beri zaten payıma düşen ölümü gördüm ve bir savaşın parçası olmak bir yana, savaşa tanık olmak isteyeceğim son şey.

Radomir tünelin derinliklerinden, "Adamlarım güneş ufukta kaybolur kaybolmaz geri dönecekler," diye sesleniyor. "Onları görmek için o eşiği geçtiğimde ne beklemeliyim?"

Zander, "Kan laneti bizi ilk kez ele geçirdiğinde, çok büyük bir etki yaratır," diye uyarıyor. "Sanırım sizin için de aynısı olacak. Zamanı geldiğinde, biz

Geçişinizin beklenenden daha zor olması ve bize sırt çevirmeniz ihtimaline karşı büyücümüz size biraz yardım sağlayacak. O zaman adamlarınızla konuşabilir, ittifakımızın haberlerini paylaşabilirsiniz."

"Ve lejyonerimi getirmeleri için onları gönder," diye talep ediyor Abarrane. "Onu gün ağarmadan önce geri istiyorum."

Tanrım... Abarrane. Ne yaptığımı öğrenince ne yapacak?

Radomir başını sallıyor, eli yanağında geziniyor, sanki bir daha elinden alınmadan önce bu yüzü ezberlemeye çalışıyormuş gibi.

Zander elindeki mühürlü mektuba bakıyor, siyah balmumu mühre, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi gümüş beneklere. Mürekkebi kâğıda dökmeden önce Atticus'a ne kadarını söyleyeceğimizi bir saat boyunca tartıştık.

"Korkarım kardeşime doğru şeyi yapması için çok fazla güveniyoruz."

"Eğer yapmazsa, bu onun suçu."

"Eğer yapmazsa, bedelini hepimiz ödeyeceğiz. Gesine!" Zander bağılıyor, beni zıplatıyor.

"Buradayım, Majesteleri," diye sesleniyor arkasından sakince.

Zander'ın bakışları onun üzerinde sertleşiyor. Bundan sonra onu hain Mordain'den başka bir şey olarak göreceğini sanmıyorum. Nedenini anlamaya başlıyorum. "Taillok mu?"

"Ona cevap verdim. Mesajınızı Cirilea'ya iletcek." Kienen'e doğru başını sallayarak yakındaki muşamba örtülü büyükçe bir kafesi işaret ediyor.

Kapağı çekip çıkarıyor.

Lejyonerler bunu değerlendirirken aralarında mırıltılı sesler yükseliyor.

"Bu şey Cirilea'ya mesaj mı ilettili?" Jarek hayretle ona bakar.

"Birkaç kez, özellikle de düğüne yakın zamanlarda," diyor Zander.

"Uçuş sırasında bunu nasıl kaçırdım?"

Kienen, "Boyutunun gösterdiğinden çok daha gizli," diye onaylıyor.

Kuyruksokan bir metre boyunda, iki cılız bacağı pençeli ayaklarla örtülü. İnsana benzeyen kirpiklerle kaplı ve canlı turuncu bir maskeyle çevrili şahin gibi siyah gözler, her hareketimizi katalogluyormuş gibi bizi izliyor. Onun Tüyleri yanardöner bir beyazdır, başının etrafında taç gibi duran bir düzine altın rengi tüy dışında.

"Bunun Nulling'den geldiğini mi söylemiştin?" Sesime şüphe karışıyor.

"Ama bu... çok güzel."

Hepimizin irkilmesine neden olan delici bir çılgılla cevap veriyor.

Gesine gülümsüyor. "Nulling'den gelen tüm yaratıklar Grif kadar korkunç değildir. Bazılarından asla şüphelenmezsiniz."

Sofie'nin kocası gibi, sanırım, eğer başarabilirse.

Bu haberci kuş çarpıcı olabilir ama eğer isterse ölümcül olduğuna şüphe yok. Kancalı gagası vücudumdan küçük bir çabayla et parçaları koparabilirmiş gibi görünüyor.

Zander mektubu ona uzatır. "Bunun ulaşması ne kadar sürer?"

"Sabaha kadar orada olmalı. Kuşu büyüleyen büyücü onun görüş alanını paylaşıyor, bu yüzden Cirilea'nın eline geçtiğinde göreceğim."

"Yani, şu anda ne gördüğünü görebiliyor musun?"

Gesine cevap olarak bir kez başını eğiyor. "Her zaman, Majesteleri."

Aklıma endişe verici bir düşünce geldi. Kienen'e döndüm. "O bez bunca zamandır üzerinde miydi?"

"Çoğu zaman. Prens'in talimatı, kraliçeden gelen iletişimle geri döndüğünde, ona bağlı olan büyücüyü yormamak için onu kapalı tutmaktı. Her sabah bir kez ya da önemli bir şey olursa onu açacaktık, böylece büyücü nerede olduğumuzu kraliçeye iletebilecekti. Kraliçe."

Islor'un derinliklerindeki hayal bile edilemeyecek bir krallık gibi önemli mi? "Peki ya dün gece buraya geldiğinizde?"

Kienen nefes alır. "Büyücü Ulysed'e'nin kapılarını görmüş olacak, evet. Ve içinde duran seni."

Küfür ediyorum.

"Özür dilerim, Majesteleri. Kraliçenin Ybaris'e ihanetinin derinliğini bilmiyordum."

"Hayır, bu senin hatan değil. Sen sadece emirleri uyguluyordun." Böylece Sevgili Annem hayatta olduğumu, Zander'le birlikte olduğumu ve Ybarisan ordusunun bizimle olduğunu bilecek. Karanlık bir düşünce aklıma geliyor ve paniğe kapılıyorum. "Bir dakika. Taillok *tam olarak* ne gördü?"

ON ALTINCI BÖLÜM

AGATHA

A Kapım çalınıyor, ardından bir gıcırta geliyor.
"Sana bu öğleden sonra beni rahatsız etmemeni söylemiştim,"
diye uyarıyorum, bakışlarımı çalıştığım eski metinden ayırmadan.
"Hâlâ her zamanki gibi işine odaklanmış durumdasın."

Başımı kaldırdığımda Lorel'in ofisimin kapısında dikildiğini görüyorum.
"Prime?" Kendimi hatırlamam için birkaç vuruş daha geçmesi gerekiyor.
Büyütecimi yere bırakarak, vücudumun hareket edebildiği kadar hızlı bir
şekilde koltuğumdan kalkıyorum. "Özür dilerim. Sizi beklemiyordum."
Çok daha genç bir versiyonum ofisime gelmeyeli onlarca yıl olmuştu.
Buraya nasıl geldiğini hatırlamayacağını düşünmüştüm. "Size nasıl
yardımcı olabilirim?"

"Umarım öyledir." Kapıyı itip içeri giriyor, topukları engebeli taş
zeminde tıkırdıyor. "Belirsiz konular hakkında Nyos'taki herkesten daha
çok şey biliyorsun. Kâhinlerin kehanetlerini incelediğin onca yıl boyunca
Venhorn Dağları'nda bir geçide rastladın mı hiç?"

"Bir *geçit mi*, Prime?" Gesine'nin gitmekte olduğu dağlardan
bahsedilmesi çok tesadüfî olduğu için tedirginliği artıyor. "Hayır, herhangi
bir *kapıdan* bahsedildiğini hatırlamıyorum." Kahinlerin gördüğü, perilerden
gelen bir işaret. Belirsiz ama çok değerli bir şey, bir gün Islor'da ona en çok
ihtiyacı olanlar tarafından bulunacaktı. "Ne tür bir kapı?"

"Bir şehrin girişinde bulabileceğiniz bir şey." İç çekiyor. "Kraliçe Neilina
az önce haber gönderdi. Kraliçenin prene yazdığı son mektuptan bu yana
kuyrukluyıldızı Venhorn Dağları'ndaki Ybarisan askerlerinin yanında
kalmış. Dün gece Caster Yesenia'ya Prenses Romeria'nın bir dizi kapının
içinde durduğu bir görüntü gösterdi. Sürgündeki kral da onunla birlikteydi."

"Ve siz bunun cevabının *kehanette* yattığına mı inanıyorsunuz? Vay,
vay... ne kadar ilginç." Sesimdeki kuşkuyu, alaycılığı

dudaklarımın kıvrılmasını engelledi. Başbakan hiçbir zaman destekçi olmadı. Kahinlerin bir yük olduğunu, değişim gerçekleştiği anda sefilliklerine son verilmesinin daha iyi olacağını, saçmalıklarının faydasız olduğunu ve belgelemek için boşa çaba harcadıklarını söyleyecek kadar ileri gitti.

Lorel'in yanakları öfkeyle kızarır. "Nyos'ta hatırladığım ilk yüz sen olduğun için sana biraz müsamaha göstereceğim ama kiminle konuştuğunu unutma," diye sertçe uyarıyor. "Bunların kehanetle bir ilgisi var mı bilmiyorum ama hatırladığım kadarıyla Nyos'un içinde bir su perisi yazıtları duvarı var. aynı dağlar."

Lorel ilk öğrendiklerini *tamamen* göz ardı etmemiştir. "Kimsenin açıklayamadığı, cevabı olmayan bir taş duvar. Kahinlerin bile."

"Evet, Majesteleri bir cevap bekliyor ve tüm Nyos'ta bu konulara sizin kadar hâkim başka kimse yok. Bu yüzden şimdi geldim."

Kendimi beğenmiş sevincimi bastırıyorum, çünkü zindandaki bir hücrede kimsenin işine yaramayacağım. "Kuyruksokanı kayda değer başka bir şey gördü mü?" O haberciyi kendi cihazlarım için kullanmak için neler yapmazdım. Gesine'ye mektubum Allegra'nın yetenekleri sayesinde yola çıktı ama ne zaman ulaşacağını kader bilir.

Lorel bocalıyor. "Bu tabii ki gizli bir konu. Bu oda dışında paylaşmayı gerekli görmüyorum."

Bu da Saniyelerini aydınlatmak gibi bir planı olmadığı anlamına geliyor.

"Tabii ki." Adım adım ilerliyor. "Ybarisalıları arasında fidanlar vardı.

Onların bir

Islorialis esir ve onu teslim ediyorlarmış gibi görünüyordu. Savaşçılardan biri yoldaşını almak için kapıdan çıktı ve bilinmeyen bir nedenden dolayı hemen parçalandı ve prenses ona destek vermek için uzandığında, dişleri ve her şeyiyle ona döndü!" Dehşet yüzüne yayılıyor. "Vahşiler, hepsi."

Kaşların çatıldı. "Savaşçı prenesten mi beslendi?" Ama bu onu öldürmeliydi.

"Hayır." Lorel kaşlarını çatar. "Fırsat bulamadan saldırıya uğradı. Onu bir saniye içinde geriye uçuracak kadar güçlü bir yakınlıkla. Yesenia yine de kaynağı tespit edemedi."

Açıklayamaz mıydı, yoksa *açıklamaz mıydı*? Element büyücüsü Ianca ve Gesine'nin yakın arkadaşıydı ve kaçışlarına kimin yardım ettiğini tahmin etmem gerekseydi, Yesenia'nın parmağı olduğuna bahse girerdim. "Peki kuyruksokumu nerede?

Şimdi mi?"

Lorel'in ifadesi kararır. "Bu da sorunun bir parçası. Bağlantı bugün erken saatlerde koptu ve bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu var."

"Güçlü bir büyücü onu kendi kullanımı için talep etti."

Başını sallıyor. "Caster Gesine ve Caster Ianca'nın prensese giden yolu bulduklarına inanıyorum. Bu hem bunu hem de o savaşçıya ne olduğunu açıklar."

"Kesinlikle olurdu." Cahil numarası yapıyorum. "Ama ne amaçla? Kraliçeden kaçtıklarını, sadece annesinin hırslarını paylaşan kızıyla güçlerini birleştirdiklerini mi söylüyorsunuz?"

Dudakları bükülür. "Evet, pek mantıklı değil, katılıyorum. Ama giderek daha fazla, büyücülerimiz arasında büyüyen bir komplo seziyorum."

"*Burada*, Mordain'de mi?" Sesimi hafif tutuyorum. Demek düşündüğüm kadar kayıtsız değilmiş. "Ne amaçla?"

Bana tepeden bakan bir bakış fırlattı. "Başbakan'ın imrenilen pozisyonu için, doğal olarak."

Aptal, aptal büyücü. Tek olası motivasyonun bu olduğuna inanırdı. Lorel her zaman güce aç olmuştur, çocukken bile.

"Usta Kâtip, bende şunlar var-" Cahill misafirim olduğunu görünce aniden kapımın önünde durdu, kolları kitaplarla doluydu.

İçime çektiğim nefes keskin, basit bir kesinti için fazla keskin. Ofisime girmesi için onca zaman varken!

Lorel çocuğu ölçer biçer, yüzünde birkaç vuruşla oyalanır. Cahill giderek güçlü ve yakışıklı bir genç adam oluyor. Nyos'ta onu gözetleyen birden fazla genç büyücü olduğunu fark ettim. Neyse ki bu işlere bulaşmayacak kadar utangaç.

konuşmalar ve diğer her türlü yaramazlık.

Cahill'in derisinin altında yatan ve ortaya çıkmayı bekleyen şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikri yok ama bunu bulmak için bir test uzmanının değerlendirmesi yeterli. Ya da boynundaki zincirde asılı duran donuk gümüş madalyona bir anlık bir bakış şüphe uyandırabilir. Yıllar önce Shadowhelm'e yaptığım yolculukta yaşlı bir kalfanın bana verdiği jetonu hiç kimseye söylemedim. Bunun büyücü yeteneklerini bastırdığını ve Skatrana'da işine yaramayacağını söylemişti ama Belki Mordain'den bir büyücü bir gün işe yarar.

Yıllar sonra buldum. Caster Elica, gecenin bir yarısı kollarının arasında bir erkek bebek elemental ile bana geldi.

Cümle gerekli. Ben de kendimi ikna edemedim. Bu yüzden onu zayıf bir büyücü olarak damgaladık ve kâtiplik görevine atadık; hayatı boyunca onu burada sakladık ve kehanete hizmet ederek yaşaması için onu şekillendirdik.

Sonunda Lorel, Cahill'i kovar.

Ve yumuşak bir iç çektim. Cahill'i görmezden gelerek -herkesin yaptığı en iyi şey-

Prime'a gülümsedi. "Islor'la bağlantılı olduğuna inandığımız tomarları aramaya başlayacağım."

"Bu çok yardımcı olur, Usta Kâtip."

"Sizi uyarmalıyım, sayılamayacak kadar çok var. Haftalar, hatta aylar sürecek."

"Umarım Neilina'nın savaşı yakında dikkatini başka yöne çeker."

Mordain'in askerleri olduğu kendi savaşı. "Evet. Umarım."

Lorel ayrıldıktan sonra ona kadar sayıyorum ve masamın çekmecesini açıp parmak uçlarımı Islor halkı için bu simgeden bahseden kitabın üzerinde gezdiriyorum.

Ulysede bir şehirdir.

Büyük bir su perisi şehri.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

GRACEN

"A Ellerin bir şeye mi bulandı?"
Oyalanıyorum. "Pardon? Anlamıyorum."
"Onları sıkmaktan vazgeçmiyorsun. Bütün gün, o baş belasını getirmekten döndüğünden beri" -Corrin soyma bıçağını bir köşede yere oturmuş kendi kendine dama oynayan Mika'ya doğrultur
- "Elini sıkıp volta atıyordun. Başka kim böyle volta atıyor biliyor musun? Prenses Romeria. Başına ne işler açtığını da kader bilir." Kapıda duran iki muhafıza -kralın hayatına yönelik son girişimden bu yana yeni eklenen- sanki bu ismi söylerken bile yakalanmaktan çekiniyormuş gibi bir bakış atıyor.

"Beni bu kadar huzursuz eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum." Mika'ya uyarıcı bir bakış attım. Kütüphanede ne bulduğunu ve onu oraya kimin koyduğunu öğrenirlerse bizi Freywich'e geri göndereceklerini söyledim. Bu ona gerçeği söylemekten bile daha kötü görünüyordu - gideceğimiz tek yerin idam meydanı olduğunu. "Belki de düğünden önce yapılacak işler beni bunaltıyor." Hudem'a bir haftadan az kaldı!

"Hâlâ yapacak çok şey var," diye onaylıyor Corrin, davranışlarımla ilgili merakı yatışmış olarak. Odak noktasını tekrar devasa tencereye çevirerek Patatesler bulaşikhane personeli için bir görev ama o düzenli olarak yapıyor ve bunun tedavi edici olduğunu iddia ediyor. Bence bunun nedeni kraliçesiz bir kraliçe hizmetçisi olması ve ellerinin boş durmasına dayanamaması. Leydi Saoirse kendi hizmetçilerini de yanında getirdi.
-Corrin buna hizmet etmeye pek hevesli olmazdı.

Bu gece mutfakta bir dizi aroma birbirine karışıyor - adaçayı ve balla kavrulmuş yaban domuzu, yaban havucu ve kabak, topraksı bir mantar çorbası
lezzetli bir yemek vaat ediyor. Freywich'te hiç bu kadar iyi yemek yememiştik, bekçiler karınlarını doyururken bayat ekmek ve et suyuna mahkum olmuştuk. Burada ise

Her zaman hem kale sakinlerini hem de sık sık gelen misafirleri doyurmaya yeter de artar ve ev personeli de iyi yemek yer.

Hamuru karıştırmak için işe koyuldum ama aklım Mika'nın küçük avucundaki zehir şişesindeydi. Kütüphaneden çıkıp odamıza dönene kadar, onu saklamak için iyi bir neden olmadığına ve ondan kurtulmak için çok neden olduğuna karar verdim. Bu yüzden onu tuvalete attım ve kralın muhafızlarının dışkıları elemekten daha fazlasını yapmaları için dua ettim. Öyle olmasalar bile, bunu benimle ilişkilendirmekte zorlanacaklardı.

Ama bu sorunu çözmüyor.

Leydi - yakında kraliçe olacak - Saoirse bu zehre sahipti. Eğer Sabrina'nın kanını lekeleyen o olmadığına göre, kalede daha fazla kan var demektir. Sabrina'nın kanını lekelemekten suçluysa, neden müstakbel kocasına zarar vermek istesin ki?

Ve eğer başarırsa - eğer başka bir şişe bulursa - kendimi *asla* affetmeyeceğim. Ama ben ne yapacağım?

"Bu turta hamuruna benzemiyor." Corrin'in sesi düşüncelerimi bölüyor. "Ah, hayır. Öyle değil. Bugün börek yapıyorum."

Yüzü sıkışıyor. "Yine mi? Ama daha dün vardı." Mika canlanır. "Tıpkı kralın dediği gibi!"

"*Kral*." Corrin soymayı bırakıp bana baktı. "Senden börek yapmanı mı istedi?"

"Tam olarak değil. Ona kütüphanede rastladım ve en sevdiğinin onlar olduğunu söyledi." Bu basit bir konuşma olabilirdi. "Mika'yı ararken bana yardım etti, ben de bir hatıra olarak tekrar yapabileceğimi düşündüm. Teşekkür ederim." Yanaklarım kızarıırken bile olabildiğince rahat bir şekilde açıklıyorum.

Corrin patatesini ve bıçağını yere bırakıp ellerini önlüğünün üzerinde gezdirdi. "Mika, bir işe yara ve kilerden biraz daha elma getir."

Ayağa fırlar ve kapıya doğru koşar.

"Ve eğer şu kiler kapısının önünden *nefes alıp* verirsen, oturup bunların her birini yememi izlemeni sağlarım." Ona en sert bakışını atıyor.

Gülüyor. "Elma bile sevmiyorsun!"

"Haklısın! Ama sana eziyet edecek kadar hoşuma gidecekler. Şimdi boş ver. Git!" Onu kovuyor.

Hızını artırıp kapıdan dışarı fırlıyor.

O aradan çekilince Corrin köşedeki sepetten son kalan meyveleri toplamak için öne atılır. "Çok fazla karşılaşma yaşadın

son zamanlarda kralla."

"Tesadüfler yollarımızı beklenenden daha fazla kesiştiriyor," diye itiraf ediyorum.

"Önce mecliste, sonra hizmetkârların odasında, şimdi de kütüphanede." Corrin aradaki mesafeyi kapatır. "Tesadüf ya da değil, Majesteleri'nin dikkatini çekmişsiniz gibi görünüyor."

"Bana acıyor, hepsi bu." Ama kalbim onun haklı olma ihtimali karşısında heyecanla birkaç atış atlıyor.

Corrin homurdanıyor, soyma bıçağını bir elmaya götürüyor. "Bu aileye ilk geldiğim günden beri hizmet ediyorum, Kraliçe Esmâ'nın hizmetkârı olarak neredeyse bir o kadar süre. En küçük oğlunda *pek çok* şey gördü ama acıma kapasitesi bunlardan biri değildi. Kurallara uymak da öyle." Beni yakından izliyor. "Dikkatli ol kızım. Majestelerinin bakışlarına maruz kalanlar genellikle çok geçmeden kendilerini onun odasında bulurlar. Özellikle de artık haraççısı görevlerini yerine getiremediği için. Her ne sebeple olursa olsun, başka birini çağırmadı, ancak eninde sonunda yeni birini, muhtemelen gizli birini arayacaktır. Bunun tekrar oynamak isteyeceğin bir rol olduğunu sanmıyordum. Bu şekilde *kullanılmak mı*?"

"Öyle değil." Damarımı verdiğim günlerin sonsuza dek bitmesi için dua ediyordum ama bu zehir meselesiyle birlikte her şey değişiyor. "Ama eğer kralın istediği şey benim kanımsa, bunu reddedemem, bu yüzden endişelenmenin bir anlamı yok." Yine de çok daha kötü durumlar düşünebilirim. Şimdiye kadar onun hakkında bildiklerim hoşuma gitti. Ondan kesinlikle etkilendim ve hizmet etmeye zorlandığım Islorialı erkeklerin *hiçbirinden* etkilenmedim. Bazılarının görünüşü hoş olmadığından değil. Lord Danthrin bile yakışıklı sayılabilirdi, ta ki derisinin altında saklanan iblisi görene kadar.

Ama kral gizlenen herhangi bir canavarı ima etmedi. Gözleri bana her dokunduğunda, sanki elleri vücudumdaymış gibi hissediyorum ve bundan hoşlanmıyorum. "En azından üremek isteyecek bir tipe benzemiyor. kısırak."

"Hayır, eylemin sonucuyla ilgilenmiyor. Ama eylemin kendisine *çok* düşkündür." Bana bilmiş bir bakış attı. "Kralın haraççısı olarak işaretlenirseniz, bu zehir için hedef haline gelirsiniz. Sabrina'ya bakın."

Ondan bahsetmek içimde bir keder uyandırıyor. "Bir şey duydun mu?"

"Hayır. Cesedi henüz infaz meydanından alınmadığına göre hâlâ hayatta olmalı. Daha ne kadar yaşayacağını söyleyemem. Şüpheliyim

uzun."

Zavallı genç kız. Ölmeyi hak etmiyor. Ama bu Corrin'in endişelerinin haklı olduğunu hatırlatıyor. Ben de aynı kaderi yaşamak istemiyorum.

"Ortadan kaybolmanı öneririm. Ve kralın en sevdiklerini onun için pişirmeyi bırak."

Kasenin içindekilere bakıyorum. "Ama hamur zaten yapılmış. Bu israf olur."

Corrin alaycı bir tavırla, "Bunu istemeyiz," diye mırıldanıyor. bir sonraki elmaya geçmeden önce. "Dediğim gibi, dikkatli olun. Bu duvarların içinde, çok yakınında pek çok tehlike var ve hepsi de O'nun etrafında dönüyor.

Ekselansları."

Bilmiyor muyum? Tereddüt ediyorum, sesimi alçaltırken görevime odaklanmaya devam ediyorum. "Kralın bilmek isteyeceği bir şey bilseydiniz, ama bunu açıklamak sizi ve sevdiklerinizi tehlikeye atacak olsaydı, ne yapardınız?"

Gözleri kısıldı. "Güvenilir dostum Corrin'e söyledim ve o da bunun gerçekten kralın bilmesi gereken bir şey olup olmadığına karar vermeme yardımcı olurdu."

Bunu söyleyeceğini biliyordum. Daha önce Corrin'e söylemeyi düşünmüştüm ama bilmesinin onu tehlikeye atacağına karar verdim. Belki de bir

Ekselanslarına isimsiz bir not, onu uyarmak için? Ama kendimi ifşa etmeden kütüphanede bulduklarımızı nasıl itiraf edebilirim? Bağlantıyı kurmak için fazla düşünmek gerekmez.

"Bu kadar elma yeter mi?" Mika bağılıyor, bir kile sepeti taş zeminde bize doğru sürüklüyor.

"Za'hala! Annenin kaç tane börek yapacağını düşünüyorsun? senin için yapıyorum, çocuğum!" Corrin öfkeyle haykırır. "Peki bunu merdivenlerden nasıl çıkardın?"

"Bir muhafız bana yardım etti!" Kıkırdamaları kafamın üzerinde dolaşan kara bulutları bir süreliğine uzaklaştırıyor.

Ama fazla uzağa gitmiyor ve son parti börekleri fırına sürdüğümde, krala bir mesaj göndermenin, onu uyarmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyorum.

Personel giriş kapısından yemekhaneye girerken kollarım gümüş börek tabağının altında geriliyor. Buraya daha önce hiç gelmemiştim.

Bunun için bir sebep. Söylentilerde iddia edildiği kadar görkemli, tavanı tepemize kadar uzanıyor, üst kısmındaki kavisli pencereler gece gökyüzüne bir bakış atmamızı sağlıyor. Ana kırıştan şamdanlar sarkıyor, her birinden çıkan sayısız alev, daha fazla mumun yandığı geniş masaların üzerine ışık saçıyor.

Odanın karşısındaki kürsüden yaylı çalgılar topluluğu neşeli bir şarkı çalıyor ve neşeli kahkahalar yükseliyor, masalar asillerle dolu düğünden önce Cirilea'da kalıyordu. Kimse yirmi dört saat önce birinin kralı öldürmeye çalıştığını tahmin edemezdi.

Kralı arıyorum ve onu hemen odanın en ucundaki uzun bir ziyafet masasında otururken buluyorum. Leydi Saoirse onun yanında oturuyor ve söylediği bir şeye gülüyor.

Öfkem alevleniyor, ama şüphe çabucak kovalıyor. Birbirlerinin yanında çok rahat görünüyorlar. Islor'un müstakbel kraliçesinin kütüphanede zehir saklamasının başka bir sebebi var mı? Belki de kral biliyordur ve ben Hiçbir şey mi?

Hayır... ona davranış şekli, bana söyledikleri, buna inanmıyorum. O bir şovmen ve bu da kalabalık için bir gösteri. Islor'un iyiliği için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapıyor ve bu onurlu dava muhtemelen onu öldürtecek.

Bu arada, muhtemelen yüzyıllar boyunca Islor'un kraliçesi olacaktır; tüm bunlar içine doğduğu aile ve mevki sayesinde olacaktır.

Kralın diğer tarafında oturan kişi zeytin tenli, kırpık sakallı ve uzun saçlarını yüzünden geriye doğru toplamış bir Islorialı. Bir savaşçının derisini giyiyor. Bu, kralın birkaç güvenilir dostundan biri olabilir mi? Adamın bakışları yemek salonunda gezinirken yanındaki kadın -sırtından aşağı dökülen uzun, pürüzsüz lüleleriyle göz alıcı bir sarışın- kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kadın her ne söylüyorsa, yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi var.

Kralın Prenses Romeria'nın pazarlıklarını onurlandıramayacağını ve Freywich'e geri dönmemi öneren toplantı günündeki lord, Leydi Saoirse'nin yanında oturuyor, kadehini kaldırmış, sessizce daha fazla şarap istiyor. Yan yana durduklarında ailevi bir benzerlik görüyorum. O olmalı onun yanına oturması önemli olabilir. Belki babasıdır?

Evdeki dedikodulara daha fazla dikkat etmeliyim. Burada hiçbir şeyden haberim yok.

Ve bu korkunç bir hataydı. Yıllar boyunca Lord Danthrin ve misafirlerine çok hizmet etmiş olsam da, burası şato. Rutinler var ve

Protokoller ve benim yerim mutfaktır, böreklerle ve kralın cebine bir not sıkıştırma planıyla yemek salonuna dalmak değil. Gelmemeliyim.

"Gracen." Fikar yavaşlıyor ve sırtıyor, böreklerle mi bana mı, anlayamıyorum. Sırık gibi hizmetçi berbat bir flörtçü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Fikar!" Tabağı kaldırıyorum. "Bunu benim için baş masaya götürebilir misin?"

"Uh... Tabii. İzin verin..." Etrafına bakmıyor, elindeki boş gümüş şarap testisini atacak bir yer arıyor. Hiçbir yer yoktu. "Bunu doldurmam için bana bir dakika ver, sonra döneceğim." Ben onu durduramadan gitti ve beni orada, etrafımda gürültülü kahkahalar ve konuşmalarla bıraktı.

"Tanrım, Cirilea'nın şatosunda ne kadar da rahatsınız."

Lord Danthrin'in kulağıma gelen keskin sesiyle neredeyse gümüş tepsiyi elimden kaçıracaktım. *Fates*, tabii ki burada. Freywich'e, hamile karısının ve yanmış meyve bahçelerinin yanına gittiğini düşündüğümü söylemek isterdim ama krala ve bu zehre çok odaklandığım için düşünemedim.

Ve şimdi kendimi bir odanın ortasında köşeye sıkışmış hissediyorum. "Bana hoş geldin dediler." Sesimdeki titremeyi giderirken, onun başımı kaldırıp

bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemeden önce. Her zamanki gibi cilalı ama bu cila altındaki lekeleri gizleyemiyor, en azından benim için. "Ev halkına katılmak bizim için bir lütuf oldu."

Bir adım daha yaklaşarak yarattığım boşluğu siliyor. "Sende bir parıltı var Sen." Soğuk gözleri yüzümü taradıktan sonra yakamdan aşağıya, şişmiş göğsümün üzerine kayıyor ve emzirme ihtiyacıyla ağlıyor.

Bana hep böyle baktığını ve bunun her zaman neye yol açtığını hatırlayarak tüylerim diken diken oluyor. "Buna beslenmek denir." Bu küstah sözlerin nereden geldiğini bilmiyorum. Onunla daha önce hiç bu kadar sert konuşmaya cesaret edememiştim.

Yüzünde, daha önce pek çok kez gördüğüm ama hiçbir zaman hak etmediğim bir öfke parlıyor. Yanağıma inecek bir ters vuruş için kendimi hazırlıyorum, yere yığıldığımda, öğleden sonraki çalışmamdan başka kimse için yenilebilir değilken, bunun getireceği ilgiden korkuyorum. artık domuz.

Ancak Lord Danthrin kendini toparlamış görünüyor ve baş masaya doğru bir bakış fırlatıyor.

Ben de aynı şeyi yapıyorum ve nefesim kesiliyor.

Kral bizi izliyor, kollarını dirseklerine dayamış, dudaklarını kavuşturduğu ellerine bastırmış, yüz ifadesini gizliyor.

"Ekselanslarının beğenisini kazandığınız için şanslısınız, ancak buna şaşırmadım. Unun, şekerin ve domuz yağının altında beklenenden daha fazla ilgi çekici *yetenekleriniz var*."

Zihnimde canlandırdığı görüntüleri itiyorum, tiksinti dalgasıyla birlikte gözyaşlarım da dökülmekle tehdit ediyor.

"Çocuklarım nasıl?" Lord Danthrin elini yakasının üzerinde gezdiriyor. "Onlara benim için iyi bakıyor musun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onlar senin çocukların *değil*." Fikar nerede? Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Etrafıma çılgınca bakıyorum, odağım yine kralda.

Yanında oturan erkeğin kulağına bir şeyler söylemek için eğiliyor. "Gel bakalım, Gracen." Danthrin'in karşılık veren gülümsemesi acımasızca Dikkatimi geri ver. "Seni emen o küçük piçlerin her biri benim sayemde nefes alıyor. Çünkü sen meyve vermeyi başarana kadar tohumunu içine akıtmaya istekli bir erkek ölümlü buldum. Başka türlü var olamazlardı. Ve bu bana pahalıya mal oldu."

"Hiçbirini ben istemedim." Eğer bir şey ödedyse, bu ölümlü adamların bakıcılarına ödedi ve ortaya çıkardığı ölümlü adamlar görevleri konusunda özellikle nazik ya da kibar değillerdi.

"Ne istediğinin ya da ne istediğinin hiçbir önemi yok. Böyle aptalca düşüncelere kapılmayın. Yine de, etrafınızdakilere bakılırsa bu sizin suçunuz değil. Gördüğüm kadarıyla kafanı saçma sapan şeylerle doldurmuşlar. Zahmet etme, yakında hepsi çözülecek." Hınzır gözlerinde neşe parlıyor. "O yavrular benim ve rüzgâr buralarda yön değiştirdiğinde" -bakışları lordların ve leydilerin üzerinde dolaşıyor- "onları almak için geri geleceğim."

Felç edici bir korku kalbimi ele geçiriyor. "Buna *asla* izin vermeyeceğim."

İnce dudaklarından derin kahkahalar dökülüyor. "Başka seçeneğin yok. Sevgili, yetenekli fırıncımla ne yapmam gerektiğine gelince... Yaşlanıyorsun ve yıpranıyorsun. Yararlılığını yitirip yitirmediğine henüz karar vermedim." Onun

Parmakları çenemde kenetleniyor, yüzümü bir o yana bir bu yana kaydırırken sanki yüz hatlarımı ölçüyormuş gibi sıkıyor. "Belki seni geri almam için bana yalvarmana izin veririm, belki de seni bir ağaca bağlayıp orada bırakırım, böylece sen yavaşça ölürken ihanetin yüzünden o çocukları nasıl cezalandırdığımı hayal edebilirsin-"

"Danthrin, tatlının baş masaya ulaşmasını geciktirdin," diye araya derin bir ses giriyor. Bu, birkaç dakika önce kralın yanında oturan ve onun fısıltılarını alan sakallı erkek.

Lord Danthrin ne kadar kibar olması gerektiğine karar verirken dudaklarını birbirine bastırıyor. Baş masaya doğru bir bakış atınca, kralın sağ kolunda oturan adamı tanıdığını anlıyor. "Soylulara gerçek unvanlarıyla hitap etmeyi öğrendiğine eminim, asker?"

"Kaptan." Erkek olan tabağımdan bir elma böreği aldı ve bir ısırık aldı. Ağzındaki lokmanın etrafında mırıldanıyor, "Görünüşe göre okulda o günü kaçırmışım." Kim olursa olsun ondan hoşlandığıma karar verdim.

Fikar nefes nefese geri döner. "Takıldım kaldım." İki adama doğru sertçe başını sallayarak elimdeki tabağı aldı ve beni eli boş bırakıp önceki bekçimden ve tehditlerinden kaçmak için can atarak uzaklaştı.

Kaptan Fikar'ın arkasından kaşlarını çatıyor. "Bunu yapacağını bilseydim, daha fazlasını alırdım."

"Sizi yerinizde bekliyorlar." Danthrin eliyle işaret ederek onu başından savmaya çalışır.

"Ben fırıncıya mutfağa kadar eşlik ettikten sonra dönene kadar beklemeleri gerekecek. Gidelim mi?" Toplamam için kolunu bana doğru uzattı.

Tereddüt ediyorum, gizlice bir kez daha bakıyorum. Kral sarışınla derin bir sohbe dalmış, artık benimle ilgilenmiyor. Ama arkadaşını beni kurtarması için göndermiş olmalı; bunun başka bir nedeni olamaz.

"Gel, hepsini yemeden önce." Kaptan dirseğiyle beni dürttü.

Parmaklarım onun güçlü pazularının etrafında kıvrılırken gerilim vücuduma yayılıyor.

"Yakında tekrar görüşeceğiz," diye sesleniyor Lord Danthrin ben götürülürken, tehdidi gürültünün içinde kayboluyor.

Hizmetkârların girişine doğru ilerlerken, "Teşekkür ederim," diyorum.

"Krala teşekkür et. Bir kaçışa ihtiyacınız olduğunu fark etti," diyor kaptan,

Gülümsemesi çarpıktı. "Aynı fikirde olduğumu söylemeliyim. Sanırım bir ağaca bağlanmakla ilgili bir şeyler duymuştum?"

Bir parçam kralın beni bizzat kurtarmadığı için hayal kırıklığına uğradı ama bunu dilemek aptalca olurdu. *Kral olan o.* "Ben buraya gelmeden önce Lord Danthrin benim koruyucumdu ve koruyucum olmaya kararlı görünüyor tekrar."

"Talih senden yana o zaman. *Gracen.*"

Bocalıyorum. Neden adım onun dilinde bir uyarı gibi tınıyor? "Ben Kazimir. Kral herkesi ve her şeyi bilmem için bana güveniyor. Bu şehrin duvarları içinde olup biten her şey onunla ilgilidir. Ben *çok* önemli bir insanım. Eminim benden size bahsetmiştir."

"Uh..." Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum. "Hayır, ama çok az konuştuk. Neredeyse hiç."

Yüzündeki sırıtış aksini gösteriyor.

Hizmetkârların kapısı ileride. "Yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim ve lütfen minnettarlığımı krala iletin-"

"Burada ne yapıyorsun, Gracen?" Tüm mizah ve rahatlık iddiaları buharlaştı. Kolu elimi sıkıca kavrayıp kendisine doğru hapsediyor.

"Pardon?"

"Yiyecek ve içecek için hizmetçilerimiz var. Bu gece buraya gelmenize gerek yoktu ve daha önce hiç gelmediniz." Etraftaki yüzleri inceliyor Yürürken sesini alçaltıyor. "Görüyorsunuz, sadece olup bitenleri takip etmekle kalmıyorum, aynı zamanda iyi dostuma yönelik *tüm* tehditleri tespit etmek ve ortadan kaldırmakla da çok ilgileniyorum. En şüphesiz olanları bile. Yakın zamanda hayatına kastedildiğini duymuşsunuzdur."

Aptalca başımı sallıyorum, bir şeytanı bırakıp başka bir şeytanla mı yüzleşeceğimi merak ediyorum.

"Öyleyse *neden* yemek salonuna gelip kendinizi önceki bakıcınızın gazabına maruz bırakma riskini *aldığınızı* bilmek isterim? Krala bir göz atmak için mi?"

"Hayır," diye mırıldandım. Yakışıklı yüzünü görmek zor olmasa da nedeni bu değildi.

"Emin misiniz? Ona oldukça aşık olduğumu duydum."

Her ne kadar doğru olsa da, bu ima karşısında yanaklarım kızardı. Peki Kazimir böyle bir şeyi nereden duymuş? Kralın kendisinden mi? "Ben... Ben onunla özel olarak konuşmayı umuyordum." Bunu itiraf etmeyi planlamıyordum ama Kazimir'in konuşma tarzında bir şeyler var - hızlı, yumuşak ve hassas bir şekilde itiraf ettiriyor.

"Ölümlü fırıncı Islor'un kralıyla özel bir görüşme mi yapmak istiyor?" Kaptanın ağzı eğlenen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ne sebeple?"

"Sebebim önemli, sizi temin ederim, ama" -etrafa bakıyorum- "hassas bir konu, sadece kralın duyması gerekiyor."

Kazimir beni bir köşeye savuruyor, bedenimi kendi bedeniyle duvar arasına sıkıştırıyor. "Sebepler daha sonra ilgilenilmek üzere kulaklarıma sürüklenecek, sizi temin ederim."

Sen." Yüzümü inceliyor, bakışları burnumda ve muhtemelen çillerimde geziniyor. "Bunun istisnai bir nedeni olmalı, yoksa burada dost bulamazsın ve beni düşmanın olarak görmek istemezsin."

Harika. Kazimir artık buraya ya kralın gözüne girmek ya da onu öldürmek için geldiğimi düşünüyor. Onu ilkinde yönlendirmek istesem de, bu ne kadar utanç verici olsa da, krala hiçbir faydası olmayacak.

"Burada sana özel bir görüşme ayarlamak için elinden geleni yapacak tek kişi benim, Gracen. Bunu bir düşün."

Bu bilginin üzerine oturmanın bir faydası yok. Yakınlardaki kulakları bir kez daha tarıyorum ama bu savaşçının çerçevesinin arkasına saklandığım için kimsenin burada olduğumu bileceğinden bile şüpheliyim. "Sanırım kralı kimin zehirlemeye çalıştığını biliyorum."

Bana bakıyor. Detaylandırmamı bekliyor.

Yutkunuyorum. "Geleceğin kraliçesi."

İfadesi sertleşiyor ama şok olmadığını fark ediyorum. "Bu istisnai ve oldukça ağır bir suçlama, hayatınızı sona erdirebilecek bir suçlama. Kanıtınız var mı?"

"Evet... Hayır mı? ... Dürüst olmak gerekirse, neye sahip olduğumu bilmiyorum." Küçük yaramaz bir çocuğun itirafı. "Ama onda bir şişe zehir olduğunu biliyorum."

"Peki şimdi nerede?"

"Tuvalette."

Kendini tam boyuna çekerek başparmağını kılıcının kabzasında gezdiriyor ve geri çekilip etrafına üstünkörü bir göz atıyor. Yüzbaşının üzerinde sayabildiğim kadarıyla altı silah var ve kim bilir daha kaç tanesi saklı. "Akşamınıza istediğiniz gibi devam edin, zamanı geldiğinde ben sizi bulurum. Peki ya Gracen?" Bana sert bir bakış fırlattı. "Bu konuda konuşursan kendini tehlikeye atarsın."

Mutfağa ulaştığımda ellerim titriyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ATTICUS

"**W**" "Saoirse düğünden *önce* beni zehirlemeye çalışır mı?"
Odamın balkonundan, şatonun yemyeşil bahçelerinde
gezinen bir çifti inceliyorum. "Sonra mı? Bunu tamamen
bekliyorum ve

ama ben ölmeden o kraliçe olamaz.

En azından şiddetli bir savaş olmadan olmaz. Sence ölümlü doğru mu
söylüyor?"

"Biliyorum." Kazimir yanımdaki taş parmaklığa yaslanıp benimle aynı
görüşü paylaşıyor. "Ve diğer soruna cevap vermek gerekirse, korku salmak."

"Daha fazlasını söyle."

"Adley, düğün ve Takdim Günü'nü öne almak için müsabaka alanında
size geldi. Sana yapılan son saldırıyı bahane olarak kullandı ama ben onun
sadece bir fırsat yakaladığını düşünmüyorum. Bence bunu planladı.
Haracınızdan önce bir muhafız örnek almadan asla beslenmeyeceğinizi
biliyordu, bu yüzden riske değdi."

"*Asla* güçlü bir kelime." Eğer muhafız görevine bu kadar bağlı olmasaydı
-ya da Boaz'ın azarlamasından korkmasaydı- onu bir kenara itmeme izin
verebilirdi. "Belki de haklısın."

"Size daha önce de söyledim, fısıltılar duydum. Senin soyunun
sınırlarının ötesinde bir yönetim değişikliği isteyen lordlar ve leydiler
hakkında."

"Evet, ben de öyle umuyorum. Babam kralken bile hep oradaydılar." Ailem
öldürüldüğünden beri akbaba gibi etrafımda dolanıyorlar.

"Bu fısıltılar şimdi aciliyetle geliyor. Tahta bu yükselişi
planlamadığınızdan şüpheleniyorlar ve size bir kale kazanmanız için çok
fazla zaman vermek istemiyorlar. Adley bu planlara karşı kör ya da sağır
değil. Onun yerinde olsaydım, o yapamadan önce sonucu kontrol etmeye
çalışırdım."

"Nasıl?"

"Kettling'in kudretini cebinde taşıyarak gaspçılara kur yaparken, bir yandan da kızının tahta geçmesini sağlıyor."

Kazimir zaman zaman alaycı olabilir ve masum bir alışverişi çok yönlü bir komplo teorisine dönüştürebilir. Ama en önemli anlarda her zaman haklıdır. "Yani krallığı düşmanların elinden kurtarmak için kardeşimin tacını ele geçirdiğimi ama yine de yenilerinin tacı ele geçirmesini kolaylaştırmış olabileceğimi söylüyorsun."

"Bunun yapılabileceğini kanıtladınız. Kral Rhionn, Malachi'yi baştan çıkardığı için babasını idam ettiğinden beri taht ele geçirilemedi. İki bin yıl oldu."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, geçmeyen baş ağrım bir türlü dinmek bilmiyor.

Hatta daha da kötü.

Kazimir iç geçirir. "Haftalarca yoksunluk çekmek için eğitilmedin, Atticus. Sen bir lejyoner değilsin."

"Oburluğumun bir gün bana musallat olacağını biliyordum."

"Sen açgözlü bir domuzsun," diye alay ediyor ama sesi ciddileşiyor. "Beslenmen gerek. Zamanı çoktan geçti."

"Ve ne? Başka bir muhafızdan benim için hayatını riske atmasını mı isteyeceksin?" Sabrina kaynağın kendisi olduğunu anladığında, Islorianlı acı içinde yere düştüğünde odamda yankılanan kan dondurucu çığlıklardan kurtulamıyorum.

Personel övgüye değer bir iş yaptı, onu bıçağımla mızrakladığım yerdeki kanı halıdan temizledi, acısına son verdi ve yine de o noktaya her baktığımda hala taze bir kıpkırmızı havuz görüyorum. Bu hiç mantıklı değil. Savaştım, kan döktüm, öldürdüm. Şimdi bu bana neden bu kadar ağır geliyor?

"Ben yapacağım-"

"Hayır." Kazimir'e ters ters baktım. "Benim için riske atılamayacak kadar değerlisin."

"Haklısın, öyleyim. O zaman sevmediğin birini seç. Prenses Romeria'nın o günkü muhafızı. Adı neydi onun?"

Homurdanıyorum. "Dost ya da düşman, herkes için acımasız bir ceza gibi görünüyor. Aradığım her kolun eninde sonunda zehirleneceğini varsaymalıyım."

Dudakları düşünceyle bükülür. "O zaman bir muhafızı bir kez riske atarsın ve sonra onu burada alıkoyarsın. Kraliçenin hizmetçisi ona şarap getirebilir, böylece şarap kirlenmemiş olur. Ona bunu yapacak kadar güveniyorsun, değil mi?"

"Corrin bana karşı aktif olarak plan yapmaz." Ama değer verdiği kişiler için gerçeği gizlerse hiç şaşırmam. "Yatak odamda bir mahkûm tutmamı mı öneriyorsun?"

"Ona her gece kralı beceren uzun süreli bir misafir diyelim." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Pek çok hayranın var. Hiçbirinin bunu bir ceza olarak göreceğinden şüpheliyim."

"Saoirse memnun olmaz." "Sırf bu bile buna değer."

Olabilir. "Bu kalede benim alanımda yaşamasına tahammül edebileceğim bir kol olduğunu sanmıyorum."

"Hayır mı? Fırıncı bile mi?" Ses tonu alaycı.

"İşte bu kadar. O bir fırıncı, haraççı değil. Kraliyet ailesi bu konuda her zaman gelenekleri takip etmiştir." Erdemli bir duruş, ama ailemin kraliyet için doğru örnek olduğunu düşündüğü bir duruş.

"Kardeşinin tahtını ele geçirdin ve onu sürgüne gönderdin. Geleneklerin seni durduracağını düşünmemiştim."

Kazimir'e ters ters bakıyorum. "Bazen çok ileri gidiyorsun."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Ben sadece bunların farklı zamanlar olduğunu ve birden fazla kuralı esnetmek zorunda kalacağınızı söylüyorum."

İç çekiyorum. Haksız değil. "Üç çocuğu var. Ben onlarla ne yapacağım?"

"Ona kraliçenin kamarasını verin. Orada hepsine yetecek kadar yer var."

Saoirse'nin öfkesini hayal ederek kahkahalarla böğürürken başımı geriye atıyorum. "Her şey için bir cevabın var, değil mi?"

"Bu yüzden kalmam için bana yalvardın." Kazimir aşağıda dört kişilik bir grubu izliyor, dişiler kıkırdayarak sedir labirentine doğru ilerliyor. Akşamın serin havası, çalılıkların içinde yapmayı planladıkları ahlaksız eylemleri durdurmayacak. Bilirim, yıllar boyunca ben de pek çok kez katıldım. Gracen benim türümün ölümlülerden çok daha az mütevazı olduğunu iddia etmişti ve haksız da sayılmaz.

"Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum." Kafamı boşaltmak istediğimde sık sık kalenin kütüphanesinde dolaşırdım. Orası huzurludur. Gracen ile karşılaşmak

hoş bir sürpriz oldu ve Romeria ile daha derin bir bağlantı bulmak için bilgi arıyor olsam da, bulduğum tek şey gergin de olsa rahat bir arkadaştı.

Onu yemek salonunda, kollarında en sevdiğim tatlıdan oluşan bir tepsiyle -bugün erken saatlerde itiraf ettiğim bir şey- görünce ben de aynı şekilde irkildim.

Yüzünde korku ve heyecan karışımı bir ifade vardı. Onu daha önce fark etmiştim.

Farkındaydım ama Saoirse kulağımın dibinde gevezelik ederken fark etmemiş gibi davranmak zorundaydım.

Sonra önceki bakıcısı ona saldırdı ve müdahale etmemek için kendimi zor tuttum. Kral bir ölümlünün tarafını tutuyordu, yine aynı ölümlünün. dikkatleri üzerine çekecekti ve bunun pek azı iyi olacaktı. Kazimir'i benim yerime gönderdim, bir yandan da değiş tokuşun her saniyesini takip etmiyormuş gibi davrandım.

"Doğru. *Hiçbir* fikrin yok... Yani, o yüz ve elbisesini zorlayan göğüsler dışında mı?"

"Emziriyor, seni aptal." Kollarımdan hiçbirinin bırakın yeni doğanları, hiç çocuğu olmadı. Tüm tecrübeme rağmen, bu sürecin nasıl işlediğine dair en ufak bir fikrim bile yok.

Ve işte buradayım, şimdiden onu sanki benim kolummuş gibi düşünüyorum. "Hemşirelik ya da değil, senin testçin olarak hayatımı riske atmaya çok istekliyim.

Şunu. Ve eğer onu istemiyorsan-"

"Bunu aklından bile geçirme. Liman Caddesi'ndeki kadınlarınızla takılın," diye uyarıyorum onu.

Sanki bir şeyi kanıtlamış gibi sırtıyor.

"Neden şimdi beni ona doğru itiyorsun? Daha önce onun güdülerinden şüpheleniyordun. Sana göre, biz konuşurken o benim düşüşümü planlıyor olabilir."

Kazimir kıkırdar. "İkimiz de biliyoruz ki o ölümlü sana atından daha fazla zarar vermeyi planlamıyor ama lütfen oyalanırken bana bok atmaya devam et. Buna bayılıyorum."

"Eşyalarını ona nasıl bıraktın?"

"Ona odasına geri dönmesini ve ailesinin hayatına değer veriyorsa çenesini kapatmasını söyledim."

"Kelimelerle aran çok iyi," diye takılıyorum. "Cidden, ne talimat verdin?"

"Zamanı geldiğinde onu arayacağımı söyledim. Zamanı geldi mi? Sen Daha ayrıntılı *sorgulayabilmeniz* için onu getirmemi ister misiniz? Yoksa bu 'yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım' dansına devam mı edelim?"

"Saat geç oldu."

"O ölümlü endişeye kapılmıştı. Benim aramamı bekliyor olacak. Ve eğer söyledikleri doğruysa, hiçbir saat çok geç değildir."

Gracen'in neye tanık olduğunu öğrenmekle ilgileniyorum ama daha çok onu tekrar görmekle ilgileniyorum. "Bence söyleyeceklerini dinlemek akıllıca olacaktır."

"Evet, gerçekten de *çok* akıllıca bir seçim." Kendini toparladı ve görevin kendisine verilmesinden memnunmuş gibi kapıya doğru yürüdü.

"Peki ya Kaz?"

Dönüyor, hâlâ yürüyor, kaşları soru sorar gibi kalkık.

"Hıyarlık etme."

Güzel bir hareketle eğilir. "Elimden geleni yapacağım, *Ekselansları*."

Kapımda iki boğumlu bir rap sesi duyuldu.

"Girin." Oturma alanımdaki kanepeye tünediğim yerden kapının gıcırtyla açılmasını ve Kazimir'in içeri girmesini izliyorum. Arkasından Gracen geliyor.

Yataktan sürüklenerek çıkarılmış gibi görünüyor; beyaz geceliği, üzerine alelacele attığı gri yün pelerinle örtülmüş. Saçları dağınık, vahşi bukleler narin yüzünün etrafına dökülüyor.

Onu gördüğümde nabzım hızlanıyor ve bu beni şaşırtıyor. En son ne zaman bir kadından aldığım şey yerine ona bu şekilde tepki vermişim?

Oh, evet... elbette. Prenses Romeria, ona güneşe, Cirilea'ya kadar eşlik ettim ve hain amaçları için beni büyüledi. *Bak nasıl sonuçlandı*, kendime acı bir şekilde hatırlatıyorum.

"İstedığınız gibi, Majesteleri. *Bana ihtiyacınız olursa* dışarıda olacağım." Kazimir, Gracen'e doğru dramatik bir hareket yaparak -daha sonra alay edeceğimi bildiği için- dışarı çıkar ve kapıyı çekerek kapatır Arkasında. İğrenç bir sırıtiş takındığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yok.

Gracen durduğu yerde kalıyor, elleri titriyor, meraklı gözleri odamın tüm inceliklerini araştırıyor. Mum ışığının gölgesinde bile, karmaşık pervazlar ve tonozlu tavanlar görülmeye değer, özellikle de evi olarak adlandırdığı nemli personel odalarıyla karşılaştırıldığında.

Birden Kazimir'in onu ve ailesini kraliçenin odasına yerleştirme şakası o kadar da ihtimal dışı görünmüyor. Onu o sefaletten kurtarmak için bir dürtü hissediyorum.

Ama dilediğim zaman ona erişmek için daha da zorlayıcı bir dürtü.

Arzularım tatmin olur olmaz bu da azalacak.

"Kral olmanın avantajları var, değil mi?" Gülümsüyorum. "Oturabilirsin."

Sanki sersemlemiş gibi sıçırıyor ve öne doğru koşuyor. "Evet, senin Ekselansları." Kanepede yanımda bolca yer var ama o karşımdaki tekli koltuğu seçiyor. Hayal kırıklığım alevleniyor. Bana yaklaşmasını emredebilirdim ve o da buna uyardı ama bunu zorla yapmaktansa kendi iradesiyle yapmasını tercih ederdim.

Kazimir'in Gracen'in yemekhanede endişeden sırılsıklam olduğunu söylerken ne demek istediğini anlıyorum. Elf özelliklerim olmasa bile, ölümlüyü okuyabilirdim. Aceleci, sık nefes alışında, sert hareketlerinde bunu hissediyorum. Bugün kütüphanede, Saoirse'yi ona saldırırken bulduğumda böyle değildi. O zaman da korkudan delik deşik olmuştu, ama oğlunu aramak için kütüphanede yürürken bu korku eridi, endişesi yerini merak ve rahatlığın çekici bir karışımına bıraktı ve tüm öğleden sonra düşünmeden edemediğim bir şehvetle birleşti.

Gracen her ne keşfettiyse, ben onu terk ettikten sonra keşfetmiş olmalı ve şimdi yine endişeli.

"Çocuklarınız uyuyor mu?" Sinirlerini yatıştırmak umuduyla kayıtsızca sordum. "Evet, Majesteleri." Ellerini kucağında kavuşturmuş, kibarca oturuyor.

Benim yanımda rahatsız, ki bu onun için isteyeceğim son şey. "Atticus, yalnız kaldığımızda." Yalan söylemeyeceğim, başlıktan ve son haftalarda saygı duyuyorum. Yine de onun dolgun dudaklarından hoşlandığımı sanmıyorum. Bu resmi bir hitap ve ben Gracen'la çok daha samimi bir şeyler arzuluyorum.

Bu ölümlüde ilgimi bu kadar çeken şey ne? Çok ... ürkek ve çaresiz görünüyor, bana çekici gelmeyen iki özellik. Ama sessiz bir gücü de var. Çocukları için her şeyi yapar. Eğer bir fark yaratacağını hissetseydi, o gün mecliste dizlerinin üzerine çöküp yalvaracağına inanıyorum. Yine de daha önce, onu korkutan o alçak lord karşısında meydan okuma ipuçları gösterdiğini gördüm, muhtemelen hala onu rahatsız ediyor.

"Evet... Atticus," diyor, test ediyor, ismimi duyunca gözleri açılıyor, sanki yüksek sesle söylediğine şaşırmış gibi.

O kadar sevimli ki kıkırdamadan edemiyorum.

Güzel yüzü nadir görülen bir gülümsemeyle kırılır. O daha da güzel. Bu ilahi yaratık nasıl ölümlü olabilir?

"Geri dönmek için acele etmek zorunda mısın?" Sesimdeki ani boğukluğu gideriyorum. "Yoksa kalabilir misin?"

"Suri normalde gece yarısı beslenir, yani *biraz* zamanım var."

Ama çok değil. Saat kulesinin yakında çalmasını bekliyorum.

Hoşnutsuzluğum akıyor.

Beslenmekten bahsetmişken... Dikkatim narin boynuna ve boynunun omzuyla birleştigi yere kayıyor. Geceliğinin düğmeleri bu kez ilikli, altındaki etin lezzetli kabarıklığını görmeme izin vermiyor. Sadece hatırası bile sikimi sertleştiriyor.

Hem kral hem de bekçi olmanın ayrıcalıkları vardır. Gracen'in benim için soyunmasını isteyebilirim. Uzanıp kendini bana sunmasını, damarını bana vermesini isteyebilirim.

Bunu yaparsam benim hakkımda ne düşünür?

Ben asla yapmazdım ama *yapabilirdim*. Benim türümden pek çok kişi *yapardı*.

Bu düşünce tarzı bana işkence etmekten başka bir işe yaramaz. Ayrıca, fetihlerimin istekli olmasını tercih ederim.

"Kazimir benimle paylaşmak istediğın şaşırtıcı bir keşfin olduğunu söyledi."

Yutkunuyor. "Evet, senin... evet. Bizi kütüphanede bıraktıktan sonra." "Devam et o zaman," diyorum.

O keyifli gülümsemesi kayboldu ve yine gergin, parmakları kucağında birbirine dolanıyor. "Oğlum, şatoda dolaşırken bir şeyler toplamayı sever. Tesadüfen bulduğu küçük şeyler, değerli şeyler değil. Genellikle bir tüy ya da taş. Bir keresinde de bir fare." Yüzünü buruşturuyor.

Kıkırdıyorum. "Canlı mı ölü mü?"

"Çok canlı. Gladys için bir hediye idi. Kedilerden biri," diye ekliyor soru sorarken kaşlarını çatıldığını görünce. "Ama bu öğleden sonra kütüphanede sihirli bir iksir bulduğu için çok heyecanlıydı."

"Sihirli bir iksir." Kıvrık saçlı küçük çocuğun bunu söylediğini hayal ediyorum. Çocuklar normalde ilgimi çekmez ama bu çocuk birden fazla kez dikkatimi çekti. Kendisiyle ilişki kurabileceğim küstah ve arsız bir niteliğı var.

"Evet, küçük bir cam şişede." Tepkimi kontrol ediyormuş gibi bana bakıyor.

Tüm espriler kaybolsa da yüz ifademi koruyorum. "Peki bu *sihirli iksiri* nereden buldu?"

"Birinin geldiğini duyduğunda bir silah takımına baktığını, bu yüzden orada olmaması gerektiğini bilerek arkasına saklandığını söyledi. Parlak siyah saçlı bir kadının şişeyi bir kitabın arkasına sokmasını izlemiş. Bana yerini göstermesini istediğimde, beni kütüphanenin şu bölümüne götürdü altın ciltli kitaplar."

"Sicilya Usta'nın baskıları," diye bitiriyorum onun yerine. Saoirse bugün oradaydı, benimle ilgili cildi almıştı. Sahte bir numara, şimdi anlıyorum.

Başını sallıyor. "Onları başka bir şeyle karıştırmak zor."

"İmkansız diyebiliriz." Saoirse daha az akılda kalıcı bir şey seçmeliydi. Gracen'in kaşları çatılır. "Bu haber karşısında şok olmuşa benzemiyorsun."

"Daha önce de söylediğim gibi, bu evlilik bir ihtiyaçtan kaynaklanıyor, istekten değil. Krallığın iyiliği için."

Konuşmak için ağzını açıyor ama sonra duruyor. "Devam et..."

"Yapmamalıyım." Kaşları acı çekiyormuş gibi çatılır.

Artan gergin sessizlikte ateş çıkartıyor.

İç çekiyorum. "Kral olduğumdan beri etrafım yalan söyleyen, entrikalar çeviren ve sözlerini saklayan insanlarla çevrili." Kazimir dışında, hatta o bile

benim hoşuma gitmeyecek kadar sık kabul ediyor. "Bu konuda bir erteleme işime yarayabilir. Dürüst olduğun sürece söylediğin hiçbir şey için cezalandırılmayacaksın Gracen. O yüzden lütfen özgürce konuş ya da hiç konuşma."

Kızardı. "Özür dilerim. Birinin düşüncelerimi duymak istemesine alışık değilim."

"Her ölümlünün durumu böyledir, sanırım." Gerçi Zander da benim düşüncelerimi dinlemekle hiç ilgilenmiyor gibiydi. Kesinlikle tavsiyelerimi hiç dinlemedi.

Başını sallıyor, düşüncelerini toparlıyormuş gibi aramızdaki sehpaye odaklanıyor. "Bana öyle geliyor ki kralını öldürmeyi planlayan bir kraliçe krallık için iyi olmayacaktır."

Hiç de komik değil ama yine de bir kahkaha feryadıyla başım geriye düşüyor. "Oh, tüm bunların ironisi."

Dudaklarına küçük, şaşkın bir gülümseme dokunuyor.

"Anlamıyorum?" "Sanki tarih tekerrür ediyor, öyle değil mi?"

Farkına varır. "Kral Zander ve Prenses Romeria'yı kastediyorsun."

"Evet. Ben de bunu kastetmiştim."

"Ama düşündüm de... kaçtıkları ve muhtemelen birlikte saklandıkları göz önüne alındığında, bu doğru mu?"

"Ybaris Prensesi Romeria'nın ailemi zehirlediği mi? Oh, bu çok doğru. Son kolumu da o mu kirletti? Bu da doğru. Askerlerinin beni öldürmeye çalıştığı? Bunu kanıtlayacak bir yara izim var." Tuniğimi yukarı çekiyorum. Wendeline'in büyüğü bile o merth okunun izini asla silemez.

Gracen'in gözleri önce yara izine takılıyor, ardından aşağıya, çıplak bedenime bakıyor.

İtiraf etmeliyim ki, bu ilgi hoşuma gidiyor. Keşke bana daha yakın olsaydı.

Bakışlarını ellerine indiriyor ama yanaklarının kızardığını ve dudaklarının bir gülümsemeyi bastırmak istercesine birbirine yapıştığını gözden kaçırmıyorum. "Şüphe ediyormuşum gibi görüldüysem özür dilerim. O gün pazarda beni kurtaran kişinin sana karşı bu kadar acımasızca komplo kurması beni şok etti."

"Sadece ben değil, tüm ailem." Gömleğimi serbest bırakıp düşmesine izin veriyorum. "Ama onun aynı kişi *olduğunu* bilmiyorum." Zander'in yakın çevresine onun sözde hafıza kaybını anlattığı günden beri bu konu üzerinde durdum ama hiç konuşmadım. Şimdi bunu bir ölümlüyle bu kadar rahatça paylaşmak istemem aptalca ve pervasızca ama tepkisini ölçmek istiyorum. "Prenses

Romeria saldırı gecesi öldü, buna hiç şüphe yok. Yüzbaşı Boaz gül bahçesinde göğsüne bir merth cıvatası sapladı. Cesedini gördü. Boaz'ın birini tanıyacağına güveniyorum."

"Ama sonra ... nasıl ..." Gracen'in sözleri sürükleniyor.

"O gece Cirilea'ya salınan daaknar'ı duydun mu?"

"*Duydum* ama neye inanacağımı bilemiyorum. Bu sadece söylenti değil miydi?"

Başımı sallıyorum. "Baş Rahibe Margrethe, Malachi'yi çağırdı. Aynı gece, bir de baktık ki Prenses Romeria yeniden hayatta." Kaşları havaya kalktı. "Ve sizce onu Malachi mi hayata döndürdü?" *Birini* hayata döndürdü. Gerçi kim, artık emin değilim.

"Uyandığında kim olduğunu ya da ne yaptığını hatırlamıyordu. Tam bir hafıza kaybı."

"Kendini kurtarmak için yalan söylüyor olabilir."

"Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm. Ama saldırıdan sonra kaledeki prenses, kardeşimle evlenmeden önce yarıktan güneye götürdüğüm prenses değildi. O tatlı ve baştan çıkarıcıydı ve her şeyi doğru söylüyordu. Etrafındakileri manipüle etmek için bir şeyler. Bu mu?" Zander'ın onu aptalca kürsüye çıkardığı günü düşününce gülümsüyorum. "Küstah, zeki ve komik biri ve ölümlüleri gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. *Ve* kardeşimi seviyor."

Gracen bunu özümsemiş gibi görünüyor, daha önceki endişesi artık onu tüketmiyor. "Öyleyse belki de Malachi bize daha iyi bir versiyonunu hediye etmiştir?"

"Belki de." Ama Malachi ona yeni bir hayat bahşetmişti ve karşılığında bir şey beklemeden bunu yapmazdı. Babam her zaman, "Kader, etinizden bir parça koparmadan önce parlak bir parayla gözünüzü kör eder," derdi.

"Sizce Prenses Romeria'nın bu versiyonu Islor'a zarar vermek mi istiyor?"

"Açıkça değil, hayır, ama önemli değil çünkü kardeşime sunduğu rehberlik yine de zarar verecek ve o bunu görmüyor. Ona sırılsıklam aşık. Ayrıca, onun sadece bir versiyonu var.

önemsiyoruz ve bu bize zarar *verdi*. Telafi edilemeyecek kadar. Kardeşimle olan yakın ilişkisi, Islor'un geleceği için yaptığı seçimler... Islor'un pek çok lordu ve leydisi, zehri öğrenmeden önce bile onu asla tahtta kabul etmezdi. Ve şimdi diyarın her köşesinden süzülüp gelen bu zehir, onun damarlarında dolaşan kanın ta kendisi olduğuna göre, niyetinin *hiçbir* anlamı yok."

Gracen düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını ısırıyor. "Turnuva gecesi, sen ... kral olarak atandığında ..." Kelimelerini dikkatle seçiyor.

"Tahtı ele geçirmek için kardeşimin ordusunu kullandığım zamanı kastediyorsun." Sicilya Usta doğru bir şekilde kaydetmeyi seçerse, tarih tarafından nasıl hatırlanacağını biliyorum. Umarım Islor'un iyiliğini düşünmekten başka bir şey olmayan nedenlerimi de yakalar.

"Prens Romeria'yı yakalamış olsaydınız onu idam eder miydiniz?"

"Evet."

Gracen irkiliyor ve bir parçam bu kadar açık sözlü olduğum için pişmanlık duyuyor.

"Ya hafıza kaybı gerçek ya da selefinden çok daha iyi bir manipülatör. Ne olursa olsun, fark etmez. Bize musallat olan zehir onun damarlarında akıyor. Prens Romeria yaşarsa Islor için bir gelecek olamaz. Artık her kim olursa olsun."

Gracen bir süre ellerini inceliyor. "Şato içinde çok fazla dedikodu var. Neyin doğru olduğunu bilmediğim için çok azına kulak veriyorum. Ama Caster Wendeline'in prensesin entrikalarına yardım ettiğini duydum."

"Wendeline rolünü oynadı ama sorgulandığında işe yarar hiçbir şey söylemedi. Açıklayacağından da şüpheliyim." Büyücünün itiraf etmek istediği tek şey, Zander'in onun aldatmacası hakkında hiçbir fikri olmadığıydı.

"Hâlâ hayatta mı?" Gracen'in gözleri parlıyor. Rahatlayarak fark ettim.

"Şimdilik öyle. Henüz işime yarayıp yaramayacağına karar vermedim. Neden, onu tanıyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Yani, onunla kraliyet ailesine katıldığımız gün tanıştım. Prens Romeria bizi onu görmemiz için kutsal odaya götürdü. Mika'nın elini düzeltti."

"Yara izlerini fark ettim. Yanıklar, değil mi?"

"Evet, izinsiz bir elma yedi ve Lord Danthrin bunun için onu cezalandırdı. O günden sonra elini pek kullanamadı ve

sürekli ağrı."

Dişlerim gıcırıyor. İyi ki o gün toplantıda bunu bilmiyordum. Çocukların ağlamasına şaşmamalı.

"Ama Caster Wendeline tüm bunları sanki hiç var olmamış gibi sildi." Gracen gülümsüyor ve sonra kendini tutup ifadesini düzeltiyor. "Bunun için ona minnettarım. Ama onu tanımıyorum."

Gracen'de çok saf ve dürüst bir şeyler var. Karşılaştığı zorlukların bazılarını tahmin bile edemem, bazılarını da tahmin etmek istemem. "Onun iyileştirici dokunuşunu özlüyorum, bunu itiraf etmeliyim." İçimi çektim. Gracen'i buraya önceki kraliçe adayının ihanetleri hakkında konuşmak için getirmedim. "Yani şişeyi tuvalete mi attın?"

"Gardiyanların bizi tekrar aramasından korkuyordum ve cebimde ya da odamın herhangi bir yerinde bununla yakalanma riskini almak istemedim. Bunun neye benzeyeceğini biliyordum." Sesi özür diler gibi geliyor.

"Sen doğru olanı yaptın. Kimse sana inanmazdı. Ama *ben* biliyorum ki bana karşı komplo kurmuyorsun." Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak onu dikkatle izliyorum. "En azından öyle olmadığını umuyorum."

Bakışlarımı tutarak başını sallıyor. "Yapmazdım, yemin ederim." Bir süre sonra nefes nefese "Atticus" diye ekliyor.

İsmimin onun dilindeki sesini seviyorum.

İnlemelerinde de duymak isterim.

Çan kulesi gong çalarak gece yarısını işaret ediyor. "Gitmelisin." İçim hayal kırıklığıyla doluyor. Gracen'le saatlerce konuşabilirdim ve sıkılacağımı hiç sanmıyorum.

"Evet, sanırım yapmalıyım. Suri ne kadar genç olursa olsun, şimdiden saatini doldurdu. Mika ve Lilou çok uyurlar ama bir bebeğin ağlamasına katlanamazlar." Yine de oyalanıyor. Kendi isteksizliğiyle mi?

"Size kapıya kadar eşlik edeceğim." Oturduğum yerden kalkıyorum ve o da hemen beni takip ediyor. Elim sırtının alt kısmına değiyor ve daha önce kütüphanede yaptığı gibi kaskatı kesiliyor. Bundan pek hoşlanmadım. Buna kesinlikle alışık değilim. Bu benim dokunuşum mu, yoksa *herhangi bir* erkeğin dokunuşu mu? Doğurduğu üç çocuğa bakılırsa, ikincisine tamamen yabancı olamaz. Peki Danthrin ona ne yaptı?

Bana bakıp "Ne yapacaksın?" diye sorduğunda soru dilimin ucunda. Seni öldürmek isteyen müstakbel karın hakkında?"

"Başarmasına izin vermiyor musun?"

Kıkırđıyorum. Yürürken kaşları çatık duruyor.

"Beni arayacak kadar cesur olduğun için teşekkür ederim."

"Sana söylemekten korkuyordum," diye itiraf ediyor. "Kendi iyiliğim için değil, oğlumun iyiliği için. O küçük bir çocuk. Geleceğin kraliçesini komplo ve ihanetle suçlayan küçük bir *ölümlü* çocuk."

"Ve onun böyle bir şeye tanık olduğunu söylememden korkuyorsunuz." "Evet."

"Ama yine de öne çıktınız."

"Bunu görmezden gelemezdim. Özellikle de bize gösterdiğin nezaketten sonra." "Yani bana borçlu olduğunu hissettin."

"Evet. Yani, hayır... Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi hissettim."

Öyleydi ama yine de pek çok hizmetçi bunu yapmazdı. "Pratikte, Mika kaç yaşımda, dört mü?"

"Beş."

"*Sadece beş*. Müstakbel kraliçeye karşı tanık olarak gösterilemez. Mahkeme bunu kabul etmez ve ben de bunu yaptığım için aptal olarak görülürüm.

Ne olursa olsun, onun adını vermek onu ve sizi şu anda bana karşı komplo kuran lordlar ve leydiler tarafından tehlikeye atacaktır. Ve ben bunu asla yapmam."

Zor bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Teşekkür ederim, Atticus."

Fates, sesi kulağımda yumuşak bir melodi gibi, beni uyutuyor.

Ya boğazındaki o hızlı nabız? İçindekilerin getirmeyi vaat ettiği coşku? Kesici dişlerimin ortaya çıkmak için yalvardığı diş etlerimdeki yanmayı hissediyorum. Çok uzun zaman oldu. Onu burada daha fazla tutarsam, teklif etmediği bir şeyi almak ve bu süreçte hayatımı riske atmak zorunda kalabilirim.

Elimi sırtına koyup orada tuttuğumda bu kez kaskatı kesilmiyor. "Bu arada, bu rahatsız edici haberi yemek salonunda nasıl paylaşmayı planlıyordun?"

"Oh." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Bir notla birlikte." "Bir not. Ne, bir böreğin içine mi sıkıştırılmış?"

"Bu aslında kötü bir fikir değil," diye gülerek itiraf ediyor. "Hayır, cebimdeydi. Aptalcaydı, biliyorum. Seni yanımda otururken gördüğümde daha da

onu." Bu kelimeyle çenesi gerildi.

"Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun. Neden?"

"Çünkü hizmetkârlara karşı zalim ve seni öldürmek istiyor." Tereddüt ediyor, sonra başını eğerek ekliyor: "Leydi Saoirse ne sizi ne de Islor'un tacını

hak ediyor. Onu ikisiyle de görmek istemem."

Beni uyarmaya gelmesinin sebebi Saoirse'ye olan nefreti mi? Yoksa bana olan kişisel düşkünlüğü mü? "İyi ki riski gördün ve

uzakta. Saoirse'nin senin sadece fırıncı olduğunu düşünmesini tercih ederim."

Gracen'in kalbi hızla çarpıyor - korkudan mı yoksa heyecandan mı?

Bilemiyorum. "Ama ben

Ben sadece fırıncıyım."

Bir tutam saç alnından sarkıyor. Onu geriye itmek için uzanıyorum ve parmaklarımın asi buklelerinin arasından geçmesine izin veriyorum. Saç telleri aldatici derecede yumuşak ve parmaklarım birbirine dolaşmıyor.

"Normalde mutfak personelini komplolar hakkında fısıldaşmaları için odama davet etmem." Bunu yapmak bir krala yakışmaz. Yine de şimdi o burada olduğuna göre Kazimir'in haklı olduğunu kabul ediyorum.

Kraliyet kollarını çevreleyen gelenekler. Onu benim olarak istiyorum, sadece damarlarındaki şey için değil. Etinin sıcaklığını, teninin tadını, altımda parçalanırken çıkardığı sesi hissetmek istiyorum.

Gözleri geldiğimiz yere, ötesine, yatağımın beklediği kapı aralığına gidiyor, sanki düşüncelerimin nereye gittiğini anlamış gibi. "Sabrina hâlâ hayatta mı?" diye sormadan önce tereddüt ediyor.

Son kolumun içinde bulunduğu durumdan bahsetmek, aklımdan geçen açık seçik düşüncelerin üzerine bir kova soğuk su dökmek anlamına geliyor. "Şu an için, evet."

Başını sallıyor ama daha fazlasını sormuyor. Sormasına gerek yok; korkusunun onu ele geçirdiğini hissediyorum. Onu haraç olarak alırsam ve sonra kanı bozulursa Gracen'e ne olur?

Peki ya üç çocuğu?

Annesiz kalmayı hak etmiyorlar.

"Konuşmamızdan kimseye bahsetme, Corrin'e bile. Ve bu gece sana söylediklerimi asla tekrarlama."

"Yapmazdım."

Kapı koluna uzandım.

"Bekle. Bir şey daha var mı?" diyor aniden.

"Evet?" Ona tehlikeli bir şekilde yakın durarak oyalanıyorum. Nefesi tenimde geziniyor, tuniğimin yakası açıkta kalıyor.

"Bu gece Lord Danthrin beni köşeye sıkıştırdığında bir şey söyledi." Sanki anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Rüzgârın buralarda yön değiştirdiğini ve değiştirdiğinde beni geri almak için geri döneceğini söyledi."

Aptal açıkça yakında bir kural değişikliği olacağını düşünüyor. Belki de küçük lordun büyük arzuları onu beklemediğim müttefikler haline getirmiştir. Ne de olsa kurnazdır, vergisinden başarıyla kaçmıştır.

"Beni dinle, Gracen." *Artık benimsin.* Onu bu kadar cesurca sahiplenme isteğimi geri çekiyorum. "Sen ve ailen, koruyucunuz ve kralınız olarak benim himayem altındasınız. Ona *asla* geri dönmeyeceksin. Bunun sözünü verebilirim."

Omuzları çöktü. "Tamam. Teşekkür ederim."

"Benimle ne zaman konuşmak istersen Kazimir'i bul, o ayarlayacaktır. Ama yemek salonuna gelme riskine girmeyin." Çünkü eğer Lord Danthrin ona tekrar saldırırsa, onu durduğu yerde öldürebilirim ve bu bana iyilik kazandırmayabilir. Dürtüyle eğilip dudaklarımın yanağında gezinmesine izin veriyorum.

Keskin nefesi neredeyse sonum olacaktı.

"İyi uykular." Kapıyı açtım, geri adım atarak ondan uzaklaştım.

Kazimir dışarıda bekliyor, yanımdaki Gracen'e bakarken kaşlarını çatıyor. "Bana ihtiyacın var mı... herhangi bir şey için?"

"Evet, lütfen Gracen'e odasına kadar eşlik edin."

İç çekişı yumuşak ama fark edilebilir. Gerçekten de bu gece ihtiyaçlarımı onunla gidereceğimi düşünüyordu. "Evet, Majesteleri."

"Ve Rhodes'u bul." Freywich'in lordunun neyin peşinde olduğunu öğrenmenin zamanı geldi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ZANDER

Romeria yalnız, sessiz bir figür, tünelin ağzında duruyor, pelerini serin esintide sallanıyor, dikkati uzaktaki parlayan ateşlere ve ya bizim olacak orduya doğru müttefikler ya da şafağa kadar ölüler.

Alacakaranlık çöktü ve garip bir kasvet ona yapıştı, düşüncelerinde hala geliştiğini bildiğim paniği örtüyor. Buna neyin sebep olduğunu sormama gerek yok. Suçluluk duygusu kalbini pençeliyor. Yaklaşmakta olan şey için kendini suçluyor; bana, Abarrane'e, Elisaf'a, sırrını bilen herkese asla taraf olmayacağına dair söz verdiği şey için.

Romeria nymphaeum'un kapısını açtı ve önümüzde sadece kaos var.

Tabii Lucretia sapkın bir uydurma değil de gerçeği söylüyorsa. Ama buraya gelmek için yaptıklarımız düşünüldüğünde mantıklı geliyor. Bunu görmeliydik.

Bunu görmeliydim.

"Bunu kabullenecektir."

Gesine'nin kulağıma gelen sesiyle çenem sıkıştı. "Bekleyen bir canavar ordusunu serbest bırakmak ve topraklarımın yönetimi için bir kaderle savaşmak bu mudur?

Bunu kabulleniyor musun? Onun omuzlarına nasıl bir yük bindirdiğinin farkında mısınız?"

"Ben sadece suçlanacak bir şey olmadığını söylüyorum. Tek bir yol dışında başka bir yol yok ve bunu düşünmek kendimizi kandırmak olur. Bu ikiniz için de uzun zaman önce yazıldı ve kehanetin emrettiği şekilde ilerlemeliyiz."

"Suç Romeria'nın ayaklarında değil." Ya da benim bile, ama yanımda duran ve her şeyden kaçıyor gibi görünen büyücü için çok şey bulabilirim.

sorumluluk. "Söyleyin bana *Baş Rahibe*, eğer kehanet göğsüme bir ok yiyeceğimi bildirseydi, düşmanıma yayı verir miydiniz?"

"Kehanet böyle işlemez-" "Ama eğer işlerse?"

Sanki bu soruya vereceği cevabı düşünüyormuş gibi kaşları çatılır.

"Majesteleri, bir sancak dalgalanıyor," diye sesleniyor Loth, gözleri uzaklarda. "Bu konuşmaya daha sonra devam edeceğiz." Çıkışa doğru yürüyorum.

Romeria bana katılmak için hamle yaptı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Ben daha güçlüyüm ama bu senin yanında kendime güveneceğim anlamına gelmiyor." Ben geçtim

Bu eşikte lanetin arzusuyla bugün birkaç kez savaştı ve her seferinde ihtiyacın saldırısı zayıfladı. Yine de... "Bana bir dakika ver."

Başını sallıyor ve ben dışarı çıkarken bekliyor. Ybarisliler güvenli bir mesafeden izliyorlar, şüphesiz gizli şehrin dışına her adım attığında dizlerinin bağı çözülen sürgündeki krala karşı hem meraklı hem de temkinliler. Daha önce Radomir pelerinini çekip dışarı adım attığında -ve lanetin ağırlığı altında parçalanıp fidan formuna geri döndüğünde- korku maskeleri takmışlardı ama Kienen'in liderliğini takip ederek yerlerinde kaldılar.

Bu kez, ihtiyaç bir sıkıntıdan başka bir şey değil - neyse ki - ve saniyeler içinde ortadan kayboluyor.

Akşam karanlığında çok ileride dört siluet at sırtında ilerliyor. Gözlerimin bile seçemediği küçük lekelerden başka bir şey degiller, lacivert ve beyaz Lyndel bayrağı üzerlerinde dalgalanıyor. Ama Telor da onların arasında olacak. O hiçbir zaman teslim olmak ya da savaş başlatmak için haberci gönderecek biri olmadı. Bunun için çok fazla gururu var. "Atım."

Abarrane'nin çağrıya cevap vermesini bekliyorum ama Romeria siyah aygırımı dizginlerinden tutup çikolata-kahverengi atının yanına götürüyor. Ybarisalıların Islor'la olan bu ittifaka dair şüpheleri ne olursa olsun, onu görünce daha da artıyor. Kral Barris'in suikastı hakkındaki gerçek ve Kienen'in beklediği gibi öfkeleri çok güçlü. Hiç kimse Ybaris'in varisinin tahta geçmesine karşı çıkmadı.

Yine de, o küçük ses çılgılık atıyor.

Ancak ilerleyen her gün sadece daha fazla tehlike, daha fazla karanlık gerçek getirecektir. Erişimi olan çok fazla kötü aktör, yapılabilecek çok fazla kolay hata var.

Eğer onu kaybedersem, sanırım tüm bu diyarı yakabilirim.

Eyerime tırmanıyorum. "Bu kadar yetkin bir binici olman inanılmaz.

olmak." Cirilea sokaklarında at sürdüğüm o ilk günü hâlâ hatırlıyorum.

ve müstehcen bir şekilde kabarık elbisesiyle.

"Jarek iyi bir öğretmen." Güzel, berrak mavi gözleri önündeki figürleri seçmeye çalışırken kısılıyor. "Sence Telor Atticus'a burada olduğumuzla ilgili bir mesaj göndermiş midir?"

"Evet, ama oraya kuyruk sokumundan önce varamayacak." Gesine kuşun gün doğmadan Cirilea'ya varacağını doğruladı, kanatları daha önce hiç görmediğimiz bir hıza sahipti. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"
Düşman hattına doğru başımı salladım.

"Ne demek istiyorsun? Ölmemi isteyen insanlarla tanışmayı *seviyorum*," diye mırıldanıyor alaycı bir şekilde. Ama "En azından şimdi iyi bir sebepleri var. Yaptığım şey için Prenses Romeria'yı suçlayamam."

Yüzünü avuçlarımın içine almak, endişelerini öpüp yok etmek istiyorum. Ama şimdi bunun zamanı değil. Belki sözlerim onu biraz rahatlatır. "Sen kader için, kehanet için, politika için bir araç olmuştur. Bu Suç sizin omuzlarınızda değil ve aksini iddia edenleri susturacağım."

"Buna inanıyor muyum bilmiyorum ama söylediğiniz için teşekkür ederim."

Diğerleri de kanatlarımıza doğru at sürüyor, komutanlarımız yanlarımızdaki yerlerini alıyor, Elisaf ve Kienen de onların yanında. Gesine atlarının üzerinde Zorya'ya sıkıca tutunuyor ve Radomir derin örtüsünün içine saklanıyor.

"Önden buyurun, Majesteleri." Abarrane'in atı beklenti içinde sığıyor.

İki sıra halinde ilerlemeye başlıyoruz.

Her şenlik ateşini geçerken tutuşturuyorum ve alevli bir yol oluşturun. Başka bir şey olmasa bile, hain fikirleri olan herkese bir uyarı görevi görmeli. Lord Telor için endişelenmiyorum. O çok prensipli.

Abarrane'nin omzunun üzerinden arkamızdaki askerlere bakışı onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor. "Senden ne gibi numaralar beklemeliyiz, *Ybarisan*?" diye soruyor Kienen. "Küçük cebinde ne saklıyorsun?"

"Büyük bir kılıç, *Islorian*," diye karşılık veriyor Kienen. "Beni etkilemeyeceğinden eminim."

Abarrane'in onun etrafında nasıl sinsice dolaştığını gördüm ve komutanımı iyi tanıyorum. Onu yemlemekten her zamankinden daha fazla zevk alıyor, bu da genellikle onu sırtına alıp kendisi için performans sergilemesini planladığı anlamına geliyor çok geçmeden. Yine de bu onu, daha sonra ona bir bıçak saplamaktan alıkoymayacaktır.

"Yirmi altına bahse girerim," diye fısıldıyor Elisaf ve ben gülme isteğimi bastırıyorum. Onun düşünceleri de benimkilerle aynı.

"Neye yakınlık duyuyorsun, Kienen?" Romeria sorar.

Kaşını kaldırıyor. Belli belirsiz ama yine de bir şey söylüyor. Olur muydu Prenses Romeria, Kienen'i bu cevabı verecek kadar iyi tanıyor mu?

Yaptığı hatayla kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum ama hemen toparlanıyor.

"Aminadav, değil mi?"

"Evet, Majesteleri. Gerçi buna pek güvenmiyorum."

Romeria'nın nabzı bir rahatlama dalgasıyla yayılıyor, kör tahmini şanslıydı.

Ama Kienen'in ona bakışı merakını koruyor ve işe yaradığından emin olamıyorum.

Bu rolü tekrar oynamak zorunda olmasından nefret ediyorum ama Ybarisan bu bedenin içindeki kişinin tahtın varisi olmadığını bilseydi, yine de ona sadık kalır mıydı?

"Gerçek savaşçılar buna hiç güvenmez," diye söze girdi Jarek, ya durumu çok iyi okuduğu için ya da Kienen'e laf sokmak için.

Gülümsüyorum. "Biliyor musun Jarek, seninkini nasıl kullanacağını öğrenmenin sana bir zararı olmaz. Ulysede'nin kraliçesini koruma rolünde kullanabileceğin bir başka geçerli silah."

"Evet, cesedim toprakta çürümeye başlar başlamaz tavsiyenize uyacağımdan emin olabilirsiniz Majesteleri."

Uzaktan gelen sağır edici bir çığlık herkesin dikkatini kuzeye çeker.

"Belki de bu şenlik ateşleri en iyi fikir değildir," diyor Elisaf. "Gecenin içindeki fenerler gibiler."

"Başka bir cadı ortaya çıktığında bunu söylemeyeceksin. Gölgeler," diye karşılık veriyorum, ama o yaratıktan çok daha kötü şeyler de var. En azından ateşle öldürmek yeterince kolay.

"Yuvalarından sürünerek çıkan Nulling canavarlarının sayısı her geçen gün artıyor," diyor Kienen hafifçe. "Bunu gözlemleyen başka biri var mı?"

"Son zamanlarda beklenenden fazlası oldu." Romeria'ya bir bakış atıyorum, çenesinin gerildiğini, sanki her an bir şey üzerimize çullanacakmış gibi dikkatini alacakaranlık gökyüzüne verdiğini görüyorum. "Umalım da bu seferki mesafesini korur. Çizgiyi burada tut." Son şenlik ateşini de geçtik ve alevle olan bağlantım zayıflıyor.

Duruyoruz ve önümüzdeki formların daha net bir şekil almasını izliyoruz. Merkezde Telor'un gümüş-beyaz saçlarını seçebiliyorum. Diğer biniciler miğferlerini takıyor,

Yüzlerini gizliyorlar ama oğlu Braylon'un da aralarında olduğunu tahmin ediyorum. Her zaman küstah olmuştur ve bir savaş öncesinde beni görme fırsatını kaçırmaz.

Telor tek bir elini kaldırır ve yaklaşmayı keserler. Atını ileriye doğru yönlendirir.

Beklediğim gibi, özel bir görüşme istiyor. "Burada kal. Önce onunla yalnız görüşeceğim-"

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," diye araya giriyor Jarek. "Lord Telor Atticus'un emrini uyguluyor ve eğer Ybarisan'ın söyledikleri doğruysa, saflarında açığa çıkmış askerler var."

"Önce Telor'la yalnız görüşeceğim," diye tekrarlıyorum sesimdeki ısırıkla. Abarrane asık suratlı olabilir ama en azından başkalarının önünde beni sorgulamıyor. "Rengard'a güvendiğim gibi Telor'a da güveniyorum. O asil biri. Angajman kurallarına uyar ve müzakere sırasında uygunsuz bir şeye kalkışmaz,

benim hakkımda ne düşündüğüne bakmaksızın. Savunduğumuz şeylerde benzer düşünüyoruz." Ve bunu ona hatırlatmak için kullanabileceğim, bilgi sandığımın derinliklerinde saklı şeylerim var. "Rütbeleriyle ilgili sorunları daha sonra halledeceğiz. Sen burada kal."

"Ona ne kadarını söyleyeceğine karar verdin mi?" Romeria endişeyle kaşlarını çatarak soruyor.

"Hayır, ama bir kez olsun senin yolundan gideyim ve cevabın bana gelmesini bekleyeyim dedim."

"Sana iyi şanslar." Kolumu sıkamak için uzandı.

Derin bir nefes alarak atımı sarp arazide ileriye doğru yönlendiriyorum. Böylesine engebeli bir arazide savaşmak hoş olmayacaktır ama umarım hiç savaşmak zorunda kalmayız.

"Son zamanlarda sürprizlerle dolusun, Zander Ascelin, Adının Birincisi," diye sesleniyor Telor, kendisi ve beyaz aygırı birbiriyle uyumlu lacivert paltolar giymiş. Beni oyalıyorlar, daha uzağa gitmeye zorluyorlar, beni alevimin ulaşamayacağı bir yere koyuyorlar.

"Bu hitabı duymayalı uzun zaman olmuştu."

"Bunu söylemeyeli uzun zaman oldu. Açıkçası sürgün edilmiş bir krala nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum."

"Eski bir dostu ne dersin?" Telor, Hudem'in ayı bana hayat bahşetmeden çok önce Lyndel'in lorduydu.

"Şu anda karşınızda tek başıma durmamın tek nedeni bu. Oğlum buraya gece vakti ve tek başıma görüşmeye geldiğim için benimle kavga etti. Yapamayacağımı söyledi."

sana güveniyorum."

"Danışmanlarım da bu fikirden aynı derecede rahatsız oldular."

Hüzünle gülümsüyor. "Keşke daha iyi koşullar altında buluşsaydık."

Sessizlik sürüyor ve nasıl devam edeceği konusunda mücadele ediyor gibi görünüyor. "Söyle bana Ailis, sevgili Erwynn bugünlerde nasıl?"

Telor yutkunuyor, göze batan tek patavatsızlığının hatırlatıcısı şimdi açıkça aramıza girmiş durumda. Yüzyıllardır aşk konusunda şanssızdı ve Kier'den bir ölümlüye aşık olup onu kaybetmek istemeyerek ona bulaştığında neredeyse pes etmişti. Bu onun için sakladığım bir sırды, onu babamın karşısına çıkarıp cezalandırılmasını sağlamaktansa. Hukukun üstünlüğüne bu kadar bağlı bir adam için, eminim ki bu onun düşüncelerinin ön saflarında yer alıyordur. "O iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Her zaman onun senin için iyi olduğunu düşünmüşümdür."

Boğazını temizliyor. "Kralın bildirisini okumamı mı tercih edersin?"

"Krallığıma ihanet ettiğimi mi? Hayır, özünü anladım."

"Evet, şey... Seni ve Prenses Romeria'yı yakalayıp ikinizi de kralın huzurunda yargılanmak üzere Cirilea'ya getirmem emredildi."

"Ve lejyonerlerimi öldürün, anladığım kadarıyla."

"Onlardan geriye ne kaldıysa, evet. Ve başka kimlerle ittifak kurduysanız."

Kapının dışında duran Ybarisalıları kastediyor. "Seni hayal ediyorum. "Tek başıma ordunuza verebileceğim yıkımın kıymetini bilin." Ben hayatımı Hayatım boyunca yakınlığımın gerçek gücünü diğerlerinden sakladım, bana en iyi hizmet edeceği zamana sakladım. Yine de çok azı tam gücümü gördü. Bir tanesi Leydi Danthrin ve eminim bu haber şimdiye kadar Cirilea'ya ulaşmıştır.

"Majesteleri beni uyardı, evet. Ama o sizin de Kendi türünüzü böylesine yıkıcı bir şekilde yakmak onurlu bir davranış. Dürüst bir savaşta ölmeyi tercih edersiniz."

"Kardeşimin tacımı çalamayacak kadar onurlu olduğunu düşünmüştüm. Peki, onur hakkındaki varsayımlar bize ne öğretti?" Kahkahalarım gecenin içinde boş bir ses.

Lord Telor'un bakışları arkama, Ulysed'e doğru kayıyor. Karanlıkta bile hayranlığı belli oluyor. "Gözcülerim bana Taşkale'nin eskiden var olduğu yerde muhteşem bir geçit olduğunu haber verdi. Onları halüsinojen içmekle suçladım ve tuvalet görevine gönderdim. Sanırım bir noktada özür dilemem gerekecek."

Şimdi gülüşüm gerçek. "Sizi temin ederim ki kapılar gerçek ve arkalarındaki şehir daha da gerçek."

"Burası yeni eviniz mi olacak?"

"Islor benim evim ve her ne kadar sınırlarımız içinde görünse de, *orası Islor* değil."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlayamıyorum."

"Hayır, yapamazsın. Korkarım duyduğun çok şey var, Ailis, ama çok daha fazlasını yapmadınız. Bana konuşma fırsatı verene kadar kararlarınızı ve seçimlerinizi ertelemeinizi rica ediyorum."

"*Yalvar*." Telor'un kaşları çatılır. "Büyük ve güçlü Zander ne zaman *yalvarmış* ki?"

"Asla, kabul ediyorum. Ben çok kibirliyim. Ancak bu durumda, evet, bir zamanlar sadık olan müttefiklerime ve krallığımıza karşı gerçek bir sevgi besleyenlere yalvaracağım. Islor büyük bir tehlike altında."

"Evet, hem ölümlüler hem de ölümsüzler, yerleşmesine izin *verdiğiniz* bu Ybarisan salgını yüzünden her gün ölüyorlar."

Nefessiz kalana kadar zehirden haberim olmadığını iddia edebilirim ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum. "Bundan çok daha derinlere iniyor ve zehir yakında sorunlarımızın en küçüğü olabilir. Ama bunu açıklamak için Islor'u terk etmediğime, onu yıkımdan kurtarmak için çalıştığımı dair bana inanmanız gerekir. Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca, şimdi bana bakarken ve sözlerimi dinlerken, bundan gerçekten şüphe duyuyor musun?"

Dudakları bükülür. "Dinliyorum."

Arkasında, Braylon ve diğerleri eyerlerinde kıpırdanıyor, huzursuzlar, sanki efendilerine saldıracağımı, saygı duymadığımı düşünüyorlar. Sinirden öfkem kabarıyor ama odaklanmaya devam ederek onu bastırıyorum. "Sen ve ben, gecenin geç saatlerine kadar, sayamayacağım kadar çok kez masanın karşısında oturduk ve artık ölümlülerin kanıyla hayatta kalmak zorunda olmadığımız bir dünyanın hayalini kurduk."

"O geceleri ve o fanteziyi hatırlıyorum." Yüzündeki gülümseme kaybolmadan önce sevgiyle gülümsüyor. "Sen ve prensesin benim hayal ettiğimden çok daha karanlık bir yöne gittiniz diyebilirim."

"Bu Kraliçe Neilina'nın gerçeğe dönüşen hayali. Benim değil, yanımda at süren prensesin de değil. Hem piyonu hem de günah keçisini oynuyoruz."

Telor uzaktaki yoldaşlarımı gözden geçiriyor. "Ve kral kardeşin senin hâlâ aşık aptalı oynadığını iddia ediyor."

"Onun kadar az şey bilseydim ben de aynı şeyi söylerdim. Ama Islor'un güçlerini yarıktaki toplaması gerekirken seni benim peşime takarak zamanını boşa harcıyor."

"Ybarisan tarafında büyüyen ordunun farkındayız. Orada askerlerim var."

"Yeterli değil. Saflarınızda hainler olduğunu biliyor muydunuz? Ölümlüler elbette, ama elfler de var."

"Ben yapmadım. Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Prens Tyree zehir dolu sandıkları bizzat teslim etti. Şu anda bizimle birlikte olan sağ kolu buna şahit oldu."

"Nifak tohumları ekmek için yalanlar."

"Muhtemelen," diye katılıyorum. "Ama ben temkinli olmaktan yanayım."

Telor omzunun üzerinden Braylon'a bakarken kaşları çatılıyor. Burada işimiz biter bitmez gerçeği ortaya çıkarmak için onu görevlendireceğine şüphe yok. "Ne beklememiz gerektiği hakkında ne biliyorsun?"

Şu anda paylaşmak istediğimden çok daha fazlası. "Neilina topraklarımızı ilk ve son kez kendisi için talep etmeyi planlıyor. Ybaris'in dört bir yanından Kral Barris'in öldürüldüğü ve çocuklarının katledildiği yalanlarıyla beslenen büyük bir ordu toplanıyor. Hudem'den geçecekler. Askerler ve büyücüler. Mordain'den büyük ölçüde yararlanıyor. Onların elementalleri, en güçlüler."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

"Neilina'dan bir mektup, Ybarisalıları tarafından Romeria'ya teslim edilmiş. Kendim okudum. Doğru."

Küfür ediyor. "Kral bunu biliyor mu?"

"Onu bilgilendirmek için yazdım. Harekete geçip geçmeyeceği başka bir hikaye."

Telor tekrar küfrediyor, atı giderek artan tedirginliğiyle bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Ordular Islor'un dört bir yanına dağıldı ve bu zehrin peşine düştü. Majesteleri'nin odak noktası Cirilea'yı korumak ve Kettling'i bağlamak. Asla toplanamayacaklar ve zamanında yarığa ulaşamayacaklar."

"Hayır, muhtemelen değil. Atticus tahttan hükmetmek dışında pek bir şey yapamaz. Geriye sizin ordunuz, bizimkiler ve yol boyunca toplayabileceğimiz herkes kalıyor. Bellcross'a Rengard'ın yardımını rica eden bir mektup yazdım bile." Neyse ki Theon'un bize verdiği cömert erzaklar arasında ona ulaşmak için eğitilmiş birkaç haberci güvercin de vardı.

Telor'un ağızının köşesi kıvrılıyor. "Ybarisalıları ile savaşmak için Ybarisalıları yarığa getirmek istiyorsunuz."

"Evet. Bir fidan ordusunun yanı sıra."

Kahkaha sesleri yükseliyor. "Sen gerçekten delirmişsin, dostum."

"Yarısını bile bilmiyorsun." Ona sıkıca sarılma dürtüsüyle bocalıyorum. Romeria'yı biraz daha koruyabilirim. Ama daha önce yönetmek için gizliliğe ve yalanlara güvendim ve bu bana iyi hizmet etmedi. Ayrıca, biz bunu daha uzun süre kendimize saklayamayız. Nulling açıldığında değil

Hudem ve sayısız yaratık sürünerek dışarı çıkar. "Ya size iki bin yıl sonra kan lanetinin sonunun geldiğini ve cevapların karşınızda gördüğünüz krallıkta ve onu yöneten kraliçede yattığını söyleseydim? Herkes için barış isteyen biri."

Dudaklarından yavaş bir nefes süzülüyor. "Bu kraliçeyle tanışmayı çok isterim."

"Bunu ayarlayabilirim."

Telor'un arkasında Braylon ve iki atlısı yaklaşıyor. "Gördüğüm kadarıyla oğlunuz beklemek için fazla sabırsızlanmış."

"Yerinizde kalın. Henüz işimiz bitmedi!" Lord Telor arkasına bakmadan emrediyor ama atlılar sabit bir tırısla ilerlemeye devam ediyor.

Arkamda toynaklar daha hızlı hareket ediyor. Diğerlerine yetişmek için acele ediyorlar.

Telor kaşlarını çatıyor. "Bu nesil... nezakete ya da rütbeye gereken saygıyı göstermiyor."

Kıkırdıyorum, Telor'un oğlundan yakınmasını dinlemek geçmişte benzer şeyler söylediğini duyduğum onca zaman için kulağымda nostaljik bir şarkıya dönüşüyor.

Ancak Braylon ve adamları silahlarını çekince bu rahatlık buharlaşır.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ROMERYA

"W Neler oluyor?" Az önce bir adamın kahkahasını duydum. Şimdi Telor'a eşlik eden üç asker yaklaşıyor. Artan karanlıkta görmek benim için zor ama Telor'un onları çağırdığını fark etmedi.

"Emirlere uymayan yavrular," diyor Jarek. "O zaman biz de içeri girmeliyiz."

"Endişelenseydi bize işaret verirdi." Ama Abarrane'nin atı yerinde dans ediyor.

Zander yalnız, alevden çok uzakta. Yine de silahını çekmedi ya da bir şeylerin ters gittiğini ima etmedi. Belki Abarrane haklıdır ama bu oran hoşuma gitmiyor. "Ona bir kalkan yerleştirebilir misin, Gesine?"

"Bu mesafeden olmaz. Özellikle de kafamda bu kuş varken. Dikkat dağıtıcı."

Unutmuşum. Taillok'un görüşünü paylaşıyor ve o da uçuşta. Mesajı göndermek için beklemeliydik. Ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda neredeyse hiçbir işimize yaramıyor.

"Bundan hoşlanmadım. Bir şeyler ters geliyor."

"Kim bu erkek?" Kienen soruyor. "Önde giden."

"Lord Braylon Telor," diye cevaplıyor Jarek.

"Telor'un oğlu." "Neden?" diye soruyorum.

Kienen bakışlarımı karşılıyor, çözemediği bir bulmacaymışım gibi beni değerlendiriyor. "Ne oldu?" Şak diye söyledim.

Atını yukarı çekerek bir zamanlar Zander'in kapladığı yeri dolduruyor. "Tyree ile karşılaşan elf bu miğferi takıyordu."

"Boynuzlu olan. Emin misin?"

"Eminim."

Alarm zilleri çalıyor. Topuklarımı atımın yanlarına vurarak onu ileri fırlatıyorum. Arkamda toynaklar gümbürdüyor ama ben sadece önüme odaklanabiliyorum, kalbim ggsmn içinde kt küt atıyor.

Braylon babasına karşı mı alışıyor?

Yoksa onunla *birlikte mi*?

Her iki senaryo da devamız için iyi sonuç vermez.

Zander haftalardır Lord Telor'u etkileyebileceğine, Lyndel'in sadakatini ve tahtını her seferinde bir haneden geri kazanmanın başlangıcı olduğuna dair umut besliyor.

Dört yakınlık da derimin altında atırđıyor, serbest bırakılmayı bekliyor. Bu hainler. Zander'e bir şey olursa, bulundukları yeri yakıp yıkacağım.

Yaklaşan askerler silahlarını çektiklerinde mesafenin yarısını kapatmıştım. Korkum artıyor. Bir ok ona doğru umadan bir saniye önce Zander'in önüne bir hava kalkanı fırlatıyorum. Görünmez duvara çarpıyor ve sekerek uzaklaşıyor.

Zander kılıcını çekerken metal çınlıyor.

Ama kükreyen Lord Telor'dur. "Bunun anlamı ne!" Atını döndürüp adamlarının üzerine sürüyor. "Yerinizde kalın-"

Braylon Telor kılıcını babasının kolunun altına, zırhın bir açıklığı olduğu yere sokup temizlerken çenem düşüyor.

"Hayır!" Uzun zamandır dostu ve müttefiki olan Zander atından düşüp sert zemine akılırken bağırır.

Braylon ve diğerleri kamplarına doğru geri dönüyorlar.

"Lord Telor'u öldürdüler!" diye bağırıyor çılgın bir ses gecenin içinde. Bağırışlarının duyulması için çok uzaktalar, ama bu yalan çok uzun sürmeyecek

kulaktan kulağa yayılır. Kamplarından hiç kimse Braylon'un saldırısının bu mesafeden, karanlıkta gerçekleştiğini görüp iddiasına inanmayacaktır.

"Telor lmemeli! Kurtarın onu!" Zander atını ileri doğru iter. Arka ayakları üzerinde doğrulup kalkanı tekmeliyor. Yakınlığımlı bırakıyorum ve Zander koşarak uzaklaşıyor, Abarrane, Elisaf, Kienen ve Radomir de hemen arkasından.

Jarek yanımda durdu. "O bir Merth bıağıydı. Böyle bir yaradan sağ çıkamaz."

Atımdan inip Lord Telor'un yan tarafındaki yaradan oluk oluk kan akan cansız bedenine doğru sendeleyerek ilerliyorum. "Bırak da bunun için ben endişeleneyim.

Onlara yardım edin." Jarek bocalayınca, "Bu bir emirdir!" diye bağırdım.

Başka bir şey söylemeden atını dörtmala koşturur.

Zorya, diğerleriyle birlikte hızla uzaklaşmadan önce Gesine'nin atından inmesine yetecek kadar yavaşlar. "Nabızı atıyor mu?"

Parmaklarımı boynuna bastırıyorum. "Evet."

"O zaman çok geç değil."

"Düzelt onu!" Büyücüye yalvarıyorum.

Gesine bir elini yaranın üzerinde gezdiriyor. "Derin. Kuyruksokumunu bırakmam gerekecek ve onu kaybedeceğiz."

"Umurumda değil. Telor ölemez."

"O zaman bunu yapmalısın,

Romeria." "Yapamam!"

Elimi yönlendiriyor ve Telor'un zayıflayan bedeninin üzerine koyuyor. "Bunu daha önce de önemli olduğunda yaptın. Şimdi de önemli."

Tamam. Elisaf. Adrenalin kulaklarımda çınlıyor. "Deneyeceğim. Ama yapamazsam, aptal kuşu unut ve onu kurtar."

Başını sallıyor. "Neyin tehlikede olduğuna odaklanın."

Gözlerimi kapatıyorum, Aoife'in gücünün o rahatlatıcı, serin tellerine uzanıyorum. Lord Telor ölürse ve Braylon'un yalanları adamlarına ulaşırsa...

Zander haklı. Telor hayatta *kalmalı*.

Bu korkuyla, yakınlığının akmasına izin veriyorum.

Yakınlarda bir yerde yer gümbürdüyor.

BÖLÜM YİRMİ BİR

ZANDER

"**T** Babamı öldürdüler! Savaşa hazırlanın!" Braylon'un boğuk sesi bağıırışlar taşır. Ama yeterince taşıyorlar mı? Açık, karanlık ovanın ortasında babasını şişlediğini kimse görmemiş olacak, ama

ona sorgusuz sualsiz inanacaklardır. Telor oğluyla bu görüşme ve akşam karanlığında dışarı çıkma konusunda tartıştığını söylemişti. Şimdi bunun planın bir parçası olduğunu görebiliyorum ve kesinlikle bu sözleri başkalarının önünde söyledi.

Telor ölürse, omuzlarıma asılacak bir başka yanlış suç olacak, ardından o kamptaki adamların her birini öldürmek zorunda kaldığımda işlediğim bir suç daha olacak. Peki o zaman Islor daha da zayıflamış olmayacak mı?

İçimi öfke dolduruyor. Kampın alevleri hâlâ çok uzakta ama Braylon'un haykırıışları gibi benim erişimim de muhtemelen onları bulacak.

Birden atım şahlanıyor, toynaklarının altındaki zemin titriyor. Kienen önündeki erkeklere odaklanmış bir şekilde hızla geçiyor.

Üçünün de toprağa düşüşünü korku ve dehşet karışımı bir duyguyla izliyorum.

Jarek, atını ileri doğru itmeden önce "Ne oluyor lan?" sözünü yakalayabilmem için yanımda yeterince yavaşlıyor.

Kienen elinde kılıcıyla bineğinden atlarken geri kalanımız da yaklaşıyor. Bu kurak ölü topraklarda yanacak hiçbir şey yok, ama neyse ki elf görüşümüzün topraktaki krateri seçmesi için ışığa ihtiyacı yok, düşmüş üç atı ve atlarında sıkışmış, muazzam ağırlıktan ve yaralarından inleyen binicileri sıgdıracak kadar derin ve geniş.

"Böyle hayvanları kaybetmek çok yazık," diyor Elisaf, sesi içten. Bu ırka karşı her zaman yumuşak olmuştur.

Öyle ama şu anda tek hissedebildiğim, geçici de olsa onları durdurduğumuz için duyduğum rahatlama.

"Bu hâlâ hayatta." Zorya, Braylon'u sıkıştıran atı işaret ediyor. "Belki cadı onu iyileştirebilir."

Jarek, Abarrane ve Elisaf çukura düşerken, "Her iki ön bacağı da kırık ve Gesine'nin odaklanması gereken daha önemli şeyler var," diye karşı çıkıyorum.

"Bu ölümlü." Elisaf nabzını ölçmek için çömeliyor. "Ve ölü."

"Diğer ikisi de yakında öyle olmayı dileyecek." Jarek, Braylon'un kollarından tutup atın altından çekerek hayvanın üzüntüsünü ve Braylon'un çığlıklarını kazandı.

Üçüncü asker Abarrane'le dövüşür ama merth kılıcı boğazına dayanır ve onu durdurur. "Bir ölümlü daha."

"Bu Lev." Onunla bir kez karşılaşmışım, yirmi yıl önce Lyndel'e en son gittiğimde. Çocuk denecek yaştaydı, üst dudağında birkaç kıl çıkmıştı.

İlerideki kampa bir kez daha bakıyorum. Gözcüler hâlâ alarm vermemiş, bu da işlerin ne kadar sarpa sardığının farkında olmadıkları anlamına geliyor.

Ama yakında, neden bu kadar uzun sürdüğünü merak edecekler ve bir grup yola çıkacak. "Telor'un adamları cesur olmaya karar vermeden önce onları geri götürelim."

Radomir ve Kienen'in yardımıyla yaralı askerleri yukarı çekiyoruz. Elisaf ve Zorya, bıçaklarını boyunlarına dayayarak birer askeri atlarına çekiyorlar.

Kienen sessizce eyerine geri tırmanıyor.

"O sen miydin?" Aslında bir soru olmasa da çukuru işaret ediyorum. Başını sallıyor.

"Görünüşe göre *cebiniz* Abarrane'nin düşündüğü kadar küçük değil."

"Bunu göreceğiz." Abarrane sinsi bir gülümsemeyle dörtlü havalanır.

Sırıttıyor. "Şunun miğferini tanıdım-" Braylon'a başıyla selam veriyor. "O gün şişeleri toplamak için orada olan elf."

"Bunu daha önce söyleseydin sana asla inanmazdım." "Hiçbir fikrim yoktu ve Tyree de bana hiç söylemedi." Omuz silkiyor. "Açıkçası, o Babasına karşı çalışıyordu ama zehir taşımaktan başka ne amaçla çalıştığını size söyleyemem."

Radomir, "Benim tahminim güç olurdu," diyor. "Lord Telor yüzyıllardır Lyndel'in ve yarığın muhafızlığını yapıyor ve görevi bırakacağına dair hiçbir işaret vermedi. Babandan kurtulmak için suçu şimdiki kralın düşmanına atmaktan daha iyi bir yol var mı?"

"Ve *siz*, tüm bağlantılarınız ve bilgi ağınızla, bundan gerçekten haberdar değil miydiniz?" Ses tonumdaki suçlamaya engel olamıyorum.

Fidan, sanki o siyah gözlerdeki gerçeği okuyabilirmişim gibi, bakışlarımla buluşmak için kapüşonunu itiyor. "Değildim, Majesteleri."

Ona inanmak istiyorum. "Temizlememiz gereken bir pislik var ve görünüşe göre sana teşekkür borçluyum, Ybarisan." Elimi uzattım. Bir barış teklifi.

Kienen ona bakar. "Eğer her şey aynı ise, dürüst olmanızı tercih ederim." "Hangi konuda?"

Telor'un hayatını kurtarmaya çalışan Romeria ve Gesine'nin diz çöktüğü yere bakıyor. "Ybaris'in prensesini oynayan bu kişi kim?"

BÖLÜM YIRMI İKİ

ROMERYA

A Zayıf bir el ön kolumu kavırıyor ve yakınlığımı kırıyor. "Bana ne yapıyorsun?" Lord Telor mırıldanıyor. Moralim yükseliyor. Bilinci yerinde ve konuşuyor. "Hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Kıpırdama ve odaklanmama izin ver."

"Ama sen... Ybarisan'sın." Karanlıkta yüzünün sadece gölgelerini seçebiliyorum, ama Islorian gözleri daha güçlü ve kesinlikle her şeyi seçebiliyor. benim özelliğim.

"Aslında pek çok şeyim, ama bu başka bir zaman için uzun bir hikaye." Atlar yaklaşıyor, Elisaf ve Zorya koşarak geçiyor, her biri hançer ucunda bağlı bir figürle. Zander eyerinden atlıyor ve yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. "O nasıl?"

"Bilinci yerinde. Yarayı kapattım ama zar zor. İçeride hâlâ yapılması gereken çok iş var." İpliklerin örüldüğünü hissedebiliyordum ama hâlâ çok gevşeklerdi.

"Braylon..." Telor fısıldıyor.

"Şimdilik hayatta ama seni öldürmeye çalıştığına göre ona soracak sorularım var." Zander elini kaldırır. "Gesine olmalı-"

"Yapamaz. Eğer kuyruk sokumuna tutunmayı bırakırsa, onu kaybederiz." Çenemi tuttum. "Bunu *yapabilirim* ama konsantre olmama izin vermelisin."

Daha öncekiyle aynı olan delici bir çığlık sessiz geceyi yararak boynumdaki tüyleri diken diken ediyor. Kaynağını bulmak için gökyüzünü tarıyorum. Yükseklerde, ağaran ayın önünden geçen az sayıdaki bulutun arasında büyük, koyu bir gölge daire çiziyor. "Bu da ne?" Tıslıyorum.

"İyi bir şey değil." Zander da görmüş olmalı.

"Onu içine çekiyor," diye fısıldıyor Gesine, sanki canavar onu duyabiliyormuş gibi. "Burası bizim için güvenli değil."

"Pekâlâ. Seni kapıdan içeri sokmamız gerek dostum. Ata binebilir misin?" Zander sorar.

"Binmek mi?" Telor zayıf bir kıkırdama çıkarır. "Nasıl nefes alıyorum ki?"

Zander, Jarek'le birlikte Telor'u yerden kaldırır ve yaralı lordun protesto iniltilerine kulak verir. Onu Abarrane'nin atına bindirirler. "Onu hemen kapıdan içeri sokun. Hemen arkanızdayız."

Biz atlarımıza tırmanırken Abarrane havalanıyor, Kienen de Gesine'nin atına binmesine yardım ediyor.

Yer titrediğinde dizginlerime uzanıyordum. Eros beni hazırlıksız yakalayıp kükredi. Geriye doğru yuvarlanıyorum ve toprağa çarpıyorum, çarpmanın etkisiyle nefesim kesiliyor.

"Romeria!" Zander bir saniye içinde yanımda diz çöküyor, elleri omuzlarımı kavıyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, ama iyi olduğumdan emin değilim. Yerin sarsılmasına ve Eros'un tepki vermesine neden olan neydi?

"Kaderler," diye fısıldıyor Zander, dokunuşundan gerilim akıyor. "Kalkmalısın Romeria. *Hemen* kalkmalısın." Sanki düşmüş küçük bir çocukmuşum gibi beni ayağa kaldırıyor. Birlikte yavaşça geri çekiliyoruz, onun bedeni benimkini engelliyor. Önümdeki hiçbir şeyi seçemiyorum, karanlık her şeyi yutuyor.

Ovanın karşısındaki kampı -tüm o küçük kamp ateşi ışıklarını- göremiyorum.

"Ne oldu?" Atlar ileri geri sürünüyor, binicileri onları yerinde tutmak için mücadele ediyor.

Kimse bana cevap vermiyor.

Gesine'nin küresi cisimleşiyor ve dışa doğru süzülüyor, üzerimizde yükseliyor, yükseldikçe şişiyor, devasa, pullu bir bedeni aydınlatıyor.

"Aman Tanrım." Parmaklarım Zander'in kolunu dehşetle kavrarken, bizden en fazla otuz metre uzakta duran canavarı görüyorum. Grif'in en az beş katı büyüklüğünde ve on katı kadar tehditkâr, alnından bir taç gibi çıkan sivri boynuzları, yarasaya benzeyen kanatları havada duruyor.

"Hiç bu kadar büyük bir şey gördün mü?" Kienen fısıldar.

Var... filmlerde, fantezilerde, ama gerçek hayatta asla. Ateş püskürtebilir mi? Tek bir nefesle bizi olduğumuz yerde yakabilir mi?

"Bununla mücadele edemeyiz," diyor Zander.

"Biz de ondan kaçamayız." Jarek'in sesinde yenilgiyi duyuyorum, imkansız olduğunu düşündüğüm bir şeyi.

Başını kaldırır ve diğer Nulling canavarlarının yaptığı gibi burun delikleri açılır.

"Benim için burada." Garip bir sakinlik bedenimi sarıyor, bunun nihayet son olduğunu biliyorum.

Peki neden saldırmıyor? Orada oturmuş, devasa gövdesine göre çok küçük görünen kurnaz kara gözleriyle bizi izliyor. Eminim her seçirmeyi görebiliyordur.

"Bunu sen bile yenemezsin," diye fısıldıyor Gesine, aniden yanımda dikilerek. Kienen'in atından indiğini fark etmedim bile. "Eros'a bin ve kapıya doğru hızla sür. Ulysede'de güvende olmalısın." Bakışları zümrüt ışığıyla parlıyordu.

Ne yapmak üzere olduğunu anladım. "Eğer ben bununla savaşıyorsam, sen de kesinlikle savaşamazsın!"

"Hayır, yapamam," diye ciddiyetle kabul etti. "Ama sana biraz zaman kazandırabilirim. Herkes için Kraliçe ne pahasına olursa olsun hayatta kalmalı."

"O haklı." Zander kolumu çekti.

"Hayır!" Serbest bırakıyorum. "Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacımız var." Zander'ın Gesine'nin bize ihanet ettiğine inandığı tüm yollara rağmen, o olmadan asla bu kadar ileri gidemezdik. "Daha gidecek çok yolumuz var."

"Yolunu bulacaksın." Gülümsüyor. "Size hizmet etmek benim için bir onurdu.

Şimdi gitmelisin." Elleri yanlarına doğru uzanıyor, gözleri Cirilea'dan kaçtığımız gece olduğu gibi elektriklenmiş bir yeşile dönüyor.

Bu şey onu tamamen yiyecek.

Zander kolumu tuttu. "Romeria-"

"Hayır." Ayaklarımı dikiyorum ve *yakınlıklarımı* çağırıyorum - hepsini. Anında cevap veriyorlar, uzuvlarımda dalgalanıyorlar, birbirlerine sarılıyorlar, enerjiyle titreşiyorlar. Eğer bir mucize olur da bundan sağ çıkarsak, Lord Telor'a verecek hiçbir şeyim kalmayacak.

İç çekiyor. "O zaman sanırım sonumuzu hep birlikte getireceğiz."

Diğerleri kılıçlarını çekerken metaller gecenin içinde çınlıyor. Arkamızda, şenlik ateşleri Zander'in yakınlığıyla alevleniyor.

Canavar meydan okurcasına yere pençelerini geçiriyor ve sonra boynunu uzatarak ateş ışığında parıldayan siyah pullarını ortaya çıkarıyor. Dişlerini takırdatan sağır edici bir kükreme çıkarıyor.

İçimdeki her şeyi fırlatmaya hazırlanıyordum ki birden Bizden birkaç adım öteye koşuyor ve kendini yukarı fırlatıyor, ardından yer sarsılıyor. Huşu ve korku karışımı bir duyguyla izliyorum.

Kanatları onu gökyüzüne taşıyor, Braylon'un düşen atları pençelerinden sarkıyor. Kavrıldığı küçük oyuncaklar gibi görünüyorlar.

Bir an için kimse tek kelime etmez.

Zander, "Fikrini değiştirip geri dönmeden herkes atına binsin," diye emrediyor.

Hiç tereddüt etmeden eyerime atlıyorum ve kapıya doğru koşarken Eros'un yön duygusuna güveniyorum. Her saniyeyi göğsümde hissediyorum - sürükleyici, acı verici derecede uzun saniyeler - yakınlıklarına tutunurken, o şey avını kovalamayı tercih ederse diye onları bırakmayı reddediyorum.

Ybarisalıları bizi yarı yolda karşılıyor, kılıçları çekilmiş ve yüzleri şaşkın, dillerinde inişte görmüş olmaları gereken şeyle ilgili sayısız soru. Ama ben sürmeye devam ediyorum, sadece geçidi geçtikten sonra kendime nefes alma izni veriyorum.

Radomir arkamızdan yaklaşarak, "Böyle bir yaratığın kanıtını daha önce görmemiş olamayacak kadar uzun yıllardır bu dağlarda yaşıyorum," diyor.

"Yarığın derinliklerinde saklanıyor olmalı." Zander bile şaşırmış görünüyor. "Mordain böyle bir canavarı daha önce duymuş muydu?"

"Kahinler *her* türlüünü görmüştür, ancak hangi düzlemde bulunduklarını söyleyemem. Çıgıklarıyla sağır edebilenler, sadece bakışlarınızla karşılaşıp sizi kör edebilenler. Hatırladığım kadarıyla, sığır sürülerini yediği ve ağızlarından çıkardıkları ateşle köyleri yaktığı söylenen büyük kanatlı bir canavar vardı."

"Ejderha mı demek istiyorsun?" Çünkü o şey öyle görünüyordu.

"Onun için herhangi bir isim hatırlamıyorum. Sadece uzun zaman önce gökyüzüne hükmettiğini biliyorum." Bana doğru bilmiş bir bakış attı. Perilerin uzun zaman önce kaybolduğunu söylüyor.

"Bizden ziyade düşmüş atlar için oradaymış gibi görünüyordu," diyor

Zander. Ama yine de beni hissetti.

Karanlık gökyüzünü araştırıyor ama bir şey görmek mümkün değil.

"Umalım da daha fazlası için bu kapıları aşmaya çalışmakla ilgilenmesin."

"Sığacağından bile şüpheliyim." Jarek büyük tüneli inceliyor. "Bunu test etmek istediğimden değil."

"Gelin, Telor'un hayatta kalmasını sağlamak ve Braylon'un bize bilmek istediklerimizi anlatması gibi odaklanmamız gereken daha hayati şeyler var."

Şirketimiz tünelin içine doğru ilerliyor.

Ama Kienen geri çekilir. "İzin verirseniz askerlerimle birlikte dışarıda kalacağım, Majesteleri."

"Yani onun pençeleriyle mi götürüleceksiniz?" Ybarisalılar bize yardım etmek için yola çıkmışlardı. Gerekirse bizimle birlikte ölmek için. "Hayır, içeri geliyorsunuz. *Hepiniz içeri* geliyorsunuz." Kienen ve Radomir savaşmak için kılıçlarını çektiler.

Sadece ölümümüzle sonuçlanabilecek bir savaşta yanımızda.

Kienen'in temkinli bakışları Zander'e kayar.

"Ulyse kraliçesi bunu talep ediyor ve bu yüzden böyle olacak." Çenesini kararlılıkla dikleştirir. "Siz bizim müttefikimizsiniz. Şehrimizin güvenliği sizin olmalı." Dışarıda kalan birkaç fidanı da gözden geçiriyor. "*Hepiniz.*"

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

GRACEN

"G Hadi o zaman! Beni suçlayacaksan ceplerimi kontrol et, olur mu!" Dagny, telaşlı ses tonunu öfke kaplamış bir halde, elindeki kumaş yumağını muhafızın ellerine doğru iter.

Giysileri bir o yana bir bu yana çevirip salladıktan sonra terziye geri fırlatıyor. "Sadece kralın emirlerini uyguluyorum."

"Ve bir ilmeğin ucunda sallanmak yerine düz ayaklarımı yerde tutmayı tercih ederim, bilesin diye söylüyorum." Mutfaktan bana doğru yürüyor, kaşları çatık, yüzünde ısıltılı bir gülümseme var. Yardım edemiyorum ama karşılık veriyorum. Cirilea'ya geldiğimden beri karşılaştığım en dost canlısı insan. "Burada ne arıyorsun, Dagny?"

"Yeni bir elbiseye ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Nerede o? Oh! Şu haline bak!" Uyuyan bebeğe daha yakından bakmak için belinden eğiliyor. "Oyuncak bebek gibi! Dagnar'ımın hiç bu kadar küçük olduğunu hatırlamıyorum. Tabii ki değildi. Bir katır büyüklüğünde çıktı. Neredeyse beni ikiye bölüyordu. Haftalarca yürüyemedim."

Kıkırdıyorum. Dagny'nin kendine sakladığı pek bir şey yok. "Gelinlik nasıl gidiyor?"

"Oh, *korkunç*." Dinlemediklerinden emin olmak için omzunun üzerinden muhafızlara bir bakış atıyor ama yine de sesini fısıltıya düşürüyor.

"Prenses Romeria'nın turnuva günü giymesi için diktiğim elbisenin aynısını dikmem için ısrar etti. Onu görmeliydin Gracen. Ekselansları ..."

Dagny'nin sözleri soluyor, kenetlenmiş elleri geniş göğsüne bastırıyor.

Sonra iç geçirdi. "Ben de aynısını yaptım ve Leydi Saoirse'ye götürdüm, o da benim aptal olduğumu söyleyip bağırmaya başla-

Majesteleri'nin giydiği elbisenin aynısını giyemeyecek kadar zeki! Şimdi bazı şeyler eklemem ve bazı şeyleri de çıkarmam gerekiyor.

Umarım kraliçe olduğu ilk gün beni idam ettirmez. Zaten bana öyle bir baktı ki alevler içinde kalacağımı sandım." Etkili olması için titriyor.

"Bu bakışı biliyorum." Kütüphanede beni Prenses Romeria'nın casusu olmakla su ladığında da aynısını yapmıştı. "Ama düğün neredeyse geldi, Dagny."

"Bilmez miyim! *Gümüş Büyücü* az önce limana geri döndü ve yeni cıvataların gelip gelmediğini bile kontrol edemiyorum çünkü bize izin verilmiyor

Bu duvarların dışında. Kral'ın emirleri! Sanırım Odier fuar için geldiğinde topladığım malların bir kısmını kullanabilirim. Prenses için olan bu güzel malzemeyi Leydi Saoirse için harcamaktan nefret ediyorum."

Dagny'nin hala Dagny'nin hayranı olduğuna dair aklımda hiç şüphe yok. Prenses Romeria, tüm söylentilere ve suçlamalara rağmen. Belki de onu bu kadar çok sevmemin bir nedeni de budur.

"Ve sonra bana ne söyledi biliyor musun? Ben onu iğnelerken hem?" Gözleri büyüyor. "Kralın Takdim Günü'n  bu Hudem'e taşıyacağını söyledi."

"*Bu mu* geliyor?"

Başını sallıyor. "Ve gençler satılacak." "*Ne?*"

Nefesim kesildi.

"Bu doğru. Kralın bir sonraki toplantıda bunu açıklayacağını söyledi." Dün gece bundan hiç bahsetmemişti. "Ne kadar genç?"

"Bir yaş söylemedi. 'çocuklar' dedi. Sanırım bu korkunç zehir karşısında ellerinden geleni korumaya çalışıyorlar. Yine de k      çocukları annelerinin kollarından koparmak korkunç görünüyor." Başını iki yana sallıyor. "Dagnar daha yeni reşit oldu. Zaten  n m zdeki Hudem'de ölecekti ama onunla birkaç ay daha ge irebileceğimi düşündüm."

"Kale personeline katılamaz mı?"

Kaşları  atılır. "Dediğim gibi, benim oğlan bir katır ve bir katır kadar da akıllı. Kraliyet ailesi, genellikle dışı olan daha zarif ve kibar kolları tercih ediyor gibi görünüyor." Omuz silkiyor. "Ama tüm bu olup bitenlerden sonra belki de o kadar seçici olmazlar. Prenses Annika ondan hoşlanabilir mi?"

Zamanı geldiğinde çocuklarımın kale tarafından kabul edileceğini düşünmüştüm ama belki de bu aptalca bir düşünceydi.

Atticus neden dün gece bundan hiç bahsetmedi? Çünkü bunun beni  zeceğini biliyordu, muhtemelen.

"Ama bu kadar saçmalık yeter. Bu senin üzerinde nasıl?" Sade gri yün bir elbise tutuyor. "Uyar mı?"

"Sanırım öyle, ama..." Ellerim un ve domuz yağıyla kaplanmış, yoksa kendime karşı tutardım. "Terzi sensin. Sen söyle."

"Sanırım sana tam uyacak. Ve işte, havalar soğumaya başladığı için senin sıksa oğlun için bunları topladım." Kolunun altına sıkıştırdığı giysileri karıştırarak bir çift kahverengi pantolon ve yün tunik ile sarı bir önlük çıkardı. "Bu da küçük meleğin için."

"Buna bayılacak. Teşekkürler, Dagny."

"Oh, sorun değil." Beni başından savdı. "Eğer elime biraz kumaş geçerse, bir dahaki sefere senin için daha güzel bir şey dikerim."

Mutfak kapısı açılıyor ve Corrin içeri dalıyor, gözleri beni buluyor. "Nerede bu çocuk?"

"Kilerde patates ayıklıyorum."

"Kesinlikle değil! Az önce mahzende onu bekliyordum."

"İlk yemekten sonra aşağı indi!" Oraya varması için ona güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. "Onu aramak için zamanım yok."

Corrin muhafızlara kaçamak bir bakış attıktan sonra çenesini kaldırarak yanlarından geçti. "Burada neler oluyor?"

"Dagny bana yeni kıyafetler getirdi."

Corrin onları incelemek için yanlarına gitti. "İçlerinde bilmem gereken ekstra bir şey var mı?" Lilou'nun elbisesini katlamaya başlarken gözleri bilerek genişliyor.

"En iyisi ben işimin başına döneyim." Dagny diğer parçaları masaya bırakır ve Suri'ye gülümseyerek uzaklaşır.

"Bu da neydi şimdi?" Bu Corrin'in Dagny'ye bir şeyleri dikerken yaptığı ilk çulluk değil.

"Seni endişelendirecek bir şey yok. Ama kendini neye kaptırırsa kaptırsın, sakın sen bulaşma." Corrin Lilou'nun elbisesini yere bıraktı ve katlamak için benimkini topladı. "Dagny dedikoduyla dolu ama mantıktan yoksun."

Dedikodu demişken... "Bana Hediye Günü'nü bu Hudem'a taşıyacaklarını ve çocukları açık arttırmayla satacaklarını duyduğunu söyledi. Leydi Saoirse bunu doğruladı."

Corrin devam etmeden önce elleri titriyor, katlanmış kıyafetlerden düzenli bir yığın oluşturuyor. "Sanırım ne olaksa olacak."

"Ama bu ne anlama geliyor?" Uyuyan bebeğime bakıyorum, taze bir panik dalgası kabarıyor. "Çocuklarımı benden alacaklar mı? Alacaklar mı?"

Mika açık artırmayla satılacak mı?"

"Sen onu boş ver. Ona göz kırpan herkesi ne kadar sorun çıkardığı konusunda uyaracağımızdan emin olabilirsiniz."

"Kayıp çocuk mu?" diye sesleniyor bir erkek sesi. Kazimir mutfağın girişinde oyalanıyor.

Dün gece kapımda kralın arkadaşını bulmak bir sürprizdi ama hoş bir sürpriz olduğu ortaya çıktı. "Evet. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Parmağını sallayarak beni çağırıyor. "Buna bayılacaksın."

"Ah, çocuğum, şimdi kendini neyin içine soktun?" Ağır bir iç çekişle, sabunlu su dolu bir kovada parmaklarımdaki hamur işlerini temizliyorum ve onu dışarı kadar takip ediyorum.

"Bana şu sedir labirentini onun keşfetmediğini söyle." İleride, arnavut kaldırımlı patikalar muhteşem bir dizi ağaç, bakımlı çit ve çiçek bahçesinin içinde kayboluyor. Kraliyet bahçelerini daha önce hiç görmemiştim ama Sabrina, bir insanın bu muazzamlığın içinde kolayca kaybolabileceğini söyledi.

Kazimir kıkırdar. "Öyle olsaydı, onu günlerce bulabileceğimizden şüpheliyim.

Bu taraftan." Beni sağ tarafa, metal kılıçların şakırdama seslerine doğru götürüyor. "Çalıların arasında saklanan bir seyirci keşfettiğimizde, dövüş meydanında sabah rutinimizi uyguluyorduk. Bir muhafız neredeyse onu okla vuruyordu."

Nefesim kesildi.

"Merak etmeyin, ona bir şey olmadı. Kral bunu gerçekleşmeden önce durdurdu."

Kalbim zaten oğlum için korkuyla çarpıyordu. Atticus'tan bahsedince başka bir nedenden dolayı daha da hızlandı. Beni uykusuz bir geceye daha sürükledi, zihnim onun sözlerini evirip çeviriyor, içlerinde bir anlam arıyordu.

Saoirse'nin senin sadece fırıncı olduğunu düşünmesini tercih ederim.

Ben fırıncı değilsem neyim? Cevabı bilsem de bunu şimdi kendime soruyorum. En azından neyi amaçladığını biliyorum.

Kral hâlâ burada mı? Bu sabah onu görmeyi beklemiyordum ve berbat durumda olduğumu anlamak için aynaya ihtiyacım yok. Parmaklarımı saçlarımın arasında tarıyorum.

sakinleştirmeye çalışmak için saçımın gevşek tellerini tuttum. "Umarım Mika'yı biraz korkutmuşsundur. Aksi takdirde onu bir daha çalılıkların arasında bulmayacağınıza söz veremem,

Artık askerlerin nerede talim yaptığını biliyor." Kılıç oyunlarına her zaman hayran olmuştur.

"Bir dahaki sefere izlemek istediğinde duvarın üzerine oturacağına dair Ekselanslarına söz verdi." Kazimir eliyle meydanı işaret eder.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim küt küt atıyor.

Atticus Mika'nın önünde diz çökmüş, ona kılıcı nasıl düzgün tutacağını öğretmek için yumruğunu tahta bir kılıcın etrafında gezdiriyor. "İşte böyle. İşte böyle.

Hazır mısın?" Ayağa kalkıyor ve bir adım geri çekilerek kendi tahta kılıcını kullanıyor. Hava serin olsa da üzerinde bir tunik ve pantolon var. "Hareket edebilmen gerek. Benim duruşuma uy."

Mika, Atticus'un çizmelerini dikkatle incelerken kaşları çatılır ve ayaklarını ona göre kaydırır.

"Güzel. Şimdi bir adım ileri atıp kılıcım la hamle yapacağım ve sen de savuşturacaksın. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Mika beni izlediğimi fark ediyor ve yüzünde bir sırıtma beliriyor, dikkati dağılıyor. "Bak anne! Nasıl dövüşüleceğini öğreniyorum!"

"Bunu görüyorum. Ve herhangi bir öğretmenle değil." Eğildim.

"Ekselansları." Atticus derin gamzelerini göstererek gülümsüyor.

"Umarım bu gizlice kaçmana değmiştir. Corrin seni arıyor ve hiç mutlu değil."

Sırıtsı Atticus'un kıkırdamasına neden olur.

"Güven bana, Corrin'in sana kızmasını istemezsin. Güvecine fazladan tuz koyacaktır. Şimdi git, küçük adam."

"Daha sonra gelebilir miyim?" Atticus'a bakar, mavi gözleri hayranlıkla doludur.

"Yapabilirsin, ama kuralı unutma." Kral parmağıyla onu işaret eder, yüz ifadesi aniden sertleşir.

"Artık çalılıklarda saklanmak yok!" Mika tahta kılıcını bir şangırtıyla düşürür ve koşmaya başlar.

"Mika! Buraya gel ve... kılıcını kaldır." Çoktan gitmişti. Oğlumun arkasını toplamak için ileri atılıyorum ama Atticus orada, çocuğun alıştırma silahını almak için eğilmiş, tuniğı dün gece sergilediğı kaslı gövdesini ortaya çıkaracak şekilde sarkıyor.

Heyecandan bayılacağımı sandım.

"Çok özür dilerim. Kilerde patates ayıklaması gerekiyordu ama bazen onu idare etmek imkansız oluyor."

"Bir çocuğun ruhu için özür dilemeye gerek yok. Etrafta olmak ferahlatıcı." Birlikte bir gardiyanın kapıyı açmasını izliyoruz. Mika koşarak içeri giriyor. "Dürüst olmak gerekirse, gördüğü onca şeye rağmen bunu nasıl koruduğunu bilmiyorum. Ama bence bu annesinden aldığı koşulsuz sevginin bir kanıtı."

Kralın bana ne kadar yakın durduğunun farkındayım. "Bütün çocuklar buna sahip olmalı, değil mi?" Gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğiyorum.

Gülümsemeden önce yüzümde geziniyorlar. "Sende küçük bir şey var..." Uzanarak başparmağını yanağıma sürüyor ve un izini göstermek için geri çekiyor.

Vücudum onun dokunuşuyla ısınırken bile yanaklarım utançtan kızarıyor. "Kaptan beni bulmaya geldiğinde mutfakta meşguldüm."

"Peki bugün ne yapıyorsun?" "Ekmek."

Gülümsemesi bozuldu. "Bu pek heyecan verici değil, değil mi?"

Çocuksu tepkisi beni güldürüyor. "Neden buralarda tatlıya düşkün olan tek kişinin oğlum olmadığını düşünüyorum?"

Eğilip kulağıma alaycı bir şekilde fısıldadı, "Kimseye söyleme."

Nefesi tenimde gezinirken içimden bir ürperti geçiyor.

Uzaklaşırken dudaklarındaki şakacı gülümseme, küçük dokunuşlarının ve fısıltılarının bana ne yaptığını çok iyi bildiğini söylüyor. Biliyor ve kasıtlı olarak tepkimi ölçmeye çalışıyor.

Avlunun diğer tarafında, muhafızlar hünerlerini sergilerken metal kılıçlar şakırdıyor. Bu bana nerede olduğumuzu hatırlatıyor. Sesime güvenmediğim için boğazımı temizliyorum. "Mika buradaki zamanınızı böldüyse özür dilerim."

"Sorun değil. Kılıç ustalığı konusunda şimdiden Kaz'dan daha fazla umut vaat ediyor."

"Bunu duydum!" Kazimir bulunduğu yerden bağılıyor, sırtı bize dönük, dirsekleri meydanın çevre duvarında - dövüş alanını ötesindeki arazinin güzelliğinden ayıran, boyu bir metreyi geçmeyen taş bir yapı.

Uzakta, patika boyunca yürüyen iki salkım söğüt figürü görüyorum. Birini hemen tanıyorum, simsiyah saçlarını karıştırmak imkânsız.

Şuna bakın, bu zehirle yakalandı ama yine de bahçenin tadını çıkarmakta özgür. Bu arada, aynı şişe benim elimde bulunsaydı, artık nefes almıyor olurdum.

"Seni üzen nedir?" Atticus sorar.

Ancak o zaman dişlerimin sıkılı olduğunu fark ediyorum. "Politikadan anlamıyorum, hepsi bu." Ya da belki de onları çok iyi anlıyorum. Dagny'nin sözleri

Leydi Saoirse'nin kötü haberleriyle oyalanıyorum. Tereddüt ediyorum. "Hediye Günü'nü öne aldığınız ve müzayedeye çocukları da dahil edeceğiniz doğru mu?"

Kolay cazibesi kayboluyor. "Bunu nereden duydun?" diye soruyor, sesi aniden sertleşiyor.

"Leydi Saoirse hizmetkârlara böyle söylüyor," diye kekeleyerek geri çekiliyorum. Dagny'nin adını verip başını belaya sokmak istemiyorum.

Müstakbel gelini bahçede gözden kaybolurken gözlerini ondan ayırmıyor. "Nişanlım yersiz konuşuyor." Tepkimi fark etmiş gibi görünüyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "*Sana* kızgın değilim, Gracen."

Korkumu yutuyorum. "Yani doğru değil, öyle mi?"

Cevap vermeden saniyeler geçiyor ve umudum azalıyor.

"Henüz karar vermedim," diye itiraf ediyor sonunda. "Ama başka seçeneğim olmayabilir. Şu anki durumumuz çok vahim. Kalenin içinde, seçeneklerimiz

kolları azaldı. Ve bu duvarların dışında... durum çok daha kötü."

"Ölümlüler idamlara rağmen zehir almaya devam mı ediyor?"

"Her gün daha fazla."

Bu ona bir şeyler anlatmalı. Bu *hepsine bir şey* anlatmalı - birçok ölümlünün mevcut düzende acı çekmektense ölmeyi tercih edeceğini.

İç çekti. "Yakında karar vermem gerekecek."

Dilimi ısırمام, sorduğum soruların cevaplarını bana verdiği için minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama artık onun kulağına sahip olduğum için kendime engel olamıyorum. "Peki kalenin hangi ölümlüleri haraç olarak alacağına kim karar veriyor?"

"Normalde kral ve kraliçe. Bu bir tür büyük bir olaydır ve ölümlülerin kraliyet ailesi tarafından seçilmesi bir onurdur. Düğün nedeniyle bu görevi kız kardeşime verebilirim." Kaşlarını çatı. "Neden?"

"Eğer çocuklarım açık artırmayla satılacaksa-"

"Çocuklarınız sizden alınmayacak. Size bunun sözünü verebilirim."

İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor ama yine de endişelerim yok değil. Eğer

Saoirse kraliçe, ailem ve benim bu duvarlar arasında hala korkacak çok şeyimiz var. En azından birlikte olacağız. Görünüşe göre tüm aileler bu kadar şanslı olmayacak. "Terzi Dagny'den ne haber?"

Kaşları merakla çatılıyor. "Peki ya o?"

"Oğlu yeni reşit oldu ve uygun bir haraççı olmasa bile onu kalenin istihdamında tutmanın bir yolu olsaydı çok heyecanlanacağını biliyorum."

Atticus'un dudaklarında yavaş, alaycı bir gülümseme beliriyor. "Gücünü ve nüfuzunu benim üzerimde kullanmaya mı çalışıyorsun, Gracen?"

"Ekselansları?" Kekeliyorum. "İkisine de sahip değilim."

Yaklaşıyor, tahta kılıçları savuruyor, elleri belimi kavıyor. "Öyle değil mi?" Eğiliyor ve bir an için beni burada, dövüş meydanının ortasında öpeceğinden emin oluyorum. Ama kısa kesiyor, sadece Birkaç santim uzaklaşıp beni inceliyor, gözleri arzuyla kararmış.

Benim için mi?

Kanım için
mi? Hepsi için
mi?

Kavrayışının sıcaklığı elbisemin içinden tenime işliyor. Nefesimi tutup dudaklarımı ayırırken vücudumdaki her sinir ucu baş döndürücü bir beklentiyle titriyor ve onun bir şey yapmasını bekliyorum. *Herhangi bir şey.*

Ne seçerse seçsin umursayacağımı sanmıyorum.

"Ekselansları! Savaş odasında bize katılacak mısınız?"

Yüzbaşı Boaz'ın sert sesi aramızdaki büyüyü bozar gibi oldu.

Atticus elini bırakır ve nefes alış verişi düzensizleşerek uzaklaşır.

"Zamanlaman kusursuz, ama evet, sanırım işe koyulmalıyım." İç çekiyor ve sadece benim kulaklarım için sessizce ekliyor, "Burada işler kontrolden çıkmadan önce. Bir dahaki sefere kadar." Tembel bir selam vererek dönüyor ve uzaklaşıyor.

Ve Atticus'la bir sonraki karşılaşmamızın ne getireceğini merak ederek ciğerlerime bir nefes çekiyorum.

Kazimir tahta kılıçları toplamak için yaklaşıyor. Bir tanesini uzatıyor.

"Benimle birkaç tur atmak ister misin?"

Son birkaç dakika o kadar telaşlıyım ki, sadece kabzaya bakabiliyorum.

"Söz veriyorum, kralın söylediği kadar vasıfsız değilim." Göz kırıyor.

İçimden bir ses Kazimir'in kılıç kullanmaktan bahsetmediğini söylüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim, dönmem gereken bir işim var."

Ve beslemem gereken bir bebek.

Ve akıl sağlığımı geri

kazanmak için. Geri

çekiliyorum.

Ellerini havaya kaldırır. "Neden kimse benimle dövüşmek istemiyor?"

"Eğer bir oyun arkadaşı arıyorsan, eminim oğlum sana yardımcı olacaktır."

Ben uzaklaşırken omzumun üzerinden.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

ATTICUS

"Bu bir şaka mı?" Siyah-gümüş benekli balmumu mührü ve üzerine işlenmiş amblemi daha yakından inceliyorum. "Kardeşim bu mührü mağaraya bir krallık adı verelim mi?"

"Bu Zander'den mi?" Boaz'ın sesi yaşadığı şoku gösteriyor.

"Ya da aynı el yazısına sahip biri." On yıllar boyunca diyarın dört bir yanındaki çatışmalarla uğraşırken kardeşimden gelen mesajlardan sonra, onun karalamasında adımları kolayca tanıyorum. Ama en sarsıcı olan, Wendeline'in kraliyet ziyafetinin olduğu gece ölümlüleri işaretlediği sembolle aynı olan, sert balmumuna damgalanmış kesişen hilal ayları.

"Ne yazıyor?"

Hitabın ilk satırından sonrasını okumadığım için başımı sallıyorum.

"Sevgili Atticus, şu anda aramızın açık olduğunu biliyorum" -kıs kıs gülüyorum- "ama Islor'un iyiliği için bilgimi paylaşıyor ve rehberliğime kulak vermen için dua ediyorum. Birbirimizi son gördüğümüzden beri çok şey oldu. Umarım, daha sonra sert sözler için zamanımız olur. Ama şimdi, sen ve ben, bazılarını anlamaya başlayamayacağın yaklaşan belalar karşısında birleşmeliyiz..." Ayıltıcı sözlerin geri kalanını sessizce okurken sesim kısılıyor. Bu sayfada bana yazan iki farklı el var, üstteki Zander'in, alttaki ise kadınsı bir dokunuşla.

Romeria's.

Her satırı okudukça uzuvlarımdaki gerilim artıyor.

Bu da kardeşimin oyunlarından biri mi? İyilik kazanmak ve anlatıyı kendi çıkarları doğrultusunda kontrol etmek için çevirdiği bir dolap mı?

Daha on beş dakika önce bu haritanın etrafında durmuş, Zander'in o dağlara gitmek için ne gibi bir nedeni olabileceğini araştırıyordum. Şimdi

Her şey benim için siyah mürekkeple, onun eliyle hazırlandı ve deneseydim bunu hayal bile edemezdim.

"Bilmem gereken hayati bir şey var mı, Majesteleri?" Boaz sabırsızlıktan neredeyse dans ediyordu.

Henüz emin değilim. Boğazımdaki endişeyi temizliyorum. "Zander ve Romeria Venhorn Dağları'nın derinliklerinde, Stonekeep'teler."

"Stonekeep." Boaz başını sallıyor. "Kardeşin o ölü topraklarda ne tür bir koruma bulmayı düşünüyor, anlayamıyorum."

"Merak uyandırıcı." Romeria'nın alttaki endişe verici sözlerini tekrar okudum. "Sen herkesten daha uzun süredir hayattasın Boaz. O yer hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece bir yer değil. Benden çok daha eski bir su perisi kalıntısı. Yaşayan herkesten daha eski olduğunu tahmin ediyorum. Kutsal yazılar içeren taş bir duvardan başka bir şey değil."

"*Nymphaeum*, kutsal kitaplarla dolu taş bir duvar ve yine de sen ve ben onun sayesinde nefes alıyoruz," diye hatırlatıyorum ona.

Boaz'ın kaşları çatılır. "Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü Zander, büyücünün yardımıyla orada gizli bir şehir bulduklarını iddia ediyor."

"Binlerce yıldır başka hiçbir büyücünün bilmediği bir şehir mi?" Başını sallıyor. "Kendin görmeyi için seni oraya çekme girişimi."

"Belki de." Burası hakkındaki diğer iddialarını kendime saklayacağım. Boaz *kehanet* kelimesini telaffuz ettiğim için bile delirdiğimi düşünecek. "Ayrıca Kraliçe Neilina'nın Ybarisalılarından ve Mordain'in en güçlülerinden oluşan güçlü bir ordu topladığını ve Islor kargaşa içindeyken topraklarımızı ele geçirmek için Hudem'deki yarığı geçmeye niyetlendiğini iddia ediyorlar. Bu her zaman onun planı olmuştur."

"Yarıktan gelen raporlar da bunu söylüyor."

Tyree beni bu fikirden vazgeçirmeye çalıştı. "Zander benden Telor ve adamlarını Hudem'den önce ulaşabilecekleri kadar askerle birlikte yarığa geri göndermemi istiyor."

"Yani o ve Ybarisan haini Cirilea savunmasızken ona saldırabilecek mi?" Alay ediyor.

"Tüm raporlara göre, sadece birkaç lejyoneri kalmış, bu yüzden ne kadar etkili olacağını bilmiyorum. Ybarisalıları bulmuş olsa da dağlarda konuşlanmış. Buna göre, Telor'la birlikte yarığa doğru yürümeyi planlıyor."

Boaz'ın kaşları çatılır. "*Ybarisans ile* mi?"

"Kulağa şüpheli geliyor." Lejyonerler bir Ybarisan'ın yanında savaşmaktansa bir daaknar ile yatmayı tercih eder. "Ama umutsuz

zamanlar umutsuz

ittifaklar."

"Bu bir oyun Majesteleri. Odağımızı kuzeye çevirmek ve şehrimizin savunmasını zayıflatmak için bir taktik."

"Savunmamız zaten zayıf."

"Bu da onları zayıflatacaktır. Mektupta başka ne yazıyor?"

"Ybarisalılar zehir şişelerini taşımak için bizim ticaret yollarımızı kullanmışlar, ölümlülerin onu yutmak için Hudem'e kadar beklemeleri talimatıyla birlikte." "Belli ki ölümlüler buna kulak asmamış," diye mırıldanıyor.

"*Bazıları* değil. Zehir şimdiye kadar Islor'un her köşesine yayılmış olacak ve çok fazla olduğunu söylüyor. Önümüzdeki Hudem gününü kutlamadan ziyade perhiz günü ilan etmemi istiyor." Elim Bunu denemek için bile yazmam gereken mektupları düşündükçe kramplar giriyor.

"İmkansız. Hudem gelecek hafta! Sadece günler kaldı!"

Boaz haklı, iki bin yıllık ritüeli o kadar kolay durduramam. Yine de onun öğütlerinin Zander'a karşı nefretle dolu olduğunu biliyorum. Kendi kusurları, bir kralı zehirle, diğerini de kraliyete ihanetle kaybetti. Artık ikimizin de bildiği şeyi göremiyor. Kardeşimin hatalarına rağmen, sözleri asla göz ardı edilmemelidir.

"Umalım ki herkesin zehre karşı duyduğu endişe onları düşünmeye sevk etsin.

Yaptığım ya da yapmadığım açıklamalardan bağımsız olarak geleneği takip etme konusunda iki kez düşünmeliyim."

"Bazılarının şimdiden çekimser kalmayı planladığına eminim. Bir de korku tarafından rehin alınmayı reddedecek olanlar var."

"O zaman kendi yataklarını kendileri yaparlar."

"Peki ya Leydi Saoirse ile olan nişanlılığınız? O bunun farkında mı?"

"Öyle." Rengard'ın onu bilgilendirdiğini hayal ediyorum. "Zavallı bir adam olduğumu söylüyor.

bir kraliçe için seçim ve derhal vazgeçmeliyim." Kafamın içinde kardeşimin sesini duyabiliyorum, gelecek yüzyıllar boyunca çekeceğim sefalet için beni azarlıyor. *Tabii* bir hafta bile hayatta kalabilirsem.

Boaz homurdanır. "Bunu söyleyen çok zengin. İddialarının *hiçbirine* güvenmezdim, Majesteleri. Ne de olsa Ybarisan kraliçesinin ulaşıyla geldiler."

"Kuyruksokumu?" Şu vahşi görünümlü yanardöner şey mi? Yarıktan güneye doğru yürürken Prenses Romeria'ya birkaç kez mesaj iletmişti. Bir daha görürsem ona ok saplayacağıma yemin etmiştim.

"Aynen öyle. Ve duyduğuma göre büyücüler tarafından yönlendiriliyorlar. Anne ve kızı muhtemelen size karşı birlikte entrikalar çeviriyor."

"Hayır, Zander Neilina ile birlik olmadan önce kendini hadım ederdi. Bu büyücüleri onu bir şekilde ele geçirmiş olmalı."

"Kısa bir süre önce, işlediği suçlardan sonra Prenses Romeria'yla birlik olması konusunda da aynı şeyi söyledim."

"Onu kesinlikle kazandı," diye katılıyorum. Kardeşim ona umutsuzca aşık.

"Mektupta değerli başka bir şey var mı, Majesteleri?"

Gözlerim sayfanın altındaki kadınsı yazıya takılıyor. Kan lanetini sona erdirmeye kararlı. Bu *imkansız*.

Öyle değil mi?

Birdenbire, keşke çocukken derslerime daha fazla dikkat etseydim diye düşündüm.

Bu soruya cevap verebilecek biri var. Şimdiye kadar konuşmak istemedi ama belki Romeria'nın kendi sözlerini görmek bildiklerini paylaşması için ona ilham verir. Saldırıdan sonraki haftalarda yakınlaşırlar.

"Peri masalları ve yalanlardan başka bir şey değil." Mektubu katlayıp saklamak için yeleğimin içine sokuyorum. Geri kalanı için Boaz'a danışmama gerek yok. Sözlerini şimdiden duyabiliyorum.

Aldatmacal

ar.

İhanet.

Dikkate

almayın.

Hatta bir Ybarisan'ın tavsiyesini dikkate aldığım anlaşılırsa tacı giymeye uygun olmadığımı bile karar verebilir.

"Nasıl yanıt vermek istersiniz?"

"Bu mektubu bana beş dakika önce verdin Boaz. Seçeneklerimi değerlendirmek için bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Elbette. Kuyruksokumu bir tünekte bekler. Ne kadar süreceğini söyleyemem." "Kendisine talimat verildiği sürece orada bekleyecektir. Bir dakika ya da bir

ömür boyu." En azından bir keresinde Romeria bana böyle söylemişti, tam da bu soruyu sorduğumda, bir arabanın üstünde boş boş duran tuhaf şeye bakarken. "Ama Neilina yoldaysa zamanımız yok demektir." Kâğıt ve tüy kalemimi alarak masama doğru ilerledim. Böylesine çılgınca iddialara nasıl cevap verebilirim? istekleri?

"Sizce Tyree ve Annika arasındaki evlilik teklifi onun kararını etkileyecek mi? Yarıktaki rotasını değiştirir mi?"

"Henüz ona ulaştığından şüpheliyim ve ulaşsa bile, taşıyıcısı elimizde olduğuna göre nasıl hızlıca yanıt verecek?"

"Eminim başka iletişim yöntemleri de bulabilir. Ne de olsa o elementallerle dolu bir kulesi var." Boaz'ın dudakları tiksintiyle kıvrılır.

"Belki de. Bu arada, bu fikri daha iyi satmalıyım. Annika." Şu anda kalenin içinde bir yerde, adımı tükürüyor. taş zemine. "Tyree'yi kız kardeşinin bir zamanlar hapsedildiği odalara götürün. Ona kıyafet ve sarsılmadan yiyebileceği yiyecekler getirin. Kapısına üç muhafız yerleştirin ve balkonun altındakileri üçe katlayın. Hepsini merth oklarıyla silahlandırın."

Kapı çalındı. "Şimdi ne olacak?" Bağırıyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve bir muhafız Corrin'e içeri kadar eşlik ediyor. Kıkırdıyorum. Bu bir ilk.

"Bir hanımın hizmetçisi kralla görüşmek istemez!" Boaz havlar.

Ona el salladım. "Sorun değil. Teşekkür ederim. Kısa süre içinde kuyruk sokumu için bir mektup getireceğim."

"Ekselansları." Kovulunca çenesi gerildi, dışarı çıkarken çelik çizmeleri ağırlaştı.

Gülümseyerek sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Bu ilginç olacak."

"Majesteleri," diye başlıyor Corrin, sesi net, çenesi kalkık. Bu ölümlünün cüssesinin eksikliğini -boyu göğsüne ulaşıyor- tavrıyla kapatıyor. Annem ona her zaman değer verir ve güvenirdi. "Fırıncı ile niyetinizin ne olduğunu bilmiyorum-"

"Sen de yapmamalısın. O benim tebaam ve ben de kral olarak ona dilediğimi yaparım," dedim.

"Evet, elbette öylesiniz. Aksini asla düşünmem." Kelimelerini seçmek için duraklıyor. Ya da belki de söyleyebilmeyi dilediği tuzlu kelimeleri ısırmak için. "Ben sadece buraya gelmeden önce ne tür bir bekçiyle karşılaştığının farkında olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

"Yalancı, hırsız, komplocu biri mi?"

Kaşları çatıldı. "Evet, belki o da bunların hepsi, ama ben *ona* yaptıklarını kastediyorum."

Kendini beğenmiş gülümsemem kayboluyor. "Devam et."

"Gracen ve çocukları kaleye geldiklerinde bir deri bir kemik kalmışlardı. O çocukların hayatları boyunca doğru dürüst bir yemek yediklerinden bile şüpheliyim. Ve Gracen... Bir keresinde banyoya girmesine yardım ettim ve"- irkildi-"orada

Vücudunun her yerinde izler vardı. Çürükler ve ısırıklar, daha önce gördüğüm her şeyden daha kötüydü. Hem de çok fazla."

"Bir kol bunları giymemeli." Eğer bakıcıları onlara doğru davranıyorsa, hayır. Diş izleri bile çabucak kaybolacaktır.

"O bir kol bile olmamalıydı!" Corrin'in sesi öfkeyle doluyor. "Bir çocuk taşıyordu. Daha önce hiç tanımadığı bir yabancıнын onu doğurmaya zorladığı *üçüncü* bir çocuk! Yasalara göre-"

"Yasanın ne dediğini biliyorum. Yine de teşekkür ederim." Bu yeni gerçekleri duydukça öfkem kabarıyor.

Dudaklarını büzüyor. "Son dönemine geldiğinde hâlâ düzenli olarak ondan beslenmekle kalmıyor, aynı zamanda diğer bakıcıları da ondan beslenmeleri ve onu *başka* şekillerde kullanmaları için davet ediyordu. Seyircileri severdi." Bana bilmiş bir bakış attı.

Yumruğum tüy kalemimin üzerine kapanıyor ve onu ikiye ayırıyor. Bir vuruş sesi duyuldu.

"Kader, bana bir saat izin ver." Sabahtan beri bir insan geçidi vardı. "Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı Corrin?"

Boğazını temizliyor. "Prenses Romeria onu o korkunç durumdan kurtardığında, Gracen haraç olarak hizmet ettiği günlerin sona erdiğini düşündü ve bu konuda *çok* rahatladı."

Demek Corrin bu yüzden burada. Gracen'a olan ilgimi fark etti ve ikisini bir araya getirdi. Buna şaşırmamalıyım. "Bazen işler değişir. Bilmiyorsan söyleyeyim, kollarım tükeniyor." Yine de sözleri hayal kırıklığını tetikliyor.

"Son zamanlarda kalede bulunmak tehlikeli bir pozisyon," diye katılıyor. "Herkes için çok tehlikeli, ama özellikle de üç çocuk annesi bir kadın için.

kendi hatası olmaksızın kendini bir zindanda ya da idam meydanında bulabilir."

Corrin asla açık açık gelip Gracen'i kolum olarak alamayacağımı söylemeye cesaret edemezdi ama etmiş de olabilir. Meydan okuyan ifadesi de bunu gösteriyor.

"Sanırım burada işimiz bitti. Girebilirsiniz!" Dışarıda bekleyenlere sesleniyorum.

Rhodes içeri giriyor. Kıvrak savaşçının pürüzsüz, umber teni sanki buraya kadar çok koşmuş gibi parlıyor. Kazimir onun arkasında.

"Ekselansları," diye birbirlerini yankılıyorlar.

"Teşekkür ederim Corrin. Gidebilirsiniz."

"Ekselansları." Eğilir ve kaptanları sanki yokmuşlar gibi görmezden gelerek dışarı çıkar.

"Seni zehirlemeye çalışanın o olmadığına emin misin?" Kazimir kapı kapandığı anda söylüyor.

"Bu Corrin'e yakışmaz. Ne buldun Rhodes?" "Dün gece Lord Danthrin'i Port Street'e kadar takip ettim. Ekselansları."

"Ve?"

"Jadelight'ta bir saat geçirdi."

Bölgedeki en pahalı genelevlerden biri. "Son kayıplarının üzüntüsünü bir ölümlünün bacakları arasında mı boğuyor? Yoksul bir lord gibi harcamıyor."

"Duyduğuma göre, bu hafta her gece oradaymış."

"Peki şanssız kadının kim olduğunu öğrendin mi?" Corrin'in bana anlattıklarından sonra, o kesinlikle şanssız.

Rhodes'un koyu kahverengi gözleri gülümsemesiyle birlikte kırışır. "Henüz değil, ama yapacağım."

Daha sonra caddenin karşısındaki Goat's Knoll'a gitti."

"Başka bir damar arıyorsa, bir adım aşağı." Taverna, bira, seks ve kan ya da her üçü için de keyifsiz bir buluşma yeridir.

"O katılmadı."

"Peki Bexley ona ne kadar zaman tanıdı?" Yoksa neden orada olsun ki?

"Onunla buluşmadı. Orada bile değildi. En azından ana odada değildi."

"Bu nadir bir olaydır." Oraya gidip de sahibini bulamadığımı hiç sanmıyorum. "Danthrin kimin için oradaydı o zaman?"

"Önce Lord Spire ile bir içki paylaştı ve güldü."

Düşünceler içinde çenemi ovuyorum. Fernhoth ve Freywich birbirinden fersah fersah uzakta. Birinin diğeriyle ne işi olabilir ki?

"Bir içki hiçbir şeyin kanıtı değildir. Belki de dostça bir sohbetti," diyor Kazimir.

"Spire'in dostane bir yanı yok. Başka biriyle görüştü mü?" "Daha önce görmediğim bazı erkeklerle. Sanırım Kier'den."

"Evlerinden çok uzaktalar. Benim şehrimde ne işleri var?" Ve benim bölgemde, bu konuda.

"Etrafa sordum ve birkaç kaynak onların paralı askerler olduğunu söyledi." "Kime sadıklar?"

"Altını olana, benim tahminim. Ama Kettling'de çok zaman geçiriyorlar."

"Ve böylece arsa kalınlaşır." *Neyin peşindesin, Danthrin?* Kiminle çalışıyor olabilir? Adley, belki? Müstakbel kayınpederimin Danthrin'in Gracen ve çocuklarını geri almasına yardım etme çabaları, kararımı etkileyerek güç gösterisinde bulunmanın bir yolu muydu, yoksa bu alçak lorda yardım teklifi miydi?

Bir şey karşılığında mı? Yine de işin içinde başkaları da olacak. O kadarını biliyorum. "Tavşanımıza göz kulak ol. Bak bakalım başka nerelere zıplıyor. Ve sanırım Bexley'i ziyaret edeceğim. Korumasız."

"Ekselansları." Rhodes başını eğdi.

"Şimdi mi?" Kazimir başını eğiyor. "Günün bu erken saatinde mi?"

O haklı. Normalde şehirde sinsice dolaşmak için hava kararana kadar beklerim. "Bana her zaman kapısı açık." Birden fazla şekilde.

Kıkırdıyor. "Peki Boaz'ın dikkatinden kaçmayı nasıl planlıyorsun?" "Onun için birkaç acil görevim var." Tyree'yi taşımak ve

Bu mektubu göndermek, bana sıvışmak için yeterli zamanı verecektir. Masanın üzerinde önümde duran boş sayfayı inceliyorum. Romeria ve onun çılgın iddialarından ne anlamalıyım? Islor'daki kan lanetinin sonu mu?

Bu haber hoş karşılanır mıydı? Elbette ölümlüler için öyle olurdu, peki ya benim türüm?

Yaşam tarzımıza ne olacak?

Romeria bana zaten bir kez ihanet etti. Tekrar yapmayacağına inanmak için bir sebep yok. Tabii ki ben de ona ya da onun bir versiyonuna ihanet ettim. Şimdi ödeştik mi, yoksa bu, birimiz ölene kadar lekeli iyiliği iyilikle takas etme oyunu mu olacak?

Ona güvenemem.

Mürekkebe yeni bir tüy kalem batırıp mesajımı yazıyorum ve mühürlüyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ZANDER

"I Sizi dinlenmenizden alıkoyduğum için özür dilerim ama sizi görmelerinin, hayatta olduğunuzu ve esirimiz değil misafirimiz olduğunuzu bilmelerinin önemli olduğunu düşündüm." İki yüz askerlik bir birlik

Şafak vakti, cevap istiyorlar ve Islor'un tüm ordusunu saldırı için getirmekle tehdit ediyorlar. Büyük canavarın içeri daldığını gördüler ve büyücümüzü onu Lord Telor'u ve adamlarını öldürmesi için göndermekle suçladılar.

Ulysede'nin tüneline Islor'a ve yaklaşan şafağa doğru yanımda ilerlerken Telor'un yüzü solgun ve uyku dolu. Romeria dün gece onun üzerinde ne kadar çalıştıysa da, henüz iyileşmediği açık. Gesine kuyruk sokumundan kurtulmuş olsaydı, ondan bitirmesini isterdim. "Hayır, bunu yapmakta haklıydın.

Birliğimiz için hiç de hayra alamet olmayan bir hikaye uydurdular bile. Paisley iyi bir asker ama gerçek bir lider değil. Onun aptalca bir şey yapmasını istemiyorum."

İlerideki kapı kapalı. "O eşiği geçmemenizi şiddetle tavsiye ederim. Hâlâ zayıfsınız ve kan laneti sizi ilk kez ele geçirdiğinde çok ağır gelebilir. Bu halinle sana ne yapacağından emin değilim ve Romeria'nın seni hayatta tutmak için harcadığı onca çabadan sonra ölüp gitmeni istemem."

Telor başını sallar. "Çok fazla sorum var."

Kıkırdıyorum. "Ve sana onlara zamanı geldiğinde cevap vereceğimi söyledim."

Dış kapılara ulaştık. Daha önce tehditlerini ileten asker başını eğiyor. "Lordum, sizi görmek güzel. Biz de sizin yok oldu."

"Eğer Majesteleri ve Prenses Romeria -şimdi *Kraliçe* Romeria- olmasaydı, öyle görünüyor ki olurdu."

Askerin -Paisley olduğunu tahmin ediyorum- kaşları çatılıyor, gözleri bana dönüyor. "Lordum?"

"Ordu dağılsın ve bu kapılara doğru yola çıksın. Herkese hitap etmek için bir saat içinde döneceğim." Atını geri döndürür ve başka bir şey söylemeden uzaklaşır, ruh hali kasvetlidir.

Abarrane, Braylon Telor'u dış kapıya doğru götürürken bileklerini bağlayan ipin bir ucunu tutuyor. Üzerinde neredeyse tek bir çizik bile yok. Onun Abarrane, Braylon hıçkırığa hıçkırığa ağlayana, gözyaşları içinde arkadaşının acısına son vermesi için yalvarana ve ona komplo kuranların isimlerini söyleyene kadar her dakikasını izlettirdi.

Abarrane erkeğin boğazını keserek onun isteğini yerine getirdi.

Telor için sadakat ve onurdan daha önemli bir şey yoktur. Braylon idama doğru yürüdüğünün farkında olmalı. Asil bir erkek ve dostum olan babasını öldürmeye çalışmasaydı, Islorialı'ya acırdım.

Telor lejyoner sırasının diğer tarafında ilerliyor, çenesi gergin, bakışları tek oğlundan kaçıyor.

Horik kolu çeker ve kapı yukarı doğru çekilir. Kapının ardında binlerce adam efendilerini beklemektedir.

"Toplandılar mı?" Telor geçit çizgisinin hemen içinde sağlam duruyor. Adamlarının önünde zayıf görünmeye hiç niyeti yok.

"Evet, lordum. Bize verdikleri listedeki yedi ismin hepsi." Paisley sağa doğru başını sallıyor, ölümlü ve elf karışımı yedi askerin zırhları ve silahları çıkarılmış. Dizlerinin üzerinde bekliyorlar.

Abarrane, Braylon'u ipten tutarak dışarı çıkarıyor ve bacaklarının arkasına toynakla vuruyor.

Kemerini bağlar ve diğerlerine katılır.

Bir sıra lejyoner adamların arkasında yerlerini alırken fısıltılar duyuluyor.

Telor'un boğazı zor bir yutkunmayla düğümleniyor.

"Emri benim vermemin bir faydası olur mu?" Fısıltıyla teklif ediyorum.

"Hayır. Bunu hak edenleri sorumlu tutmak yerine sizi suçlayacaklar. O kişi ben olmalıyım." Telor bir iç çeker ve sonra herkesin duyacağı şekilde bağırır: "Lordlarına ve Islor'un dördüncü kralına karşı işledikleri komplo, ihanet ve cinayete teşebbüs suçlarından dolayı, önünüzde diz çökenleri

ölüm." Yavaş ve derin bir nefes alacak kadar duraksıyor ve sonra işareti veriyor.

Lejyonerlerin kılıçları hızlı ve pişmanlık duymadan hareket eder.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

ROMERYA

Iyatak odamın kapısını açtım ve Jarek'in yanında duran muhteşem figüre kaşlarımı çatarak baktım. "Gesine?" Sade bej elbisesini zümrüt rengi ipek bir cüppeyle değiştirmiş ve kuzguni siyah saçları benim

onunla ilk tanıştığında. "Şimdiye kadar kitaplarına dönmüşsündür diye düşünmüştüm."

"Günaydın, Romeria." Selamlamak için başını eğiyor. "Ya da iyi günler demek daha doğru olur. Ve evet, birazdan kütüphaneye döneceğim ama önce seni görmek istedim. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir kamyon çarpmış gibi." Ulyse'de'nin güvenli bölgesine girdiğimizde, Lord Telor'un yarası üzerinde çalışmaya geri döndüm ve oğlunun kılıcının verdiği hasarı onarmaya çalıştım. Yaram iyice iyileştiğinde Zander beni yatağıma taşımak zorunda kaldı, enerjim tükenmişti.

Ama şimdiden, özümün derinliklerindeki o tanıdık ve rahatlatıcı vızıltı geri döndü, güç kaynağım yenilendi.

"Kamyon mu? O da ne?"

Kıkırdıyorum. "İçinde oturduğun ve seni bir yerlere götüren bir şey. Neyse, boş ver. Telor nasıl?"

"Biraz yıpranmış ama iyileşecek." Gülümsüyor. "Benim yapabileceğim kadar iyi yaptın."

"Bundan emin değilim ama... teşekkürler."

Jarek duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlamış. "Ne kaçırdım?" diye soruyorum.

"Bakalım." Savaşçı bizi koridorun sonuna götürüyor. "Braylon ve komplocularını şafak vakti kapının dışında infaz ettik. Emri Telor verdi."

Bu nasıl bir şey olmalı? Herhalde oğlunun seni öldürmeye çalışması kadar acı vericidir.

"Ve Iago geri döndü."

Bu haberle duruşum rahatlıyor. "O nasıl?"

"Yaşayacak. Şimdi dinleniyor. Yine de senin iyileştirmene ihtiyacı var, çünkü onun kafasında hâlâ bir kuş var." Çenesini Gesine'ye doğru uzatıyor.

"Bağlantınızı kaybetmediniz mi?"

Başını iki yana sallar. "Neredeyse, ama hayır." "Peki fidanlar içeri girdi mi?"

"Evet. Muhtemelen hâlâ köprüde oturmuş güneşe bakıyorlardır."

Gülümsedim. Keşke güneş doğarken tepkilerini görmek için orada olsaydım. "Ve

Ybarisans?"

"Onlara meyve bahçelerinin yakınında bir alan verdik ve son gördüğümde tüm meyvelerimizi çekirge sürüsü gibi yiyorlardı."

"Aylardır dağlarda saklanıyorlar. Ne yiyorlardı?"

"Siz Ybarislilerin yediği şey... dallar ve meyveler." Jarek omzunun üzerinden bana sırtıyor.

"O ejderha geri döndü mü?"

"Hayır. Seni savaş odasında bekliyorlar. Sana ihtiyaçları var ve konuşacakları çok şey var." Jarek hızını artırıyor ama konuşmamız için bize zaman tanıyor gibi görünüyor.

"Kuyruksokumu Cirilea'ya ulaştı ve mesajınızı ilettili. Yanıt bekliyor," diyor Gesine.

Bir zamanlar binlerce kilometre ötedeki bir yere bir düğmeye basarak anında mesaj gönderebildiğim bir dünyada yaşadığımı düşünmek. Şimdi ise Nulling'den gelen sihirli yakıtlı kuş canavarlarına ihtiyacımız var. Bu düşünce dudaklarıma kısacık bir gülümseme getiriyor. "Sence Atticus cevap verecek mi?"

"Bu alışlagelmiş bir şey, ama Atticus geleneklere saygı göstermiyor."

"Hayır, sanırım yapmadı." Kardeşinin nişanlısıyla uyur ve sonra kralın ordusunu kaçıtır ve bir arena dolusu insanın önünde kralın tacını çalar. Islorians? Protokole uyduğu için kimse Atticus'a altın yıldız vermeyecek.

"Yine de bir tane göndermesini ve bunun yakında olmasını umuyorum."

Başını uzatır

bir sarsıntı. "Yesenia'nın durumunu şimdi gerçekten anlayabiliyorum. Bu sürekli çift görmeden kurtulduğu için rahatlamış olmalı."

"Bu beni delirtir." Ama aklımdaki şey bir kuş değil. "Dinle, dün gece ve o ejderha... canavar... şey hakkında." Bu sabah soğuk terler içinde uyandım, o birkaç anın anısı, bunun benim için gerçekten bir son olduğuna inanmak, canlı bir kabus. Uzun sürdü

rahatsızlık ve korkudan kurtulmak için dakikalar harcadı. "Benim için yapmaya istekli olduğun şeyi takdir ediyorum." Hepimiz için. Ne kadar hızlı hareket ettiğini, kendini ne kadar güçlü bir şekilde havaya fırlattığını gördüm. Kaçmayı kabul etseydim ve o saldırsaydı, kapıya zamanında ulaşabileceğimizden şüpheliyim ama Gesine'nin şu anda yanımda yürümüyor olacağına hiç şüphe yok. Ondan geriye hiçbir şey kalmazdı.

Benimkini kurtarmak için küçük bir şans uğruna kendi hayatını vermeye hazırды.

Gesine'nin dudakları aralanır ama kelimelerini seçmek için duraklar. "Senin ve kralın inandıklarının aksine, benim tek amacım sana bir kehaneti gerçekleştirme yolculuğunuzda size rehberlik edecek."

"Size inanıyorum. Keşke gerçeği bizden saklamak yerine bize güvenmeye başlasanız."

"Bazen ilerlemenin tek yolu iyi niyetle ve izin almadan hareket etmektir."

Çünkü asla aynı fikirde olmayacağımızı biliyor. "Kehanet çoktan gerçekleşmiş gibi görünüyor. Perilerin ve Malachi'nin artık bana ihtiyacı yok, bu yüzden benim için kendini feda etme."

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Herkesin Kraliçesi topraklara barış getirecek ama bunu bir canavarın karnından yapamaz."

"Sanırım değil." Bütün olarak yutulma düşüncesi beni ürpertiyor. "Ama görünüşe göre bir canavar ordusunu ve Malachi'yi Nulling'e davet etmişken nasıl barış getirmem gerekiyor, bilmek isterdim. Peki, eğer Başka düşüncelerinizi ya da endişelerinizi saklıyorsanız, şimdi bunları paylaşmak için iyi bir zaman."

"Bu duvarlar arasında hala öğrenecek çok şey var. Eğer bir şey keşfedersem, ilk öğrenen sen olacaksın. Söz veriyorum."

Büyük salona ulaşıyoruz. Zorya bekliyor, elleri kalçalarında, yüzündeki sinirli ifade yanında durduğu su perisi gargoyle'dan daha sert.

"Sanırım bu ejderha yarattığı ve önümüzdeki günlerde karşılaşabileceğimiz diğer yaratıklar hakkında bulabildiğim her şeyi bulmaya gitmeliyim." Gesine dudaklarını büzüyor. "Sanırım içine girmek üzere olduğun konuşma, daha önce umduğundan daha fazla açıklık gerektirecek."

Zander, Kienen'in beni sahtekâr olarak adlandırdığı ve gerçeği öğrenmek istediği konusunda beni çoktan uyardı. Telor benim iyileştirme yeteneğimi ilk elden biliyor, bu elflerin yapamayacağı bir şey. "Bunun sadece bir an meselesi olduğunu biliyorduk. zaman."

"Unutmayın ki siz bir kraliçesiniz ve onların neyi bilmeleri gerektiğine siz karar verirsiniz."

"Herkes sonsuza kadar yalan söyleyemem." Devam etmek çok zor.

"Yalan söylemeyi önermedim, sadece bazı ayrıntıların söylenmemesinin daha iyi olduğunu, diğerlerinin onurlu bir amaç olan davaya yardımcı olacak şeylere odaklanmasına izin verdiğini söyledim."

"Yaptığın şey bu, Gesine. Ve bu iyi hissettirmiyor." Dikkatimizi dağıtabilecek, seçimlerimizi başka yöne çekebilecek ayrıntıları saklıyor. Yine de burada, kan lanetinin ortadan kalktığı bir şehirde duruyoruz. Belki de haklıdır.

Belki de saklanmayı bırakmanın zamanı gelmiştir.

"Kehanet her zaman bir yolunu bulur." Tereddüt ediyor. "Yollarınızın birlikte ilerlemesinin önemini vurguladığımı biliyorum ve hala inanıyorum ki

Ancak Ekselansları'nın odak noktasının yarıktaki Islor'u birleştirmeye kayması gerekirken, bu paha biçilmez zamanı bilgi edinmek için kullanmanızı tavsiye ederim."

"Yani, Zander oraya giderken Ulysed'e mi kalayım? Gesine, yapamam. -"

"*Lütfen*, bu konuda beni dinleyin, size yalvarıyorum." Gesine ön kolumu kavıyor, kaşları çatılmış. "Lucretia şu anda en değerli varlık. Benden çok daha değerli. Onun bilgisi ikinizin de yakında vermeniz gereken kararlarda hayati önem taşıyabilir."

Bu da o yılanı yaratıkla birlikte mahzene geri dönmek anlamına geliyor. "*Eğer* benimle konuşursa."

"Sen onun kraliçesisin. *Sadece* seninle konuşacak. Hâlâ öğrenecek çok şey var, ima ettiği ama açıklamadığı şeyler. Bu Nulling de ne?

Ordu mu? Sizin *için* savaşabileceklerini ima etti." "Şimdiye kadar tek yaptıkları bizi öldürmeye çalışmak oldu."

"Dün geceki canavar bunu yapmadı ve senin ne olduğunu biliyordu. Onun gücünün seninle *birlikte olduğunu* hayal edebiliyor musun?" Yeşil gözleri genişledi.

Yarık geçidinin neye benzediğini bile bilmiyorum ama o devasa bedenin tam ortasında oturuyor olması caydırıcı olmalı. "Neilina iki kere düşünürdü."

"*Herkes* iki kere düşünür. Bunu araştırmalısınız. Sayfalarda bulabildiğim her şeyi araştıracağım ama Lucretia'nın daha iyi bir kaynak olacağına inanıyorum. Ve unutmayın, o odada sizi bekleyen askerler ve lordlar var ya? Onlar büyücü yakınlıkları ve kaderleri hakkında derin bilgiye sahip değiller. Kan lanetinin sona ermesinin, büyücünün kaderini açmakla el ele

gittiğini bilmiyorlar.

nymphaeum kapısı. Perilerin iyi ya da kötü neler yapabileceklerini bilmiyorlar."

"Biz de öyle."

"Bulmanız gereken şey de bu. Bunu yapabilecek tek kişi sensin ve eğer yarıktaki olursan yapamazsın." Bileğimi nazikçe sıkan Gesine merdivenlerden aşağı süzülüyor, Zorya'ya hoş bir gülümseme sunmak için duraklıyor -sanki savaşçı kaşlarını çatmamış gibi- ve birlikte, yan yana ayrılıyorlar.

"Cadının dün geceki cesareti takdire şayandı, hakkını vermeliyim," diye homurdanan Jarek, anlatılmamış itirafların beklediği savaş odasına doğru merdivenleri tırmanırken yanımda sıraya giriyor.

Tereddüt ediyorum, yaklaşan konuşmanın ağırlığı omuzlarıma çöküyor. "Dinle Jarek, hiç konuşmadığımız bazı şeyler var, muhtemelen çok yakında duyacağın şeyler ve bunları duymanı tercih ederim önce benden. Ne de olsa benim komutanımsınız." Bir süre sonra ekliyorum. "Ve benim arkadaşım."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Söylesene Romeria, ahmağın teki gibi mi görünüyorum?"

İçimden bir espri yapma isteği geliyor ama onu bastırıyorum. Şimdi ciddi konuları mizahla saptırmanın zamanı değil. Onun tepkisi konusunda bu kadar gerginken olmaz.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bazı şeyleri fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Ölümcül bir Merth kılıcı yarasını nasıl iyileştirdiğin gibi. kaçıp gittin. O ölümlü embesili kurtarmak için bir mağaranın taşlarını nasıl ufaladığınızı. Norcaster'daki bir idam meydanında ölümlüleri korumak için bir ateş çemberini nasıl tutuşturduğunu. Ama en sevdiğim, bana elini bile sürmeden beni nasıl havaya fırlattığın." Sihirbazlık yeteneklerimi gösterdiğim tüm yolları sanki katalogluyormuş gibi sıralıyor.

Her bir örneğin farklı bir yakınlığı olduğunu gözden kaçırmıyorum. Tam olarak dört tane.

"Ya da kanının onlarca yıldır mühürlenmiş bir krallığın kilidini nasıl açtığını Binlerce yıl, ve şimdi, o mahzen yılanına göre, perileri serbest mi bıraktınız?" Jarek sahanlıkta durup dikkatli bakışlarımla karşılaştığında dudaklarından acımasız bir kıkırdama dökülüyor, kara mizahı parıldıyor.

"Yani sen sadece güzel bir yüz ve iyi vakit geçirme aracı değilsin, öyle mi?"

"Bana biraz kredi ver, Romeria. Yeterince şeyi bir araya getirdim. Belki nasıl ya da neden olduğunu bilemeyiz, ama işin içine kader girdiğinde, bu pek

önemli."

"Ve sen hâlâ buradasın." Dudağımı ısırdım. "Neden hâlâ buradasın?" Jarek Ybarisanlıları ve Mordain'i eşit miktarda hor görüyor, ki ben de ikisiyim ve şimdi tehlikeye attığım Islor'u korumak için her şeyi yapar. Yine de haftalardır yanımda duruyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Kapıyı çekip açarken çenesi gıcırıyor.

Sanırım bu konuşmayı daha sonra bitireceğiz.

"... Braylon'un dün geceki hareketlerinden sonra iddiamdan şüphe etmek için bir neden yok," diyor Kienen, ses tonunda sıcaklıkla. "Eğer prenses sadece-"

Savaş odasına girip taş kesilmiş yüzlerle karşılaştığımda tartışma kesiliyor. Kalbim boğazımda düğümleniyor ama çenemi kaldırıyorum.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Biraz daha dinlenmem gerekiyordu."

"Özür dilemene gerek yok." Zander'ın ifadesi hiçbir şey

söylemiyor. "Bu bir ilk," diye alay ediyorum kuru bir şekilde.

Bu, dudaklarının köşesinde en küçük bir seğirmeyi hak ediyor.

Lord Telor haritanın en ucunda duruyor. Solgun teni, onun için yeterince şey yapıp yapmadığını merak etmeme neden oluyor.

Zander bir keresinde bana Lyndel'in efendisine taklit edebileceğim kadar içten bir gülümseme sunmamı söylemişti ama artık taklit etmeme gerek yok. Benimkini almaya gelmiş olsa bile, onun hayatını kurtarabildiğim için rahatladım. "Uyandığımı duydum."

"Senin sayende, öyle görünüyor." Gülümseyerek karşılık verdi ama ayaklarımı öpmesini bekleyemezdim. Dün geceye kadar bir numaralı düşmanıyım. Belki hâlâ öyleyimdir. Belki de kendi oğlunun onu nasıl öldürmeye çalıştığına daha çok odaklanmıştı.

Telor ve Kienen'in yanında Radomir ve Elisaf var. "Abarrane nerede?" Dost canlısı bir yüz değil ama bir kadın. Şimdi etrafım erkeklerle çevrili.

Zander, "Mahkûmlarla geçirdiğim uzun bir gecenin ardından dinleniyorum," diyor.

Telor'un çenesi gerilir. "Ybarisan oğlumun sizinle ve halkınızla birlikte çalıştığını söylüyor. Bu doğru mu?"

Ve Prenses Romeria maskaralığı yeniden başlıyor. "Kienen saldırıdan sadece birkaç dakika önce oğlunuzun ihaneti konusunda beni uyardı. Eğer o olmasaydı, sen ölmüş olurdun. Zander da muhtemelen. Eğer doğru söylüyorsa, ona inanırım."

"Oğlumla kardeşiniz arasında yapılan anlaşmadan haberdar olmadığınızı mı iddia ediyorsunuz?" Telor'un sesi keskin. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Gerçeği bilseydin o kadar da zor olmazdı.

"Yarığı geçen Prenses Romeria, Neilina'nın entrikalarından ve bu entrikalara dahil olan kilit oyuncularından haberdardı ama karşınızda duran prensesin bundan tamamen haberi yoktu," diye cevaplıyor Zander benim için.

"Duyduğumuz 'hafıza kaybı' bu mu? Atticus buna dayanarak masumiyetinizi iddia edebileceğinizi söyledi."

Kienen'in bakışlarıyla karşılaştım. Ona neye yakınlık duyduğunu sorduğumda takındığı aynı hesaplayıcı bakış. Bunu şimdi birden fazla kez gördüm. Kim olduğumdan şüphe ediyor ama yine de dün gece önemli olduğunda sesini yükseltti. Mücadeleye katıldı ve Braylon'un kaçmasını engelledi. Ejderha yere indiğinde bana güvenmese bile omuz omuza durdu.

Tyree'nin Kienen'i beslemek için neden hazır yalanları olduğunu anlıyorum. Kienen'in hazmedebileceği yalanlar, çünkü askerin Ybarisan tacının onları görevlendirdiği gerçeği hazmedemeyeceğini biliyordu.

Ondan bu yolda devam etmesini istemiyorum. Ondan Ybaris'in yaptıklarını düzeltmeme yardım etmesini istiyorum. Bunu yapması için onu *daha fazla* yalanla beslememiz mi gerekiyor? Ayrıca, bunun için çok geç. O çok zeki; çok şey gördü. Eninde sonunda, Ybaris'in yönetici ailesinin artık sadakatini hak ediyor.

Keşke onu anlamak için daha fazla zamanım olsaydı ama yok ve ne onu ne de Ybarisalıları kaybetme riskini göze alamayız. Koca bir ulustan sadece iki yüz elli dört kişi olabilirler ama onlar da bir başlangıç.

"Evet. Ve hayır." Gesine'nin öğüdü aklımda çınlıyor ama bu maskaralığa daha fazla devam edemem. "Sana söylemek üzere olduğum şeyi kimseye açıkça itiraf etmedim-"

"Romeria." Beni uyarırken Zander'in sesini korku kaplıyor.

Ama kalbimde ne yapmam gerektiğini biliyorum. "Gerçekler konusunda onlara güvenemezsek, insanların hayatları konusunda bize güvenmelerini bekleyerek daireler çizmeye devam edemeyiz."

Ben masanın başına doğru ilerlerken dişlerini gıcırdatıyor ama itiraz etmiyor. "Yirmi beş yıl önce Kraliçe Neilina bir element büyücüsünü Aoife'ı çağırmaya ve Islor'a karşı bir silah yaratmaya zorladı. Bu silah, kanı Islorlular için zehirli olan ve Islor'un gelecekteki kralının karşı koyamayacağı bir elf prensesiydi." Kienen'i daha önce yalan söylemiş olabileceğine, bunu biliyor olabileceğine dair bir ipucu var mı diye dikkatle izliyorum. "O şişelerdeki zehir elementallerin yaptığı bir şey değil. O benim kanım."

Kaşları çatıldı. "Son haftalarda bu konuda söylentiler duyduk ve bunları Ybaris'i daha fazla kötülemek için uydurulmuş yalanlar olarak reddettik. Ybaris'i izledim

Kraliçe, topraklarımızı iyileştirmek için kaderi çağırmanızı önerdikleri için lordları idam etti. Majestelerinin kaderi bu kadar pervasızca kışkırtması mümkün görünmüyordu."

"Bize olan nefretini inkar mı ediyorsun?" Zander soruyor. "Topraklarınız ölüyor ve o çaresiz, ama o savaşı ve anlatılmamış şeyleri tercih ediyor.

sonuçları bir ittifaktan daha fazla olacaktır."

Kienen haritayı dikkatle inceliyor. Kafasının nerede olduğunu anlayamıyorum. "Benden beslenmeye çalışan daaknar kanımı zor yoldan öğrendi.

yol." Tuniğimin yakasını aşağı doğru çekiyorum. "O şeylerden biriyle tanışmanı tavsiye etmem. Dost canlısı değiller."

Dudakları bir gülümseme imasıyla seğiriyor. "Ve yine de hayatta kaldın." "Bir şifacı sayesinde."

"Kraliçe Neilina'nın bu planını bozan kişi."

"Wendeline. Evet. O ve Margrethe, Gesine, Ianca ve Mordain'in küçük bir grubuyla birlikte çalışıyorlardı." Umarım hâlâ hayattadır.

"Ybaris'e karşı mı?"

"Kehanet için olduğu kadar Ybaris'e karşı da değil."

"Tüm bunların seninle ve hafıza kaybınla ne ilgisi var?" Telor sabırsızca araya giriyor.

"Ses tonuna dikkat et. Hayatını kurtaran bir *kraliçeyle* konuşuyorsun," diye uyarıyor Jarek, eli hançerine gidiyor.

Ona el salladım. "Sorun değil. Bu adil bir soru ve bunu halledeceğim." Gülümsüyorum. "Kraliçe ayrıca fidanları Islor hakkında olabildiğince çok bilgi toplamaları için görevlendirdi. Prenses Romeria yarığı geçtiğinde, kraliyet ailesinin müttefikleri ve düşmanları, Islor'un en zayıf noktaları ve en iyi saldırı yolları hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorlardı. Radomir buna kefil olabilir."

Telor fidana ters ters bakıyor. "Senin türün neden Ybaris'e yardım etmeyi kabul etsin ki?" "Çünkü Kraliçe Neilina, Mordain'in bu laneti kaldırmaya yardım edeceğine söz verdi.

Bizi rahatsız eden, bizi karanlıkta bırakan şey," diyor Radomir kesin bir ifadeyle. "Ve biz ona inandık."

"Prenses Romeria Cirilea'ya Hudem'deki tüm kraliyet ailesini öldürme, zehirleyebildiği kadar çok Islorluyu zehirleme ve Ybarisan ordularını Islor topraklarını ele geçirmek için yarığın karşısına geçirme planlarıyla geldi. Ancak Ybaris'in planları, büyücüler sayesinde Hudem'de geri tepti ve Prenses Romeria bir merth okuyla vuruldu. O gece öldü."

"Yine de şu anda karşımızda duruyor." Kienen'in gözleri üzerimde

geziniyor, sonra sanki özür diler gibi yere düşüyor.

"Çünkü Gesine ve diğerleri kehanetin gerçekleşmesi için Prenses Romeria'nın yaşaması gerektiğine inanıyorlardı. Bu yüzden Margrethe, Malachi'yi çağırdı ve Prenses Romeria'yı diriltti. Dolayısıyla daaknar." Başka bir şey olmasa bile, bu iblis kanıt görevi görüyor. "Ama onun yerine beni aldılar."

"Peki sen kimsin?" Telor kaşları çatılmış bir halde sorar.

"Ben de Romeria'yım. Bu annemin bana verdiği isimdi." Bir keresinde rüyasında gördüğünü söylemişti. Belki de öyleydi, ama şimdi Malachi'nin bir şekilde kulağına fısıldayıp fısıldamadığını merak etmek zorundayım. Ya da daha büyük ihtimalle Sofie. "Ama

Hiç kimseyi öldürmeyi planlamadım ve Adalılardan nefret etmiyorum." Aslında bir tanesini her şeyimle seviyorum. "Bizi iki ayrı insan olarak düşünün. Yaşlı prenses öldü ve ne planladığına dair hiçbir fikrim yok ama bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sessizlik odanın üzerine ağır bir sahne perdesi gibi çöküyor.

"Yaşlı prenses ölümcül kılıç yaralarını iyileştiremedi ve Kienen sessizce, "Komutanlar havada süzülüyordu," diyor. "Gözleri gümüş rengi parlamıyordu."

Gesine, Kienen'in elementallere -diğerlerinin aksine- saygılı olduğunu söyledi, yani onlara değer veriyor olmalı. Ya da onlardan sağlıklı bir korkusu var. Her iki durumda da, onların ne yapıp ne yapamayacakları konusunda cahil değil.

"Evet, birkaç ekstra beceriyle geldim." Hâlâ nasıl kullanacağımı öğreniyorum ama henüz bunu bilmelerine gerek yok.

"Malachi bunu neden yapsın ki?" Radomir sorar.

"Kader kendi kendini açıklamaz," diye araya giriyor Zander, sessizce bana yalvarıyor. Uyarısını neredeyse zihnimde duyabiliyorum. *Bu çok tehlikeli.*

Wendeline haftalar boyunca ne olduğumla ilgili gerçeği benden sakladı ve bunu açıkladığında, eğer Herkes öğrendi. Sonra Zander'den sakladım, onun beni öldüreceğinden korktum, ta ki artık yapamayana kadar.

Beni öldürmedi ama başkalarının sorgusuz sualsiz ve pişmanlık duymadan öldüreceği konusunda beni uyardı.

O zamandan beri Jarek bunu kendi başına çözdü ve beni öldürmedi.

Abarrane, Eldred Ormanı'ndaki o çadırda kendisine şans verilmiş olsaydı beni öldürebilirdi, ama o da beni kabullenmiş görünüyor.

Aylardır, ne olduğumu gizlemek için yalanlar ve sırlar birbirini izledi.

Beni korumak için.

Ama olduğum şeyde büyük bir değer var. Zander beni kol mesafesinde

tutarken bile bunu gördü.

Bu elflerin de bunu göreceğini ummak zorundayım.

Zander'a güven verici bir gülümseme sunuyorum, *saklanmayı bırakma zamanının geldiğini* söylediğini umduğum bir gülümseme. "Soruna cevap vermek gerekirse Radomir, beni buraya Malachi getirdi.

Çünkü nymphaeum'un kapısını açmak için bir anahtarcıya ihtiyacı vardı."

Kienen küfreder.

Telor'un zaten solgun olan yüzü daha da soluyor. "*Sen* diyorsun ki bir anahtarcı mısınız?"

Derin bir nefes alıyorum. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Arkamda, Jarek'in beni saldırıya karşı savunmaya hazır bir şekilde yer değiştirdiğini hissediyorum.

Ancak Telor bu haberi sindirirken destek almak istercesine harita masasına yaslanmakla yetiniyor.

"Tüm bu Nulling yaratıklarının saklandıkları yerden çıkmalarının nedeni bu," diye düşünüyor Kienen. "Sana doğru çekiliyorlar."

"*Tüm* büyücülere, ama özellikle bana."

"Ve sen onun hakkında bunları biliyordun?" Telor Zander'e bakar, sesi suçlama doludur. *Onun ne olduğunu biliyordun ve yine de fırsatın varken onu öldürmedin mi?*

Zander başını sallar. "Cirilea'dan kaçana kadar değil. İlk başta benim için bir şok oldu."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi..." Zander'ın gülümsemesi yumuşaktır. "Romeria'nın kalbini biliyorum. Ybaris'in bize yaptığı her şeyi geri almak istediğini söylerken sadece gerçeği söylediğini biliyorum."

İçimde şişen rahatlamayı hissedebiliyor mu?

Bir sır ortaya çıktı ve kimse kılıcını çekmedi... henüz.

"Seni nerede buldu?" Radomir soruyor.

Gülüyorum. "Bu başka bir zaman sorulacak bir soru. Güven bana."

"Ama nasıl? Islor'u parçalayan, insanların her gün öldüren bu korkunç zehirden nasıl kurtuluruz?" Telor bana baktı. "İtiraf edeyim, büyücü yakınlıkları ya da anahtar büyücünün ne olduğu hakkında pek bir şey bilmiyorum.

ama sanırım yapabilecek durumda olsaydınız çoktan yapmış olurdunuz."

Büyücü yakınlıklarını bilmiyor olabilir ama bilge ve sözleri keskin. Ve yeni bir netlik sunuyorlar. "Haklısın, bunu yapamam. Tek başıma yapamam. Yardıma ihtiyacım var."

"Kimden? Mordain'den

mi?" "Hayır. Perilerden."

Telor'un gözleri büyür ama sessiz kalır.

"Ulysedeyi onlar inşa etti. Güçleri nabız gibi atıyor. Saatlerdir şehrin içindesin. Farkı hissettin, değil mi? Neler yapabileceğini gördün mü?" Radomir'e doğru işaret ediyorum.

Telor fidanı inceler. "Zander'in iddia ettiği bu dönüşümü görmedim, hayır. Ama kendimdeki farkı hissediyorum."

"Çünkü kan laneti ortadan kalktı. Su perilerinin gücü de bunu yapabiliyor - kaderin çağrısını tersine çevirmek. Onların gücü kan lanetini ortadan kaldırarak zehri önemsiz hale getirebilir."

"Burası öyle. Peki ya *dışarıda*, bu büyük kapıların ötesinde, insanların öldüğü yerde? Onlara nasıl yardım edebiliriz?" Telor zorlar.

Cevap tam önümde duruyor. Başından beri oradaydı. "Nymphaeum kapısını açarak ve nimfleri serbest bırakarak. Tek yol bu. İleri." Zander'a bakıyorum. "*Her zaman* ilerlemenin tek yolu buydu. Biz sadece bunu görmek istemedik."

Yavaşça başını sallıyor, sözlerim yerini buluyor.

Telor ikimizin arasında gidip gelirken gözlerini kocaman açıyor. "Nymphaeum kapısını açma konusunda ciddi olamazsın!"

Sinirlerimi yutuyorum. Artık yalan yok. "Zaten yaptık. O zaman bilmiyorduk ama Ulysedeyi'nin kilidini açtığımızda süreci başlattık. "O zaman bilmiyorduk ama perileri Hudem'e geri dönecek ve güçleri Islor'u kan lanetinden kurtaracak. Bu kehanetin haber verdiği şey." Ve Lucretia'nın söz verdiği şey.

Elisaf'ın eli ağzını düzeltiyor ama bu hareket şaşkınlığını gizleyemiyor.

Zander arkadaşının omzuna bir el atıyor; ona daha önce söylemediği için sessiz bir özür. "Romeria haklı. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, bu fikirle ne kadar savaşmış olsak da, ateşin içinden geçmek diğer tarafa ulaşmanın tek yolu. Kraliçe Neilina'nın çağrısı zincirleme bir reaksiyon başlattı ve şimdi elimizi zorluyor. İstesek de istemesek de nymphaeum kapısı açılmak zorundaydı. Artık durduramayacağımız şeyler harekete geçti, bu yüzden yapabileceklerimize odaklanmalıyız. Her seferinde bir düşman."

Kienen kaşlarını çatır. "Ama Nulling-"

"Evet. Açılacak ve sayısız yaratık ortaya çıkacak." Zander başını sallar. "Ama bu görebildiğimiz, kılıçlarımızla öldürebileceğimiz bir düşman." Çenesi kararlılıkla sabitlenmiş. "Bunu daha önce bir kez yaptık ve eğer güçlerimizi birleştireceksek yine yapacağız."

Elijah'ın bedenini ele geçirdikten sonra Malachi'yi öldürmek o kadar kolay olacak mı?

Ayakları Islor'a mı geliyor? Gesine haklı. *Bazı* gerçeklerin söylenmemesi daha iyi. "En azından onun büyücülerinin Nulling açılıyor," diye belirtiyor Elisaf.

"Kraliçe Neilina'nın Islor'u işgal etme amacından vazgeçeceğini düşünüyor musunuz?" Kienen soruyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Zander. "Ve onunla herhangi bir ittifaka asla güvenmem."

"Ybarisan tahtının varisi ile bir ittifaka ne dersiniz?" Radomir soruyor. "Bana öyle geliyor ki Ybaris sorununu çözmenin en kolay yolu Kraliçe Neilina'yı öldürmek olacaktır. Taht Romeria'ya gider."

"*Ben mi?*" Zaten istemediğim bir tahtım var ve şimdi ikinci bir taht mı öneriyor?

Zander sırtıyor. Ne düşündüğümü biliyor. "Bu düşünce aklımdan geçti ve Kraliçe Neilina nefes aldığı sürece asla barış göremeyeceğimiz doğru. Ama o savaşa katılmayacak. Zaferini ilan edene kadar yarıktan bile geçmeyecek."

"Ve Gölgeler ve elemental büyücülerden oluşan bir çemberle seyahat edecek," diye ekliyor Kienen. "Bırakın onu öldürmeyi, kimse yüzüne bile tüküremeyecek."

Belki kızı dışında kimse.

"Olasılıklarımız değişmediği sürece, ana stratejimiz Ybaris'in yarık geçidini geçmesini engellemek *olmalı*." Zander, çeşitli düşmanlarımızı temsil eden taş haritadaki yarığa doğru ilerliyor. "Kralın ordusu Islor'un dört bir yanına dağılmış durumda ve bu zehri kontrol altına almaya çalışıyor. Atticus'a bildiklerimizi bildirmek için mektup yazdım ama sanırım Cirilea'yı Kettling'in emellerinden korumakla o kadar meşgul ki kuzeye odaklanma riskini göze alamıyor. Bu da *bize* Islor'u tutmak kalıyor. Umarım Lyndel'den gelecek kuvvetlerle" -şehri temsilen lacivert bir taş ve ardından bir taş daha kaldırıyor, bu mor- "ve Bellcross'la birlikte uygulanabilir bir savunma yapabiliriz. Ne olursa olsun, yarığı geçemezler. Bu konuda birlik olmalıyız." Zander Telor'a döner. "Bizimle *birlikte* yürüyüp bu tehdide *birlikte* karşı koyacak mısınız?" Bu geçici bir toplanma çağrısı.

Ama Telor'un yüzü şüpheyle gerilir. "Hudem üç gün içinde. Bir orduyu bu dağ silsilesinden aşağıya ve sonra da yukarıya taşımak bir hafta sürer. yarık. Bunu zamanında başaramayacağız."

"Soldor'dan geçerse geçimiz." Zander haritaya dokunur.

"Nereye?" Bu planı ne zaman yaptılar?

"Eski bir maden şehri, Nulling canavarlarıyla delik deşik olmuş, bir kısmı muhtemelen yarığın içine düşmüş. Doğu girişi yüzyıllar önce barikatla kapatılmış." Telor başını sallıyor. "Kimse oraya gitmedi, bunun iyi bir sebebi var."

"Gördüm," diye karşı çıkıyor Radomir. "Anlattığın kadar kötü değil. Yarığa açılan sadece iki nokta var. Bir su kaynağı bile var."

"Ne kadar hoş." Elisaf bu plana Telor'dan daha fazla sevinmedi ama Venhorn ismi ilk telaffuz edildiğinden beri mutlu değildi.

Radomir omuz silkiyor. "Oradaki yaratıklar küçük ve öldürmesi kolay, ancak benim türümü rahatsız etme eğiliminde değiller. Bizden pek hoşlanmıyorlar."

"Peki ya *bizim* türümüz?" Telor Zander'a ters ters bakar. "Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın? Atlarımız ne olacak?"

"Birçok kez at sırtında geçtim," diye cevap veriyor Radomir. "Ve yaratıklar için kılıçlarımız var," diyor Zander eşit bir şekilde. "Radomir Geçidi iyi biliyor ve otuz altı saat içinde geçebileceğimizi söylüyor, bizi yarığın geçidine yerleştiriyor. Ama mümkün olduğunca çabuk hareket etmeliyiz."

"Üç yüz kişilik kalem mağaralardan ve yeraltı geçitlerinden geçecek. Akşama kadar buradan çıkmaları gerek" -Radomir haritaya, kuzeyimizdeki bir noktaya dokunuyor- "akşama kadar. Eğer onlarla orada karşılaşsak, Soldor'a birlikte yürüyebiliriz."

"Gece yolculuğu mu?" Telor'un sesi kuşkulu geliyor.

"Teselli olacaksa, Soldor'da her zaman gece olur." Radomir kıkırdar. "Bu geçidi kullanırız, durmayız ve ikinci güneş doğduktan sonra yarıktaki olacak ve orada kim varsa ona liderlik etmeye hazır olacak. Fidanlar ortaya çıkmak için Hudem gecesine kadar bekleyebilirler." Zander sanki plan bir araya geliyormuş gibi başını sallar.

Ama henüz Lord Telor'un onayını almış değil ve lordun yüzündeki derin çatıklığa bakılırsa, bunu alıp alamayacağını da bilmiyorum. "Yarık askerleri Ybarisanlıların yola çıktığını görecek ve ben onlara ulaşmadan saldıracaklar."

Aklıma bir fikir geldi. "Ya Ybarisanları görmezlerse. Ya Ulysed'e'nin askerlerini görürlerse?"

"Cephanelik." Zander'in dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Onları miğferler, kalkanlar ve silahlarla donatmak için fazlasıyla yeterli malzeme var. Bu bize kafa karışıklığı konusunda yeterince zaman kazandıracaktır. İyi fikir. Bunu kabul edecekler mi, Kienen?"

Kienen'in dudakları kenetlenir. "Majesteleri emrederse, öyle yapılır."

Zander Telor'a döner. "Sen ne diyorsun? Bizimle misin? Islor'u kurtarmamıza yardım edecek misin?"

Sonunda iç geçirir. "Yarıktaki yapılacak bir savaş varsa, orada olacağımı biliyorsun."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ATTICUS

I Goat's Knoll'a en son ne zaman bu kadar erken geldiğimi hatırlamıyorum. Gölgelerle dolu, odanın karşısındaki kabinlerde oturan iki çift dışında boş.

Hava dün geceki biranın kokusunu taşıyor ve başımdaki bu donuk ağrıyı daha da güçlü hale getiriyor.

"Sahibini nerede bulabilirim?"

"Bu saatte mi? Onu bulamayabilirsiniz." Kapıyı yöneten hostes, elleriyle korseye diktiği yeşil yapraklara odaklanmış durumda.

"Çok yeteneklisin." Ahşap tezgâhın üzerine üç altın koydum.

Onlara göz kırpmıyor ama sonra işine geri dönüyor. "Leydim akşam için aşağı inmeden önce rahatsız edilmek istemiyor."

Kalp atışlarının istekle attığını hissedebiliyorum. Bexley ölümlülerine iyi davranıyor, ama bu güzel sarışın yüz tane elbise dikse böyle bir ödeme almak. "*Hanımefendiniz.*" Demek Bexley üst kattaki dairesinde. Mükemmel. Dirseklerimin üzerinde tezgâha yaslanıp sesimi alçaltıyorum. "Bexley'e krallığımda toprak veya unvan verdiğimi hatırlamıyorum, babam ve kardeşim de kesinlikle vermedi." Bexley'nin Liman Caddesi'ndeki gibi önemli bir iş yerini nasıl ele geçirdiğini sormak hiç aklıma gelmedi. Taverna sahibi hakkında, zaman zaman ağzıma ve elime aldıklarım dışında çok az şey biliyorum. O kısımları *çok* iyi biliyorum.

Sonunda hizmetçinin gözleri benimkilere dönüyor ve açılıyor. Ve sonra daha da genişledi. "Ben... Majesteleri?" Elindeki işi bırakmak için hamle yaptı ama ben elimi onunkinin üzerine koydum.

"Formalitelere gerek yok. Aslında, gizliliği tercih ederim." Bu yüzden kaleyi terk etmek için duvarların arkasındaki geçitleri kullandım, bu yüzden ve benim derin kaputumun içine saklandı.

Başı sallanıyor, nefesi titriyor.

"Uzun zaman oldu." Adını ya da tadının nasıl olduğunu hatırlayamıyorum ama soluk yeşil gözlerini hatırlıyorum. "Nasılsın?"

"O gece... *sen* olduğunu bilmiyordum." Yanakları kıpkırmızı oldu.

"O gece *ben* değildim." Prens ya da komutan da değildim. Ailem öldürüldükten ve ben kandırıldıktan sonra kurtuluş arayan bir elf erkeğiydim sadece. "Bilgi için teşekkür ederim. Ben de sizi cezalandırmayacağından emin olun." Diğerlerinin üzerine iki sikke daha koydum. "Bu da buraya yaptığım ziyaretin asla teyit edilmemesini ve tartışılmamasını sağlamak için."

Gizlice başını sallıyor.

Gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Koridor dar, karanlık ve gül yaprakları kokuyor, tıpkı Bexley'nin cildinin sık sık koktuğu gibi. Sağdaki ve soldaki kapıları -bir ofis, depo ve en değerli hizmetkârlarının odaları- atlayıp tam önümdeki ahşap kapıya yöneliyorum ve parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum.

Uzun bir duraklama ve ardından keskin bir "Beni kim rahatsız ediyor?" sorusu. "En sevdiğin kral."

Bir duraklama daha ve ardından "Girin."

Bexley'nin süitinin içi, tavana kadar uzanan pencereleriyle bile, altındaki taverna kadar karanlıktır. Her şey karamsar griler ve koyu yeşiller ve altın tonları, ortada bir oturma alanı ve sağda yatağı var. Mutfaktan bahsetmek mümkün değil ama alt katta bir mutfak olduğunu tahmin ediyorum. Bexley tencereyi kendisi karıştırarak biri değil.

Aşağıdaki sokağa bakan bir pencereye bakan dökme demir küvete yaklaşırken duvardaki yaldızlı bir ayna yansımamı yansıtıyor. Bexley küvetin içinde dinleniyor, sırtı bana dönük, çilek sarısı saçlarını başının üstünde tutturmuş. Elindeki pipodan bir tutam duman yükseliyor. "Kralın kendisi benim süitimde. Ne arıyor olabilirsin ki?"

Banyonun yanındaki kadife yeşil şezlonga yerleşiyorum, böylece örtmeye çalışmadığı çıplak vücudunu net bir şekilde görebiliyorum.

Her zamanki gibi güzel ve baştan çıkarıcı, zarif uzuvları ve geniş kadınsı kıvrımları sergileniyor. Ancak gözlerinin altındaki koyu halkalar sakinliğine ihanet ediyor. Bexley yorgun, bu nadir görülen bir durum ve onun da beslenmediğini gösteriyor.

Pipoyu dolgun dudaklarına götürüyor ve ucunu emiyor.

İçime çekiyorum. "Adaçayı ve lavanta." Ağrıyan eklemler için yaygın bitkiler. Acaba baş ağrıma iyi gelir mi? "Seni rahatsız eden ne?"

"Hayat," diye mırıldanıyor nefes verirken, kırmızı dudakları aralanıyor. "Ve son zamanlarda kapıma dayanan tüm bu aptallar, ince tehditler ve boş vaatler veriyorlar.

bilgi karşılığında."

Tembel bir duruş benimsiyorum, kolum sandalyenin arkasına sarkıyor, kalçalarım yayılıyor, sanki rahatsız olmamışım gibi. Demek neden burada olduğumu anladım. Daha azını beklemezdim. "Ve tekrar söyle bana, hangi aptallar seni ziyaret etti? Lord

Fernhoth'un Spire'ından mı bahsetmişsiniz? Freywich'li Lord Danthrin, Lord Adley

..."

Bana bakarken gözleri kısılıyor, menekşe rengi normalden daha zengin bir tonda. "Danthrin kadar önemsiz biriyle asla görüşmem."

Ama Spire'la tanıştı, Rhodes çoktan onayladı. Adley, yalanlamadığı bir tahmindir ve bu bir hata değil. Bexley asla yanlışlıkla bilgi vermez. Benim bilmemi istiyor.

"O Kettling lorduyla geçirdiğim beş dakikadan sonra cildim yağlandı. Bana o şehri en başta neden terk ettiğimi hatırlattı."

"Biliyor musun, geçen gün düşünüyordum da... birbirimizi ne kadar iyi tanıyoruz?"

Bacaklarını büküyor ve kalçalarının birbirinden ayrılmasına izin veriyor. "O kadar iyi ki boşalırken yaratacağın ürpertiye şimdiden hissedebiliyorum."

Bu alay karşısında gülümsedim. "Senin hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Örneğin, Kettling'de ne zaman yaşadınız?"

"Şimdi bunları soruyorsun, bunca zaman sonra." Piposunu tekrar ağzına götürüyor. Nasıl cevap vereceğine karar vermek için bir oyalama taktiği.

"Uzun yıllar önce."

"Peki ne kadar zamandır Cirilea'da yaşıyorsunuz?"

"Çok uzun yıllar," diyor bir nefes arasında, bacakları daha gizli bir pozisyona geri kayıyor. "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Konuşmayı başka yöne çekiyorsun. Şimdilik izin veriyorum. "Korkunç."

Gırtlaktan gelen kahkahası dairesini dolduruyor. "Leydi Saoirse'yi tahtta yanına oturtmayacak kadar akıllı olduğumu sanıyordum."

"Bu neredeyse onun yatağıma girmesine izin vermek kadar aptalca," diye söylendim. "Ve sen bu birlikteliğin sana avantaj sağlayacağına mı inanıyorsun?"

"Bunun bana *tek* avantajımı sağlayacağına inanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Islor'u bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum."

Uzun bir süre boyunca kurnaz bakışlarıyla beni inceledi. "Burada avantajlı olan tek kişi Adley. Bunu yapmamalısın

nişan, Atticus."

"Bunu yapmazsam Doğu'nun desteğini kaybederim."

"Sendika ile bile buna sahip değilsiniz."

"Bu gerçek mi?" Bexley ilk kez beni bir konuda bu kadar küstahça uyarıyor. Bir şeyler bildiğini varsaymak zorundayım.

"Ben asla gerçekleri sunmam. Ve sakın beni küçük aptal mahkemenizde isim vermek için öne sürmeyin."

"Buna cesaret edemem. Ben kimim ki, *kraldan* başka?" Alay ediyorum.

"Her şeyi inkâr edeceğim." Bana meydan okur gibi bir kaşını kaldırıyor.

İç çekiyorum. Demek oynadığımız oyun buydu. "İkimiz de biliyoruz ki seni vatana ihanetten defalarca zindan hücrelerine atabilirdim. Ama hiç gücümü ya da konumumu sana karşı kullandım mı?"

"Çok şey değişiyor ve hızla değişiyor. Bunlar umutsuz zamanlar."

"Haklısınız. Çaresiz durumdayım. Ybaris'in ihaneti yüzünden Islor dört bir yanımızda parçalanıyor. Bizi içten parçalamalarına da izin veremem. Bana çalışacak bir *şeyler* ver, Bexley, lütfen. Önünde diz çökmem mi gerekiyor? Yalvarmalı mıyım?"

Tereddüt ediyor, sonra piposunu çekiyor. Tavanı incelerken sabrımı korumak için her şeyimi harcıyorum, gücünü elinde tutma dürtüsünü bir dosta yardım etme isteğiyle tartıyorum. "Ybaris'in hilesi riskleri artırdı, evet ama Islor, sınırların ötesindeki iki kral mektuplaşıp ittifak arayışına girmeye cüret ettiği anda lanetlendi. Artık Islor'un yönetici ailesinin, tahtta hanginiz oturursa otursun, Islor halkı için en iyisini bildiğini düşünmeyenler var."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Aynı insanlar çizgileri ve bağlılıkları yeniden çizmeyi amaçlıyor ve huzursuz oluyorlar."

"Islor'un sınırlarını *yeniden çizmek* mi?" Şok olmasam da lanet ediyorum. Kettling'in lordu daha güçlü ve cesur hale geldikçe, diğer şehirlerin liderleri de öyle. "Bunu Adley mi yönetiyor?"

"Adley her iki eli de oynuyor, ancak kızının Cirilea'nın tahtına oturduğu ve kendisinin Kettling'in tahtına oturduğu tarafa doğru eğildiğini hayal ediyorum."

İddiası bir tokat gibi geldi. "Benim yemek masamda oturup kendini doğunun *kralı mı* ilan edeceğini söylüyorsun?" Bu ondan bile beklediğimden çok daha cesurca.

"Bu kaygan yılan balıkları amaçlarına ulaşmak için *asla* tek bir yola bağlı kalmazlar, bunu bilmelisin" diye azarlıyor.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyor? Doğu ordusu kapımın dışında kamp kurmuş durumda." Bu birlik anlaşmasının bir parçasıydı. Cirilea'nın korunmaya ihtiyacı var.

"Ordularının *yarısı*."

"Diğer yarısı da bu zehir için topraklarını araştırıyor."

"Yaptıkları şey *bu* mu?" Bexley gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Bana bölgeyi ele geçirmeye hazırlanıyorlarmış gibi geldi."

Burun deliklerim alevlendi. "Bana Sanguine'de toplanan bir ordu olduğunu mu söylüyorsun?" Nehir her zaman bizim taraf ile Islor'un bizi Kier'e bağlayan daha küçük doğu kolu arasında bir sınır görevi görmüştür. Tek bir köprüyle geçilebilecek kadar geniş ve çalkantılıdır.

"Bir kaynağa göre nehrin *batısında*."

"*Batı*. Ama orası Aminadav Ovaları'nda. O kadar toprak talep edecek kadar adamları yok."

"Onlara doğru ilerleyen Kierish ordusu bunu değiştirecek."

Sözleri mideme bir yumruk gibi indi. Adley, dört karısı olan ve Cirilea'ya karşı nefret besleyen hırslı bir ölümlü kral olan Kral Cheral ile her zaman dost olmuştur. Adley bu destek için ne vaat etti?

Bexley'nin bağlantıları iyi, ama bunu nereden biliyor? Hiçbir şey duymadım. "Kaynağınız kim?"

"Bunu size söyleyemem ama güvenilir olduklarına ve bunu kendi gözleriyle gördüklerine söz verebilirim."

"İmkânsız." Öfkem alevlendi. "Bir isme ihtiyacım var."

"Sana verecek bir şeyim yok." Aniden ayağa kalkar ve küvetten dışarı adım atar, su vücudundan akarak parke zemine dökülürken Önümde havlusuyla yavaşça kurulanıyor.

Geçmişte kavgalarımız bile yırtık kıyafetler ve sallanan vücutlarla sonuçlanmıştı ama buraya bunun için gelmedim ve şimdi de böyle bir arzum yok. "Kime güvenebilirim?"

"Hiç kimse. Belki de lordları takip etmeleri için gönderdiğin şu pusuda bekleyenler."

Doğu'nun bunu yapmaya çalıştığına inanamıyorum. Ve eğer Bexley'in kaynağı doğruysa, başarılı olabilirler.

Havlusunu yere atar, piposunu toplar ve yatağına doğru yürür. "Kral olmak istiyordun, Atticus. Kardeşinin tacını ele geçirdiğinde ne olmasını bekliyordun? Herkesin senin huzurunda boyun eğeceğini mi? Artan gerginliğin azalacağını mı?"

Bu kurnaz ileri *gelenler*"-sanki bu unvan bir hakaretmiş gibi alaycı bir şekilde homurdanıyor-"ve onların yüce iktidar hırsları buharlaşacak mı?"

"Hayır, ben aptal değilim. Ama entrikalarının bu kadar bariz olmasını beklemiyordum." "Sizden çok daha korkutucu bir hükümdar olan Kral Ailill zamanında bile

büyücü yakınlıklarıyla ona karşı komplo kurdular." Çıplak bedeni ipek yatağın içinde rahatlıyor. Baştan çıkarmanın resmiydi; kremi teni banyodan sonra kızarmış ve bozulmamıştı, meme uçları dikti. "Böyle bir güce sahip olmanın doğasında bu var. Şimdi neden bir şey değişsin ki?"

"Sanırım haklısın." Duraksadım. "Ve bu rolü ben istemedim. Kendimi bu rolü almak zorunda hissettim."

"Öyle bir zaman gelir ki, hepimiz yükümlülük altına gireriz." Pipoşunu üflüyor, düşünceleri başka bir yerde gibi görünüyor. "Kardeşin ve Ybarisan prensesi hakkında ne biliyorsun?"

Deri yeleğimin içine sıkıştırdığım mektup ağır geliyor, içindeki gerçek ise daha da ağır. Lordlar ve leydiler Romeria'nın Islor topraklarında gizli bir krallık iddia ettiğini bilseler ne derlerdi? Beni daha da az etkili bir hükümdar ilan ederlerdi.

"Son duyduğumda Venhorn Dağları'nda saklanıyorlardı." Bexley'nin bilgisi, elflerin ve ölümlülerin fısıltılarına dayanıyor. periler ve kehanet. İşe yarar bir şey bildiğinden şüpheliyim. Her ne kadar bu bilgiyi kendi çıkarları için kullanmak istese de, bu konuda ona güvenilemez.

"Hmm... Evet, ben de aynısını duydum. Çıkarken masadaki kızı yukarı gönder."

Hayatımda duyduğum en büyük görevden alma. Benim kral olmama rağmen Bexley'nin hükümdar gibi davranması neredeyse gülünç. Ama bu noktadan sonra ondan alabileceğim başka bir şey yok zaten. Yerimden kalkıyorum. "Dikkatli olmalısın. Düşündüğümüzden daha fazla zehir dolaşıyor ve kurban olmak çok kolay." İlk elden biliyorum.

"*Benim* güvenliğim için endişelenme. Kendi güvenliğinize odaklanın. Şehriniz bu pervasız düğün öncesinde Islor'un dört bir yanından gelen yabancılarla dolup taşıyor. Ölümlüler her gün kayboluyor, kulübelere ve kafeslere tıkılıyor ya da vahşi doğaya kaçıyor. Lordlarınız size karşı komplo kuruyor ve siz onları gözetlemekten başka bir şey yapmıyorsunuz." Uzun bir nefes çekiyor. "Zaten kaybettiniz.

Sadece henüz bunun farkında değilsiniz."

"Bu genellikle bir zevktir. Bu sefer aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Öfkem kabarıyor.

Biri benimle bu şekilde konuştuğunu duysaydı, onu cezalandırmak zorunda kalırdım. "Ne bekliyordun ki?" diye tersledi. "Huzurumu bozdun ve taraf seçmemi istiyor."

"Sana *hiçbir şey* yaptırmadım, Bexley. Sadece bir krala öğüt vermeyi ne kadar sevdiğini fark ettin."

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Tavsiyemi isterseniz, *Majesteleri...* Asla kazanamayacağınız bağılıklar için oyun oynayarak zaman harcayan başka bir kral olmayın. Onlara sizden korkmaları için bir sebep verin ya da tacınızı hemen teslim edin."

Yağmur vaat eden bulutlar güneşi örtüyor. tavernanın karanlığı. Bexley'nin önünde yıkandığı pencereye bakıyorum. Sert sözleri zihnimi tırmalıyor. Ben bir komutandım, hızlı hareket ettiğim için bana sadık olan askerlerden oluşan bir orduyu yönetiyordum. Son birkaç haftadır tahtla birlikte gelen siyasetin içinde boğuluyor, bir kral gibi davranmaya çalışıyordum. Yine de lordlar, hatta Danthrin gibi acınası olanlar bile

-Burnumun dibinde bir komplo. Bu benim başarısız olduğumu gösteren ilk işaret olmalı.

Şu anda sahip olduğum tek avantaj, doğuda olup bitenlere karşı kör olduğumu düşünmeleri. Ama bu geceki toplantıya kadar cahil kralı oynayabilecek miyim?

Boaz aniden arkamdan, "En azından kardeşin sefalet içinde gizlenmek için karanlığı bekleme nezaketini göstermiş," diye tıslıyor.

Lanet olsun, posta güvercini gibi.

Daha derine saklanmak için pelerinimi öne doğru çekiyorum. "Hiç havamda değilim." Sesim Boaz'ı uyuracak kadar ısırganlık taşıyor.

"Evet, Majesteleri." Başını eğdi, sözleri kısıktı. "Mesajınızı kuyruksokumu ile gönderdim ve Prens Tyree yeni bir yere taşındı. çeyreklik."

"Teşekkür ederim." Öğleden sonra Liman Caddesi'ni geziyorum. Bir sürü insan etrafta dolaşüyor; bazıları dükkânları geziyor, diğerleri genelevlerin önünde oyalanıyor, geri kalanlar ise küçük gruplar halinde sessiz konuşmalar yapıyor. Her zamanki gibi kalabalık, ancak havada yoğun bir endişe var. Bu muhtemelen Cirilean ile ilgili sokaklarda dolaşan askerler. Ya da köşedeki ışık direğine asılı çürüyen ceset. *Gümüş Büyücü* bu sabah geldi ve

Onunla birlikte gelen Seacadorianlar gözlerini başka tarafa çeviremiyor.

Zander'in mektubu Ybarisalıların buraya giden ticaret yollarını kullandığını ve kontrol edilemeyecek kadar çok zehir olduğunu söylüyordu. Bu ölümlülerden kaç tanesi

karşılaştınız mı? Şimdiden kaç tanesinin kanı lekeli? Ben burada dururken birkaçı ceplerinde zehir taşıyor olabilir ya da bir taşın altına saklamış olabilirler. Bu şehirde hepsinin altına bakılamayacak kadar çok kaya var.

Her birini köşeye sıkıştırırsam eminim nabızları hızlanırdı. Ama bunun ne kadarı kral tarafından sorgulanma korkusundan ziyade suçluluk duygusundan kaynaklanır?

En azından benden korkuyorlar.

Bexley haklı, kimse kurallara uymazken ben kurallara uymak için çok fazla zaman harcadım.

"Kapıları ve limanı derhal ama *sessizce* mühürlemenizi istiyorum. Oyala ve kimseyi içeri almayacaksınız. Mektupları benim mührümü taşımayan hiçbir ulak gitmeyecek. Gelen mektuplara el konulacak ve bana getirilecek. Ve eğer bu emirlere karşı gelmek için konumlarını kullanmaya kalkışan *olursa, gereken cezayı verin.*"

"Ama Adalılar düğünden önce her gün geliyorlar ve Hudem-" "Kimse girmiyor. Kimse ayrılmıyor."

Boaz başını eğdi. "Ekselansları."

"Ayrıca, muhafızlardan en güvenilir ve yetenekli otuz kişiyi -gizlice- topla ve bir saat içinde ana ahırda buluşmalarını sağla. Kapının dışındaki askerleri ziyaret etmeliyim." Kaderler, keşke Lejyon benim emrimde olsaydı. Onların yetenekleri başka hiçbir şeye benzemezdi.

Boaz eğilir. "Nasıl isterseniz, Majesteleri. Ama bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Herkes kral olduğumu ve buranın ailemin toprakları olduğunu hatırlatıyorum." Atıma doğru yürüyorum.

Burası her zaman sidik ve bok kokar.

Zindanın dar koridorunda yürürken burnum kıvrılıyor, kemirgenler sabit adımlarımdan kaçışıyor. Normalde bu delikte görevli muhafızlar için içimde bir acıma dalgası oluşurdu ama şimdi sağlam kapının önünde durduğumuzda sadece kararlılık hissediyorum.

"Kapıyı aç ve bizi yalnız bırak," diye emrediyorum muhafıza. "Ve onun için bir ışık getirin."

"Ekselansları." Anahtarı kilidin içinde tıkırdatır ve sonra kapıyı iter. Kapı gıcırdayarak açıldı. Önce içeri bakıyor ve sanırım gördüklerinden tatmin olmuş olacak ki, yoldan çekilmeden önce bir kancaya bir fener asıyor.

Ağır ayak sesleri koridorda yankılanıyor.

Wendeline köşede, paletin üzerinde oturuyor. Beyaz ve altın rengi kıyafeti gitmiş, yerine yırtık ve kirli bir elbise gelmiş. Kilo kaybetmiş, açıkta kalan

Kollar ve bacaklar cılız. Normalde düzgünce taranan gri telli saçlar şimdi yağlı ve gevşek bir şekilde sarkıyor. Bir tabak ekmek ve et suyunun bulunduğu karşı köşede iki fare yemek yiyor.

Bana Mika'yı ve kale kedisi için cebine koyduğu hazineyi düşündürüyorlar. "Buna değdi mi?" Zindanda geçirdiğim haftalar hiç de nazik değildi.

Herkesin görebileceği kadar.

Wendeline boş gözlerle bana bakıyor. Bir büyücünün kucağında bir bebekle gemiyle geldiği haberinin bize ilk ulaştığı zamanı hatırlıyorum. Babam onları alıp huzuruna getirmeleri için hemen muhafızları gönderdi. Onun niyetini anlamak istiyordu.

Malachi'ye yakınlığı olan elemental bebeği kurtarmak için düştüğü durumu öğrendik. Ybaris'te ölüm cezası. Ailem ikisine de kucak açtı, onlara güvenli bir sığınak ve krallıkta önemli mevkiler teklif etti.

Ailemi bile bile *nasıl* ölüme götürebilir?

Düşüncesi bile öfkemi kabartıyor. "Bunu tekrar yapar mısın?"

"Gerçeği mi yoksa yalanı mı istersin?" Sesi cılız ve zayıf.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Ayaklarının altında yanık izleri var ve serçe parmağının olmadığı yeri lekeli bir bandaj sarıyor. Boaz, adamlarına durmalarını emrettiğimde işlerine yeni başladıklarını söyledi, zamanın bana parçalamaktan daha iyi hizmet edeceğine bahse girmişti. "Kendini iyileştirmedin."

"Bu mümkün değil."

İç çekiyorum, daha da içeri giriyorum. "Şimdi konuşmak istiyor musun?"

"Adamlarınıza ilk günden beri söylediğim gibi, Ekselansları tüm komplolardan masumdur."

"Bu eski bir haber." Taş duvara yaslanıyorum. "Bana kan lanetinin sonundan bahset."

Gözleri parlıyor ama sessizliğini koruyor.

Mektubu kaydırarak açıyorum ve zihnime kazınmış olan mesajı okuyormuş gibi yapıyorum. "Romeria ve Zander, Venhorn Dağları'nda gizli bir şehir buldular. Zander'in kana olan ihtiyacı orada tamamen yok oldu."

"Bu Romeria'dan mı?"

"Ve kardeşim." Tereddüt ediyorum. "Kendin görmek ister misin?"

Boğazını temizliyor. "Çok isterim, evet."

Belki biraz iyi niyet bana işkenceden daha iyi gelir. Ona veriyorum.

Okurken elleri titriyor, dudakları kelimelerin üzerinde usulca hareket ediyor. "Stonekeep... Fates."

"Bundan haberin yoktu."

"Hayır." Bunu başını sallayarak vurguluyor. Wendeline duygularını aşılmaz bir büyücü yeteneği duvarının ardına gizlemekte her zaman ustaydı. Ama şimdi o duvar ortadan kalkmış, içindeki kargaşayı -şaşkılık, umut, rahatlama- ortaya çıkarmıştır.

Korkudan.

"Birlikte oldukları bu element büyücüsü bunu nasıl yapıyor?"

"Gesine yıllarını kutsal kitaplar üzerinde çalışarak geçirdi. Kehanet hakkında herkesten daha çok şey biliyor, belki de Baş Kâtip'in kendisi hariç."

"Peki bu *Gesine* Kraliçe Neilina ile mi çalışıyor?"

Wendeline başını sallıyor. "O ve Ianca, büyücülerin yardımıyla Neilina'dan kaçtı."

"Gesine ve Ianca. Yanlarında *iki* büyücü mü var?" Siktiğimin Tyree'si.

"Cirilea'ya vardıklarında bir büyücü ve bir kahin vardı. Ben bilmiyorum. "Kahine ne olduğunu biliyorum."

"Ve Mordain ile mi çalışıyorlar?"

"Hayır. En azından bir bütün olarak değil. Lonca, Neilina'nın kızı için kaderleri çağırdığını bile bilmiyor. En azından onlar bilmiyordu. Şimdi onlara hangi gerçeklerin ulaştığını bilmiyorum."

"Güneye yürümek için Ybaris'le güçlerini birleştirdiklerine göre yeterli değil. Ya da Islor acı çektiği sürece umurlarında değil."

"Mordain Ybaris'e sadakatle değil, ihtiyaçla bağlıdır. Bu her zaman böyle olmuştur. Neilina o koltukta oturduğu sürece de böyle olmaya devam edecek.

Taht."

İlginç. Ama şu anda önemli değil. "Bu gizli şehrin perilerle bağlantılı olması ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum."

"Ama korkuyorsun."

"Bugünlerde çok korkuyorum, Majesteleri." Titriyor. Belki soğuktan, ama Wendeline her zaman gergin görünüyordu. "Zehir gerçekten de Cirilea'ya bu kadar bol miktarda ulaştı mı?"

"Cezalandırmak zorunda kaldığım ölümlülerin cesetleri öyle olduğunu gösteriyor, evet. Bu kadar çok ölümden parmağınız olduğunu bilmek nasıl bir duygu?"

İrkildi. "Başka bir yol göremedim."

"Ve kutsal alanda kız kardeşlerinin hayatlarını feda etmek mi?"

"Boaz'a onların masum olduğunu söyledim."

"Hepsi öldü. Kutsal alan artık boş duruyor." Nefret ettiğim bir karardı ama yine de vermek zorundaydım. Belki de bu büyücüye duyduğum öfke de bundan kaynaklanıyor.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Onların bu işte bir rolü yok," diye fısıldıyor.

"Bana başka seçenek bırakmadın." Mektuba doğru başımı salladım.

"Ama belki de önünde yeni bir seçenek görüyorsunuzdur. Tüm ihanetini bir nebze olsun telafi edebilecek bir seçenek."

Wendeline'in odağı sayfanın altına kayar. "Onları bağışlayacak mısınız? Lekeli ölümlüler mi?"

"Neden? *Romeria* benden bunu istedi diye mi? Zander onun isteklerini kabul etti ve bak bu onu nereye getirdi." Onun yaptığı hataları yapmayacağım. Ama bu büyücüyü kendi yararına kullanmayacak kadar da aptal olmayacağım. "Ölümlüleri onun önerdiği şekilde işaretleyebilir misin?"

"Bana zorluk çıkarmamalı."

"O halde seni hayatta tutmak bir amaca hizmet ediyor gibi görünüyor." Başını kaldırıyor ve gözlerinde küçük bir umut kıvılcımını beliriyor. "Evet, bundan mutluluk duyarım. Bana Islor'a tekrar hizmet etme fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Boaz'ın bıçağı altında yaşadıklarından dolayı duyduğum pişmanlığı bir kenara itiyorum. Yaptıklarının gerekli olduğuna gerçekten inanıyor. "İçinde Bu hizmet karşılığında sizi daha rahat bir yere taşıyacağım. Ama özgürce hareket edemeyeceksiniz."

"Bu kadar hoşgörüyü asla beklemezdim, Majesteleri." "Güzel. Ve beni çok dikkatli dinle, Wendeline..." İçeri giriyorum, onun seviyesine iniyor. "Her bir ölümlüyü uygun şekilde işaretlemezsensin, ihanet anlamına gelen herhangi *bir şey* yaparsanız, sizin adınıza cezayı kabul edenler ölümlüler olacaktır. *Herhangi bir* ölümlü. Sana izlettireceğim ve işimiz bittiğinde kendi ölümün için yalvaracaksın." Kolay gülümsemem

sözümle çatışıyor. Kardeşimin yaptığı hatayı yapmayacağım.

Elleri titreyerek mektubu geri verirken boğazında sert bir yutkunma hissi beliriyor. "Sana ya da ailene asla zarar vermek istemedim."

"Yine de eylemleriniz tamamen farklı bir hikâye anlatıyor." Uzaklaşıyorum, gitmek için dönüyorum.

"O Prenses Romeria değil."

Bocaladım. "Kim o zaman?"

"Hepimiz gibi o da bir piyon. Ama o Islor'un düşüşünü görmek istemeyen ve kardeşinizi çok seven biri."

"Bunların hiçbiri önemli değil." Hızla hücrelerinden çıktım. "Onu doğru kanadına götürün. Hizmetçiler onu temizlesin. Onu bir saniye bile korumasız bırakmayın."

"Ekselansları."

Bu sefaletin derinliklerinde bir yerlerden tek bir öksürük sesi geliyor. "Şu anda elimizde kaç mahkûm var?"

"Bir düzine."

"Onları bir arabaya yükleyin ve daha faydalı olabilecekleri cephe hatlarına gitmek üzere hazırlayın." Bu hücrelere yakında ihtiyacımız olacak.

"Peki ya lekeli kol? Onu bloğa göndermeli miyim?"

Evet. Doğru sıralamanın bu olduğunu biliyorum, yeterli olması gereken tek sıralama bu. Ama Gracen'in isteği düşüncelerimi dolduruyor. Bu ve Romeria'nın iddiaları arasında - ne kadar vahşi olurlarsa olsunlar - bunu dile getiremiyorum. "Beni onun hücrelerine götürün."

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

GRACEN

"Y "Sarhoşsun ufaklık." Meme ucum Suri'nin ağzından kurtulurken kıkırdıyorum, gözleri kafasının içinde geriye doğru kaymış, kendinden geçmiş bir halde uyuyor. Onu uyuması için sepetine yerleştirdim ve yıkamaya koyuldum.

Bir bez ve sabunla leğende cildimi temizliyorum. Ekşi süt kokusu -ne kadar hafif olursa olsun- her zaman midemi bulandırır.

İşimi yeni bitirmiştım ki kapım hafifçe çalındı. "İçeri gel," diye sesleniyorum, çalışan kızlardan birini ya da Corrin'i bekliyorum.

Döndüğümde Kazimir'in kapımın önünde durduğunu görüyorum, dikkati parmaklarımın düğmelerimde çalıştığı yere kilitlenmiş.

Bir anlık sersemlikten sonra boğazını temizliyor, bakışlarını indirip botlarını inceliyor.

"Neden buradasın?" Çabucak bitirirken yanaklarım alev alev yanıyor. "Başka ne olabilir ki? Kral seni istiyor."

"Affedersiniz?"

Kazimir'in dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Senin test edilmeni istiyor." "*Test edilmek*. Nasıl?"

Gülümsemesi kaybolur. "Kralın emirlerine uyarsın. Onları sorgulamazsın."

"Elbette. Onu sorgulamıyordum. Ben sadece ..." Bahanelerimin kaybolmasına izin verdim. "Bebeği getir. Diğer çocukların nerede?" Etrafına bakıyor sanki

Küçük odamızda bir yerlerde saklanıyorlar.

"Kilerde, kış için ayıklamaya yardım ediyorum." Korkuyla sepeti topluyorum ve Kazimir'i dışarı kadar takip ediyorum.

"Keşke ben de böyle uyuyabilsem." "Eminim uzun zaman önce bir kez uyumuştundur."

Bakışlarını üzerimde hissediyorum ama görmezden geliyorum, beni nasıl gördüğünü düşününce yanaklarım yeniden yanıyor. Kazimir çekici, bunu inkâr edemem. Ama eğer gizliden gizliye bir Islorialis erkeğe özlem duyacaksam, bu o değil.

Hizmetkâr yemekhanesinin önünde bir muhafız duruyor.

"Bu ikisi," diye anons eder Kazimir ve muhafız kapıyı açar. "Devam edin." Kazimir beni ileri itiyor.

Uzun masalardan birinde bir daha görmeyi beklemediğim bir yüz oturuyordu.

"Rahibe!" Sesime karışan rahatlama ve şok karışımıyla haykırıyorum.

Gülümsüyor. Hüzünlü bir gülümseme ama samimi görünüyor. "Eli yanan küçük çocuğun yanındaki fırıncı. Sizin ve bebeğinizin güvende olduğunu bilmek beni çok mutlu etti."

İçeri giriyorum ve yanındaki koltuğa oturuyorum. "Adın neydi senin?"

"Gracen."

"Bu doğru." Onu mabette gördüğüm günden çok daha zayıf, yanakları çukurlaşmış, teni solgun. Ve eli... bandajla sarılmış. Gergin görünüyor.

"İyi misin?"

"Şimdi çok daha iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Peki bu güzel yeni çocuk kim?"

"Adı Suri."

"Güzel seçim." Başını eğip Suri'nin hareketsiz formuna bakıyor, garip bir huzur kaplıyor içini.

"Yapacak çok işiniz var Rahibe," Kazimir kapıda durmuş bekliyor.

"Evet. Tabii ki. Elin?" Kendi elini uzatıyor, avuç içi yukarı bakıyor. Benimkini içine kaydırdım.

"Benim için hareketsiz kalmalısın, lütfen. Bu biraz acıtacak ama sadece bir an için." Yaralı elini benimkinin üzerinde tutuyor ve gözlerini kapatıyor.

Isı etime işliyor, yanık yüzünden çenem sıkışıyor. Ama geldiği gibi çabucak gitti.

"İşte oldu." Elimi bıraktı. "Şimdi işaretlendin."

Başparmağımın etli kısmını donuk kahverengi bir sembol dolduruyor; üzerinde birbirine kenetlenmiş iki hilal bulunan bir daire. Bunu duymuştum. "Bekle, bu şu anlama mı geliyor-" Ondan ona bakarken içimde panik kıpırdanıyor. "Ben-"

"Hayır." Güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Ama eğer enfekte olursanız, parlayacak ve bu da damarınızı almamanız için bir uyarı görevi görecek."

Omuzlarım çöktü.

"Bebeği de yap," diyor Kazimir. "Diğer ikisinin mahzenlerde olduğunu söylemiştin?"

"Evet."

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Uyuyan bir bebeği uyandırmaktan nefret ediyorum."

Ve kesinlikle yapacak. "Bekle. Önce diğer ikisini işaretleyebilir mi? Suri bundan sonra çılgılık atacak ve bunu görürlerse... Önce onların gitmesi hepimiz için işleri kolaylaştıracak."

Kazimir derin bir iç çeker. "Burada bekleyin." Bizi gözetlemesi için muhafızı içeri göndererek dışarı çıkıyor. Sanki bir fırıncı, yeni doğmuş bir bebek ve işkence görmüş bir rahibe komplo kurmaya niyetliymiş gibi.

Odada gergin bir enerji var.

Wendeline yutkunuyor. "Doğum nasıldı?" "*Her zaman* olduğu gibi. Zordu."

"Hayal bile edemiyorum. Size yardım teklif etmeme izin verir misiniz?" Elini uzatıyor ama sonra donup kalıyor, tepkimi kontrol ediyor. "Eğer istersen."

"Elbette. İyileşme sürecindeyim ama bunu hızlandırmak harika olur."

İyileştirici elini karnımın üzerine koydu. Neredeyse anında, sakın bir bedenimi sular altında bırakıyor, donuk ağrıları ve rahatsızlık sancılarını yatıştırıyordu. "İşte... bu işleri güzelce hızlandırmış olmalı."

"Teşekkür ederim."

"Yeteneğimi başkaları için kullanmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bu yüzden teşekkür ederim.

Sen."

Kutsal alanda rahibenin elini şiş karnıma koyduğu ve karnımdaki bebeğin iyi geliştiğini teyit ettiği günü hatırlıyorum. "Bana söyleyebilir misiniz... Yani, iyi görünüyor, ama asla bilemezsiniz, değil mi?" Beşiklerinde uyuyan ve hiç uyanmayan sağlıklı bebeklerle ilgili pek çok hikaye var. Eğer görülecek bir şey varsa, belki de tekerlek tamir edebilir mi?

"Bebek mi? Oh, kesinlikle." Wendeline bir elini Suri'nin göğsünün üzerine koyuyor ve gözlerini tekrar kapatıyor.

Haftalar önce yaptığım gibi onun sakın yüzünü izliyorum. Birden gözleri fal taşı gibi açılıyor, şok içinde. "Ne oldu? Bir sorunu mu var?"

"Hayır." Bunu bir kafa sallama hareketiyle noktılıyor ve ifadesini düzeltiyor.

"O gayet iyi. Sağlıklı ve güçlü. Ve *mükemmel*." Suri'ye bakıyor. "Söyle bana, ne zaman doğdu?"

"Uh... daha iki hafta bile olmadı."

"İki hafta," diye yineliyor ve düşünceleri sürükleniyor gibi görünüyor. "Neden?"

"Oh, bir nedeni yok, sadece merak ediyordum-" Kapı uçararak açılır.

"Onlara ne ihtiyacınız var?" Kazimir, Mika ve Lilou'yu içeri götürürken Corrin bilmek istiyor, hanımefendinin hizmetçisi de peşlerinde.

"Kral'ın emirleri," diye omzunun üzerinden fırlatıyor onu görmezden gelmeden önce. "Bunun senin olduğunu biliyorum. Peki ya diğeri?"

"Rahibe!" Mika haykırıyor, öne doğru koşarken yüzü aydınlanıyor. "Seni çok uzun zamandır görmemiştim!"

"Uzun zaman oldu." Wendeline gülerek onu içeri alır. "Peki elin nasıl?"

Onu havaya kaldırıyor ve kanıt olarak açıp kapatıyor. "Artık söyleyemiyorum bile. Tekrar ağaçlara tırmanabilirim."

"Ve kale duvarına kafesler dikeyor," diye ekliyor Corrin, ses tonunda bir suçlamayla. "Bu harika bir haber. Biraz daha yakından bakabilir miyim?" Wendeline avucunu uzatıyor.

O da hemen kabul ediyor ve elini onun eline vuruyor. "Gördün mü? Neredeyse yeni gibi oldu!"

"Neredeyse. Bunu *daha da* iyi yapmak için buradayım. Şimdi eline bir şey eklemeliyim ve sen de kıpırdamadan durmalısın, tamam mı?"

"Bir şey eklemek mi?" Yüzü buruşuyor. "Başka bir parmak gibi mi?"

"Ben bir kol değilken buna ne gerek var ve onlar *çok* fazla Genç mi?" Corrin elindeki donuk ize bakarak kaşlarını çatıyor, sözleri Suri'nin tiz çılgınlıklarıyla gölgeleniyor. Corrin'in yanında Lilou hıçkırıyor. Anlık yanıktan rahatsız olmayan tek kişi Mika, yeni damgasına hayranlıkla bakmak için elini önünde tutuyor. Wendeline onu yara izinin üzerine yerleştirerek kısmen gizledi.

Kazimir zoraki bir sabırla, "Şatodaki tüm ölümlüler istisnasız bugün sınav için rahibeyi görecektir," dedi. "Çocukları mahzendeki tasnif bölümüne geri götür. Gracen, kral seninle görüşmek istiyor."

"Yine mi?" Onu daha bu sabah gördüm, şikayet edeceğimden değil. Ama neden? Kalbim heyecan ve endişe karışımı bir duyguyla çarpıyor.

"Evet. *Yine*." Kucağımdaki bebeğe kaşlarını çatıyor. "Şimdi onu tekrar uyutabilir misin?"

Corrin ona başını sallar. "Al. Onu ben alacağım."

"Lütfen. İzin verin," diye seslenir bir ses.

Hep birlikte dönüyoruz, Sabrina'nın söyledikleriyle bir çığlık kopuyor koridor boyunca yaklaşıyor, utangaç bir şekilde gülümsüyor. Kralın haraçgüzarı olarak giydiği şık kıyafetler gitmiş. Şimdi, mütevazı bir güvercin grisi elbise giyiyor - tipik ev kıyafeti. Elinde bizimkiyle aynı sembol var, ama parlak bir gümüş renginde parlıyor, gözden kaçırmak imkansız.

"Seni ne zaman bıraktılar?" Patladım.

"Çok uzun zaman önce değil." Ağlayan Suri'yi kollarımdan aldı. "Şşş..." Mırıldanıyor, onu sallıyor. "Sorun yok. Korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ben de çok korkmuştum." Parlak mavi gözleriyle bana bakıyor. "Kral hücremde beni ziyarete geldi. Benim adıma konuştuğunu söyledi."

"Yaptım, ama..." Önemli olacağını düşünmemiştim. Atticus beni dinledi mi? "Haydi, kral kimseyi beklemez," diye ısrar ediyor Kazimir.

"Onu tekrar yerleştireceğim." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanır. "Teşekkür ederim, Gracen."

Kolunu sıkıp diğer ikisini uslu durmaları için uyardıktan sonra kaptanı koridorda takip edip merdivenlerden yukarı çıkıyorum, ellerimi elimden geldiğince elbisemin üzerinde düzeltiyorum, keşke kendimi düzeltecek zamanım olsaydı diyorum.

Kazimir beni dün gece yaptığı gibi aynı büyük salona götürüyor, sadece daha önce boş olan yerde şimdi lordlar ve leydiler ve birkaç kol oyalanıyor. Biz geçerken bana aldırış etmiyorlar, buna minnettarım.

Atticus'un odasına çıkan büyük merdivenin dibindeki iki muhafız biz geçerken bizi sorgulamıyor, hatta irkilmiyorlar bile.

"Kral nasıl?"

"Daha iyi oldu. Krallıkta çok şey oluyor ve bunların hiçbiri iyi değil. Ayrıca, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, son haracı bozulmuştu, bu yüzden acı çekiyor. Baş ağrıları, halsizlik ve benzerleri."

"Neden hâlâ yeni bir tane almadı?" Duyduğuma göre kalede hala seçilebilecek birkaç tane varmış.

"Başka bir muhafızın hayatını riske atmak istemedi, bu yüzden çekimser kaldı. Şimdi, rahibenin yardımı sayesinde, artık bir örnekleyiciye ihtiyacı yok."

Elimdeki donuk damgaya bakıyorum. *Kral seni istiyor*. Kazimir'in daha önce söylediği buydu. Bunun olacağını biliyordum. Atticus dün gece ima etmişti. Çılgın bir duygu karmaşası beni vuruyor -uzun gecelerin ve acı dolu anıların uyandırdığı korku, sonunda onu memnun edemeyeceğim endişesi.

Kralın kulu olmak nasıl bir şey olacak?

"Bu gerçekten o kadar kötü bir şey mi?" Kazimir soruyor. Endişe girdabını hissetmiş olmalı.

"Tecrübelerime dayanarak mı? Evet."

"Zeki bir ölümlüye benziyorsun, Gracen." Kazimir'in deri çizimleri taş basamaklara sürtünüyor. "Sanırım artık Atticus'un senin diğer bakıcın gibi olmadığını anlamışsındır."

Ama ya öyleyse? Kafamın içindeki o küçük ses soruyor. Ya şimdiye kadar hepsi bir rolden ibaretse? Kusursuz tavırları ve sakın kişilikleriyle bu Adalıların tamamen farklı bir şeye dönüştüğünü gördüm.

Bunu *birçok* kez gördüm.

Atticus'un beni bu kadar etkiledikten sonra onlardan birine dönüşme düşüncesi bile göğsümü daraltıyor.

Kazimir kapıyı çalıyor ama açmadan önce bir yanıt beklemiyor. "Sen yolunu biliyorsun." Göz kırparak kapıyı arkamdan kapatıyor.

Mum ışığında olduğu kadar gün ışığında da zengin ve görkemli olan oturma alanından geçerken kalbim boğazımda çarpıyor. "Alo?" Sesleniyorum, sesim titriyor.

Cevap gelmeyince, açık kapılardan geçerek onun evine doğru devam ettim. Yatak odası, çoğunlukla siyah renkte ama duvarlardaki süslemelerde ve pervazlarda yıldız izleri olan süslü bir odaydı. Bir duvar boyunca devasa bir kuş tüyü yatak ortalıktır. Köşedeki şömine soğuk, havada is kokusu var.

Oda boş.

Ciddi bir figür terasta duruyor, sırtı bana dönük, ellerini taş duvarın iki yanına dayamış. Atticus kral kıyafetlerini giymiş, özel dikim siyah ceketini güçlü bedenine oturtmuş, kılıcı kalçasında.

Altın tacı, sanki bir biblodan başka bir şey değilmiş gibi parmağından sallanıyordu.

Beklediğim bu değildi. Sabrina onu aradığında *çok* farklı bir senaryo anlatmıştı.

Dışarı çıkıyorum, soğuktan korunmak için kollarımı göğsüme sarıyorum. Ağır bulutlar içeri girdi ve yağmur kesinlikle yakında başlayacak. "Sen istedin

beni görmek ister misiniz, Majesteleri?" Nabzım hızla atıyor.

"Çocukken bu manzaraya hayran kaldığımı hatırlıyorum." Sesi, daha önce meydanda benimle acımasızca flört ederken taşıdığı ve artık tanıdığım o alışıldık mizah tonunu taşıyor.

Kenara çekilip onun yanında yerimi alıyorum. Nefesim kesiliyor geniş bir arazi. "Muhteşem bir manzara." Kraliyet bahçesini ilk kez bu sabah gördüm ve şimdi onu yukarıdan görüyorum, kıvrımlı yollar yemyeşil bitki örtüsü ve çiçekler arasında kayboluyor. Büyüleyici ama Cirilea'nın yüksek duvarının ötesindeki, göz alabildiğine uzanan tepelerin manzarasıyla kıyaslanamaz bile.

"Buraya gelmek için bu topraklardan geçtiniz, değil mi?"

"Evet, ama ben hiçbirini görmedim. Mead fıçılarıyla birlikte üstü kapalı bir vagonda oturuyorduk."

"Korkarım çok yakında bu tünekten artık onu göremeyeceğim bir gün olacak."

Profiline bir göz attım. Yakışıklı olmadığı tek bir açısı bile yok. "Kazimir karanlık düşüncelerin ağırlığını hissettiğini söyledi."

"Karanlık düşünceler." Kıkırdıyor. "Aklımdan geçenleri tarif etmenin bir yolu da bu."

"Gelecekteki kraliçe hakkında mı?" *Ve seni öldürmeye çalıştığı gerçeği?*

"Saoirse endişelerimin en küçüğü. Kendini sandığı kadar zeki değil."

Ama belli ki birçok endişesi var. Tereddüt ediyorum. "Bunun hakkında konuşmak yardımcı olabilir. Bazen sorunlarınızı ortaya döktüğünüzde çözümler de kendini gösterir." Annem bana hep bunu söylerdi. Acaba hâlâ hayatta mı? Kolların aileleriyle iletişim halinde olduğunu duymuştum ama Lord Danthrin buna asla izin vermedi.

Atticus tüm dikkatini bana vermek için dönüyor. "Benim için sorunlarımı çözmeye yardım etmek mi istiyorsun?" Sinsi, çarpık bir gülümseme dudaklarını büküyor.

Yanaklarım utançtan kızardı. "Yani, *ben* değil tabii ki. Politika ve krallık görevleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece ölümlü bir fırıncıyım-"

"Doğulu lordlar Islor'u bölmek ve bu toprakları kendilerine mal etmek için planlar yapıyorlar," diyerek kekelememi kesti. "Kettlingli Lord Adley kendini yeni hükümdar olarak kabul ettirmeyi amaçlıyor."

"Yeni cetvel." Çenem düştü. "Ama bu ihanet! Hem neden, zaten onun kızıyla evleniyorsun? Islor'un kraliçesi olacak." Kader bize yardım ediyor.

"Adley'nin doğu planlarının durdurulamayacak kadar ileri gittiğini bildiğini tahmin ediyorum. Tek bir yarıyı yönetmektense her iki yarıyı da yönetmeyi tercih eder ve bunun gerçekleşmesi için baskı hissediyor."

"Bunu nasıl yapabilir? Sen kralsın. Ordulara sen komuta *ediyorsun*."

"Ben bir gezideyken beni takip etmeye hevesli görünen askerlerden oluşan ordular

önlerinde at. Artık toprakların üzerinde bir seyirci olduğum için başkalarını takip ediyorlar." Atticus tacındaki oniks taşını inceliyor. "Babamın neden beni, oğlunu komutan ilan ettiğini ve oraya liderlik etmem için gönderdiğini şimdi anlayabiliyorum.

Ne yazık ki benim gönderecek, güvenecek bir oğlum yok" diyor, daha çok kendi kendine. "Lord Adley hikâye uydurmakta ustadır. Ortalıkta dolaşan bu zehirle birlikte Islor'un geleceği hakkında kim bilir doğulu askerlerin saflarına ne tür yalanlar bulaştı."

"Bunu durdurmak için ne yapılabilir?"

"Babamın ve kardeşimin yapmak istemediği şeyler. Daha fazlasını kaldıramayacağımız bir zamanda Islor'u saran kargaşaya katkıda bulunabilecek şeyler."

Ne demek istediğini anlayamıyorum ama bunun doğulu lordlar için iyiye işaret olduğundan şüpheliyim. "Ve eğer bu Lord Adley işlediği suçların hesabını verirse, yerini hemen başka birinin alacağını düşünüyorum."

"Gördün mü? Politika hakkında bir şeyler biliyorsun." Atticus, konuya rağmen kalbimi hoplatan gamzeli bir gülümseme takınıyor. "Ve sen zaten Sadece burada bulunarak o karanlık düşüncelerimi aydınlatıyorum. Gel, yağmur yağmak üzere." Bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni yatak odasına götürüyor.

Kalbim onun dokunuşuyla çarpıyor.

"Rahibe ile ziyaretiniz nasıl geçti?"

Elimdeki izi inceliyorum. "Onu gördüğüme sevindim. *Şaşırdım* ama sevindim." "İlginç bir şey söyledi mi?"

"Sadece tekrar işe yaradığı için mutlu olduğunu söyledi." Beni etkileyen şey söylemedikleriydi. Suri'de hastalık olup olmadığını kontrol ederken yüzünde beliren ifadeden kurtulamıyorum. Benden bir şey saklıyordu. Ne olduğunu bilmiyorum ama Atticus'a bundan bahsederek onun gereksiz yere sorun yaşamasına neden olmak istemiyorum. "Sabrina'yı gördüğüme daha da çok sevindim."

"Evet, eminim çok geçmeden onu serbest bırakma kararımı duyacağım." Tacını sıradan bir şapka gibi yandaki sandalyeye fırlatıyor. "Ama o *benim* haracım olduğu için lekelenmişti. Bunun için onu nasıl idam edebilirim?"

"Sen kralısın. Çok kolay yapabilirdin." Bunu defalarca yaptı.
Geldiğimden beri kale duvarlarının dışına çıkmadım ama

korkunç söylentiler, herkesi uyarmak için asılı duran cesetler. "Eğer bir anlamı varsa, ona merhamet gösterdiğin için çok mutluyum." Tereddüt ediyorum. "Teşekkür ederim, Atticus."

"Dürüst olmak gerekirse, bu benim açımdan bencilce bir karardı. Artık siz rahatsız olduğunuzda çocuklarınızla ilgilenecek biri var. Özellikle de o yaramaz çocuğa."

"Çok geçmeden onu tüm şatoda koşturacak," diye şaka yapıyorum ama sözleri tutuyor. Başka türlü rahatsız olduğumda.

Elimi tutmak ve izi incelemek için ölçülü adımlarla yaklaşıyor.

"Düşündüğüm kadar rahatsız edici değil."

Nabzım hızla atıyor. "Hayır, yine de alışmanın biraz zaman alacağını tahmin ediyorum." Başparmağı çizgilerin üzerinde geziniyor. "Neden bu kadar sıkıntılısın, Gracen?"

Tabii ki endişemi okuyabilir. Yakasına odaklanıyorum. "Çünkü beni buraya neden çağırdığını biliyorum."

"Ve onu bana vermek istemiyorsunuz." Bu bir sorudan ziyade bir ifade.

"Sorun o değil, sadece..." Sözlerim

sürükleniyor. "Corrin beni ziyaret etti."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi yaptı?"

Kıkırdıyor ama sesi ciddi bir bakışla kesiliyor. "Bana önceki bakıcın hakkında birkaç şey anlattı. Sana ne yaptığı hakkında. Sana neler yaptırdığını."

İç çekiyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Bunları sır olarak paylaştım." "Çok fazla detaya girmedi. Ama yeterince. Zalim biriydi."

"Evet." Bedenimden bir titreme geçiyor. "Danthrin asla nazik olmadı ve her zaman çok fazla şey aldı." Her şeyden. Benden. "Sonrasında kaç kez bayıldığımı ve bunun için cezalandırıldığımı söyleyemem. Benden beslenmesine izin verdiği diğer adamlar daha da az nazikti." İtirafımı sessizlik karşıladı. I

Ağır bir püskülle kaplı o mavi gözlere bakıp öfkeyi görmeye cesaret edemiyor. "Bunu daha önce bilseydim, asla serbest kalmazdı." O Başparmağının yumuşak kısmıyla yanağımı okşamak için uzanıyor ve beyaz bir pudra tozunu ortaya çıkarmak için geri çekiliyor.

Gülüyorum. Bugün kralla ikinci kez yanağımda unla karşılaşıyorum. Elbisemin üzerinde domuz yağı lekeleri var. Kim bilir geri kalan her yerim gibi görünüyor. Kesinlikle bakımlı ve narin bir kral haraççısı değil.

"Neden ben?"

Eli çenemin alt tarafını buluyor ve ben tekrar bakışlarıyla buluşana kadar kaldırıyor. "Nabzını hissedebiliyorum, Gracen." Aramızda bir saç teli genişliği olana kadar yaklaşıyor. "Sana bu kadar yakın durduğumda, vücudunun nasıl bana tepki veriyor."

Arzum kıpırdanırken bile bir başka utanç dalgası vuruyor. "Yaklaştığın *her* ölümlüde aynı tepkiyi bulacağından eminim." Özellikle de herhangi bir dişide.

"Evet, çoğu." Kıkırdamasıyla birlikte nefesi yüzümde geziniyor. "Ama ben *hiçbir* ölümlüyü istemiyorum. Benim seçimim sensin."

Açıkça yaptığı açıklama vücudumdaki her sinir ucunu harekete geçiriyor. Ama hemen ardından bir korku dalgası geliyor. O kral ve bana karşı çok nazik. Eğer onu reddedersem, beni cezalandırır mı? Ama evet dersem, aynı endişe kıpırdanıyor: Başka birine mi dönüşecek? Nefret edilecek birine mi?

Onun seçimi olabilirim, ama bu konuda başka seçeneğim *yok*. Aksini düşünürsem kendimi kandırmış olurum. Elbisemin üst düğmelerini açmak için uzanıyorum ve keteni omzumun üzerinden itiyorum. Ona erişim izni verirken serin hava çıplak tenimi sıyrıyor, tüylerimi diken diken ediyor.

Hemen alıyor, enseme kavırıyor, başımı geriye itiyor ve boynumu ağzının önüne seriyor. Yumuşak dudakları etimi sıyrıyor.

Nabız bir davet gibi atıyor ve kendimi keskin acıya hazırlıyorum.

Ama gelmiyor, tüy kadar hafif öpücükleri çene çizgim boyunca, yanağımın üzerinden, ağzı benimkiyle buluşana kadar devam ediyor. Başımı çevirip öpücüğü derinleştirirken tüylerim diken diken oluyor. Dudaklarımın aralanmasına izin veriyorum ve dili bir anda orada, boğazımdan bir inilti çıkaran ve beni ona yaklaştıran alaycı vuruşlarla benimkinin üzerinde kayıyor, parmaklarım satın almak için pazularının üzerinde geziniyor, kral kıyafetinin altın iplikleri dokunuşumun altında kalıyor.

Daha önce hiç *kimse* tarafından böyle öpülmemiştim.

"Gidebilirsin," diye fısıldıyor ağzıma, sonra beni bırakıp uzaklaşıyor, nefesi kesiliyor.

"Ne? Ama..." Elim el yordamıyla elbiseme gidiyor, ama ben onun ağzından derin bir şekilde büyülenmişken, fark etmeden yakasını düzelttiğini ve düğmelerini yeniden iliklediğini fark ediyorum. "Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

"Hayır, sen yanlış bir şey yapmadın, Gracen." Bunu başını sallayarak vurguluyor ve başparmağıyla yanağımı okşamak için uzanıyor. "Ama biliyorum ki

Artık haraç olarak hizmet etmediğiniz için rahatladınız ve ben de sizden vermek istemediğiniz bir Şeyi almayacağım."

Parmaklar dış kapıya vurur ve Kazimir içeri girer. "Özür dilerim Ekselansları, ancak toplantı toplanmış durumda ve giderek endişeleniyorlar."

"Mükemmel zamanlama." Atticus parmaklarını şakağına bastırır. Kazimir acı çektiğini söylemişti.

Zayıf mı hissediyor? Atticus şu anda zayıf olmayı göze alamaz, bana söylediklerinden sonra olmaz.

"Bir muhafız size hizmetkârların salonuna kadar eşlik edecek." Bana yumuşak, yorgun bir gülümseme sunuyor. "Artık gitmelisiniz."

"Emredersiniz, Majesteleri." Somurtkan Kazimir'in yanından aceleyle ıktım.

Kafam anlamadığım bir duygu karmaşasıyla dönüyor ve bunların hiçbiri rahatlama değil.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

ROMERYA

"S üzerine yüzümü koymalı mıyım?"
Zander dikkatini bana vermek için araştırmasına ara veriyor.
"Yüzünü *neyin* üzerine koymalısın?"

Altın bir sikke tutuyorum. Bir yüzünde Ulysed'e'nin amblemi, diğer yüzünde ise perinin dönen karalaması var. "Benim geldiğim yerde para bastıklarında, paraların üzerine hükümdarların yüzlerini koyarlar. Bazı ülkelerde krallar ve kraliçeler vardır. Benimkinde ölü başkanlar var."

Zander kıkırdıyor ve araştırmasına devam ederken başını sallıyor.
"Kraliçe olmak istemeyen biri olarak, bu rolü kolayca benimsiyorsun."

"Cirilea'daki kasada da bu kadar servet var mı?" "Neden?"

Beni soymak mı istiyorsun, hırsız?"

"Bunun bugün şakaları var." Parayı sırtına doğru fırlatıyorum. Ondan sekiyor ve bir takırtıyla taş zemine düşüyor. "Sanki daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi." Şatonun altındaki uzun ve dar odada, yaldızlı silahlar, ev eşyaları, kadehler, tabaklar, şamdanlar ve Zander'in tanımadığı insanların som altından yapılmış büstleriyle birlikte, içi para dolu sayısız sandık var. Karşımdaki duvara kocaman, yaldızlı bir ayna dayanmış.

Bir de mücevherler var. Kasalar dolusu yakut, zümrüt ve Safirler -bazıları şatafatlı yüzüklere ve özenle hazırlanmış kolyelere dökülmüş, diğerleri ham. Bir tanesini inceliyorum, en az yirmi beş karat olması gereken bir yakut. Eski tefeci Skully'nin buna ağzı sulanırdı. "İronik görünüyor, değil mi? Periler tacımı her şeyden yapabilirlerdi ama yine de gümüş kemiklere benzeyen bir şeyden yapmışlar." Kan akıtacak kadar keskin.

"Belki de periler altın ve mücevherlere değer vermiyorlardır."

"O zaman bu kasa neden bunlarla dolu?" "Para birimi, ona değer verenler için."

"Evet, sanırım bu mantıklı." Yanına sokuldum. "Her neyse, ne arıyorsun?"

"Burada kaderden bir işaret olabileceğini umuyordum. Soldor'da işimize yarayabilecek bir şey. Ama hiçbir şey yok." Altın bir hançeri sandığa geri atıyor, omuzları hayal kırıklığıyla çöküyor. "Hazırlanmalıyım. Radomir'in adamlarıyla buluşmak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız."

Midemde sabahtan beri var olan düğüm daha da sıkışıyor. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Neyi sevmiyorsun?"

"Sen, o dağa otuz altı saat boyunca askerlerle birlikte gittin. Daha birkaç gün öncesine kadar düşmandık... Ayrıldık. Siz yarıktasavaşıyorsunuz. İstedğini seç."

"Bu ittifakı kuran sensin. Bana yeterince güvenmediğimi söyleyip duruyorsun."

"Senin konusunda kimseye güvenmiyorum. Sen benim kalbimsin."

Uzanıp alnımdaki bir tutam saç okşuyor. "Öyle bir zaman gelir ki yanında duranlara ya güvenirsin ya da güvenmezsin. Artık arada kalmak yok, bir çizgide bocalamak yok. Savaşa doğru gidiyoruz ve artık hepimiz birbirimize güvenmeliyiz."

İç çektim. "Haklısın."

"Ama Lejyon benimle olacak ve Abarrane'in arkamı kollayacağından emin olabilirsin." Zander'in elleri nazik bir dokunuşla omuzlarıma yerleşiyor. "Ve benimle Soldor'dan geçemezsin. Birbirimize yakın olacağız."

Yarığın içine girmeden ulaşabileceğimiz kadar uzağa. Etraftaki her canavarı kendine çeker ve bizi çok daha büyük bir risk altına sokarsın."

"Biliyorum." Nefret ediyorum ama biliyorum. "Keşke gitmek zorunda olmasaydın, ama neden gitmek zorunda olduğunu anlıyorum."

"Keşke kalmak zorunda olmasaydın ama neden kalmak zorunda olduğunu anlıyorum." Başparmakları omuzlarımı okşuyor. "Gesine haklı. Lucretia'dan öğrenebileceğin her şeyi öğrenmelisin."

"Ya gittiyse?" Zander ve ben daha önce birlikte mahzene inmiştik ama Sylx, Zander'in sataşmalarına ve kraliçesi olarak benim kraliyet talebime rağmen ortaya çıkmadı.

İçerisi çok boştu.

"O gitmedi. Nedeni ne olursa olsun oyun oynuyor. Döndüğünde, periler hakkındaki tüm sorularını yanıtlamadan gitmesine izin verme. Ve yalnız gitme. Jarek'i de yanında getir."

"İyi fikir. Ondan *hoşlanıyor*. Belki onu kendine çekebilir." Göğsüne gömülüp kokusunu içime çekiyorum. "Ve sonra Gesine bana uçmayı öğretebilir, böylece sana gelebilirim."

Kıkırdıyor, kollarını etrafımda kavuşturarak beni sıcaklığıyla kucaklıyor. "Büyücüler gerçekten uçabilir mi bilmiyorum ama bunu çözebilecek biri varsa o da sensin."

İçimdeki panik dalgalanırken bile sessizliğin ve mahremiyetin tadını çıkarıyorum.

Üstümüzde bir yerde, şimdi göğüslerinde kesişen iki hilal bulunan zırhlar giymiş iki yüz elli dört Ybarisanlı, yanımızdaki yarığı tutmaya hazırlanıyor.

Umut ediyorsun, kafamın içindeki o küçük ses bana bunu hatırlatıyor.

Atlarına fazladan silahlar, kalkanlar ve miğferler bağlıyorlar, bizimle savaşa gitmeye hazırlanırken üç yüz fidana yetecek kadar.

Umarım.

Hepsi, bu ittifakı ve Zander'ı Islor'un gerçek kralı olarak kabul edecek bin Islorlu ile birlikte at sürecek.

Umarım.

Peki ya tüm bunlar olur ve yine de bir önemi kalmazsa?

Hudem üç gün sonra. O gece, ne yaptıysak, ne yaptıysam -İyi ya da kötü, herkes için açık olacaktır.

Ya bu birbirimize son kez böyle sarılışımızsa?

"Bana geri dön," diye fısıldıyorum, bir damla gözyaşı serbest kalıyor. "Bu dünyada sensiz yaşayamam."

Beni bırakıyor, sadece eğilip alnını alnıma bastırıyor. "O hissi bilirim." Sesi boğuklaştı.

Parıltının içinden, açık ela gözlerine bakıyorum, altın parçacıklarını seçmeye çalışıyorum, parçalanmaktan korkuyorum. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce değil,

Aynı gözler bana dikildiğinde nefret doluydu. Şimdi imkansız görünüyor. "Ölmemi istediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Çenesindeki bir kas kıkırdıyor. "Hayır." Bu tek kelimede hafif bir mizah dokunuşu var.

"Oh, hadi ama, hatırladın mı? O gece kulede beni duvara yaslamıştın-"

Zander o kadar hızlı hareket ediyor ki, bir bakıyorum sırtımda bir taş var ve sert vücudu ön tarafıma bastırıyor. Eliyle başımı kavırıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Dudakları dudaklarımı yakalıyor, onları açmaya ikna ediyor, dili ustaca vuruşlarla yem atmak için içeri kayıyor. Bu

Her zaman daha fazlasına yol açan türden bir öpücük.

"Gerçekten mi?" diye fısıldayacak kadar serbest kaldım. Yüzüğümü almaya çalıştın-"

Beni daha derin bir öpücükle kesiyor ve ben de ona daha iyi erişebilmek için başımı eğerek alay etmekten vazgeçiyorum.

Eğer bu son kez
olacaksa... Hayır. Böyle
düşünmeyeceğim.

Parmakları bir avuç saçımın etrafında kıvrılıyor, şefkati aceleci bir hal alıyor. Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum, alt dudağını dişlerimin arasına alıp emiyorum ve onun gırtlaktan gelen iniltisini kazanıyorum.

Elleri kalçalarımı kavırıyor, kendine doğru çekiyor ve sert uzunluğunu karnımda hissetmemi sağlıyor.

"Şimdi." Tuniğini pençeleyip pantolonunun içindeki güvenli yerinden çekerek çıkarırken ve gövdesinin üzerindeki sert kas yığınının ortaya çıkarırken tek kelimeyi söyleyebiliyorum. Onun için yeterince uzun süre serbest kaldık.

Başının üzerinden çekip yere atmama yardım ediyor ve sonra ağzı tekrar benimkine çarpıyor, ikimizin de parmakları düğmelerle ve tokalarla uğraşıyor, yeterince hızlı çözemiyoruz. Kılıç kemerleri takla atıyor ve Botlarımı tekmeliyor ve beni giysi yığınının üzerine yatırıyor.

Altımızdaki taş pürüzlü ve sert ama tek hissettiğim, dudakları boynumu, köprücük kemiğimi, göğüslerimi bulurken Zander'ın nefesinin tenimde gezinmesi. Dişleri bir meme ucuma sürtünürken sırtımı onun ağzına yaslıyorum.

"Sana söz veriyorum, birbirimizi tekrar göreceğiz," diye fısıldıyor ve lezzetli ağırlığını bekleyen bedenime yerleştiriyor. İçimde oluşan sızı çok fazla ve o içime gömülürken haykırıyorum, tırnaklarım sırtındaki kasların üzerinde gezinerek onu kendime daha da yaklaştırıyor.

"Kraliçe yok..." Eli başımın altından geçerek onu taştan korumak için kucaklıyor. "Ya da kader..." Kalçaları itmeye başlar. "Ya da beni senden uzak tutabilecek bir ordu." Gözleri benimkilere kilitlenip onları tutarken ham arzu gözlerinde yanıyor. Bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket ediyor, kalenin altındaki bu zenginlikler mahzenindeki tek ses nefeslerimizin birbirine karışması ve son birkaç dakika için, bir sonraki

adımla ilgili tüm korku ve endişelerim kayboluyor.

İki çizgi kurak toprakta vadiye doğru birbirine paralel ilerliyor ama aralarındaki boşluk esniyor.

"Bir hata mı yaptık?" Ybarisanlılara Ulysed'e'nin zırhını giydirdik, cilalı altın metal azalan güneşte parılıyor. Ama onlar hâlâ Ybarisliler. Bunu ben de biliyorum, onlar da biliyor ve Telor'un adamları da kesinlikle biliyor.

"Öyle olsa bile, bu bizim en iyi umudumuz." Zander yanımdan kapıya bakıyor, atı kısa süre sonra ona katılmak için hazır. Lejyonerler atlarının üzerinde oturmuş bekliyorlar.

"Daha ne kadar sürecek, Gesine?" Zander sorar. "Bütün gece burada bekleyemem." "Neredeyse geldi." Bakışları gökyüzünü tararken kuyrukluyıldızın vizyon.

Yukarıda da arıyorum ama haberci kuşu bulamıyorum. "Ejderhadan bir iz var mı?" O büyüklükte bir yaratığın saklanması zor olurdu.

Horik başını sallar. "Dün gecedan beri kimse ondan bir iz görmedi."

"Muhtemelen yarığın içine geri uçmuştur." Zander bir elini benim omuz. "Her iki durumda da burada güvende olmalısın." "Kendim için endişelenmiyorum."

"İşte orada!" Gesine aniden dalışa geçmeden önce havada süzülen parıldayan bir bedeni işaret ediyor. Hepimizi ürperten tek bir uyarı çığlığıyla kuyruksokumu ayaklarının dibine iniyor. Gesine bacağına iştirilmiş mektubu çözerken hareketsiz duruyor. Zander'a uzatıyor.

Zander *mührü* açmadan önce uzun bir süre mührü -onun mührüne- bakar. Okurken çenesi gerilir.

"Ne yazıyor?"

Tek kelime etmeden bana uzattı.

Bir sonraki dama oyunumuzu iple çekiyorum. Atticus.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Söylediğiniz hiçbir şeye asla güvenmeyeceğini."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yaklaşan bir savaş var. Biz ona yardım etmeye çalışıyoruz ve o hâlâ buna mı takılıyor?" Mektubu sallıyorum, öfkem alevleniyor. "Ve *ben* onunla yatmadım!"

Horik'in gür kaşları açılır.

İç çekiyorum, hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalışıyorum. "Kardeşin tam bir aptal."

Zander'ın ağzı seğirir. "Evet, öyle. Ama biz ona yardım etme girişimimizle Islor'u onurlandırdık. Artık hataları kendisine ait."

Gesine kuyruk sokumunu kafesine sokar ve bezi üzerine çeker, sonra derin bir iç çeker. "Kadere şükürler olsun ki bu iş şimdilik bitti." Sanki başı ağrıyormuş gibi şakağını ovuşturuyor.

Zander, "Kuyrukluyıldızın ikinci şafakta Romeria'dan bir haberle beni bulmasını bekliyorum," dedi, "ben de hemen karşılığında bir mesaj göndereceğim."

"Size güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlayacağım. Kütüphanede efsanevi canavarlarla ilgili koca bir bölüm buldum, eğer bana başka bir ihtiyacınız yoksa size veda edeceğim Majesteleri." Eğilir ve Zander'in gözleriyle buluşur. "Güvende kalın ve belki tekrar karşılaşırız."

Büyücü süzülüp giderken onu izliyor ama ben o bakışı okuyamıyorum. Onunla eczanede tanıştığımızdan beri her gün yanımızdaydı ve ona karşı açık düşmanlıktan ılımlı müttefikliğe kadar her türlü duyguyu ifade etti ama asla güvenmedi. Mordain'le olan bağlantısı göz önüne alındığında, bu sonsuza dek kaybedilmiş bir dava olabilir.

"Kraliçe bu kapıların içinde güvende olacak. Şerefim üzerine," diye söz veriyor Jarek ve uzaklaşmadan önce Zander'e kısa bir selam veriyor. Horik, Zorya ve Loth da onu takip ederek vedalaşmamız için bize alan açıyor.

Zander'in eline uzanıp onu sıkarken boğazımdaki acı verici düğüm alevleniyor. "Kuyruk sokumu iki sabah içinde orada olacak. Sen de olacağına söz ver."

"Elimden gelen her şeyle orada olacağım." Nadir görülen bir sevgi gösterisiyle bedenimi kendine doğru çekti. "Lucretia'dan bir şey öğrenirsen, ne kadar önemsiz görünürse görünsün, benimle paylaş."

"Yapacağım."

Alnımız birbirine değene kadar eğiliyor, çenesini sıkıyor. "Sen sadece uyanıkken düşündüklerimde değil, rüyalarım da yaşıyorsun. Ve yakında birbirimizi tekrar göreceğiz."

Gözyaşlarım süzülüyor ve onları silme zahmetine girmiyorum. Abarrane cesaret edebiliyorsa benimle alay etsin. "Beni tekrar göreceksin. Üç gün içinde, uçmayı öğrendiğimde."

Kıkırdamaları gergin anı bozuyor ve sonra ağzı benimkine çarpıyor, beni derinden öpmek için tüm kraliyet nezaketini terk ediyor.

Omuzlarına yapışıyorum ve dilinin tadının ve hissinin tadını çıkarabildiğim kadar uzun süre çıkarıyorum, ta ki ağzını serbest bırakıp geri çekilene kadar.

En son parmak uçlarımız dokunur.

Ve sonra eyerine biniyor ve atı diğerlerine katılmak için uzaklaşıyor.

Elisaf ve Abarrane Zander'in yanlarında, küçük bölüğün gidişini izlerken gözyaşlarım özgürce akıyor ve kalbimin bir parçasının da onlarla birlikte gittiğini hissediyorum. Beni hayatta tutan parçam.

Dizlerimin arkasına inen sert bir darbe beni inletiyor ve yüz hatlarımı öfkeyle buruşturarak etrafımda dönmeme neden oluyor. "Ne?"

"Haydi." Jarek kılıcını döndürüyor. "Eğitim zamanı."

OTUZUNCU BÖLÜM

AGATHA

"A Islor'un dağlarındaki gizli şehir." Allegra sözlerimi tekrarlıyor. "Evet. Taillok'un gördüğü buydu." Gözleri parlıyor ama şaşkın ifadesini yatıştırıp kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor. Korkulukların tepesindeyiz, Nyos'u ve gemilerin Ybaris'in savaşına katılmak üzere caster'larımızı geçirmeye hazırlandığı aşağıdaki limanı kuşbakışı görebiliyoruz. "Tamam, bana Yesenia'nın gördüm."

"Gerçekte ne gördü? Ya da kraliçeye ne gördüğünü söyledi?" Lorel'in sözlerini aktarıyorum. "Yesenia ve Gesine arkadaşlar. Kaçışa yardım ettiğine bahse girerim."

"Bu yüzden ayrıntıları saklıyor olabilir."

"Davamıza zarar verebileceklerse, evet." Yani, kapıdaki Prenses Romeria'nın artık onun kızı olmadığını.

Onun bir anahtar büyücü olduğunu.

"Eminim bu Ulyse'de olmalı." Fısıltım heyecan dolu. Gesine'nin mektubunun altına aceleyle karalanmış o tek kelime. Her şey anlam kazanıyor.

"Bu kadar heyecanlı konuşma Agatha!" Allegra tıslıyor, paniği artıyor. "Stonekeep bir su perisi kutsal kitabının duvarıydı ve şimdi bir şehir ve onu *anahtarcının* açtığını varsaymalıyız. Bunun ne anlama geldiğini anlayabiliyor musun?"

"Nyos'taki herkesten çok daha fazla." Ses tonumda keskin bir çizgi var. "Periler, büyücülerin zamanında bu topraklarda yeniden dolaşacak. Bu bir kehanet."

"Peki yanlarında başka ne yürüyebilir?" İkinci adım atar. "Gesine'den daha fazla yanıt bekleyemeyiz."

"Peki o zaman ne yapmamızı önerirsiniz? Konseye bununla mı gidelim?"

"Fates, hayır." Alay ediyor. "Lorel kraliçeye koşacak ve bizi suçlayacak. Kraliçe bizi ihanetten idam edecek ve elementalleri kullanarak tekrar kader. Hayır, bu düşünebileceğimiz bir seçenek değil." Sözlerini vurgulamak için başını sallıyor, bakışlarını aşağıdaki gemilere diyor. "Başka bir seçenek yok. Bu Ulysede'ye kendimiz gitmeliyiz." Dönüyor, parmağıyla işaret ediyor. "Gitmelisiniz."

"Ben mi?" Gülüyorum. Şaka yapıyor *olmalı*. "Nyos'tan ayrılamam."

"Neden olmasın? Ybaris ve Skatrana'nın dört bir yanında gezilere çıktınız. Hatta bir keresinde Seacadore'daydın."

"Evet, *uzun* yıllar önce. Ayrıca, Başbakan bana cevaplar için kehanetleri gözden geçirme görevi verdi."

"Zaten ona vermeyi planladığın bir şey de yok."

"Ama gidersem şüphelenecektir."

"Bu size gizlilik içinde verdiği bir görev, değil mi? Benim bunu bilmemem gerekiyor."

"Evet."

Allegra düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırıyor ve korkum artıyor. Küçük, aldatıcı zihni nasıl bir ağ örüyor? "Bir İkinci olarak, iki elementalime Argon'a kadar eşlik etmeni emrediyorum. Başbakan bir açıklama yapmadan buna karşı çıkamaz, ki bu açıklamayı yapmak istemeyecektir. Orada Yesenia'yı bulacaksın, ondan daha fazla bilgi toplayacaksın ve sonra Nyos'a dönmek yerine kervanla birlikte yarığa gideceksin. Onlar karşıya geçtiğinde, sen de batıya gideceksin."

"Ama... ama..." Kekeledim. "Ben seksen yaşındayım, Allegra! Artık diyar diyar dolaşmak için yaratılmadım, özellikle de bir savaşın ortasında!"

"Aynen öyle. Eski bir kâtip. Kimse sende bir tehdit bulamaz. Ve sen de kendini gösterdiğin kadar güçsüz değilsin." Allegra yaklaşıyor, yüzü ciddi. "Kehanet hakkında senden daha fazla bilgisi olan başka kimse yok. Mordain'in Ulysede'ye uzanacak bir köprüye ihtiyacı var."

"Gesine o köprüdür."

"Hayır, Gesine her an değişime uğrayabilecek bir element büyücüsü."

"Evet ve her an yaşlılık değişimine uğrayabilirim. Nefes almaktan *almamaya!*" Sabahları eklemelerimin gevşemesi saatler sürüyor.

Vücudumun bu kadar yeter demesi ne kadar sürer?

Alay ediyor. "Bir öküz kadar sağlıklısın. *Sen* köprüsün. Mordain'in Neilina'nın ihlalini öğrendiği günden beri öyleydin. Tüm bunlar senin sayende mümkün oldu." Dudakları bükülür. "Ya da günlerinin geri kalanını Nyos'ta, tozlu kitaplara gömülerek, kehanetin gerçekleşmesine tanık olmak yerine onu okuyarak geçirebilirsin."

Bu su perisi krallığını görme, bu önemli büyücüyle tanışma *ihtimali* cazip. *Tabii* oraya varabilirsem. "Günümün böyle geçmesini beklemiyordum."

Bir elini omzuma koydu. "Gemi bir saat içinde Argon'a doğru yola çıkıyor. Toplanmalısın."

"Kâtiplerimizi ne pahasına olursa olsun koruyun." Kitabı hava koşullarından korumak için parşömene sarıyorum ve diğer üç kitapla birlikte sırt çantama atıyorum; Nyos'ta Herkes İçin Kraliçe'ye ve perilerin simgesine işaret eden tek kitap. Bunları kütüphanelerimizden çıkarmanın yanlış olduğunu biliyorum ama şimdilik,

Onlar için en güvenli yer benim yanımdır. "Başbakan gerçeklerden şüphelenmeye başladığında ve sizi sorguladığında, ona bu olayda tek başıma hareket ettiğimi söylemelisiniz."

"Evet, Usta Kâtip." Zaleria başını öne eğiyor.

"Lorel'in yakın zamanda ataması olmasa da benim isteğimle artık Usta Kâtip sensin." Ben ilk kâhinimden bilgi toplamaya başladığımda kâhin henüz ergenlik çağında bir çocuktü, ama onlarca yıl sonra aramızda sadık bir bağ oluştu; kısmen akıl hocası-akran, ama daha çok kehanete olan bağlılığımızda.

Ianca'nın çağrıldığı haberi kulağıma ulaştığında ilk yaklaştığım kişi Zaleria oldu.

"Sen dönene kadar."

Yıllardır sığınağım olan ofisime son bir kez giriyorum. Muhtemelen bu duvarları bir daha görmeyeceğim, ama bu benim yolum olacak.

Kapı çalınır. Cahill bekler. "Bir yere mi gidiyorsunuz, Usta Kâtip?"

Göğsüme bir sızı saplandı. Daha önce de Nyos'tan maceralar için ayrılmış ve yıllar sonra büyümüş çocuklarla geri dönmüştüm. Bu sefer farklı.

Bu muhtemelen bir veda. Keşke daha fazla zamanım olsaydı ama belki de en iyisi budur. "Sadece Argon'a, elementallere eşlik etmek için. "Argon'a, elementallere eşlik etmeye gidiyorum.

gemiye." Çantamı omuzlarıma yüklüyorum. Kapıya doğru ilerlerken yaşlı kemiklerim protestoyla çığlık atıyor, toparlanmak için yeterince uzun süre

duraklıyorum

Cahill'in elleri ellerimde. "Caster Zaleria sana ne yapmanı söylüyorsa onu dinleyeceksin. O herkesten üstün, beni duyuyor musun?"

Soluk yeşil gözleri, zeytin tenli ve siyah saçlarının arasından aklar süzülen hafif büyücüye kayıyor. "Evet, Usta Kâtip."

"Ve sana verdiğim kolye... her zaman olduğu yerde, gözden uzakta kalacak."

Başını sallıyor, yüzü gamzelerini gösteren geniş bir sırıtışla yarılıyor. "Biliyorum, Usta Kâtip."

"Aferin oğlum."

Zaleria'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da başını sallıyor. Duyması için kelimeleri yüksek sesle söylememe gerek yok.

Koru onu.

Ve zamanı geldiğinde, ona rehberlik et.

BÖLÜM OTUZ BİRİ

ATTICUS

"L Şunu anlamamı sağla. Damarını *önerdi* ve sen *reddettin*, öyle mi?" Kazimir'in fısıltısı sert, taht odama doğru yürürken adımları benimkiyle aynı.

"Bunu yapmak zorunda olduğunu hissettiği için teklif etti, istediği için değil." "Siz kralısınız. Reddetmesini mi bekliyordunuz?"

"Hayır. Bekliyordum... Ne beklediğimi bilmiyorum." Hizmetçilerinin mahallesindeki o geceden beri düşüncelerimde küçük, iğrenç bir fantezi dolaşıyor; ağırbaşlı ölümlünün beni yatağıma doğru itip sahiplenmesini. Ama bu muhtemelen sadece bir fantezi olarak kalacak. Üzerimdeki tüm acil meselelere rağmen, Corrin'in daha önce Lord Danthrin'in Gracen'i kirlettiği ve istismar ettiği tüm yollarla ilgili uyarı sözlerini aklımdan çıkaramadım.

Bakıcısı olan benimle aynı odada bulunmaya dayanabilmesi bile bir mucize.

Ama az önce paylaştığımız öpücük... o *bir şeydi*. Sarhoş edici ve acil. İçindeki çelişkili kıpırtı onun da bunu hissettiğini söylüyor.

"Hepsi Sabrina gibi olamaz. Son bekçinin ona ne yaptığını kader bilir. Kulak misafiri olduğum şeyi size anlattım."

"Hayır, *yapmadın*." Kazimir'e ters ters baktım. "Ne dedi-" "Şu anda duyman gereken bir şey değil." Kazimir başını sallıyor.

"Unutma, o bizim tavşanımız. Onun zıplamasına ihtiyacımız var."

"Unutmadım." Evet, komplocularına kadar zıplıyor.

Adley ve Spire, batıdan gelen alçakgönüllü bir lordu göz önünde entrika çevirmek için kullanabileceklerini ve kimsenin bundan haberdar olmayacağını mı düşünüyorlar? Bunu göreceğiz.

"Seni tanıyorum. İçeride Danthrin'e göz ucuyla bile bakma," diye uyarıyor Kazimir, parmağını havaya kaldırarak. "Aksi takdirde onu uyarırsın ve o zaman nerede oluruz?"

Ağır bir iç çekişle başımı salladım. O haklı. Bir bakışımla Danthrin'i binlerce kez öldürebilirim.

"Ama onun damarını almalıydın. Şimdi daha sakın olurdun. Daha güçlü."

"Çok yaklaştım," diye itiraf ediyorum. Ağzım boynundaydı, tatlı teninin tadı ve daha da tatlı kanının kokusu duyularımı sarıyordu. "Kendimi bunu yapmaya ikna edemedim."

"Bu toplantıdan sonra, bir kol bulacağım-"

"Hayır."

Kazimir'in ağzı açık kalır. "Hayır mı?"

"Başka birini istemiyorum." Bunu açıklayamam. Daha önce hiç başıma gelmemişti. Gracen gece gündüz düşüncelerimde gizleniyor, bir ölümlünün olması gerekenden çok daha fazla. Başkasından bir şey almak bana çekici gelmiyor.

Onu

istiyorum.

Her şeyini.

İç çeker, başını sallar. "Seni mazoşist biri olarak düşünmemiştim ama bununla sonra ilgileniriz. *Bunun* için hazır mısın?" Kazimir, Boaz ve bir avuç muhafızın beklediği ilerideki ağır kapılara doğru başını sallıyor. Ötesinde sesler uğulduyor, kimse farkında değil. "İşler çirkinleşebilir. Birçok kişi kapıların kapatılmasına kızgın."

"Neden? Bu kadar önemli başka nereye gidebilirler ki?" Şakayla karışık söylüyorum ama esprim anında kayboluyor. "Bu yapılmalı."

Boaz bizi karşılamak için öne atılıyor. "Ekselansları."

"Wendeline'in işi nasıl gidiyor?"

"Kaledeki tüm ölümlüler işaretlendi. Hiçbiri lekeli görünmüyor." Wendeline'a güvenmediğini ve onun hâlâ hepimizi öldürmeye çalıştığına inandığını vurgulamak için *görünmek* kelimesini vurguluyor.

"Güzel. Toplantıdan sonra, şehrin ölümlülerini damgalamaya başlasın. Her biri damgalanana kadar durmamalı. Onu kapı kapı dolaştırın ve lekeli olanları arenaya getirin." Ne kadar tatsız olsa da yapılması gerekeni bilsem de tereddüt ediyorum. "Ayrıca, tüm çocukları toplayın ve kaleye getirin."

"*Hepsi mi*, Majesteleri?" Boaz sanki beni yanlış duymuş gibi duraksıyor. "Onları nereye koyalım?"

"Batı kanadındaki balo salonunda. Hudem sonrasına kadar orada kalacaklar." Başını eğdi. "Emrinizle."

"Şimdi, *şu* işi halledelim." Omurgamı çelikleştiriyorum ve çenemi kaldırıyorum.

Kapıları tutan askerler kapıları açarken Boaz muhafızlarına, "Tetikte olun, uyanık kalın ve tereddüt etmeden hareket edin," diye emrediyor. İçerideki vızıltı anında kesilir. "Herkes Islor'un Beşinci Hükümdarı Kral Atticus Ascelin için ayağa kalksın!" diye bağırarak maiyetine önderlik etti.

Koridorda ilerliyoruz, taht odasındaki tek ses metal çizmelerin mermere vuruşları. Boaz önde ve ortada duruyor, kabzasını sıkıca kavriyor. Özenle seçtiği muhafızları da onu takip ederek dağılıyor. Mecliste hiçbir zaman bu kadar çok asker bulunmaz ve temkinli ifadelere bakılırsa herkes neler olup bittiği konusunda tedirgin.

Ya da belki de suçlulukları ortaya çıkıyor. Bu entrikaya kaç kişi karıştı? Kılıcım kalçamda ağırlaşıyor. Onu çekmek için bir dürtü hissediyorum. Annika en alt basamaktaki iki sandalyeden birine oturmuş, sıralara bakıyor, gözleri bana hançer gibi saplanıyor.

Bu sabah nişanlanmasıyla ilgili verdiğim haberin onu hâlâ kızdırdığını görüyorum. "Hatırlat da kız kardeşimi müstakbel kocasıyla buluştuklarında yalnız bırakmayayım. Muhtemelen onun boğazını kesecektir."

Kazimir homurdanıyor.

"Annika." Yanından geçerken başımı salladım.

"Ekselansları," diyerek dişlerini sıktı.

Sırtarak basamakları tırmanmaya başlıyorum ama sonra bunun için göz hizasında olmam gerektiğine karar veriyorum. "Toplandığınız için teşekkür ederim," diye başlıyorum sahte bir samimiyetle.

Ama başım ağrıyor. Artık siyasetle dans edecek havada değilim. "Kraliçe Neilina büyük bir orduyla Hudem'deki yarığı geçmeyi planlıyor. Ybarisanlar ve büyücüler, Islor'un topraklarına sahip çıkmak için."

Panik patlamasıyla birlikte taht odasını bir ses telaşı doldurur.

"Sessizlik!" Boaz bağırır ve gürültü kesilir.

"Majesteleri, izninizle." Adley bir adım öne çıkıyor ve azı dişlerim gıcırıyor.

"Böyle endişe verici bir haberi nasıl aldınız?" Sormadığı şeyi duyuyorum - neden bunu daha önce değil de genel kurulda duyuyor? Sanki özel haber alma hakkı varmış gibi.

"Kraliçe Neilina'nın kendisinden," diye yalan söylüyorum, kaynağımın doğruluğunu kabul etmenin bir seçenek olmadığını bilerek. "Bu sabah gelen kuyruk sokumunu görmedin mi?"

Yüz ifadesi sertleşiyor. Onu aydınlatmak için bütün günüm vardı ama aydınlatamadım haberi sinirlerini bozacak.

Bu onun endişelerinin en küçüğü.

"Bunun olacağını biliyorduk ve bu tehdidi görmezden gelemeyiz. Bellcross'a yarığa doğru hareket etmesi için emir gönderdim bile. derhal." Rengard'ın kardeşimle benim aramdaki bağlılığı ne olursa olsun, buna karşılık verecektir, bunu biliyorum. "Ayrıca Lord Telor'a askerlerini oraya yerleştirmesini emrettim."

"Ama Telor sürgündeki kral ve prensesin peşinde!" Kalabalıktan biri haykırıyor. Sahibini bulamıyorum, seslerin karmaşası anlaşılabilir her şeyi bastırıyor.

Boaz'ın tekrar düzen için havlamasını bekliyorum, ama ön sıradaki yerinden çıkıp sessizlik için ellerini havaya kaldıran Saoirse oluyor. "Prenses

Romeria verebileceği tüm zararı çoktan verdi," diye gürültünün üzerine bağılıyor. Kalabalık, müstakbel kraliçelerinin konuşmasını merakla beklerken sessizleşiyor. "O hainler dağlarda saklanıyor, güçsüzler. Islor için daha fazla tehdit oluşturmuyorlar."

Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Tüm bu lordlar ve leydiler bir gün uyanırlarsa ve dişleri düşmezse, bu diyarın iki bin yıldır uyduğu yasalar artık geçerli değilse, iktidar yapısı ölümlüler parçalanır mı? Onlar açgözlü soylular, yaşam tarzlarında rahatlar. Bunu bir lütuf olarak mı yoksa yeni bir lanet olarak mı görecekler?

Bu konuda ne düşündüğümünden bile emin değilim, ama isyan beklerdim - önce ölümlülerden, sonra da benim türümden.

"Ekselanslarının mevcut tüm askerleri kuzeye gönderme kararı akıllıca bir karardır. Ybarisan düşmanlarımızdan gelen gerçek tehditleri göz ardı etmemeliyiz." Beni onaylamak için başını eğdi ve gülümsedi.

Bravo. Performansını alkışlama isteğime karşı koyuyorum. "Elbette gerçek tehditleri göz ardı etmemeliyiz Leydi Saoirse. Şu anda etrafımızdalar."

Gülümsemesi dalgalanıyor.

"Evet, kesinlikle," diye konuşuyor Adley, dilini yeniden bularak. "Cirilea'nın surlarının dışında konuşlanmış olan doğu ordusu yürüyüşe hazırlanıyor. Eğer kapıdaki muhafızlara dışarı çıkmama izin vermelerini söylerseniz, onlarla hemen konuşacağım Majesteleri."

Beklediğim bir hareket daha. "Gerek yok. Onlara birkaç kez emir verdim. Saatler önce kuzeye doğru ilerlemeye başladılar bile." Adley, onları doğuya gönderip oradaki savunmayı güçlendirmek gibi aptalca bir şey yaparak planlarıma karşı koymaya fırsat bulamadan.

Kettling'in komutanı, yanımda kralın muhafızları olduğu halde onu karşılamaya çıktığımda ürkmüş görünüyordu. Adley neden bu mesajı iletmiyordu? O

sormaya cesaret etti ve sadakatının nerede yattığı hakkında bilmem gereken her şeyi doğruladı. Onu rütbelerden çıkardım ve Adley'nin planladığı şeyle hiçbir bağlantısı ya da ipucu olmadığından emin olduğum birini bulana kadar subayları çıkarmaya devam ettim. Onları toparlamakta gecikmedi.

Adley'nin gözleri şok ve öfkeyle parlıyor -üstesinden geldiği için- ama bunu düzeltiyor. "Harika bir haber. Sabah Cirilea'nın ordusuyla birlikte gelecek misin?"

Şehrimi savunmasız bırakmak mı? "Ordum ve ben adalet yerini bulur bulmaz yola çıkacağız ve Islor'un diğer düşmanlarıyla başa çıkmak için doğuya yürüyeceğiz. Muhafızlar." Emir yumuşak ve sakindi.

Ama hep birlikte hareket ederek hedeflerini güvenceye aldılar ve onları önüne çektiler. "Bunun anlamı ne!" Adley iki askere karşı sarsıldı. Lord Stoll ve Spire ve eşleriyle aynı hizaya getirerek her iki tarafını da güvence altına aldı.

Tek bir su damlası bile şu anda bu odada yankılanırdı, çünkü toplantıdakiler şokun çeşitli aşamalarını izliyordu. Saoirse'nin yüzü yeni yağmış kar gibi bembeyaz.

Onlarla eşit seviyeye gelene kadar geri adım atıyorum. "Gerçekten ihanetinizi öğrenmeyeceğimi mi sandınız?" Herkesin duyabileceği şekilde sesimi yükseltiyorum. "Bu doğulu lordlar ovaların doğusundaki zengin toprakları ele geçirip yeni bir krallık kurmak için planlar yapıyorlar. Lord Adley kendini kral sanıyor."

Nefes sesleri.

"Bu çok saçma!" diye haykırır. "Kızım kraliçe olacakken neden bunu isteyeyim ki?"

"Ben de kendime aynı soruyu sordum. Ama bana bir şey söyle Adley... Kral Cheral'a şu anda topraklarımda dolaşan birlikler karşılığında ne teklif ettin?"

"Nasıl-" Kendini tutuyor ama artık çok geç. Elini çok ileri götürmüştü. Bexley'nin kaynağı haklıydı. Ona teşekkür borçluyum.

"Merak etmeyin. Zindanlarda hepiniz için bolca yer açtım. Onları gözümün önünden uzaklaştırın."

Muhafızlar onları sürükleyerek götürür.

Başka kimse hareket etmiyor. Kimse ses çıkarmıyor.

Saoirse şimdi ön sırada tek başına duruyor. Dikkatim ona yöneldiğinde öne atılarak koluma uzanıyor. "Atticus, onların hilelerinden haberim yoktu." Başını iki yana sallıyor, uzun, zarif bukleleri

Perde. "*Gerçekten*. Sizinle birlikte yöneteceğim bir ülkenin bölünmesine asla ortak olmam."

"Bu pek mantıklı olmazdı, değil mi?" Bir adım öne çıkıp parmak ucumu çenesinde gezdiriyorum. "Bu arada, o kitap nasıl?" Sanki bir sırrımız varmış gibi fısıldıyorum.

Göz kırpıyor.

"Efendi Sicily'nin hesabı mı?"

"Oh!" Yüzü anlayışla aydınlanıyor. "Büyüleyici."

Tiksintimi yutuyorum ve yaklaşıyorum. "Kier akıncılarının hasadımızı yağmalamak için yelken açtığı ovadaki savaş bölümünü beğendin mi?"

"Ah, evet." Herkesin izlediğini görmek için etrafına kaçamak bir bakış atarak mırıldanıyor. Her zaman istediği şey buydu -topluluğun önünde durup bir zamanlar Zander ve Romeria'nın yaptığı gibi birbirimize yaltaklanmamız. "Çok cesurdun."

Başparmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum.

"Nasıl yani?" Omuz silkiyor. "Sadece senin emrinde."

"O savaşta komuta etmedim. Orada bile değildim."

Bocalıyor. "O zaman yanılmış olmalıyım. Çok fazla savaşa katılmışsınız."

"Ya da o kitabın sırtını bile kırmadınız. Ama belki de o gün kütüphanenin o bölümünü ziyaret etmenizin başka bir nedeni vardı."

Ağzı açık kaldı.

Gracen'in bana söylediklerinden hiç şüphem yoktu ama işte cevabım.

Ondan ve maskaralıktan uzaklaşıyorum. "Bilysin ki Kettingli Leydi Saoirse, benim kolumu kirletme girişiminin arkasındaydı. Doğunun ne planladığını keşfetmeden önce nikâhımızı öne almam ve onun tahttaki yerini sağlamlaştırmam için beni etkiledi. Bir *çok* Güvenilir bir tanık suçunu bana bildirmek için öne çıktı. Ben sadece Benim için başka neler planladığını hayal edin." Muhafızlara doğru başımı salladım. "Onu kuleye götürün."

"Ama... ama... bunu yapamazsın!" diye haykırıyor. "Ben senin nişanlınım!" "Aramızdaki ilişkinin yürüyeceğini sanmıyorum."

Rahatladım.

Nişanlılığımız resmen sona erdiği an.

Saoirse, muhafızlar onu sürükleyerek götürürken, sanki onun adına konuşacak birini arıyormuş gibi etrafına bakınır.

Ama kimse dikkatleri üzerine çekmek istemez.

"Hepinizin takdir edeceğinden emin olduğum üzere, bu zamanlar tehlikeli zamanlar ve Cirilea her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır. Bu nedenle kapılar bir sonraki duyuruya kadar mühürlendi. Hudem'deki nymphaeum'a kimsenin girmesine izin vermeyeceğim. Tüm kutlamalar iptal edilmiştir ve kolunuz test edilip işaretlenene kadar damar almaktan kaçınmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Sessiz mırıltılar duyuluyor ama kimse bana karşı çıkmaya cesaret edemiyor.

Artık gitmeliyim. Bu toplantıyı bitirmeli ve kendimi başarılı hissederek dışarı çıkmalıyım.

Ama kalabalığın içindeki ekşi suratı görmezden gelemiyorum.

"Freywich'li Lord Danthrin! Lütfen bir dakika öne gelin."

"Atticus," diye fısıldıyor Kazimir uyararak.

Danthrin'in saklamak için yüzüne parlak bir ifade yerleştirmesini izlerken onu görmezden geliyorum.

endişesi. "Ekselansları." Bir hareketle öne çıkar ve sonra derin bir şekilde eğilir. "Krala nasıl hizmet edebilirim?"

Bu pislik Gracen'i ve çocuklarını istismar etti. Gracen'i arkadaşları arasında paylaşılacak bir kase şekerleme gibi elden ele dolaştırdı. "Yemek salonunda hizmetçime söylediklerinizi aynen benim için de tekrarlamanızı istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ekselansları? Hangi hizmetkârdan bahsediyorsunuz?"

"Hangisi olduğunu biliyorsunuz."

Gözleri Kazimir'e kayarken tedirginlikle titriyor. "Ona mutfak becerilerini ne kadar özlediğimi söyledim."

"*Mutfak* becerileri." O kadar düzgün yalan söylüyor ki etkilenmemek elde değil. Ama yalan söylüyor.

"Tüm Islor'da eşi benzeri yoktur. İşte bu yüzden hain prenses onu benden aldı."

Romeria'nın olaya karıştığından bahsetmek için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor, sanki bu ona puan kazandıracak, dikkatleri kendi yanlışlarından uzaklaştıracakmış gibi.

"Bu doğru mu Kaptan? Freywichli Lord Danthrin hizmetkârıma iltifat mı ediyordu?"

Kazimir isteksizce iç geçirir. "Eğer bir iltifat, kendisi bir ağaca bağlı olarak yavaş yavaş ölürken çocuklarına işkence etmekle tehdit etmeyi içeriyorsa."

Öfkem alevlenirken duyulabilir nefes sesleri geliyor. Kalabalık bir yemek salonunun ortasında ona böyle şeyler söyleyebiliyorsa, evinin mahremiyetinde ona ne tür şeyler söylediğini ve yaptığını ancak hayal

edebilirim.

Danthrin teslimiyet işareti olarak ellerini havaya kaldırır.
"Ekselanslarını temin ederim ki kaptan büyük ölçüde yanlış duydu-"

O cümlesini bitirmeden kılıcımı çektim ve savurdum.

Kafası taht odasının zemininde süzülürken çığlıklar duyulur, vücudu yere yığılırken metrelerce uzağa düşer. Püsküren kan temizlenmesi gereken bir iz bırakır.

Adrenalinim yükseliyor. Kral Rhionn'un günlerinden beri taht odasında bir idam olmamıştı. Ama en ufak bir pişmanlık hissetmiyorum. Bana ne olursa olsun, Lord Danthrin Gracen'a zalimce ya da başka türlü tek bir kelime bile etmeyecek. "Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, ev halkıma yönelik her türlü tehdit tahta yönelik bir tehdittir ve buna uygun olarak ele alınacaktır." Bunu söyledikten sonra topuklarımın üzerinde dönerek, kılıcımdan kan damlayarak savaş odasına doğru ilerliyorum.

Kazimir arkamdan yaklaşıyor. "O da neydi?"

"Ciddi olduğumu bilmelerini istiyorum," diye takılıyorum. "Ve görünüşe göre, seyirciyi seviyordu."

"Az önce tavşanımızın kafasını kestin."

"Merak etmeyin. Yakında kovalamamız gereken başkaları da olacak. Hepsine kuyruk takın ve hangi deliklerden kaçtıklarını görün." Son hain yakalanana kadar takip edeceğiz.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ROMERYA

"R omeria ... Romeria."
"Hmm?" İsmimi duyunca gözlerimi kırıştıyorum. Yatak odamda yalnız olduğumu fark etmem bir anımı alıyor ve rüya görüyor olmalıyım. Ya da Zander'ın tekrar yanımda yatmasını diliyor. Ama o çoktan Soldor'un içinde, bensiz kim bilir nelerle yüzleşiyor.

Onun yokluğu içimde bir sızıya yol açıyor.

Terasımın kapılarını çerçeveleyen tül perdelerin ötesinde, ikisi de neredeyse dolunay olan iki ay parlıyor.

Hudem göz açıp kapayıncaya
kadar burada olacak. O zaman
Islor'a ne olacak?

Bu şehrin kapılarını açarak ne yaptığımı, neyi davet ettiğimi her seferinde kabul ettiğimde olduğu gibi göğsüm sıkışıyor. *Başka seçeneğimiz yok,*

Her neyse, kendime hatırlatıyorum. Perileri serbest bırakmak ve büyülerini kabul etmek Islor'u Prenses Romeria'nın yaptıklarından kurtarmanın *tek* yolu. Sırada ne var... Zander haklı. Birlikte savaşağız.

Ama ona bir şey olursa, korkarım bu dünyayı yerle bir ederim.

"Romeria."

Lucretia'nın sesini duyunca ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ne de olsa rüya görmüyordum. Yataktan fırlıyorum, yakınlıklarım anında yükseliyor, odamın gölgelerini ararken derimin altında statik akımlar gibi çatırdıyor. "Göster kendini." Yılanın yatağımın altından sürünerek çıkmasını bekliyorum ama kimse görünmüyor - ne sürünge ne de baştan çıkarıcı kadın formu.

Jarek ve ben Zander gittikten sonra onu dışarı çıkarma umuduyla mahzeni birlikte ziyaret ettik ama o zaman da ortaya çıkmadı.

"Romeria." Yine sesleniyor, ismim bir esintideki nefesli bir fısıltı gibi. Bir alay.

Nerede olacağını bildiğime dair bir his var içimde. Önlüğümün üzerine bir pelerin atarak, koğuşu kapıma bırakıyorum. Odamın dışındaki koridor boş.

Jarek hak ettiği birkaç saatlik uykuyu alıyor olmalı.

Koridorun sonundaki odasına doğru ilerliyorum -komutanlığı kabul etmemin bir diğer şartı da bana yakın bir yerde konuşlanmasıydı. Onu ilk kez gerçekten kullanırken görüyorum. Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama bir kadının yumuşak, boğuk iniltisi kulağıma değince duraksıyorum.

Eden bu gece onunla olmalı.

Geri çekildim ve onları kendi hallerine bırakarak yoluma devam ettim.

Kalenin koridorlarında gölgeler dolaşüyor, ayak seslerim yankılanıyor. Artık asla yalnız yürümüyorum, özellikle de bu saatte. Ürkütücü ve aniden, çıkarken bir hançer almadığıma pişman oluyorum.

Ama savunmasız olmaktan çok uzağım, diye kıkırdayarak kendime hatırlatıyorum.

Ve belki de asla gerçekten yalnız değilimdir. Lucretia'nın efendileri geldiğinde Hudem'de neler olacağını merak ederek, yanlarından geçerken sessizce nöbet tutan su perisi heykellerine bir bakış atıyorum. Bu periler neye benziyor? Kaç tane var?

Ulyse'de onların hediyesidir, ama ya onunla birlikte bir lanet de varsa? Gesine onların büyük bir kaosa neden olduklarını ve yaşamları takas ettiklerini söylemişti ama Mordain'in periler hakkında bildiği her şey ya yanlış ya da çarpıtılmış görünüyor.

"Romeria."

"Geliyorum!" Neyse ki lejyonerler kapıda ve tüm ölümlüler yataklarında. Etrafta boş bir büyük salonda hırladığımı duyacak kimse yok.

Ama muhtemelen uyumayan birini tanıyorum.

Kütüphaneyi hedefliyorum ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde kapıyı aralık buluyorum. Başımı sallayarak, sessizce hareket ederek aralıktan içeri süzülüyorum. Masa Gesine

Her zaman bekleyen bir yığın kitap ve yanan bir fener vardır, ama o orada değildir.

Uzun bir koridorun sonunda onu gördüğümde adı dudaklarımdan çıkmak üzereydi ama yalnız değildi. Zorya yakınımda duruyor, parmakları büyücünün saçlarına dolanmış, vücutları birbirine yaslanmış, ağızları derin bir öpücüğün içinde kaybolmuş.

Onlar beni fark etmeden uzaklaşıyorum, dudaklarıma bir gülümseme

yerleşiyor.

En azından Zorya artık onu öldürmek istemiyor.
Bu mutlu düşünceyle Lucretia'nın mahzenine tek başıma gidiyorum.

Ayaklarım taş zemine çarptığında Sylx çoktan bekliyordu. "Geldin." "Sen çağırdın." Kafamın içinde miydi yoksa kulağımda mı? "Bunu nasıl yaptın,
Her neyse?"

"Çünkü Ulyse'deyiz." Yılan gibi sarı gözleri merdivenlere kayıyor.
"Hizmetçin nerede? Hani şu sevdiğim?"

Kastettiği tek bir şey olabilir. "İşgal altında." Belki de bunu bu kadar rahat itiraf etmemeliydim. "Yakında burada olacak," diye ekliyorum.

"Hmm." Bana inanmıyormuş gibi mırıldanıyor ve ben de bir hayal kırıklığı seziyorum; yalanımdan mı yoksa onun yokluğundan mı, bilemiyorum.

"Bunun için mi giyindin?" Elbisesine doğru başımı sallıyorum; bu kez parıldayan gümüş rengi ve bir öncekinden daha açık. Burası soğuk ama yine de onu ürkütmüyor gibi görünüyor.

"Kralınız sizi Ulyse'de yapayalnız bıraktı," diyor bana doğru süzülerek.

"Yalnız olmaktan çok uzağım." Pelerinimi daha yakına çekiyorum. Keşke bir hançer kapsaydım. Yine de bir bıçağın bu yarattığı durdurabileceğinden şüpheliyim. "Gitmesi gerekiyordu. Savaş yaklaşıyor."

"Her zaman savaş yaklaşıyor. Bu onların doğasında var. Güce duydukları şehvetle bunu kendi başlarına getirirler."

"Zander ve ben daha önce buradayken neden kendini göstermedin? Ya da Jarek ve ben buradayken?"

Geçerken koluma sürtünüyor. "Çünkü sordukları sorulara cevap vermiyorum."

Onu çevremde tutuyorum. Sürekli hareket etmesi beni huzursuz ediyor ve amacının da bu olduğuna eminim. "Ama ben de aynı cevapları arıyorum."

"O zaman tek yapman gereken sormak." Kahkahası hem müzikal hem de alaycı.

Güzel. "Yaptığım şeyi tersine çevirebilir miyim? Ulyse'de'yi yeniden mühürleyebilir miyim? O taş duvarı geri koyabilir miyim ve kimse daha akıllı olmaz mı?"

"Yapılan şey geri alınamaz."

Bir deja vu dalgası bana çarptı. Gesine bunu bana bir kez söylemişti, tanıştığımız ilk gece, korkularımı doğruladığında -bu benim yeni hayatım, yeni bedenimdi,

ve geri dönüşü yoktu.

Lucretia kaşlarını çatar. "Bunu yapmak istemezsin. Efendilerim yakında gelecek ve geldiklerinde topraklar iyileşecek, kan laneti sona erecek."

"Ve Malachi bir grup canavarla birlikte Nulling'den çıkacak."

"Çok korkuyorsun. Çok fazla korkuyorsun."

Kızgınlığım alevleniyor. "Ve sen hiçbir şeyden korkmuyorsun çünkü burada küçük mahzeninde saklanıyorsun, dışarı çıkmak istemediğinde ortadan kayboluyorsun. Dışarı çıkıp o dev ejderhayla ya da siz ona ne diyorsanız onunla yüzleşmek zorunda kalsaydınız-"

"Caindra ziyarete mi geldi?" Lucretia'nın sesini gerçek bir heyecan kaplıyor. "Bir adı mı var?"

"Biliyor. Ve çok şey gördü."

"Nulling'den mi geldi?"

"Caindra *uzun* yıllardır burada."

Cevap değil. Gesine geçen gün kâhinlerin görülerinden bahsederken ejderhanın uzun ömründen bahsetmişti. "Periler buraya son geldiklerinden beri."

Lucretia gülümser. "Ne zaman döneceğini merak ediyordum." Bunun evet anlamına mı gelmesi gerekiyor? "Nereden dönecek?" "Saklandığı yerden."

Sylx'ten cevap almak diş çekmek gibi bir şey. "Peki böyle bir şey binlerce yıl boyunca kimsenin onu görmediği bir yerde nerede saklanır?" Yarığın derinliklerinde olsa bile, sık sık yemek için dışarı çıkması gerekirdi. Yüzyıllardır bu dağlarda yaşayan Radomir onu hiç görmedi.

"Onu gördüler. Sadece fark etmediler."

"Neden cevap vermek yerine cevaplardan kaçıyor gibi görünüyorsunuz?"

"Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir, Majesteleri."

Hayal kırıklığım alevlendi. Ulysed'e bununla uğraşmak için kalmadım. "Hayır, değil!"

Bir sonraki nefeste, Lucretia gitti. Yok oldu.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum, bedduam boş kasada çukurlaşıyor. Ona bağırılmasından hoşlanmıyor. Not edildi. Ama geri gelmesi ne kadar sürer? Elimde yok.

Bunun için zamanım yok. Uğursuz heykellerin etrafında dolaşıp her birini sırayla incelerken aceleyle giydiğim botların altındaki gevşek taşlar sıyrılıyor. "Alo?"

Hiçbir şey.

İçimi çektim. "Lucretia,
üzgünüm-" "Sarışın ölümlü
kim?"

Sylx'in aniden kulağıma gelen sesiyle irkiliyorum. "Ne?"

Yeniden yanımda beliriyor, nefesi acı bir Ocak gününde buz gibi bir hava gibi yüzümü yıkıyor. "Savaşçı hizmetkârınla yatan sarışın ölümlü mü?"

Anlayabilmem bir anımı aldı. "Eden'ı mı kastediyorsun?"

"Eden," diye tekrarlıyor Lucretia, sanki hiç gitmemiş gibi yılankavi yürüyüşüne devam ederek. "Tatlı bir kız için güzel bir isim. Onun bir kız olduğunu düşünmezdim.
savaşçı tipi. Oldukça etkilenmiş görünüyor. Gerçi içinde nasıl hareket ettiğini görünce nedenini anlayabiliyorum." Ürkütücü gözleri ateşle parlıyor.

Bekle. "Az önce Jarek'in odasına girip onları mı *izledin*?"

Karşılık veren sırtıtışında en ufak bir utanç belirtisi yok. "Haklısın, o işgal edildi."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Eğer Ulysedede'de görünmeden dolaşabiliyorsa... "Başka kimi gözetliyordun?"

"Efendilerim Ulysede'nin sakinlerini anlamak istiyorlar."

"Yatak odalarından mı?" Öfkem ikinci kez alevlendi. Bu gece beni buraya çağırmak için odama girmiş olmalı. Koğuşum onu dışarıda tutmadı. Bu bir endişe kaynağı. Ama daha önce oraya girdi mi?

Zander ve beni gözetledi mi?

Bunun cevabını bildiğimden oldukça eminim. Ama gördüklerini unutun; konuşmalarımızdan ne *duydu*? Perilere ne kadar güvenmediğimizi ve onları serbest bırakmak istemediğimizi.

Lucretia heykelleri örerken derin, sakinleştirici nefesler alıyorum. Ona bağıırırsam tekrar ortadan kaybolabilir. "Caindra dün gece kapıların dışındaydı ve bizi öldürmedi."

"Hâlâ hayatta olduğunuza göre, öyle olmadığını tahmin ediyorum."

"Sen bir sapık ve ukalasın," diye mırıldandım. "O bizim tarafımızda mı?" "O taraf seçmez."

"Bizim için savaşacak mı?" "Eğer öyle hissederse."

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Ama bu savaşta bana yardım etmeleri için Nulling'deki yaratıkları kullanabileceğimi söylemiştin."

"Caindra Nulling'den gelen bir yaratık değil."

"Peki. Bizim için savaşmak *istemesini* nasıl sağlayabilirim?"

"Bunu siz keşfedeceksiniz. Onun zihnini göremiyorum ya da iradesini kontrol edemiyorum." Lucretia'nın parmak uçları en narin elin üzerinde kayıyor,

çocuksu su perisi heykeli. "Olaya doğru açıdan bakmıyorsunuz, Majesteleri. Islor kan lanetinden kurtulacak. Herkesin ortak bir düşmanı olacak. İki elf yarısının ve sizin büyü yapanlarınızın birleşmekten başka çaresi kalmayacak. Her şey bir zamanlar olduğu gibi olacak."

"Bir savaşı başka bir savaşla takas ediyoruz."

"Söylediğim gibi, onların türü bu yoldan kaçamıyor gibi görünüyor." "Peki ya periler? Onlar ne yapacak?"

Gargoyle heykeline hayranlıkla bakmak için başını geriye doğru eğiyor. "Her zaman olduğu gibi bir kontrol ve denge unsuru olarak var olacaklar. Ancak şimdi, Birçoğunun Kızı ve Herkesin Kraliçesi var. Daha önce hiç böyle bir şeye sahip olmamışlardı."

"Peki bu onlar için neden önemli?" Bundan ne çıkarları var?

Mükemmel simetrik kaşları kavisli. "Çünkü sen güçlüsün ve artık onlar sana bağlı olduğu gibi sen de onlara bağlısın."

"Ulyse'de yüzünden."

Gülümsüyor.

"Eğer kraliçeleri olursam, onlara Nulling'i açmamalarını emredebilir miyim?" Bu, kan lanetini sona erdirecek ve Malachi ile sayısız canavarın bu dünyaya akın etmesini engelleyecekti.

"Bu mümkün değil."

"Neden?"

"Çünkü hepsi birbirine bağlı. Nulling açılacak, efendilerim geri dönecek ve onların gücü toprakları iyileştirecek."

"Perilerin Nulling'de olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hepsi birbiriyle bağlantılı."

Hâlâ anlamıyorum. "Ama Farren da bir anahtar büyücüsüydü. Nymphaeum kapısını değil de Nulling'i nasıl açtı?"

"Nulling'i açmadı, onu parçaladı. Elinde doğru anahtar yoktu. Efendilerim geri dönmedi." Lucretia bir tırnağını ön kolumda gezdirerek mavi çizgilerden birini takip ediyor.

"Yani, benim kanım."

"Birçoklarının Kızı ve Herkesin Kraliçesi'nin kanı." Tekrar hareket etmeden önce beni incelemek için duraklıyor. "Caster Farren bir delik açtı

Yakınlığını taşlardan birine kanalizere ederek etkisiz hale getirmek, evet. Ancak ustalarım burada olmadan kaderler geçemez."

Lucretia'nın sözleri beni etkiledi. "Taşlardan biri. Kaç tane var?"

Elini odanın içinde, duvardaki su perisi yazıtına doğru sallıyor.

Kafama dank etti. "Bunların *hepsi* nymphaeum taşları mı? Cirilea'daki gibi mi?"

"Hepsi birbirine bağlı." Karşımdaki dikdörtgen gravüre doğru ilerliyor. "Devam et."

Onu takip ediyorum ve parmağımı yazının üzerinde gezdiriyorum. Çocukça kahkahalar kulaklarımda çınlıyor. "Bu daha önce işe yaramadı."

"Diğerleri artık çalışmıyor. Ama bu çalışıyor. Yakınlığınızı buna yönlendirin ve kendiniz görün," diye ikna ediyor.

"Hangi yakınlık?"

Lucretia'nın kahkahası alaycı, sanki cevabı bilmediğim için utanmalıymışım gibi. "Birçoğunun Kızı birini diğerine tercih etmez. diğerini. Bir olana kadar birleşmelerine izin verin ve başka hiçbir şeye benzemeyen gücü tanıyacaksınız."

"Gesine bana böyle öğretmedi."

"Hizmetkarın mı?" Daha fazla kahkaha. "Herkes için Kraliçe'nin yetenekleri hakkında ne kadar az şey biliyorsa."

Gesine, Lucretia'dan öğrenebileceğim her şeyi öğrenmemde ısrar etti.

Derin ama temkinli bir nefes alarak talimatlarını yerine getirdim.

Çekirdeğimden yükselen iplikler, onları birbirine sarmak için ikna ediyor. Güç İçimde titriyor, her saniye yoğunluğu artıyor, ta ki beni parçalayacakmış gibi neredeyse ezici bir seviyede titreşene kadar.

Bana Grif'i öldürmeden önceki anı hatırlatıyor.

"Güzel." Sanki ne yaptığımı görüyormuş gibi alkışlıyor.

"Bununla ne yapabilirim?"

"Bununla ne yapamazsın?" Taşa doğru başını sallıyor. "Oraya gönder. Nazıkçe. Çok fazla değil. Sadece küçük bir dokunuş."

Bağlı ipliği serbest bırakıyorum ve uzun, kararsız bir parmak gibi duvardaki yazıya doğru uzanıyor. Dokunduğu anda taş şekil değiştiriyor. Artık sadece duvardaki bir oyma değil. Şimdi uzun dikdörtgen bir taş.

Nefesim kesildi.

Bunu daha önce de görmüştüm... Cirilea'nın nymphaeum'unda.

Yükselen ağaçlara bakarken ve serin havayı hissederken ağzım açık kalıyor. Kelimenin tam anlamıyla yine Cirilea'dayım.

Lucretia hepsinin birbirine bağlı olduğunu söylerken bunu kastediyordu. Onlar kapı.

Döndüğümde yüzümde bir gülümseme beliriyor, tanıdık sütunları, taş sunağı yeniden görüyorum...

İki form benden sadece birkaç adım ötede.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

GRACEN

Fikar, kolları gümüş şarap sürahileriyle dolu halde mutfakta geziniyor. "Duydunuz mu? Kral, meclisin ortasında bir lordu idam etti! Bir kılıç darbesiyle kafasını uçurdu!"

Elimdeki kâse onun patlamasıyla kayıyor, taş zemine çarparak paramparça oluyor.

Atticus bir *lordu mu idam etti?* Kendisini mi?

Parçalanmış kil ve hamur parçalarını toplamak için dizlerimin üzerine çöküyorum.

O toplantıda ciddi bir şey yapacağını ima etti. Babası ve kardeşinin yapmak istemediği bir şey.

"Ve tüm doğu lordlarını kendisini devirmek için komplo kurmakla suçlayarak zindanlara attı. Onun delirdiğini söylüyorlar."

O delirmedi! Komplo kuruyorlardı. Leydi Saoirse'nin kendisi de bunun bir parçası! Ama onu savunma dürtüsüne karşı dilimi ısıtıyorum. Atticus bana söylediği her şeyi sır olarak söyledi.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor bulaşıkçılardan biri. Şimdi hizmetkârlar Wendeline tarafından işaretlendi, muhafızlar mutfaklarda gezinmiyor ve insanlar tekrar sohbet etmekte özgür hissediyor.

"Görünüşe bakılırsa çok önemli biri değil." Fikar testileri lavaboya döküyor. "*Ve* Leydi Saoirse'yi gri kuleye atmış."

"*Ne?*" Bu dedikoduyu hoş karşılıyorum. "Bu artık onunla evlenmeyeceği anlamına mı geliyor?"

"Sanmıyorum ama son kral ailesinin katiliyle kaçtıktan sonra kim bilir."

İçimde bir sevinç kabarcığı kabarıyor. Bu evlilik anlaşmasının artık olmaması *herkes* için en iyisi olacaktı. Islor'un tahtında zalim bir kraliçe oturmayacaktı. Atticus'un ölmesini isteyen bir karısı olmazdı. Ve eğer o

beni kendi haracı olarak görmek istiyorsa, ki kendisi de bunu beyan etti... onu *onunla* paylaşmak zorunda kalmam.

Dişlerimi alt dudağımda gezdiriyorum. Atticus'un odasından çıktığımdan beri o öpücüğü düşünmeden edemiyorum; ağzını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyorum. Sözlerinden de kurtulamadım. Vermek istemediğim bir şeyi benden almayacağını söylemişti. Geçmişimdeki en kötü geceleri yeniden yaşama korkusunu nabzımdan okumuş olmalı.

O Islor'un kralı. Kimse onu inkar edemez. Ama o aynı zamanda Atticus ve tanıdığım korkunç bekçilere hiç benzemiyor. Onunla her karşılaşmamda bundan daha da emin oluyorum.

Ne kadar az endişe
hissedersem. Daha çok
heyecan.

Daha önce aptal mıydım? Onu reddetmedim ama tereddüt kokan düşüncelerimle reddetmiş de olabilirdim. Atticus bana karşı çok nazikti ama bunu kolayca yapmayabilirdi. Bugün bana ihtiyacı vardı.

Hâlâ bana ihtiyacı var.

Corrin'in beni dikkatle incelediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Her zaman aklımda ne döndüğünü biliyor gibi görünüyor. "Düğün için yapılacak pastalar ne olacak?" Sanki tek endişem buymuş gibi ağzımdan kaçırıyorum.

"Onlar yenecek. Pastaları boş ver. *Sen* de dedikodularına ve abartmalarına aldırma." Corrin ellerini çırparak Fikar'a bakar. "Git iş."

"Doğruysa dedikodu değildir!" Temiz gümüş sürahileri tavandaki kancalara asmaya koyulur. Onlara ulaşabilen tek kişi o. "Manfred'e sor. Başsız cesedi dışarı çıkarmak zorunda kaldı."

Hizmetkârlar diğerlerinin tepkilerini görmek için bakışlarını kaçırırken nefes sesleri duyuluyor. "Her kimse, kesinlikle bunu hak etmiştir," diye mırıldanıyorum.

Görünüşe göre çok sesli. Hepsi birden bana bön bön bakıyorlar, sanki şimdiye kadar dilimin çalışmadığını varsaymışlar gibi. Daha önce hiçbir sohbe katılmamıştım.

Ama hiçbirisi Atticus'un bunu neden yaptığını bilmiyor. *Ben nedenini* biliyorum. Kralın kendisi sırlarını bana ifşa etti. Bu bilgiyle göğsümde sıcak bir parıltı yayılıyor.

Onu tekrar görmem ne kadar sürer?

Daha karanlık bir düşünce
kıpırdanıyor.

Ya yapamazsam? Ya seçimimi yaptığımı düşünüyorsa ve çoktan ona

hizmet etmeye istekli birini arıyorsa?

Bu düşünceyle kıskançlık içimi yaktı.

Fates, ne kadar aptalmışım.

"Dizlerinin üzerinde durmamalısın," diye azarlıyor Corrin, bir süpürge getirerek. "Kendini keseceksin."

"Yapmayacağım. Ve bana annelik yapmayı bırak. Ben iyiyim." İyiden de öteyim. Her şey

Suri'yi doğurduktan sonraki ağrılar ve sancılar Wendeline'in iyileştirici dokunuşundan sonra yok oldu. Kalan kanama sona erdi. Karnım bile gergin hissediyor. Emzirme kabiliyetim dışında, vücudum yeniden kendime aitmiş gibi hissediyor.

Corrin'e de sinir oluyorum. "Ona mı gittin?" Kimsenin duymasını istemediğim bir suçlamayla fısıldıyorum.

Çenesi öfkeyle geriliyor. "Tabii ki yaptım. Senin adına." "Neden?"

Yanımda çömelmiş, güdük parmaklarıyla hamur işi parçalarını karıştırıyor. "Çünkü senin tekrar bir kol olmak gibi bir niyetin olmadığını bilmesi gerekiyor. Bu doğru değil mi?"

Yutkunuyorum. Bu doğrudu, ama bu kralla tanışmadan önceydi.

Şimdi ... ne istediğimi bilmiyorum, ancak bir şansım daha olursa bazı şeyleri farklı yapabilirim.

Corrin'in bakışları serttir. "Yerini unutma Gracen. Hizmet ettiğimiz krallıkta bir ölümlüsün, başka bir şey değilsin. Fantezi ve cazibeye kapılma." Başını sallar ve iç çeker. "Haraç veren ve bekçi arasındaki bu ilişkiler her zaman senin karşılaştığın gibi değildir, ama aynı derecede tehlikeli olabilirler."

Yaşadığım tek ilişki istismar ve ihmal ilişkisiydi ve Freywich'teki tüm bakıcılar aynıydı, bu yüzden karşılaştırmayabileceğim bir şey yok. Ama bakıcılarına aşık olan ve onlara tamamen bağlı olan ölümlülerin hikayelerini duydum. "Ben buna aşk diyebilir miyim bilmiyorum. tehlikeli."

"Çünkü onların kalplerinin parçalarını onlar için toplamadınız. Size söz veriyorum, durum *buna* çok benziyor." Elini yerdeki parçaların üzerinde gezdiriyor. "Birden fazla genç kadının aptallığa kurban gittiğini, bir taca kapıldığını gördüm. Sabrina'ya bakın! Sadece birkaç haftadır onun koluydu ve şimdiden ona yaltaklanmaya başladı."

"Öyleydi," diye itiraf ediyorum.

"Ve artık işe yaramadığı anda onu zindana attı."

"Bu farklı Corrin, bunu biliyorsun. Ve onu idam etmedi." Kendisine hizmet ettiği için onu cezalandırmaya cesaret edememiş. Bana öyle söyledi.

Corrin sanki bu hiçbir şeyin kanıtı değilmiş gibi homurdanıyor. "Kraliyet ailesinin haraççıları oldukça rağbet gören pozisyonlardır. Hizmet eden ölümlüler sadakatlerini kanıtlar ve bir bağ kurarlarsa bunu onlarca yıl yapabilirler. Sizi temin ederim, Sabrina'nın hayatıyla ilgili yüce hayalleri vardı. Eminim onun gibi olmayı hayal etmiştir.

tek kol." Homurdanıyor. "Peki şimdi o işareti takıp fırıncının bakıcılığını oynayarak nasıl bir hayat hayal edecek sanıyorsun?"

Sanki adı anılınca çağrılıyormuş gibi, Sabrina kucağında Lilou'yla mutfığa giriyor, Mika da peşinden geliyor. İşareti bir fener gibi parlıyor ve insanlar sanki hastalığını kapabileceklermiş gibi geri çekilip temkinli bakışlar atıyor.

Bana doğru ilerlerken cesur görünmek için çenesini kaldırıyor. "Suri derin uykuda ve bu ikisi iyi geceler dilemek istiyor."

Ayağa kalktım. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Dagnar benim için odanın köşesine bir palet koydu. Orası biraz sıkışık. Umarım beni senin yanına koymalarına aldırmazsın."

"Benim için hiç sakıncası yok." Olabilir de. Yeni evi, kol mahallesinden çok uzakta.

Geçmişteki Sabrina'ya kıyasla daha sakin bir tavır sergiliyor. Belki de günlerce ilmiği bekledikten sonra iyi bir uykuya ihtiyacı vardır. Ya da Belki de Corrin haklıydı ve kalbi zindanın zemininde parçalara ayrılmıştı.

"Teşekkür ederim Sabrina."

Ciddiyetle başını sallıyor ve gülümsüyor, ama daha önce takdir gözyaşlarının maskeleyiği hüznü görüyorum.

Çocuklarıma birer öpücük veriyorum. "İyi geceler, aşklarım. Uslu durun." "Neden benim izim de Sabrina'nın gibi parlamıyor?" Mika haykırıyor.

Elini.

Sabrina'yla göz göze geliyoruz ve Sabrina onu hızla dışarı çıkarıyor. "Bunu istemezsin Mika, güven bana..." diye tıslıyor kapıdan çıkıp gözden kaybolurlarken.

Corrin iç geçiriyor ve ayağa kalkıyor, son dağınıklığını da toplamış. "Bu Majesteleri'nin Sabrina'nın hayatını bağışlaması büyük incelikti," diye itiraf ediyor isteksizce. "Evet, öyle." Ama onun nazik olabileceğini zaten biliyorum. "Söyledikleri doğru mu? ne diyorsun? Kralın doğulu soyluları tutukladığını mı?"

"Duyduğum kadarıyla öyle görünüyor."

"Kettling nasıl tepki verecek?" Doğudaki şehre hiç gitmedim ama hakkında çok şey duydum. Çoğu tatsızdı. Takdim Günü geleneklerine ya da yasalara uymadıklarına dair söylentiler. Çocukları da yetişkinler kadar kolay takas ediyorlar.

"Ne zaman duyacaklarına bağlı. Kapı mühürlü ve hiçbir haberci haberleri taşımak için geçemez."

"Bu çok kurnazcaydı."

"Ekselansları konu savaş olduğunda aptal değildir ve bahse girerim ki kendisini kasıtlı olarak bir savaşa sokmuştur. Sonuçlarının ne olabileceğini sanırım yakında öğreneceğiz."

Kapıdaki hareket gözüme çarpıyor. Kazimir içeri giriyor, deri kıyafeti ve silahlarıyla herkesin üzerinde yükseliyor. Tezgâha doğru ilerliyor.

yemek artıkları. Bir pastaya uzanıp ağzına tıktırırken bulaşikhane çalışanları ondan uzaklaşıyor. O kadar da gizli olmayan gizli bir hareketle bakışlarımla buluşuyor, başını kapıya doğru sallıyor ve sonra dışarı çıkıyor.

"Sanırım beni çağırdılar." Unlu ellerimi önlüğüme sürtüp önlüğümü çözerken kalbim heyecan ve endişe karışımı bir duyguyla kıpırdıyor. Bu iyi mi yoksa kötü mü?

"Evet. Öyle görünüyor."

Hareket etmeye çalışıyorum ama Corrin bileğimi tutuyor.

"Lütfen dikkatli olun. Kral düşmanlarının bir kısmını bastırmış olabilir ama eminim ki Cirilea'nın duvarları arasında hâlâ serbest dolaşan pek çok kişi vardır. Ona en yakın olanlar ilk hedefler olacaktır."

Başımı sallayıp önlüğümü masama fırlatıyorum.

Kazimir mutfak kapısının dışında çiğneyerek bekler.

"Bir tabak dolusu tatlıdan birini yemeden geçemezsin, değil mi?" Alay ediyorum.

Ağzındaki lokmayı yutar ve "Yanağında un olmadan bir gün bile geçiremiyorsun, değil mi?" diye sorar.

"İşin bir tehlikesi." Avuç içlerimi üzerlerine sürüyorum, yüzüm kızarıyor.

Kıkırdıyor ve kömür pelerinin kolundan çıkarıp, yapabileceğinden çok daha nazik bir şekilde omuzlarıma yerleştiriyor. "Buna ihtiyacın olacak. Dışarısı soğuk."

"Teşekkür ederim." Onun yanına geçerken yakasındaki tokayı sıkıyorum.

"Sakın bana Mika'nın yine gizlice antrenman meydanına gittiğini söyleme." Sadece yarı şaka yapıyorum. Oğluma iyi geceler dilememle

ve Kazimir'in mutfağa gelişi, ama Mika ne kadar çabuk kaçabildiğiyle beni birden fazla kez şaşırttı.

"Hayır." Kazimir'in gözleri yüzümde geziniyor. "Atticus seni orada bekliyor ve görünüşe göre ben de onun ayakçısıyım."

Atticus beni bekliyor. Onu hiç göremeyeceğim endişesinden sonra, onu bu kadar kısa sürede tekrar göreceğim için kalbim birkaç kez çarpıyor.

Peki Kazimir neden kralın ilk adını bana karşı bu kadar rahat kullanıyor? Kaptan sırtıyor. Türümün bu kadar kolay okunmasından nefret ediyorum.

Merdivenlerden ana kale salonuna çıkarken pelerinin kumaşını parmak uçlarımda arasında test ediyorum. Yumuşak ve yeni, ve içindeki altın iplik şıklık kokuyor. "Bugün pek çok söylenti çıktı."

"Eminim olmuştur. Çok şey dönüyor." Gülümsemesi acı. "Başsız lordla ilgili olanı duydun mu?"

"Evet, bundan bahsediliyordu." Tereddüt ediyorum. "Her kim yaptıysa hak etmiştir herhalde?"

"Öyle diyebilirim ama kralın yaptığı akıllıca bir hareket değildi."

"Neden akıllıca değil?"

"Çünkü onu hayatta tutmak bizi çok daha tehlikeli düşmanlara götürebilirdi." Kazimir benim için bir kapıyı açık tutuyor.

Bocalıyorum. Ölümsüz bir askerin bir ölümlüye böyle bir nezaket göstermesi pek sık rastlanan bir şey değil. "Peki sonra ne oldu?"

"Atticus'un öfkesi onu alt etti."

"Ve böylece lordun kafasını kesti. Kızgın olduğu için mi?" "Tek bir temiz vuruş."

"Bunu sık sık yapar mı?"

Kazimir kıkırdar. "Bunun bir ilk olduğunu söylemek zorundayım. Ama son zamanlarda pek çok ilk yaşıyor gibi görünüyor. Örneğin, artık işaretlenmiş olmalarına rağmen kalan kolların hiçbirinden damar almayacak."

Bu haber karşısında hissetmemem *gereken* bir rahatlama hissediyorum. "Belki de büyücünün yaptıklarına güvenmiyordur?"

"Öyle değil." "O zaman ne?"

"En ufak bir fikrim bile yok." Ama sanki Atticus'un neden direndiğini *çok* iyi biliyormuş gibi bana bakıyor. "Ama kendi güvenliği için buna ihtiyacı var, hem de çok yakında. Eğer onu bu konuda ikna edebilirsen çok memnun olurum."

Bir kralı bir damarı almaya nasıl ikna edebilirim ki? Bunun tek bir yolu var: Ona vermek.

Kazimir soğuk gece havası konusunda abartmıyordu. Heyecan ve gerginlik uzuvlarımda dolaşan ısıyı körüklerken, tenime değen soğuktan korunmak için pelerini vücuduma doluyorum.

"Kraliyet bahçelerinde daha önce hiç yürümediğinizi tahmin ediyorum."

O derin, melodik sesi duyunca nabzım iki kat hızlanıyor, Yeni dökülmüş şurup gibi. Taş duvara yaslanmış olan Atticus'u çabucak buluyorum. Hâlâ daha önceki resmi kral kıyafetini giyiyor ama tacı yok ve ceketinin üst düğmeleri açık, sütun gibi boynu ve çıkık adem elması görünüyor.

Gözlerinde koyu halkalar var.

Kendimi hatırladım ve eğildim. "Hayır, Majesteleri. O zevki tatmadım."

Sanki az önce Islor'un en güçlü lordlarını hapsetmemiş ve önemsiz birinin kafasını kesmemiş gibi duvarı iterek bana doğru geliyor. "Bana eşlik etmek ister misin?" Bana dirseğini uzatıyor, derin gamzeleri sadece aralarındaki dolgun dudakları öne çıkarıyor, benimkilere karşı hissettiklerimi hatırlayarak odağımı onlardan ayırmakta zorlanıyorum.

"Elbette, Majesteleri. Nasıl isterseniz." Kolumu onun koluna doluyorum ve kolumun gücünden keyif alıyorum. Deri ve topraksı bir baharat kokuyor, odalarında da aynı koku var.

Beni bir düzine ağır silahlı muhafızın önünden geçiriyor. Geceleri burada hep bu kadar çok mu olur? Bu sabah her on adımda bir konuşlanmamışlardı.

"Kraliyet bahçesi bu gece için kapalı," diye emrediyor sıradaki sonuncuya, biz taş patikadan aşağı dönmeden önce. "Kovalayacak tavşanın yok mu senin, Kaz?"

"Memnuniyetle," diyor arkamdan gelen hırıltılı ses.

İçimden bir ses tavşanların aslında tavşan olmadığını söylüyor ama bu ikisinin neyin peşinde olduğunu bilmediğim için memnunum.

Sarmaşıklarla kaplı bir kemeri geçip bahçenin derinliklerine doğru ilerlerken garip bir sakinlik beni sarıyor. Yazın sıcağında gelişen gösterişli çiçeklerin çoğu solmuş, yerini daha soğuk havalara dayanabilen ince çiçeklere ve yeşilliklere bırakmış. Burada ve orada, bir fener ateş ışığıyla parlıyor, ancak çok daha fazlası soğuk ve karanlık duruyor.

"Eskiden her gece onları yakmak için tekerleklerle güvenirdik," diye açıklıyor Atticus, sanki odağımı takip ediyormuş gibi.

"Ama artık değil mi?"

"Caster'ların Islor'da artık yeri yok. Güvenilmez olduklarını kanıtladılar."

Elime bakıyorum. Ama bir büyücüye -sözde en kötüsüne- bunu yapması için güvenildi.

Güvenilmez. *İhtiyacım vardı*. Çaresizlikten.

"Günün geri kalanı nasıldı?" Atticus soruyor.

"Bir parti ekmek pudingini yaktım." Düşüncelerim Atticus hakkında hayaller kuruyor. "Ve Mika onu rahibeye geri götürmem için başımın etini yiyor, böylece rahibe ona daha fazla işaret verebilecek."

Atticus'un kahkahası gece boyunca devam eder.

Gülümsüyorum. "Onun dışında olaysız geçti." Tereddüt ediyorum.

"Görünüşe bakılırsa seninkinden daha az."

İç çekerek sevincini bastırıyor. "Peki günümün geri kalanı hakkında ne duydun?"

Fikar'ın sözleri dilime ağır geliyor.

"Özgürce konuş. Bunun için sizi ya da bir başkasını cezalandırmayacağım. Neyin gerçek neyin uydurma olduğunu merak ediyorum. Beni deli sanıyorlar, değil mi?"

"Bu bir ya da iki kez söylenmiş olabilir," diye itiraf ediyorum. "Güzel," diye mırıldanıyor.

"İyi mi?"

"Evet. Deli bir kral özellikle tehlikelidir ve şu anda beni öyle görmeleri gerekiyor. Korku tedbiri doğurur."

"Doğulu lordları ve leydileri hapsettiğinizi söylüyorlar."

"Hepsi değil. Sadece Kettling, Fernhoth ve Hawkrest'ten gelenler." "Yani *sadece* doğudaki en büyük şehirler."

"Islor'un coğrafyası hakkında bir şeyler bilen bir ölümlü," diye dalga geçerek beni daha yakına çekti. "Etkilendim."

Koluna yapışıyorum, vücudunu bedenimde hissetmek kalbimin çarpmasına neden oluyor. "Üstat Cordin sık sık seyahat ederdi. Duvarda bir resmi vardı; tüm şehirleriyle birlikte Islor'un elle çizilmiş bir krokisi. Onlar hakkında çok konuşurdu."

"Bir gün senin şu yaşlı bakıcınla tanışmak isterim."

"Onu tekrar görmeyi çok isterdim ama nasıl olduğunu, hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Annem, babam ve küçük kardeşlerim hayattaysa tabii." Atticus'un bakışlarını profilimde hissediyorum ama bakışlarımı ileride tutuyorum. Orada acıma görmek istemiyorum.

"Bunu yapabilirim, Gracen."

Çünkü o Islor'un kralı. Ve aptalca bir sebepten dolayı, beni istiyor gibi görünüyor.

"Hizmetçiler başka ne diyor?" diye soruyor.

"Leydi Saoirse ile olan nişanlılığınız sona mı erdi?" Umutsuzca yanıtını istediğim bir soru olarak ortaya çıkıyor.

"Kulede oturup hâlâ düğünümüzü planladığınızı hayal bile edemiyorum." Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Yani, doğru. Hudem'de düğün olmayacak." Nefesimi tutuyorum.

"Hudem'de *herhangi bir* kutlama olmayacak."

Uçup gidebilirdim, bu haber üzerimden bir yükü kaldırdı.

"Bu seni mutlu ediyor." Bu bir soru değil; sevincimi okuyabiliyor.

"Rahatladım. Ondan iyi bir kraliçe olmazdı." Ve Atticus

En azından şimdilik. Bu ikisinden hangisi daha çok sevinç uyandırıyor? Cevabın ne olması *gerektiğini* biliyorum ama Corrin'in uyarısı kulağımda çınlarken bile bunun gerçek olacağını sanmıyorum. Kral eninde sonunda evlenecek ve ben de o bir başkasını bulana kadar onun ihtiyaçlarına hizmet eden bir araç olarak kalacağım.

Bunu biliyorum ama yine de kendimi onun varlığına kaptırdığımı hissedebiliyorum; bana dokunan her bakışta, her gülümseyişte. Corrin, kraliyet kollarının bir bağ kurmaları halinde onlarca yıl hizmette kalabileceklerini söylemişti. Danthrin'e hizmet ettiğim her günün son günüm olması için dua ederdim; benden bıksın, beni mutfağa bıraksın ve unutsun diye. Ama bu Islorialı erkekle onlarca yıl? Çocuklarıma nasıl bir hayat verebileceğimi bir düşünün.

"Hayır, yapmazdı. Ama artık bu konuda endişelenmemize gerek yok." Önümüzdeki yol çatallaşıyor. Atticus sanki aklında belirli bir hedef varmış gibi bizi sağa yönlendiriyor.

"Taht odasında birini infaz ettiğinizi de söylediler." Kazimir bunu zaten doğruladı ama Atticus'un kendi sözlerini duymak hoşuma gidiyor.

"Yaptım. İdeal değildi ama Lord Danthrin bunu hak ediyordu." "Lord... Yani..." Şok dizlerimi büküyor.

Atticus hızla hareket ediyor, yüzüme doğru kayıyor, elleri belimi kavlıyor. Derin bir kaş çatma yakışıklı yüzünü gölgeliyor. "Bu haber seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırıp vücudundan yayılan ısıyı içime çekerken kollarını kavırıyorum. "Sadece... gitti mi? Gerçekten gitti mi?" Lord Danthrin yıllardır kâbuslarımın başrolündeydi. Küçük Freywich dünyamızda çok güçlü ve durdurulamaz biriydi. O kadar çok gözyaşı döktürdü ki -acı, korku, ıstırap- ve o kadar çok uykusuz geceye sebep oldu ki.

Artık öylece *gitmiş olması* imkansız görünüyor.

"Gerçekten. Kader bile onu geri getiremez." Atticus sessizce ekliyor, "Ve eğer yaparlarsa, onu tekrar öldüreceğim." Yanımdaki yerine geri dönüyor, ancak bu sefer kolunu sırtıma doluyor. Yol boyunca, kalın sarmaşıklarla örtülü bir tünelden geçerek devam ediyoruz. Zifiri karanlık ve göremiyorum ama

Atticus bize kolaylıkla rehberlik ediyor.

"Bu cezayı hak edecek ne yaptı?" Atticus'u kızdırmaktan başka. "Ondalık vergiyi ödememek için söylediği yalanların ötesinde mi? Biz onun komplo kurduğuna inanıyoruz.

Doğulu lordlarla. Her gece Port Street genelevlerinde onlardan birkaçıyla buluşuyor."

Şu zavallı ölümlüler. Kazandıkları hiçbir miktar onun zevkleri için yeterli olmazdı.

Atticus bizi patikadan uzaklaştırıyor. Çimenler soğuk ve yumuşak deri ayakkabılarımı nemlendiriyor. Muhtemelen günlerce sıırıslıklam kalacaklar. Ama kuruluğu

Bu deneyim için ayakkabılar. Atticus'un sıkı kavrayışının tadını çıkarıyorum, sıcaklığı pelerinimin ve elbisemin içinden geçerek tenimi ısıtıyor. "Peki şimdi ne olacak?"

"Bu duvarların içindeki tüm destekçiler panik içinde, sonlarının ne olacağından korkuyorlar.

tıpkı önde gelen lordları gibi. Kaçamazlar. Kapıyı kapattım ve limanı mühürledim. Bu yüzden ya bir infaz olup olmadığını görmek için beklerken şimdilik tüm entrikaları bırakacaklar ya da komplocu arkadaşlarından ne yapacakları konusunda tavsiye isteyecekler. Eğer ikincisi olursa, adamlarım bekliyor olacak."

"Peki ya sen? Onları infaz edecek misiniz?"

"Zamanla. Yerlerine geçmek isteyenleri geçici de olsa uzak tutmak için şimdilik hayatta kalmaları daha iyi. Bu arada, bu hain orduyla savaşmak için adamlarımla birlikte doğuya gitmeliyim."

Savaş mı? Korkum alevleniyor. "Ne zaman?"

"Bu gece olmaz." Belimi çözüyor ve elimi tutuyor. Beni her köşesinde bir fener yanan taş bir köşke götürüyor. Dört sütunu tanıyorum. Leydi Danthrin, o yıl bereketli bir hasat için dua edebilmemiz için Freywich'te her hafta tüm hizmetkârları kutsal ayine katılmaya zorlardı. "Bahçede bir kutsal alan mı var?"

"Burası nymphaeum."

Alanı yeni bir anlayışla değerlendiriyorum. "Yani..." Çocukken bile bu kutsal yeri duymuştum; Islor'un ölümsüzleri, kral ve kraliçeye yılda dört

gece giriş izni için başvurabiliyordu.

ocuk sahibi olmak. Leydi ve Lord Danthrin'in kendileri de bu nedenle buradaydı ve Şimdi karnı bunun sonucuyla Şişiyor.

Burası tüm Islor'daki en kutsal alandır ve Hudem'deki diğer dünyevi g lerle dolup taŐar.

 l ml ler buraya giremez.

Atticus bir elini ortadaki taş bloğun üzerinde gezdiriyor. "Kız kardeşim ve ben tam burada gebe kaldık, tıpkı sürgündeki kral kardeşim ve tüm Islor'un  l ms zleri."

"Tam orada." Etrafımızdaki karanlık ve açık alana bakıyorum. "Nedense daha büyük ve daha kapalı olacağını düşünmüştüm."

Kıkırdıyor, taşa yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Bizi alçakgönüllü olmamakla suladın, değil mi?"

"En azından bir perde koyamaz mıydınız?"

"Sanırım yapabiliriz. Ama bu kutsama bir tür mucize. Kimse bunu saklamak istemez."

Sunağın arkasındaki taş duvar dikkatimi çekiyor. BüyülenmiŐ bir halde onu incelemek için yanına gidiyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Atticus'un güçlü formu arkamdan yaklaşıyor. "Perilerin zamanından kalma bir Şey. Kimse bilmiyor ya da kimse bize söylemedi."

"Daha d n oyulmuş gibi görünüyor." "Birçok gizemden biri."

Ona doğru uzandım, ama sonra donup kaldım.

"Devam et. Ona dokunabilirsin. Isırmaz."

Parmak uçlarımla eski yazıların üzerinde geziniyorum. "ok güzel." "Sen de  ylesin."

Güçlü ellerim kalçalarıma yerleşip beni ona doğru çevirirken nabzım onun sözleriyle birlikte atıyor. Az  nceki bulutlar dağılıyor ve ağaran ayın bir anlığına görünmesine izin veriyor. Neredeyse dolunay. Birkaç gün içinde altında ikinci bir ay asılı kalacak, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi, bir gece önce orada değil, ertesı gece yok, ama parlak gücü yeni bir hayat yaratmaya yetiyor.

"Daha  nce Lord Danthrin hakkında, onu neden cezalandırdığım hakkında söylediklerim..." Atticus uzanıp saımdaki bir bağı çözüyor, sonra bir başkasını. Becerikli parmakları  rg lerimin arasından geçerek onları ustalıkla  z yor. "Tam olarak doğru değildi."

Asi salarım yüzümün etrafına d k l yor. "Yani diğerleriyle komplo kurmuyor muydu?"

"Eminim öyledir." Atticus yanağımdaki bir tutamı okşarken kıkırdıyor. "Eğer yeterince uzun süre hayatta kalsaydı, bunu kanıtlayabilirdi. Plan *buydu*."

Nazik okşamasına karşı gözlerimi kapatıyorum, bu his içimde onun da hissedebileceğini bildiğim bir arzu uyandırıyor. "Sonra ne oldu?"

"Sana, ailene yaptıklarını, seni bir daha ele geçirirse neler yapabileceğini düşündüm ve onu bir daha hayatta bırakamazdım.

Bir saniye daha." Nefesi dudaklarımda geziniyor.

Ve sözleri aklıma kazındı. "Onu *benim* için idam ettin." Kral benim için meclisin ortasında bir lordun kafasını mı kesti? Bu gerçeğe karşı yutkunuyorum. "Bu... tatlı mı?"

Derin kıkırdaması göğsümde titreşiyor.

Sonunda gözlerimi açmaya cesaret edebildim ve onun dikkatle dudaklarıma odaklandığını gördüm. "Bana bir şey olursa, en azından sana zarar veremez." "Sana hiçbir şey olmayacak."

Sırıttıyor. "Bir an için Islorya krallarının tarihini düşünelim, olur mu? Kral Ailill kendi oğlu tarafından idam edildi, babam müstakbel gelini tarafından zehirlendi, ağabeyim kardeşi olan benim tarafımdan ihanete uğradı. Yaşlılıktan huzur içinde ölen tek kral Rhionn'du ve o bile sayısız suikast girişimiyle karşı karşıya kaldı. Yani, evet Gracen, muhtemelen bana bir şey olacak ama en azından sen ve ailen o kalecinin sana olan hastalıklı takıntısından kurtulmuş olacaksınız." Avuçlarıyla yanaklarımı okşuyor. "Yine de sanırım bunu anlamaya başlıyorum." Elleri geriye doğru kayarak boynuma düşüyor, başparmakları kulaklarımda arkasındaki hassas deriyi okşuyor. "Çünkü sağlıklı olamayacak kadar sık düşüncelerime giriyorsun."

"Senin benimkinde olduğun gibi," diye yüzüsüzce itiraf ediyorum, nabzım kulak zarlarımda atıyor. Kendimi bundan vazgeçiremeden, ayak parmaklarımda üzerine kalkıp dudaklarımda onunkilere bastırıyorum ve yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Ayrılırken gözleri açlıkla parlıyor, gözlerinde şaşkınlık ve çiğ sıcaklık karışımı ve kolayca çözemediğim bir şey var.

Ağzını dudaklarıma dayayıp dilini içeri kaydırmadan önce denemeye fırsatım olmuyor, parmakları az önce serbest bıraktığı buklelerime dolanıyor.

Bu... önceki öpücükten bile daha iyi, bedenimi sıkıca kavırıyor, dili mümkün olduğunu bilmediğim bir beceriyle içeri girerken bizi birbirimize kenetliyor. Daha önce kimseyi böyle öpmemiştim ama hızlı öğreniyorum,

her vuruşunu kendi vuruşumla karşılıyorum. Dürtüyle, dilimin ucuyla üst dişlerini sıyırıyorum. Orada beni iğneleyecek keskin bir şey yok.

"Gracen." Adım dudaklarında bir iniltiye dönüşüyor. Elleri pelerininin altından kayarak elbisemin kumaşını avuçluyor, sanki tam burada yırtmak istiyormuş gibi. Ama yapmıyor. Sadece belimi sıkıca kavırıyor ve beni daha sert öpüyor, dillerimiz, dişlerimiz ve nefeslerimiz gittikçe artan bir terk edilmişlikle birbirine karışırken dudakları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kralın haracı olmak böyle bir şey mi? Eğer öyleyse, Sabrina'nın ertesi sabah şatonun etrafında dans etmesine ve aramadığı günlerde özlemle sızlanmasına şaşmamalı.

Vücudumda garip yeni hisler ateşleniyor; kalçalarımın arasında bir sıcaklık, karnımın alt kısmında bir sızı. Başkalarının fısıldadığını duyduğum ama kendim hiç deneyimlemediğim hisler ve hepsi bu Isloralı erkeğin öpücüğüyle harekete geçti.

Atticus beni kaldırıp mihrabın üzerine bıraktığında, taş soğuk ve sert bir şekilde kıcıma yaslandığında zar zor fark ediyorum. Ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirirken ağızlarımız hâlâ çılgınca birbirine çarpıyor ve elbisemin etek boyu yükselmeye başlıyor.

"Bekle!" Öpücüklerimin arasında ellerim göğsünü bulmaya çalışıyor.

"Bekle." Nefes alış verişini düzensizleşerek uzaklaştı. "Ne oldu?"

Benim nefes alışım da düzensiz. "Burası nymphaeum. Bu iyi mi? Yani, *hiçbir şey* olmayacak mı?" Ona bilerek bakıyorum.

Yavaşça bir sırıtma ortaya çıkıyor. Düpedüz şeytani. "İyi olduğumu biliyorum Gracen, ama *o kadar da* iyi değilim. Bu Hudem değil. Sen *de* ölümlüsün. Ve bu sadece bir öpücük." Diliyle alt dudağımda iz bırakmak için eğiliyor.

"Bu sadece bir öpücük değil," diye fısıldıyorum ağzına karşı. Son derece coşkulu ve bağımlılık yapıcı ve daha önce bir erkekle yaşadığım her şeyden bin kat daha samimi.

"Hayır mı?" Gözleri yüzümü ararken şehvetten çılgına dönüyor. "Ne o zaman?"

"Umut" dışında nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Geçmişim, geleceğim için her şeyi lekelemeyecek.

Nazik bir kral Islor'u daha iyi bir yere götürebilir.

Çocuklarımın sefalet dolu bir hayata mahkum edilmemesi için.

Atticus'un yüzünde tuhaf bir ifade belirir. "Daha önce hiç umudun yok muydu?"

"Kadar değil ..." *Prenses Romeria beni kurtardı.* "... Buraya geldim." Bir elimi göğsünde gezdirdim. "Ve şimdi seninle tanıştım ve hiç kimse beni

daha önce böyle hissetmemiştim."

"Ne gibi?" Sesi boğuklaştı. "Sanki önemliymişim gibi. İstedğim şey önemliymiş gibi."

Yanağımdaki saç tellerini okşarken parmakları nazik. "Peki sen ne istiyorsun, Gracen?"

Tereddüt ediyorum, ama sadece bir anlığına, parmak ucumla kare çene çizgisini izliyorum, dudaklarının üzerinde kaymasına izin veriyorum. "Seçim." Daha önce hiç seçimim olmamıştı. İki büyük çocuğuma bile Lord Danthrin isim vermişti, ateşin başında karısıyla oturmuş, şaraplarını yudumluyor ve en yeni evcil hayvanlarına isim veriyorlarmış gibi seçenekleri tartışıyorlardı.

Atticus vermek istemediğim hiçbir şeyi almayacağını söyledi. Ben de Söz çok basit ama bir o kadar da derindi, çünkü bu bekçilerin yaptığı tek şey benden almak oldu.

Elini saçlarımın arasından geçirip ensemin kavramadan önce sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Eğer beni istemiyorsan-"

"İstiyorum," diye geveliyorum, yanaklarım kızarıyor. "Fates, seni ne kadar çok istediğimi hissedebiliyor olmalısın."

Ağzının köşesi seksi bir gülümsemeyle kalkıyor. Ağzımı bir kez daha içine hapsetmek için eğiliyor, bu sefer öpücük daha yavaş, öncekinden daha şehvetli.

Ve daha da sarhoş edici, çünkü duyguları dilinin her vuruşunda kanıyor gibi görünüyor.

İçimdeki sızı daha da artıyor. Ona daha yakın olmalıyım.

Ama elleri yerinde duruyor - biri saçlarıma dolanmış, diğeri kalçama yaslanmış ve dudakları sanki ağzıma doyamıyormuş ya da başka bir yerde onlara güvenmiyormuş gibi dudaklarımdan hiç ayrılmıyor.

Damar almadığını kendime hatırlatıyorum. Bir sürü şansı vardı. Bu gece başka birine gidebilirdi ama yapmadı. Gitmezdi. Titrek bir elle pelerinimi çözüp omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum. Benim Sonra düğmeler geldi, elbisemin yakasını onun için gevşetecek kadar. "Ne yapıyorsun?"

Bir elimi başının arkasına götürüp parmaklarımla saçlarının telleriyle bir an oynadıktan sonra kopuyor ve ağzını boynuma götürüyorum.

Sesi kulağımı tırmalıyor. "Bunu yapmak zorunda *değilsin*, Gracen."

"Zorunda olmadığımı biliyorum." Ama Atticus'un var ve onun ağzının

Başka biri göğsümü kıskançlık ve pişmanlıkla ağrıtıyor. "Benim bir

ve ben bunu seiyorurur." Bunun için başkasına gitmesini istemiyorum.

Dudaklarından uzun, yumuşak bir i çekiş dökölüyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Sana zarar vermeyeceğim," diye söz veriyor.

Dili köprücük kemiğimden kulağıma kadar boynumun uzunluğunu takip edip tekrar geri dönerken, dudakları onun yerini almadan önce gözlerimi beklentiyle kapatıyorum, nefesi tenime karşı sıcak.

Daha önce sayısız kez hissettiğim keskin iğnenin boğazıma battığını hissediyorum ve her çekişte gelen acı için kendimi hazırlıyorum. Ama acı gelmiyor. Atticus benden ihtiyacı olanı yavaşça alırken çok nazik davranıyor, diğer eliyle başımı okşarken avuç içi kalamın üzerinde ileri geri hareket ediyor.

Kanım özgürce akıyor.

İstiyorum.

Belki de bir kez olsun Atticus'a hayatta kalması, güçlü kalması için ihtiyaç duyduğu şeyi vermeye istekli *olduğum* içindir. Ve eğer onun sıcak odasında, yatağında olsaydık, ona isteyebileceği her şeyi vermekte tereddüt etmezdim.

Hevesle.

Gözlerimi açıyorum, görüşüm arzuyla bulanıklaşıyor.

Bulanıklığın içinden, arkasında duran pelerinli bir şekil görüyorum.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

ROMERYA

Gracen taş sunağın üzerine tünemiş, iri yarı bir form onun üzerine eğilirken çok küçük ve kırılgan görünüyor. Ondan *besleniyor*.

Dur bir dakika. O kısa sarı saçları, geniş omuzları, kaslı vücudu *tanıyorum*.

Atticus Gracen'dan besleniyor.

Ve her an Ybarisan kanımın kokusunu alacak, arkasında durduğumu fark edecek ve sonra ne olacak? Buradan hemen çıkmam gerek.

Lucretia'nın bana öğrettiği gibi yakınlıklarımı bir araya getirmek için acele ediyorum. Gracen'in göz kapakları açıldı. Odaklanmak için göz kırpmıyor.

Panikle nymphaeum taşına kanalize oluyorum ve bir sonraki anda Lucretia'nın mahzenine geri dönüyorum.

"Vay anasını." Ciğerlerime hava doldu. "Aman Tanrım." Lucretia sırtıyor. "Gördün mü? Birbirlerine bağlılar."

"Oh, *gördüm*." Kızgınlık üzerime çöktü. "Beni öylece solucan deliklerinden gönderemezsin."

Kaşlarını çatıyor. "Taşların içinde solucan yok."

Başımı sallıyorum. "Az kalsın Zander'in kardeşine yakalanıyordum!" "Ama yakalanmadın."

Orada birkaç saniyeden fazla kalmış olamam. Her şey çok hızlı oldu. Umarım Gracen'in zihninde bir şey kaydedilemeyecek kadar hızlıdır. Nasıl?

Atticus beni orada hissetmedi, kanımın tatlı neroli yağı kokusunu almadı, açıklayamıyorum. Sonra tekrar, o lanet olası Gracen'in boynuna dişlerini geçirdi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ekselansları sıkıntılı görünüyor."

"Evet, çünkü rahatsız edici bir şey gördüm." Atticus neden Gracen'dan besleniyor? O bir fırıncı, kol değil. Onu o zampara Danthrin'den kurtardım ki kendisi ve ailesi güvende olsun, tekrar kan torbası olarak kullanılsın diye *değil*.

En azından hâlâ hayatta. Atticus'un beni cezalandırmak için onu Freywich'e geri göndereceğinden ya da daha kötüsü idam edeceğinden korkuyordum. Ama belki de bu onun beni cezalandırma yoludur?

Zavallı kadını bu şekilde kullandığını düşündükçe öfkem alevleniyor. Yeterince şey yaşadı. Şimdi de Atticus tarafından kullanılmak mı? Onu oradan çıkarmalıyım. Keşke onu ve ailesini Ulysede'ye, bu duvarların güvenliğine getirebilseydim. Ya da en azından Cirilea'nın dışına, Atticus'tan uzağa. Hâlâ hamile miydi? Atticus tepesinde dolaşırken bunu söyleyemezdim. Ama şimdiye kadar bebeğini doğurmuş olmalıydı.

Kutsal yazıların diğer dikkörtgenlerini yeni bir anlayışla incelerken bu düşünce zincirinde durakladım. "Bunların hepsi nereye götürüyor?"

"Çoğu artık hiçbir yere gitmiyor. Bir zamanlar, topraklardaki kilit şehirlere. Nyos, Argon ve Shadowhelm dediğiniz yerlere. Ama Aminadav toprakları ikiye böldüğünde bağlantıları kesildi. Artık geçerli değiller."

"Bir daha olacaklar mı?" Ülkenin bir ucundan diğer ucuna atla gitmeye gerek kalmadan bu yerlere yürüyerek girip çıkabilseydim, olasılıklar sonsuz olurdu.

Kraliçe Neilina'ya ulaşabilir ve onun korkunç saltanatına son verebilirim.

"Göreceğiz. Belki efendilerim döndüğünde iyileşirler. Ama şimdilik Şimdi, bu size Ulysede ve Cirilea arasında güvenli bir geçiş sunuyor, aradığınız cevapları orada bulabilirsiniz."

Bunların cevap almak için olduğunu söylemişti. Keşke Zander buradayken bundan haberimiz olsaydı. "Bu çok yardımcı oldu Lucretia ama Cirilea'da bu şekilde dolaşamam." Kendimi işaret ediyorum. "Muhafızların hepsi yüzümü biliyor. Yani, sanırım daha önce yaptığım gibi kendimi saklayabilirim." Norcaster'ın dışındaki kampta lejyonerlerin dikkatinden nasıl kaçtığımı, masum işaretlerden elmas kolyeler nasıl çaldığımı. "Bunu ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum." Dakikalar, belki?

"Ama *bu* yüzü kimse tanımıyor." Elinde havadan gümüş bir nesne belirliyor ve onu bana uzatıyor.

Yakındaki fenerin alevinde gümüşü parıldayan sade maskeyi, tüy ışığını inceliyorum. "Bu bir kader simgesi, değil mi?" Benim altınım gibi

Nişan yüzüğü Aoife'dandı ve elf yeteneklerimi hapseden kelepçelerdeki pürüzsüz abanoz Malachi'dendi. "Vin'nyla'dan mı?"

"Kanatlarından dövölmüş," diye onaylıyor Lucretia. "Oldukça eski. Hepsi gibi koruduğum simgeler." Bir elini sallıyor ve önümdeki duvar artık katı değil, taşın içinde bir düzine oyuk bulunan bir tür vitrin.

Zander bunları bulmak için kasayı didik didik arıyordu. "Tabii ki hepsini biriktiriyordun."

"İstifçilik değil. Efendilerim için koruyorum."

Altın ve mücevher sandıkları, perilerin umurunda değil. Bunlara değer verirler. "Nasıl bu kadar çok var?" Sekiz köşe saydım ve ikisi hariç hepsinde bir nesne parıldıyor.

"Ustalarım iyi pazarlık yapar," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

Kaderleriyle tam olarak ne için pazarlık yaptılar? Başka bir zaman için bir soru. Elimdeki gümüş jetona odaklanıyorum. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Her maske gibi. Takarsın."

"Sadece tak."

"Evet."

"Ve kalede bunu giyerek dolaşan bir kişinin alarm vereceğini düşünmüyor musunuz?"

Gölüyor. "Maskeyi görmeyecekler. Görmelerini istediğiniz yüzü görecekler."

Ne demek istediğini anladım. "Bununla yüzümü değiştirebilirim." "Bu onun gücü."

"İstediğim herhangi bir yüze mi?"

"Hayal edebileceğin herkese." Başını eğiyor. "Kim olmak isterdin?" Gölümsüyorum.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

ATTICUS

Ihtiyacım olanı almak ve Gracen'in verebileceğinden fazlasını almamak arasında dikkatli bir denge var. Gücümün geri geldiğini, başımdaki ağrının dağıldığını, içimi kemiren açlığın azaldığını hissediyorum. Yine de ona olan ihtiyacım sadece büyüyor. Kendimi bu narin ölümlü bedende ve onun tüm kadınsı ve esnek kıvrımlarında kolayca kaybedebilirim. Esnek ve istekli. Kalçalarını tam burada ayırabilir ve ona armağanları için kollarıma nasıl teşekkür ettiğimi gösterebilirim.

Birden Gracen sertleşti.

Kesici dişlerimin saklandıkları yere geri kaymasına izin vererek bir anda geri çekiliyorum. "Sorun nedir?" Hoşuna gidiyor gibi görünüyordu ama bir şey değişti.

Arkamdaki boş alanı inceliyor. "Bir şey yok. Orada duran birini gördüğümü sandım."

"Nerede?"

"Tam şurada."

Omzumun üzerinden taş duvarla aramızdaki boşluğa bakıyorum. "Duyularım genellikle oldukça güçlüdür ve kimseyi fark etmedim." Gerçi beslenmek onları geçici olarak köreltiyor.

Başını iki yana sallıyor. "Belli ki bir şeyler görüyordum. Sanırım bir pus içindeydim.

Özür dilerim. Hala ihtiyacın var mı... Yani, daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

Parmak uçlarımla yanağını sıyrıyorum. Çok yumuşak, çok narin. Ona dokunmaya doyamıyorum. "Hayır."

"Emin misin?"

"Eminim." Danthrin'i öldürdüğüm için pişman olmadığımın eminim. Ona zarar veren her erkeği katletmek istediğimden ve Zander benden önce davranmasaydı bunu yapmak için yarın Freywich'e gidiyor olacağımdan eminim.

Delinmiş bir yaradan boynuna doğru küçük bir kan çizgisi uzanıyor.
Dilimle yakalamak için eğildim, küçük yarayı pmeden önce derisini
yaladım.

İşaretler. Çok dikkatli davrandım. Yarına kadar gitmiş olurlar.

Vücudu titriyor.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Kulağına fısıldıyorum.

Dönüp burnunu çeneme dayıyor. "Hiç de kötü değildi." Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve yakasını yukarı çekiyor.

"İzin ver." Her düğmeyi ilikliyorum, keşke bunun yerine tersten çalışıyor olsaydım diyorum ve onu yatırıp istediğim her şeyi alabilmek için üzerindeki son giysi parçasını da çıkarıyorum. Ama burası soğuk ve bebeğinin yanına dönmesi gerekecek.

Parmakları pelerinin kumaşını test ediyor. "Bu çok güzel. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Artık senin." İsteyebileceği diğer her şey gibi. Kendisi ve ailesi için daha iyi bir yer aramak zorundayım.

Cirilea'nın içindeki zehir ve onun için risk azaldı.

Yine de buna gerek olacak mı? Ya Romeria'nın söyledikleri doğruysa ve Hudem kan lanetinin sonunu getirirse? Tüm kol sistemi günler içinde çökecek ve o zaman Gracen, kale fırıncısı ve aklımdan çıkaramadığım bir ölümlüden başka ne olacak?

Sanırım onu hâlâ

isteyeceğim. "Ben...

teşekkür ederim, Atticus."

"Gel. Seninle geri yürüyeceğim." Sunaktan inmesine yardım ediyorum ve onu sessiz, boş bahçelere doğru götürüyorum, kollarıma yapışmış hissinden ve bizi çevreleyen sessiz memnuniyetten zevk alıyorum. Gracen'in yanında entrika yok, yalan yok. Bu bir rahatlama.

Birçok muhafızdan ilkinin fark ettiğimde saat kulesi gece yarısını çalıyor.

Ve iyi geceler demeye hazır olmadığımı biliyorum. "Bebeğini doyurduktan sonra odama gel." Bunun bir emir gibi görünmesini istememişim, bu yüzden usulca ekledim, "Sadece istersen."

Bana bakıyor ve ölümlü kalbinin heyecanla çarpmaya başladığını hissediyorum. "İstiyorum."

BÖLÜM OTUZ ALTI

AGATHA

I Gemimiz Argon'un limanına yanaştığında gece yarısı olmuş, rıhtım sayısız fenerle aydınlanmıştı. Sadece büyük kalenin dış hatları görünüyor. "Gün ışığında görene kadar bekleyin kızlar. Mücevherler size göz kırpacak bin açıl."

Beatrix ve Cressida derin pelerinlerinin altından yeni evlerine bakıyorlar, bakışları heyecan ve endişenin karışımıyla genişliyor.

Cressida fısıldıyor, eli Aoife ve Aminadav'ın amblemlerinin parladığı ön kolunda geziniyor- "Hazır değiliz Üstat Kâtip," diyor. Henüz yakınlıklarda ustalaşmadığı için hak etmediği rozetler - Başbakan onu onlarla birlikte göndermekte ısrar ettikten sonra.

Lorel, "Bu ona ilham verecek," demişti. *Aptal*.

Kızın omzunu okşuyor, buruşuk yüzümde annece bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takınıyorum. "Merak etmeyin. Eğitimcilerinizin fırsat bulamadığı yerlerde elemental kız kardeşleriniz size rehberlik edecek. Öğrenin, pratik yapın ve en önemlisi lonca yasalarına uyun, iyi olacaksınız."

Başları hep birlikte sallanıyor.

"Gemiden inin!" diye bağılıyor geminin kaptanı gecenin karanlığında.

Gölgeler, Solange'ın önderliğinde tek sıra halinde öne çıkar.

Zırhlarının içinde vahşi görünüyorlar, tıpkı adaşları gibi. Görünmeyen.

Brigitta'nın şifacıları buna kıyasla ürkmüş geyikler gibiydiler. takip edin. Yine de sert görünmek ve savaşmak için burada değiller. Savaşanları hayatta tutmak için buradalar.

Saat geç oldu ama Allegra beni oyalanmamam konusunda uyardı. "Gelin hanımlar. Kraliçe en yeni elementalleriyle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Ve cevapları bulmak için sabırsızlanıyorum.

Muhafızlar bize tek kelime etmeden Argon'un taht odasının kapılarını açıyorlar.

"... Ve bunu öldürülen kralınıza borçlu olduğunuzu düşünmüyor musunuz?" Kraliçe Neilina soruyor, cılız sesi sessiz ama kesici.

Kürsüde diz çöken adam titriyor. "Üç oğlum yarığa doğru yola çıktı. Ben de isterdim ama görüyorsunuz, karım çok hasta ve birinin geride kalıp ona ve hayvanlarımıza bakması gerekiyor."

"Peki neden bir şifacıdan hizmet talep etmediniz?"

"Söyledik, Majesteleri, ama şifacı hastalığın Kötü Kazanılmış Nehir'den geldiğini ve onun becerisini aştığını söyledi."

Mordain son zamanlarda bununla ilgili söylentiler duymuştu; hem ölümlüler hem de elfler Ölü Orman'ın güneyindeki bu sulardan gelen hastalıklardan etkileniyordu. Ölümlüler çabucak yok olurken, ölümsüzler yıllarca acı çeker, elf bedenleri ona musallat olan şeyle savaşırken solup giderler.

"Belki de öyledir. Ama buna karar vermek size düşmez."

Elf erkeği yere yığılıyor, elleri boğazını pençeliyor. Yanımda, Beatrix'in nefesi kesildi.

"Sakın ses çıkarma," diye tıslayarak uyarıyorum. Kraliçe bunu elementallerinin bir kusuru olarak görecektir.

Sessizce durup Kraliçe Neilina'nın Vin'nyla'ya olan güçlü yakınlığıyla erkeğin ciğerlerindeki havayı çekip almasını izliyoruz. Bağlantısının eşsiz olduğu söylenir. İlahi bir lütuf. Bir ölümlü olsa sadece birkaç saniye dayanırdı ama Vin'nyla'nın durması, yüzünün pembeden kırmızıya ve mora dönmesi, vücudunun çırpınırken sarsılması sanki sonsuza kadar sürecekti gibi geliyor.

Kraliçe Neilina cesede mırıldanarak, "Artık karın tek başına acı çekecek," diyor. "Çıkarın onu buradan."

İki muhafız içeri giriyor ve birer bacak toplayarak adamı dışarı sürüklüyor. Şimdi sıra bizde.

"Öne gel."

İki elementali görkemli taht odasının koridoruna götürüyorum, zenginlikle dolup taşıyor - altınla örülmüş saf beyaz mermer, üç kaderi tasvir eden mücevherli mozaik pencereler, Malachi bariz bir şekilde yok -Ve bu saatte hayattan bomboş.

Kraliçe Neilina'nın buz mavisi bakışları, neredeyse elli yıl önce tam da bu noktada onun önünde son kez eğildiğimde olduğundan daha ağır geliyor.

"Yıllar geçti

sana karşı nazik değildi, Caster Agatha."

Usta Kâtip Agatha. Kim olduğumu hatırlaması bir mucize. Gesine'nin benim akıl hocam olduğunu biliyor mu? Bu korkuyu bir kenara itiyorum. Eğer bilseydi çoktan nefes almak için boğazımı tutuyor olurdum. "İşte böyle bir durum basit bir büyücü, Majesteleri."

Kraliçe Neilina bir gün bile yaşlanmamış. Belki şurasında küçük bir kırışıklık, şurasında tek bir gri saç teli var ama seçilemeyecek kadar küçük. Deriyi delip geçmesi gereken elmacık kemikleri ve Skatrana dağlarındaki sular kadar buz gibi gözbebekleri ile hâlâ yıkıcı bir güzelliğe sahip. Mürekkep siyahı saçları ve kremi, soluk teniyle tezat oluşturuyor. Normalde altın böyle bir teni tamamlamazdı ama yine de parlıtlı elbisesi ve boynuna takılı, Mordain'de kimsenin görmediği en büyük simge olan pırıl pırıl altın boynuz parçası ona çok yakışıyor. Görünüşe göre Bir gün orada Udralya imparatorundan gelen bir hediye hakkında belirsiz bir açıklama yaptı ve o zamandan beri ham haliyle sadık bir şekilde taktı. Amacının ne olduğunu kimse bilmiyor. Neilina biliyorsa bile bunu hiç kimseyle paylaşmadı. Belki de Neilina'nın varisinin geleceğini duyurduğu sıralarda ortaya çıkmasına daha fazla dikkat etmeliydik.

Neilina'nın yanındaki taht gözle görülür bir şekilde boş duruyor.

Kral Barris'i severdim. Birkaç kez Ybaris ve Mordain'e hitap ederken duydum onu. Yumuşak konuşurdu -bir kral için beklenmedik bir şekilde- ama yine de kendini öyle zarif bir şekilde ifade ederdi ki herkes durup onu dinlerdi.

Kraliçe Neilina'nın yanında duran Komutan Caedmon Tiberius, bir yakışıklı ve vahşi görünümlü bir ölümsüz. Kraliçe için, kızının tüm güzelliğini miras alması ve babasınınkinden hiçbir şey almaması bir lütuftur. Bu Kız, komutanın sarı bukleleriyle doğmuş olsaydı Prenses Romeria'nın gerçek soyunu saklamak çok daha zor olurdu.

"Yeni elementallerimi öne getirin," diye emrediyor.

Beatrix ve Cressida'yı başımla öne doğru itiyorum. Kendilerine öğretildiği gibi diz çökmek üzere kürsünün altına doğru süzülüyorlar.

Kraliçe Neilina tahtından kalkıp merdivenlerden inerken, parıldayan altın rengi elbisesi söğüt gibi gövdesinin arkasında sürükleniyor. "Ayağa kalk ve bana kollarını göster."

İstenileni yaparlar ve parlayan sembolleri ortaya çıkarmak için kollarını yukarı çekerler. "Aoife ve Aminadav. *İkisi de.*" Sesi hoşnutsuzlukla cınlıyor. "Nyos'ta uzaktan hazır olan tek iki elemental onlar." Ve çok genç olsalar bile.

Burnunu çekiyor. "Sanırım işe yarayacaklar." İkisini de ölçüp biçiyor ve sonra sesleniyor, "Yaka, hemen."

Bir hizmetkâr ortaya çıkar, bir taç takdim edercesine elinde tuttuğu yastığı dengede tutar.

"Sen. Ortaya çık." Kraliçe Neilina'nın dikkati, öne doğru titrek bir adım atan ve çenesini kaldıran Beatrix'e kilitlenmiş durumda.

Kraliçe altın tasmayı ince boynuna geçirir ve iki ucunu birbirine iter. Klik sesi yüksek ve uğursuz. "İşte oldu. Artık odana gidebilirsin."

Dur bir dakika. "Majesteleri, Caster Cressida'nın da bir tasmaya ihtiyacı var."

"Elinde bir tane var mı?" diye sertçe sorar. "Çünkü yok. İki tanesi benden *çalındı*. Şimdi aramızda yakasız bir element büyücüsünün bulunma riskine katlanmak zorundayım. Umarım loncanız onu onlardan daha iyi eğitmiştir. diğer ikisi."

Evet, genç ve etkilenebilir bir elemental, belki de kırılması daha kolay. Son tasmaşını ikisinden daha yaşlı olana takmasının tesadüf olmadığını tahmin ediyorum.

"Cressida'dan korkmanıza gerek yok, Majesteleri. Argon'daki yerinin burası olduğunu biliyor. Hiçbir manipülasyon onu kutsal yeminini bozmaya ikna edemez. Kendi hayatını kaybetmeyi tercih eder."

Kraliçenin gözleri kısılıyor ve bir an için çok şey bildiğimi itiraf ettiğimden korkuyorum. "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim Caster. Şimdi çekiliyorum. Siz ikinizin de öyle yapmanızı öneririm. Şafakta yarığa doğru yola çıkıyoruz."

Fates. "Onları savaşa sokmak niyetinde değilsin, değil mi?" "Benim kararımı mı sorguluyorsun?" diye tersliyor.

Eğer dilime hakim olamazsam bu saatten sonra hayatta kalamam. "Sadece kulede kalmalarının uyum süreçleri için daha faydalı olup olmayacağını merak ediyorum. Hâlâ genç ve deneyimsizler."

Gülümsemesi hınzırcaydı. "Merak etmeyin. Islor'un şu anki durumu hakkında duyduklarıma göre, fazla bir direniş beklemiyorum."

"Ekselansları." Topukları yankılanarak uzaklaşırken tekrar selam veriyorum.

Kayıp çocuklarından bir kez bile bahsetmedi.

"Gelin kızlar. Sizi yerleştirelim." Gerçi pek bir anlamı yok gibi.

Genç elementallerin kalacağı kata ulaştığımızda ciğerlerim şişmeye başlamıştı.

"Bu sizin olacak." Caster Elowen küçük, penceresiz odada beyaz pamuklu çarşaflarla süslenmiş iki karyola sunar. Aralarındaki komodinin üzerinde bir fener yanıyor, bir diğeri de dört çekmeceli küçük şifonyerin üzerinde. Burayı bir hapishane hücresinden ayıran tek şey parmaklıklar yerine masif meşe kapısı, ama yine de gerektiğinde dışarıdan kilitlenebiliyor.

Beatrix parmak ucunu taş duvara kazınmış küçük bir dikey çizginin üzerinde gezdiriyor. Sanki bir insan bir şeylerin sayısını tutuyormuş gibi düzinelerce var. "Burası kimin odasıydı?"

"Caster Gesine ve Ianca bu odayı en son işgal eden kişilerdi." Elowen dudaklarını büzerek onaylıyor. Kaçan iki elemental hakkında ne düşündüğünü sadece tahmin edebilirim. Bir zamanlar Nyos'un ve muhtemelen benim de öğrencimdi ama öyleyse bile yüzünü hatırlamıyorum.

İki genç kız tedirgin bir bakış paylaşıyor. Topraklar arasında bir kanal olsa bile, fısıltıların şimdiye kadar Mordain'in her köşesine ulaştığından eminim.

Ellerimi çırpıyorum, iyimser olmaya çalışıyorum ama bir yandan da önseziler havada asılı kalıyor. Bu kızlar ailelerinden alındıklarında daha bebeklerdi.

Nyos bildikleri tek şey. Şimdi, değişim onları alana kadar Argon'un elemental büyücü kulesinde kalacaklar. Belki bir gün Mordain'e dönmeyi başarırlar ama ben o zamana kadar yaşayanlar diyarından çoktan gitmiş olacağım. "O halde büyücüler, yerleşmenize yardım edeyim."

Hizmetkârlara bir el sallıyorum ve ayrılmadan önce kızların yetersiz eşyalarının bulunduğu sandığı bırakıyorlar.

"Normalde sizi gezdirirdim ama saat çok geç oldu ve hepimiz sabah ayrılıyor. Bu pek mantıklı görünmüyor, değil mi?" Elowen kapının dışını işaret ediyor. "Tuvalet koridorun sonunda ve solunuzda. Kulenin yemek salonu zemin katta. Sabah yemeği şafaktan iki saat önce servis edilecek. Yolculuğumuz için uygun şekilde, kat kat giyinmenizi öneririm. Normalde buradan yarığa yolculuk üç gün sürer ama durmazsak bu sürenin yarısında varmayı planlayabiliriz."

Şikâyetlerimi bastırıyorum. Bu yorucu macera için henüz geçiş izni alamadım.

"Usta Kâtip, bu gece için size yatağınızı gösterebilir miyim?"

"Bunu çok isterim ama önce vedalaşmak için bana bir dakika izin verin."
"Tabii ki."

Elowen gözden kaybolduğu anda Beatrix ön kolumu tutuyor. "Savaş mı? Bizi savaşa mı gönderiyorlar?" İkisi arasında o daha yetenekli ama yakınlıklarıyla bağlantılı olarak daha zayıf.

"Ekselanslarını duydunuz. Endişeli değil." Çünkü hayat onun için ancak harcayabildiği kadar değerlidir, demek istiyorum. Bunu duymak kimseye iyi gelmeyecek. "İyi olacaksın. Elemental kardeşlerin seninle ilgilenecek. sen."

Cressida'nın parmakları çıplak boynunda geziniyor. "Henüz çağırma hakkında bir şey öğrenmedik."

"Yasaklanmasının tüm nedenlerini öğrendiniz." Ancak asıl süreç, eğitimleri tamamlanmadan önceki son derstir - daha çok ne yapmamaları gerektiğine dair bir uyarıdır. Çağırma, beceri kadar niyetle de ilgilidir ve bir elemental başarılı olmak için yalnızca ilkinde ihtiyaç duyar. "Sadece uzak dur

Herhangi bir kutsal alandan ve yanlışlıkla çağırma konusunda endişelenmenize gerek yok

herkes."

"Evet, Usta Kâtip." Ama çatık kaşları endişesini gizliyor.

"Üzülme, tatlı kız." Ellerini ellerimde topluyorum. "Senin bezli halini daha dün gibi hatırlıyorum. Büyüyüp güzelleşmeni izledim, iyi bir büyücü. Harika işler çıkaracaksın." İkisine de sarılıp gözyaşlarımı görmemeleri için gözlerimi kaçırıyorum, omurgamı sertleştiriyorum ve kızların kapısını arkamdan çekerek Elowen'in beklediği salona giriyorum.

"İniş daha kolay olacak ama merdivenleri tekrar çıkmadan önce biraz soluklanmak ister misin?"

Onu çoktan yakaladım ama Elowen'in düşüncesinden de faydalanabilirim. "Evet, bu iyi bir fikir olabilir. Yesenia'nın odası bu katta mı acaba? Geç olduğunu biliyorum ama mümkünse bir anlığına uğrayıp onu görmek istiyorum. Çok uzun zaman oldu ve o benim favorilerimden biriydi."

"Öyle! Ve kesinlikle. Yarınki kalkıştan önce bu gece kimsenin uyuyabileceğinden şüpheliyim." Benim yanıma geldi. "Söylesene, Nyos bugünlerde nasıl?"

"Oh, her zamanki gibi. *Meşgul*. Öğrenciler yanlışlıkla çalıları falan ateşe veriyor."

Elowen gülümsüyor. "Peki ya Caster Gesine ve Ianca? Onlardan haber var mı?"

"Sanırım birisi onları Skatrana'da gördüğünü söyledi ama ben pek dikkat etmedim. Neden sordunuz?" Gesine'nin bu kulede yardım aldığını biliyorum ama Yesenia dışında kimsenin nerede durduğundan emin olamıyorum.

Omuz silkiyor. "Sadece merak ediyordum. Ayrılışları epey heyecan yarattı. Burası Yesenia'nın odası." Kapıyı çalıyor.

Bir dakika sonra, minyon, kestane rengi kahverengi saçlı büyücü cevap veriyor. "Usta Kâtip!" Kollarını boynuma doluyor ve bu sırada neredeyse beni deviriyor.

Jestine karşılık verirken gülüyorum. Onu son gördüğümünden bu yana geçen on yılda çok yaşlanmış ama küçük kalkık burnu ve az sayıdaki çilleri hâlâ duruyor

aynı. "Neden gelip en sorunlu öğrencimi görmüyorum diye düşündüm." Elowen'e, "Yesenia'nın yavru kedileri kütüphaneme gizlice sokma alışkanlığı olduğunu biliyor muydun? Onu üçüncü yavrusunu yaparken yakalayana kadar o."

Yesenia dehşet içinde kollarını havaya kaldırır. "Bu yirmi yıl önceydi. Bunu başıma kakmayı ne zaman bırakacaksın?"

"Asla. Öğrencilerimin başının üstünde bir şeyler tutmak, bu yaşlı kadının sahip olduğu birkaç eğlenceden biri." Onunla konuşmam gerektiğinin açık olduğunu umarak, davet edilmeden odasına girdim. Tek başıma.

"Onu misafir odasına götürebilirim?" diye teklif ediyor.

Elowen başını sallar, ev sahibi ve tur rehberi olma sorumluluğundan kaçmaktan çok mutludur.

"Seni burada iyi görmek çok güzel," diyorum abartılı bir neşeyle ve Yesenia kapısını kapatırken Elowen'in kulağına giden son sözlerin bunlar olmasını umuyorum.

"Kuyruk sokumu için buradasınız."

"Öyleyim." Yesenia'nın Nyos'un en belalı büyücü öğrencilerinden biri olduğu doğrudu ama aynı zamanda en parlaklarından biriydi.

Yıkanmış kıyafetleri katlamaya devam etmek için şifonyerine doğru ilerliyor. "İtiraf etmeliyim ki o lanet şeyi kafamdan atmış olmak büyük bir nimet."

"Sadece hayal edebilirim. Prime bana kraliçeye aktardığın şeyi, onun vizyonu aracılığıyla son gördüğün şeyi anlattı."

"Venhorn'da bir kapının içinde duran prenses ve Islorian kralı mı? Evet, bu benim için olduğu kadar Ekselansları için de beklenmedik bir şeydi. Oldukça görkemli görünüyordu." Bir yığın iç çamaşırını sırt çantasına tikiştiriyor. "Daha önce orada hiçbir şey yoktu, bundan eminim.

Kuyruksokumu o ölü toprakların üzerinden defalarca uçtu ve orası çatlamış toprak ve dağlardan başka bir şey değildi."

"Bu tam olarak doğru değil. Ayrıca kimsenin açıklayamayacağı kadar uzun süredir orada olan eski su perisi yazılarından oluşan bir duvar vardı. Sanırım Caster

Gesine nasıl açılacağını bulmuş." Sırt çantamın dibine gömülü kitap neredeyse bunu garantiliyor.

Yesenia'nın gözleri büyür.

"Nasıl?" "Ders çalıştı."

"Keşke bunlara daha fazla dikkat etseydim." İç geçiriyor. "Gesine ve Ianca belli ki başarmış o zaman? Kuyruksokumla olan bağlantımı kırabilecek tek kişi onlar."

Sadece ikisi değil. Bir anahtar büyücüsü bu bağı parçalayabilir, eminim. "Gesine yaptı. Ne yazık ki Ianca yolda değişime uğradı."

Hüzün Yesenia'nın güzel yüzünü şekillendirir, ama aynı hızla uçup gider. Bu elementallerin yüzleşmesi gereken üzücü bir sondur ve çoğu bunun üzerinde durmamaya çalışır. "Gesine'den haber aldın mı? Ne söyledi? Bu geçit ve ötesi hakkında? Adalılarla çevrili olmak nasıl bir şey?"

"Ianca'dan haber aldım ama onun dışında bir şey duymadım. Bir mektup gönderdik ama kim bilir ne zaman ulaşır." Artık yanıt alamayacağım. Sanırım yolculuktan sağ çıkabilirsem bizzat duymam gerekecek. "The Prime, bir Islorian savaşçısının Prenses Romeria'ya saldırdığını ve Vin'nyla tarafından vurulmuş gibi geriye doğru uçtuğunu gördüğünü söyledi?"

Terreddüt ediyor. "Evet, doğru."

"Kraliçeye neyi söylemedin?"

Alt dudağını ısırtıyor, bakışları temkinli bir şekilde kapıya kayıyor. "Savaşçıyı uçurmanın prensesin kendisi olduğundan neredeyse eminim. Gözleri... *gümüş gibi* parlıyordu. Bu *imkânsız*, değil mi?"

"Gümüş." Bir anahtarcının işareti. "Başka birine söyledin mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Majestelerine söylemeye cesaret bile edemedim! Beni yalancılıkla suçlamasından ve idam ettirmesinden korktum."

"Bunu ona hiç yakıştıramadım." Ama büyük olasılıkla Neilina bunu kendi yararına kullanmanın yollarını arayacaktı. "Beni dikkatle dinle Yesenia, gördüklerinden kimseye bahsetme. Şu anda durdurulamayacak şeyler dönüyor. Onları engellemek en iyisi."

"İsloryalıları karşı giriştiğimiz bu savaş gibi mi?"

İç çekiyorum. "Evet, prensesin bu yeni versiyonu onu durdurmak için tek umudumuz olabilir." Eğer planı gerçekten buysa.

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"*Sen* mi? Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Hayatta kalacaksın. Hepinizin yapması gereken bu. Sabah sizinle birlikte yarığa doğru yola çıkıyorum, karşıya geçmenin bir yolunu bulmak için."

Yesenia'nın kaşları endişeyle çatılır. "Seni bu yolculuğa Prime mı gönderdi?"

"Hayır, Başbakan benim kalenin altında olduğumu düşünüyor, ki muhtemelen olmam gereken yer de orası. Gittiğimi öğrendiğinde mutlu olmayacak ama bu konuda bir şey yapması için çok geç olacak." En iyisi şifacılarla birlikte vagona bir yer tutmam. Kazanmak isteyeceğim son şey Kraliçe Neilina'nın dikkatini çekmek olur. Varlığımı gizleyemeyeceğim, ne işe yarayacak ki?

bir kâtibin savaşta ne işi var? "Şimdi gelin, yaşlı bir kadını odasına götürün ve sabah uyandığımda dua edelim."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

GRACEN

TOdama girdiğimde beni bir mumun loş ışığı ve bir bebeğin ağlama sesleri karşılıyor.

"Birkaç dakika önce kıpırdandı," diye fısıldıyor Sabrina, Suri elinde Silahlar.

"Evet, içinde tekinsiz bir saat var." Yeni pelerinimi çıkarıp kapının yanındaki çiviye asıyorum, sonra da elbisemin düğmelerini açıyorum; telaşı Mika ve Lilou'yu uyandırmadan onu susturmayı umuyorum.

Sabrina onu benim köşedeki tahta sandalyeye yerleştirdiğim yere getirip bana teslim ediyor. "Ellerin neden bu kadar soğuk?"

"Dışarıdaydım." Suri'ye bir meme ucu uzattım ve o da yapıştı. Vücudum anında yanıt verir, süt açgözlü, dişsiz ağzına akar. Değil Vücudumun Atticus'a verdiği tepkinin aksine, dişsiz olmaktan çok uzak olsa da, istediği süt değildi. Ama ikisini karşılaştırdığımda, hepsi bu kadar mı? Farklı mı? Her ikisi de ihtiyacı olanlar için hayati önem taşıyan besinler sunmaktadır.

Birbirlerine hiç benzemiyorlar, diye azarlıyorum kendimi, bir kahkahayı bastırarak. Bu bir annelik, besleyicilik davranışı.

Atticus ile yapmak istediğim şey tamamen farklı.

"Bende de böyle bir tane vardı." Sabrina kapının yanında, yeni pelerinin parmaklarının ucunda. Parlayan işareti karanlıkta bir fener gibi. "Takdim Günü'nde, kraliyet haracı olduğumda bana verilmişti." Sözlerinde hüznün var. İdam meydanından kurtulduğu için rahatlamış olabilir ama rolünü özlüyor.

Ve şu anda bana bakışı, onun yerini aldığımı dair şüphelerini ima ediyor. Ama tabii ki, parçalar kolayca yerine oturuyor. Onun adına kralla konuşanın ben olduğumu biliyor. Onun kulağına nasıl sahip olabilirim ki? Yoksa?

"Kazimir çıkarken bana verdi. Sanırım elinde fazladan vardı?" Bunun bir yalan olduğuna eminim ama acısını hafifletmek için teklif ediyorum.

"Kim?"

"Kaptan. Atticus'un sakallı arkadaşı mı?"

"Atticus?" Mumun gölgeli ışığında bile yüzündeki şaşkınlığı seçebiliyorum. "Ona Atticus demene izin mi veriyor?"

Cevabım konusunda tereddüt ediyorum. Bütün kolları bunu yapmıyor mu?

Yutkunuyor. "Sorun değil. Ekselanslarının bir damar için çaresiz olduğunu biliyorum. Aslında böyle zamanlarda geleneksel olmayan bir yol seçmek akıllıca olur. Kimse sizden şüphelenmez."

Evet, zekice. Yoksa kral firıncıyı neden bu kadar büyülesin ki? Sabrina başka bir şey söylemeden kösedeki paletine kayar.

Kulaklarımın onun ilk yumuşak hıçkırıklarını yakalaması sadece birkaç dakika sürüyor. Hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyor ama Suri beslenirken, bir göğsündeki suyu tüketip diğerine geçerken hıçkırıkları kalbimi sıkıştırmaya devam ediyor.

Sonunda meme ucum ağzından kurtuluyor ve tekrar mışıl mışıl uyuyor. Minik bedenini sepetine tıkmayı, üzerimi temizlemeyi ve Atticus'un istediği gibi gizlice yatak odasına gitmeyi her şeyden çok istiyorum. Ama Sabrina nereye gittiğimi tahmin edecektir ve bu gereksiz yere zalimce görünüyor, özellikle de zindandan çıktığı ilk gecede.

Onu bu halde bırakıp gitmeye vicdanım el vermiyor ve bu yüzden yatağının kenarına oturup, suçluluk duygusu içimi kemirirken bir elimi omzuna koyuyorum. "Özür dilerim, Sabrina."

Bir süre sonra, "Bu senin hatan değil," demeyi başarıyor. "Takdim Günü'nden sonra, tüm bu zehir işinden önce buraya ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum. Başlangıçta, yeni kraliyet haraçlarının ihtiyaç duyulduğunda soylulara ve bazı rütbeli askerlere, lejyonerlere hizmet etmesi gerekiyordu. Ama ben O'nun

Majesteleri bir gün kalede yürüyordu. Diğer kollar kardeşine yaltaklanıyordu, ama bana değil. Her zaman sadece ona hizmet etmek istemiştim. Kardeşinden önce beni seçmesi için dua ettim. Paylaşmayı hiç sevmezlerdi." Gözyaşları arasında kıkırdıyor. "Diğerlerinin aksine, Ekselansları sık sık kol değiştirmesiyle bilinir ve bu yüzden beni seçeceğini umarak sıramın gelmesini *aylarca* sabırla bekledim. Genevieve ona gittiğinde, onu *çok* kıskanmışım. Ona bir şey olmasını diledim, böylece belki sıra bana gelebilirdi." Bunu bir sırımsı gibi sessizce söylüyor. "Ve sonra bir şey oldu. Korkunç bir şey. Ve onun yerini ben aldım. Ama bunu kendi kendime dilediğimi düşünmeden edemiyorum." Sözleri yeni hıçkırıklara dönüşüyor.

"Hayır, sen yapmadın. Bu senin suçun değil." Sabrina benden sadece birkaç yaş küçük ama yine de kıyaslandığında çok genç görünüyor. Belki de Şimdiki Günlerimizden bu yana farklı hayatlar yaşadığımız içindir; benimki vahşet ve endişeyle doluydu. Onunki süslü elbiselere ve hangi prensin onu seçebileceğine odaklanmış.

"Haklısın. Bu o korkunç Prenses Romeria'nın suçu," diye fısıldıyor acı acı.

Prensesi savunma dürtüsüne karşı dilimi ısıtıyorum. Atticus'un nerede durduğunu zaten biliyorum. "Leydi Saoirse senin lekeli kanından sorumlu olan kişi." Ya kendi eliyle ya da başkasının eliyle.

Burnunu çekiyor. "Fikar'ın, rahibenin tüm ölümlüleri işaretlemek için şehirde kapı kapı dolaştığını ve kralın muhafızlarının hastalıklı olanları arenaya getirdiğini söylediğini duydum."

Bunu yapmak için tek bir sebep var. "Çok var mı?"

"Ona göre şimdiye kadar düzinelerce. Çoğu kol değil." "Bu Fikar. Abartmasıyla bilinir."

"Ayrıca kralın, enfekte olmasalar bile evlerdeki *tüm* çocukların işaretlenip alınması için emir verdiğini söyledi."

Al onları. Az önce onunla birlikteydim ve bundan hiç bahsetmedi.

"Nerede?"

"Söylemedi." Sabrina yuvarlanıp bana doğru kıvrılıyor, gözyaşları keten eteğimi ıslatıyor. "Zavallı çocuklar. Çok korkmuş olmalılar."

Bakışlarım çocuklarımın mışıl mışıl uyuduğu yatağıma doğru kayıyor ve onları kralın emriyle benden aldıklarını hayal ediyorum. Göğsüm kederle sızlıyor. "Bunların hiçbirisi adil görünmüyor." Ama Atticus böyle bir şey yapar mıydı?

Çocukları annelerinden ayıracak kadar duygusuz mu?

Sabrina ve Fikar'a göre, bunu o yapıyor. Daha da kötüsü, emri verdikten sonra beni kraliyet bahçesinde gezintiye çıkardı ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi beni büyüledi.

Sabrina'nın sarı saçlarını parmaklarımla okşuyorum, ta ki hıçkırıkları dininceye ve nefes alış veriş yavaşlayıncaya kadar. Ama düşüncelerim onun sözlerine takılı kaldı.

Soğuk arenada toplanıp ölümü bekleyen masum ölümlüler olduğunu bilerek bu gece onunla nasıl devam edebilirdim? Evlerinden koparılan çocukları?

Tek yapmak istediğim çocuklarıma sımsıkı sarılmak ve aynı şeyi yapamayanlar için dua etmek. Bana bir seçenek verdi, emir değil. Atticus beni sorgularsa, geç saati katılmamak için bahane olarak kullanacağım.

Bu kararı verdikten sonra, ter içindeki küçük Mika'nın yanına tırmanıyorum, ona sıkıca sarılıyorum ve bir gün benim de bu gece ölümlü akrabalarımın çoğunun hissettiği acıyı tadacağımdan korkuyorum.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

ZANDER

"**W** Soldor'a hoş geldiniz!" Radomir gürlüyor, kendisi ve atı arkasındaki madenin açık ağzı tarafından çerçevelenmiş, Ulysede'nin işaretini taşıyan miğferi şişkin alnını gizliyor ve çökük elmacık kemikleri. Ama siyah gözlerini gizleyemiyor.

"Binlerce yıl sonra hâlâ bozulmamış." Telor başını geriye doğru eğerek, kim bilir ne kadar öncesinden beri var olan geçide hayretle bakıyor. "Doğuda başka bir açıklık olduğunu bilseydim, onu yıllar önce yok ederdim."

"O zaman bilmemen iyi bir şey, değil mi dostum? Çünkü Azo'dem'de yarığa zamanında ulaşma umudumuz olmazdı." Ay ışığının altında üç ayrı asker sırasına bakıyorum: Islorian, Ybarisan ve kendimizin olduğunu iddia etmeyi reddettiğimiz fidanlar. Onlarla buluşmak için Ulysede'den ayrıldığımızdan beri bölüğümüzü gerginlik sarmıştı ve katiller ve hırsızlar çetesi kemerlerinden sarkan merth ipleriyle mağara sistemlerinden çıktıklarında daha da arttı.

Tüm entrikalarına ve Neilina'ya yardımına rağmen Radomir, perilerin gücünü ilk elden tecrübe etmeleri için en güvendiği birkaç kişiyi kapılara getirmekle akıllıca davranmıştı. Prenses Romeria'nın Neilina'nın sözünü yerine getireceğini, Hudem'in ayına kadar sadece fidan derilerinin içinde acı çekmeleri gerektiğini duyduklarında, merth kordonunu atmayı ve bunun yerine Ulysede'nin miğfer ve kalkanlarını kabul etmeyi kabul ettiler.

Ama Radomir'in Ulysede'nin ihtişamı karşısında hayrete düşmesini kaçırmadım. "Hudem'in ayı yükseldiğinde ve istediklerini aldıklarında ne olur?"

Elisaf sanki aklımı okuyormuş gibi kulağıma fısıldıyor. "O zırhı giyip hayatlarının geri kalanında Romeria'ya gururla hizmet edeceklerine gerçekten inanıyor musun?"

"Kapılardan geçebilmek için zırhlarını giyecekler. Hatta onun önünde eğilebilirler. Ama eninde sonunda Ulyse'de'yi kendilerine mal etmeye çalışacaklar." Radomir kim bilir ne kadar zamandır bu dağlarda liderlik yapıyor. Kendini Venhorn'un kralı ilan etti.

Ağlamaklı bir su birikintisi içinde erimiş ve Romeria'ya sonsuz sadakatini sunmuş olabilir ama bu varlıklarda onur yoktur. Geçmişlerinde Islorialı olduklarında da yoktu - bu duruma nasıl düştükleri ortada. O zaman bile hırsız ve katildiler. Radomir'in şimdiden entrikalar çevirmediğine inanmak aptallık olur. Eminim tek plan yapan o olmayacaktır. "Kapılardan içeri girmelerine izin verilmeyecek." Sadece üç yüz kişi olabilirler ama bu sayı boş bir şehri ezmeye yeter.

"Drakon ve Iago unutmayacak." Elisaf atlarının üzerinde oturan iki lejyoneri başıyla selamlar, gözlerinde cinayet vardır. "Abarrane'nin geri çekilme emrinin bile onları kontrol edeceğinden emin değilim."

"Öyle *olmalı*. En azından şimdilik."

"At sırtında on iki yüzden fazla asker bu madenden geçerek Kendi çıkarları için akrabalarına gözlerini kırpmadan ihanet edebilecek fidanlar." Telor bana baktı. "Emin misin, Zander?"

"Yarığa gitmemiz ve Neilina'yı Hudem dolunayına kadar oyalamamız gerektiğini mi? Bundan hiç şüphem yok."

Birliğine geri dönüp bakıyor. Onunla aynı temkinli yüzleri görüyorum. Lordları sürgündeki bir kralın yanında yürürken emirlere uyuyorlar. Daha önce, onlar Lordlarının lejyonerlere kendi oğluyla birlikte yedi Islorialı'yı, at süren Ybarisalılarla komplo kurdukları suçlamasıyla idam etmelerini emretmesini izlediler.

Şimdi yanımızda.

Islorians anlamıyor ama yine de takip ediyorlar.

Ybarisalılar anlamıyor ama yine de takip ediyorlar.

Fidanlar kötü durumlarının sona erdiğini gördüler ve bu yüzden takip ediyorlar... şimdilik.

"Örnek olarak liderlik edelim."

Telor başını eğiyor. "Ekselansları."

Birlikte Radomir'in beklediği açıklığa doğru yürüyoruz, lejyonerler etrafımda sıralanıyor. Kienen bize katıldı.

Aya bakıyorum ve onu tekrar görebilmek için sessiz bir dua ediyorum.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

ATTICUS

T Siyah spiral merdiven gıcırdayarak davetsiz misafirleri haber veriyor. "Bu krallıkta saklanabileceğim ve rahatsız edilmeyeceğim bir yer yok mu?" Tembel bir ses tonuyla sesleniyorum.

Kazimir ve Rhodes kütüphanenin dördüncü katındaki koridorda bana doğru yürüyorlar.

"Hem de bu saatte." Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyor.

"Bugünlerde şehirde kimse uyumuyor. Ordu doğuya doğru yürümeye hazırlanıyor. Boaz bütün gece yanında rahibeyle kapıları çaldı. Herkesi işaretliyor. Haraç verenleri, düzenli ev halkını, çocukları."

Çünkü bu benim emrimdi. "Bozuk bir şey buldular mı?"

"Buldular. Sokaklarda asmak için çok fazla."

Midem geriliyor. Hudem geldiğinde şehirde hiç ölümlü kalacak mı?

Kazimir ilgileniyormuş gibi yaparak raftan bir kitap indiriyor. "İlahiyat öğretmenimi her zaman sevmişimdir."

"Peki neden?" Rafa geri koymadan önce elimdeki kitabı karıştırıyorum. Eski dünya spekülasyonlarıyla ilgili neredeyse her kitabı karıştırdım ama henüz periler ya da Taşkale hakkında bir şey bulamadım.

"Bana çok şey öğretti. Kaderler hakkında bir şey öğretmedi ama." Ses tonu müstehcen imalarla dolu.

Derin derin içime çekiyorum. "Neden seks ve bira gibi kokuyorsun?"

"Çünkü bana tavşanları kovalamamı söyledin ve onlar da beni Port Street'e götürdü." "Ve bir ölümlünün sevgi dolu kollarına mı?"

Kazimir sırtıyor. "Bazen soru sormak belli bir incelik gerektirir."

Yanında Rhodes kıkırdar, nadir bir sestir bu.

"Eminim." En azından dün gece birilerinin keyfi yerindeydi. "Peki *sorgulamanızdan* ne çıktı?"

"Söylentiler gırla gidiyor. Adley ve Spires'ın bir zindan hücresinde olmasından bir ateşte yakılmalarına, Presenting Day'in bu Hudem'e taşınmasına, Majestelerinin çocukları bakıcılarından çalmasına kadar her şey-"

"Onları *çalmıyorum*." Onları koruyorum.

"Bazıları, Adley ile yapılan pazarlığın bir parçası olarak Kettling'in yeraltı çocuk pazarına satılacaklarına inanıyor."

"Gerçekten benim yapacağıma inanıyorlar..." Sesim bir tiksinti homurtusuyla karışıyor. "Zaten bu pazarlığın bir faydası yok. Düğün artık yok. Saoirse kulede."

"Bazıları onun serbest bırakılacağına ve tıpkı Ybarisan prensesi gibi kollarınıza geri döneceğine inanıyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Saoirse hiç kollarıma girmedi."

"İnsanlar korkuyor." Rhodes'un derin sesi sessiz kütüphaneyi inletiyor.

İç çektim. "Planımız buydu." Tehlikeli bir plan olsa da. Korku çaresizliği doğurur, hemen ardından pervasızlık ve isyan gelir. Hudem'e kadar dayanması için ona ihtiyacım var. Romeria'nın kan lanetinin sona erdiğine dair iddiası doğruysa her çocuğu serbest bırakacağım. "Başka bir şey var mı?"

"Artık düğün olmadığına ve nymphaeum kapandığına göre, soyluların çoğu evlerine dönmek için can atıyor. Bazıları rüşvetle kaçmaya çalışırken yakalandı. Boaz onları uygun şekilde cezalandırdı."

"Sert sözlerle mi?" Şaka yapıyorum ama daha iyisini biliyorum. Onları altınlarından mahrum bırakacak ve bir noktaya değinmek için alenen kırbaçlayacak. Artık bana asla sadık kalmayacaklar. Lordluklarını ellerinden almam ve onlara kellelerini de alabileceğimi hatırlatmam gerekecek. "Peki ya liman?"

"*Gümüş Büyücü*'nün kaptanı kamarasında uyumasına izin vermediğimiz için rıhtımda yaygara kopardı. Eğer gemisi yakında serbest bırakılmazsa İmparatoriçe Roshmira'dan haber alacağınızı iddia ediyor."

"Muhtemelen, ama bir iki haftaya kadar değil." Hudem o zamana kadar çoktan geçmiş olacak. Seacadore'un hükümdarını kızdırmak oyun planımda yok. Hayati ticaret için ona ihtiyacımız var.

Ve önümüzde casusluk yapmaktan ve dedikodu toplamaktan daha acil meseleler var. "Cirilean ordusu doğuya doğru yola çıkarken kralın muhafızları şehri tutacak. Rhodes, sen onlara liderlik edeceksin. Kaz ve ben de onları takip edeceğiz."

bir gün içinde sizi ovaya varmadan bulurlar." Bir avuç asker, bütün bir bölükten çok daha hızlı hareket eder.

"Ekselansları." Rhodes eğilir ve emri iletmek üzere uzaklaşır.

Cesaretim kırılmış bir halde raftaki son kitaba göz gezdiriyorum. "Tüm bu ciltler ve hiçbiri bana ihtiyacım olanı vermiyor."

"Cidden, ne arıyorsun?"

"Muhtemelen önemli olmayan soruların cevapları." Ait olduğu yere geri kaydırıyorum.

Kazimir kaşlarını çatar. "Doğulu lordlar zindanda, sen savaşa gidiyorsun ve görünüşe göre bir damar almışsın. Daha iyi bir ruh halinde olmanı bekliyordum."

"Biri düşünürdü." Haklıydı. Adrenalinim beklentiyle yükseliyor olmalı. Savaş alanını her zaman bu kale duvarlarına tercih etmişimdir. "Söylesene, dün gece Gracen hakkında ne düşünüyordun?" Bir şekilde her şeyi yanlış mı anladım?

Kazimir bir an beni inceledi. "Sana damarını kendi isteğiyle mi verdi?" "Elbette." Ona ters ters bakıyorum. "Ve bana gelmesi gerekiyordu bebeğinin ihtiyaçlarıyla ilgilendikten sonra, ama o yapmadı."

"Ona sen mi emrettin?"

"*Rica ettim*, o da istekli görünüyordu." Sonra boş bir yatakta uzanıp onu bekledim. Onu bana getirmesi için birini gönderme fikriyle oynadım ve sonra ona bir şey olmuş olabileceğinden endişelenerek neredeyse kendi yolumu buldum. Sonunda, kendi kendime bebeğinin yerleşmemiş olması gerektiğini ve ona ihtiyaç olduğunu söyleyerek buna karşı çıktım.

Egomun duymaya ihtiyacı olan şey buydu.

Kütüphaneye geldim, hem aptallığımla hem de bir ölümlüye karşı duyduğum açıklanamaz özlem, krallığımın olası kaderi hakkında hayati cevaplar bulmak için.

Kazimir'in yüzünde bilmiş bir ifade belirir. "Öyleyse diğer ihtiyaçlarınızı karşılamak için Keçi Tepesi'ne gidin."

Homurdanıyorum. "Son konuşmamızdan sonra Bexley'nin sikimi ısıtıp koparmayacağından pek emin değilim." Tereddüt ediyorum. "Ve ona karşı hiçbir ilgim yok." Ya da başka biriyle.

Kaşlarını çattı. "Seni ne zamandır tanıyorum? Yanında kaç kez savaştım? Kaç koldan geçtiğini gördüm?"

"Sayılamayacak kadar çok," diye itiraf ediyorum.

"Bıçaklarımı bilediğimden daha sık değiştiriyorsun. Peki, seni bu kadar etkileyen şey nedir?"

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse." Sırıtıyorum. "Belki de Romeria'nın Zander'i kapana kısırdığı gibi o da beni büyülemiştir." Tek mantıklı açıklama buydu.

Herkes kardeşimin acımasız zayıflığı için bir şeyler bulabilirdi.

Kazimir sessizleşiyor ve ben ne düşündüğünü biliyorum. *Sen onun altındaydın.*

Aynı büyü, Atticus. Gün ağarmadan hemen önce çadırından kaçışımı izledi. Ne yaptığımızı biliyordu. "Ya da belki bilinçaltında yanına oturacak uygun bir kraliçe, tahtın yükünü paylaşacak birini arıyorsundur. Bu alkışlanabilir. *şok edici*, sen olduğun için... ama alkışlanabilir."

Gözlerimi deviriyorum. "Belki de öyleyimdir."

"Güzel. Ancak Gracen'in bu rol için ne bir beklentisi var ne de buna uygun."

Bunu biliyorum ama yine de düşüncelerim ve isteklerim ona yönelmeye devam ediyor.

Kazimir bir elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun? Onu ölümsüz mü yapacaksın?"

"Hayır." Cevap düşünmeden gelir.

Meydan okurcasına kollarını göğsünde kavuşturuyor. "*Yapabilirsin*. Sen kralsın. Islor'un en kutsal kanunlarını çiğneyebilirsin."

"Bunu istemezdi," diye mırıldanıyorum, daha çok kendi kendime.

İster miydi? "Hayır," diye onaylıyor. "O Freywich'li basit bir fırıncı."

"Baymeadow, aslında. Ovalarda. Cordin adında bir bakıcısı vardı. Ona karşı nazikti. Ona okumayı öğretti."

Kazimir göz kırıyor. "Peki söyle bana, Sabrina nerede büyüdü?"

Ne demek istediğini anladığım için cevap vermekte tereddüt ediyorum. Diğer kollarım hakkında hiç bu kadar çok şey biliyor muydum?

Kaptanımın yüzündeki ifade bunu benim için cevaplıyor.

"Gracen, birlikte yaşlanmak isteyeceği üç küçük çocuğu olan ölümlü bir anne. Siz ise çocukları ailelerinden alan ve her gün onun türünü infaz eden ölümsüz bir kralsınız."

Öfkem alevleniyor. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi!"

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Onun hakkındaki görüşüm, Atticus, madem sordun... sana vurulmuş olabilir, ama aptal değil ve kendini ve çocuklarını hayatta tutmak için her şeyi yapar. Dün gece neden gelmediğine gelince, belki de Boaz'ın çocuklarıyla ilgili söylentileri duymuştur.

annesinin kollarından koparıp senin için saklıyor ve artık o kadar da aşık değil."

"Ben sadece onları korumaya çalışıyorum."

"Sen bunu görüyorsun, ben de görüyorum ama ölümlüler farklı görüyor olabilir ve dışarıda zehir içip elf yönetimine isyan edenler de onlar."

İç çekiyorum. Lordların, leydilerin ve Boaz'ın kararlarım hakkında ne düşündüklerine o kadar odaklanmışım ki, ölümlülerin ne düşündüklerini hiç düşünmemiştim.

Kardeşimin güçlü yönlerinden bir diğeri, ki bu benim için açıkça bir kusur.

Sabrina'yı Gracen'in isteği üzerine serbest bıraktım. Yapılacak en doğru şey buydu ve bu karar vicdanımı rahatlattı ama bunu yapmamın nedeni onun isteğiydi.

Bu ölümlülerle ne yapmamı istiyor olabilir?

Sonunda beni de kardeşim gibi yönetmeye uygun değilmişim gibi göstermeyecek ne yapabilirim?

"Sanırım arenayı ziyaret etme vaktim geldi."

"Ne için, sorabilir miyim?"

"Boaz'ın bu durumu bir gün benim de yapabileceğim şekilde ele almadığından emin olmak için pişmanlık." Kazimir'e Romeria'nın çılgın iddialarından henüz bahsetmedim ve neden bahsettiğimden de emin değilim.

Ana kata inen demir merdivene doğru ilerliyorum. Renkli bir bölüm ayaklarımı yavaşlatıyor ve en yakın raftaki başlık gözüme çarpıyor. "Bir dakika bekleyin."

Bir grup ölümlü meydanın ortasında bir araya toplanmış, sarkan iplere korkuyla bakıyor.

"Fates. Şimdiden bu kadar çok mu?" Önümde duran, ellerinde parlayan amblemler olan otuz dört ölümlü sayıyorum. Arkalarındaki vagonlarda, Cesetler yığılmış. Sayılamayacak kadar çok. Wendeline meşguldü.

"Bu gruptaki dört tanesi kol. Son bir gün içinde kendilerini kirletmiş olmalılar çünkü bakıcıların hepsi yakın zamanda sorunsuz beslendi. Geri kalanlar sıradan hizmetkârlar," diye onaylıyor Boaz, elini kabzasına dayayarak.

Bir daha asla haraç olarak hizmet etmemeye kararlı sıradan hizmetkârlar. "Peki bunu bilerek mi yuttular?" Yoksa Sabrina gibi onlara zorla mı içirildi?

"Fark eder mi? İşareti taşıyorlar. Yaşamalarına izin verilemez, Majesteleri. Bunu kendiniz de söylediniz."

"Ne dediğimi biliyorum." Gruba doğru ilerliyorum. Ben yaklaştıkça sidik kokusu daha da artıyor, kumlu zemindeki koyu lekeler mesanelerinin kontrolünü kaybedenleri işaret ediyor.

İçinde bulundukları duruma rağmen çoğu eğiliyor. Yaşları, yaşlılardan günümüzü yeni geçmiş olanlara kadar çeşitlilik gösteriyor. İçlerinden biri - sivilceli teni olan ve kulağında kelepçe bulunmayan yaşlı bir kadın, kesinlikle bir Rookery sakini

-Sneers. Son nefesinde bile meydan okuyor.

"Zehri neden aldın?" Özellikle kimseye sormuyorum. Sessizlik cevap veriyor.

"Gerçekten mi? *Kimsenin* cinayet işlemek için iyi bir nedeni yok mu? Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Çünkü, artık kanlarını bağışlamak istememelerine rağmen, yaptıkları şey buna eşdeğerdir.

"Bunların olayla hiçbir ilgisi yok, Majesteleri." Kır saçlı bir adam, otuzlu yaşlarının başında, birbirlerinin kollarını tutmuş üç kadına el sallıyor. İçlerinden biri hamile. "Bekçilerinin yakında yine kapılarını çalacağını biliyordum, bu yüzden içkilerine biraz koydum.

Lütfen, onları bağışlayın. Size yalvarıyorum. Vermek istediğiniz cezaya razıyım, ama onlara merhamet gösterin."

Ölümlülerden yükselen "Merhamet, lütfen!" yankıları midemi bulandırıyor. Geri dönmek zorundayım. Düşmanların kılıç tuttuğu savaşlarla başa çıkabilirim.

Öte yandan, hayatları için yalvaran çaresiz, silahsız ölümlüler ...

"Sessizlik!" Boaz bağırıyor, kınından kayan kılıcının çıkardığı çelik sesi kalabalığı hemen susturuyor.

Muhafızlar sekiz ölümlüyü daha kılıç zoruyla içeri sokarken ağır ayak sesleri duyulur.

Üçü çocuk. Biri neler olduğunu anlayamayacak kadar küçük. Kesinlikle, zehri kendi başına yutmak için çok genç. Mavi gözleri kocaman açılmış, başparmağı ağzına sıkışmış halde insanları süzüyor.

Bana Gracen'in kızını hatırlatıyor.

Mide bulantısı ve öfke karışımı bir duygu.

Ya Romeria doğruyu söylüyorsa? Ya bu ölümlülerin damarlarından akan zehir birkaç gün içinde hiçbir şey ifade etmezse?

Ya Gracen bir şekilde bildiğimi öğrenirse?

Beni bir canavar olarak görecekti ve haklı da olacaktı.

Kraliyet ziyafetinin verildiği gece, sıfır toleransın bir göstergesi olarak çocukların idam edilmesi emrini verdim ve o yüzler o zamandan beri aklımdan çıkmıyor. Aynı kararı tekrar veremem, eğer

bir şansım varsa bile.

Yine de kendimi imkânsız bir durumda buluyorum. Bu ölümlüleri serbest bırakmak sadece tereddüt eden diğerlerini cesaretlendirecektir. Dahası, bekçiler onları katledecek. Artık sokaklar onlar için güvenli değil.

Peki ya Hudem'in üzerindeki lanet kalkmazsa? Ya bu bir oyalama taktiğiye?

*Lanet olsun sana,
Romeria. Sana ve
mektubuna lanet olsun.*

"Çok yaşa Prenses Romeria!" diye bağıyor Rookery'deki sivilceli yaşlı kadın. "Herkesin üzerinde hüküm sürsün-"

Sözleri boğazına saplanan bir hançerle kesiliyor, nefesler ve çığlıklar yükseliyor.

İç çekiyorum. Boaz'ın hedefi her zaman doğru olmuştur, ister kılıç ister ok olsun. Bu durumda, buna gerek yoktu ve şimdi ölümlüler sadece daha fazla tedirgin oldular.

"Wendeline onları işaretlerken ölümlü kötü niyetli olduğunu itiraf ederse, onları kapılarının dışına asın ve onlarla işinizi bitirin." Krallığımda onlar için merhamet olamaz. "Geri kalanları buraya getirin ama henüz infaz etmeyin. Tüm arena girişlerine muhafızlar yerleştirin. Onları besleyin ve zarar vermeyin. onları."

Boaz kaşlarını çatır "Majesteleri, onlar lekeli."

"Evet, anlıyorum" diyorum zoraki bir sabırla. "Peki ya balo salonunda topladığınız çocuklar? Kaç kişiler?"

"Saymadım ama çok sayıda var. Dozajlama telaşını önlemek için öncelikle şehrin daha büyük haneler olarak bilinen bölgelerini hedef aldık."

"Her zamanki gibi stratejiksinsin." Bazen çok fazla. "Peki ya bakıcıları?"

"Çoğu itaat etti. Birkaçı isyan etti ve ben de onlara hızlıca örnek oldum. İleriye dönük direnç minimum düzeyde olacaktır."

"Tüm Cirilea'nın bana karşı olmasına ihtiyacım yok, Boaz."

"Peki ya çocuklar? Onlara bakması için oraya kimi yerleştirdiniz?" Kazimir konuşur.

Boaz omuz silkti. "Bırak büyük olan küçüğü izlesin."

"Bebekler bebekleri izliyor," diye mırıldanıyor Kazimir. "Zekice."

"Ben bakıcı değilim," diye bağıır Boaz. "Ben onları buraya getirmekle görevliyim, onlara bakmakla değil. Bunlar ne olacak? Onları daha ne kadar burada tutacağız?"

"Hudem'den sonraki şafağa kadar." Romeria'nın fantastik iddiaları ya gerçek olacak ya da olmayacak. Kuleye bakıyorum ve kaybolmadan önce pencerede hareket eden siyah bir saç telini yakalıyorum. "Sonra da o çok istediğin büyük infazı gerçekleştireceğiz."

KIRKINCI BÖLÜM

ROMERYA

"G Günaydın Eden," diye sesleniyorum tehditkâr gargoylelerin yanından geçerken.

Adım atarken sendeliyor, yüzünü bir telaş kaplıyor. "Günaydın?" Kraliçesi için hazırladığı kıyafetlerime dikkat ediyor.

Kapıları itip yol boyunca yürürken gülümsüyorum. Sabah güneşi yanaklarımda doğal bir his uyandırıyor, sanki tenimle ışınları arasında hiçbir şey yokmuş gibi. Aylarca başkasının yüzünü giymek zorunda kaldıktan sonra, nihayet bir süreliğine eski yüzüme geri dönmenin tadını çıkarabiliyorum.

Ve bu sadece benim yüzüm değil. Romy'ninki olduğunu bildiğim ses kulağımda, soyunma aynasındaki yansıma tanıdık bir bedeni gösteriyordu.

İleride, eğitim alanında tahta kılıçlar çatırdıyor. "Tebrikler. Az önce bağırsakların deşildi," diyor Jarek ve alıştırma silahını almak için eğilip Brawley'e geri veriyor. "Bir kez daha! Ve bu sefer, bir ağaç olmadığını unutma. Çek şu lanet ayaklarını!"

Brawley onun havlamasıyla sıçradı, kılıcıyla uğraşırken onu düşürdü.

"Bunu kişisel algılama. Sabahları hep ekstra huysuz olur," diye sesleniyorum.

Dışarı.

Jarek daha arkasını dönmeden hançerleri avuçlarının arasına almış, tehditkâr bakışlarını üzerime dikmişti. "Kimsin sen?"

Sahte bir nefes aldım. "Beni hatırlamıyor musun? Aşağılandım. O gece çok eğlenmiştik."

Gözleri daralmadan önce şokla parlıyor. Çenesini Horik'e doğru uzatıyor ve birlikte ölçülü adımlar atarak iki yanımdan bana yaklaşıyorlar.

"Buraya nasıl girdin?"

"İçeri girdim."

Ben cevap veremeden kapılar açılıyor ve Zorya ile Gesine dışarı fırlıyor, Eden de arkalarından. Panik içinde kütüphaneye koşmuş olmalı. Zorya'nın elleri kılıçlarla dolu ve büyücünün gözleri yeşil parlıyor, muhtemelen bir kalkanla.

"Sorun yok, benim. Bunu takıyordum." Elimi salladım, maskenin gümüş rengi parladı.

Tek gözlü savaşçı dövüş duruşunu gevşetiyor ve onlar bize doğru ilerlerken Gesine gücünü serbest bırakıyor.

"Vin'nyla'dan bir simge. Alabilir miyim?" Gesine onu incelemek için elimden aldı. "Muhteşem."

"Lucretia'nın mahzende sakladığı beş tane daha var. Ne yaptıklarını bilmiyorum ama eğer *buna* benziyorlarsa..."

"Dün gece mahzene yalnız gittiğini biliyor muydun?" Jarek, Gesine'ye ters ters bakarken ses tonu suçlayıcı bir ton taşıyor.

"Ona söylemek için kütüphaneye uğradım ama o da *meşguldü*." Görünüşe göre

Dün gece ben hariç *herkes* meşguldü.

Maskeyi bana geri verirken Gesine'nin yanakları kızarıyor. "Sanırım kahinin bizden sakladığı hâlâ çok şey var."

"*Hiçbir* fikrin yok."

Jarek'in başı öne eğik, bakışları ölümcül. "Bu da ne demek şimdi?"

Ağır ağır iç çekiyorum. Daha önce kızdıysa, yakında boynuma uzanacak. "Şu su perisi gravürleri mi? Onlar diğer taşlara açılan kapılar. Bir tanesi Cirilea'daki nymphaeum'a açılır." Jarek'in

yüz hatları gevşer. "Yapmadın-"

"İçinden geçtim."

Elimi Cirilea'ya giden taşın üzerine bastırıyorum ve çocuksu kahkahalar kulaklarımda çınlıyor. "Lucretia çoğunun artık çalışmadığını söyledi."

"Büyük yarıktan beri, diye tahmin ediyorum." Gesine başka bir taş yakından inceliyor. "Bu işaretler tanıdık geliyor."

Jarek her birini tarıyor. "Hepsi bana aynı görünüyor."

"Yıllarınızı bunlardan birine bakarak ve onu anlamaya çalışarak geçirdiyseniz, hayır." Duvara dokunuyor. "Bu Nyos'a gidiyor, bundan eminim."

Oymaları test ediyorum. "Hiçbir şey yok."

"Artık çalışmıyor olması çok kötü. Doğrudan Mordain'e açılan bir kapıya sahip olabilirdik."

Homurdanıyorum. "Evet, çünkü oraya gidersem beni sıcak bir şekilde karşılayacaklarından eminim."

"Usta Kâtip Agatha isterdi. Sizinle tanışmayı çok isterdi. Sizi güvende tutardı."

"Şu bahsettiğin yılan balığı nerede?" Zorya etrafımızdaki boşluğa kaşlarını çatıyor, parmaklarının arasında ustaca bir karambit çeviriyor.

"Yılan," diye düzeltiyor Gesine. "Ve o bile değil. O bir Sylx ve eminim ki yakınlarda bir yerde, zamanı geldiğini hissettiğinde kendini göstermek için bekliyor.

Doğru."

"Aceleye gerek yok." Jarek'in kurnaz bakışları, sanki onun saklandığı yeri bulabilecekmiş gibi gölgeleri tarıyor.

Lucretia'nın yeri önemli değil. "Bu gece yine Cirilea'ya gidiyorum," diye duyuruyorum.

Bu onun dikkatini tekrar bana çekti.

Ne söyleyeceğini şimdiden duyabiliyorum. "Atticus'un Kraliçe Neilina ve zehir hakkında ne yaptığını öğrenmem gerekiyor."

"İkincisi için çözümünün ne olduğunu zaten biliyorsunuz. İnfazları gördünüz."

"Bu biz ona yazmadan önceydi." Zander ve ben mektubumuzda pek bir şey saklamadık ama Atticus'un bizi dinleyip dinlemediğini bilmiyoruz. Bana güvenmiyor olabilir, ama haklı olma ihtimalimize karşı kuzeye bir ordu gönderecek mi? Hudem'den sonra damarlarında akan suyun bir önemi kalmayacağını bildiği için ölümlüleri katletmeyi bırakacak mı? Herhangi bir şey yapacak mı? "Zander Neilina'yı durdurmak için yarığa gidiyor. Ona karşı ne tür bir yardım bekleyebileceğini bilmesi gerekiyor, eğer varsa. Bunu öğrenmenin tek yolu Cirilea'da. Ve etrafımızdaki dünya yanarken ben burada, Ulysede'de oturamam. Yardım edebilecekken olmaz."

Jarek iç geçiriyor ama itiraz etmiyor. "Diğerleri de seninle birlikte buradan geçebilir mi?"

"Evet, ama-"

"O zaman ben de gidiyorum."

"Seni tanıyacaklar." Maskemi sallıyorum. "Kimse beni tanımasın diye bunu takıyorum. Gardiyanlar bizi birlikte görürse maskenin bir faydası olmaz."

Çenesini kararlılıkla kapatıyor. "Uyum sağlayabilirim."

"Gerçekten mi?" Bir buçuk metrelik boyuna bakıyorum; deri, kılıçlar ve uzun örgüler. "Çünkü senin bir lejyonerden *başka bir* şey olamayacağına eminim Jarek."

"Oraya yalnız gitmiyorsun Romeria," diye homurdanıyor. "Onunla biraz mantıklı konuş, cadı."

"Bu konuda Jarek'e katılıyorum." Gesine özür dileyerek gülümsüyor. "Yakalanırsan tehlikeye atılacak çok şey var ve yakınlıkların söz konusu olduğunda hâlâ öğrenmen gereken çok şey var. Jarek'in kılıcı senin yanında, senin

güçler size yardımcı olmayabilir, paha biçilmez

olacak-" "Fates!" Jarek bağırır.

Panikle etrafımda dönüyorum.

Lucretia'yı tek koluyla havada tutuyor, eli Lucretia'nın boynuna kenetlenmiş.

"Onu yere bırak," diye sertçe uyarıyorum.

Ama onun tutuşuna karşı mücadele etmiyor. "Beni böyle sevmiyor musun?" Boğuk bir sesle bunu başarıyor. "Peki ya şimdi?"

Lucretia, yanağındaki güzellik izine ve geyik gözlerine kadar Eden'in mükemmel bir kopyasına dönüşürken çenem düşüyor.

Jarek'in yüzü dehşetle buruşur ve elini anında bırakır. Bu arada Lucretia'nın ayakları taş zemine değdiğinde, çoktan eski haline dönmüştür.

"Demek *bunu* da yapabiliyorsun. Bildiğim iyi oldu." Gesine'ye şaşkın bir bakış attım. Görünüşe göre Sylx yetenekleri konusunda bir derse ihtiyacım var.

"Bana böyle sinsice yaklaşma. *Asla*." Jarek hırlıyor.

Lucretia'nın sarı gözlerinde eğlence parıldıyor. "Danışmanlarınız size bilgece tavsiyelerde bulunuyor, Majesteleri," diye mırıldanıyor, Gesine'nin etrafında dolaşırken Jarek'in tepkisinden rahatsız olmamış gibi görünüyor, bu kez kıpkırmızı olan şeffaf elbisesi arkasındaki taş zemin boyunca sürükleniyor. "Sana en sadık olanları kullan. Seni korumalarına izin ver. Onlar bunun için buradalar. Kraliçeleri için kendilerini feda etmek için."

"Kimse benim için kendini feda etmiyor." Ama Cirilea'yla yalnız yüzleşmemek güzel olurdu.

"Pan bilgi toplama konusunda çok yardımcı olacaktır. Norcaster'da da yardımcı olmuştu, değil mi?" Gesine öneriyor. "Ve kimse onun yüzünü bilmiyor."

"Yine de işareti parlıyor." Turnuvadan sonra eminim Cirilea'daki herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordur.

"Elini kesebilirim," diye teklif ediyor Zorya, şüpheli bakışları her zamanki gibi sinsice etrafta dolaşan Lucretia'nın üzerinde.

"Ya da bunu onun için geçici olarak gizleyebilirim," diye karşı çıkıyor Gesine, pek de gizli olmayan yeni sevgilisine uyarıcı bir bakış atarak. "Eğer kalenin duvarlarının dışına çıkabilirsen, Cirilea'da müttefiklerin var. Sana yardım edebilecek insanlar.

Zaten cevapları yoksa bilgi toplayın," diye devam ediyor Gesine.

"Kraliyet bahçesinden bizi surların dışına çıkarabilirim. Ve kalenin içine. Annika kaçmama yardım ettiği gece bana bir yol gösterdi."

"Ve bunu bildiğinizi kardeşine bildirmediğini mi varsayıyorsunuz? Mühürlü ya da sıkı korunan bir yer olmayacağını mı?" Jarek karşı çıkıyor.

Dürüst olmak gerekirse bunu yapar mı bilmiyorum. Annika herkesi birden fazla kez şaşırttı. "Ama Cirilea'da olduğumu düşünmeleri için hiçbir sebep yok. En kötü ihtimalle geri döneriz."

"Hayır, en kötü ihtimalle bir merth okuyla vurulur ve ölürsün." "Demek bardağın dolu tarafını görüyorsun.

Harika."

Jarek beni görmezden gelip Gesine'ye yöneliyor. "Sahip olduğumuzu iddia ettiğin bu müttefik kim?"

"Rookery'de yaşayan ve ölümlülerin davasının çoğuna liderlik eden Seacadorlu bir ölümlü. Adı Seamus Potter-"

"Seamus Potter!" Jarek gülerek havlar. "Bizden güvenmemizi bekliyorsun *Seamus Potter?*"

"Sanırım onu tanıyorsun?" Ben soruyorum.

"Elbette, onu tanıyorum. O küçük bir hırsız. Nasıl oldu da hala asılmadı, aklım almıyor."

"Hey!" Parmağımı Jarek'in yüzüne doğru salladım. "*Bütün* hırsızlar güvenilirmez değildir."

"O mu? *Ondan* daha az güveniyorum." Çenesini Lucretia'ya doğru uzatarak sert bir bakış fırlattı. "Muhtemelen zehir satıyor ve masum ruhları kirletiyordu. Çoktan ölmüş olabilir."

"Başka ne olursa olsun, bize şimdiden ölçülemez bir yardımı oldu," diyor Gesine. "En başta birbirimizi bulmamızın sebebi o, Romeria."

"Bexley'den yardım istedim."

"Ve birçok şey için Seamus'a güveniyor. Eğer Goat's Knoll'a gidebilersen, barmenden onu iste. Havuç rengi saçları ve yıpranmış yüzü olan ufak tefek bir adamdır. Ona adımı verirseniz eminim size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Oraya gitmek Bexley'i tekrar görmek demek. Maskem takılıyken bile bu riskli görünüyor.

Yine de içimde bir adrenalin vızıltısı dolaşıyor. O kadar çok insan var ki merak ettim ve dün gecedan beri zihnim dönüp duruyor.

olasılıklar üzerinde. Dagny ve ailesi nasıl? Ya Corrin? Corrin?
Atticus onları düşman olarak mı işaretledi? Annika benim bir hain
olduğumu mu düşünüyor? Benden nefret mi ediyor? Wendeline bile her
gün aklımda. Ne oldu?

Atticus ona ne yaptı? Ona ne söyledi?

"Öylece içeri dalamayız. Bir plana ihtiyacımız var," diyor Jarek
isteksizce ve ben onu ikna ettiğimi biliyorum.

"Tavernayı hava karardıktan sonra ziyaret etmeniz en
iyisi," diye ekliyor Gesine. "Peki. Bu gece gidiyoruz." Bu
bize hazırlanmak için saatler verir. Jarek iç geçiriyor.

"Zorya, git ve o embesili bul."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

GRACEN

"I Sanırım en iyi kullanım şekli bu." Üç hizmetlinin, haftalarca hazırladığım paketlenmiş kek ve şekerlemeleri sandıklara doldurmasını isteksizce izliyorum. Onlar için çok çalışmıştım, Kraliyet düğün ziyafetinde servis edileceğini bilerek. Kiler rafları bunlarla doluydu ama artık azalıyorlar.

Fikar, "Geçen düğünde pastalar askerlere de gitti," diyor.

"Evet, buralarda bir alışkanlık haline gelmeye başladı. Belki de Ascelin prenslerinin evlenmeye kalkışmaması gerektiğine dair bir işarettir," diyor Corrin yanımda.

"Öyle ya da böyle, askerler de tatlıyı hak ediyor." Fikar geçerken bana sırtıyor, sıska kolları yükünü taşıırken zorlanıyor. Diğer ikisi de hemen arkasından geliyor, her biri bir kek alıyor.

Corrin onları azarlar ama cepleri şişkin bir şekilde gitmelerine izin verir.

Kale mahzeni çok geniş ve ağzına kadar dolu; konserve ve kök sebzeler, duvardaki çivilerden sarkan kızarmış soğanlar, şarap ve bal likörü fiçileri, tahıl fiçileri ve Cirilean pazarındaki tüm tezgâhların toplamından daha fazla kurutulmuş et var.

Ne zaman buraya yolum düşse, ne kadar çok yiyecek olduğuna hayret ediyorum.

ve hizmetkârların şımarması durumunda cezalandırılmaması. Kimsenin bundan faydalandığını görmedim. Çoğu dışarıdan geliyordu.

ve burada ne kadar önemli bir konumda olduklarının farkına varırlar. *Ben* kesinlikle anlıyorum. Freywich'te hepimiz bekçilerin kilerlerinin dolup taşığını bilirdik ama yine de bayat ekmek ve bozuk meyvelerden yapılmış soğuk güveçten ikinci bir porsiyon alabildiğimiz için şanslıydık. Ama bu geçmişe sahip tek kişi ben değilim; benimki gibi pek çok hikaye var. Tek umudum çocuklarımın kraliyet ailesinde rol bulmaları ve burada kalmaları.

"Onları değil! Soldakileri al. Onlar daha çabuk bozulacak!" Corrin, ellerinde patates dolu sepetler tutan iki hizmetkâra seslenir.

"Ordu ne zaman ayrılıyor?" Onlarla birlikte göndermek üzere ayırabildiğimiz kadar yiyecek toplamakla görevlendirildik.

"Bir saat içinde, bu yüzden vagonları olabildiğince hızlı bir şekilde yüklüyoruz."

Tereddüt ediyorum. "Kral gidecek mi?"

"Sanırım öyle. Onlarca yıldır bu adamlara liderlik etti ve şimdi de liderlik etmesi için ona bakacaklar. Yine de kesin bir cevap almak için ona kendiniz sormanız gerekir."

Bir saat içinde gidecekse, sanırım hiç şansım olmayacak. O da dövüşecek mi? Sanırım öyle.

Ya ona bir şey olursa? Midemdeki düğümler sıkışıyor.

Corrin'in bakışları boynuma kayıyor. Bu sabah aynaya bir göz attım ve izlerin zar zor fark edilse de orada olduğunu doğruladım. "Bunu duyunca rahatladın mı?"

Onun gitmesini istiyor muyum diye soruyor.

Sabrina'nın odamda olması ve tüm bu çelişkili düşüncelerim işleri daha az karmaşık hale getirecekti. Saatlerce dönüp durduktan sonra bu sabah uyandığımda endişelerim daha da ağırlaşmıştı. Corrin'in sorusuna cevap vermek için olduğu kadar Atticus'un diğer yüzünü kendime hatırlatmak için de yüksek sesle, "Bana karşı nazikti," diyorum. Vicdanımı pek rahatlattığı söylenemez. Ben onun merhametine mazhar oluyorum ama ya diğer ölümlüler? Bu doğru görünmüyor.

Corrin anlam veremediğim bir ses çıkarıyor.

Fikar ve diğerleri gittiğine göre artık sorma şansım var. "İşaretlenmiş ölümlülerin meydanda infaz edildiğine dair bir şey duyunuz mu?"

Bana attığı bakış bu soruya cevap veriyor. "Ne olmasını bekliyordun, Gracen? Onları şehrin sokaklarında dolaşmaya bırakamaz."

"Sanırım hayır. Peki ya ailelerinden alındığını duyduğum çocuklar? Bu da doğru mu?"

Corrin'in yüzü sertleşir. Bir onay daha.

"Onları nerede tutuyor?"

"Duyduğuma göre, kalenin batı kanadındaki bir balo salonunda, koruma altında, ancak onları bizzat görmedim. Saat başı çok daha fazlası geliyor,

"Kimse onları umursamadan." Gözlerini kırıştırıyor. "Çocuklar yalnız ve korkmuş durumda."

Ellerim ağzıma bastırıyor. "Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum." Bu benim tanıdığım Atticus değil. Ben aptal mıyım?

Bana bir adım daha yaklaştı. "Çünkü senden istediğini almak için ne kadar çekici olursa olsun, bu diyarı *kendi* türünün iyiliği için uygun gördüğü şekilde yönetecektir. O kardeşi *değil* ve biz de ölümlüyüz. Onlar için bir metayız, başka bir şey değil. Çoğunun sahip olmadığı kutsamaya sahipsin. En iyisi başınızı eğip işinizi yapmanız ve onun krallığı hakkındaki fikirlerinizi paylaşmamanız. Ben böyle hayatta kaldım. Siz ve çocuklarınız da böyle hayatta kalacaksınız."

Başımı salladım.

"Şimdi gel, bakalım ne kadar şalgam ayırabiliyoruz."

Kök sebzelerin yarısına gelmiştik ki *Ekselanslarının* telaşı sesler ve hizmetçiler eğilmek için acele ederler.

İçimdeki tüm karmaşaya rağmen, Atticus içeri girip Kazimir de onu takip edince kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Daha birkaç dakika önce onu bir daha göremeyeceğimi düşünüyordum. İtiraf etmem gerekirse endişeliydim.

Mavi gözleri beni hemen buluyor ve rahat gülümsemesiyle gamzeleri beliriyor.

Dün geceye dair anılar -üzerimdeki güçlü elleri, tenimde gezinen dili-hâlâ olgunlaşmış durumda ve *hiçbir* erkek için kurmadığım fantezileri besleyebiliyor. Ama benimle birlikte olmadığı zamanlarda yaptıklarının gerçekliği patlayabilecek alevler.

Corrin okuyamadığım homurtularından birini daha çıkarıyor ama bunun bu ziyareti onaylamak ya da kralın niyetleri olduğundan şüpheliyim.

"Majesteleri, buranın yolunu bulabileceğinizi hiç sanmıyordum."

"Çocukken şu odadan şeker çalmak için hep buraya gizlice girdiğime inanabiliyor musun?" Bütün pastaların bulunduğu odayı işaret ediyor.

"Annen kraliçenin senin arsız huyların hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Gerçi bu benim zamanımdan çok uzun yıllar önceydi, zira ben sadece bir ölümlüyüm, siz ise *elfsiniz*. *Ekselanslarına* nasıl yardımcı olabiliriz?"

Corrin'in sözlerinin bana aramızdaki keskin farklılıkları hatırlatmak için olduğunu düşünmeden edemiyorum.

İmkansızlıklarımızdan.

Atticus ben yaşlanıp öldükten çok sonra bile hüküm sürecek. O zamana kadar da yaşlanan bedenime olan ilgisini kaybetmiş olacak.

Dudakları kıvrılıyor, sanki kadının sözlerinin ardındaki niyeti okuyabiliyor ve bunları eğlenceli buluyor. "Fırıncıyla biraz konuşmam gerek. Özel olarak."

Ellerini çırpıyor. "Herkes kollarını erzakla doldursun ve benimle gelsin."

Beş hizmetkâr itaat etmek için koşuşturur ve yirmi saniyeden kısa bir süre içinde Kazimir de dahil olmak üzere herkes ortadan kaybolur.

"Bir odayı kimsenin temizleyemediği kadar temizleyebilirim." Atticus benim durduğum masanın etrafında dönüyor. "Nasılsın, Gracen?"

Sinirlerim tepeme çıktı. Dün gece ona katılmadığım için bana kızgın mı? Bu yüzden mi beni buraya çağırdı? "Ben iyiyim, Majesteleri."

Kaşını kaldırıyor. "O konuya geri mi döndük?"

"Atticus," diye düzeltiyorum. Birden, kütüphanede karşılaştığımız günkü kadar tedirgin oldum. Lafı açılmışken... Kolunun altında deri ciltli bir kitap ve sohbeti yönlendirmek için bir bahane var. "Bugün kütüphaneye gittin mi?"

"Evet. Aslında, şafaktan çok önce saatlerdir oradaydım, araştırma yapıyordum."

Beni beklemekten vazgeçtikten sonra mı? Gerçekte ne kadar bekledi? O bir kral. Uzun süre beklediğinden şüpheliyim. "Peki istediğini buldun mu?"

"Hayır. Ama bunu buldum." Kitabı kaydırarak çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Nedir bu?"

"Aç ve gör." Atticus arkamda durmak için kayıyor, ellerini masanın üzerine koyarken kolları kalçalarımın iki yanını kavıyor. "Devam et."

Ne kadar yakın olduğunun farkındayım. Çekingen parmaklarımla ilk sayfayı çevirip çiçekli el yazısını görüyorum. "*Samara'nın Görevi*," Başlığı yüksek sesle okudum.

"Kütüphanede ölümlüler tarafından yazılmış kurgusal hikayelerin olduğu bir bölüme rastladım."

"Ölümlüler tarafından mı yazılmış?" Parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirirken bir an için sinirlerimi unutuyorum. Basit bir tasarımı var.

"Evet. Ve bu bana seni ve okumayı öğrendiğin kitabı düşündürdü. Hania'nın macerası kadar heyecanlı olmayabilir ama hoşuna gideceğini düşündüm."

"Hatırladın." Dinlemediğini bile anladım.

Yumuşak kıkırdaması kulağımda kıvrılıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Neden olmayayım ki?"

Omzumun üzerinden gözlerinin içine bakıyorum. "Çünkü benim gevezeliğimden daha fazla odaklanman gereken şeyler var."

Gülümsemesi tembel ve alaycı. "Aslında Islor'daki tüm lordlar ve leydiler yerine senin gevezeliklerini dinlemeyi tercih ederim."

"Bu hediye için teşekkürler Atticus." Okuduğum sadece ikinci kitap olacak. "Çok dikkatli olacağım ve en kısa zamanda kütüphaneye geri götüreceğim. Bitti." Söz veriyorum.

"Gerek yok. Eğer hoşunuza giderse, belki çocuklarınıza da okumayı öğretebilirsiniz. Eminim hoşlarına gider." Bakışları ağzıma kayıyor. "Dün gece neden bana gelmedin?" Sesinde daha önce hiç duymadığım bir kırılganlık var ve bu bakışla birleştğinde beni Her şeyi itiraf et.

Sertçe yutkunurken boğazım düğümleniyor. "Sabrina üzgündü. Yeni rolüne alışmakta zorlanıyor ve ben de kalıp onu rahatlatmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Bu çok nazik ve özverili bir davranış." Bir duraklama oldu. "Tek sebep bu mu?"

Hayır. Gerçi şu anda, gözlerinin içine bakarken ve nabzım kulaklarımda çınlarken, dün gece geri dönmek için hiçbir neden bulamıyorum. Aklıma bir şey gelmiyor.

Sayfaları çevirmek için dikkatimi başka yöne çekiyorum. Eski ama bozulmamışlar. Kitabın yazarından başka biri tarafından okunduğundan şüpheliyim. Bu çok tatlı ve düşünceli bir jest.

Ama Atticus nasıl olur da bana karşı bu kadar düşünceli ve tatlı, başkalarına karşı bu kadar acımasız olabilir?

"Duydum ki..." Cesaretimi kaybettikçe sesim kısılıyor. "Neyi duydun?" Ses tonunda bir keskinlik var.

Yutkunuyorum. "Bir saat içinde doğuda savaşılmaya gideceğini mi?" Gerçek bu ama niyetim bu değildi ve içimden bir ses onun da bunu bildiğini söylüyor.

"Birazdan yola çıkıyorlar. Ben şafakta yola çıkacağım. Cirilea'nın gücünden emin olmak için burada kalmayı tercih ederdim ama doğudaki hainlerle uğraşırken adamlarıma liderlik etmeliyim. Bu seviyede bir ihanete izin veremem."

"Tehlikeli olacak mı?"

"Her savaş kadar tehlikeli. Neden? Güvenliğim için mi endişeleniyorsun?" Sesinde yine bir parça mizah var.

Islorian kralıyla yüz yüze gelene kadar vücudumu döndürüyorum. "Elbette öyleyim. Size zarar gelmesini istemiyorum." En azından bunu

dürüstçe söyleyebilirim.

Duraklıyor. "Çocukları da duymuşsundur." Her uzvumdaki tedirginliği okumuş olmalı.

Başımı salladım.

"Peki ölümlüler hakkında ne duydun?"

"Rahibenin hastalıklı olarak işaretlediği herkesi idam ettiğinizi. Kralınızın muhafızları gece vakti hiçbir açıklama yapmadan çocukları yataklarından alıyor ve bir odada yalnız bırakıyor."

"Ve sen bundan rahatsız oluyorsun."

Corrin'in uyarısı kulağımda tiz bir çığlık gibi ama yine de buna dayanamıyorum. "Hem de çok." Atticus bana özgürce konuşmamı söylemişti.

"Olman gerektiği gibi." Çenesi gerildi. "Bu beni de rahatsız ediyor."

"Neden onları kendi hallerine bırakamıyorsunuz? Haraç olmayanları kastediyorum. Evlerine gerektiği gibi katkıda bulundukları sürece, damarlarında akan suyun artık bir önemi olmamalı."

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Ancak enfekte olduğunu gösteren ölümlüler artık bakıcılarının yanında kalamazlar. Orada hoş karşılanmayacaklar. artık."

"Peki ya kralınızın muhafızlarının aldığı çocuklar?"

"Ya bilmeden zehirle beslenecekler ya da benim onayım olsun ya da olmasın çok genç yaşta kollar haline gelecekler. Şu anda onlar için en güvenli yer kale."

Sindirmesi zor olsa da mantığını anlamaya başlıyorum. "Ne kadar süre için?"

"Güvende olduklarından emin olana kadar," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor. "Ama Boaz'a onu bilerek tüketmeyenlerin idam edilmesini durdurmasını ve onları arenada koruma altında tutmasını emrettim." Sanki tepkimi tartıyormuş gibi beni izliyor.

"Bu... iyi." Şimdilik.

"Buraya gelmemin nedeni, Gracen, balo salonundaki ölümlü çocukların bakıma ihtiyacı var ve senin bundan sorumlu olmanı istiyorum."

"Ben mi?" diye ciyaklıyorum.

"Bu özel rol için daha iyi birini düşünemiyorum." Gözleri yüzümde geziniyor. "Burada tutuldukları süre boyunca onlara iyi bakılacağından emin olacağın konusunda sana güveniyorum. Sana güveniyorum, nokta."

Başım dönüyor. "Elbette, Majesteleri. Evet, yapacağım."

Gülümsüyor. "Boaz'a, her ne olursa olsun tüm taleplerinizi karşılamasını tavsiye edeceğim. Battaniye, yiyecek, ek destek..."

gerekli gördüğünüz her şeyi sorgusuz sualsiz yerine getirecek. Siz emri verirsiniz ve o da yerine getirir."

Zihnim dönüyor. Ben mi başkalarına emir veriyorum? Bunu anlayamıyorum. Ama bu çocuklar için bunu yapabilirim. "Şimdi gidip onları görebilir miyim?" Saatlerdir içeride olmalılar.

Eli benimkinin üzerinde kıvrılıyor. "Kısa bir süre sonra. Eğer değerli vaktinden bir an daha ayırmama izin verersen." Avuç içini boynumun üzerinde yumuşatmadan önce parmak uçlarıyla yanağımı sıyrıyor.

Yutkunuyorum. "Bana ihtiyacın var mı?" Elbisemin yakasına uzanıyorum, çözmeye ve itmeye hazırım, ona erişim izni vermek için, mahzenin diğer ucundaki merdivenlere doğru dikkatle bakıyorum.

"Kazimir kimsenin girmesine izin vermeyecek. Ve evet, sana *ihtiyacım var* Gracen. Ama bu şekilde değil." Bakışlarındaki niyet güçlü, sarhoş edici.

Vücudum beklentiyle kızarıyor. "Teşekkür ederim Atticus, kitap için ve bana bu kadar güvendiğin için." Uzanıyorum ve dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyorum. Ben kurtulunca o da peşimden geliyor, ağzı ağzıma çarparken diğer eli kalçama uzanıyor, sanki kendini tutuyormuş ama artık tutamıyormuş gibi.

Dillerimiz dün geceki gibi birbirine karışıyor, güçlü vücudu beni sarıyor, eli kalçamdan sırtıma, oradan da uyluğuma iniyor.

"Yapabilir miyim?" Çekingen bir el uzatıp saçının kısa bir tutamını parmak uçlarımin arasında kıvırıyorum.

"İzin istemene gerek yok Gracen," diye fısıldıyor ağzıma doğru. "Aslında, lütfen sorma. Ve bana istediğin her yerde dokunabilirsin."

Daha fazla direnemeyerek parmaklarım görkemli ceketinin üzerinde, ince işlemelerin, detaylı altın düğmelerin üzerinde geziniyor, sonra odağımı tamamen altındaki erkeğin gücüne ve onu hissetme dürtüsüne kaydırıyorum.

"Normalde dün gece yaptığım gibi *yapmam*."

Gözlerine baktığımda alev alev yandığını görüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, sana doğru düzgün teşekkür etme fırsatı vermedin bana."

Dudakları boynumu buluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ağzı aşağıya doğru inip köprücük kemiğimde gezinirken dilinin tenimde tekrar gezinmesinin keyfini çıkarıyorum. Yumruğu eteğimin kumaşını toparlıyor.

"Ama bu gece odama geldiğinizde bana bu şans vereceksiniz."

Başımı arkaya eğdim. "Ne istersen yapacağım."

"*Keşke*. Ama herhangi bir şüphe varsa, bu da bir emirdir." Beni kendine doğru çekiyor, ta ki sert aletin karnıma bastırdığını hissedene kadar.

"Evet, Majesteleri." Sesim baş döndürücü, umutsuz bir hal aldı.

Dişleri çene çizgimi sıyrıyor ama sonra derin bir iniltiyle çekiliyor.

"Çocukları görmek için sabırsızlandığınızı biliyorum, bu yüzden seni daha fazla tutmayacağım. Bu gece, gece yarısı." Dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra mırıldanarak dışarı çıktı.

Orada öylece kalakaldım, az önce olanlar karşısında şaşkına dönmüştüm.

Corrin birkaç dakika sonra içeri girdi. "Ne istiyormuş?" Bakışları otomatik olarak boynuma kayıyor.

Ama düşüncelerim çoktan ileriye doğru koşmaya başladı. "Çocuklar acıkacak," diye mırıldandığımı duyuyorum. "Fikar'ı biraz daha sandıkla buraya geri getirelim."

BÖLÜM KIRK İKİ

ZANDER

"**T** Yolun yarısına geldik," diye duyuruyor Radomir, daralmış patikayı ve tepemizdeki revağı işaret ederek. Ulysede'deki kutsal alanı ve sayısız kitabı işaretleyen aynı garip alfabe Kütüphanesinde Soldor'u bizim kavrayışımızın çok ötesindeki antik zamanlara bağlayan bir gösteri var.

Belki Gesine bu konuda biraz bilgi bulabilir.

Atların güvenliği için her on atlıda bir meşale yanıyor, ama ben bile Bu madende fidanlara hayret etmek için fazladan ışığa sahip olmayı takdir ediyorum.

Yüzyıllardır kullanılan, duvarlarının ve kalelerinin çoğu sadece sağlam değil, aynı zamanda bozulmamış durumda, kemerler ve detaylar sanki binlerce yıl geçmemiş gibi hala ayırt edilebilir ve şehir boyunca uzanan toprak bir tanrının öfkeli gücünden çatlamadı.

Arkamızda yılan gibi kıvrılan asker sıralarına bakıyorum, hepsinin gözü yanlarında at süren düşmanda. Saatlerdir bu boş mezarda ilerliyoruz, bizimkinden başka hiçbir yaşam belirtisi görünmüyor. Yorgunluk hissediyorum. "The Atlar biraz mola verebilir."

"Hemen ileride bir yer var. Geçtikten sonra herkesin sığabileceği bir yer. Yine de sizi uyarayım, yarığa açılıyor ve orada bir su var. kaynak orada, bu yüzden kendimize bir arkadaş bulabiliriz."

"Kim bilebilirdi ki, Nulling'den gelen iblisler bile susuzluk çekiyor." Abarrane yüzünü buruşturarak ikinci bir kılıç çeker. Diğerleri de aynı şeyi yapınca metal çınlamaları mağarada yankılanıyor.

"Şirket gibi ..." Ne için hazırlanmalıyız?

"Çoğunlukla gölge sakinleri ve sayılamayacak kadar çok bacağı olan şeyler. Tek tük cadı ya da nethertaur da olabilir. Bir keresinde bir wyvern ile karşılaşmıştık.

Güçlü bir canavardı ama bizi yalnız bıraktı. Bizim türümüzden hoşlanmıyorlar." O sivri dişlerini gösteriyor.

Elisaf etrafımızı inceliyor. "Neden kendimi yem gibi hissediyorum?"

Kienen öne çıkar. "Majesteleri, en güçlü olanımın önce geçmesine izin verin. Yeterli takviye gelene kadar beklemek zorunda kalırsak her şeyi yavaşlatabiliriz."

Abarrane, "Kılıçlarımızın yeteceği yerde sizin yakınlıklarınıza ihtiyacımız yok," diye alay ediyor.

Zoraki bir sabırla iç çekiyorum. "Ve onların yakınlıkları işe yarayabilecekken kılıçlarımızı ve enerjimizi boşa harcamamayı tercih ederim." Ona başımı salladım. "Teklifinizi minnettarlığım ile kabul ediyorum."

"Aziel, Dorian," diye sesleniyor Kienen, daha önce sorumlu bıraktığı askeri ve bir diğerini işaret ederek. İkisi sıranın dışına kayıyor ve parmaklarını şıklatarak on Ybarisanı daha yanlarına çekiyorlar. En öndeki Radomir'e katılmak için yanımızdan geçiyorlar.

Abarrane kısık gözlerle Kienen'i inceler. "Burayı başımıza yıkabilecek hiçbir şey yapmayın."

Ağzının kenarları kıvrıldı. "Silahımı ustalıkla kullanabildiğim için bana *biraz* kredi verin Komutan. Sanırım bunu zaten kanıtladım."

"Bana hiçbir şey kanıtlayamadın. Ama senden sonra." Dramatik bir şekilde eğilir ve sonra Ybarisalıları atlarının üzerinde çift sıra halinde geçitten geçerken onun arkasını izler. "Seni memnun etmek için çok hevesli."

"Belki de senin yumuşak, sıcak kalbine giden yolun bu olduğunu düşünüyordur."

Homurdanıyor ve atını ileri sürüyor, kılıçları sanki yakın bir saldırı bekliyormuş gibi çekilmiş.

Takip ediyoruz, lejyonerler Telor ve benim etrafımı sarmış, başları dönüyor.

Diğer tarafta maden devasa, açık bir alana açılıyor. Tavan, duvardaki boşluktan içeri giren donuk gün ışığı sayesinde görülebilecek kadar yüksekte. Akan suyun sesi dikkatimizi, bir şelalenin kayadan aşağı dökülüp bir dereye aktığı bir uca çekiyor. Yukarıdaki yarıklardan sarkan adi yarasa kazanı dışında, Nulling canavarlarına dair hiçbir işaret yok. Kienen ve diğer Ybarisanlılar çoktan yüzlerine su sıçratmak için eğilmişler.

"Radomir şimdiye kadar doğruları söyledi," diye itiraf ediyor Telor. "Evet, bu konuda değerini kanıtladı."

"Eminim Neilina da onu değerli bulmuştur," diye hatırlatıyor Abarrane

atından inip atını suya götürmeden önce.

"Gerekirse atınızı ve kendinizi yenilemek için bir yer bulun ve sonra diğerlerinin yolundan çekilin!" Kendi emirlerimi uygularken sesim mağaranın içinde gürliyor, eğilirken aygırımın üzerinde bir avucumu yumuşatıyorum.

Radomir beni orada buldu. "Yarığa hiç bu kadar yaklaşmış mıydın?" "Yukarıdaki gerçek geçit dışında mı? Hayır, bulunduğumu söyleyemem."

Kesinlikle bu kadar derin değil.

"Gel." Başını sallayarak beni çağırıyor ve suyun sığ olduğu bir patika seçiyor.

Takip ediyorum, dere deri çizmelerime buz gibi geliyor, Abarrane'nin gözleri sırtımda. Önümüzdeki uçuruma doğru ilerlerken bir elimle ona olduğu yerde kalmasını söylüyorum.

"Burası yıllardır ziyaret etmeyi en sevdiğim yerlerden biri oldu."

"Yarık mı?" Yükseklikten korkan biri değilimdir ama onun eşiğinde durmak bana her zaman ne kadar önemsiz olduğumuzu hatırlatmıştır. Ona yaklaşmak bile bacaklarımı titretiyor.

"Gün ışığının bakışları." Yukarı bakıyor. "Burada o kadar derindeyiz ki filtreleniyor. Bizi yakmıyor. Günler öncesine kadar, yüzyıllardır en çok gördüğüm şey buydu."

Daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum, çok yükseklerde soluk mavi bir gökyüzü görünüyor. Şu anda öğleden sonra olmalı.

Taş ayağımın altından kayıp gidiyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olmadan bir kol beni yakalıyor ve güvenli bir yere çekiyor.

"Teşekkür ederim," diyerek nefesimi veriyorum.

"Bir bakış yakalamak için boşluğa düşen birden fazla kişi gördüm." Miğferini kaydırarak grotesk yüzünü ortaya çıkarıyor. "Dibi bulup bulmadıklarını kim bilebilir?"

Etrafta, her yönde Aminadav'ın öfkesinin oyduğu pürüzlü taşlar var. "Yıllar önce kendi türünüze sırt çevirme kararınızdan pişman olup olmadığınızı sorardım ama Kraliçe ile yaptığınız pazarlık Neilina bana cevabını çoktan verdi." Lanetini kaldırmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptım. Evet, bazı şeyler affedilemez. Bazıları her zaman ihanet olarak görülecek." Siyah gözleri üzerime dikildi. "Benim türüm hakkında ne düşündüğünü biliyorum ve seni suçlamıyorum. Ama pek çok kişi senin ve Romeria'nın da hayatta kalmak için affedilemez şeyler yaptığınızı iddia edebilir."

"Krallık için verdiğimiz kararların bir fidan tarafından sorgulanmasına izin vermeyeceğim." Kendimi tutamadım. "Islor'daki *herkes* için yapmamız gerekeni yaptık. Bunu bencilce bir kazançla karıştırmayın. Ve unutmayın, hayatta kalabilmeniz için *bize* ihtiyacınız var."

"Ne olursa olsun, yakında krallığınız iki bin yıldır görmediğimiz türden canavarlarla kaynayacak. Birçoğu nedenlerinizi dinlemeyecek. Birçoğu sizi hâlâ Islor'un düşmanı olarak görecektir."

Bu konuda haksız da sayılmaz. "Bu benim taşımaya hazır olduğum bir yük, eğer hem ölümlülerin hem de ölümsüzlerin kan uğruna katledilmesi anlamına gelir." Bu aynı zamanda tahtımı geri alma umudumun da sonu anlamına gelebilir. Ama bu başka bir günün sorunu.

Radomir, derenin etrafında toplanan askerleri gözlemliyor; fidan ile Ybarisan ve Islorian arasındaki ayrım, hepsi yer ararken kayboluyor. "İzin verin önce size ilginizi çekebilecek bir şey göstereyim. Bu taraftan."

Radomir'i açık delikten karşı tarafa doğru takip ederken lejyonerlerin dikkatli bakışlarını üzerimde hissediyorum. Birkaçı kabzalarına oklarını yerleştirmiş.

Radomir kıkırdar. "Benden korkmalarına gerek yok. Kralları tuzağa düşürmek ve beslemek için köşelere sürüklemek bana yakışmaz. Hatta burada bekleyeceğim onları yatıştırmak için. Siz ve kraliçeniz bu periler ve büyücülerle bu kadar içli dışlı olduğunuz için size bunu göstermek istedim." Oyuğa doğru eliyle işaret ediyor.

"Fates. Bunun Soldor'da ne işi var?" İlerideki dört sütuna ve oyulmuş taşla yaklaşıyorum, su perisi yazısı açıkça belli oluyor. Cirilea'daki nymphaeum ile aynı görünüyor. "Bizimkinin tek olduğunu sanıyordum."

"Bu, Hudem'in ışığının üzerinde parladığını görmüyor." "Hayır, sanırım görmüyor. Peki o zaman, bu ne için?"

"Senin bileceğini umuyordum."

"Bilmiyorum." Gesine bilir miydi?

"Eminim yakında amacını açıklayacaktır. Ama yolumuza devam etmemiz akıllıca olur çünkü önümüzdeki yol daralıyor ve sanırım ziyaretçilerle ilgili şansımız yakında tükenebilir." Radomir uzaklaşıyor ve bana bu periler ve yetenekleri hakkında hâlâ ne kadar çok şey bilmediğimizi düşünmem için yalnız bir an veriyor.

Arkamda Soldor'un nymphaeum'u ile ayrılıyorum, ileride olabilecekler için endişeleniyorum.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

ROMERYA

C Irilea'nın nymphaeum'u bu gece boş.
Yakınlıklarımı ve Jarek ile Pan'ın kollarını tutuşumu bırakarak taş duvardan uzaklaşıyorum ve kendime izin veriyorum serin havayı içime çekiyor ve kendimi geniş kraliyet bahçesine alıştıyorum. Uzun zaman önce bu dünyaya ilk adım attığım geceye dair tuhaf bir deja vu hissi hafızamda yoğun bir şekilde asılı duruyor.

Yanımda Jarek azı dişlerini gıcırdatıyor.

"Alışmak için bir dakikaya ihtiyacın var mı?" İşaretle sordum. Bir saat önce yuttuğum kuzugöbeği mantarı Ybarisan kokumu maskeleyecek ve Jarek Ulysede'de toleransını artırmak için o eşiği defalarca geçti, ama kim bu taştan geçmenin bir Isloralı ölümsüzün arzularına ne yaptığını bilir.

"Hayır. Şu işi bitirelim."

Elindeki bıçağa doğru başımı sallıyorum. "Muhtemelen onu kaldırmalısın. Hiç kimse kraliyet bahçesinde kılıcını çekmiş olarak dolaşamaz."

"Evet," diye karşılık veriyor, ama gözleriyle etrafımızı tarayarak patıkaya çıkmadan önce silahını kınına geri sokuyor. Kruvaze takım elbisesi ve özgürce dalgalanan uzun saçlarıyla Jarek düşündüğümünden çok daha fazla uyum sağlıyor. Elbette bu pelerin ve süsün altında, çeşitli şekil ve boyutlarda bir düzine hançerle kuşanmış ölümcül bir form var.

"Biliyor musunuz, sizden iyi bir asilzade olur, *Lord Barwin*."

Bakışları pelerinimin altındaki yosun yeşili elbisemde geziniyor, sonra yeni yüzüme -yeni, *eski* yüzüme- yerleşiyor. Ama cevap olarak hiçbir şey söylemiyor.

Pan, basit bir yün pantolon ve ceket giymiş, talimatlara uygun olarak dört adım gerimizde duruyor. Uyum sağlamaya çalışan bir kol için uygun bir kıyafet. Çünkü

Gesine söz verdi, elindeki parlayan sembol kullandığı maskeleye hilesinin altında kayboldu. Yetenekleri sonsuz görünüyor. "Kimin yüzünü kullanıyorsun ki?"

Jarek omzunun üzerinden bir uyarı bakışı fırlattı. Pan'a sıkı bir konuşmama talimatı vermişti ama bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydi.

"Üzgünüm, *Leydi Barwin*." Pan sesini fısıltıya düşürdü. "Kimin yüzü Bu mu?"

Gülümsüyorum. "Eskiden tanıdığım bir kız."

"Ölümlü bir kız mı? Çünkü *gerçekten* çok güzel. Eğer ölümlü bir kızsaa, sence onunla tanışabilir miyim-"

"Konuşmayı kes," diye bağılıyor Jarek, başı dönmüş bir şekilde herhangi bir tehdit olup olmadığına bakıyor.

"Rahatla." Kolumu onunkine geçiriyorum. Bu sadece onu daha da gerginleştiriyor gibi görünüyor. "Biz kolumuzla akşam yürüyüşüne çıkmış asil bir çiftiz. Yanlış bir şey yapmadık. Ve söz veriyorum, hiçbiri beni daha önce görmedi."

"İşte mesele bu. Kimse o yüzü unutmaz. Meclisin hiçbir yerinde daha önce görmediklerini hatırlayacaklardır."

"Neden? Çok çarpıcı olduğu için mi? Bu yüzden mi durmadan bana bakıp duruyorsun? Aww. Yaşlı suratıma mı vuruldun?"

Koyu kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor ama yanaklarındaki pembelik de gözümden kaçmıyor. "Bu gerçekten senin yüzün mü?"

"Evet. Neden?"

"Sebebi yok. Bu yol en hızlısı." Jarek sağımıza doğru başını sallıyor.

Sedir labirentinde inliyorum. "Oradan nasıl geçeceğini bildiğine emin misin?"

"Kılıcımın ağırlığını bildiğim kadar eminim. İkiniz de konuşmayı kesin." Bizi dar patikadan aşağıya doğru götürüyor, çitler iki yanımızda yükseliyor, soğuk havayla karışan sedir kokusu rahatlatıcı bir kombinasyon. Her dönüşü tereddüt etmeden yapması sözünü kanıtlıyor.

"Buraları nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

"Bu bahçede geceleri yapacak çok şey var." Sırıttıyor.

"Hatırladığım kadarıyla, geceleri bu bahçede yapılacak *tek bir* şey var." Bütün o akşamlar balkonda durur, soyluların kollarıyla birlikte kayboluşunu izlerdim. "Ama şimdi farklı görünüyor, değil mi? Çok ... sessiz." Her zaman etrafta dolaşan çiftler ve gruplar vardı. Yol boyunca fenerler yanardı, her gün alacakaranlıkta etrafı süpüren tekerlekler tarafından yakılırdı.

Şimdi soğuk oturuyorlar ve ne çiftler, ne kahkahalar, ne de ses var.

"Evet, öyle," diye onaylıyor Jarek usulca.

Köşeyi dönüyoruz ve bir muhafızla yüz yüze geliyoruz.

Pan sırtıma çarparken bile gülümsemeye devam ediyorum. "İyi akşamlar gardiyan."

Yüz ifadesi yumuşamıyor. "Sen kimsin ve kraliyet bahçesinde ne işin var?" diye soruyor.

Jarek sert bir şekilde başını sallıyor. "Eldford'dan Lord ve Leydi Barwin." "Hiç duymadım."

"İslor'da yolunuzu bilmemeniz bizim sorunumuz değil."

Jarek'i uyarmak için dirseğimi böğrüne bastırıyorum ama sonra şakacı bir elimi ceketinin içine, gergin karnının üzerine sokarak bu hareketi örtbas ediyorum. "Kier sınırına yakın." Ve kurgusal, ama Jarek bu muhafızların haritadaki lordlukların yarısını bilmediğine yemin etti.

"Doğuda." Gözleri inceliyor ve yanlış bir şey söylediğimizi hissediyorum.

Jarek yıldırım hızıyla kolunun altına sıkıştırdığı merth hançerini çekti ve muhafızın boğazına sapladı.

Muhafız yere düşer, yarasını tutarken kan akar. Saniyeler içinde hareketsiz kalır.

"Onu öldürmek zorunda mıydın?" Tısladım.

"Evet." Jarek kılıcını muhafızın pantolonuna sildikten sonra tekrar kınına soktu. "Bu duvarların içinde çok yanlış bir şeyler olmadığı sürece böyle tepki vermesi ya da bizi bu konuda sorgulaması için hiçbir neden yoktu." O

Cesedi koltuk altlarından tutarak sedir çıkıntının altına sığabileceği kadar sıkıştırır. "Bu şimdilik işe yarar ama sonsuza kadar değil."

"Peki onu bulduklarında? Bahçeler muhafız kaynıyor olacak." "O zaman harekete geçelim."

İç çekiyorum. Her seferinde bir sorun, der Zander hep. "Bizi çitin içindeki tünele götür yeter." Yol boyunca devam ediyoruz, gerginlik bizi sarıyor. İlk kez Pan'a sessiz olması gerektiğini hatırlatmama gerek kalmıyor.

Jarek durmadan önce bizi çitin kenarına kadar götürüyor, köşeyi dönüp bakarken bir el hareketiyle geride durmamızı işaret ediyor. Bana kaşlarını çatarak *ben sana söylemiştim* bakışı atıyor. "Önümüzdeki arazi, özellikle de şu tünelin etrafı çok sıkı korunuyor. Normalden çok daha fazla."

Lanet ediyorum. Annika Atticus'a söylemiş olmalı. Gracen dün gece gördüğünün ben olduğumu fark etti mi? Ve eğer öyleyse, ona söyledi mi? Bu yüzden mi izliyorlar?

bu kadar dikkatle?

"İleride dört tane saydım, ama muhtemelen diğer tarafta göremediğim daha fazlası var." Bir kılıç çekiyor. "Eğer bu işe yaramazsa, bir sorunumuz olacak."

"İşe yarayacak." Olmak zorunda. "Pan, planı hatırla." Bu öğleden sonra saatlerce üzerinden geçtik.

"Evet." Lejyonerlerin dilini benimsemiş.

"Tıpkı o gece Norcaster'a gitmek gibi. Senden tek bir kelime bile duymadım. Tek bir ses bile." At sürerken savaşçıları atlatabiliyorsam, bunu şimdi de yapabilirim. "Bana yakın dur."

Adrenalinim yükselirken gözlerimi kapatıyorum, yakınlıklarım derimin altında yanıyor. Bu konuda daha fazla pratik yapmalıydım. Ama yine de gizlenme yeteneğimi çaresiz durumlarda yıllardır farkında olmadan kullanıyordum. Bu bir sorun olmamalı.

Bu da en az diğerleri kadar vahim bir durum.

"Tünele git... tünele git," diye fısıltıyla söylüyorum, Jarek'in koluna ve Pan'ın omzuna tutunmak için uzanıyorum, bu bağlantının bize ihtiyacımız olan korumayı sağlamaya yeteceğini umuyorum. Bu özel yeteneğim için elimde bir kılavuz yok.

"Şimdi," diye fısıldıyor Jarek, iki eliyle silahları kavrarken.

Hep birlikte patika boyunca ilerliyoruz. İleride, dört muhafız yerlerinde volta atıyor. Biri sadece 10 adım ötede.

Onu görmezden geliyorum ve düşüncelerimi tek bir hedefe odaklıyorum - fark edilmeden o gizli tünele ulaşmak - ve onları geçip kaleye giden yola giriyoruz.

Çevremde daha fazla muhafız hissediyorum -şimdiye kadar kaleyi korurken gördüğümünden çok daha fazla- ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken parmaklarım Jarek'in koluna gömülüyor.

Hiç irkilmiyor bile.

Jarek bize en yakın nöbetçi dönene kadar bekler ve sonra dalları sedir çitine. Güvenli bir şekilde tünele girene kadar onlarla duvar arasındaki boşluğa kayıyoruz.

Vücudum rahatlıyor.

Annika'yla ilk gece kullandığımız ve kalenin alt katına açılan kapı arkamızda kaldı. Jarek kapıyı itip açmadan ve geçmeden önce kolu test ediyor. Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve Pan'a başıyla gitmesinin uygun olduğunu işaret ediyor.

Pan'ın kolunu sıkıyorum, dikkatli olması için sessiz bir işaret. Jarek'in ve benim kalenin içi hakkındaki bilgilerimiz arasında, kaleye giden çeşitli rotalar planladık.

Silmar'ın uyuduğu ahıra. Seyisin altınla satın alınabileceğini biliyorum ve Pan'ın kolay doğası onu konuşturacaktır.

Yine de onu içeriye yalnız gönderdiğim için huzursuz hissediyorum. Ama o da benim gibi hayatta kalmayı başaran biri ve sayılamayacak kadar çok zor durumda kaldı. Her zaman bir çıkış yolu bulur.

Pan sırtarak, Ulysed'e'nin işaretiyle birkaç sikke doldurduğum gömleğinin cebini yokluyor ve sonra kalenin içinde kayboluyor.

Kendi yolumuza yeniden odaklanmadan önce onun gitmesini bekliyorum. Jarek parmağını ağzına götürüyor ama hatırlatmaya ihtiyacım yok. Çitin içinde aşağı inen basamaklara kadar ilerliyoruz. Güvenli olduğunda, bir ışık topu örüyorum ve dar tüneli aydınlatması için ileriye doğru süzülmesine izin veriyorum.

Jarek oturmak için eğilirken küfrediyor. Omuzları iki yana kayıyor. "Bundan haberimiz olmamasına şaşmamalı. Hiçbir değerli asker bunun içinden geçemez."

"Doğru. Büyük cesur savaşçı dar alanlardan korkar. Unutmuşum." Jarek'i duvardan Bellcross'a doğru ilerlerken hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. "Çok uzun değil." Ve ileride daha büyük endişelerimiz olabilir. "Annika konuştuysa, kutsal alan da korunuyor olabilir."

"Oradaki muhafızlar bizim için değil. Onlar yukarıdaki odada her kim varsa onun için. Sanırım bir mahkum."

Kafama dank etti. "Eski odamda. Kim olduğunu düşünüyorsun?" Belki Wendeline? Hayatta olması için dua ediyorum.

"Bu bizi ilgilendirmez." Tünelin sonuna ve taş duvara ulaşıyoruz. Annika'yı taklit ederek iki elimle kolu çekiyorum. Yukarıdaki tavan O tanıdık taş sürtünme sesiyle kayıyor. Tırmanmak için hamle yapıyorum ama Jarek kalçalarımın tutup beni geri çekiyor. Kendini içeri çekmeden önce tek söylediği "Hayır" oldu.

Kutsal alan boş ve karanlık.

Tek bir alev bile yanmıyor. Tütsünün kalıcı kokusu gitmiş ve çiçek vazoları buruşmuş çiçeklerle dolu. Haftalar geçmiş, unutulmuş gibi görünüyorlar. Omurgama bir ürküntü çöküyor, uğursuz bir şey asılı duruyor.

Havayı. Ben buradayken kutsal alanda yaşayan ve ibadet eden büyücüler vardı. Wendeline'in yalanları ve ihanetiyle hiçbir ilgisi olmayan kadınlar.

Artık onlardan bir iz yok.

"Elbiseni bu sıranın arkasında bırak. Onun için daha sonra geri geleceğiz," diye talimat veren Jarek, ince ceketini çıkarıp deri yeleşini ve vücuduna sarılı cephaneliğini ortaya çıkardı.

Adam yürüyen ölümcül bir silah ve burada, yanımda, kendini her zaman benimle tehlike arasına koyuyor. Hâlâ yabancı geliyor. "Benimle geldiğin için teşekkürler Jarek."

"Sanki senin inatçı kışınla fazla seçeneğim varmış gibi."

Kendi pantolonumu ve tuniğimi ortaya çıkarmak için uzun etekten sıyrılıyorum.

Asil görünme ihtiyacı kalede işe yararken, halktan biri olarak uyum sağlamak dışarıda daha iyi hareket etmemizi sağlayacaktır.

Kafamı kaldırdığımda beni izlediğini görüyorum, ama hızla yer değiştirip pelerinini düzeltiyor. "Hazır mısınız?"

"Evet."

Kapı durduğunda eli kapının üzerinde.

"Ne oldu? Dışarıda bir şey mi duyuyorsun?"

Tereddüt ediyor. "Bu senin yüzün... eskiden taktığın yüz. Daha önce görmüştüm."

Kaşlarımı çattım. "Nereye?"

"Rüyalarımda. Ulysed'e girdiğimizden beri her *gece*." Omzunun üzerinden bana bakıyor, yüz ifadesinde endişe var. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Ne tür bir rüya?"

Bana bilmiş bir bakış fırlattı.

"Oh." *Oh*. "Eğer Ulysed'den beri böyleyse, o zaman periler bir şekilde kafanı karıştırıyor olmalı. Belki Lucretia." Ama eski yüzümü nereden biliyor? Bugün maskeyi taktığım ilk gün.

Nefesinin altında küfrediyor. "Ama neden? Aklımıza girebilmeleri seni hiç ilgilendirmiyor mu?"

"Gesine, perilerin kaosu sevdiğini söyledi." Komutanımın kafasını Romy Watts'ın görüntüleriyle doldurarak ne elde edeceklerini düşünüyorlar, tahmin edemiyorum.

Belki bu masum bir şeydir. Ama Jarek'in rüyalar hakkında endişelenmesine ihtiyacım yok. Kaşlarımı oynatıyorum. "Demek benim hakkımda kötü şeyler düşünüyorsun, ha?"

İsli gözleri yüzümü tarayıp ağzımın üzerinde gezinirken derin, karanlık kıkırdaması göğsümde titreşiyor. "Belki de bundan krala bahsetmemelisin. Duyduğu anda ölmemeyi tercih ederim."

"Bunu istemezdim. O zaman seni nasıl acımasızca kızdırabilirim?" Kaburgalarını dürtüyorum ve kapıyı iterek açarken sırtmasını sağlıyorum.

Birlikte Cirilea'nın şehir sokaklarında dolaşıyoruz.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ATTICUS

"Her adımda ayağınızı yere vurmayı ve yürüyen bir canavar gibi görünmemeyi *nasıl* başarıyorsunuz?" Düşünüyorum. "Bana öğretmelisin."

Annika'nın öfkeli ayak sesleri daha da yükselerek salonda yankılanıyor. "Neilina senin bu beyinsiz teklifini kabul etti mi?"

"Henüz değil. Mektubumu aldığından bile şüpheliyim." Tereddüt ediyorum. "Ama Zander'dan bir tane aldım."

Nefes nefese kolumu tutuyor ve o an için öfkesini unutuyor. "O iyi mi? *Nerede o?*"

"Bir an için o senin en sevdiğin kardeşin değilmiş gibi davranabilir misin?" Dudakları küçümsemeyle bükülür. "Beni bir kızla evlendirmeye çalışmıyor. Ybarisan."

"Politik olarak mantıklı olsaydı yapardı," diye karşı çıkıyorum. "O ve Romeria, Ybarisan askerleriyle birlikte Venhorn Dağları'ndalar. Romeria, Neilina'dan Hudem'deki yarığa saldıracaklarını teyit eden bir mektup aldı."

"Kaynağınız *Romeria* mı?" Ağzı açık kaldı. "Ve sen de ona inandın mı?" "Başka seçeneğim yoktu. İnanmamak çok büyük bir risk."

"Peki ya doğulu lordlar? Size o komplodan da bahsetti mi?" "Hayır." Mırıldanıyor. "Bexley, o zaman. Sana karşı hep bir zaafı olmuştur."

Onu görmezden geliyorum. Bexley ve Doğu'nun ne yaptığı önemli değil, ayrıca yakında onlarla da gereken şekilde ilgilenilecek. "Neilina teklifimi kabul etse bile, bu anlaşmayı onurlandıracağına güvenemeyiz."

Annika hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırır. "O zaman neden vaktimi bu Ybarisan prensiyle harcıyorsun?"

"Neden olmasın? Yapacak daha iyi bir işin mi var?"

"Evet. Kendime yeni bir kol bulacağım." Percy adında, parlak bir gülümsemeye ve boş bir kafaya sahip genç bir ölümlü olan her zamanki kolunun lekeli olduğunu keşfetmenin onu korkutmadığı gerçeğini gizlemek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Beni korkuttu. Annika bu duvarlar arasında kalan tek ailem. beni küçümsüyor.

"Wendeline'a onu işaretlediğime sevinmedin mi?" Percy dün sabah iyiydi ama uyandığında damgası parlıyordu. En azından rahibenin damgasının olması gerektiği gibi çalıştığını biliyoruz. Ama onu kimin zehirlediğini kimse bulamıyor. Saoirse'nin sağlam bir mazereti var ve sorgulandığında evimizde bir komplocu olduğunu kabul etmedi, ancak şişeyi kütüphanede sakladığını da kabul etmedi ve onu suçlayana ortaya çıkarmamızı talep edecek kadar küstahlaştı.

"Dagny'nin oğlunun istekli olabileceğini duydum." Annika'nın kaşları çatılır. "Onun bir oğlu mu var?"

"Sevgili kardeşim, bazen o kadar umursamaz oluyorsun ki, bu beni korkutuyor." "Ne olursa olsun, beni neden buraya sürüklüyorsun? Onu idam edin ve işiniz bitsin. onunla!"

"Wendeline'i idam etmedim ve işe yaradığını kanıtladı. Belki Tyree hala değeri de vardır. Ve kim bilir? Zander ve Romeria gibi siz de birbirinize delicesine aşık olabilirsiniz."

Gözlerini deviriyor. "Evet, kaçmasını engellemek için bir tabur muhafıza ihtiyacınız var ama eminim bana bir kez baktıktan sonra entrikacı, katil yöntemlerini terk etmeye hazır olduğuna karar verecektir."

Odalarına yaklaşırken onun alaycılığını görmezden geliyorum, ancak sözleri, başka bir yerde ihtiyaç duyduklarında bir mahkûm için on askerim olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyor. "Herhangi bir sorun var mı?"

"Yok, Majesteleri. Mahkûm akşam yemeğini yeni bitirdi," diye cevap veriyor bir gardiyan.

Kapıya doğru başımı sallıyorum, takip etmeleri gerektiğini bildikleri sözsüz bir komut. Üç muhafız kilidi açıp içeri giriyor, kılıçlarını çekmiş ve hazır bekliyorlar. Açık balkondan içeri serin bir esinti giriyor. Belki sipariş

Wendeline'in Romeria'ya yaptığı gibi onu mühürlemesi daha iyi bir plan olurdu. "Terbiyeli ol," diye Annika'yı uyarıyorum.

Birkaç dakika içinde Tyree, kılıçların uçları boynuna dayanmış bir halde içeri girer. Neyse ki yıkanmıştır ve kıyafetlerini değiştirip basit siyah bir tunik ve pantolon giymiştir. Kolunun Merth tarafından

parçalandığı yerde
bıçakları onun yakınlığını engelliyor, gümüş yaralar kalıyor.

"Büyücünüzün beni iyileştirmesi anlamsız görünüyor, sadece bunlar için Beni tekrar yaralamak için gardiyanlar, değil mi? Yoksa beni düzenli olarak iyileştirmesini mi planlıyorsunuz?"

Küçümseyen bir el sallıyorum ve muhafızlar geri çekiliyor, kılıçlarını çıkarıyor ama hazır tutuyorlar.

Tyree'nin mavi gözleri Annika'ya kayar. "Müstakbel gelinim. Bu eşleşme seni de benim kadar heyecanlandırdı mı?"

"Bu birlikteliği tamamlamaktansa bir fıçı Romeria'nın kanını emmeyi tercih ederim," diye hırlıyor.

"Söz veriyorum, fikrin değişecek." Bakışlarını onun üzerinde gezdiriyor, dudaklarında gizemli bir gülümseme.

Ben aptal değilim. İkiz kız kardeşim, sadece asil konumu için değil, güzelliği için de yoluna çıkan çoğu erkek tarafından arzulanır.

Ancak iyi tepki vermediği bir şey varsa, o da ukala erkeklerdir. "Annenizden gelen bir mektubu ele geçirdik," diyor mağrur bir ifadeyle. öfkeyle. "Hudem'e geçme planlarını biliyoruz ve onu orada karşılayıp ezmek için şimdiden hazırlanıyoruz. Bu yüzden senin için bir odun çırasından başka bir şey yok, kardeşim bir daha seninle aynı odada durmamı önerirse sen de öyle olacaksın."

Benden boğuk bir ses kaçıyor.

Tyree'nin gülümsemesi daha da büyür. "İyi bir meydan okumayı severim."

"Aramızda bir eşleşme yok ve *hiçbir zaman da olmayacak*," diye tıslıyor.

"Kader, neden bu kadar zor olmak zorundasın," diye mırıldanıyorum, o dönerken ve kapıdan dışarı çıkar.

Tyree'nin bakışları onu takip ediyor, bakışlarında eğlence parlıyor. "Onu şimdiden daha çok sevdim."

Muhafızlara "Bizi yalnız bırakın" diye emrediyorum. Tek kelime etmeden dışarı çıkıyorlar.

"Sana pek saygı duymuyor, değil mi?" Tyree kollarını kavuşturarak rahat bir duruş sergiliyor. "Ne tür bir kral kendi kız kardeşini kontrol edemez?"

"Kız kardeşlerden bahsetmişken, Romeria'nın seni zindanda arayıp bulması ve yeni aşkı için senden bilgi istemesi nasıl bir duyguydu?"

Tyree'nin çenesindeki bir kas kıpırdıyor, bu da sözlerimin onu delip geçtiğinin tek işareti.

Ama bu alışverişin sonunda ben de oradaydım; öfkeyle kadının yüzünü parmaklıklara nasıl çarptığını gördüm.

Bir sonraki anda, o sırtış kayboldu ve yerini kibirli bir sırtış aldı. "Doğu lordlarınızla sorun yaşadığınızı duydum. Ne kadar korkunç."

Şu aptal muhafızlar yine dedikodu yapıyor olmalı. "Yakında çözüme ulaşmayacak bir şey yok."

"Çözüm mü?" Homurdanıyor. "İslor zaten diz çökmüş durumda ve siz sorunlarınızı çözmeyecek beyhude evlilik teklifleriyle çırpınıyorsunuz. Babam da aynı aptallığı yaptı ve bu onu mezara götürdü. Daha iyi danışmanlara ihtiyacınız var, Atticus."

"Peki benim bilge danışmanım olarak ne önerirsiniz?" Abartılı bir süslemeyle soruyorum.

Tyree kollarını iki yana açarak kanepeye oturmak için ilerliyor. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. her an ona bir kılıç saplayabilir. "Beni serbest bırakın, ben de kız kardeşimi bulayım, böylece Ybaris'e ihanetinden dolayı onunla hesaplaşabilirim. Aranızdan bir hain eksilmiş olur."

Gülüyorum. "Yani Ybarisan askerlerini toplayıp içeriden saldırmaya yardım etmek için mi? Bu muhtemelen şimdiye kadar aldığım en kötü tavsiye."

Omuz silkiyor. "Denemeye değer. Gerçi kız kardeşimi herkesten daha iyi tanıyorum."

"Kız kardeşin prenses, belki. Ama *bu* Romeria değil. O tamamen farklı bir insan ve senin ona verdiğin değerden çok daha becerikli."

Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni buraya taşıdığım için birdenbire yatak arkadaşları gibi sırlarımızı paylaşacağımızı mı sanıyorsun? Seni kolayca kuleye geri gönderebilirim. Ya da zindan."

"Dolu olduğunu duydum."

"O zaman idam meydanında bir ateş yakılacak."

"Yeterince aptal değilsin. Tıpkı senin de bu lordları kafese koymanın onların yerine başkalarının yükselmesini engelleyeceğine inanıyor. Kâhyalar muhtemelen bunu çoktan yaptılar."

"Henüz duymadılar. Bundan eminim." Tırnaklarını inceliyor. "Ne zaman itiraf edeceksin?" "Neyi itiraf edeceğim?"

"Kırık bir tacı çalmak için kardeşine ihanet ettiğini. Bu nasıl bir duygu?" Sözleri beni beklediğimden daha derinden etkiledi.

"Müthiş bir savaş komutanı olabilirsin Atticus, ama annemi yenme umudun yok, Mordain'in tüm gücüyle değil."

onun arkasında. O senin için fazla kurnaz."

"Belki de. Ama bunu görecektir kadar hayatta olmanın tatminini asla yaşayamayacaksın." Sözümü orada yerine getirmeden önce kapıyı arkamdan sıkıca çekerek dışarı çıkıyorum. Nasıl oldu da o -bir mahkûm- üstünlüğü ele geçirdi?

"Bu kapıda nöbet tutacaksın, düşmanımızın kulağına Islor'un durumu hakkında gevezelik etmeyeceksin," diye tısladım.

Muhafızlar eğilip özür dilemeye başladılar ama ben çoktan gitmiş, koridorda ilerliyordum. Gracen'i görmeden önce, içimdeki öfkenin bir kısmını dışarı atmalıyım.

BÖLÜM KIRK BEŞ

ROMERYA

"K Jarek beni adamın çıplak cesedinin yanından geçerken dürterek, "Hareket etmeye devam et," diye uyarıyor. Pelerinine sarılırken içimde hüznün ve öfke yanıyor. "Sadece bu sokakta üç ceset var." Neden onlara en azından kıyafet onurunu veremiyorlar? Ama cevabı zaten biliyorum. Kıyafetlerin yaşayanlar için bir değeri vardır, ölümler için değil. Ayrıca, bir suçtan dolayı asıldılar. Hiçbir saygınlığı hak etmiyorlar.

"Ve muhtemelen daha fazlasını göreceğiz. Şaşırdınız mı?" Jarek pelerininin içinden caddenin karşısında yürüyen bir adama ters ters bakıyor ama sonra onu tehditkâr olmadığı gerekçesiyle görmezden geliyor. "Atticus, bu adamlara açık bir mesaj göndermek istiyor. ölümlüler."

"Acımasız ve soğuk kalpli olduğunu mu?" Zander kral olarak bunu asla yapmazdı. "Ona Hudem'den sonra zehrin bir önemi kalmayacağını söyledim. Artık *günler kaldı*. Neden dinlemiyor?"

"Çünkü konuşan sizsiniz ve acıyı bir kenara bırakmak cesaret ve onur ister. Ama bu insanlar senin yardımının ötesinde. Yardım *edebileceklerinize* odaklanın." Kolumdan tutup beni sokağın karşısına, eczanenin bulunduğu köşeye bağlayan bir ara sokağa götürüyor, tıpkı uzun zaman önce Gesine'nin içeride beklediği o geceki kadar karanlık ve yalnız görünüyor.

Jarek etrafı incelerken orada oyalanıyoruz. "Cirilea'nın ordusunun sokaklarda sürünmesini bekliyordum ama hiçbir şey yok."

Ürkütücü bir önseziden başka bir şey yok. Cirilea'ya geri dönmek benim için tehlikeli. Yine de şehri özleyorum; insanları, canlılığı, gittiğim her yerde varlığını hissettiren tehlike sınırını.

Bacaklarım Jarek'inkilere yetişmekte zorlanırken, Liman Caddesi'ne doğru yavaş bir tempoda ilerlemeye devam ediyoruz. Neredeyse dolunay halindeki ayın altında

Silver Mage'in su üzerindeki yüksek direği. İnsanlar kümeler halinde caddede dolaşıyor ama Zander, Atticus ve benim Ianca'yı bulmak için ipuçları aramak üzere buraya geldiğimiz gecedен çok daha durgun bir hava var. Banjo yok, çalgıcılar yok ve sadece birkaç sarhoş tökezliyor.

"Aman Tanrım." Ayaklarım olduğu yerde dondu. Çıplak bedenler Noel'deki çelenkler gibi elektrik direklerinden sarkıyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. "Onlardan çok var."

İleride, iki ciddi kadın bir adamı aşağı indirmeye çalışıyor; biri onu bacaklarından tutup yukarı çekmeye çalışırken diğeri süpürgeyle ipin halkasını dürtüyor. Kadının kolunun altına yün bir battaniye sıkıştırılmış.

Jarek başını sallar "Asla işe yaramaz."

"Hayır. Yaramayacak. Öyleyse onlara yardım et."

"Bu dikkat çekecek-"

"Onlara *yardım edin*. Lütfen." Yalvararak gözlerinin içine bakıyorum. Ağır bir iç çekişle kılıcını çekti.

"Kenara çekil."

Kadınlar birbirlerine sokulur ve korkarak uzaklaşırlar.

Binanın tuğla duvarına yarı tırmanan, yarı atlayan Jarek, güçlü bir salınımla ipi keser.

Ceset bir gümbürtüyle kaldırım taşına yığılır ve kadınlar koşarak cesedin üzerini battaniyeyle örterler. "Teşekkür ederim efendim," diyor genç olanı, cesedin elini tutarken gözleri yaşıyor.

İşte o zaman onunkinde donuk bir iz görüyorum. "Bunu nereden aldın?" Onu gösterdim. "Şu amblem."

"Rahibe. Cirilea'da dolaşıp tüm ölümlüleri işaretliyor. Benim Wilkins'imi de işaretledi." İddiasını kanıtlamak için adamın elini kaldırdı. "Sadece onunki daha önce parlıyordu. Onu bu yüzden astılar. Çünkü zehri aldı ve sonra da bunu itiraf edecek kadar aptaldı. Bunu yaptığını bile bilmiyordum!"

Gözyaşları soğuktan kızarmış yanaklarından aşağı yuvarlandı.

İçimde garip bir haklı çıkma ve korku karışımı bir his dolaşıyor. Wendeline hâlâ hayatta ve mektubuma verdiği çocukça yanıtı rağmen Atticus beni dinledi.

Beni *dinledi* ama hâlâ ölümlüleri infaz ediyor. Bunu yapmak için *benim* yardımımı kullanıyor. "Devam etmeliyiz," diye uyarıyor Jarek.

"Kaybınız için üzgünüm," diyorum kadınlara ve dişlerimi sıkarak yoluma devam ediyorum. Ancak bir sonraki ceset gözüme çarpıyor, fenerin alevleri yüzünü parlatıyor. Ölüyken bile onu tanıyorum. "*Hayır*."

Cecily." Neden Rookery'den birini assınlar ki? O insanların artık bakıcıları yok.

Elinde donuk bir amblem var. Bir zamanlar o da parlamış olmalı.

"Onu tanıyordun," diye soruyor Jarek.

"Kayığıyla Cirilea'dan kaçmamıza yardım etti. Bu yüzden mi öldü?"

"Hayır, bu ceset taze. Muhtemelen bugün ölmüş. Ve bir hançer tarafından

Boyun." İpin derisini kestiği yerin altındaki yarayı işaret ediyor.

Yine de bu küçük bir teselli. O zaman neden onu soyup asmak için bu kadar uğraştın? Peki kocası nerede? Arthur, adı buydu. Yakındaki erkek cesetlerinin yüzlerini tarıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

"Gel." Jarek'in kolu belime dolanıyor ve devam etmem için beni teşvik ediyor. "Atticus'un bu sokaklarda casusları olacak. Gözyaşlarını bırak. Dikkat çekmekten ve sorun yaratmaktan başka bir işe yaramazlar."

"Onu öldüreceğim," diye homurdanarak yanağımdaki ıslaklığı sildim.

"Buraya bilgi almak için geldik, suikast için değil, her ne kadar bu beni memnun edecek olsa da." Nadir bir şefkat gösterisiyle beni bir kez yanına sıkıştırdı

beni bırakmadan önce.

"Ybaris'in sebep olduğu şey *bu*. O lanet olası Ybarisan kraliçesinin entrikalarının ve yalanlarının sonucu bu," diye tıslıyorum. "En çok acı çekenler yine ölümlüler."

"Lucretia'nın söyledikleri doğruysa çok uzun sürmeyecek."

"Evet, o zaman Malachi ve bir yığın canavarla uğraşmamız gerekecek."

"Her seferinde bir sorun, Romeria. Bununla böyle başa çıkacağız." İleriye işaret ediyor. "Taverna orada. Kendi başına git ve bir masa bul. Ben de birazdan gelip yakınlarda bir yere oturacağım. Beladan uzak durun ve unutmayın-"

"*Biliyorum*. Bu kötü bir fikir ve kimseye güvenme."

Sırıttıyor. "Bunu söylemeyecektim."

"Gerçekten mi?" Pelerininin içinde gizlenmiş bir şekilde ona bakıyorum. Bunu bir düzine kez söyledi.

"Hayır." Yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Artık Ulysede'nin kraliçesi olduğunuzu ve kimsenin önünde eğilmeyeceğinizi hatırlatacaktım."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. "Kimsenin bilmediği gizli bir krallık Jarek."

"Evet. Belki de bunun değişme zamanı gelmiştir." Uzun bir iç çekişten önce bir an yüzümü inceliyor. "Ayrıca, bu kötü bir fikir ve kimseye güvenme. Özellikle de taverna sahibine."

Kaburgalarına şakacı bir yumruk indiriyorum. "Merak etme, Bexley ile yolum zaten birden fazla kez kesişti."

"O zaman onun önünde ne söylediğine dikkat etmen gerektiğini biliyorsun. Kral da dahil olmak üzere herkesin kulağı onda." Jarek bu sözlerle benden ayrılıyor ve sokağın karşısına geçerek balkonda duran ve bir sonraki müşterilerini yemlemek isteyen kadınları incelemeye başlıyor.

Goat's Knoll bal likörü ve erimiş balmumu kokuyor ve hiç değişmemiş. Beni rahatlatan şey, Bexley'nin kapıda olmaması ve kapıda olan kızın da müşterileri selamlamaktan çok kanaviçe işiyle ilgileniyor gibi görünmesi.

Onu geçip doğruca barın arkasındaki iri yarı adama gidiyorum.

Bana gülümsüyor. "Güzel yüzünü daha önce buralarda görmemiştin."

"Çünkü buralardan değilim. Bugün yeni geldim.

Kraliyet Düğünü."

"Sadece bugün, ha?" Gözlerinde, bir yalanın içine girdiğimi düşündüren bir şey parıldıyor.

Her zaman mümkün olduğunca az teklif et, Romy. Becerilerimi unuttuğum için kendimi azarlarken sırtıtmaya zorluyorum.

"Size ne getirebilirim?"

Ulysed'e'nin amblemini gizlemek için tezgahın üzerine bir altın para koydum. "Bir fincan bal likörü ve Seamus'la sohbet."

"Bal likörünü yapabilirim. Ama diğer şey..." Bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve bardağını fiçı musluğundan dolduruyor.

Cebimden ikinci bir altın para çıkarıp diğerinin yanına, tezgâhın üzerine koyuyorum. "Ona Cordelia adına burada olduğumu söyle." Gesine'nin Cirilea'ya geldikten sonra kullandığı takma ad.

Bardağı tezgâhın üzerine bırakıyor ve geri çekildiğinde paralar gitmiş oluyor. "İçkinizin tadını çıkarın."

"Arkadaşlarımla daha çok eğleneceğim." Zander'la geçen sefer kaçmak için kullandığımız koridorun yanındaki boş bir kabine yöneliyorum. İçeri kayarak odayı inceledim. Sadece yarısı dolu, geçen seferkine kıyasla daha kasvetli bir hava var.

İnsanlar eğilip fısıldaşıyor, etraflarına sinsî bakışlar fırlatıyor. Birkaçının bileklerinde onları hem ölümlü hem de lekesiz olarak gösteren donuk amblemler var.

Bakıcıları onları kafeslere kapatmazsa kanları için yüksek bir fiyat alacaklar. Dışarıda asılı cesetler varken, bunun yakında başlayabileceğini düşünüyorum.

Sadece iki gün daha, kendime hatırlatıyorum.

İki gün sonra bu insanların kanı artık bir meta olmaktan çıkacak.

Ama Atticus o sürede bir sürü ölümlü öldürebilir.

Kaders burada, odanın karşısındaki bir kabinde, uzun, samur rengi elbiseli bir kadınla içkisini paylaşıyor. Bahse girerim yakında Seacadore'a geri dönecek.

Uzun boylu, pelerinli bir figür gözüme çarpıyor ve içimi bir rahatlık dalgası kaplıyor. Jarek barda bir tabureye oturuyor. Bakışlarımız sadece geçici olarak birbirine değişiyor ama başım dertte olsa bir saniye içinde yanıma ulaşabileceğini biliyorum.

Bal likörümü yarılamış, bir tane daha sipariş etsem mi diye düşünürken bir ölümlü, avucunda bir kupayla karşımdaki bankta beliriyor. Gesine'nin bana Seamus için verdiği fiziksel tanıma uyuyor; ufak tefek, sıırım gibi, parlak turuncu saçlı ve alnında derin çizgiler var.

"Bu gece güney rüzgârı esiyor," diye soruyor, lirik Seacador aksanı bana Elisaf'ı hatırlatıyor.

"Ve kuzey rüzgârı cevap verir," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden, Gesine'den aktarılan gerekli şifreli sözcüklerle donanmış olarak.

İçkisinden uzun bir yudum alır. "Senden haber bekliyordum. Cordelia'ya nasıl hizmet edebilirim?"

Kendimi kanıtlamak için beni daha fazla çemberden atlatmayacağı için rahatlayarak cebimi karıştırıyorum. Gesine beni Seamus'un yabancılara, özellikle de elflere karşı temkinli olduğu konusunda uyarmıştı. Ama o aynı zamanda bir hırsız ve hırsızlar da herkes. "Bize bilgi verebilirsiniz." Parmak uçlarımdaki bir yığın altın parayı gösteriyorum.

Gözleri parlıyor. Hırsız dili evrenseldir. "Açık mı?"

"Cirilea'da neler olup bittiği, Kral Atticus ve onun neyin peşinde olduğu gibi şeyler."

"İyi bir şey yok." Seamus masanın üzerindeki kaseden bir fıstık alır ve kabuğunu başparmaklarının arasında kırıyor. "Öncelikle, şehir kapısı dünden beri mühürlü, kimse girip çıkmıyor, haberciler bile, bu yüzden Bugün geldiğinizi duyurmak için etrafta koşturun. Bu size muhtemelen istemediğiniz bir ilgi kazandıracaktır."

Barmene doğru bir bakış atarak küfrediyorum.

"Merak etmeyin. Lombard güvenilirdir. En azından *biraz*."

"Başka ne olacak? Peki ya her yerde asılı duran tüm bu ölü ölümlüler?"

"Evet, kralın muhafızları bir cesedi indirip yerine iki ceset koyuyor."

Seamus fıstığı ağızına tıkıyor. "İnsanları korkutup

Zehiri almıyor ama işe yaramıyor. İnsanlar umutsuz hissediyor ve öfkeleniyor. Ve şimdi de büyücü gelip ölümlüleri test ediyor-"

"Wendeline?"

"Evet. Kraliyet yemeğinde lekeli olanları işaretleyen kişi. Kral diğerlerini topladı ve ertesi gün idam etti. O sadece Sola."

Kutsal alanın bu kadar boş ve soğuk olmasına şaşmamalı.

"Dürüst olmak gerekirse onun da diğerleriyle birlikte öldüğünü sanıyordum. Ama dün aniden onu ev ev dolaştırıp ölümlüleri işaretlemeye başladılar. Parlayanları ya bir ipe asıyorlar ya da arenaya götürüyorlar. Aradaki farkın nedenini bilmiyorum. Belki de elektrik direklerinden kaçıyorlardır. Bütün gün ve gece bu işle uğraşıyor. Sanırım son ölümlü de işaretlenene kadar devam edecek."

Ve her kusurlu kişi hızlıca infaz edildi.

Lanet olsun Atticus'a. "Kaç ölümlü kaçırıldı?"

"Sokakları cesetlerle doldurmaya yetecek kadar. Ama daha da kötüsü çocukları alıyor. Hepsini. Muhafızlarının rastladığı herkesi."

"Çocukları mı asıyor?" Dehşetimi gizleyemiyorum.

"Onlarla ne yaptığından emin değilim ama gidiyorlar ve geri gelmiyorlar. Muhtemelen lekelenmemeleri için onları kilit altında tutuyor."

Seamus birasını yudumluyor. "İnsanlar korkuyor. Koldan olmayan pek çok hizmetkâr, şişelerle yakalanmak istemedikleri için dozları aldı. Onlar yeterince güvende olacaklarını düşündüler ve şimdi rahibe herkesi işaretliyor. Hudem'den önce kaçmak ve tepelerde saklanmak için planlar yaptılar."

Pan ve beni esir alan yağmacıların anıları canlanıyor. "Tepeler güvenli değil."

"Burada olanlardan daha güvenli."

"Kuzeye gitmeleri gerekiyor." Jarek haklı. Cennetimi ona en çok ihtiyacı olan Adalılarla paylaşamayacaksam kraliçe olmanın ne anlamı var?

"Venhorn Dağları'nda hepsini kabul edecek bir şehir var. Her ölümlüyü. Orada bu kan lanetinden kurtulacaklar. Orayı yöneten kraliçe onlara ev verecek."

Seamus sırtıyor. "Kulağa peri masalı gibi geliyor."

"Öyle, değil mi?" İlk kez yürüdüğümüzde böyle hissetmiştik. "Ama bu gerçek. Ben de oradaydım. Cordelia da şimdi orada."

"Bu da bir şeydir o zaman. Ama kral kapıyı açmadığı sürece bunun bir önemi yok ve ben bunun olacağını sanmıyorum." Etrafına bakınıyor. "Bir süredir

silahlanmak, savaşmak."

"Kralın muhafızlarına karşı mı?"

"Evet. Cirilean ordusu bu sabah ayrıldı ve dışarıda kamp kurmuş olan doğu ordusu da dün ayrıldı, yani şansımız daha yüksek."

Kalbim küt küt atıyor. Kuyruksokumu mektubumuzu dün teslim etti. Bu kadar çabuk cevap verir miydi? "Yarığa mı?"

"Olabilir. Muhtemelen öğrenebilirim."

"Orada kaç asker vardı?"

Seamus masanın üzerinde boş boş duran altın yığınının not eder.

Karşıya kaydırıyorum ve elinin hızlı bir hareketiyle kayboluyor.

"En azından her biri birkaç bin. Şehir onlarsız bomboş hissediyor."

Zander onları beklemeyi bilmeli. "Boaz'a karşı çıkmak kötü bir fikir. Ölümlülerin daha çabuk ölmesine neden olur."

"Sokakta çıplak asılmaktansa dövüşerek ölmeyi tercih ederim."

Elini kontrol ettim. Üzerinde hiç iz yok. Olsaydı, parlayacağına bahse girerdim.

"Ve bu sadece ölümlüler için geçerli değil. Bekçiler hizmetkârlarını kaybettikleri için kızgınlar, genç mülkleri ellerinden alındığı için kızgınlar ve daha önce harekete geçmediği için Majestelerini suçluyorlar." Sesini alçaltıyor. "Kaleye saldırma planları var."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Her an olabilir. Şehir patlamak üzere gibi hissediyor."

Bu hiç iyi değil. Daha kaç masum insan ölecek? Peki ya kalenin içindeki ölümlüler? Corrin, Dagny ve Gracen de bu işe bulaşacak mı? Onları bir şekilde muhafızların yanından geçirip nymphaeum'a götürebilirim... Ama bu kaledeki tüm bu ölümlülerin sorununu çözmez.

Şehir.

"Peki ya liman?"

Başını iki yana sallıyor. "Kralın kendisinden mühürlü bir mektup almadan hiçbir gemi Cirilea'dan ayrılamaz ve o da bunları dağıtmayacak. İnanın bana, deniz kaptanları da bu durumdan memnun değil. Çoğunu tanıyorum ve

Dışarı çıkmak için can atıyorlar. Yanlarında çok fazla kişi götürebileceklerinden değil."

"Bir kısmı hiç olmamasından iyidir."

Derin ve gür bir kahkaha dikkatimi yolun karşısındaki iri yarı denizciye çekiyor. "Peki ya gövdesine yüzlerce kişinin sığabileceği bir gemi?" Belki daha fazla. *Gümüş Büyücü* devasa.

Seamus görüş alanımı takip ediyor ve gülüyor. "Bunu ikna etmek için bir vagon altına ve güzel yüzüne ihtiyacın var."

"Eğer bunu alabilirsem?"

Ciddi olduğumu anlayınca kıkırdaması kesiliyor. "*Eğer* bunu başarabilirsen... Burada işleri halleden birkaç kişi var. Onlara hayatım pahasına güvenirim."

Bir grup hırsız. Sadakatlerini satın almak için daha fazla altına ihtiyacım olacağından eminim, ama alabileceğim her yardımı alacağım. Bu ölümlüleri uzaklara götürmeliyim.

Şimdi de Atticus. Elimi cebime atıp Ulysed'e'den getirdiğim büyükçe yakutu çıkarıyorum ve önündeki masaya koyuyorum. "O gemilerin her birine Kuzey'e götürebildikleri kadar ölümlü götürmeleri için altın ve mücevher olarak ödeme yapacağım. Yarısını önce, yarısını da vardıklarında."

Dudaklarını yalıyor. "Ne zaman?"

"Yarın. Hazır olun. Benden ya da adamlarımdan haber alır almaz, zamanı gelmiş demektir." Bir plan yapmalıyız. Bu biraz zor olacak.

"Lombard'a beni getirmesini söyle. O her zaman buradadır. Her kaptanın muhafızlara vermek için bir mektuba ihtiyacı olacak. *Gümüş Büyücü*'yü ise kendi başınıza ikna etmeniz gerekecek."

"Onunla başa çıkabilirim." Onun dilini nasıl konuşacağımı biliyorum. "Muhafızlar ölümlülerin gemilere akın etmesine izin verecek mi?"

"Hayır, ama dikkatleri dağıtırız." Çarpık dişlerini göstererek gülümsüyor. "Bu kaos ortamında pek çok insan o gemilere binmek isteyecektir. Hudem kutlamaları iptal edildi, kraliyet düğünü iptal edildi."

"Kim tarafından iptal edildi?" Zander'ın mektuptaki sözleri mi onu akıllandırdı? Tanrıya şükür Saoirse tahta giden yolu bulamayacak.

"Resmi olarak, Majesteleri nişanlısını kulesini kirlettiği için kuleye attırdı-"

"Ne?" Tısladım. *Gracen*. "Ne zaman?" "İftira mı, tutuklama mı?"

"İkisi de."

"İlkini bilmiyorum ama Leydi Saoirse iki gecedir kulede."

İçimi bir rahatlama dalgası kapladı. *Gracen*'i daha dün gece gördüm, yani o zaman lekeli olan o değildi. Ama bu Atticus'un neden ondan beslendiğini açıklayabilir. Kraliyet kolları kralı zehirlemek isteyen biri için hedef olabilir. Üç çocuklu bir fırıncı... o kadar açık değil.

"Her neyse, Leydi Saoirse'nin artık kralla evlenmeye pek hevesli olmadığını tahmin ediyorum."

"Peki ya Lord Adley?" Uzun zamandır taht için uğraşıyor. "Evet, onun da büyük sorunları var. Diğerleriyle birlikte bir zindan hücresinde. doğu lordları. En azından ben öyle düşünüyorum. Ekselanslarının idam ettiğini de duydum. Henüz bir cevap alamadım. Bugünlerde kimsenin kaleye girip çıkmasına izin verilmiyor."

Atticus'un Adley'i kilitleyecek cesareti var mıydı? Geriye dönüp baktığında Zander'in keşke yapsaydım dediği bir şeydi bu. "Neden zindana kapatıldılar?"

"Çünkü yaramazlık yaptılar," diye eğlenen bir ses geldi ve beni şaşırttı. Bexley zümrüt yeşili, korseli bir elbiseyle geldi, göğüslerinin kabarıklığı üstten dışarı taşıyordu.

Seamus başını eğiyor - özür dileyerek mi yoksa boyun eğerek mi, bilemiyorum - ve sonra dışarı kayıyor ve görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor. Yakut gitmişti ama bunu bekliyordum. Yapması gereken ikna işinde yardımcı olacaktır.

Bexley onun yerini alır. "Bugünlerde meyhanemdeki en büyük sohbet konusu bu."

Yüz ifademi yumuşatıyorum. "Neymiş o?"

Dirseklerini masanın yüzeyine dayıyor ve ellerini birleştiriyor, o sıra dışı mor gözleri beni inceliyor. Yumuşak çilek sarısı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor. "Kral ne yaptı, ne yapmayı planlıyor. Çok fazla soru, çok fazla teori var."

"Peki sende hiç var mı?"

"Bir *sürü* var. Ama ben bu yabancı yüzle daha çok ilgileniyorum. en son Ybarisan prensesi ile birlikte görülen bir büyücünün adını kullanarak müesseseme geldi. Ve aynı gece ünlü bir lejyoner barımda oturuyor." Jarek'in durduğu yere doğru başını sallıyor.

Lanet olsun. Çok anlayışlı. Bu yönüyle bana Sofie'yi hatırlatıyor.

"Bir *lejyoner*." Sakinmiş gibi davranarak bal liköründen uzun bir yudum alıyorum. Bu sırada kalbim küt küt atıyor. "Acımasız olduklarını duymuştum."

"Sanırım hepimizin kötücül bir tarafı var." Beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Çok tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştık mı?"

"Az önce yüzümün yabancı olduğunu söyledin."

"Ve hala ..." Gözlerinde mizah parlıyor. "Nerelisin sen?" "Kettling."

Beni incelerken başını öne eğiyor. "Seamus'la oturuyor olmasaydın buna inanabilirdim, ki o bir Kettling ölümsüzüne asla güvenmez."

"Neye inandığın gerçekten önemli değil." Bexley bu maskenin ardında gerçekte kim olduğumu bilseydi ne yapardı? Anlaşmamıza ihanet ettim. Bunun için beni cezalandırmak ister miydi? "Seamus ve benim ortak bir arkadaşımız var. güven verir."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor. Ama her ifadesi, her kelimesi, her hareketi hesaplanmış gibi. "Kim olduğumu biliyorsun." Bu bir soru değil.

"Buranın sizin meyhaneniz olduğunu söylediniz, sanırım sahibi sizsiniz?"

Gizemli gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Neden Cirilea'dasın?"

"Buraya kraliyet düğünü için geldim."

"Görünüşe göre seyahat ederek zamanınızı boşa harcamışsınız." "Ben de öyle duydum."

"Adın ne?" "Seninki ne?"

Duraklıyor. "İnsanlar bana Bexley der."

İlginç bir kelime seçimi. Yalan değil ama gerçek adı değil mi? Bunu ilk kez sorguluyorum. "İnsanlar bana Tarryn der. "Tee kısa." Dolandırıcının sürekli verdiği isim.

"Son zamanlarda buralarda pek çok yabancı oldu. O yüzden tekrar sorayım, Cirilea'da, *kısaca Tee'de gerçekten ne yapıyorsunuz?*"

"Her zaman bu kadar güvenilirmez misin?"

"Başka bir şey olarak bu kadar uzun süre hayatta kalmadım. Merak ediyorum, buraya krala zarar vermek için mi geldiniz?"

"Yapsam umurunda olur muydu?" Bexley ve Atticus'un yakın olduklarını biliyorum. O kral olmadan önce muhtemelen birbirlerini yüzlerce farklı şekilde becermişlerdir.

Artık kral olduğuna göre, onun kulağına sahip olmaya değer veriyor olmalı. Ama bahse girerim onun gibi bir kadın ticaretini yaptığı bilgiye daha çok değer veriyordur.

"Tek kişi sen olmazsın. Etrafta dolaşan ve şanslarını bekleyen başkaları da var." Bakışları barın içinde geziniyor. "Ama kralla aramızda bir anlaşma var ve onun tahta oturması benim için alternatiflerinden daha uygun. Yani, evet, sanırım umursuyorum. Tamamen kendi çıkarlarım için."

"Peki ailesinin başına gelenlerden sonra Mordain'in büyücüleriyle düzenli iletişim halinde olduğunu bilseydi ne derdi? Hâlâ bu kadar *anlayışlı* olur muydu?"

Bexley'nin gözleri parlar - ya telaştan ya da şaşkınlıktan, muhtemelen ikisi birden. "Ne diyebilirim ki ama *tüm* bilgi kaynaklarına minnettarım."

"Ben de öyle, özellikle de bu kaynak verdiği bilginin çok yanlış olduğunu biliyorsa.

kendi çıkarları için gömmek için değerli." Bir altın sikkeyi masanın üzerine kaydırıyorum, iki hilalli Ulyse'de amblemi görünecek şekilde yüzü yukarı bakacak şekilde yerleştirmeye özen gösteriyorum. Son görüşmemize bakılırsa, Bexley altın paraları pek önemsemiyor gibi görünüyor. Sırlar onun için çok değerli.

Duraklıyor, uzun bir süre inceliyor. "Bu, ölümlüler üzerinde işaretledikleri sembol."

"Evet."

"Bu nereden geldi?"

"Kuzeydeki bir arkadaşımın."

Dudakları bükülür. "Ybarisan prensesinin kuzeyde olduğunu duydum."

"Öyle."

"Nulling'den gelen eski canavarların açıkta dolaştığına dair hikâyeler de duydum. Normalden çok daha fazla. Sanki bir şeye doğru çekiliyorlarmış gibi. Ya da *birine*."

Bexley'in Telor'un ordusunda bir kaynağı olmalı. Ya da fidanlarda. Bir dahaki görüşmemizde Radomir'e sormam gerekecek. Ama bir anahtar büyücü bildiğini de mi ima ediyor? "Halledilmemiş bir şey yok. Kral neden doğu lordlarını hapsetti?" Konuyu değiştiriyorum.

Beni inceliyor, sanki bir bulmacaya nasıl uyduğuma karar vermeye çalışıyormuş gibi. Daha çok, benden ne kadar şey koparabileceğini ve bunun onun için ne kadar değerli olduğunu tartıyor. "Islor'u ikiye bölmeyi planlıyorlar, Aminadav Ovaları'na kadar batıda hak iddia ediyorlar ve Kettling'i başkent olarak adlandırıyorlar. Kier'den gelen askerlerin de desteğiyle orada toplanan kuvvet oldukça büyük."

Aminadav Ovaları. Tüm Islor'daki en verimli topraklar. "Atticus orduyu oraya mı gönderdi?" Yarığa değil mi?

Dudakları seğiriyor ve hatamı anlıyorum: Bir kralı şahsen tanıımıyorsan asla ilk ismiyle hitap etmezsin, o zaman bile başkalarının önünde etmezsin. "Şehrin dışında kamp kurmuş olan doğu kuvvetlerini kuzeye ama Cirilean ordusu bugün doğuya doğru yola çıktı. Eğer henüz ayrılmadıysa, yakında onlara katılacağını düşünüyorum."

Küfrediyorum. "Ama Islor'un orduları bölünecek, iki farklı düşmanla savaşacak." Üçüncü, çok daha kötü bir düşman bekliyor.

"İkisini de görmezden gelmek zararımıza olur." "Ve bu yüzden iki savaşı da kaybedeceğiz."

"Evet. Muhtemelen. Tabii güçlü müttefikler bulmazsa, ki son eylemlerinin bu ihtimali ortadan kaldırdığını söyleyebilirim." Odak noktası

tavernanın içi. "Cirilea'daki hava ihanet ve isyanla olgunlaştı. Bunca yıldan sonra, buradaki zamanımın sonuna yaklaştığımı hissediyorum."

Bexley gibi biri bu şekilde hayatta kalır; yapabiliyorken kaçarak. "Peki ya Prenses Romeria?"

Bexley'nin gözleri bana kaydı. "Ne olmuş ona?"

"Cirilea'daki insanlar onun hakkında ne düşünüyor? Onun ve Kral Zander'in suçlandığı şey hakkında. Buna inanıyorlar mı?"

"Hangi tarafta olduğunuza bağlı. Çoğu elf, sebep oldukları kaos yüzünden onların bir ateşte yakılmasını ister. Ve ölümlüler... kardeşlerinin ölümünü ve çocuklarının ölümünü izlerken Ybarisalılarından yardım istiyorlar.

alındı."

Göğsüm sıkışıyor. "Peki sen hangi taraftasın?"

"Bana fayda sağlayan tarafta."

Sessizce daha iyi bir cevap vermesini bekliyorum. En azından dürüst.

Parayı parmaklarının arasında çeviriyor, başparmağını amblemin üzerinde sürtünecekmiş gibi okşuyor. "Sürgündeki kral ve prensesin birlikte pek çok sır sakladığına inanıyorum. Ama Islor'u yok etme planları asla bunlardan biri değildi. Yine de niyetlerinin önemli olacağını pek sanmıyorum, eğer kaderleri dahil."

Beklediğimden çok daha samimi davranıyor. Bu da bende iyiliğinin karşılığını verme isteği uyandırıyor. "Onlar da *işin* içinde. Uzun zamandır varlar."

Uzun, yavaş bir iç geçiriyor. "O halde Prenses Romeria'nın bulabildiği her yerde müttefik edinmesi gerekiyor gibi görünüyor."

Ya Bexley balık tutuyor ya da Romeria'yla yakın bir bağım olduğuna çoktan karar verdi. "Bazı beklenmedik kişiler buldu, evet." Tereddüt ediyorum. Bexley bir keresinde bana kendisine güvenilemeyeceğini ama asla aksini iddia etmeyeceğini söylemişti. "Sana da güvenebilir mi?"

Yüzündeki memnuniyet ifadesi Bexley'in istediği cevabı aldığını gösteriyor. "Onun en iyisi olabilirim. Ama aynı zamanda onun en büyük düşmanı da olabilirim." Gözlerinde bir şey parlıyor. "Karşılığında aynı derecede değerli bir şey almadan asla değerli bir bilgi vermem. Bu, ister fakir, ister prens, ister halktan biri kılığına girmiş bir prenses olsun, müesseseme giren herkes için geçerlidir."

Burada en son karşılaştığımız zamandan mı bahsediyor? Yoksa beni şimdi ve burada mı anladı?

"Bu aynı zamanda çok uzak mesafelerden bilgi arayanlar için de geçerlidir, örneğin

hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmeye *çok* hevesli olan Mordain'in kâtipleri

Cirilea ve merhum Baş Rahibe Margrethe. Hem geçmiş hem de gelecek hakkında herkesin onlara verdiğinden çok daha fazlasını biliyorlar. Tek yapmaları gereken *kehanet* kelimesini telaffuz etmek, ben de *dikkatle* dinliyorum ve

Kaderler ve periler hakkında, gerçekleştirmeleri halinde pek çok kişinin kalbine korku salacak şeyler."

Nefesimi sabitliyorum. Bexley *periler* dedi. Kehaneti kâtiplerden öğrenmiş olmalı. Biliyor ve beni test ediyor. "Tıpkı Ne?"

"Sanırım ben zaten cömert davrandım. Şimdi sıra sende." Parayı iki parmağının arasında tutuyor, amblem dışarıda. "Bu ne anlama geliyor?"

İçgüdülerim şu an yalan söylemenin zamanı olmadığını söylüyor. "Bu Ulysed'e'nin işareti, periler tarafından inşa edilen ve on binlerce yıl boyunca saklanan bir krallık."

"Ama artık gizli değil."

"Hayır. Prenses Romeria onu açtı ve şimdi orada hüküm sürüyor."

Bankın üzerine çöktü. "Güç için yarışan başka bir hükümdar."

"O güç için savaşıyor. İsteddiği bu değil."

"Peki *Kraliçe* Romeria ne istiyor?" Yumruğunu paranın üzerine kapatıyor. "Bu topraklara daha fazla kaos dışında ne getirmeyi umuyor?"

"Periler aracılığıyla kan lanetinin sona ermesi. Ve sonunda, barış."

Başını hafifçe sallıyor. "Sürgündeki kralla ölümlüler için aynı kanayan kalbi paylaşıyor. Bu kadar etkilenmesine şaşmamalı."

"Tahtına geri dönmeyi hak eden sürgündeki kral."

"Çok geçmeden bir Cirilean tahtı olup olmadığını bile zaman gösterecek," diyor kayıtsızca. "Şu anki kral bilseydi, kendi krallığı içindeki bu krallık hakkında ne derdi acaba?"

"Zaten bilmediğini kim söylüyor? Dün sabah Ulysed'e'den bir mektup almadığını kim söylüyor?"

"Öyle mi?" Alay eder. Atticus ona mektuptan bahsetme fırsatı bulmuş ama bahsetmemiş olmalı ve bu durumdan hiç hoşnut değil. "Fark edilme riskine girmeden önce yan kapıdan çıkmanızı öneririm." Bakışları arkama kayıyor.

Umursamazca omzumun üzerinden bakıyorum.

Kahretsin. Atticus burada. Gündelik kıyafetler giymiş, Boaz'ın gözünden kaçmış olmalı. Beni tanımaz ama Jarek'i hemen tanır.

Savaşçı çoktan ayağa kalkmış, gitmeye hazırlanıyor.

"Uyardığın için teşekkürler."

"Gördünüz mü? Ekselansları için benim bir müttelikim olması akıllıca olmaz mı?"

"Senin buna hazır olmayacağın izlenimine kapılmıştı." Başka ne olursa olsun, Bexley bana her zaman yardımcı olmuştur. "Ayrıca bir mesaj iletmemi istedi. Aslında bir özür. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiremedi ama sana asla zarar vermezdi."

Bexley yüzümü ezberlemiş gibi inceliyor. "Şimdi git. Seninle ilgili sorulara cevap vermek istemiyorum. Kapının yanındaki sakallıya dikkat et. Kral nereye giderse o da oraya gider ve her zaman kılıcıyla."

"Not edildi." Kabinden çıkıyorum, ama koridordan gitmek yerine sola, Kaders'in masasına doğru yöneliyorum.

Gümüş Büyücü'nün kaptanı başını kaldırdı, yüzümü gördü ve büyük bir ilgiyle

Soluk mavi gözleri göğsümün üzerinde gezinirken kıvılcımlar saçıyor. Hiç değişmemiş, yüzü hâlâ altın sarısı ve yıpranmış, saçları güneşin öptüğü buklelerden oluşan vahşi bir yele. "Küçük bir anlaşma için mi buradasın? O süslü işaretlerden bende yok ama rüzgar kadını içkilerimde *katkı maddesi olup olmadığını* kontrol ediyor.

Yani." Sesi sert ve bir aksanla yüklü. Skatranan, sanırım.

Ne tür bir *anlaşmanın* içinde olduğunu biliyorum. Kasamdan aldığım som altından bir hançerin ucunu onun görebilmesi için kupasının yanındaki masanın üzerine koydum.

Açgözlü gözleri genişliyor.

"İki dakika sonra arkadaki sokakta buluşalım ve konuşalım." Bununla birlikte, dönüyorum.

Ve geniş bir göğse çarptı.

Atticus'un geniş göğsüne.

Kalbim çarpıyor ama aldırımıyormuş gibi yapıyorum. "Affedersiniz." Etrafından dolanmak için hareket ediyorum.

Benimle birlikte adım atarak yolumu kapatıyor. "Seni tanımıyorum." Merak ve şüphe karışımı bir ifadeyle yüzümü inceliyor.

"Ve seni tanımıyorum." *Ama seni durduğun yerde öldürebilirim.* Benim derimin altındaki yakınlıklar açığa çıkmayı bekliyor. Ama bu sadece işleri karmaşıktır. Ayrıca Zander kardeşinin ölmesini istemiyor. *Burada, bu gece, o kral değil,* kendime hatırlatıyorum. Eğilip bükülmek ve iyi davranmak zorunda değilim. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Çünkü ben çıkıyorum."

"Dışarıda güvende olun. Şehir tehlikelidir."

"Bunu anladım. Bilirsiniz, her yer ceset doluydu."

İfadesinde sert bir bakış beliriyor ama bir saniye sonra kayboluyor ve kenara çekilirken yapmacık bir gülümseme beliriyor. "İyi akşamlar dilerim."

Koridordan geçip arka kapıdan çıkıyorum ve duvara yaslanıp nefes almaya çalışıyorum. Bir dakika sonra Jarek köşeden döndü,

başka bir çıkışa girmiş.

"Bexley seni hemen yaptı." Nasıl olduğunu bilmesem de beni de yaratmış olabilir.

"Artık gitmemiz gerekiyor."

"Henüz değil. Bir şeyler ayarlamam gerekiyor." Yaklaşan ayak seslerini duymaya başladım bile. Kaders dışarı çıkarken, "Elimden geldiğince çabuk açıklayacağım," diyorum.

Jarek'in heybetli figürüne bir kez bakar ve başını sallayarak geri çekilmeye başlar. "Uh-uh. O altın sana istediğini verecek ama ben *onu* kabul etmedim."

Hançeri Kaders'in boynuna dayayıp onu durduruyorum. "Bir sandık dolusu altın ve mücevher yeterli olur mu?"

Bakışları ikimiz arasında temkinli bir şekilde gidip geliyor. "Ne satın almak istiyorsunuz?"

Düşündüğün gibi değil, seni domuz. "Cirilea'dan bir gemi."

Kahkahalarla havlıyor. "Pusulamı almak için adım atmama bile izin vermiyorlar. Yakın zamanda Cirilea'dan ayrılacak gemi yok, kralın kendisinden bir mektup olmadan olmaz ve onun da *Gümüş Büyücü*'ye bir mektup vermeye hevesli olduğunu sanmıyorum."

Seamus da öyle demişti. "Ya o mektubu sizin için getirebilirim?"

"Siz ikiniz Seacadore'a gitmek için araç mı arıyorsunuz?"

"Northmost'a ve tüm gövdenizi istiyorum."

"Northmost'a!" Kıkırdıyor. "Sirenler bizi yakalayamazsa, kayalar kesinlikle yakalar. Orası yön bulması zor bir liman."

"Yapamıyor musun? Üzgünüm, yetenekli bir kaptan olduğunu sanıyordum."

"Elbette yapabilirim!" Alay ediyor, aşağılanmış gibi. "Ama *siz ikiniz* gemideyken değil."

"Üzerinde biz olmayacağız. Ölümlüler olacak." Seamus'un yardımıyla uygulayabileceğimizi umduğum bir plan oluşuyor.

"Kaç tane?"

"Ne kadar sığdırabilerseniz."

Bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. "O altın sandığınızı taşımak için bir araba kullanmayı mı planlıyorsun? Çünkü o kadarına ihtiyacın olacak."

"Ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok servete sahip olacaksınız. Ve vicdanınızda bir iyi niyet eylemi."

İçini çekiyor. "Cirilea kesinlikle eskisi gibi değil ve duyuyorum ki Bir parçası olmak istemediğim yaklaşan bir savaşın fısıltıları. Limandan ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

"Mümkün olan en kısa sürede. En geç yarın geceye kadar." Cirilea'nın ordusunun şehirden çıkması davama yardımcı olur. Umarım Atticus da onlara katılır.

Kaders dudaklarını büzer. "Ben Trinket Inn'de kalıyorum. Sen bana o mektubu ve altını getir, ben de senin ölümlüleri Northmost'a götüreyim."

"İkisini de alacaksın. Mürettebatını hazırla, ama hiçbirine ne için olduğunu söyleme."

"Evet, birkaç biradan sonra ne kadar gevşek dudaklara sahip olduklarını biliyorum." İçeri dönmek için arkasını döner.

"Yerinizde olsam yapmazdım," diye uyarıyor Jarek. "Orada sadece bela var. Hanınıza dönün ve dinlenin."

"Al. Anlaşmamızın peşinatı olarak." Hançeri ona uzattım.

Avucunun içinde ağırlığını test ediyor. "Daha önce böyle bir kalite görmemiştim." "Ve bunun geldiği yerde daha çok var." Jarek yaklaşıyor. Kaptan'ın üzerine çöktü. "Ama bize herhangi bir şekilde karşı gelerseniz, onu midenize gömerim."

"Evet, evet, siz Islorians ve tehditleriniz. Bu lanet olası şehirden ve sizlerden uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum." Kaders ara sokaktan aşağı iniyor.

Ters yönde hareket ediyoruz.

"Ne demiştiniz? Sadece bilgi toplamak için burada olduğumuzu mu?" Jarek iç geçirir.

"İşler değişti. Şehrin kapıları kilitli, kimse girip çıkamıyor. Wendeline hayatta. Atticus ona söylediğim gibi tüm ölümlüleri işaretletiyor ve sonra da parlayanları idam ettiriyor. Tüm ölümlü çocukları evlerinden alıyor. aileler."

Jarek küfür ediyor. "Onları kalede tutacak."

"Seamus insanların kızgın olduğunu söylüyor. Hem ölümlüler hem de bekçiler kaleye saldırmaktan bahsediyor. Bilmiyorum..." Başımı iki yana sallıyorum. "Bu konuda içimde kötü bir his var. Bu adamların çoğunu ölümlüleri bu şehirden mümkün olduğunca uzaklaştırın."

"Kapıdan geçebileceğini düşünüyorsan, muhafızları ortadan

kaldırabilirim." "Yapabilir miyim bilmiyorum. O kadar çok mu? İyisin ama o kadar da değilsin.

ve seni kaybetme riskini göze alamam. Ayrıca, Cirilea'yı tamamen terk edemeyiz.

korumasız." Doğuda yaklaşan savaş hakkında öğrendiğim her şeyi indirdim. "Şehrin kapılarının sağlam ve kralın muhafızlarının canlı olması gerekiyor. *Gümüş Büyücü* en iyi planımız."

"Herkes uymaz."

"Hayır, ama bu ve diğer gemiler arasında çok fazla hareket edebilmeliyiz."

"Gemileri çalmak istiyorsun."

"Hayır. Seamus kaptanları tanıyor. Onlara rüşvet vereceğiz."

"Peki bunu yapmak için ihtiyacımız olan tüm bu altını Ulysed'e'nin kasasından mahzene, taşın içinden geçerek limana *kadar* nasıl taşımayı planlıyorsunuz?"

"Bu biraz zor olacak."

"Daha çok imkansız gibi."

Dudağımı ısıırıyorum. Aklıma bir fikir geliyor. "Cirilea'nın kasasının nerede olduğunu biliyor musun?"

Kıkırdıyor. "Yani şimdi biz hırsızız, hırsızlarla çalışıyoruz."

Eski günlerdeki gibi. Rahat bir palto giyerken gülümsüyorum.

Ara sokaktan Port Caddesi'ne çıkıyoruz.

Sakallı askerin kılıcını çekmiş bizi beklediği yerde. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Jarek'in kılıcı çıktı.

"Şimdiye kadar öldüğünden emindim." Sakallı erkeğin dikkati Jarek'in üzerinde, duruşu dövüşe hazır.

Jarek'in geri dönen sırtışı haince. "Öyle olduğunu umuyordum."

"Görünüşe göre ikimiz de hayal kırıklığına uğradık." Ela yeşili gözlerini bana çeviriyor. "Kötü bir arkadaşın var."

"Bunu daha önce bir ya da iki kez duymuştum." Kim bu adam? Tanıdık gelmiyor ama Jarek belli ki onu tanıyor. Tek bildiğim Atticus'a bağlı olduğu. Buraya bizi beklemek için kendi başına mı geldi, yoksa talimat mı aldı? Sanırım çok kolay kurtulduk.

"Bu Kazimir, Majesteleri'nin özel uşağı," diye cevaplıyor Jarek dile gelmeyen düşüncelerimi. "Atticus'un kışını her gün onun için yıkadığını duydum."

"Sadece kibarca sorduğunda." Erkek -Kazimir- rahat gülümsemesini koruyor. Kesinlikle sahte bir gülümseme. "Sen kimsin ve şehrimizde bir lejyonerle ne yapıyorsun?"

Sahte bir nefes alıyorum. "Bu o mu? Neden bana ne olduğunu söylemedin?" Jarek'in koluna şakacı bir şaplak attım.

Çenesi sıkıştı. Benim maskaralıklarımı hiç takdir etmedi. "Bence pencerelere konuşlanmış paralı askerler hakkında daha çok endişelenmelisin.

Oklarını bu tarafa çevirmiş, caddenin karşısında, gitmek isteyen güzel bir kadın ve muhafızından çok daha fazla insan var. Bizim için geldiklerinden şüpheliyim."

Kazimir küfür ediyor ve Jarek'in iddiasını kontrol etmekle bizi gözünün önünden ayırmamak arasında kalmış gibi yer değiştiriyor.

"Gerçekten mi?" Fısıldıyorum. O pencerelerden hiçbir şey göremiyorum ama Jarek'in görebildiğine inanıyorum.

"İçeri girmeden önce onları orada gördüm. Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

Vin'nyla'nın yakınlığının iplerini çekerek önümüzde sağlam bir kalkan oluşturuyorum.

Kazimir'in gözleri açılıyor ve benimkilerin de gümüş renginde parladığını biliyorum ama başka bir okla vurulmayacağım. Ayrıca, maskem takılıyken kim olduğumu asla bilemez.

Pelerinli bir şekil Keçi Tepesi'nden aceleyle çıkar. Bu Atticus.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ATTICUS

S Bu gece Goat's Knoll'da pek çok tanıdık olmayan yüz var. Ya da belki de daha önce yeterince dikkat etmedim. Biz konuşurken içlerinden herhangi biri tahttaki koltuğuma karşı komplo kuruyor olabilir.

Omzumun üzerinden Kazimir'e bir bakış atıyorum.

Çenesini kapıdan dışarı uzatıyor. Dışarıda ilgisini çeken bir şey var.

Peki, diyorum başımı hafifçe sallayarak. Gerekirse bu duvarların içinde kendimi idare edebilirim.

Karşısındaki kabine geçtiğimde Bexley'nin düşünceleri bir altın paranın içinde kaybolmuştu, ama şaşkınlığını hemen üzerinden attı. "Bu kadar çabuk mu döndün?"

"Ne diyebilirim ki? Seni özledim."

"Bu kadar meşgulken kimseyi özleyecek vaktin olduğunu sanmıyorum."

Ona sinsi bir gülümseme sunuyorum. "Onlara korkacakları bir şey vermemi söyleyen sen değil miydin?"

"Bunu kesinlikle yaptınız. Dehşete kapılmayan ne bir lord ne de bir ölümlü var. Memnun görünenler sadece senin düşüşünü görmek isteyenler." Rahatmış gibi davranıyor ama içinde dalgalanan bir gerginlik hissediyorum. "Cirilean ordunuz gittiğinden beri sokaklar tuhaf bir şekilde boş geliyor. Onlara ne zaman yetişmeyi planlıyorsun?"

"Şafakta. Bu doğulu askerlerin kafalarını yalanlar ve yüce hayallerle dolduran lordlardan değil, krallarından gerçeği duymalarının zamanı geldi." Fates, Adley ve diğerlerinin onlara ne söz verdiğini biliyor. Toprak mı? Zenginlik mi? Zehir için bir tedavi mi?

"Peki Neilina konusunda ne yapacaksınız?"

"Ben doğudaki adamlara önderlik edene kadar oradaki güçlerin onu oyalayabileceğini ummak zorundayım." Kardeşime güvenmekten nefret ediyorum, ama eğer biri başarabilirse,

Yapacak. "Geçmeyi başaranlara saldırmak için ikinci bir cephe oluşturacağız."

"Peki Ulysede için planlarınız nedir?"

Bu ismin yakında kulaklarına ulaşacağını bilmeliydim. Ne de olsa o Bexley. "Bunu nereden duydun?"

"Senden *değil*." Elindeki bozuk parayla masaya vuruyor. "Gerçi bu detayları paylaşmak için mükemmel bir fırsatın vardı."

"Böylece onları en yüksek teklifi verene satabilecek miydiniz?"

"Bu gece neden buradasın?" Kız tersledi. "Benden ne elde etmek istiyorsun?"

Kızgın. Sorun değil. Oyun oynayacak vaktim yok. "Kim yarışır Lord Adley'in yerini alacak, o ve Leydi Saoirse hapiste olduğuna göre?" Onun oğlu değil. Zander gittikten sonraki sabah düşen cesetlerin arasında kafasını buldular. Bunun için Abarrane'e teşekkür etmem gerektiğini duydum.

"Eminim liste uzundur."

"Peki en üstte hangi isimler var?"

"Güzel soru."

"Benimle oynamayı bırak." Sabrım tükeniyor. "Kiminle konuştuğunu unutma."

"Barıma gelip bilgi arayan bir halktan biriyle konuşuyorum. Belki de bilgi *satan* birini bulacaktır." Elini kaldırır

kaş. "Ama kralı tekrar gördüğünde lütfen ona Islor'a düşman olarak kimi resmettiğini tekrar gözden geçirmesini söyle, çünkü çok geçmeden özellikle birine ihtiyaç duyacağından şüpheleniyorum." Elindeki altın parayı masanın üzerine koydu. "Yerinizde olsam ölümlüleri idam etmekten vazgeçerdim."

"Yaptım." En azından hukukun üstünlüğüne açıkça meydan okumayanlar.

"Seni tanımak biraz keyifliydi, Atticus." Bununla birlikte Bexley kabinden çıkıp karanlıkta süzülerek kapıya doğru gider.

Beni kasvetli düşüncelerimle baş başa bırakarak.

Beni tanımak biraz hoş muydu? Geçmiş zaman mı?

Bexley bana söylemeyi reddettiği neyi biliyor? Keçi Tepesi'ni inceliyorum, yakın bir tehdit arıyorum ama göremiyorum. Yine de elim rahatlamak için hançerimin kabzasına gidiyor. Bexley'i zindana atıp bileklerine kelepçe vurulduğunda bu kadar somurtkan olup olmayacağını görmek için aklımın bir yarısı var.

Arkasında bıraktığı altın para ateş ışığında parıltıyor. Onu alıyorum ve onun yaptığı gibi avucumun içinde ters çeviriyorum. Parayı elime aldığımda midem sıkışıyor.

İç içe geçmiş iki hilal. Bu sikke Ulyse'den olmalı, yani şehrimde oradan biri var.

Kabinden dışarı fırladım ve Bexley'i bulup sorguya çekme niyetiyle ön kapıdan çıktım.

Onun yerine, Kazimir'i silahlı ve daha önce karşılaştığım kuzguni saçlı güzelle ve onun yanında uzun boylu, pelerinli bir formla karşı karşıya buluyorum.

Gözleri gümüş gibi parlıyor.

"Sen bir büyücüsün." Şaşkınlık sesimi dolduruyor. Ve yanında Jarek var, bir lejyoner. Göğsüme yakıcı bir acı saplandığında kılıcıma uzanıyordum.

BÖLÜM KIRK YEDİ

ROMERYA

A Etrafımızdaki insanlar çığlık atıp dağılırken Tticus yere düşüyor. Düşmüş krallarına baktıklarının farkında değiller. "Bu doğru indi ve muhtemelen merth olacak." Jarek'in dikkati hâlâ şok ve dehşet karışımı bir ifadeyle bakan Kazimir'in üzerinde.

Atticus hareket etmiyor.

"Siktir!" Yanına koştum. Ok, tam kalbinin olması gereken yerde, gövdesinden dışarı çıkmıştı. Nabzını kontrol ettim. Neredeyse yok.

Atticus infaz ettiği tüm ölümlüler için ölmeyi hak ediyor ama Zander'ın bunu istemeyeceğini biliyorum. "Bunu kardeşin için yapıyorum, senin için değil." Aoife'in iyileştirici ipine uzanıyorum. Ama Lucretia'nın sözleri aklıma geliyor. Bu aptalın etini tek bir yakınlıkla yeniden örmek için zamanım yok. Bunu ya çabucak yapmalıyım ya da hiç yapmamalıyım.

"Eğer onun yaşamasını istiyorsan, enerjini şu kapıdan çıkmak üzere olan düşmana odaklamayı öneririm," diye uyarıyor Jarek Kazimir, koyu renk saçlı bir adam dışarı fırlamadan bir an önce.

Kazimir ona saldırıyor.

"Acele et!" Jarek bana bağırıyor.

"O zaman çıkar şu şeyi onun içinden!"

Hemen yanıma koşuyor ve oku çekip kurtarıyor. Kıpırmızı olsa bile metal parılıyor, gümüş ve ölümcül.

Okun tıkayamadığı kan, Atticus'un göğsünden düzenli bir şekilde akıyor. Dışlerimi sıkarak ellerimi akıntının üzerine kenetliyorum ve tüm yakınlıklarımı çağırarak kalın gümüş bir iplik halinde bir araya gelmelerini sağlıyorum. Gücümü Atticus'un ölümcül yarasına gömdüğümde, çelik şangırtılarının sesi arkamdaki düşünceden kayboluyor.

Saniyeler içinde, altımdaki hareketsiz beden titreyerek canlandı. Atticus nefes nefese kaldı.

"Kralın muhafızları yolda!" Jarek bağırır.

Bana Annika'nın kileri hatırlatan sümbül mavisi gözler bana odaklanmadan önce göz kırptıyor. "Sen."

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. "Bence yaşayacaksın, her ne kadar bunu hak etmesen de. Wendeline'a söyle de atladığım yerleri düzeltsin." At toynakları kaldırım taşlarına çarparak zamanımızın tükendiği konusunda beni uyarıyor. Ama dürtüyle -ya da Belki de kindar bir yanımla Atticus'un hayatını kimin kurtardığını bilmesini istediği için kulağına eğilip homurdanıyorum, "Bu arada, ben nasıl çalınacağını bile bilmiyorum. draughts."

Jarek beni çekip aldı ve ara sokağa doğru koştuk.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

GRACEN

MElbisem tükürük, sümük ve idrarla kaplanmıştı ve huzursuz çocukların sonuncusunu, ailesi idama götürülen Nora adında dört yaşında bir kız çocuğunu yatırdığımda sırtım ağrıyordu Kare. Onları tekrar göreceğine söz verene kadar hıçkıra hıçkıra ağlamayı bırakmadı.

Bunun yalan olmaması için dua ediyorum.

Corrin beni kapıda karşılıyor, uyuyan bedenlerden oluşan balo salonunu incelerken elleri kalçalarında. "Bir keresinde buna çok benzeyen bir ahır ziyaret etmiştim." O yüzünü buruşturarak dudaklarından bir parça saman koparıyor. "Bütün gece saman koklayıp tadına bakacağım."

"Sert mermer zeminde uyumalarından iyidir." Muhafızlar kapıları ilk açtığında, içeride toplanmış çocuklarla karşılaştım. Kümeler - yaşlı olanlar, kirli bezler içindeki aç bebekleri kucaklıyordu. Ses çıkarmıyorlardı, korkmuşlardı.

Bu manzara gözlerimin anında dolmasına neden oldu.

İlk işim muhafızları saman balyalarını taşımaları için göndermek oldu. Hiç şikâyet etmeden yaptılar. Sonra yiyecek, malzeme ve konfor için kale personelini görevlendirdim. Tüm günümü aldı ama herkes yerleşti ve belki de biraz daha az korktular.

"Bu zor bir görevdi, Gracen. İyi iş çıkardın." Corrin'in yüzünde acımasız bir memnuniyet ifadesi vardı.

Birini övdüğü pek görülmemiştir ve kalbim gururla kabarıyor. "Bu bir ekip çalışmasıydı." Dagny ve terziler kalede battaniye aradılar. Fikar sürahilerle su taşıdı, arada soytarılık yapmak için mola verdi, kart numaraları ve aptal suratlarla çocukların korkularını yıprattı. Sabrina grupları tuvalete götürdü ve küçük kızların saçlarını örerek dikkatlerini dağıttı.

ve şarkılar söylüyorlardı. Corrin bebekler için uygun süt arayışına çıktı. Kendimden olmayan iki tanesini emzirdim.

"Senin düğün pastalarını afiyetle yediler." "Askerlere gitmektense çocuklara gitmek daha iyidir diye düşündüm."

"Katılıyorum. Arpa ve buğday unundan bol miktarda var. gözleme." Dudağını endişelendiriyor. "Yine de burada doyurmamız gereken üç yüz yetmiş dört boğaz var ve eminim yarın daha fazlası gelecek. Düğün pastalarımız tükenecek."

"O zaman ekmek pişireceğim." Corrin'in omzunu sıktım. "Birinin bana ihtiyacı olursa diye bu gece burada kalıyorum." Ya da Atticus beni odasına çağırana kadar. Bu düşünceyle midemde gergin bir kıpırtı oluşuyor ama onu bir kenara itiyorum. Burada bu çocuklarla odaklanmam gereken o kadar çok şey var ki

Düşüncelerin araya girmesi.

Sabrina bize katılırken Corrin, "Ve sen de onunla kalacaksın," diyor.

O da benim kadar yorgun olmalı. "Evet, tabii ki. Suri ve Lilou zaten aşağıdalar." Etrafına bakınıyor. "Peki Mika'yı gördün mü?"

"Bir süredir değil." İnliyorum, başım hayal kırıklığıyla geriye düşüyor. Fikar yanımdan geçiyor. "Daha önce atlarla ilgili bir şeyler söyledi."

"Bahse girerim Silmar'ı ziyaret ediyordur." Mika, büyük oğlanın yaptığı gibi ahırda uyumayı hayal ediyor.

"Sanırım şu tarafa gidip bakacağım," diyor Sabrina ama ben çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım.

"Hayır, sorun değil. Onu avlayacağım. Muhafızlar biraz huysuz olabiliyor ama artık beni tanıyorlar. Zaten temiz havaya ihtiyacım var."

Corrin başını sallar. "O çocuk... bir gün kendini içinden çıkamayacağı bir belaya bulaştıracak."

Kalenin içinden ahıra doğru yürürken, kolları keten parçalarıyla dolu Dagny ile karşılaşıyorum.

Beni gördüğü anda yuvarlak yüzü geniş ve içten bir gülümsemeye dönüşüyor. Hayat çok kasvetli olsa bile o her zaman bir güneş ışığıdır. "Çocukları bezlemek için kullanabileceğimiz biraz daha bez buldum."

"Bu mükemmel. Teşekkür ederim, Dagny. Çok yardımcı oldun."

"Elbette. Hiç önemli değil." Fısıldamadan önce etrafına bakındı, "İblis için gelinlik yapmaktan çok daha iyi bir görev."

Kıkırdıyorum. "Belki de o kumaşı çocuklar için kullanmalıyız." Şu anda o gri kulede kilitli, cezasını bekleyen Leydi Saoirse'nin aklından neler geçiyordur acaba?

"Fena fikir değil." Başını sallıyor ve sonra yüzü baş döndürücü bir heyecanla değişiyor. "Tahmin edin ne oldu! Dagnar'ım az önce Prenses tarafından çağrıldı.

Annika'nın kendisi. Yeni bir kol arıyor ve onun kale çalışanları arasında kalmaya hevesli olduğunu duymuş. Düşünebiliyor musunuz!" Kolumu sıkıyor. "Oğlum hizmet edecekse, kraliyet prensesinden daha iyi kim olabilir?"

"Bu harika bir haber." Sanırım. Bu bir tesadüf mü yoksa Atticus'un işi mi? Dagny kaşlarını çattı. "Kalenin bu tarafında ne yapıyorsun? Her neyse?"

"Yine Mika'yı arıyorum. Sanırım Silmar'la birlikte dışarıda."

"Şu çocuk! Ele avuca sığmıyor!" Kıkırdarak uzaklaşıyor. "Oh! Ve sanırım senin için yeni ve güzel bir elbise buldum! Yarın gel de sana beden ölçüsü vereyim."

Elbisenin nereden gelmiş olabileceğini sormuyorum. O kadar ölü ölümlü varken, zaten bildiğime eminim. Düşündükçe midem bulanıyor.

Bu gece kale koridorlarında başka kimse yürümüyor. Ahırlara giden köşeyi döndüğümde, havaya ürkütücü bir hava siniyor.

"Hizmetkârların buraya girmesi yasak!" diye bağılıyor kapıda duran muhafız, ama sonra gözlerini kırıştırıyor ve sert vücudu gevşiyor. "Ah, *sen*. Dur tahmin edeyim, yine av peşindesin."

Buradaki her muhafızın bir noktada Mika'nın izini sürmekle görevlendirilmiş olması beni şaşırtmazdı. Özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Sanırım ahıra gitti. Kontrol edebilmem için bana oraya kadar eşlik etmeniz bir sakıncası yoksa-"

"Git o zaman." Rahatsız edilmek istemediği için bana el sallayarak geçti. "Teşekkür ederim." Reverans yaparak ağır kapıdan geçip Gece, keşke pelerinimi alsaydım diye düşündüm.

İleride atların yumuşak kişnemeleri duyuluyor. Mika buraya ilk kez geldiğinde, yemek saatinden sonra Silmar'ı takip etmişti. Başka türlü burayı asla bulamazdı. Burası askerlerin kullandığı ana kale ahır değil, küçük bir

Biri perde duvarının dışında, bir kapı ve dar bir tünel ile bir taş var. Tahmin etmem gerekirse, kaledeki birinin hızlıca ve fark edilmeden kaçması gerekirse diye burada.

Tünelden geçiyorum, dalgın dalgın belki de burada bir muhafız konuşlandırılması gerektiğini düşünüyorum.

"... bir kitabın arkasına saklanmış sihirli bir iksir. Ama sonra annem kimseye söyleyemeyeceğimi söyledi-"

"Mika!" Sözleri kafama dank edince alarmım çalmaya başladı.

Kıvırcık kahverengi saçları sağa sola savruluyor. "Sorun yok! Silmar, kralın Lord Danthrin'in kafasını kestiğini söylüyor, bu yüzden bizi Freywich!" diye fazla neşeyle haykırıyor.

Ama Mika'nın konuştuğu kişi Silmar değil. Kahverengi bukleleri ve iri mavi gözleri olan yaşlı bir genç çocuk. Oğlumunkilere çok benziyor, garip bir şekilde. Onu daha önce kalede hiç görmemiştım ve hemen alarm zilleri çalmaya başladı.

"Mika, *hemen* buraya gel."

Sanki ağır taşlara bağlıymış gibi ayaklarını sürüklüyor. "Ama sorun değil. Bu Pan."

"Pan'ı tanımıyoruz." Ve geceleri kale kapıları kapalıyken etrafta gizlenen herhangi bir yabancı, özellikle de bu zamanlarda, muhtemelen iyi bir şey peşinde değildir.

Silmar bir ahır ötede bir atın tüylerini fırçalıyor, görünüşe göre umursamıyor. "Ama Eden'i tanıyor."

Bu beni korkuttu. "Eden?"

"Evet, leydim." Pan eğiliyor ve tekrar ayağa kalktığında o kadar geniş sırtıyor ki gamzeleri yanaklarını çukurlaştırıyor. Tatlı bir yüzü var ama daha önce de onun gibiler tarafından kandırılmışım. "Mika ve ben Freywich hakkında konuşuyorduk ve ben de oradan bir arkadaşım olduğunu söyledim. Aslında ben de Freywich'ten bir çocuk tanıyorum. Brawley adında bir seyis. Topuz kullanmayı öğrenen iri yarı bir adam. Ben de öğrenmek istiyorum ama Jarek kendi kafamı kırabileceğimi söylüyor. Muhtemelen haklı."

Bocalıyorum, zihnim onun saçmalıkları arasından önemli detayları bulmaya çalışıyor. "Eden ve Brawley'i tanıyor musun?"

"Evet, leydim. Gayet iyiler. Olabildiğince mutlular. Siz Mika'nın annesisiniz, değil mi?"

"Gracen. Evet."

"Gracen!" Başboş çocuğun çenesi düşer. "Olacağım. Seni bulmayı umuyordum. Eden sürekli senden bahsediyor. En iyi pastaları senin yaptığını ve her zaman onunla ilgilendiğini söylüyor. Bu gece buraya geleceğimi biliyordu ve sana bunları vermemi istedi." Cebinden bir çift örgü bebek patiği çıkarıp bana uzatıyor. "Bir kazak üzerinde çalışıyordu ama Freywich'te unutulmuş. Aceleyle gitmişler."

Dikişleri inceliyorum. Biz ayrılırken Eden örgü çalışıyordu. Kendini çok geliştirmiş. Ama ... "Özür dilerim, *siz kimsiniz?*"

"Ben Pan." Birkaç adım atıyor ve sesini fısıltıya düşürüyor. "Romy beni Bellcross'taki bakıcımdan kurtardı, tıpkı Eden ve Brawley'i Freywich'ten kurtardığı gibi. Ve duyduğuma göre sizleri de."

O ilk gün, mecliste, Lord Danthrin şöyle yakınıyordu Prens Romeria onun hizmetçilerini çalmıştı. Bu Pan denen adam doğruyu söylüyor olabilir. "Romy?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Yani, *Prens Romeria*. Aslında artık *Kraliçe Romeria*. Bir kalesi ve her şeyi var!"

"Gidebilir miyiz?" Mika eteğimi çekiyor. "Lütfen anne! Eden ve Brawley'i görmek istiyorum!"

"Hayır, Mika. Yapamayız." Pek çok nedenden dolayı. Bu konuşmayı yapmak bile vatana ihanet sayılabilir. Gardiyanın bizi yakalamasına saniyeler kalmasından korkarak omzumun üzerinden bakıyorum. Ya da daha kötüsü, Atticus köşeyi dönecek. Ne der ki? Pan burada olmamalı. "Şehre nasıl girdin?"

"Bu uzun bir hikâye. Ben, Romy ve Jarek-"

"Ekselansları burada mı?" Tısladım. "Prens Romeria *burada* mı?" "Hayır." Pan dilini yutmuş gibi görünüyor.

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, değilim. O *burada* değil." Ayaklarının altındaki kaldırım taşı işaret ediyor. "Ama benden kaledeki herkesi kontrol etmemi istedi. Bana bir liste verdi. "Corrin adında bir hizmetçi, Corrin adında bir terzi, Corrin adında bir kadın hizmetçi."

...

"Dagny?"

"Evet, şu." İşaret parmağını sallıyor. "Ve onun kocası ve oğlu. Bir de büyücü var. Romy onun hâlâ hayatta olup olmadığından emin değildi. Ve siz çocuklar, tabii ki..."

"Hepsi iyi." Kalbim göğsümde çarpıyor. Prens Romeria'yı şahsen tanıyan tüm kale personeli. "Hepimiz iyiyiz. Bu zehir hayatı zorlaştırsa da kral bize iyi davrandı."

"Evet, Silmar bana buralarda yaptıkları tüm infazlardan bahsediyordu." Yüzünü buruşturuyor. "Islor'da da bunlardan çok var. Ama endişelenme, Romy seni buradan alıp krallığına götürmek istiyor."

"Ybaris'e mi?"

"Hayır. Ulysede. Dağlarda, yarığın yakınında." Cebinden altın bir para çıkarıp bana uzattı. "Orada güvende olursun."

Avucumun içinde şaşkın şaşkın bakıyorum. Daha önce hiç altın tutmamıştım. Yüzündeki oymayı fark etmem bir an alıyor; ellerimizi işaretleyen çift hilalli ay ambleminin aynısı.

Şehrin bir yerlerinden gelen zayıf bağırışlar bana Pan'la konuşurken yakalanmanın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyor. "Gitmen gerek. Eğer seni burada bulurlarsa, kral seni idam eder."

"Doğru." Heybetli kaleye bakarken yüzü buruşuyor. "Büyücüyü nerede tuttuklarını biliyor olamazsın, değil mi? Henüz zindana inmedim ama-"

"Oraya gitmeyin. Orası lordlar, leydiler ve muhafızlarla dolu. Yakalanırsın ve idam edilirsin. Ama o artık orada değil. Ölümlüleri işaretleyen şehirde olmadığı zamanlarda kalenin doğu kanadında olduğunu duydum. Hangi oda olduğunu bilmiyorum ve ona ulaşamayacaksınız. Kale yabancılara karşı sıkı bir şekilde korunuyor. Yakalanacaksınız ve-"

"İnfaz edildi. Bir tema seziyorum." Asık suratlı konuya rağmen sırıtıyor.

Ahırın ahşap kapısı gıcırdayarak açılır ve iki pelerinli şekil hızla içeri girer.

Silmar'ın gözleri büyür ama Pan onu başından savar. "Sorun yok, onlar benimle." Onlara, "Tünelde buluşacağımızı sanıyordum." der.

"Planlar değişti. *Artık* gitmeliyiz," diyor dişi elf, sesi taş gibi.

Mika'yı el yordamıyla bacağıma doğru

çekiyorum. Beni orada görünce donup kalıyor.

"Evet. Bakın kimi buldum!" Pan ışınlıyor. "Dünya küçük, ha?"

"Gracen?" Elf kadın kapüşonunu itiyor. Elleri kan içindeydi.

Mika'yı arkama alarak geri çekiliyorum ve içerideki muhafızın duymasını umarak çığlık atmak için ağzımı açıyorum.

"*Hayır, hayır, hayır...* Sorun yok. Benim." Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Ben Romeria."

"*Siz* Prenses Romeria *değilsiniz*."

"Öyleyim, yemin ederim. Al." Çenesine uzanıyor, onu karıştırıyor.

Ve birden Romeria önümde durdu, elinde az önce soyduğu gümüş bir maske vardı.

Nefesim kesildi.

"Bunu nasıl *yaptın!*" Mika ılık atıyor ve ikimiz de susuyoruz. Sonunda kendimi hatırlıyorum ve eğilerek Mika'yı da aynısını yapmaya teşvik ediyorum.

"Bunun için zamanımız yok." Aceleyle ileri atıldı, elime uzandı. ellerinin kanlı olduğunu ancak o zaman fark etmiş gibi duraklıyor. Onları pelerinin üzerine siliyor. Pek işe yaramadı. "Seni gördüğüme *çok sevindim*. Atticus'un sana zarar vereceğinden ya da seni Freywich'e geri göndereceğinden korkuyordum."

"Hayır! Yapmadı." Bu iddiamı bir kafa sallama hareketiyle noktalıyorum. "Bize iyi davrandı. Nazikti. Ve Lord Danthrin öldü. Atticus onu idam etti." *Benim için*. Benim için bir lordun kafasını mı kesti, bilmiyorum.

"Yaptı, değil mi?" Karnıma baktı. "*Ve* sen bebeğini doğurdun."

"Evet. Küçük bir kız." Sesimi alçaltarak tereddüt ediyorum. Etrafta kulaklar varken bunu itiraf etmemem gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Eğer bu onu bir daha göreceğim tek zamansa, bunu bilmesine ihtiyacım var. "Suri olarak tanınıyor ama gerçek adı Romeria. Senden sonra."

Prencesin yüzü bunu anladığında yumuşar. "Onur duydum-"

"Kralın muhafızları yakında burayı tarayacaklar. Şimdi gitmeliyiz," diyor uzun boylu, ölümcül görünümlü savaşçı, tahta kapının ötesindeki sokağı izlerken hırıltılı bir sesle. Yakınlarda bağırışlar duyuluyor.

"Doğru." Romeria başını sallar. "Bizimle Ulysede'ye gel." "Ne? *Şimdi mi?*"

"Evet." Beni kendine doğru çekti.

"Ama Lilou ve Suri'yi bırakamam."

"Gidip onları alacağız."

"*Romeria*," diye sert bir sesle uyarıyor savaşçı. "Ne kadar uzun süre beklersek, çıkmak için o kadar çok insan öldürmek zorunda kalırız."

"Onları burada bırakmayacağım!" diye karşılık veriyor.

Kimseyi öldürmelerini istemiyorum. "Sorun değil. Ayrıca, gidemem. Bana ihtiyacı olan koca bir balo salonu dolusu ölümlü çocuk var."

"Nerede?" Gözleri açılıyor. "Onları hangisinde tutuyor?" Demek bunu biliyor. "Batı kanadında."

Sanki bu bilgiyi bir plana oturtuyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. "O balo salonunun doğrudan kraliyet bahçesine açılan kapıları var, değil mi?"

"Evet. Ama çok sıkı korunuyorlar." "İnfaz edileceğiz," diye cıvıldıyor Pan.

Bağırışlar tekrar duyuluyor, bu sefer daha yakından.

Savaşçı savaşa hazırlanıyormuş gibi iki kılıç çeker.

Romeria nefesinin altında küfrediyor. "Tamam. O çocukları benim için güvende tutacaksın."

"Tabii ki."

"Ve senden önemli bir mesaj iletmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Mika, oraya git ve Silmar'a atı taşımasında yardım et." Onu kışkırttım. Bir elini sırtına dayayarak öne doğru ilerliyor, duyamayacağı bir yere gelene kadar bekliyor. "Hayatımı ve çocuklarımın hayatını sana borçluyum. Mesaj konusunda bana güvenirseniz, onu gitmesi gereken yere ulaştıracağım."

Rahatlayarak iç geçirir. "Wendeline'a yanlış anladığımızı ve kapının zaten açık olduğunu ama kehanetin gerçek olduğunu söyle."

Sözlerini tekrarlıyorum, omurgamda bir tedirginlik kayıyor. "Bunu teslim edeceğim." Nasıl, hiçbir fikrim yok ama bir yolunu bulacağım.

"Seni çok yakında tekrar göreceğim. Söz veriyorum." Maskesini takar ve Romeria gider, yerine bir yabancı gelir.

Pan, Mika ve Silmar'a el sallıyor ve sonra üçü birden köşeyi dönüp gözden kayboluyorlar.

Altın parayı cebime koyuyorum ve Mika'yı çağırıyorum.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle koşarak geliyor. "Bunu nasıl yaptığını sana anlattı mı?"

"Kimseyle *asla* konuşamayacağın özel bir büyü kullanarak. Ciddiyim, Mika. Kimin kafasının kesildiği umurumda değil." Elini tutup onu içeri çekiyorum, hem ona kızgınım hem de onun bu sözlerinden heyecan duyuyorum.

itaatsizlik bizi prensese götürdü.

Ama onun burada ne işi var?

Peki neden elleri kan içindeydi?

Yanından geçerken bekçi bizi görmezden geliyor, kendini beğenmiş bir bakış atmaktan başka bir şey yapmıyor.

Mika'ya gülümsüyor, ama çocuk dikkatini vermiyor, az önce tanık olduğu şeyden çok etkilenmiş.

Yürürken Wendeline'a mesajı kafamda tekrar tekrar okuyorum, karıştırmamak ya da çarpıtmamak için dua ediyorum. Keşke not almak için kâğıt ve mürekkebin olsaydı ama bugünlerde bir hizmetkârın bunları bulması neredeyse imkânsız.

Yakındaki ana salondan metal çizme sesleri yükseliyor. "Büyücüyü getirin!" Biri bağılıyor. Bu Kazimir. "Onu yatağından çıkar ve onu hemen kralın odasına götürün." Salonun girişine ulaştığımızda dört asker aceleyle yanımızdan geçiyor.

Atticus'un aralarında duran, tuniği kana bulanmış, yüzü solgun, cansız bedenini görünce dehşetten ağzım açık kalıyor.

"Sen!" Kazimir beni işaret ediyor, gözleri panikle irileşmiş. Yanağında bir kılıç yarası var. "Büyücü işini bitirir bitirmez damara ihtiyaı olacak."

"Doğru. Tabii ki." Mika'nın yanaklarını ellerimin arasına alıyorum.

"*şimdi* doğruca balo salonuna gidiyorsun. Anladın mı?"

Başı aşağı yukarı sallanıyor, alt dudağı korkuyla titriyor. "Git!

şimdi!"

Mika gözyaşlarıyla uzaklaşıyor ve ben Kazimir'i merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

Atticus'un hayatta kalması ve Romeria'nın kanlı ellerinin bu olayla hiçbir ilgisi olmaması için dua ediyorum.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

ROMERYA

P öldürülen muhafızın botlarına takılır ve sedir çitine doğru tökezler. "Embesil," diye mırıldandı Jarek. "Karanlıkta hiçbir şey göremiyorum!"

"Şşşt!" Sertçe uyarıyorum ve Pan dudaklarını birbirine kenetliyor.

Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için yüzüncü kez omzumun üzerinden bakıyorum. Yine gizlenme becerilerimi kullanarak muhafız sürüsünün yanından gizlice geçtik. Çok kolay görünüyordu. "En azından onu bulamadılar."

"Bu şekilde devam edelim, yoksa burası muhafızlarla dolup taşacak. yarın." Jarek cesedi sürükleyerek dışarı çıkarır ve devam etmeden önce bir tahıl çuvalı gibi omzunun üzerinden atar. "Eğer dönmemiz *gerekliyorsa*."

"Evet, *yapmalıyız*." Önümüzdeki görevi düşündükçe içimde bir adrenalin dalgası yükseliyor ve Atticus -ve varsayılan olarak kralın muhafızları- bir büyücünün şehirlerinde olduğunu bildiğine göre bu işin ne kadar zor olabileceğini düşünüyorum.

Keşke bu gece kendimi bu şekilde ifşa etmek zorunda kalmasaydım.

Liman muhafızlarının mektuplarının bulunduğu pantolon cebimi yokluyorum. Buraya gelirken gizlice savaş odasına girdik, kraliyet muhafızlarının bizi kale duvarının dışında aramakla meşgul olacaklarını düşünerek çoktan içeride olmalı.

Jarek bu ince hareketi fark ediyor, ama yaptığım *her şeyi* fark ediyor. "Ne yazdın ki sen?"

"Merhaba, benim adım Atticus ve kardeşimin tahtını çaldım." Homurdanıyor.

"Basit ve kısa tuttum. Geminin, kralın emriyle ve ölümlü yolcularla derhal limandan ayrılmasına izin verildi." Aceleyle yazılmış ve genel ama

belki muhafızların testlerini geçmeye yeter.

"Eğer kağıttaki kanlı lekelerle dikkat etmezlerse."

Bu hatırlatma ellerimi pelerininin üzerinde tekrar boş yere silmeme neden oldu. "Ya yaparlarsa?"

"O zaman tüm o ölümlülerin hayatlarını onların önüne koyarız."

Onları öldüreceğimizi söylüyor. İç çekiyorum. "Doğru." Ve Jarek haklı, *her* ne kadar bundan nefret etsem de. Suçlar listeme cinayeti de ekleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Sedir labirentinden çıkıyoruz ve Jarek cesedi taşırken açık çimenlerin üzerinde yürüyoruz. Ay ışığı yukarıdan parlıyor, görebileceğim kadar ışık veriyor.

Önümüzdeki nymphaeum'un gölgeli dış hatları. İki gün içinde, ikinci Hudem ayı burada o kadar parlak olacak ki, gün ışığı gibi görünecek.

Ve her şey değişecek.

Ulysed'e daha çabuk dönebilmek ve kuyrukluyla Zander'e götürmesi için bir mektup yazabilmek için taşla doğru koşmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Onu tekrar görmek için kalbim sızlıyor. Şu an ile şafak arasındaki saatler

Gesine güvende olduğunu doğruladı, acımasızca sürükleyecek.

"Onu orada ölüme terk ederdim." Jarek'in bakışları yüzümde beliriyor.

"Bu gece Atticus için yaptığın şeyi ben yapacak cesareti kendimde bulamazdım."

"Bunu onun için yapmadım." Umarım bu seçimimden pişman olmam. "Yine de. Bu belli bir güç gerektirir."

"Senden daha güçlü olduğumu kabul ediyor musun?" Cevap olarak kıkırdaması karanlık.

Gökyüzündeki hareket dikkatimi çekiyor. "Nedir o?" Yukarı doğru işaret ediyorum. "Şunu görüyor musun?" Büyük, kanatlı siyah bir şekil üzerimizde süzülüyor, daireler çiziyor. Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor.

Jarek küfreder ve hızlanır. "Koş."

"Kadere şükürler olsun!" Taşların arasından geçip Lucretia'nın mahzenine girdiğimizde Gesine haykırıyor. "Dönmemiş olsaydınız Majesteleri derimi canlı canlı yüzecekti."

Lucretia bir an sonra yoktan var olur. "Kaderin bununla hiçbir ilgisi yok."

Ulysed hakkında nasıl hareket ettiğini bilmek isterdim.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana göz kırptıyor. Tek bildiğim, okuyabildiği. "Aradığınız cevapları buldunuz mu, Majesteleri?"

"Sanırım öyle. En azından birçoğu. Ayrıca, gördüğümüzden oldukça eminim Candra." Jarek ve ben uzun uzun bakışıyoruz. O da benim hissettiklerimi hissediyor olmalı.

-Ejderhanın olduğu yerde kalması, şehrin içine dalmak yerine üzerinde daireler çizmesi beni rahatlattı. O canavarın Cirilea'ya yağdırabileceği yıkımı hayal bile edemiyorum.

"Evet, sizi her yerde bulabilecek." "Harika."

"Öyle değil mi?" Lucretia gülümsüyor, alaycı tonumu anlamıyor ya da görmezden geliyor. Pan, Zorya'nın arkasında aval aval bakabileceği bir yer bularak uzaklaşıyor.

Lucretia'nın şeffaf siyah elbisesi ve altındaki kadınsı teni dikkatinden kaçmaya çalışırken. Sylx onu korkutuyor gibi görünüyor.

Lucretia Pan'la ilgilenmiyor, dikkati Jarek'in üzerinde. "Yanında kimi getirdin?"

"İstekli bir erkek," diyor Jarek kuru bir sesle, cesedi taş zemine bırakırken. "Tadını çıkarın."

Ölü muhafızı inceliyor gibi görünüyor, parmağıyla kalçasına vuruyor. "İçinde fazla mücadele kalmamış, ama şikayet etmeyeceğini tahmin ediyorum."

Zorya yüzünü buruşturuyor.

"Bu kimin kanı, Romeria?" Gesine'nin kaşları lekeli ellerime bakarken çatıldı.

"Atticus'un." Olanları anlattım.

Jarek, "Kralın muhafızları olmadan geleceğini bildikleri için meyhaneyi gözetlediler," diyor. "Muhtemelen paralı askerler."

"Atticus Bexley'i görmek için sürekli oraya giderdi." Zander'ın gizlice kaçtığından çok daha sık. Birini avlıyor olsaydım, ben de öyle yapardım. "Şimdi anlıyorsun, değil mi?" Lucretia, devam etmeden önce gözle görülür bir şekilde sertleşen Pan'ın yanına yanaştı. "Herkes için Kraliçe'nin gücüyle neler yapabileceğini

ve efendilerimin kutsaması?"

"Tek bildiğim biz ayrılırken nefes alıyordu." Umarım onu bu şekilde tutmak için yeterince şey yapmışımdır.

"Ya Seamus?" Gesine'nin yüz ifadesi umutlu. "Onu bulabildiniz mi?"

"Evet ve söyleyecek çok şeyi vardı. Zander'a bir mektup göndermeliyim." Ve sonra da çok sayıda ölümlüyü ya asılmadan ya da patlak veren isyanda katledilmeden önce o şehirden nasıl çıkaracağımıza dair bir plana ihtiyacımız var.

Gesine kitap yığınına toplayarak yerden kalkıyor. "Lucretia, seninle beklemek bir zevkti." Ses tonundan samimi olup olmadığını

anlayamıyorum.

"Sonra görüşürüz." Jarek cesedi yerden kaldırırken Lucretia'nın sarı yılan gibi gözleri eğlenceyle parlıyor. "*Hepiniz.*"

Merdivenleri ikişer ikişer ilk çıkan Pan olur.

"Bununla ne demek istiyor?" Biz takip ederken Jarek endişeyle soruyor, arkasından bir kemirgeni inceleyen şahin gibi izleyen Sylx'e bir bakış atıyor.

"Burada gerçekten yalnız olduğumuzu hiç sanmıyorum diyelim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

ATTICUS

I Ellerimi vücudumda hissediyorum.

Birden fazla set -güçlü olanlar, kollarımı ve bacaklarımı acımadan kavrayanlar; nazik olanlar, tuniğimi çözüp soyanlar; soğuk olanlar, hassas tenimi sıyrıyor.

"Merth miydi?" Wendeline'in yumuşak tınısını tanıyorum.

Bir erkek sesinin -Kazimir'in- alçak uğultusu yanıt veriyor, ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Evet." Sanırım bunu yüksek sesle söyledim. O yanık, sadece tek bir şey olabilir.

Hatırlıyorum...

Altın para.

Bexley'in peşinde.

Şu parlak gümüş gözlü kadın. Dama.

Cereyan hakkında bir şeyler söyledi.

BÖLÜM ELLİ BİRİ

GRACEN

"Y Ekselanslarının başına ödül konmuş bir halde sokağa çıkmasına izin verdiniz!" Yüzbaşı Boaz kükrer. "İzin mi? Sence benden *izin* mi istedi?" Kazimir bağırarak karşılık verir. İki komutan burun buruna duruyor, yüzleri öfkeyle buruşmuş. Eğer kılıç çekecek olsalardı, savaşı hangisinin kazanacağını bilemem ama umarım bunu öğrenmeyiz.

Atticus'un odasındaki duvara yaslanıyorum, özenle yapılmış pervazlara ve yaldızlara karışmayı umuyorum.

Boaz Kazimir'e yaklaşıyor, duruşu tehditkâr. "Peki bu olay olduğunda neredeydin?"

"On adım ötede." Ama Kazimir sessizce ekliyor: "Onu orada bekleyeceklerini bilmeliydim."

Yüzbaşı Boaz başını sallar. Öfkesi uzuvlarından taşarak dışarıya doğru yayılıyor. "Onu iyileştirebilir misin?" diye soruyor, odağı Wendeline'a kayıyor. "Elimden geleni yapacağım." Elleri yaranın üzerinde gezinirken titriyor.

göğsünden. "Bu oktan nasıl kurtuldu, anlamıyorum. Bu büyücü her kimse, onun hayatını kurtardı."

"Kral yaralandığında bir büyücü ve bir lejyonerin orada olması alkışlanmayacak kadar büyük bir tesadüf. Ve o *kurtarılmış* görünmüyor Bana," diye homurdanıyor Boaz. "Unutma, hâlâ hayatta olmanın tek sebebi o." Çok da gizli olmayan bir tehdit.

Wendeline başını eğiyor, Boaz'ın gözleriyle karşılaşmıyor. Ondan korktuğunu herkes görebilir ve muhtemelen iyi bir nedeni vardır. "Bu benim zamanımı alacak."

"Doğuda ordusuyla buluşmak için yola çıkacağı şafağa kadar vakti var. O zamana kadar avlamam gereken bir lejyoner ve bir büyücü var." Boaz kapıya doğru ilerliyor. Beni son anda fark etti.

Kazimir'in tek söylediği "Kol".

Boaz elimi kabaca tutuyor, donuk izi kontrol ediyor ve sonra beni serbest bırakıp emir yağdırarak fırlıyor. "Prenses Annika'ya ekstra koruma gönderin. Taht için sırada o var. Onun da peşine düşebilirler." Diğer Muhafızlar arkasından süzüldü ve üçümüzü kralın etrafında bıraktı.

Wendeline onun yanındaki yatağa yerleşir, elleri göğsündeki yaranın üzerinde gezinir; yaranın üzeri kapatılmıştır ama yara görünür haldedir. Derisi kanla kaplanmış. Çok solgun görünüyor.

Kalbimi bir sızı kaplıyor. "Ne oldu?"

"Doğulu lordlar kralı öldürmeleri için paralı askerler tuttular. Keçi Tepesi'ne gelmesini bekliyorlardı. Dışarı adımını attığı anda onu vurdular." Kazimir iç çeker. "Gördüğüm bir lejyoner ve onunla birlikte seyahat eden bir kadınla yüzleşmekle meşguldüm. Daha dikkatli olmalıydım."

"Onun bir büyücü olduğunu mu söylemiştin?"

"Görünüşe göre. Elf olduğundan emindim ama sonra gözleri parlamaya başladı." Kazimir başını sallıyor. "Atticus düştüğünde onu iyileştirmek için atladı, en azından muhafızlar gelmeden ve onlar kaçmadan önce kısa bir süreliğine."

Prenses Romeria bir büyücü değil ama. O bir elf. Ama elleri kan içindeydi. "Neye benziyorlardı? Bu lejyoner ve Kadın mı?"

"Jarek, Jarek'tir. Büyük, öfkeli bir piç. Ölümcül ve hata yapması imkansız. Kadının siyah saçları vardı. Yine de o yüzü daha önce hiç görmemiştim. Olsaydı hatırlardım." Gözleri kısıldı. "Neden? Bir şey mi?"

Başımı sallıyorum, belki de fazla güçlü bir şekilde. "Ama tetikte olacağım." Dikkatimi Atticus'a veriyorum ve onun için duyduğum endişenin Kazimir'in nabzımda okuyabileceği başka şeylere de bulaşmasına izin veriyorum. "Peki ya paralı askerler? Tekrar deneyecekler mi?"

"Bu zor olacak. İkisini de ben öldürdüm." Kazimir arkadaşına bakıyor ve çenesi geriliyor. "Üstesinden gelecektir."

Buna inanıyor mu yoksa duymak istediklerini kendine mi söylüyor anlayamıyorum. "Evet. Yapacak." Konuşmalı. *Ben* de Wendeline ile konuşmalıyım. Romeria'nın mesajı hafızamda yanıyor, iletilmeyi bekliyor.

"Uyanır uyanmaz sana ihtiyacı olacak."

Damarım, Kazimir demek istiyor. "Suri'yi beslemek için dışarı çıkmam gerekecek ama-"

"Corrin onu yukarı getirecek."

Başımı sallıyorum. Sanırım ağlamaları Atticus'u her halükarda rahatsız etmeyecek.

Kaşlarını çatıyor, öne doğru eğiliyor. "Elbisenin üzerindeki de ne? Bu ... kusmuk mu?"

Beyaz süt lekelerine bakıyorum. "Temel olarak evet."

Bakışları eteğimdeki koyu lekeye kayıyor. "Peki ya bu?"

"İdrar, bebek bezinden sızmış."

Beni eleştirel bir gözle değerlendirmek için geri adım atıyor ve saçıma uzanıyor. Geri çektiğinde parmaklarının arasında saman vardı. "Tanrı aşkına, bütün gün ne yaptın sen?"

"Üç yüz yetmiş dört korkmuş ölümlü çocuğu teselli etmek." "Övgüye değer.

Gerçekten. Ama lütfen bana bir iyilik yap ve kraliçenin yıkanmak için. Ve üstünü değiştir."

Ağzım açık kaldı. *Kraliçenin* odası mı? "Bunu yapamam!"

"Oh, ama *yapmalısın. Lütfen.* Onun için." Yüzünü buruşturuyor. "Ve benim için."

"Kraliçenin odasında ölümlü bir fırıncı. Bu günü kendin için işaretle. Bunu yapacağımı biliyorum." Corrin banyo odasına girdiğinde koluna beyaz bir elbise ve bornoz dolanmıştı.

Lüks bir mermer odanın ortasında yer alan ve bana *değil* kraliçelere layık olan büyük küvete giriyorum, zihnim endişeyle doluyken bile yorgun bedenim dinlenmek için yalvarıyor. "Uyuyor mu?" Banyo hazırlanırken Suri'yi besledim. Umarım bu onu şafağa kadar idare eder.

"Bir cehennem atı kadar sağlam, yeraltında."

"Çocuğumu bir Nulling canavarıyla mı kıyaslıyorsunuz?"

"Tatlı bebeğin mi? *Asla.* Ancak senin şu oğlun..." Homurdanıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sanırım son saman ve kusmuğu buldum. Sakıncası yoksa havluyu uzatır mısın?"

Corrin onu alıyor, ama dışarı çıkarken bana vermek yerine beni kurulamaya başlıyor.

Gülmemi sağladı. "Bunu kendim yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum ama bu odada birine yardım etmeyeli çok uzun zaman oldu. Prenses Romeria herhangi bir yardımı hiç umursamadı. Yine de,

O hiçbir zaman tipik bir elf kraliyet ailesi üyesi olmadı, değil mi?" diye ekliyor, daha çok kendi kendine.

Corrin sürgündeki kral ve Prenses Romeria hakkında konuşmuyor olabilir ama onlara sadık olduğunu hissediyorum. Prenses Romeria hakkında ne biliyor olabilir?

Sırlar mı?

Belli ki prensesin birkaç tane var. Her nasılsa, kilit altındaki bir şehre yeni bir yüz ve lekelenmişlerin izini taşıyan sikkelerle girmiş. Kazimir'in büyücü ve lejyoneri tarif ettiği kadarıyla, ahıra geldiğinde Romeria'nın yanında beliren savaşçı tek ve aynı kişi olmalı ve elleri kan içindeydi. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok Boaz'ın tesadüfler konusunda haklı, niyetler konusunda ise haksız olduğuna inanıyorum.

Hepsi çok tesadüfi.

Bu da Prenses Romeria'nın Atticus'un hayatını kurtardığı anlamına geliyor, her ne kadar pek çok kişi onun lütfunu hak etmediğini iddia etse de. Atticus bunu bilse nasıl hissederdi? Onun hakkındaki düşüncelerini değiştirir miydi?

"Rahibenin işi bitti mi?"

"Kontrol etmek için oraya gitmedim. Yine de bu gece çok uzun süre devam edecek enerjiye sahip olacağını sanmıyorum. Gece gündüz tüm bu ölümlüleri işaretleyerek onu çok yordular. Umarım içinde krala yetecek kadar vardır. Al, bu sana tam olur." Elbiseyi kaldırıyor.

"Bu çok güzel." Parmak uçlarımla kumaşını test ediyorum. İpekten yapılmış, geniş yakalı ve beli narin bir dantelle kaplanmış. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

"Prenses Romeria'nındı."

Elimi yanmış gibi geri çekiyorum. "Oh, yapamadım-"

"Aldırmayacaktır, inan bana." Başımın üstünden geçiriyor. "Ölümlüler için daha cömert bir kalp daha önce görmedim."

Kollarımı deliklerden geçiriyorum. Malzeme yere yuvarlanıyor. "Bir göz atın." Corrin tuvalet aynasını işaret ediyor.

Yansımayı aydınlatmak için sadece mum ışığında bile, dönüştüğümü hissediyorum. Zarif, ipek incelikte kıvrımlarıma yapışıyor. "Umarım Kazimir de onaylar."

"Benimle oyun oynama. Onayını almak istediğin tek bir ölümsüz var ve onu da mutlaka alacaksın. Daha fazla uyarmakla uğraşmayacağım çünkü beni dinlemeyeceksin." Kirlenmiş elbisemi mermer zeminden toplamadan önce bana bilmiş bir bakış attı.

Ama aklım hâlâ prensesle, onun neden burada olduğuyla ilgili.
"Cirilea'da bir büyücü olduğunu ve Majesteleri düştüğünde onun da orada olduğunu söylüyorlar."

Corrin'in elleri durdu. "Onu tanımadılar mı?"

"Hayır. Kazimir onu daha önce hiç görmediğini söyledi. Bir lejyonerle birlikteymiş ve kralın muhafızları gelmeden önce Atticus'u iyileştirmeye çalışmış ve onlar da kaçmışlar."

"Sanırım onu yakında bulacaklar." Kirlenmiş elbisemi inceliyor.
"Kaptanın seni buraya göndermesi hiç de şaşırtıcı değil."

Corrin'in konuyu kasıtlı olarak geçiştirdiğini hissediyorum ama zorlamıyorum. İkimizin de sırları var ve belki de en iyisi bu şekilde kalmaları.

"Çamaşırcı lekeleri çıkarabilir." Cebini karıştırıp bebek patiklerini çıkarıyor. "Bunlar ne?"

"Oh! Sadece birisi onları sevebileceğimi düşündü." Uygun bir yalan bulmaya çalışıyorum. "Dagny'nin kızlarından biri."

"Çok nazikler. Geceleri Suri'nin ayaklarını sıcak tutacaklar." Elini diğer cebine sokuyor.

Altın parayı çıkarıp ışığa tuttuğunda nefesim kesiliyor.
Bunu unutmuştum.

Gözlerini bana diyor ama tek kelime etmiyor, banyo odasının kapısına doğru yürüyor, bir yandan hızlı bir tarama yaparken bir yandan da kirli elbiseyi dışarı fırlatıyor. Görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde kapıyı tekrar kapatıyor ve geri dönüyor, sikkeyi aramızda tutuyor, çift hilal bana bakıyor. "Kim

Bunu sana ben verdim ve bana yalan söylemeye cüret etme Gracen. Eğer söylersen seni ve çocuklarını koruyamam."

Artan endişemi yutuyorum. "Prens Romeria'dan. Görünüşe göre artık *Kraliçe Romeria*. Bir krallığın."

Corrin'in kaşları alnının yarısına kadar tırmanır. "*Burada* mıydı? Kalenin içinde mi?"

"Ahırların orada, Mika'yı aramaya gittiğimde. Oydu ama kendini gizlemek için bir maske takmıştı. Kapalıyken gümüş, takılıyken yeni bir yüz. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu."

"Kaderin bir simgesi, kesinlikle." Corrin'in elleri düşünceleriyle birlikte sıkıştı. "Peki ya sürgündeki kral? Onu gördün mü?"

"Hayır. Sadece o, savaşçı ve Pan adında genç bir ölümlü. Çok dost canlısı. Freywich'teki eski bir arkadaşımın bana para ve patikleri veren oydu."

"Bir krallık dedin. Nerede?"

"Dağların tepesinde, yarığın yakınında. Pan oraya Ulysede derdi."

"Buraya kadar gelmişler mi?" Dudaklarını şüpheyile büzüyor.

"Bilmiyorum. Konuşmak için çok az zamanımız vardı. Kralın muhafızlarından kaçıyorlardı. Elleri kan içindeydi." Sesimi daha da alçaltıyorum. "Sanırım Atticus'u kurtaran oydu Corrin."

Corrin alt dudağını ısırır. "Evet."

Biliyordum. "Şimdi doğruyu söyleme sırası sende. Bu konuda ne biliyorsun?"

"İstedğimden çok daha fazla." İç çekiyor. "İkisi de aynı şey." Ağzım açık kaldı. "Yani Majesteleri bir büyücü mü?"

"Evet, güçlü biri ama buradaki hiç kimse bunu bilmiyor. Wendeline dışında kimse ve o da bu sırrı saklamak için büyük acılar çekti."

Wendeline. "Majesteleri bana rahibeye iletmem gereken bir mesaj verdi."

"Ne hakkında?"

Ona yanlış anladığımızı ve kapının zaten açık olduğunu ama kehanetin gerçek olduğunu söyle.

Bocalıyorum. "En iyisi bunu tekrarlamayayım. Senin de bu suça ortak olmanı istemiyorum."

Corrin'in yüzü gerilir. "*Çok* dikkatli ol Gracen. Kral onunla komplo kurduğundan şüphelenirse-"

"Ben değilim! Gerçekten! Ve mesajı öyle değildi. Kehanet hakkındaydı."

"Krala ve kesinlikle Boaz'a hiçbir şey gibi görünmeyecek." Başını sallar, altın parayı cebine sokar. "Bunu kral için saklayacağım. Şimdi. Onunla yakalanmanı istemiyorum."

"Ama Majestelerinin krala zarar vermek istemediği çok açık." "Öyle mi?"

"Onu kurtardı! Başka neden böyle bir şey yapsın ki? Belki Atticus onun Romeria olduğunu bilseydi-"

Kapı çalınıyor ve ikimiz de sığıyoruz.

"Kıpırdanıyor," diyor Kazimir kapının diğer tarafından. "Birazdan sana ihtiyacı olacak."

"Sadece giyiniyorum!" Sesleniyorum, sesim gergin.

Corrin aceleyle aynı ipeksi malzemeden yapılmış bornozu getirmeye koşar. "Beni dinle." Bornozu omuzlarımdan üzerinden geçirirken sözleri zor duyuluyor. "Bizler ölümlüyüz. Hayatta kalıyoruz çünkü bir şeylere karışmıyoruz."

kralların ve kraliçelerin işleri ve güç savaşları. Ayrıca, sakın Onun motivasyonlarını bildiğinizi varsayalım. Belki de Zander'in tahtını geri aldığını görebilmek için Atticus'u canlı istiyordur. Ya da belki Zander öldürücü darbeyi vurmak istiyordur."

Bu senaryoları hiç düşünmemiştim. Ama böyle bir hesapla plan yapar mıydı? "Bana ölümlü çocukları onun için güvende tutmamı söyledi. Onlar için geri dönecekmiş gibi geliyordu."

"Gördün mü? Kim bilir ne planlıyor, ama tahtı geri almakla ilgili olduğunu düşünüyorum. O her zaman kurnaz biriydi. Her iki versiyonu da." Corrin başını sallar. "Ama Gracen, kendi iyiliğin için değilse bile çocuklarının iyiliği için taraf seçme ve bu işe bulaşma. Krala ihtiyacı olanı ver, daha fazlasını değil."

Başımı sallıyorum, içimde dönüp duran suçluluk ve korkuyu yutuyorum, artık onun hainlik olarak değerlendirebileceği sırlara sahip olduğumu biliyorum.

Ama asla ona zarar verecek bir şey yapmam. Bunu biliyor olmalı.

Corrin kapıyı iterek açtı ve çenesini kaldırdı. "Ne zamandan beri kaptanlar banyo odasının kapısının önünde geziniyor? Bu size yakışmıyor mu?" diye küstah bir tavırla soruyor. Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum. Bazen keşke bende de olsa diyorum.

Kazimir terasa doğru ilerlemeye başladı bile. "Gel. Bu yol daha hızlı."

"Bebeği de yanımda götüreceğim. Bu gece tekrar kıpırdayacağından şüpheliyim."

Corrin, Suri'nin sepetinde mışıl mışıl uyuduğu, ocakta ateşin çıtırdadığı kanepeye doğru ilerler.

Bir gün kızım Islor Kraliçesi'nin odasında uyuduğunu söylediğimde bana inanacak mı diye düşünecek kadar uzun süre duraksıyorum. "Teşekkür ederim." Kazimir'i takip etmeden önce Corrin'in sabit bakışlarında son bir uyarı daha okuyorum.

Kraliçe ve kralın teraslarını birbirine bağlayan dar bir geçitte ilerlerken soğuk hava tenimi ısıtıyor.

Kazimir kıyafetime bir bakış atıyor ve ben de bu ilgi karşısında büzülmemek için elimden geleni yapıyorum. Erkekler tarafından daha önce de süzül müştüm ama bu değerlendirme farklı hissettiriyor. Takdir edici. "Şimdi onaylıyor musun?"

"İdrar ve kusmuk yokluğundan mı? Evet." Kıkırdıyor. "Yine de yanağındaki sürekli un izini özlediğimi düşünüyorum."

"Mutfağa gidip bunu sizin için düzeltebiliriz."

"Ve benim için giyindiğine inanarak kendimi kandırayım mı?" Kapıyı açmadan önce göz kırptırıyor. Ruh hali öncekinden çok daha hafif. Keyfi

yerinde.

sadece kralı için değil, arkadaşı için de rahatlamıştı. "Önden buyurun."

Atticus'un yatak odasına girdiğimde bir muhafız baygın haldeki Wendeline'ı kollarının arasına almış, bacakları çaresizce sallanıyordu.

Panik içimde alevleniyor. "O iyi mi?"

"Wendeline görüldüğünden çok daha dayanıklı," diye mırıldanıyor Atticus, daha önce gördüğüm ama hiç konuşmadığım bir hizmetçi kanlı göğsüne bir bezle bastırırken.

Bir diğeri ikinci bir leğen taze su taşıyor. "Sabaha iyi olacak."

Romeria'nın mesajı o zamana kadar beklemek zorunda.

Atticus'u yeniden kendinde görmekten duyduğum sevinç diğer tüm düşünceleri bir kenara itiyor. Hâlâ hastalık derecesinde solgun, dudakları maviye çalan bir renkte. Ama gözleri üzerimde gezinip ipek elbisemi ve bornozumu görünce midem bulanıyor.

"Bizi yalnız bırak," diye usulca emrediyor.

Hizmetçiler hemen harekete geçiyor, kirli su dolu leğeni toplayıp dışarı fırlıyorlar. Sanki emri bekliyorlarmış ve yeterince hızlı uzaklaşamıyorlarmış gibi. İçlerinden biri ondan nasıl bu kadar korkabilir, aklım almıyor.

Yine de bir zamanlar sen de ondan korkmuştun, kendime hatırlatıyorum. Ya da en azından ben onun muazzam gücünden korkuyordum.

"Dur, ben devam edeyim." Yatağı onun tarafına doğru yuvarladım ve Kenardan, yığından temiz bir bez toplayıp geride kalan leğene daldırıyor. Su hâlâ ılık. Gövdesinin üzerinde gezdiriyorum, her vuruşta gergin kasları ve altın rengi teni ortaya çıkarıyorum. "Çok kanamışsın."

"Ben de öyle duydum." Yüzümü inceliyor. "Senin bu halini seviyorum."

Kızardım. "Kraliçenin dolabından bir şey ödünç aldım. *Bazılarına* göre görünüşüm uygun değildi." Kazimir'e işaret eden bir bakış attım.

"Hayır, hiç tereddüt etmeden içeri girmeni kastetmiştim. Sanki benim üzerimde hakkın varmış gibi."

Elim göğsünün üzerinde durdu. Çok mu yüzsüzdüm? Çok mu küstahtım? "Hayır. Ciddiyim, Gracen. Kendini sorgulama." Gözlerini kapatıyor

ve iç çeker. "Ve yukarıdaki tüm kaderler aşkına, *lütfen* durmayın."

Sinirlerimi yutarak bezi karnından aşağı doğru sürüklüyorum ve daha birkaç gün önce bana gösterdiği kesik çıkıntılara hayret ediyorum.

"Bana saldıran adamlar mı?" diye soruyor.

"İkisi de öldü," diye onaylıyor Kazimir. "Jadelight'ta bekliyorlardı. Rhodes teyit etmek için burada değil ama Danthrin'le buluşan paralı askerler olduklarına bahse girerim. Her ikisinin de üzerinde yüklü miktarda para vardı."

"Stoll ve destekçileri tarafından finanse edildiğine şüphe yok. Muhtemelen beni öldürebileceklerini ve doğu lordlarının serbest kalacağını düşündüler. Onları çoktan idam etmeliydim." Dikkatli müdahalelerimin altında göğsü kabarıyor. "Geriye dönüp baktığımda oraya gitmemin oldukça aptalca olduğunu düşünüyorum."

"Boaz kesinlikle öyle düşünüyor."

Atticus inliyor. "Bu gece buraya girmesine izin verme. Onun azarlamalarıyla başa çıkamam."

Kazimir kıkırdar. "Merak etme. Ben zaten azarımı işittim. Sanırım şu gizemli büyücüyü ve lejyoneri aramakla o kadar meşgul ki daha fazla azar işitmek istemiyor."

Atticus'un gülümsemesi sıkıntılı bir bakışla kaybolur. Ne hatırlıyor? Gizemli şifacısı hakkında ne düşünüyor?

Kirli bezi sıkıyorum. Pembe lekeli. "Biliyor musun, bütün bu kanı yıkamak için banyo yapmak daha kolay olurdu."

"Keşke ayağa kalkabilsem." Atticus kolunu kaldırır ve sonra sanki ne demek istediğini kanıtlamak istercesine kolunu yatağa bırakır. "Aldığım son merth okundan sonra kendimi bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Bu seferki farklı."

Eskisinin yanındaki yeni gümüş yara izine bakılırsa daha ölümcül.

"Sabaha kalkmış ve hazır olursun." Kazimir "Neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun" dercesine kaşlarını çatıyor ve hızla kapıya doğru ilerliyor. "Ekselansları."

Birkaç saat içinde savaşa hazır bir kral hayal olabilir. Atticus'un bilincini kaybetmesine saniyeler kalmış gibi görünüyor.

Ben sessizce çalışırken ateş çıtırdıyor ve sessiz odada su şırıldıyor. Atticus'un düşünceleri başka yerde gibi görünüyor.

Bu gece neredeyse onu
kaybediyordum. Islor
neredeyse kralını
kaybediyordu.

Eğer başına ödül koyduğu ve infaz emri çıkardığı prenses Romeria olmasaydı.

Corrin'in uyarısı vicdanımı sızlatsa da cesaretimi toplayıp soruyorum: "Bu büyücünün seni tavernanın dışında iyileştirdiğini duydum. Hayatını kurtarmış gibi görünüyor."

İç geçirmeden önce bir an geçti. "Evet, ben de aynısını duydum. Bitirmek üzere misin?"

Bu konuda konuşmak istemiyor.

"Sanırım bu son kandı." Kirli havluyu hizmetkârların daha sonra toplaması

için bir kenara attım.

"Güzel. Bunu kirletmek istemem." Bakışları kıyafetimin üzerinde geziniyor.

Benim olmadığı için ben de yapmazdım. Atticus hâlâ yarı giyinik ve pantolonunu çekişme olmadan tek başıma çıkarabileceğimi sanmıyorum. Temiz olamazlar.

Ne yapmam gerektiğini bilerek bornozu çıkarıp yatağın alt direğindeki kancaya asarken vücuduma bir anda sıcaklık doluyor.

"Bu gece odama gelmeni emrettiğimde aklımdaki bu değildi." Beni yatağın diğer tarafına doğru izliyor.

"Hayır, sanırım değil." Ellerim titreyerek önce elbisenin bir askısını, sonra da diğerini çıkarıyorum ve elbisenin yere düşmesine izin veriyorum.

"Fates." Çıplak kıvrımlarıma bakıyor. "Merth okunu unut. Sanırım beni öldürecek olan şey senin bu şekilde yanımda olman ve bundan zevk alamamak."

Yatağa girerken yanaklarım kızarıyor, onun yanına uzanana kadar kıvranıyorum. "Gel. İyileşmen gerek."

Bir iniltiyle beni yuvarlıyor, dudakları dudaklarımı bulduğunda teni sıcaktan kavruluyor. Öpücük yumuşak ve her zamanki yoğunluğundan yoksun ama yine de hoşuma gidiyor.

"Burada olduğun için teşekkür ederim. İstekli olduğun için." Alnı benimkine değiyor. "Her zaman kollarımdan kırılganlığımı saklamaya özen gösterdim, ama seninleyken hiçbir şeyi saklamak istemiyorum."

"Buna gerek yok." Ölümcül yaralanma dışında, onun bu yönünü görmekten en az kral versiyonu kadar keyif alıyorum.

"Söz veriyorum, daha sonra, gücüm yettiğinde, senden sadece almayacağım. Sana her şeyi vereceğim."

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyorum ama dudaklarının verdiği hisse benzeyen bir şeyse, bundan zevk alacağımdan eminim. Başımı geriye doğru eğip boynumu ona gösteriyorum. O şiddetli acının korkusu gitmiş, yerini baş döndürücü bir beklenti almıştı. Beni incitmeyeceğine güveniyorum.

Ağzı hassas tenimi buluyor. Birkaç dakika sonra keskin bir iğne hissediyorum ama acısı neredeyse anında kayboluyor. Vücudumun yatağa gömülmesine izin veriyorum.

Atticus'a umutsuzca ihtiyacı olan şeyi ver.

Uyandığımda hala karanlıktı.

Suri.

Yatakta fırladım ve bacaklarımı kenara doğru salladım. Sonra onu çoktan beslediğimi ve Atticus'un odasında onunla birlikte olduğumu hatırlıyorum.

Serin hava çıplak tenimde geziniyor. Terasın kapıları açılıyor ve Atticus ay ışığının altında dışarıda duruyor. Pantolonunu ve çizmelerini çıkarmak için ayağa kalkmış olmalı çünkü topraklarına bakarken üzerinde hiçbir şey yok.

Bornozumu alıp dışarıda ona katılmadan önce bir süre onun güzel ve güçlü formunun gölgeli görüntüsünü hayranlıkla izliyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Sertçe nefes alıyor. "Beni korkuttun."

"Öyle demek istemedim." Bunun onun türü için mümkün olduğunu sanmıyordum ama derin düşüncelere dalmış olmalı. Titreme dürtüsüyle savaşıp dışarı çıkarken bornozuma sarılıyorum. Taş ayaklarıma soğuk geliyor. "Seni ayakta gördüğüme sevindim."

"Senin sayende."

"Sanırım çoğunlukla Wendeline sayesinde." *Ve Romeria.*

"Verdiğin şeyi önemsizleştirme." Bana uzandı.

Kolunun altına giriyorum ve beni kaslı vücudu ile teras taş duvarının arasına sıkıştırıyor.

"Daha sıcak mı?"

"Evet. Teşekkür ederim. Üşümüyor *musun?*"

"Hayır. Ama ateşinin bir kısmını memnuniyetle alırım." Yaklaşıyor.

Sırtımın küçük kısmına değen sert boyunu hissettiğimde nefesim kesiliyor, ama beni sadece kollarının arasında kozalıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum." Duraksıyor. "Ölümlü yıllarının ötesinde yüzyıllar boyunca yaşama şansın olsaydı, bunu ister miydin Gracen?"

"I ..." Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Bunu hiç düşünmedim." "Hiç mi? Gerçekten mi?"

"Hayır. Buna izniniz yok."

"Ama ya izin verilseydi?"

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Bu bir test mi?" Neden böyle bir şey sorsun ki?

"Burada yanlış bir cevap yok. Merak ediyorum. Sizin cevabınız ne olurdu?"

"Sanırım..." Mika'nın kocaman mavi gözlerini ve Lilou'nun melek yanaklarını düşünüyorum. "Ben çocuklarım için yaşıyorum. Böyle bir seçim yapmayı hayal bile edemiyorum. Onlar öldükten yüzyıllar sonra bile beni burada tutacak bir seçim." Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, bu benim yapmak isteyeceğim bir şey gibi görünmüyor."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Yaptın mı? Nasıl?" Tekrar başımı kaldırıyorum, bu sefer hüzünlü bir gülümseme görüyorum.

"Çünkü seni sandığından daha iyi tanıyorum." Kollarını etrafımda sıkıyor.

Aşıklar arasındaki bir kucaklaşma gibi. En azından ben öyle hayal etmiştim. Daha önce hiç yaşamamıştım. Dere ve bekçi ilişkisinin özel olabileceğini söylerken bunu mu kastediyorlar? Samimi?

Eğer öyleyse... Umarım Atticus benden bıkana kadar yıllar geçer. Ama benden *bıkacak*. Kırışıp ağaracağım, vücudum yumuşayacak ve ihtiyaçlarını karşılamak için daha genç bir kol isteyecek. Ve ben bir kez daha sadece fırıncı olacağım.

Eğer Atticus Sabrina'ya karşı böyleyse, Sabrina'nın neden bu kadar üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Belki de çok fazla bağlanmamaları için onları hızlıca geçmesi daha iyidir.

"Endişeni hissediyorum." Sesi çakıllı, kulağıma yakın. "Ne oldu?"

Kral benim güvensizliğimi duymak istemiyor. "Doğudaki bu savaşı yönetecek güce sahip olduğunuzu düşünüyor musunuz?" Onun yerine ben sordum.

"Başka seçeneğim yok ama evet, ihtiyacım olan tüm güce sahip olacağım. Neden? Benim için mi endişeleniyorsun?"

"Evet." Omzumun üzerinden yakışıklı profiline bir bakış attım. gökyüzüne bakıyor, ama henüz şafaktan bir iz yok. Yine de çok uzakta olamaz. Sinsi bir sırıtış dudaklarını kıvrıyor. "Yeteneklerimi gerçekten takdir ettiğinizi sanmıyorum.

Yine de seni suçlayamam sanırım. Onları ilk elden hiç görmedin."

Kalçaları sırtıma daha sert bastırıyor ve üzerime başka bir sıcaklık dalgası hücum ediyor.

Atticus'un bana dokunmasını istiyorum. Bu keskin bir duygu, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde onun için acı çekerken, içimin derinliklerinde bir kabul. Dürtüyle, ona karşı geriye doğru sallanıyorum.

Titremesi yanağımda kayıyor. "Aşağıda bir düzine muhafız olduğunu biliyor muydun? Onları şimdi göremezsin. Ama iki gece sonra bütün bu bahçe parlak Hudem ayıyla yıkanacak. Burada durup her birini seçebileceksin."

Eli bornozumun kıvrımları arasından kayarken nefesimi içime çekiyorum. İki gece sonra burada olmayacağız. Atticus savaşta olacak ve ben de o dönene kadar aşağıda bir sürü ölümlü çocuğa bakıyor, durmadan endişeleniyor olacağım.

"Sen ortaya çıkmadan önce, sana hiçbir şey geri vermeden senden iki kez aldığımı düşünüyordum. Bu artık sona eriyor," diye fısıldıyor, ağzı kulağımın arkasındaki hassas deriyi buluyor.

Parmakları iç uyluğumun üzerinde gezinip merkezime ulaşana kadar yukarı doğru kayarken dilinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Bir parmağını içeri sokmadan önce beni birkaç kez ustaca okşuyor. Bir inilti serbest kalıyor, vücudum kayganlaşıyor ve beni karşılıyor.

Rahibeye iyileştirme yeteneği için teşekkür etmeliyim.

Duruşumu ona daha iyi erişim sağlayacak şekilde ayarladığımda bacaklarım titriyor.

Ön kolundaki kasların tadını çıkaran parmaklar. Daha önce üzerime zorla getirilen erkeklerden hiçbiri böylesine samimi bir dokunuşla rahatsız etmemiştir. Bunu yapabileceklerinden şüpheliydim ama benim ihtiyaçlarımın hiçbir önemi yoktu.

Atticus'la birlikte yavaşça çalışıyor, başparmağının darbeleriyle hassas bedenimde daireler çiziyor.

"Arkanı dön," diye fısıldıyor, ağzını kulağıma dayamış.

Emredileni yapıyorum, yüzümü ona döndüğümde bornozumun açık kalmasına izin veriyorum.

Sanki bir saniye daha bekleyemezmiş gibi ağzı ağzıma çarpıyor, eli hızını hiç kaybetmese bile, içimin derinliklerini okşuyor, patlamak için yalvaran bir gerilim yaratıyor. Vücudunu amaçsızca yokluyorum, vahşi arzu engellerimi pençelerken parmak uçlarımın altındaki sert kasların her santimini özömsüyorum.

Sonunda, avucumu aramızda, leğen kemiğinin kesik V'si üzerinde kaydırmak için yeterli cesareti topluyorum. Elimini sert uzunluğunun etrafına sarıyorum, büyüklüğüne hayret ediyorum, kadifemsi yumuşak cilt avucuma karşı sıcak.

Onu sıkıca kavrayıp bana öğretildiği gibi kökten uca doğru okşadığımda inliyor. Bir kez olsun bunu gerçekten yapmak istiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almak istiyorum. Islor'un kralının dokunuşum altında parçalanışını izlemek *istiyorum*.

"Bunu yapmayı bırakmanı istiyorum ki *bunu* bitirebileyim." Eli beni acımasızca okşarken dili ağzımın içine giriyor, temposu artıyor.

Duruyorum ama bırakmıyorum, onun yerine içimde hayal ediyorum. Karnımın altından bir sıcaklık akıyor.

"İşte orada," diye fısıldıyor Atticus ve bunu nasıl hissettiğini bilmiyorum ama birkaç dakika sonra içimi bir coşku dalgası kaplıyor. Alt dudağımı ısıtıyorum.

Bacaklarım titreyene kadar dalga üstüne dalga gönderirken çığlıklarımın dışarı

ıkmasını engelliyor.

Atticus beni havaya kaldırıp bacaklarımı kalçalarına doluyor. Bizi odasına götürüp kapıyı kapatırken ucu kaygan girişime sürtünüyor -içim acıyarak beklediğim bir alay-. Dışarıdaki soğuğu artık pek fark etmiyordum ama içerideki fark çok açıktı. Çıplak tenim hemen kızarıyor.

"Senin gibi bir ölümlüyle hiç karşılaşmadım." Beni yatağa yatırıyor, bacaklarım açılmış ve bekliyor, ipek bornozum altıma serilmiş. "Daha önce hiç

Senin gibi *biri*. Yaşadığınız onca şeye rağmen çok nazik, kibar ve sabırlısiniz."

"Benim gibi çok kişi var."

"Hayır." Başını sallıyor. "Senin bir tarzın var. Hayran olduğum sessiz bir cesaret." Önümdeki yatağa diz çöküyor, avuç içleri ayak bileklerimden başlıyor, baldırlarımı, dizlerimi, kalçalarımı yumuşatıyor. Arkalarından kavrayarak bedenimi, arasına kendisini sığdırabileceği yere kadar sürüklüyor. Onun ellerimi toplayıp başımın üstünde tutuyor.

"Günlerdir bunu düşünüyordum." Ağızlarımız yavaş, kışkırtıcı bir öpücükle ortada buluşuyor, o içimde sallanırken çığlıklarımı bastırıyor, onun

Parmakları benimkilerin etrafında geriliyor. Vücudum onu kabul ediyor - isteyerek, hevesle- o gittikçe daha derine batarken, ben onun tamamını içime alana kadar.

Dudakları ağızımdan ayrılıp boynuma doğru kayıyor ve diliyle bir çizgi çiziyor. "İşte böyle hissettirmesi gerekiyordu," diye fısıldıyor. Kalçaları ustalıkla hareket ediyor, sert uzunluğu her itişte beni tamamen dolduruyor ve yine de bana diğerlerinin sahip olduğu acıya neden olmuyor.

"Atticus." Birleştiğimiz yerde kendimi onun hissinde kaybederken adı dudaklarımdan kayıp gidiyor, tüm düşünceler zihnimden kaçıyor.

"Tekrar söyle."

"Atticus," diye yankıladım.

Bu onu daha hızlı, daha sert gitmeye teşvik ediyor gibi görünüyor, vücutlarımız her itişte buluşurken dudakları benimkilere karşı öfkeli bir arapsaçı, bacaklarım onun için inanılmaz derecede ıslandığımı hissettiğimde kendi istekleriyle kalçalarının etrafında kıvrılıyor.

Terasta çizdiğinden on kat daha güçlü bir başka coşku seli vurduğunda sırtım kavisleniyor, içimde çarpan dalgalar halinde dalgalanıyor, çığlıklarım gerçek ve çığ.

Boğuk bir lanetle yavaşlıyor, omuzları geriliyor, elleri sıkılaşıyor. Sert uzunluğunun nabzını hissediyorum ve bedenim onun tohumunu karşılıyor.

Yere öküyor, beni ezmek için ağırlığının bir kısmını dirsekleriyle destekliyor. Sıcak nefesi boynumda geziniyor. Damarıma ihtiyacı olduğu kesin. Ona vereceğim.

Her şeyi ona vereceğim.

"İmkânsız," diye fısıldıyorum sessiz karanlığa, yatağın tentesine bakarken.

Atticus'un ağır pantolonu kulağımı dolduruyor. "Ne oldu?"

"Başka biriyle asla böyle hissedemezdim. Sadece seninle."

"Sanırım haklısın." Ellerimi bırakıp yüzümü öpmek için kendine doğru çekti.

BÖLÜM ELLİ İKİ

ATTICUS

"Oh, kral olmak için." Kazimir'in miğferi kolunun altında, hayran bakışları Gracen'in üzerinde. "Her biri bir öncekinden daha güzel."

Yatağında mışıl mışıl uyuyor, evcilleşmemiş bukleleri yastığının üzerine yayılmış, çarşafı büyüleyici vücudunu örtmek için stratejik olarak konumlandırılmış.

"Uyanıp da seni ahlaksız bir ruh gibi tepesinde dolanırken bulmadan önce git buradan." Onu yaşam alanının kapısına doğru ittim ve peşinden dışarı çıktım.

Kıkırdıyor. "Ama ben ahlaksız bir ruhum."

Onu rahatsız etmemek için kapıyı çekip kapatıyorum. "Biliyorum ama buna ihtiyacı yok."

"Savaşa gitmeden önce vedalaşmayı düşünmüyor musun?" "Tabii ki planlıyorum."

"Zamanın tükeniyor dostum. Artık gitmeliyiz. Atlar hazır."

"Yakında." Pencereden dışarı, şafak ışığına bakıyorum. "İyileşmedin mi?"

"Yeterince iyiyim." Bir elimi göğüs zırhıma bastırıyorum. Ağrı hâlâ orada, zırhın altında korunuyor ama Gracen'in hazır damarı sayesinde hafifliyor ve iyileşiyor.

Nadiren yatağında bir kolla uyanırım ve bunu asla isteyerek yapmam. Ama bu sabah Gracen bana izin verdiğinde ve esnek vücudunu bir kez daha altımda hissettiğimde, bunu -onu- sonsuza dek istediğimden emindim.

Ama bu onun istediği bir şey değil. Dün gece sorguda bunu itiraf ettiğinde beklediğimden daha fazla acı veren bir gerçek.

"Dün gece beni kurtardığı söylenen büyücü, ondan herhangi bir ipucu var mı?"

"Yok. O ve Jarek hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldular."

Küfrediyorum. "Jarek, Abarrane'in ikinci adamıydı ve Islor'a hatasız bir şekilde sadıktı. Onunla yollarını ayırmazdı, o da Zander'i terk etmezdi." Bu bağı asla anlayamadım ve kardeşim ilişkilerinin asla sınırları aşmadığına yemin ediyorum.

"O ikisi hiçbir yerde görünmüyordu. Ama bu büyücü her kimse, kardeşinle yakından bağlantılı olduğunu varsayabilirsin. Ve eğer durum buysa, o zaman neden ölmene izin vermedi, beni aşıyor, ama ona teşekkürlerimi sunuyorum."

Nasıl dama oynanacağını bile

bilmiyorum. Hayal mi ettim? Hayır,

hayal etmediğime eminim.

İlişkide olabileceğim tek bir kişi var. Ama o kişi...

Wendeline biliyor olabilir ama cevabı ondan almak için muhtemelen zalimlik gerekir ki dün gece beni *tekrar* iyileştirdikten sonra buna ne zamanım ne de iştahım var. Onu daha önce de bitkin görmüştüm ama hiç baygın görmemiştim.

Cebimden altın parayı çıkarıp avucuna bırakıyorum. "O her kimse, bunu Bexley'e verdi."

Gözleri büyür. "Bu nereden gelmiş olabilir?"

"Ulysede." Belki de Kazimir'e mektuptan bahsetmeliydim. ama onu zaten yeterince suçladım. Bir de üstüne gizli şehirler ve kehaneti eklemek pek adil görünmedi.

Dış kapı çalınır.

"Yolculuğumuz hakkında sizi bilgilendireceğim." Islor'u düşmanlarımızdan geri alma umudum varsa, büyücü olsun ya da olmasın, şehir duvarlarımızın içinde başlamalıyız. "Girin!"

Corrin kucağında telaşlı bir bebekle içeri dalıyor. "Biri acıkmış," diye anons ediyor, çenesini dik tutarak yanımızdan geçerken. "Sanırım şu anda Orada mı?" Beklemeden yatak odamın kapısını itiyor. "Lütfen, çekinmeyin." Elimi süsleyerek sallıyorum.

Kazimir başını sallar. "Bebeği olan bir kraliyet kolu. Sadece sen."

"İçeri girebilir miyim?"

Gracen kucağındaki bebekten başını kaldırdığında yüzünde şok ifadesi belirir. Üzerinde, göğüslerinin üzerine kadar çekilmiş bir çarşaftan başka bir şey yok. "Elbette girebilirsiniz. Burası *senin* odan." Ben yaklaşırken cilalı zırhımı inceliyor. Turnuva gecesinden beri giymemiştim ama tanıdık eski botları giymiş gibiyim. Islor'un tacından çok daha rahat. "Şimdi mi gidiyorsun?"

"Evet. Askerlerim beni bekliyor."

"Bu kadar geç yatmak istemezdim, ama işi bitmek üzere ve o zaman odalarınızı boşaltacağım-"

"Hayır." Onu yatağımdan atmaya geldiğimi sanıyor. "İstersen kalabilirsin. Döndüğümde sizi aynı kıyafetlerle burada görmeyi umuyorum." O zamana kadar yeterince güvenli olduğunu hissedersen, belki o ve küçük ailesi yan odaya taşınabilirler.

Gracen'in yüzünde bir kızarıklık beliriyor ve çilleri daha da belirginleşiyor. "Bunun ne zaman olacağını düşünüyorsun?"

"Henüz emin değilim. Doğuyu hallettikten sonra, bizi orada neyin beklediğini görmek için kuzeye gitmeliyim."

"Yani biraz zaman alabilir." Çok üzgün görünüyor.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Parmağımı çenesinin altına kaydırarak yüzünü ezberlemek için kaldırıyorum ve başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

Kollarına bağlılıklarını ifade eden benim türümden başkalarını da tanıyorum.

Kardeşim bile aynı ölümlüyü neredeyse on yıl boyunca tuttu ve sonra onları hizmetten çıkardığında garip bir melankoliden muzdarip oldu. Ama tarif ettikleri o bağı hiç hissetmedim.

Şimdiye kadar.

Ama Romeria'nın iddia ettiği doğruysa ve kan laneti artık olmayacaksa, bu duyguyu bulduktan kısa bir süre sonra kaybedecek miyim? Gracen ve benim aramdaki her şey anlamsızlaşacak mı? Bana karşı hâlâ aynı şekilde mi hissedecek? Tıpkı bu çaresiz bebeğin sütü için Gracen'e bel bağlaması gibi, Isloralı bir ölümsüz kral da dün gece onun damarı için yalvardı. Benim üzerimdeki gücünü, zayıflığımı ilk elden gördü.

"Kral olmasaydım da benim için aynı şeyleri hissedecek miydin?"

Bakışlarımla buluştu. "Evet."

Bir an bile tereddüt etmedim. "Ya artık damarını almazsam?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "O zaman kimi alırdın?"

Nabzında bir artış hissediyorum ve bu beni heyecanlandırıyor. Bu fikri kışkırtıyor. "Hiç kimse."

Kaşları derinleşir. "Ama-"

"Boş ver. Bu boş bir gevezelik. Başka bir şey değil." Onu öpmek için eğildim, çekilmeden önce son bir kez ağzını tatmak için dudaklarını ayırdım.

"Seni özleyeceğim," diyor ve sanki bu kadar dürüst olmak istememiş gibi içinde bir panik patlaması hissediyorum.

"Güzel. Döndüğümde kaybettiğim zamanı telafi edeceğim." Bu sözle bakışlarındaki sıcaklık alevlenir.

"Bana öyle bakma yoksa kalırım." Aşağıdaki bebek bana bakıyor, emerken gözleri odaklanmamış. "Şanslı."

Gracen kıkırdıyor ama yalan söylemiyorum. Sorumluluklarımı bir ya da iki gün daha ertelemek için kolayca bir bahane bulabilirim. Dün gece neredeyse ölüyordum. Eğer bu gizemli büyücü olmasaydı ölecektim. Bu kadar çabuk hayatımı tekrar riske atmaya hevesli değilim. Rhodes ben gelene kadar hattı tutabilir.

Ama zaman Islor'un yanında değil, Neilina da bizi tehdit ediyor. Son bir uzun öpücükle uzaklaşıyorum.

"Atticus?" diye sesleniyor ben kapıdayken.

Adımı onun tatlı sesinden duymaktan asla bıkmayacağım. İnlemelerinde tekrar duymak istiyorum. "Evet?"

"Ölümlü çocuklardan bazılarının rahatsızlıkları var ve Boaz'ın rahibeyi en kötülerıyla ilgilenmesi için bir saatliğine ayırabileceğini umuyordum. Mümkünse bu sabah. Rahat etmelerini istiyorum."

"Ona bunu yapmasını emredeceğim."

Dudaklarından yavaş bir iç çekiş süzülüyor. "Teşekkür ederim.

Minnettarım." "Onlara yardım ettiğin için minnettar olduğum kadar değil." Bir süre sonra

Çocukların balo salonu, şikâyet etmeden ve benim türümde asla bulamayacağım bir şefkatle. Duyduğuma göre, ağlamalar çoğunlukla kesilmiş.

"Sen

"Biliyor musun, senden iyi bir kraliçe olur." Düşünmeden, küstahça bir yorumdu. Ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda, onları kastettim. Hepsi ve politik çemberleri öğrenebilirdi. Bu potansiyel yeni dünyada gezinirken ölümlülerin durumunu göz önünde bulundurmayı bana öğretebilir.

Gülüyor ama benim katılmadığımı görünce mizahı bozuluyor. "Ben ölümlü bir fırıncıyım, Atticus."

"Ve ben hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım." Bu tür fantezilerim de hiç olmadı. Yine de şimdi, nabzım beklentiyle atıyor.

Gracen'i odamda bırakıyorum ve hayatımda ilk kez, ona çabucak dönebilmek için hızlı bir savaş diliyorum.

Kapıya yaklaştığımızda etrafımı kılıçlarını çekmiş ve oklarını yerleştirmiş askerler sarıyor. Kapı çoktan kaldırılmış, muhafızlar biz geçer geçmez zinciri serbest bırakmak için bekliyorlar.

"Hissediyor musun?"

"Neyi hissetmek?" Kazimir'in keskin gözleri pencerelerde ve kapı aralıklarında geziniyor. I

Dün gece olanlar için kendini suçladığını biliyorum. Onun ekstra dikkati olmadan bir binanın önünden geçmemiz uzun zaman alacak.

"Bu şehirdeki enerji. Kapalı." Bu sokaklarda sayısız kez devriye gezdim. Kralın ordusunun komutanı olarak at sırtında defalarca. Paranoya ve korkunun en yoğun olduğu zamanlarda bile, Ybaris ailemi ve Romeria'yı öldürdükten hemen sonra

Kuledeyken, binalar yanarken, cesetler toplanırken ve binlerce fısıltı binlerce farklı hikaye anlatırken, bu kadar gergin görünmüyordu.

"Dün gece başına gelenler yüzünden. Gerginsin."

"Belki." Ama hava yoğun ve ağır, kalabalık zorlukla dizginleniyor, bakışları kötü gizlenmiş kötülükle dolu.

Sanki bir şey patlamak üzereymiş gibi.

Cirilea'yı bu halde bırakmak yanlış geliyor ama yine de başka seçeneğim yok.

Islor için çok daha büyük tehditler beni dışarıda bekliyor.

Boaz küçük bir muhafız birliğiyle kapıda durmuş, bir halka oluşturmuş, kılıçlarını çekmiş ve şimdi saldırmayı düşünebilecek herkese doğru nişan almıştır.

"İyi savaşın, Majesteleri." Kaba bir selam veriyor. "Kralın muhafızları siz dönene kadar şehrinizi koruyacak."

"Yapacağına inanıyorum." Atımı ileri itiyorum ama sonra hatırlıyorum. "Rahibeyi balo salonundaki ölümlü çocuklara şifa vermesi için gönder. sabah."

"İyileşmek." Sürekli çatık kaşları yüzünü kaplıyor. "Ne şifasına ihtiyaçları var? İşaretleyecek ölümlülerimiz kaldı-"

"Bir saat ayırabiliriz." Açıkçası, daha fazla ayırabiliriz. "Ne isterse, ona vereceksin. Anlaşıldı mı?"

Çenesi sıkılır. "Nasıl isterseniz, Majesteleri." Ama aynı fikirde olmadığı açık.

Boaz'ın Cirilea'daki rolünü yeniden gözden geçirmem gereken bir gün olabileceğini biliyordum. Belki döndüğümde bazı değişiklikler yaparım. O zamana kadar

En azından Boaz emrime uyacaktır.

"Acele edelim." Yirmi askerden oluşan küçük alayım Cirilea'nın kapısını geçerek ilerliyor. Ağır zincir sesiyle birlikte kapı arkamızdan düşüyor ve atlarımız düzenli bir şekilde dörtlüde koşmaya başlıyor.

BÖLÜM ELLİ-ÜÇ

ZANDER

"D aylight up ahead!" diye bağırır ve bir tezahürat korusu yankılanır.
"İşte! Soldor'un *diğer* doğu girişi!" Radomir karanlık bir dağda bir buçuk günlük bir yürüyüşten sonra çok fazla enerjiyle duyurur. "Neredeyse özgürsün!"

Ve nafiye gibi görünen görevin bir sonraki ayağına geçiyoruz.

"Kımıldayın!" Abarrane bağırıyor ve biz öne doğru ilerlerken Islorians, Ybarisans ve fidanlardan oluşan bir karmaşa bir tarafa kayıyor.

Bir noktada, askerler yanlarındaki atlıya odaklandıkları kadar bir sonraki köşede bizi hangi ölümcül yaratığın bekleyebileceğine odaklanmadılar. Hatlar bulanıklaştı ve birbirimize karşı duyduğumuz korkular gevşedi.

Uzun kabilemizden uzak duran birkaç küçük canavar dışında tek bir tehditle bile karşılaşmadık.

Romeria burada olsaydı farklı bir hikaye olurdu diye düşünüyorum.

"Benim türüm bu sonraki görevde size pek yardımcı olamayacak, bu yüzden bu taş duvarların içinde kalacağız." Radomir'in temkinli bakışları ileriden süzülen sabah güneşinde. Bir fidanın derisine dokunduğu anda neler yapabileceğini ilk elden gördüm. "Sizinle bu gece, ay yükseldiğinde ilk gözetleme kulesinde buluşacağım."

"Ve vardığınızda sizi öldürmemelerini sağlamaya çalışacağım." "Çok minnettar olurum." İnce dudakları aralandı. Şimdi ben Eski yüzünü görünce daha az ruhsuz bir şeytan gibi görünüyor ama bu fidanların hayatta kalmak adına yaptıkları tüm dehşetleri unutmama izin veremem.

Tereddüt ediyorum. "Rehberimiz olduğunuz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız buraya gelebileceğimizden şüpheliyim."

"Kesinlikle yapmazdınız. Ve eğer Majesteleri'nin planları başarısız olur ve lanet kalkmazsa, sanırım sana liderlik ettiğim için pişman olacağım." Uzaklaşıyor. "Halkım! Geri çekilin ve geçmelerine izin verin!"

Taşın üzerine çıkarken sabah ışığına karşı gözlerimi kısıyorum.

"Burası yarık oluşmadan önce Ybarisan tarafından gelen arabalar için kullanılmış olmalı," diyor Kienen atlarımızı kayaların etrafından dolaştırırken, uzun zaman önce kullanılmış ve sadece iki binek için yeterince geniş olan kaba bir patikada.

"O zamanlar taraflar yoktu." Ve eğer Neilina'nın istediği olursa, Islor'un olmadığı bir gün gelecek.

Bir köşeyi dönüyoruz ve yarığın karşı tarafına ve Ybaris'e ilk kez iyice bakıyoruz; onların tarafındaki kurak ve hasarlı arazi bizimkini yansıtıyor. Yarık öncesi bu bölgeyle ilgili anlatılanlar zengin vadiler ve verimli topraklardan bahsediyordu ama Aminadav'ın öfkesi uçsuz bucaksız uçurumun ötesinde çirkin bir yara izi bıraktı.

"Fates," diye fısıldıyor Telor, yüzüne yayılan dehşetle. "Hiç böyle bir ordu görmemiştim."

Görebildiğimiz kadarıyla arazinin üzerinde küçük noktalar birleşiyor; çadırlar, arabalar ve hain kraliçelerinin yalanları sayesinde katledilen kraliyet aileleri için ölmeye hazır Ybarisliler.

"Birçoğu basit ölümlüler, eğitimsiz ve korkmuşlar. Savaşamayacaklar" diyor Abarrane.

"Birçoğu elf askerleri ve büyücüler, eğitilmiş ve korkmuşlar ve savaşabilecek durumdadır," diye karşı çıkıyor Kienen, Lyndel'in aşağıdaki güçlerine bakarken duruşu sert. Onlar da eğitilmiş askerler ama karşı tarafın yoğunluğu karşısında ezilecekler. Ve onları karşıya geçmekten alıkoyan tek şey köprünün iki ucundaki iki taş duvar, her biri iki ulus ayrıldığında dikilmiş. İkisi de Neilina'nın tüm elementallerine dayanamaz.

Birden, keşke Romeria'nın gelmesi için ısrar etseydim dedim.

"Onlarla savaşmak istemiyoruz," diye hatırlatıyorum onlara. "Hudem'in dolunayına kadar onları oyalayabildiğimiz sürece, dikkatleri başka yere kayacaktır." En azından takviye kuvvetler gelene kadar.

Kulakları sağır eden bir çığlık duyulur ve Telor'un askerleri bir sonraki nefeslerinde kılıçlarını çeker, atları huzursuzca yer değiştirir. Herkes Romeria'nın ejderha adını verdiği o canavarın yeniden ortaya çıkmasını bekliyor.

Ama üzerimizde süzülen, yanardöner tüyleri parıldayan kuyruksokumu. Tıpkı Gesine'nin söz verdiği gibi.

"Dur!" Yakındaki bir kayanın üzerine konmak için aşağı süzülürken bağırıyorum.

Telor askerlere yola devam etmelerini emrederken ben attan iniyorum, dikkatim kuyruklu yıldızın bacağına bağlı mektupta, rahatlamam dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

Ben yaklaşırken tekrar çılgılık atıyor, kancalı gagası saldırmaya hazır görünüyor. "Özel bir talimatın var mı?"

"Öfkelenme mi?" Kienen öneriyor.

Mektubu taşıyan deri kemeri çözerken dikkatle izliyor ama kıpırdamıyor.

"Cadı bizi mi izliyor?" Abarrane hafif bir ilgiyle soruyor. Büyücülere ve Nulling'e bağlı bir şeyin faydalı olabileceğini asla kabul etmezdi.

"Öyle," diyorum. Gesine, endişemi paylaştığından emin olduğum Romeria'ya benim iyiliğimi iletebilecek.

Mührü açtım ve tanıdık karalamayı okudum. Ve lanetliyorum.

Ve tekrar lanetle.

Peri kapıları mı?

Doğuda bir savaş mı?

Cirilea'da patlak veren bir isyan mı?

Elisaf yanıma yaklaştı. "İlginç bir şey var mı?"

"Bir ya da iki şey." Ya da on. *İlginç* değil. Yıkıcı. Zihnim dönerken okuması için ona uzatıyorum, kahinin keskin öngörüsü belirgin bir şekilde parlıyor. *Islor yükselmeden önce düşmeli.* Eğer bu onun düşüşü değilse, o zaman ne olduğunu hayal bile edemiyorum. başka bir şey olabilir.

Gözleri şişiyor. "Cirilea'ya mı gitti?"

Ona kızmalı mıyım yoksa onunla gurur mu duymalıyım bilemiyorum. "O korkusuz." Elbette o yılan ben gidene kadar hayati bir şey saklıyordu. Sanki Romeria'yı tehlikeye atmak *istiyormuş* gibi.

"Başkalarına yardım etmeyi içeriyorsa, evet."

Bunu hak etmeyenler bile. Kardeşim onun ölüm emrini verdi ama yine de onu kurtarmış gibi görünüyor.

Elisaf kaşlarını çatıyor. "Kasanızı soymak mı istiyor?" Acımasızca gülümsüyorum. "Buna hiç şaşırmadım."

Abarrane seyirci rolünü oynamaktan bıkmıştır. "Sizi kim soyuyor? Neler oluyor?" diye soruyor ve yanında Telor ve Kienen de öğrenmek için sabırsızlanıyor.

İç çekiyorum. Nereden başlasam ki? "Kral olduğum gün Adley'i idam etmeliydim."

Yarık gözcüleri Soldor'dan çıktıktan kısa bir süre sonra uzun geçit törenimizi fark etti. Telor adamlarına sancaklarını yüksekte dalgalandırmalarını emretti. Görünüşe göre işe yaradı, çünkü bizi karşılamak için sadece küçük bir heyet yola çıktı.

Ulyse'de'nin bayrağını şimdilik indiriyoruz.

Henüz kimse kuyruk sokumuna ok yerleştirmeye çalışmadı. Üzerimizde süzülüyor, dönüş mektubumu beklerken Gesine'ye Romeria'ya iletmesi için kuşbakışı bir görüntü veriyor.

"En son buraya geldiğinizden bu yana ne kadar zaman geçti?" Telor soruyor.

"Çok uzun zaman oldu," diye itiraf ediyorum. Bu kampa veliaht prens olarak girdim ve şimdi bir sürgün olarak geliyorum. Islorialı tebaama yaklaşırken daha önce hiç bu kadar rahatsızlık hissetmemiştim ama kararlılığımı pekiştiriyorum. Beni kral olarak destekleseler de desteklemeseler de tek bir sonuç olabilir.

Geniş elf kışlaları sağ tarafta, kollar ise yem olarak kullanılmak üzere gönderilen suçlulara uygun müstahkem bir kampta onların yanında yer alıyor. Elf ordusuna benzer ölümlü ordusu kışlaları ise solda yer alıyor, ancak iki taraf eğitim tatbikatları ve günlük yaşam için ortada birleşiyor. Bu ayrımın her zaman anlamsız olduğunu düşünmüşümdür ama artan kargaşa ve özgürlük için elfleri öldürme isteği göz önüne alındığında, belki de değildir.

Arkada subayların kaldığı yerler var; muhafızlarla çevrili daha büyük pavyonlar. Burada şatafat ya da lüks yok, ipek çadırlar yok. Yarıktaki yaşam tarzı gibi.

"Pek bir şey değişmedi."

"Görebildiğimiz kadarıyla. Burnumuzun dibinde kim bilir ne entrikalar dönüyor." Telor'un yüzünde hüznün var.

Braylon'u düşünüyor olmalı. Şimdiye kadar bundan bahsetmekten kaçındım, ona sessizce yas tutması için alan açtım. "Bu bir ölümlüye karşı elf meselesi değildi Ailis. Güç sırasının kendisine gelmesini beklemekten bıkmış bir evlattı. Bir fırsat gördü ve onu değerlendirdi." Daha sessiz bir şekilde ekliyorum, "İhanetin nasıl bir his olduğunu bilirim."

"O her zaman hırslıydı. Belki de yöntemlerinde olmasa da arzularında haklıydı." Başını iki yana sallar. "Günlerdir nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum."

Erwynn. Braylon ve ben pek çok konuda aynı fikirde değildik ama o bizim tek oğlumuzdu. Korkarım buna inanmayacak."

"Lyndel buradan yarım günlük mesafede bile değil. Onu görmek ve haberleri paylaşmak ister misiniz?"

"Bu başka bir zamana kalsa daha iyi olur. Ayrıca odaklanmamız gereken çok şey var. Braylon, efendilerini öldürmeye yardım etmeye gönüllü askerler *bulduysa*, orada ne bulacağız?" Ölümlülerin kampına doğru başını sallıyor.

"Bu düşünce benim de aklımdan geçti." Bu askerler, hayatlarını Islor'u koruyarak geçireceklerini bilerek, reşit oldukları gün yarık ordusuna katılmayı seçtiler. Bu, Takdim Günü'nde asla sahneye çıkmamanın karşılığıdır. Ama kaç kişi onur için değil de, sırf bir daha asla haraç olarak hizmet etmemek için katıldı? Kaç sevdiğini zalim bekçiler yüzünden kaybetti?

Ve şimdi komşu ordumuz, uzun zamandır farklı bir yaşam biçimi arzulayanlara bir silah, bir vaat ve belki de bir umut sundu.

"Bu ölümlülerin Islor'u bu şekilde parçalamaya nasıl bu kadar hevesli olabildiklerini anlamıyorum."

"İnsan krallığını sevebilir ama yine de zayıflıklarını görebilir ve değişim için yalvarabilir. Ve Islor'un ölümünde parmağı olanlar sadece onlar değil. Onların davasının doğulu lordların güç için çevirdiği dolaplardan çok daha asil olduğunu iddia edebilirim." Romeria'nın Adley ve diğerleriyle ilgili haberleri içeren mektubu şaşırtıcıydı ama beklenmedik değildi.

"Ölümlülerin durumuna her zaman şefkatle baktınız." İç çekiyor. "Öyle Yine de Islor'un pek çok günahının kefareti için dize getirildiğini hissediyorum."

Zihnim geçmişe sürükleniyor. "Yıllar önce kaleyi ziyaret eden bir ozan vardı. Adı Phynys'di. Güçlü bir sesi, eğlenceli sözleri vardı. Performansını bitirdiğinde, annemin gülmekten karnı ağrırdı." Sesini hatırlayarak gülümsüyorum. Melodik ya da ağırbaşlı değildi. Kraliçe sarhoş bir denizci gibi gülüyordu - yüksek sesle ve gürültülü ve tüm vücuduyla. "Ama aynı zamanda kart numaraları konusunda da yetenekliydi. Bir gün bir masa çıkardı ve iskambil destesinden bir ev yapmaya başladı. Uzun ve sallantılıydı, bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve Phynys durmadan devam ediyordu. Eninde sonunda yıkılacağını biliyorduk, iskambil kağıtlarından bir ev ancak bu kadar uzun süre ayakta durabilirdi. Ve öyle de oldu. Bir parça devrildi ve her şey yıkılarak yere saçıldı.

"Islor'u, geleceğini bildiğimiz çöküş noktasına ulaşmış o sallantılı iskambil kâğıdından ev olarak görüyorum."

"Sanki yenilgiyi kabul ediyormuş gibi konuşuyorsunuz."

"Ondan çok uzak. Sadece artık daha net görüyorum. Dünün Islor'u artık yok ve yarının Islor'u, beraberinde ne gibi yeni zorluklar gelirse gelsin, sadece Romeria ve perilerin yardımıyla var olacak." Bazılarını henüz kabul etmeye istekli değilim.

At sırtındaki yirmi kişilik grup yaklaşıyor. Grubun ortasında bir kadın at sürüyor; göğüs zırhında Lyndel'in arması, miğferinde yarık komutanının tüy şeritleri var. Altın rengi kolları incecik ama kaslarla dalgalanıyor. "Bu Bragvam değil." Horik'in cüssesine rakip bir canavar ve bildiğimiz kadarıyla yarık ordusunun komuta subayı.

"Hayır, değil. Bu Gaellar." Telor dudaklarını büzüyor. "Bu da Bragvam için iyiye işaret değil."

Askerler bize ulaştığında lejyonerler yerlerini alarak etrafımda bir çember oluşturuyor, dikkatleri bizimle yukarıdaki yanardöner kanatlı canavar arasında gidip geliyor.

"Lord Telor." Gaellar atından iner ve eğilir. "Sizi beklemiyorduk, hele bu yönden hiç beklemiyorduk." Uzun saçlarının rengiyle uyumlu ela gözleri bana dönüyor ve göğüs zırhındaki amblemi fark ediyor. Buradaki hiç kimse Ulysed'e'nin işaretini henüz görmemiş olabilir ama bir askerin zırhındaki yabancı bir arma her zaman endişe kaynağıdır. Eğer o Kim olduğumu anladığında hiçbir şey

söylemiyor. "Bragvam'a ne oldu?" Telor soruyor.

Yüzünü ciddi bir ifade kaplıyor. "Onu üç gün önce bir wyvern'e kaybettik. Bir hafta içinde ikinci kez gördük. Bu seferki çok büyüktü. Uçup gitmeden önce altmış asker öldü."

Yanımda Elisaf küfrediyor ve ben onun düşüncelerini okuyabiliyorum. "Ne renkti?"

"Turuncu."

Ulysed'e'nin kapısının dışındaki canavar değil o zaman. Gerçi kimse onu basit bir wyvern sanmaz.

Yine de altmış asker öldü. Benzer düzinelerce canavar saldırdığında ne olacak? "Burada hiç zehirlenme vakası oldu mu?" diye sordum.

"Henüz yok."

Güzel, ama bu gizlenen şişeler olmadığı anlamına gelmez. Askerler emirlere uyma konusunda korkmuş ölümlülerden daha iyidir. "Hudem sonrasına kadar damar yolu açmamalarını emretmelisin." Bu noktada, artık ihtiyaçları olmayacak.

Önce beni, sonra lejyonerleri, sonra da arkamızdaki uzun asker sırasını inceliyor.

"Bildirecek ne haber var?" Telor soruyor.

"Ybarisan ordusu her geçen gün istikrarlı bir şekilde büyüyor. Bragvam Cirilea'ya birden fazla haberci gönderdi, ancak Ekselanslarından henüz bir haber alamadık."

"*Majesteleri* çalınan tahtını korumak ve müttefiklerini mahkûm etmekle meşguldü," diye karşılık veriyorum. Gerçi şu anda geçerli bir tehditle karşı karşıya gibi görünüyor.

Gaellar'ın kaşları diken diken oldu. Eğer daha önce kim olduğumu anlamamış olsaydı, şimdi güçlü şüpheleri olduğunu söyleyebilirdim.

İç çekiyorum. Alay etmek için vaktimiz yok ve kesinlikle bana destek kazandırmayacak. "Kraliçe Neilina büyük bir ordu ve tüm elementalleriyle Hudem'deki yarığı geçmeyi planlıyor. Atticus kuzeye bir ordu gönderdi. Sıkı at sürerlerse yarın öğlene kadar sancaklarını göreceğimizi tahmin ediyorum. Bellcross çağrıldı. Ne zaman geleceklerini bilemiyorum." Rengard'ın mor sancağının dalgalandığını görmeyi umuyordum ama bu kadar erken bir saatte bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Eğer başarırsa, Hudem'in peşinden gelecektir.

Gaellar dikkatini Telor'a çevirir. "Sorabilir miyim lordum, bizimle birlikte kim savaşıyor?" Oradan Kienen'in Ybarisan kanının kokusunu alamayacak ama yakında alacak.

Telor kaşlarını kaldırıp "Sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" der gibi bakıyor. Bu konuşmayı kampın ortasında yapmaktansa şimdi yapmak en iyisi, soyulmuş kulaklarla çevrili. "Islor'un gerçek kralı, lejyonerlerinin yanı sıra Ulyse'de Kraliçesi Romeria'nın bu saldırıyı durdurmaya yardım etmesi için verdiği askerlerle birlikte." Romeria'nın yeni unvanı ne kadar çabuk yayılırsa o kadar iyi.

Yarık askerleri arasında gidip gelen gergin bakışlar yeterince şey anlatıyor.

Gaellar'ın gözleri Telor'a kaydı. "Ybarisans, lordum?"

"Gelecekte olacaklar konusunda hepimiz müttefikiz ve ben bundan çok korkuyorum," diye cevap veriyor kasvetli bir şekilde.

Kaşları çatılıyor ama başını sallıyor. "Yarıкта, biz yük değiliz kendimizi kraliyet ailelerinin savaşlarına adadık ve her bıçağı takdir ediyoruz

bizimkine katılacak." Bir süre sonra ekliyor, "Majesteleri." Kendini ustalıkla bindiriyor.

"Böyle hissetmene sevindim." Umarım güneş battığında ve fidanlar ortaya çıktığında da böyle hissediyordur. "Şimdi, bana önemli bir mesajı yazabileceğim bir yer gösterirseniz."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

AGATHA

I Vagon bir tümseğin üzerinden sarsılırken inliyorum, acı sırtıma vuruyor. Argon'dan yarığa kadar olan yolculuk nispeten düz bir zeminde, pürüzsüz bir yolculuk, ama o kadar hızlı hareket ediyoruz ki küçük çukurlar bile kraterlerden geçiyormuş gibi hissettiriyor.

Ya da belki de bunun için çok yaşlı olduğumdandır çünkü soğuk bir kış gecesinde kümesteki tavuklar gibi buraya tıktırılmış diğer on altı tekerleklinin hiçbiri bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

Bunun nedeni büyük olasılıkla kendilerini bekleyen dehşetle fazlasıyla meşgul olmalarıdır.

Pencereden dışarı bakmak için perdeyi yana kaydırıyorum. "Tanrım." Argon'un ovalarından geçmeyeli onlarca yıl oldu ama yemyeşil yulaf tarlalarını, otlayan semiz inekleri ve orman ekinlerini hatırlıyorum. Şimdi ağaçlar siyah ve solmuş, toprak çorak ve beslenen tek şey hayvan cesetleri üzerindeki kargalar.

"Yanıklık bu sezon özellikle kötüydü." Orta kesimdeki köylerde görev yapan bir şifacı olan Josephine açıklıyor. "İlkbaharda büyük umutları vardı ama sonra bir gecede ekinleri mahvetti. Bütün tarlalar yok oldu. Çiftlik hayvanları hastalandı, birçoğu öldü. Bu kış zor geçecek."

Pek çok kişi açlıktan ölecek. "Bu şekilde olmak zorunda değildi."

"Keşke Adalılar bu kadar zalim olmasaydı," diyor benimle aynı fikirdeymiş gibi. Onu düzeltme dürtüsüne direniyorum ama bir sonraki nefeste fikrimi değiştiriyorum.

Sorun da *bu zaten*. Neilina'nın Ybaris'te teşvik ettiği bu yalanlar, içinde yaşayan insanları sıkı sıkıya ele geçirdi çünkü duydukları tek şey bu ve şimdi düşünmeden onları papağan gibi tekrarlıyorlar. "Bize ihanet eden Adalılar değildi. Kraliçe ve onun bitmek tükenmek bilmeyen güç ihtiyacı ve onların türüne duyduğu nefretti."

Arabanın içi zaten sessizdi. Şimdi, her birinin yutkunduğunu duyabiliyorum.

"Ekselanslarını öldürdüler," diyor başka bir büyücü -hatırlayamadığım genç bir büyücü-.

"Kral Barris öldürüldü, evet. Ruhu şad olsun. Yine de size söz verebilirim ki bu bir Islorian kılıcı tarafından değil, ona çok daha yakın biri tarafından yapıldı. Sadece bir sonraki tahta bakmanız yeterli."

Cesur suçlamam karşısında birkaç kişinin çenesi düştü. Birkaçı inkar ederek başını salladı.

Kızgınlığımı gizleyemeyerek iç çektim. "Peki bu sözde Isloralı suikastçının cesedi nerede?" Solange lonca toplantısında tam da bu konuyu dürtmüştü. "Bir kral katili herkesin görebileceği şekilde asılır diye düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?" Bu büyücüler daha iyi bilmeli ama yine de koyun gibiler!

"Ama prensesi ve prensi öldürdüler-"

"Prens ölmüş *olabilir* ve eğer öyleyse, annesinin entrikalarındaki rolü nedeniyle bunu hak etmiş olacaktır. Prenses hayatta ve iyi durumda ve onu çok yakında Adalıların yanında göreceksiniz. Bu sana ne anlatıyor, hmm?" Lorel sözlerimi duyduğunda beni çizdirip dörde böldürecek ama umarım o güne kadar ya yarığın ötesine geçmiş ya da ölmüş olurum. "Kraliçe Neilina'nın tasarladığı ve beslediği bir savaşa giriyoruz ve hepimiz onun hırsları için yemiz. Daha fazlası değil. Onun savaş çığlıklarının sizi yanıltmasına izin vermeyin."

Endişeli bakışlar vagonun etrafında uçuşuyor. Eşit derecede korkmuş ve meraklı olduklarını görebiliyorum.

"Sen bir *kâtipsin*," diye anons ediyor Godwin, hiç sevmediğim sıkılmış suratlı bir erkek büyücü. "Nasıl oluyor da kimsenin bilmediği şeyleri biliyorsun?"

Kendini beğenmiş bir gülümseme buruşuk yüzüme yayılıyor. Godwin'in egosu her zaman pantolonuna göre çok büyüktü. "Kâtip olduğum için kimsenin bilmediği *pek çok* şeyi biliyorum."

"Prenses hakkında doğruları söylüyor," diye sesleniyor yumuşak bir ses. Çikolata kahvesi gözleri ve bir karga tüyü kadar koyu ve zengin saçları olan küçük bir büyücü. "Sürgündeki krala bağlı prenesten bahseden mesajlar gördüm. Birden fazla."

Her ne sebeple olursa olsun şifacılarla birlikte giden bir haberci büyücü. Önemli değil, davama yardım ediyor. "Gördün mü?"

Görmüyorlar. Henüz göremiyorlar. Ama yakında görecekler. Kader bize yardım ediyor.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

GRACEN

TBalo salonunun kapıları açılır ve Boaz Wendeline'i iterek içeri sokar. Wendeline tökezler, neredeyse düşecekken ayağı takılır. "Acele et," diye bağırır ve Wendeline'in sarsılmasına ve salondakilerin şaşkın bakışlarına neden olur.

çocuklar. Daha küçük ve kırılgan olan birkaçı ağlamaya başlar ve Sabrina, koro oluşmadan önce onları sakinleştirmek için yanlarına koşar.

Yüzbaşı Boaz'dan gerçekten nefret ediyorum. Onunla vakit geçirmek zorunda kalsaydım, sanırım ondan Lord Danthrin'den nefret ettiğim kadar nefret edebilirdim. Atticus'un neden onun yerine Kazimir'e daha çok benzeyen birini getirmediğini anlamıyorum.

Wendeline'in yüzü asılmış, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde derme çatma yataklarında toplanmış ölümlü çocukları inceliyor. Dinlenmesi için ona yeterince zaman vermemişler. Yere yığılmasına dakikalar kalmış gibi görünüyor. Sonunda ona el salladığımı fark etti ve vücudu kamburlaşarak bana doğru ilerledi.

Bu sabahki entrikalarımın dolaylı içimde suçluluk ve rahatlama karışımı bir duygu kabarıyor. Onu göndermeyi istemeden önce Atticus'un kapıda olmasını bekledim, içimdeki kargaşayı hissetmemesi için dua ettim, kendime tekrar tekrar bazı çocukların sıyrıkları ve kesikleri *olduğunu* söyledim. Onun iyileştirici dokunuşunu kullanabilirlerdi.

Ama onu bu yüzden istemedim.

"Benden yardım mı istediniz?" Wendeline diyor ki.

"Evet. Eğer sizi çok fazla zorlamayacaksa."

"Çocuklar için mi? Asla."

Rahibeyi, buraya getirilmeden çok önce kazanılmış, dizinde iltihaplı bir sıyrık olan küçük bir çocuğa doğru götürürken Boaz'ın bakışlarını sırtımda hissediyorum. "Bu Edmun. Yaranın üzerine lapa koyduk ama bir faydası olmadı." Kötü bir koku yayılıyor.

Edmun Wendeline'e bir kez bakar ve korkudan ellerini arkasına kavuşturarak feryat etmeye başlar. Onun kendisini tekrar damgalamak için burada olduğunu düşünür.

"Sorun yok. Dizini iyileştirecek." Rahibenin birkaç kez çalıştığını gördüm; önce Mika'da, sonra Atticus'ta. Hatta kendimde bile. Her seferinde ilki kadar mucizevi görünüyor.

Wendeline ona gülümser. "Söz veriyorum, bu sefer acıtmayacak."

Kadın önünde diz çökmüş, gözleri kapalı, yıpranmış elleri yaranın üzerinde gezinirken hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Sol eli hâlâ sargılı. Ona ne olduğunu sormaktan korkuyorum.

O sihrini konuştururken ben de etrafımızdaki küçük kalabalığı bir sonraki muhtaç çocuk için tarıyorum. Boaz sabırsızlıkla kapının yanında bekliyor.

Sonunda geri çekiliyor. "İşte. Nasıl oldu bu? Daha iyi mi?"

Pembe bir yara izinden başka bir şeyin kalmadığı dizine bakıyor. Baş sallanıyor, tombul gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Git ve Sabrina'yı bul. Sanırım biraz daha tatlı getirmiş." Muhtemelen sonuncusu. Daha fazla pişirmek için mutfakta zaman bulmam gerekecek.

Başka bir şey söylemeden kaçıp gidiyor.

Wendeline ayağa kalkmaya çalışırken bir adım tökezledi. "Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var."

Ona kolumu verip dengesini sağlamasına yardım ediyorum. Bu benim için bir fırsat. "Sana bir mesajım var," diye fısıldıyorum arkamızı döndüğümüz anda.

Vücudu sertleşiyor. "İzliyor ve şüpheleniyor," diye uyarıyor nefes nefese, bakışlarını ileride tutarak. Boaz'dan çok korkuyor, bu çok açık. O zindan hücrelerinde ona ne yaptı da biz yürürken onu dinlemekten bile korkar hale geldi?

İyileşiyormuş gibi yaparken dinleyebilir mi?

"İşte, bu." Onu oturmaya öğrenmiş ama henüz emekleyemeyen bir kız bebeğe yönlendiriyorum. Pipeti ağzından uzak tutmak bir savaştı.

"Kolunda korkunç bir kızarıklık var," diyorum dikkatle.

Wendeline tombul uzvunu toplayarak parmak ucuyla bebeğin bembeyaz tenini yumuşattı. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Gözlerini kapatıyor.

Sırtımı Boaz'a dönüp bebeğin dikkatini dağıtıyormuş gibi yaparak çömelmeden önce, balo salonunda rahatsızlığı olan başka çocuklar var mı diye göz ucuyla bakıyorum. "Romeria sana yanlış anladığını söylememi istedi. Kapı zaten açık ama kehanet gerçek." Önemli bir parçayı kaçıracığımdan korkarak kafamda tekrar tekrar okudum.

Wendeline'in omuzları derin bir nefesle yükseliyor, ama o metanetli pozisyonunu koruyor.

"Bunun size mantıklı geldiğini varsayıyorum."

Hemen cevap vermiyor, gözlerini açıp bebeğe gülümsemeden ve o da ona miyavlamadan önce on vuruş daha saçmalamaya devam ediyor. Tek söylediği "Başlıyor" oluyor.

Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için yanıp tutuştuğumu söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Ama ben daha sormadan Boaz aniden yanıma geldi. "Çarpma ve çürüklerle iyi olacaklar. Katilleri ayıklamak daha önemli. Burada işin bitti."

Wendeline başını öne eğerek, "Fırını bu sabah hasta olan bebeğini kontrol etmemi istedi," diyor.

Wendeline'in yalanı beni hazırlıksız yakalıyor ama hemen toparlanıyorum.

"Evet.

Her yere kusuyorum." Elbisemdeki lekeyi gösteriyorum. Suri'ninki değil ama etkili. Boaz yüzünü buruşturup kapıya doğru yürüyor ve "Acele et" diye bağıyor.

Midem sinirden çalkalanıyor. Kusabilirim. Daha önce hiç böyle bir plan yapmamıştım. Wendeline'ı Suri'nin yattığı sepete götürüyorum, battaniyesine sarılmış. Çocuk seslerinin vızıltısını seviyor gibi görünüyor.

Onu kollarıma aldım.

Sırtı Boaz'a dönük olan Wendeline elini Suri'nin alnında gezdiriyor. "Dikkatini onun üzerinde tut ve dinle. Sana söyleyeceklerim büyük bir şok etkisi yaratabilir," diye fısıldıyor telaşla. "Çocuğunuz Aoife'a yakınlık duyarak doğdu. İki bin yıldır Islor'da türünün ilk örneği."

Boaz'ın sabit bakışları altında bir nefes çekiyorum.

"Majestelerinin mesajı doğruysa, büyük bir kargaşa yaklaşıyor demektir ve korkarım Islor'un tahtına bu kadar yaklaşmışken hepimiz tehlikedeyiz. Onu derhal uzaklaştırmalısınız. *Hepiniz* derhal uzaklaşmalısınız. Zamanımız yok."

"Nasıl?" Kendimi durduramadan soruyorum. Boaz yine bu tarafa doğru ilerliyor.

"Bilmiyorum, ama korkunç bir savaş yaklaşıyor ve yeni bir kral ortaya çık." Sanki Boaz'ın geldiğini hissetmiş gibi daha yüksek bir ses tonuna geçiyor. "Her neyse, sanırım çoktan kendi kendine çözüldü. İyileştirme yöntemimle giderebileceğim bir rahatsızlık görmüyorum."

"Yine de teşekkür ederim, Rahibe." Sesim gergin çıkıyor ama umarım inandırıcıdır.

"Burada işin bitti mi?" Boaz onu kolundan tutup kapıya doğru götürür.

Suri'yi kucağıma alıyorum, yaşadığım şoku belli etmemek için mücadele ediyorum. Bizi işaretlediği gün rahibenin yüzündeki o ifade... Bu sözde yakınlığı o zaman görmüştü. Suri'nin bir büyücü olduğunu biliyordu.

Ama bu nasıl mümkün olabilir ki? Islor'dayız, Ybaris'te değil. Kollarım bebeğimi sıkıca sarıyor.

BÖLÜM ELLİ ALTINCI

ROMERYA

Jarek ve ben savaş odamda volta atıyor, Gesine'nin taillok'un görüşünden gördüklerini aktarmasını sabırsızlıkla bekliyoruz. "Şu anda yarıktaki komutanın çadırında, bir mektup yazıyor." Gesine'nin gözleri Bana bakarken gözleri kamaştı.

Diğer uçta da benzer bir sahne olduğunu hayal ediyorum, o büyük Nulling kuşu Zander'e bakıyor. Soldor'dan ilk at çıktığından beri, küçük ordumuz yarıktan gelen bir grupla buluşmak için arazide ilerlerken ve ardından kampa kadar eşlik edilirken kuyruk sokumu yukarıdan gözlemliyor. Şimdiye kadar Kienen ve adamlarına kötü davranılmamış gibi görünüyor.

"Mektubun buraya gelmesi ne kadar sürer?" Sadece Zander'ın verebileceği cevaplara ihtiyacımız var. Kalesini herkesten daha iyi tanıyor. Eğer benim bildiklerimden başka yollar da varsa, bize söyleyebilir.

Eğer paylaşmak isterse.

"Sadece saatler. Çok uzun değil. Kuyruk takımı Soldor'un girişinde, dışarı çıkmadan önce bir saat boyunca daire çizdi." Gesine'ye bizimkinin beş katı büyüklüğündeki Ybaris'in ordusunun kasvetli görüntüsünü göstermeye yetecek kadar uzun bir süre.

"Sadece birkaç saat, sahip olduğumuzdan daha fazla." Adım atıyorum. Seamus ve adamları bizden haber bekliyorlar. Kaders altınını bekliyor. Bir planı sağlamlaştıırıp gitmeliyiz.

"Neilina'nın gözlerini oyması için kuyruk sokumunu yarığın diğer tarafına gönderebilir miyiz?" Jarek homurdanmamı hak ederek söylüyor.

"Yakalanma riskini göze almadan olmaz," diye mırıldanıyor Gesine dalgın dalgın. "Şimdi bitiriyor ama, bekle... o ne..." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Mektubu kuyruk sokumuna götürüyor. Sonuçta onu beklemek zorunda kalmayacağız."

Çok zekice, Zander. "Ne yazıyor?"

Okurken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Cirilea'ya dönmeni istemiyor ama yine de gideceğini biliyor. O diyor ki lejyonerler seninle."

Jarek kaşlarını çatıyor. "Sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi." "Başka ne var?"

İtiyorum.

"Kraliyet bahçesindeki fiskiyeden çıkan bir tünel var, bu tünel sizi yeraltına götürecek ve mahzene yaklaştıracak. Üç çocuğu ve bir balığı arayın. Arkadaki bir kol geçidi açacaktır."

Şehirde dolaşmak için bir sürü gizli yol var. Ve onun bir fikri olduğunu biliyordum.

"Günde iki kez değiştirdikleri bir nöbetçi var, yedilerde. Bir anahtara ihtiyacınız olacak."

Küfür ediyorum.

Gesine bize doğru dönerken göz kırpmıyor. "Aminadav'a olan yakınlığın sayesinde sana nasıl yapılacağını öğretebilirim Romeria."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlık üzerime çöktü. "Mükemmel."

"Kasaya ihtiyaç duyması için ona ne sebep gösterdin?" Jarek soruyor.

"Ona, kale personelini kraliyet bahçesinden nymphaeum'a götürmeleri için birkaç muhafız satın aldığımı söyledim. Ne?" Jarek'in ifadesi düzleştiğinde haykırıyorum. "Benim ne yaptığım konusunda endişelenmesine gerek yok. Yarıktaki yeterince işi var."

Kapı çalınır ve bir an sonra Horik başını eğerek elinde küçük bir parşömenle içeri girer. "Haberci kuşla geldi."

Jarek kaşlarını çatıyor. "Nereden? Burada olduğumuzu başka kim biliyor?"

Horik başını sallıyor ve bana uzatıyor. "Mühürlü. Bir işaretle işaretlenmiş M."

Bu mührü daha önce de görmüştüm, Gesine'nin Margrethe'ye gönderdiği ve Prenses Romeria'ya bir şey olursa Malachi'yi çağırmasını söylediği mektupta. "Mordain'in katipleri."

"Beni buldu. Onlara yazdığım mektubu bir izleyici ile heceledim ve geri dönmesini umdum. Dış taraftaki yazı bana ait," diye itiraf ediyor Gesine mektubu ona uzatırken. Mührü kırıyor ve aceleci elleriyle mektubu açıyor.

"Ne yazıyor?"

"Zaten bilmediğimiz bir şey yok. Neilina bir orduyla Hudem'den geçiyor. Ybaris'te pek çok kişi senin öldüğüne, Islor Kralı tarafından idam edildiğine inanıyor ve hem senin hem de Kral Barris'in intikamını almak istiyorlar." Onun

Hayal kırıklığına uğramış gibi elleri titriyor. Başka ne beklediğinden emin değilim.

"Zander'ın sonundan başka bir şey var mı?" Kuyruklu yıldızın görüşünden öğrenebildiklerimizi toplarken Horik sözümüzü kesti.

"Cirilea'da yapman gerekeni yapmanı ve sonra Ulysede'ye dönüp orada güvende olacağın bir yerde kalmanı istedi."

"Nulling canavarları tarafından saldırıya uğrarken mi?" Keşke yarığa zamanında ulaşmanın bir yolu olsaydı.

"Kuyruk sokumunu şimdi geri gönderiyor ama sanırım ihtiyacın olan her şeyi öğrendin."

Jarek, "O zaman Loth ve Zorya'yı bir araya getireyim de bir plan yapalım," diyor.

"Ve Pan. Onu da unutma."

"Her gün deniyorum." İki lejyoner ayrıldı ve Gesine ile ben yalnız kaldık.

"Yani... orada beni nasıl öldürmen gerektiğiyle ilgili bir şey yok mu?" Parşömeni başımla onaylıyorum. Gesine o mektubu Bellcross'un sahte rahibeleri aracılığıyla gönderene kadar benim bir anahtar büyücüsü olduğumu bilmiyorlardı. Kehanete olan bağlılıkları Zayıflamak mı?

"Kendin gör." Bana uzattı.

Her iki tarafı da okudum - Gesine'nin orijinal mesajını ve Gesine'nin herkesten çok güvendiği Caster Agatha'nın mesajını. Burada hiçbir şey yok. Satır aralarında saklı olmadığı sürece. Hiçbir şeyi atlamamış.

"Sence Ulysede'nin ne anlama geldiğini bulmuşlar mıdır?" Altına aceleyle karalanmış basit bir kelime. Ianca'nın bunu ilk söylediği sabahtı ama o zaman ne demek istediği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

"Usta Kâtip Agatha akıllıdır. Özellikle de taillok'un görüşlerinin haberi kulaklarına ulaştıysa, bunu ondan beklemezdim."

Acaba onlar da Gesine gibi bir anahtarcının bu gizli peri şehrini açması ve bunun kehanet için ne anlama gelebileceği konusunda aynı endişeleri taşıyor muydu?

Gesine duraksıyor, kelimelerini seçiyor gibi görünüyor. "Hoşuna gitse de gitmese de sen bir büyücüsün ve onlar da senin halkın. Bazılarına sahip olmayı seçebilirsin

Mordain'deki müttefikler ya da hiçbiri ve ben ikincisini önermiyorum." Yüzünü hüzünlü bir ifade kaplıyor. "Onların yardımına ihtiyaç duyacağınız bir zaman gelecek, hem de çok yakında."

Gesine gittiğinde demek istiyor. Bu yeni hayatta bana rehberlik edecek kimse olmadığında, Lucretia'nın çift taraflı sözlerini yorumlayacak kimse

olmadığında

Yabancı bir dilde kilitlenmiş bilgiler içeren tüm kitapları çevirmek. Ama Mordain şu anda *beni* ilgilendirmiyor, yarıktaki yapmak üzere oldukları şey dışında ve eğer Zander'e zarar verirlerse, o zaman onlar için çok fazla endişe kaynağı olacağım ve bu iyi bir şekilde olmayacak. "Belki de haklısın, ama şimdilik sen."

Başını öne eğiyor. "Artık hizmet edemeyecek hale gelene kadar bana sahipsiniz, Majesteleri."

Mektubu şimdilik ait olduğu yere, harita masasının üzerine bırakıyorum; öncelikli değil. Bugün umursadığım tek şey o kapana kısılmış ölümlüler. "Cirilea'ya dönmeye hazır mısınız?"

Gülümsüyor. "Hiç de değil."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ZANDER

WDikkatli ellerimle mektubu kuyrukluyıldızın bacağına tutturuyorum, kayışı iki kez kontrol ederek kaymayacağından emin oluyorum. Gesine'nin mektubu parşömeni canavara tuttuğumda dikkat ediyordu. Umarım öyledir. Bu bilgiye er ya da geç ihtiyaç duyulacağını düşünüyorum.

Ben uzaklaşıyorum ve kuyruksüren başını geriye doğru eğerek kulakları patlatan gaklamasını çıkarıyor.

Abarrane panik içinde çadırın kapısını fırlatır ve kılıcını çeker.

Yanından geçip gidiyor ve saniyeler içinde havalanıyor, canavarın güçlü kanatları onu gökyüzüne doğru itiyor.

"Şafakta bir geri dönüş mesajı istedim. Lütfen gözcüleri uyarın ki onu vurmaya çalışmasınlar. Bizim için çok değerli olduğunu kanıtladı."

Elisaf, "Romeria, daha da fazlası," diyor. "Onun sayesinde Islor'un mevcut durumunu anlıyoruz. Kardeşinin bir orduyla ilgili planlarının ne olduğunu biliyoruz."

Derin bir iç çektim. "Evet, artık bildiğimize göre kendini daha fazla tehlikeye atması için bir neden yok." Keşke Ulysed'e de kalsaydı.

"Kasanıza ulaşmak için bu kadar acele etmeniz... Size de tuhaf gelmiyor mu?"

"Yani ceplerini kendi cepleriyle doldurabilecekken muhafızlara rüşvet vermek için benim altın ve mücevherlerime mi ihtiyaç duyacak?"

Kıkırdıyorum. "Bu Romeria. Önemli ayrıntıları atladığından eminim ve muhtemelen benim kabul etmeyeceğim bir şey. Ya da tüm paramı Rookery halkına dağıtma arzusunu gerçekleştiriyor." Kalbi her zaman özellikle onlar için kanıyordu.

"Jarek ona birinin dokunmasına izin vermeden önce on kılıç yer. Bunun üzerine hayatımı ortaya koyuyorum," diyor Abarrane. "Komutanının onu koruyacağına güven güvenli."

"Haklı olman için dua ediyorum."

"Ona Soldor'daki nymphaeum taşından bahsettin mi?" Elisaf sorar.

"Eğer anlattıysam ve o taşlar geçitlere açılan kapılarsa, sence o ne ne yapardın?"

Sırıttıyor. "Buraya daha hızlı gelmek için kullan, muhtemelen Hudem'in dolunayından önce."

"Aynen öyle. Soldor'da herhangi bir canavarla karşılaşmamış olabiliriz ama orada bulunan bir anahtar büyücü, bırakın savaşmayı, bilmek bile istemediğimiz şeyleri derinliklerden çekecektir."

"Yine de bir büyücünün yeteneklerini kendi tarafımızda kullanabiliriz, özellikle de Romeria gibi güçlü birini."

"Biliyorum. Ama korkarım yüzleşmek üzere olduğumuz şey onun bile ötesinde olabilir."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

ROMERYA

"D oors." Gesine, Ulysede'den geçtikten birkaç dakika sonra Cirilea'nın nymphaeum taşındaki su perisi yazısını huşu içinde inceliyor. "Çok uzun yıllar, çok yanlış anlaşılmış. Tarafından herkes."

"Bu şeylerden bu kadar etkilenen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım," diyor Zorya. O ise hançeriyle kıpırdanıyor, görünüşe göre ani yer değiştirmeden dolayı sarsılmış.

Gesine gülümsüyor. "Üstat Kâtip Agatha ile tanışmadınız."

"Ve öyle bir planım da yok. Biriniz yeter de artar bile." Yine de ses tonunda hafif alaycı bir tını var.

"Gidelim. Bir planımız var," diye emrediyor Jarek ve ekliyor, "muhtemelen ters gidecek bir plan."

"Bu iyi bir plan! *Ters* gitmeyecek."

Yedimizi kraliyet bahçesine götürüyor, dünkünden farklı bir rota izliyor. Lejyonerler dağılıyor, Pan Horik ve Loth'la, Gesine Zorya'yla kalıyor. Bu sefer soylu kılıklarıyla uğraşmadık. Bir lejyoneri saklamak zor. Dört kişi imkansız, özellikle de kralın muhafızları muhtemelen bizi ararken. Pelerinler ve kılıçlar işimizi görür.

Nabzım hızla atıyor. Jarek haklı. Çok fazla şey ters gidebilir.

Yine maskemi takıyorum, bu onu çok üzüyor. "Dün gece güzel rüyalar gördün mü?" Alay ediyorum.

Ağır ağır iç geçirir. "Sorun sen değilsin. O yüz."

"Anlambilim." Bir ağaç dalı geriye savrulunca eğildim. "Yani yaptın mı?" "Sana söylediğim için şimdiden pişmanım."

"İçinde ne oldu?"

Cevap olarak kıkırdaması derinden geliyor. "Sorun ne? Kralı çok mu özlüyorsun da müstehcen görsellere ihtiyaç duyuyorsun?"

"Ahlaksız mı? Ne kadar açık saçık konuşuyoruz?"

"Lucretia'nın oldukça geniş bir hayal gücü var. Açıklamamı istemezsin." "O olduğundan bu kadar emin misin?" Muhtemelen öyledir, ama çok fazla zevk alıyorum

Bundan. "Belki de sadece bana olan gizli aşkındandır."

Aniden durdu ve üzerimde yükselmek için dönmeden önce sırtına çarptım. "Bu saçma planın yüzünden gerginsin. Gergin olduğun zaman, berbat bir mizahla dikkatini dağıtmaya çalışıyorsun."

"*Korkunç* demezdim."

Bakışları yüzümde geziniyor. "O maskeyi taktığında, kim olduğunu kendime sürekli hatırlatmalıyım. Dikkatli ol, yoksa bir an için unutabilirim." Ağzım açık kalırken arkasını dönüyor.

Jarek ve ben her zaman zararsız şakalaşmalar yaparız ama bu farklı hissettirdi.

Suçlu. Lucretia'nın kafasına ne tür şeyler yerleştirdiğini bilmiyorum ama muhtemelen ona durmasını emretmeliyim.

Diğerlerine katılana kadar yolun geri kalanında onu sessizce takip ediyorum.

"Üç çocuk ve bir balık." Jarek, çeşitli yönlerde fişkıran su püskürtüleriyle özenle yapılmış bir su fıskiyesini işaret ediyor.

Tıpkı Zander'in tarif ettiği gibi.

Zorya etrafta nöbetçi olup olmadığını kontrol etmek için duraklar ve ardından koşarak arkasına geçer ve bir bloğu iter. Bir kapı açılır.

Pan'ın yüzü geniş bir O şekli alıyor. O ve ben, gizli geçitlere olan takdirimizde aynı kumaştan kesildik.

Jarek parmaklarını şıklatıyor ve bizim neşeli küçük hırsız grubumuz merdivenlerden inerek kalenin alt katındaki tünele giriyor.

Loth ve ben ağır demir kapılara yaklaşırken nöbetçi asker bizi izliyor.

Adımlarımızı rahat ve telaşsız atıyoruz. Etrafta başka kimse yok ama bu alanın kraliyet ailesi dışında herkese kapalı olmasını beklerdim.

Bu yüzden, ödünç yüzüm. Umarım Annika aldırılmaz.

"Ekselansları." Muhafız eğilir, sonra şüpheli bakışları yanımdaki asker. Tüm lejyonerler arasında en az göze çarpan Loth. Yine de göze çarpıyor ve yaklaştığı her adımda muhafızın gözleri daha da kısılıyor. Eli kılıcının kabzasına gidiyor. "Prenses Annika, ihtiyacınız var mı-"

Loth o kadar hızlı ki, muhafız yere yığılıp kafatasının arkasına aldığı bir darbeye bayılmadan önce hareket ettiğini fark edemiyorum.

"Onu öldürmediğin için teşekkür ederim."

Sakin lejyoner başını eğiyor.

"Bir sonraki muhafız gelmeden önce bu akşam yediye kadar vaktimiz var." Şehre girip çıkmak için birkaç saat. Bunun daha sonra Annika için ne gibi sorunlara yol açabileceğini bilmiyorum, ama Atticus'un yüzünü kullanma riskini almak istemedim, onun çoktan doğuya gitmiş olabileceğini biliyordum, bu da kale muhafızlarının farkındayım.

Tabii hayatta kaldıysa. Yaşadığını varsayıyorum.

Loth bilinçsiz erkeği bağlayıp ağzını tıkarken, ben de Gesine'nin bana öğrettiği gibi Aminadav'ın yakınlığını anahtar deliğine yönlendiriyorum. İplikler sıcak lav gibi içeri akıyor ve içerideki her bir karmaşık oyuğa şekil veriyor. İplikleri sertleşmeleri için kandırıyorum ve yakınlığı koparıyorum, geriye herhangi bir anahtar gibi bir kafa kalıyor. Çeviriyorum ve bir klik sesi geliyor.

"Yıllar boyunca kaç kilidi açmam gerekmedi ki?" diye mırıldanıyorum, yeni edindiğim bu becerinin büyüüne kapılmış bir halde. Acımasız bir memnuniyet gülümsemesiyle ağır kapıyı iterek açıyorum.

Jarek, Horik ve Loth'un elindeki mücevher ve altın dolu sandıkları ölçüp biçerek, "*Bu kadarı* yeter de artar bile, eğer yetmezse gemisine el koyun ve kılıcınızı karnına saplayın," diye hırladı.

Her iki lejyoner de paketlerinin ağırlığı altında homurdanıyor.

Köşedeki bağlı muhafız kıpırdanıyor, biz de kasayı geride bırakıp kapıyı çekip kilitliyoruz.

Anahtarı cebime atıyorum, gerginliğim yerini adrenaline bırakıyor. "Siz hareket etmelisiniz. Planı biliyorsunuz." "Kral" tarafından mühürlenmiş mektupları Gesine'nin eline tutuşturmadan önce havaya kaldırıyorum. "Kutsal alana gidin. Dün gece orada bir araba gördüğüme eminim. Pan atları Silmar'dan getirecek."

"İki sol ve bir sağ," diye yineliyor, oradan ahırlara ulaşması için ona verdiğimiz yönü tekrarlıyor.

Gesine, Seamus'a nasıl ulaşacağını zaten biliyor ve sonra Kaders'e borcunu ödemek için Trinket Inn'e gidecekler. "Sizinle en kısa sürede limanda buluşacağız. burada işimiz bitti."

"O tünelden geçerken iyi eğlenceler." Jarek, Horik'in omzunu sıvazlayarak yola koyulur, Zorya kılıcını çekmiş bir halde önden gider. Onları güvenli bir şekilde oraya götürecektir.

Jarek merdivenlerden yukarı, ana kale salonuna bakıyor, yakışıklı yüzü endişeyle kazınmış.

"İyi olacağız. Hatırladın mı?" Göz kırpıyorum ve parmak ucumla yanağıma dokunuyorum. "Belki de Prenses'ten daha az göze çarpan birini seçmelisin. Annika?"

"Haklısın." Ve ben sadece birini biliyorum.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

GRACEN

"**H**" "Yahni nasıl gidiyor?" Corrin mutfak kapısında bağılıyor. Sena tencerelerden birinin üzerine eğiliyor ve içine çekiyor. Yanında üç tane daha kaynıyor. "Şu anda su ve domatesten başka bir şey yok. En azından bir saat daha diyebilirim."

"Bu zavallı insanlar. Boaz'a kalsa açlıktan ölürlerd." Corrin, kısa kollarının taşıyabileceği kadar çok ekmeği kucaklayana kadar kollarını ekmeklerle dolduruyor. "Hazır olduğunda Fikar'ı göndereceğim." Sonunda kapıyı çekip açmadan önce kapı koluyla boğuşuyor. Geldiği gibi hızla uzaklaşıyor.

Elma püresinin kaşığımdan kayarak taş zemine sıçramasını izlemek için tam zamanında görevime dönüyorum.

İç çekerek bir bez kapıyorum ve ayakkabımın altına düşmeden önce temizlemek için diz çöküyorum. Bu kaybettiğim üçüncü kaşık dolusu. Ya meyve çok cıvık ya da ben çok dağınığım, bakışlarım sürekli Yerdeki sepet ve içinde uyuyan bebek.

Görünüşe göre uyuyan bir *büyücü* bebek.

Bu nasıl mümkün olabilir? Ve Aoife ile bir yakınlığı olması ne anlama geliyor? Ne yapabilecek?

Belki de Wendeline yanılıyor. Son zamanlarda çok baskı altındaydı, gece gündüz Cirilea'da sürüklendi, Boaz'ın ellerinde zindanda karşılaştığı dehşetten bahsetmiyorum bile. Yanılıyor olması, kızımın iki bin yıldır Islor'da doğan ilk büyücü olmasından *çok* daha muhtemel.

Peki ya Wendeline haklıysa?

Dağınıklığı temizledikten sonra kendimi ayağa kaldırdım.

Corrin bana doğru yürüyor. "İşte buradasın. Tam da aradığım kişi."

"Ama sen az önce buradaydın."

"Öyleydin. Haklısın." Çocuklar için yaptığım elmalı çörekleri inceliyor. "Çok lezzetli görünüyorlar."

Ne? "Elma püresi ile yapılıyor." Corrin elmadan nefret eder, bu gerçeği nadiren dile getirmeyi ihmal eder. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Yahnisinden başka hiçbir şeye dikkat etmeyen Sena'ya bir bakış atıyor. Yine de sesini alçaltıyor. "Dün gece ahırda tanıştık.

Hatırladın mı?" Gözleri genişliyor. "Bu kılıkla dolaşmanın daha güvenli olacağını düşündüm."

Farkına varıyorum ve kendimi tutamadan soluğum kesiliyor.

"Ekselansları?" Bana iri gözleriyle uyarı dolu bir bakış attı.

"Özür dilerim." Kendimi azarlıyorum. "Çoktan dönmüşsün."

"Sana olacağımı söylemiştim." Suri'yi yerde görüyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bu benim adaşım mı?"

Şokuma rağmen başımı sallıyorum. "Öyle." Ve ayrıca, gizliden gizliye, bir büyücü. Çok ortak yönleri var.

Sena eldivenlerini tezgâhın üzerine koyar ve mırıldanarak kapıdan çıkar.

Corrin-hayır, *Romeria*. Fates! Azo'dem'de bu maske de ne böyle!" Aşçı gidene kadar omzunun üzerinden onu izler. "Fazla zamanım yok ama seni ve tüm ölümlü çocukları Cirilea'dan çıkarıyoruz. Seni Cirilea'ya götürüyorum.

krallığımda, gelecek olanlardan güvende olacaksın."

"Bir savaş." Wendeline'in söylediği buydu.

Bakışlarında korku titreşiyor. "Evet."

Biz mi?

Dün geceki lejyonerin bir köşede durduğunu fark ettim. kapıdan gelen herkese saldırır. Bir dakika önce orada değildi ama hayalet gibi hareket ettiklerini duymuştum. "Nasıl?"

"Balo salonunda yangın çıkaracağız."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Bu çocukları korkutacak!"

"Küçük bir tane," diye beni rahatlatıyor. "Sadece onları dışarı çıkarmak için bir bahanemiz olsun diye. Eğer onları nymphaeum'a götürebilirim, o zaman güvenli bir yere götürebilirim."

Az önce Atticus'la oradaydım. Taş bir duvar ve bir sunak. Planlarının ne tür bir büyücülük içerdiğini hayal bile edemiyorum. Bilmeme de gerek yok.

"Ama ateş?"

Şu anda orada dört yüzden fazla çocuk var ve muhafızlar şehri aramaya devam ettikçe her saat daha fazlası geliyor. *Ve burası* saman dolu."

"Dört yüz." Küfrediyor ama sonra çenesini tutuyor. "Suyla söndürebilirim."

"Çünkü sen bir büyücüsün," diyorum tereddütle.

Yüzünden garip bir ifade geçer. "Evet, öyle. Bak, Jarek'in bütün muhafızları öldürmesine gerek kalmadan onları dışarı çıkarmak için aklıma gelen tek plan bu. Ben bunu istemiyorum. *Onun için sorun değil.*"

Lejyonerin gezindiği yere doğru başını sallıyor.

Her birini öldürebileceğinden eminim ama bu çocukların bir katliama tanıklık etmesini istemiyorum ve bu onlar için büyük bir risk olur.

"Gardiyanlar sadece işlerini yapıyor." Hınzır çocuğumu düşününce bazıları bana karşı oldukça nazik davrandı. Boaz, kaybına üzölmeyeceğim tek kişi. Dudağımı ısırıyorum. "Onları dışarı çıkarmalıyız, değil mi?"

"Ve nymphaeum'a, evet."

"Tamam, sanırım daha iyi bir planım var, kaleyi yakıp yıkmayı ya da insanları öldürmeyi içermeyen bir plan."

Corrin'in-Romeria'nın-gözleri parlıyor. "Can kulağıyla dinliyorum."

Bazen söyledikleriyle ve konuşma tarzıyla ne kadar tuhaf olduğunu unutuyordum, o kadar rahattı ki, sert sırtlı soyluların aksine.

Mutfak kapısı açılır. "Bu insanların bir saat bekleyebileceğini sanmıyorum..." Gerçek Corrin olduğu yerde duruyor, yanımda duran görsel ikizini görünce çenesi düşüyor.

Lejyoner hançerini çıkarıp öne atılınca midem boğazıma düğömleniyor. "Hayır!"

Ama Romeria sırtıyor ve maskesini çıkarıyor. "Dur tahmin edeyim. Güveç. En *sevdiğim*."

Fikar çorba kâselerini toplarken Corrin boğazını temizliyor ve bana sert bir bakış atıyor. Bu plan onu pek heyecanlandırmadı ama kabul etmesi için ikna etmek fazla zaman almadı.

Vakit geldi.

Kapının yanındaki görevliye doğru ilerlerken içim içimi yiyor. "Çocukları biraz hava almaları için dışarı çıkarmak istiyorum."

"Burada bol miktarda hava var."

"*Temiz* hava. Bacaklarını esnetmek için yürüyüşe çıkabilirler." Nabzımdan yalanımı okuyamaması için dua ediyorum.

Başını sallıyor. "Gitmene izin yok."

Prenses Romeria bana kendi yolumu denemem için kısa bir süre verdi. Onun ve o savaşçının nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu aptalı ikna edemezsem

bizi bırakırsa, korkarım uzun süre yaşayamaz. Bunu bilmek güvenimi artırıyor.

"Majesteleri beni bu çocuklardan sorumlu tuttu ve isteklerimi yerine getireceğinize söz verdi. Kaptanınız size bunu söylemedi mi?"

"İsteklerinizi yerine getirin, evet. Gitmelerine izin vermeyin."

"Her yerde muhafızların olduğu duvarlarla çevrili bahçede dolaşmak için mi? Emin misiniz?"

Kaşlarını çatıyor.

Ama onu henüz ikna edemedim. "Tanrı'nın hoşuna gitmeyen son kişi Benim de içinde bulunduğum Majesteleri kellesini kaybetti ve o bir lorddu. Döndüğünde, muhafızların itaat edip etmediğini sorduğunda ve ben de doğruyu söylemek zorunda kaldığımda bunun sizin başınıza gelmesini istemem." Kader, sanırım bayılabilirim. Bu boş uyarıyı yapma cesareti nereden geldi? "Bahçe hemen şurada ve kaçış yok. Çocuklar nereye gidebilir ki?"

Dudakları bükülür. "Bunu küçük bir çocuğu takip edemeyen bir ölümlü mü söylüyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, kaledeki tüm muhafızlar da öyle görünüyor." Utangaç bir gülümsemeye cüret ediyorum.

Gözleri ağzıma düşüyor ve sırtıyor.

Onunla flört ettiğimi sanıyor. Boğazımı temizliyorum. "Ölümlü çocukların temiz havaya ihtiyacı vardır. Çok uzun süre kapalı kalırlarsa hasta olabilirler."

Yüzünde şüphe titreyiyor.

Aceleyle ekliyorum, "Ve onları şimdi yormak daha sonra daha iyi uyumalarına yardımcı olacaktır.

Aksi takdirde huzursuz olurlar ve huzursuz çocuklar saatlerce ağlayabilir. Bu kadar çok çocuğun bütün gece ağladığını düşünsenize."

Bu onu çileden çıkarmış gibi görünüyor. "Dışarıdakilerin hepsini idare edemezsiniz."

"Yapabilirim!" Güvenle başımı sallıyorum. "On hizmetkâr ve her birine iki küçük çocuğa bakma görevi verecek kadar büyük çocuk var. Dürüst olmak gerekirse, zaten yanımızdan ayrılamayacak kadar korkuyorlar. Ama bizimle yürümeyi tercih ederseniz ..." Teklifi reddedeceğini umarak nefesimi tutuyorum.

İsteksizce iç geçiriyor. Yakındaki diğer iki muhafıza başıyla işaret ederek, "Onlara bahçeye kadar eşlik edeceğiz," diyor.

Pişmanlığımı bastırıyorum -umarım hepsine ölüm cezası vermemişimdir- ve ellerimi ırpıyorum. "Çocuklar! Dinleyin!" Kulaklar dikiliyor ve meraklı bakışlar bana doğru yöneliyor. "şimdi çok özel bir şey yapacağız. Çoğu ölümlünün hayatları boyunca *asla* yapma şansı bulamayacağı bir şey." Umarım heyecan uyandırma çabam işe yarar. "Bir yürüyüşe çıkacağız kraliyet bahçesi."

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

ROMERYA

We kalın bir çitin arkasından balo salonunun cam kapıları açılırken ve çocuklar dışarı dökülürken, büyükler küçüklerin ellerini tutarken, Gracen nazik tavrıyla onları yönlendirirken izliyor, Ellerini serbest bırakmak için bebeğini göğsünün üzerinde bir askının içinde kozaladı. Mika

Lilou'nun elini tutan çekici, genç, sarışın bir ölümlü kadınla gevezelik ederek arkasından iz sürüyor. O her kimse, Gracen çocuklarını koruması için ona emanet etmiş.

"Onlardan *çok* var." Dört yüz çocuğun neye benzeyeceğini fark ettiğimi sanmıyorum. Lord Telor'un Ulyse'de'nin kapılarına getirdiği ordunun neredeyse yarısı! "Bu delilik mi?"

Jarek arkamdan, "Evet, ama Norcaster'da öğrendiğim gibi, senin için garip bir şekilde olağan," diye alay ediyor. "Onlara eşlik eden üç muhafız saydım. Onları öldürmek zorunda kalacağım."

"Çocukların önünde mi?" Omzumun üzerinden bir bakış attım. "*Hadi ama.*" "Sen değil miydin bir oda dolusu samanla ateş yakmak isteyen?
içinde mi?"

Dirseğimi geri atıyorum ve yumuşak bir homurtu duyuyorum. "Bunun riskli bir plan olduğunu kabul ediyorum. Ama içeride bir adamım olacağını düşünmemiştim." Gracen'in fikri çok daha iyi. Atticus'un onu görevlendirmesi ve muhafızlara itaat etmelerini emretmesi. ona bir ya da iki puan kazandırıyor, yine de onu asla affedemem.

Tanıdık bir yüz daha belirince nefesim kesildi. "Dagny!" Terzi gevezelik ederek yürüyor. Bunun bir bahçe yürüyüşünden başka bir şey olduğuna dair hiçbir fikri yok.

Ana yola dönüyorlar. Uzakta, doğu kanadının yakınında nöbet tutan muhafızların yığını seçebiliyorum. Umarım hiçbiri araya girmeye, sorgulamaya ya da katılmaya karar vermez.

Jarek küfrediyor. "Bu uzun bir yol."

"Bu en bariz olanı. Labirente girmedikleri sürece bize bir şey olmaz. Gel hadi." Kolunu tutarak, o tanıdık adrenalini beni yıkıyor. Onları takip ederken sessiz ve görünmez bir şekilde bahçeden geçiyoruz.

"Geri dönme vakti!" diye bağıyor Gracen'a en yakın muhafız.

Kahretsin. Nymphaeum'a giden yolu yarılдық.

Gracen dudaklarını ısıyor ve devam etmek için bahaneler ararken zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. "Ama çok eğleniyorlar. çok."

"Sedir labirenti ileride. Onları o kadar uzağa götürmeyeceğiz." "Bir labirent mi?" Mika haykırır.

Sarışın hizmetçi onu susturur ve sonra sanki kaçmasından korkuyormuş gibi elini tutar.

"Şimdi olmalı." Jarek kemerinden iki hançer çıkarır ve çitin arkasından çıkmaya hazırlanırken ağırlığını değiştirir. "Soldaki ikisi bende, sen sağdakini hallet."

"Ne?"

"Çalıştığımız gibi boynuna nişan al."

"Gardiyaların boynuna vurma alıştırması yapmadım!" Tısladım. "Elinden geleni yap."

Ona ters ters baktım. "Burada çocuklar var. Hançer fırlatmayacağım." Aoife'in bir ipliğini çekerek, önümüzde muhafızı da delip geçecek bir su oku yaratıyorum.

"Bu da işe yarar. Üç... iki..."

Bir çan çalıyor. Saati işaret eden yavaş ve kasvetli bir çan değil. Sanki biri ipi olabildiğince sert sallıyormuş gibi aceleci ve öfkeli bir çınlama. "Bu ne anlama geliyor?"

Jarek küfür ediyor. "Şehir saldırı altında."

"Kim tarafından?" *Olamaz.* "Biz miyiz?" Gesine ve lejyonerler limanda mı yakalandı? Eğer Gesine yapabileceklerini serbest bırakırsa... Aoife'in ipine olan hakimiyetimi kaybediyorum ve ok bir sıçramayla çimlere çarpıyor. "Ne yapacağız?"

"Bizim tamamlamamız gereken kendi görevlerimiz var. Onlar halledecek." Jarek dışarı çıkar ve imkânsız gibi görünen bir güç ve beceriyle hançerleri havaya fırlatır, ardından bir üçüncüsü gelir. Üç muhafız da yere düştü.

Çocuklar çığlık atıyor.

"Her şey yolunda!" Onlara doğru elimden geldiğince hızlı koşuyorum, ellerim havada, dağılmadan önce herkesi kontrol altına alabilmek için dua ediyorum. İçimden gelen bir dürtüyle maskemi çıkarıp bazılarının tanıyabileceği yüzümü gösteriyorum.

"Ekselansları!" Dagny haykırıyor, bana doğru koşuyor, elindeki Kollarını karnıma doladı ve sımsıkı sarıldı. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım!"

Güler yüzlü terzinin beni kucaklayışını izlemek çocukların çoğunu sakinleştiriyor gibi görünürken, diğerleri nasıl yüz değiştirdiğimi şaşkınlıkla izliyor.

Jarek hançerlerini toplayıp yeni korkular uyandırarak içeri dalar. Bazı çocuklar ağlamaya başlar.

"Sana zarar vermek için burada değiliz. Seni ailenle tekrar bir araya getireceğiz," diyorum gürültünün üzerine. *Sonunda.*

Uzun boylu, sıska bir ölümlü adam yakınlarda oyalanıyor.

"Nymphaeum'un nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Evet, leydim. Yani, Majesteleri. En azından öyle sayılır."

"Tamam. Onları olabildiğince hızlı bir şekilde o yöne doğru yönlendirmeye başlayın. Şu tarafa." Onları labirentin yakınına götürmeyen rotayı işaret ediyorum.

Salam verip eğiliyor ve sonra çocukları uzaklaştırmaya başlıyor. Çocuklar annelerinin peşinden ördekler gibi sessiz ve odaklanmış bir şekilde gidiyorlar.

Gracen'in dikkati ölü muhafızların üzerinde. Ondan akan suçluluk duygusunu hissedebiliyorum.

"Onlar hakkında yapabileceğimiz pek bir şey yok, ancak benim planım daha pahalıya mal olacaktı, bu yüzden yardımınız için teşekkür ederim."

Lilou'nun elini tutan sarışının nefesi kesiliyor. "Ybarisan hainine *yardım mı ettin?*" Gracen'e küçümseyerek bakıyor.

Gracen başını sallar. "O düşündüğün gibi biri değil Sabrina. Söz veriyorum. Dün gece kralın hayatını kurtardı."

Kadın -Sabrina- benden Gracen'e şüpheyile bakıyor. "Ekselanslarına ihanet ediyorsun." Lilou'nun elini bıraktı ve geri çekildi. "Onunla hiçbir yere gitmiyorum. Ben-" Jarek'in göğsüne doğru adım atıyor, omzunun üzerinden ona bakarken gözleri korkudan irileşiyor.

Çenesi gergin. "Bizimle geliyorsun ya da bu bahçeden hiç çıkmayacaksın. Beni sınıma. Bunun için zamanımız yok."

"Jarek," diye sertçe uyarıyorum. Muhafızları öldürmek neyse de, bu silahsız kadını çocukların önünde öldürmenin sonu iyi olmayacak.

Corrin elleri kalçalarında, ona doğru yürüyor. "Ben Kraliçe Esmâ'nın sadık hizmetçisiydim. Bir hainin peşinden *gideceğime* inanacak kadar aptal mısın?"

Sabrina'nın alnı belirsizlikle çatlıyor. Çan hâlâ çalıyor, yüksek sesle ve çılginca bir silahlanma çağrısı. Muhafızları uzaklaştıracak mı yoksa bize doğru mu çekecek? Bunu öğrenecek vaktimiz yok. "Sabrina, tüm çocukları buradan sağ salim çıkarmamıza yardım et, sonra da Cirilea'da kalmak istersen, buyur.

Ama gerçekten isteyeceğini sanmıyorum."

Bakışları, adamı takip eden çocukların üzerinde geziniyor. Sonunda başını sallıyor.

Bir sorun önlendi. "Hadi gidelim."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyorum kendi kendime nymphæum görüldüğünde. Biz tarlada koşuştururken çocuklar şaşırtıcı derecede sessiz, küçükler büyüklerin kucağında. Yakınlıklarım derimin altında oturmuş, kıvrılmış ve bekliyor.

"Ekselansları!" Dagny bileğimi tuttu. "Dagnar'ım kalede bir yerde. Albe de. Gidip onları bulmalıyım!"

"Oraya geri dönemezsiniz. Gardiyanlar sizi çocuklar olmadan görürlerse sorgularlar."

"Sanırım haklısınız. Tabii ki haklısın." Ellerini endişelendiriyor. "Sence onları bulabilir misin?"

"Onlarla hiç tanışmadım. Neye benzediklerini bilmiyorum."

"Dagnar benim gibi, sadece çok daha büyük!" Ellerini başının üzerine koyarak bunu vurguluyor.

"Tamam, deneyeceğim." Jarek'in bakışlarını sırtımda hissediyorum ama görmezden geliyorum. Benim için elçilik yaparak kendini riske attıktan sonra terzi için en azından bunu yapabilirim.

Kolumu sıktı. "Tanrı sizi korusun, Majesteleri. Sizi çok özledim."

Zil çalmaya devam ediyor, acımasız bir gong. Çaresizim Herkes Ulysed'e ulaşsın ki ben de Gesine ve diğerlerine yardım etmek için geri dönebileyim. Neyle karşılaşacaklarını bilmek beni korkutuyor.

Gracen'e göre öndeki ölümlü adam -Fikar- taşa ilk ulaşan.

Ona yetişmek için koşuyorum. "Burada olan herkes el ele tutuşsun!"

Çocuklar birbirlerine uzanırken gergin enerji titreşiyor. Grup yeterince büyük görünene kadar bekliyorum ve sonra en yakındaki çocuğu tutup gümüş ipliğin taşa doğru uzanmasına izin veriyorum.

Çocuklar yeni çevrelerini kavradıkça nefes sesleri ve ciyaklamalar duyulur.

"Fates." Fikar da aynı şekilde şaşkın şaşkın bakıyor.

Lucretia bir an sonra belirir, üzerinde kalın beyaz bir önlük vardır, yakası çenesinin hemen altındadır. "Tatmin oldunuz mu, Majesteleri?" Sahte bir şekilde eğilir.

Bu kadar endişeli olmasaydım gülerdim. Daha önce belki de çocuklara uygun kıyafet seçtiği için onu azarlamıştım. O daha da ileri gitti. "Fikar, daha fazla çocuk için bu alana ihtiyacım var. Hepsini hemen merdivenlerden yukarı çıkar. Eden seni orada bekliyor olacak."

Başını sallamasını bekliyorum ve sonra yakınlığımı taşın içinden geri gönderiyorum. Bir çocuk sürüsü çoktan toplanmış, bekliyordu.

"Tamam, sıradaki grup!"

BÖLÜM ALTMİŞ BİR

ANNIKA

D Agny'nin oğlu Dagny'ye benziyor. Erkek versiyonu, iki kat daha uzun ve iri yarı. Ama *yine* de rahmetli annemin terzisine çok benziyor. Percy kadar zarif değil. *Öyle* mi? Atticus benim lekeli kolumla ne yaptı? Bana hiç söylemedi, sonra da kalkıp doğuya gitti! Hem de bir Merth okuyla vurulduktan sonraki sabah!

Sabrina'nın canını bağışladığını duydum, belki aynı merhameti Percy'ye de gösterir. Kim bilir? İkiz kardeşim kendine hizmet ediyor ve Percy'nin göğüsleri yok.

Dagnar tam bir vahşi. Onu kraliyet bahçesinde bir yürüyüşe çağırdım ve bütün gün çalıştığı ahırdan doğruca geldi. Sanki son zamanlarda buradaki tüm edep yok olmuş gibi.

İç çekiyorum. En azından elindeki iz parlamıyor. Belki de tek ihtiyacı olan kıyafetini değiştirmek ve banyo yapmaktır. Ve eğer bu işe yaramazsa, şey... Ben

Dilencilerin seçici olamayacağını varsayalım ve Islor'un prensesi artık resmen bir kol için yalvarıyor.

Ailem bu karmaşayı görebilseydi.

Önümüzdeki muhafızlar - içeride kalan çok fazla muhafız var. Bu günlerde insanlar dikkatle bahçeye süzülen batı kulesine odaklanmış durumda.

"Orada neler oluyor?" Cevap verebilecek herkese yüksek sesle soruyorum.

"Görünüşe göre ölümlü çocuklar yürüyüşe çıkıyor, Majesteleri." Muhafızın kaşlarını çatmasına bakılırsa bunu onaylamıyor. "Müdahale edip onları geri gönderelim mi?" Emir için istekli görünüyor.

"Eminim temiz havayı kullanabilirler. O duyguyu bilirim." Zander bir keresinde Romeria'nın gri kuleden kaçmasına ve idam edilmesine yardım ettiğim için beni *haftalarca* odamda tecrit etmişti. Burnumu çektim. Bana bir özür borçlu gibi görünüyor.

Çocuklar yolun aşağısında kayboluyor. Onlardan çok var. Cidden, Atticus ne yapacağını sanıyor? Kollarımız hiç tükenmesin diye balo salonunu dolu mu tutacak? Sanki şehrin bekçileri buna müsamaha gösterecek.

Burada mahsur kalan lordlar ve leydiler kesinlikle memnun değiller. Kalede yürürken, sanki bu suçun herhangi biri *benim* omuzlarımdaymış gibi, beni sert bir şekilde yargıladıklarını hissediyorum.

Bu *Majesteleri*'nin sorunu. Benim değil. "Ee, Dagnar, bana gününü anlatsana." Daha az umursayamazdım, ama bunu yapabilecek kadar nezaketim var.

Onu oturtup damarına girene ve bu yeni eşleşmeye tahammül edip edemeyeceğime karar verene kadar kibar bir konuşma.

"Heyecan verici bir şey değildi, Majesteleri. Kalktım, tereyağlı ekmek yedim, atları kontrol etmek için dışarı çıktım ..."

Surat astığımı görmesin diye o konuşurken başımı çeviriyorum.

Uyarı çanı çaldığında ilk kemerli geçide yaklaşıyoruz. Bu kalbimin birkaç atım atlamasına neden oluyor. Bu sesi en son ailemin öldüğü ve Ybaris'in duvarlarımızın içinden bize saldırdığı gün duymuştum.

Şimdi neler oluyor?

Bir muhafız kaleden dışarı koşar, bir şeyler bağırır ve sonra tekrar içeri hücum eder. Diğerleri akın ediyor.

Dagnar alnını kaşır. "Bu çan bela anlamına gelmiyor mu?"

"Evet, öyle." Ama asıl soru kiminle. "Haydi." Kalan iki muhafıza ulaşmak için aceleyle adımlarımızı geri çekiyoruz.

"Neler oluyor?" İçlerinden birine seslendim.

"Kaleye saldırıyorlar, Majesteleri," diyor soldaki. "*Kim?*"

"Ölümlüler, bekçiler..." Kılıcını kavırıyor.

Ölümlüler ve bekçiler. Tabii ki. "Sonunda oluyor." Üzerimden bir şok dalgası geçti.

"Nedir, Majesteleri?" Dagnar sorar.

"Cirilea isyan ediyor." Kralın muhafızları insanları yargılamadan, merhamet etmeden asıyor ve şimdi de sıradan hizmetkârları beslenmeleri için işaretliyor ve çocuklarını alıp götürüyorlar. Muhafızlar haftalardır korkunç bir şekilde ölüyor, şehirde kapana kısıldılar ve şimdi de mülklerine el konuldu. Bu

sadece an meselesiydi. "Atticus'un beni burada bıraktığına inanamıyorum." Bunun olacağından haberi var mıydı?

Muhafız, "Kendinizi odanıza kilitlemelisiniz, Majesteleri," dedi.

"Bana ulaşmak istiyorlarsa, bu çok işe yarayacaktır." Ve ulaşacaklar da. Ev halkından, tüm bu olanlar için cezayı kabul edecek tek kraliyet mensubu benim.

Zander'in Ybarisan prensesiyle nişanlanmasıyla başlayan, ailemizin aldığı felaket kararlar.

"Annem çocuklarla birlikteydi," diyor Dagnar, yüzünü korku kaplamış bir halde. İtiraf etmeliyim ki sevimli.

"Git." Onu gittikleri yöne doğru itiyorum. "Bu saldırganlar senin için burada değiller, ama seni benimle bulurlarsa ne yapacaklarını bilmiyorum."

Bocalıyor.

"Git! Anneni bul. Bu bir emirdir!"

Arkasına bile bakmadan koşmaya başlar. Onu korumayı prensesini korumaktan çok daha fazla istiyor, zaten bir çeteye karşı koruyabileceğinden de değil. Sorun değil, buradan güvenli bir yol bulabilirim. Biliyorum.

Bu kalenin sırları diğerlerinden daha

iyi. Arkamızdan bir gümbürtü ve takırtı sesi geldi.

Tyree'nin saldıran muhafızın boğazını kestiğini görmek için tam zamanında dönüyorum. Diğeri yere yığılmış, baygın haldeydi.

Ve birdenbire, daha önce bir kez ölümümü planlamış olan ve az önce üç kat yukarıdan *atlayan* Ybarisan prensiyle yüzleşmek için tek başımayım.

"Açıkkçası ölümlünün kalabileceğini düşünmüştüm." Muhafızın silahlarını çıkarırken sağ bacağını tutarak yüzünü buruşturuyor. "Ama sanırım sen

Şövalyeliğe ilham verir." Elinde bir hançerle topallayarak bana doğru geliyor.

Geri çekiliyorum, pelerininin içinde sakladığım küçük merth bıçağını el yordamıyla bulmaya çalışıyorum. "Kaçabilirsin. Seni kovalamazlar. Kardeşim burada değil."

"Ve müstakbel gelinimi terk mi edeyim?" Sırıttıyor ama bu acı dolu bir bakış. "Beni aptal mı sanıyorsun? Cirilea'dan tek başıma çıkamam." Beklediğimden daha hızlı bir şekilde ileri atıldı, kolumu tuttu ve sıkıca kavradı. "Ama bir prensesle şansım var."

Boştaki elimi savurup bıçağımı uyluğunun etli kısmına saplıyorum ve acıdan inlemesini sağlıyorum. Bıçağı çıkarıp tekrar saplamaya çalışıyorum.

Saniyeler içinde kollarım arkamda birbirine dolandı ve Tyree'ye

sapladığım bıçak boğazıma dayandı. "Bu yaptığın hiç de nazik bir şey değil.

nişanlın." Kulağıma pantolonunu çekti. "Eğer beni buradan çıkarmazsan, hayatta kalmaya değmezsin. Anladın mı?"

Eminim bir atardamara vurdum. Belki onu kan kaybından ölecek kadar oyalayabilirim. "Kapılar mühürlendi. Kimse girip çıkamaz."

"Kız kardeşimin kayıkla kaçtığını
duydum." "Liman da mühürlü."

"Bence yine de şansımızı denemeliyiz, sence de öyle değil mi?"
Kollarımı daha sıkı geri çekerken omuzlarım çığlık atıyor. "Buradan suya nasıl ulaşacağız?"

İç çekiyorum. "Bir yol biliyorum." Zorlanacağı, yaralanacağı uzun bir yol. Bu bana ondan kaçma şansı verebilir. "Gitmeme izin verdiğin sürece seni oraya götüreceğim."

"Takas mı yapıyoruz? Seni öldürmeyeceğime söz vermeme ne dersin?" "Gerçekten sözünü nasıl tutacağını biliyor musun?" Şüpheli. "Hadi öğrenelim." Beni itti. "Ne tarafa?"

BÖLÜM ALTMİŞ İKİ

ROMERYA

TJarek ve ben Cirilea'nın mabedinin kapılarını zorladığımızda güneş ufka dokunuyordu, çocukların hepsi Ulysede'de güvendeydi, Dagnar da dahil olmak üzere kraliyet bahçesinde bir yaban domuzu, çılgınca annesini arıyor.

Duman, bağırışlar ve çınlayan çelik bizi karşılıyor, adrenalinimi yeni seviyelere çıkarıyor. Yakında hava kararacak ve fark edilmeden hareket etmek daha kolay olacak ama şimdilik pelerinlerimizi çekip açık bir geçit olmasını umuyoruz.

Jarek durur, dinler. "Bu limandan gelmiyor. Kaleden geliyor. Bu biz değiliz."

Hem rahatlama hem de yeni bir korku ortaya çıkar. "Seamus bir isyan olduğunu söyledi demleniyor." Halkın her an ayaklanabileceğini ima ediyordu. Kral ve ordu şehri terk ettikten sonra bunun gerçekleşmesi mantıklıdır.

"Görünüşe göre nihayet geldi. İnsanlar kaybedecek bir şeyleri olmadığını hissediyor."

"İçeri girecekler mi?"

"Sonunda, evet. Ama bu bizim sorunumuz *değil*. Bu bizim avantajımıza. Eğer kralın muhafızları kaleyi savunuyorsa, rıhtımda değillerdir." Jarek aceleyle "Gel" demeden önce sokağı tarıyor.

Liman Caddesi'ne giden yol bana tanıdık gelmeye başladı. Jarek'le birlikte koşuyorum, onun kılıçları çekili, benim yakınlıklarım kaynıyor, kesilip gömülmesi gereken asılı cesetlerin yanından geçerken kokuşmuş havanın içinden geçiyoruz. Sokaklarda çok az insan var ve iki pelerinli figürle boğuşmaya hiç niyetleri yok. Birçoğu bizimle aynı yönde ilerliyor, kollarında henüz Boaz tarafından alınmamış çocuklar ya da aceleyle giderken kapabildikleri eşyalar var. Seamus mesajı nasıl yaydıysa işe yaradı.

Şehrin alçak binaları yerini körfez manzarasına bırakıyor ve çoktan suya inmiş, insanlarla dolu kayıkları görünce içimde bir sevinç patlaması yaşıyorum. "İşe yaradı. Bunu gerçekten başardık!" Yırtık pantolonlarımın arasında idare ediyorum.

"Henüz kutlama yapmayın," diye uyarıyor. "*Gümüş Büyücü* de dâhil olmak üzere gemiler hâlâ limanda." Açık ara en büyüğü.

Geçit bulmak için sabırsızlanan ölümlülerin oluşturduğu uzun kuyruğa doğru ilerliyoruz.

Bir muhafız yüzükoyun yatmış, benim el yazım ve kralın mührü olan bir mektup hâlâ elinde. "Sanırım bunu satın almadı?" Aşağıdaki sığ sular zırhın ipuçlarını ortaya çıkarıyor. Daha fazla düşmüş muhafız, daha fazla mektup.

Göğsüm sıkışıyor.

"Önce barışçıl yolu denedik. Bundan hoşlanmak zorunda değilsiniz ama bunu kabul etmelisiniz." Jarek cesedin üzerinden geçer. "Yapmaları gerekeni yaptılar."

Bugün pek bir şey plana uygun gitmiyor ama ölümlü çocuklar dışarıda ve birçok gemi dolusu masum insan buradan denize açılacak. Bu küçük bir zafer değil.

Gümüş Büyücü'ye doğru koşuyoruz, Jarek bağırıyor, "Kımıldayın!" Ölümlüler yoldan çekiliyor.

"İtmek yok! Hepiniz için yer var!" Gesine ve Zorya insanları biniş tahtası boyunca yönlendirirken Pan gürültünün içinden seslenerek kalabalığı idare etmeye çalışıyor. Seamus ve adamları onları aşağı indiriyor.

"Ben öyle demezdim." Jarek önce uzun kuyruğa, sonra da diğer gemilere bakar. Onlar da doluyor, güverteleri insan kümeleriyle dolup taşıyor, mürettebat aceleyle halatları çözüyor, yelken açmaya hazırlanıyor.

Gümüş Büyücü'nün dümeninde Horik ve Kaders var. "Horik neden ona kılıç tutuyor?"

"Çünkü bunu hak ediyor, ama nedenini öğrenelim." Jarek güvertede zıplayarak geçerken Zorya'nın omzuna bir kez vurur.

"Ekselansları." Jarek'i takip ederken Gesine başını eğerek beni selamlıyor ve birkaç meraklı bakışa maruz kalıyorum.

"Wendeline'ı gördün mü?" diye sordum.

Başını sallıyor ve endişem artıyor. Wendeline tüm ölümlüleri işaretleyen kişi. İntikam için hedef olacak.

Gesine'nin yanından geçiyorum ve dikkatini çekmek için

Seamus'un kolunu tutuyorum. Sırıttırıyor ve elimi sıkıyor. "Bu gece güney rüzgârı esiyor."

Her Şeye raĒmen gülümsemesine karşılık veriyorum. "Ve kuzey r zg arı cevap veriyor. Sözünü yerine getirdin."

"Ve siz de görevinizi yerine getirdiniz. Denizciler yola çıkmaya hevesliydi ve çanlar çalmaya başladığında daha da heveslendiler. Sadece bir tanesi altın ve yolcuları bekleyemeyecek kadar aceleliydi. *Fırtına*." Körfezin ortasındaki bir gemiye doğru başını sallıyor. "Bu beni şaşırttı. Aron maaş günü için her şeyi yapar."

"O zaman Aron umarım benimle hiç karşılaşmaz."

"Northmost'ta görünecek kadar aptal olabilir ama onu tanıyorsam Westport'a kadar yelken açacaktır."

En azından bir düzineden fazla gemi arasından sadece bir tanesi. "Rahibeyi gördün mü?"

"Kaledeki kargaşa başladığından ve kaptan onu da beraberinde sürüklediğinden beri hayır."

Lanet ediyorum. Ama belki Boaz onu güvende tutabilir. Ulysede'nin kasasından getirdiğim bir zümrüdü alıp Seamus'un avucuna koyuyorum. "Onları Northmost'tan Ulysede'ye götürmene yardım ettiğin için. Onları teslim ettiğinde eşleşecek bir tane daha var."

Gözleri büyür. Başını sallayarak ve etrafına göz gezdirerek çantasına yerleştirir. "Elimden geleni yapacağım."

Bir kez daha teşekkür ediyorum ve Kaders'in altına işemeye hazır görüldüğü navigasyon güvertesine doğru merdivenleri koşarak çıkıyorum.

"Yelken açmaya çalıştı," diye açıklıyor Jarek.

"Evet, kralın muhafızlarının yarısını katledeceğini söylememiştin!" Kaders lejyonere kaşlarını çatar.

Öfkem alevleniyor. "Bir tekne dolusu ölümlüyü almanız için size para ödedik."

"Ve *Gümüş Büyücü bundan* sonra bir daha asla hoş karşılanmayacak." Kaders turuncu bir ışılının büyüdüğü kaleyi işaret ediyor. "Bana ödeme yapmadın yeterli."

Bu adam tarafından sarsılmayacağım. "Bir anlaşma yaptık ve sen de buna uyacaksın."

"Bu hala *benim* gemim!"

"Ve Majesteleri hizmetiniz için size o kadar teşekkür ediyor ki, hiçbir zorluk yaşamamanız için lejyonerlerinden biri size eşlik edecek." Jarek, Horik'e başıyla selam verirken kaptanın omzuna ağır bir el indiriyor.

Horik çenesini eğiyor. "Benim için onurdur."

Kaders'in yüzü şaşkınlıkla dolar. "Ekselansları mı?"

Maskemi bir anlığına çıkarıyorum, denizcinin ağzının açık kalmasını izleyecek kadar uzun bir süre. "*Sen*." Prenses Romeria'yı tanımayabilir ama

kandırıldığını anlar.

Horik komutanıyla el ele tutuşur. "Bir dahaki sefere kadar."

"Ve bir tane olacak," diye cevap veriyor Jarek, biz tekrar hareketlenip merdivenlerden aşağı inmeden önce. "Gemi neredeyse doldu. Yakında yola çıkacaklar."

"Horik'in sirenlere bu kadar yakın olması güvenli mi?"

"Kaders o suları biliyor ve gemisini ya da kendisini riske atmayacaktır. Kıyı boyunca yelken açacak ve onlar gerçek tehlikeye ulaşmadan gemiyi kesecek." Jarek tekrar rıhtıma atlar. "Biz burada elimizden geleni yaptık. Seamus ve adamları gerisini halledecek."

Diğerleri de onu takip ediyor ve Pan'la birlikte rıhtımdan aşağı, caddeye doğru koşuyoruz.

"Wendeline'ı bulmalıyız! Onu burada bırakamayız." Gracen onu geri getireceğime dair bana söz verdirdi. "Ve Dagny'nin kocası bir yerlerde. Ve Annika-"

Yukarıdan gelen sağır edici bir çığlık herkesin dikkatini yukarıya, kaleyi çevreleyen devasa karanlık siluete çeker.

Midem bulanıyor. "Bu Candra." İlk düşündüğümüzden daha da büyükmüş.

"O senin için burada," diye mırıldanıyor Gesine, sesinde huşu ve korku karışımı bir his var.

Jarek küfreder. "Ve Cirilea'yı parçalayacak. Ona fırsat vermeden buradan gitmeliyiz."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama omuzlarımdan tutup gözlerimin içine bakıyor, içtenlikle. "Güvenli olduğunda diğerleri için geri geleceğiz. Sen ve ben."

İsteksizce, "Tamam." diye mırıldandım. Kutsal odaya doğru acele ediyoruz.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

ANNIKA

TGemimiz Cirilea'nın körfezinin yarısına gelmişken, ölümlülerin kıyı şeridindeki çok sayıda gemi ve kayığa akın etmesini izlerken Yree beni hançerinin ucunda tutuyor.

"Elbisemi mahvediyorsun, melez," diye hırlıyorum, içimden gelen dürtüyle savaşıarak

Kanının tatlı portakal çiçeği kokusunu içime çekiyorum. Zehirli olabilir ama ilahi kokuyor. Canım çektiğinde beni en çok kızdıran şey.

Tyree belimi sıkıca kavrayarak cevap veriyor. "Belki de beni bir merth bıçağıyla bıçaklamamalıydın."

"Sanırım kan kaybından ölürsen, güzel ipeğini kaybetmeye degecek."

Alaycı kahkahası kulağıma doğru kıvrılıyor. "Keşke bir kemerim olsaydı. Oh, bekle." Belimi kavrayışını, kuşağımı çözüp ilmiklerden geçirecek kadar gevşetiyor. Bir eliyle kuşağı kalçasına dolayarak, "Bağla" diye emrediyor.

Elbisemi zaten lekelerle mahvetti, şimdi de şeklini bozuyor. "Zevkle."

Her iki ucundan tutup yaranın üzerinden çekebildiğim kadar sert çekiyorum ve acı çığlıklarını duyuyorum. Bu bana karnına dirsek atıp kurtulmam için yeterli kaldıraç sağlıyor. Üç adım attıktan sonra ağır bir yükün altında kaldım.

üstüme düşüp beni aşağı itti. Yüzüm geminin ahşap güverte zeminine çarptı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Sesi alaycı, vücudu rahatsız edici bir şekilde benimkine yaslanmış. "Denizdeyiz."

"O zaman üzerime bu şekilde yatman için hiçbir neden yok," diye dişlerimi sıkarak zorluyorum.

Saniyeler içinde ayağa kaldırıldım ve esir ve esir pozisyonumuza geri döndük, ben Cirilea'nın küçülmesini izlerken kendi kılıcım bana karşı kullanılıyor.

Fırtına'nın kaptanı seyir güvertesinden aşağı atlıyor ve elindeki yakut yüzüğümü inceliyor. Tyree onu gemiye binmek için takas olarak kullanmıştı. Onu gitmek istediği yere götürdüm ve sözünü tutup beni öldürmemesi için dua ettim. O daha kötü bir şey yaptı, beni kendisiyle gitmeye zorladı.

"Rüzgâr hafif. Northmost'a ulaşmamız en az üç gün sürer," diye duyuruyor kaptan.

"*Northmost*. Hayır, bu yavan diyardan gitmek istiyorum," diye homurdanıyor Tyree. "Bizi Westport'a götürüyorsun."

Ağzım açık kaldı. *Skatrana mı?*

"Sirenlerle mi? Delirdin mi sen?" Gemi kaptanı başını sallayarak yüzüğümü havaya kaldırıyor. "Ayrıca, bu öyle bir yolculuğu karşılamaz."

Benim lehime tartışıyor ve yine de öfkem alevleniyor. "O yüzük zavallı hayatında sahip olduğun en değerli şey olacak," diye çıkışıyorum. Annemin yüzüğüydü. "Buna ortak olduğun için kral senin kelleni alacak. biliyor musun?"

Kaptan sırtıyor. "Hangi kral bu? Sürgündeki mi yoksa şehri düşmüş olan mı?"

Alevler içindeki evime dönüp bakıyorum. Ama dikkatimi çeken, kalenin üzerinde dolaşan büyük gölge oluyor. Gözlerimi kısarak onu seçmeye çalışıyorum.

Bu duman değil.

BÖLÜM ALTMİŞ DÖRT

ROMERYA

MSedir tüneline geçip kraliyet bahçesine çıktığımızda ciğerlerimiz yanıyor. Ölümlüler ve bekçiler kralın muhafızlarını alt etmiş ve kale duvarlarını

Silahlar. Pencerelelerden *içerideki* insanların silüetleri görünüyor, kalenin koridorlarında koşuşturuyorlar, bazıları muhafızları kovalıyor, diğerleri kovalanıyor.

"Biz bu savaşa katılmıyoruz Romeria," diye uyarıyor

Jarek. "Ama her şeyi yok edecekler."

"Eğer sizi buradan çıkarmazsak üstümüzdeki canavar da öyle olacak."

Beşimizi de arazide ilerlemeye teşvik ediyor.

Burası alışılmadık derecede sessiz. Muhafızlar başka yerlerde savaşmak için görev yerlerini terk etmişler. Geride kalan birkaçı da çoktan ölmüş. Candra bir duman bulutunun ardında kaybolmadan önce bir kanadın köşesini yakalamak için tam zamanında yukarı bakıyorum. duman ve bulut. Jarek haklı. Bunu aklımda tutarak, diğerlerine ayak uydurmakta zorlanan Gesine'nin yanında koşuyorum.

İleride meşhur gül bahçesi var; çalılar ve patikalardan oluşan dairesel bir desen, dallarına yapışmış son güzel kokulu çiçeklerle birlikte çitlere doğru yayılıyor. Su fışkiyesini hâlâ yeniden inşa etmemişler Prens.

Romeria yok edildi.

Isor'daki o ilk geceden beri kraliyet bahçesinin bu kısmından birden fazla kez geçtim ve şimdi yine buradayım, kalbim boğazımda çarpıyor. Ama en azından bu sefer yalnız değilim.

"Devam et!" Gesine bastırıyor, kelimeleri pantolonunun arasında yırtılıyor.

"Eğer herhangi bir muhafız ortaya çıkarsa arkamızdan bir kalkan oluşturacağım."

"Birlikte bir tane hazırlarız."

Zorlu nefeslerinin arasından bana gülümsüyor. "Kim bilebilirdi ki... bu kadar çabuk öğreneceğini?"

"Bunu size söyleyebilirdim. Ama iyi bir öğretmenim olmasının yardımı oldu-"

Gesine'nin nefesi kesilip düşmesinden bir saniye önce bir ıslık sesi havayı yarıyor.

Sırtından çıkan oka bakakalıyorum, uzun saniyeler boyunca afallıyorum, sonra boğazımdan bir "Hayır!" sesi çıkıyor ve diğerlerini geri çekiyor. Ama dikkatim çoktan arkamızda, belki elli adım ötede duran Boaz'ın üzerinde, bir ok daha yuva yapmış ve bana nişan almış durumda. Hiç ıskalamıyor.

Ayak sesleri arkamdan yaklaşıyor. Zorya ve Jarek kılıçlarını çekmiş, iki yanımdan içeri daldılar.

"Gesine!" Zorya sesleniyor, sesinde ıstırap var. Savaşçının onun adını kullandığını ilk kez duyuyorum.

Gesine cevap vermiyor.

Hareket etmiyor.

"Neredeler?" Boaz'ın sesi gürlüyor ve beni anında aylar önceki kule hücrelerine geri götürüyor.

"*Kim* nerede?" Öfkem, yakınlıklarımla birlikte derimin altında kabarıyor. Bir zamanlar olduğum gibi çaresiz bir mahkum değilim.

"Sürgündeki kral ve onun hain prensesi. Tahtı çalabilmek için orduları dışarı çekecekleri konusunda Majestelerini uyarmıştım ama beni dinlemedi."

Cirilea'daki bu karışıklığın arkasında bizim olduğumuzu mu düşünüyor? Karanlık ruh halime rağmen gülesim geliyor. "Zander yarıktaki Neilina'nın Islor'u almasını engellemeye çalışıyor. Atticus sana bunu söylemedi mi?"

"Sen kim olduğuna sanıyorsun da onların isimlerini bu kadar rahat kullanıyorsun?" Boaz tükürür. "Özür dilerim, beni tanıyacağınızı düşünmüştüm." Maskemi yukarı kaydırıyorum. "Ben Aradığınız hain prenses." Gözleri nefret ve şok karışımıyla parlıyor.

Ama Gesine'nin hareketsiz bedeni öfkemi körüklüyor. Ondan korkmuyorum. "Bu değil mi

Beni ilk seferinde öldürdüğün gül bahçesinde mi? Çünkü bu iyiliğinin karşılığını ödemek istiyorum." İlkel bir çılgınlıkla, ona doğru bir enerji patlaması fırlatıyorum. Grif gecesinde olduğu gibi kör edici gümüş bir ışık patlıyor, ancak bu sefer bilincimi kaybetmiyorum, içimdeki derin kuyudan daha fazlasını çekerken ve acımı yönlendirirken tatmin edici bir telaşın tadını çıkarıyorum.

Boaz uzun süre yargıç, jüri ve cellat rolünü oynamış, krallara ve kraliçelere hesap verirken hevesle ölüm dağıtmıştır. Zander'a ihanet etti. Bu dünya onsuz daha iyi bir yer olacak.

"Romeria! Dur!" Jarek uzaktan bağıyor.

Bunu sonsuza kadar sürdürebilirim, ama yine de bizi Ulysed'e geri götürmek için. Elimi bırakıyorum ve parlak ışık sönüyor, bana da sebep olduğum hasarı incelemek kalıyor. Boaz sanki hiç var olmamış gibi gitmiş, ama sık yapraklar, çitler, ağaçlar, heykeller de öyle. Kaleye doğru giden en az yirmi metre genişliğinde kömürleşmiş bir patikadan başka bir şey kalmadı. Kraliyet bahçesinin büyük bir bölümünü yerle bir ettim.

Zorya, Gesine'nin yanında dizlerinin üzerine çöker. "Kurtar onu!" diye bağırarak okun arkasını koparır ve büyücüyü ters çevirir. Sivri baş göğsünden dışarı çıkmıştır. Gözleri boş bakıyor.

"Nabızı atmadığı sürece yapamam." Sesim kelimeler üzerinde çatlıyor.

Zorya parmak uçlarını Gesine'nin boynuna bastırıyor. Bir an sonra savaşçının dudaklarından acı dolu bir çığlık yükseliyor ve benim zaten bildiğim şeyi doğruluyor.

Aynen böyle, Gesine gitti.

"Geliyorlar." Loth kaleye doğru başını salladı. Yakınlıklarımın patlaması dikkat çekmiş olmalı. Muhafızlar kaleden dışarı dökülüp bize doğru koşuyor, yol onlar için açılmış. En az yirmi kişiydiler, kapılardan her seferinde bir tane olmak üzere daha fazlası damlıyordu.

"İçimde yeterince olduğunu sanmıyorum," diye uyarıyorum. "Onlarla savaşmak ve bizi eve götürmek için değil." İçimde sonsuz bir kuyu gibi hissettiğim şey şimdi boş.

Zorya ayağa fırlar, dişlerini göstererek ikinci bir kılıç çeker. "Sana bir avantaj sağlayacağım." İki kılıcını da savurarak hazırlanıyor.

"Savaşmak için kalmıyoruz," diye bağırıyor Jarek. "Öleceksiniz ve ben bugün başka birini daha kaybetmeyeceğim. Hadi gidelim!"

Savaşçı kımıldamıyor. "Bu bir emirdir, lejyoner!"

Zorya hoşnutsuz bir kükremeyle kılıçlarını kınına sokar ve Gesine'yi omzunun üzerinden çeker. Dişlerini gıcırdatarak hızla yanından geçer. Yanağında bir damla gözyaşı izi var.

"Romeria! Kaç yoksa seni taşıyım," diye uyarıyor Jarek.

Bacaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve koşmaya başlıyoruz. Arkamızda, metal ısıklık çalıyor ve yere çarpıyor, rahat edemeyeceğim kadar yakın. Bir kalkan oluşturmak için Aoife'in ipliğine uzanıyorum ama onu kavrayamıyorum. Ya tükendi ya da önümdeki cansız beden beni çok rahatsız ediyor.

Yukarıdan gelen kulakları sağır eden bir çığlık daha beni eğilmeye zorluyor ve Candra'nın aşağı doğru süpürdüğünü hissediyorum.

Tüm bunlar bir ejderha tarafından yenmek için.

Yer aniden sarsılıyor ve tökezleyip düşüyorum.

Jarek bir çırpıda beni ayağa kaldırmak için daldı. Omzunun üzerinden kontrol etti. "Fates."

Bakışlarını takip etmeye cesaret ediyorum.

Caindra kömürleşmiş şeride indi, devasa vücudu kraliyet bahçesini kapladı, her iki taraftaki ağaç dallarını ve çitleri eğdi. Bağırışlar duyuluyor ama onun ötesinde hiçbir şey göremiyorum.

Parmak uçlarım Jarek'in kollarına saplanırken bacaklarım bu bakışın vahşeti altında sallanıyor. Ama o olduğu yerde kalıyor, formunun en ince ayrıntıları alacakaranlıkta gizleniyor.

"Neden bizi öyle izliyor?" Fısıldıyorum.

"Yollarını kesiyor," diyor Jarek. "Kaçmamıza yardım ediyor."

Caindra sanki sözlerimizi duyup anlayabiliyormuş gibi beni irkilten bir kükremeyle mamut, çivili kafasını kaleye doğru savuruyor ve ağzını açıyor. Ağzından ateş fışkırıyor.

"Git. Şimdi!" Jarek bir kolunu belime dolamış, nymphaeum'a giden yolun geri kalanında koşarken beni adeta taşıyor. Neredeyse oraya varmıştık ki korkunç bir ses daha çıkardı ve kendini tekrar havaya fırlattı.

Geride kalan boş alana bakıyorum. Daha önce orada olan muhafızların hepsi gitmişti. Jarek *haklıydı*, kaçmamıza yardım ediyordu. Keşke Boaz bizi bulmadan önce oraya varabilseydi.

"Romeria, bizi eve götürmek için biraz daha, tamam mı?" Jarek dikkatimi tekrar ona çekerek taşa doğru başını sallıyor, beni sıkıca kavırıyor.

Bizi kapıdan geçirecek kadar yakınlığımı çekmeyi başardım.

Ancak Ulysed'e'nin taş zeminine tekrar dokunduğumda gözyaşları içinde eriyip gitmeme izin veriyorum.

BÖLÜM ALTMİŞ BEŞ

ZANDER

"T "Kuyruklu yıldız şafak vakti Romeria'dan her şeyin yolunda olduğunu teyit eden bir mesajla gelecek," diye temin ediyor Elisaf subayların kamerasında dolaşırken. Ateş ışığı ve yumuşak kahkahalar etrafımızı sarıyor.

Askerler, bunun hayatlarının son gecesi olabileceğini bilerek içlerini kemiren endişeden kurtulmaya çalışırken, her taraftan

"Haklı olduğuna eminim." Yine de endişeleniyorum.

Abarrane'nin çadırının önünden geçiyoruz, Aziel ve Drakon dışarıda nöbet tutuyor, içerideki baş döndürücü çiftleşme seslerini dinlemiyormuş gibi yapıyorlar, elleri kabzalarını kavırıyor, herhangi bir ihanet belirtisi olursa diğerini öldürmeye hazırlar.

"Bana kaç altın borcun var?" Elisaf fısıldar.

"Bana borçlu olan sensin." Daha tahmin edilebilir bir komutan görmedim. "Yarınki başarımız için çok az umudu olmalı."

Elisaf'ın mizah anlayışı kaybolur. "O tek değil."

İç çekiyorum. "Gelin. Birileri onu düşman zannedip çok erken bir savaş başlatmadan önce Radomir'i karşılamak için orada olmalıyız." Soldor'un yarısına gelmemişlerse, sadakatlerini terk etmişlerse.

Biz vardığımızda Gaellar ve beraberindeki askerler çoktan gözetleme kulesine varmış, kılıçlarını yirmi fідana doğrultmuşlardı. Binicilerinin endişesini hisseden tek bir at bile yerinde duramıyor.

Radomir gerçekten sözünü tuttu.

"Müttefiklerimiz tarafından yarığa ne kadar sıcak bir karşılama, Majesteleri!" diyerek sivri dişlerini gösterdi.

"Silahları indirin," diye emrediyorum, iki grubun arasına giriyorum, askerlerin takip etmeden önce Gaellar'ın başını sallamasını beklemesine aldırmadan. "Eskorta ihtiyaçları yok. Soldor'a dönene kadar benimle kalacaklar."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Gaellar atını döndürür. "Benimle gelin!" Fidanlardan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak istercesine kampa doğru geri dönüyorlar.

İç çektim. "İnsanları kışkırtmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ne olduğumdan başka hiçbir sebep yokken bana kılıç doğrulttuklarında mı? I

gelişir." Radomir, Ulysed'e'nin kapılarının dışında ilk karşılaştığımız kibirli fidan gibi davranıyor, ama şimdi onun diğer tarafını gördüm ve içinde derinlerde saklı, dışarı çıkmak için sabırsızlanan bir Islorialı olduğunu biliyorum. Karanlık bakışları sayısız çadırı tarıyor. "Yarıktan ne haber? Hayati bir şey var mı?"

"Son birkaç gün içinde wyvernler tarafından birkaç saldırı gerçekleşti."

"Son zamanlarda ortaya çıkanlara bakılırsa, hiç şaşırmadım. Peki ya yanınızdaki Ybarisalılar? Onlara da aynı şekilde hoş karşılandıklarını hissettirdiler mi?"

"Abarrane şu anda bir tanesini ağırlıyor." Elisaf kendi şakasına kıkırdıyor. Gözlerimi deviriyorum. "Endişeli oldukları için onları suçlayamazsın,

Radomir. Sizin türünüze güvenmiyorlar ve siz de onlara henüz güvenmeleri için bir sebep vermediniz. Ama size ateş etmediler, bu yüzden bunun bir ilerleme olduğunu söyleyebilirim."

Önündeki kampı inceliyor. "Öyle bile olsa, sanırım bu gece için Soldor'a döneceğiz. Özgürlüğe bu kadar yaklaştığımızı, onu hissetmeye fırsat bulamadan ölmek istemem."

"Keyfin bilir." Belki de en kötü fikir bu değildir. Herkes zaten gergin. "Yarın güneş batar batmaz görüşecek miyiz?"

"Ve bu, bunun için beklememiz gereken son sefer olacak." Selam verir ve atını döndürür, arkadaşları da onu takip eder.

Ancak gecenin karanlığında kulakları sağır eden bir kükreme herkesin dikkatini bir wyvern'in atlı bir grup askere doğru dalışa geçtiği uçuşuma çeker.

Pençeleri bedenleri tırmalayıp onları yere sererken çığlıklar atıyor. Diğer askerler ona ok atıyor ve oklar turuncu pullarından kibrit çöpü gibi sekiyor.

Nabzım hızla atıyor. "Bahse girerim Bragvam'ı öldüren budur." İkinci kez.

"Sadece bir tanesinin verebileceği zarara bakın." *On tanesini düşünün, yüz tanesini*, Elisaf'ın söylemesine gerek yok.

Kınımdan kılıcımı çekiyorum. "Bu gece ihtiyacımız olan son şey buydu."
"Tek olarak!" Radomir bağıyor, önceki mizahının tüm ipuçları kaybolmuş. Fidan grubu rotasını değiştirip yarığa doğru hücum ediyor, atlarının toynakları gök gürültüsünü andırıyor.

Elisaf ve ben bir vuruş sonra takip ediyoruz, yakınlığım yakındaki alevleri kavırıyor. Wyvern başka bir saldırı için daireler çiziyor. Gaellar adamlarıyla birlikte koşuyor, Yarık askerlerine dağılmaları için bağıarak komutlar veriyor. Bu akıllıca. Birlikte gruplaşmak her geçişte daha fazla kişinin ölmesini sağlayacaktır.

Wyvern yaklaşan pırıl pırıl Ulyse'de miğferlerini ve kalkanlarını fark etmiş olmalı ki sert bir şekilde yan yatarak grupla kafa kafaya çarpışıyor.

Radomir eyerine çömelene kadar tırmanıyor, serbest elinde bir mızrak var.

"Ne yapıyor bu?" Elisaf bağıyor. "Delirmiş!"

"Bilmiyorum ama yüzyıllardır bu canavarlarla birlikte yaşıyorlar, bu yüzden belki de bizim bilmediğimiz bir şeyi bildiklerine güvenmeliyiz."

Bir kükremeye, wyvern dalıyor.

Nefesimi tutuyorum, hem dehşet hem de hayranlıkla, canavarın dev ağzını açmasını izliyorum, olabildiğince çok kayıp vermeye niyetli. Ama son anda fikrini değiştirmiş gibi görünüyor, sanki geri püskürtülmüş gibi geri çekiliyor. Radomir bu fırsatı kullanarak sığıyor ve ince bıçağını canavarın derimsi kanadına saplıyor.

Canavarın acı dolu kükremesi, yere çarpıp Radomir'i savurmadan önce çınılıyor. Bıçak hâlâ sol tarafının derinliklerine gömülü, sadece kabzası dışarıda. Tekrar havalanmaya çalışıyor ama yaralı kanadı sürükleniyor.

Oklar yağmur gibi yağıyor, vücuduna saplanıyor. Kamburlaşıyor. Rakipler yer seviyesinden. Topal bile olsa, yine de sayısız hasara neden olabilir. Bunu göze alamayız.

Kafasına hatırı sayılır bir ateş topu fırlatıyorum, sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Bir çığlık atan wyvern dönüp uçuşuma doğru koşuyor ve tereddüt etmeden uçuşumun üzerinden atlayarak gözden kayboluyor.

Vücudum rahatlayarak çöküyor. Elisaf ve ben Radomir'in olduğu yere doğru döndük.

yerde yatıyor, ama sadece biz değiliz. Hem adamları hem de Gaellar farklı açılardan koşarak geliyorlar. Hepimiz aynı anda ona ulaşıyoruz.

Attan inip yanına koştum, ağır yaralı bir fidan bekliyordum.

Onun yerine, onu gülerken buluyorum. "Sana bizim türümüzden hoşlanmadıklarını söylemiştim. Bunu genellikle mümkün olan son anda

fark ederler."

"*Genellikle* mi?" Yıkıcı bir darbe indirmeden önce onu püskürtmelerini *umarak* hızla içeri mi girdi? Başımı sallıyorum, ama yine de ona karşı yeni bir saygı duyuyorum.

fidan lideri. Kendini tehlikeye atmak zorunda değildi, özellikle de biz olsak da olmasak da hedeflerine ulaşmaya bu kadar yakınken, ama bunu tereddüt etmeden yaptı.

Belki de fidanı ve bu ittifakı yanlış değerlendirmişimdir.

Radomir kendini yerden kaldırır ve kanlı ellerine bakar. Wyvern'in pulları ellerini kesmiş olmalı. "Canavarın kanadında öyle bir nokta var ki, eğer oraya tam olarak nüfuz edersen, onu uçuştan alıkoyabilirsin."

"Bunu nereden öğrendin?" Gaellar sorar, daha önceki rahatsızlığı geçici olarak ortadan kalkmıştır.

"Yarığı bu yaratıklara karşı savunuyor olabilirsiniz Komutan ama biz yıllardır onlarla *birlikte* nasıl hayatta kalacağımızı öğrendik. Bu hiç kolay olmadı."

Başını sallıyor ve zihninin çalkalandığını görüyorum.

Gördüğüm şey bir fırsat. "Belki de buradaki askerlerle bilgi paylaşmak için zaman harcamak istersiniz, böylece hepimiz daha iyi oluruz. hazırlıklı." Sanırım onun düşünceleri de bu yönde. Ona kalmasını emredebilirim ama isyan edebilir. Bu şekilde, bize yardım etmek ve fidanların değerini kanıtlamak için bir seçeneği var.

Siyah gözler benden Gaellar'a kayıyor. "Yapacak daha iyi bir şeyim yok." Gaellar başını öne eğdi. "Herkes tarafından çok takdir edilecektir."

Bir wyvern saldırısının ardından kampta tedirginlik hakimdir; askerler ve atlardan oluşan bir düzine ceset engebeli araziye enkaz gibi saçılmıştır. Yine de gecenin içinde bir tezahürat duyuluyor, birkaç dakika sonra bunu daha fazlası izliyor. Çok geçmeden bütün bir koro patlak veriyor, enerji yükseliyor.

Gülümsüyorum.

Nulling ve Malachi'ye karşı *bu* şekilde savaşıyoruz.

Birleştik.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

AGATHA

Tarabalardan oluşan kervanımız binlerce Ybarisalı'nın arasından yavaş ve sıkıcı bir yürüyüşle tekerci köşküne ulaştığında güneş doğuyor.

Bacaklarım protesto için ağrırken kendimi merdivenlerden aşağıya bırakıyorum. Atları suladığımız ve kendimizi rahatlattığımız birkaç kısa mola dışında, arabalar gece gündüz yol aldı ve içindikiler oturdukları yerde uyudu. Kraliçe Neilina akıllı olsaydı, bizi günler öncesinden yola çıkarırdı ama uzun yolculuklara hiç niyeti yok ve mücevherlerle süslü arabası her türlü konfora sahip.

Masmavi gökyüzüne bakıyorum. "Ayıracak fazla zaman yok." Şu anda bile Hudem'in ayının soluk hatları görülebiliyor. Her geçen saat daha da yoğunlaşacak, ta ki o kadar alçakta asılı kalacak ve o kadar parlak olacak ki hiçbir şey saklanamayacak, gölgeler yok olacak.

"Hiç bu kadar çok insan görmemiştim." Kendisine destek veren yumuşak dilli haberci Baedriya, karanlık bakışlarını hain kraliçeleri için ölmeye hazırlanan zavallı ruhların barındığı çadır denizinde gezdirerek şöyle diyor "Tüm Ybaris'te bu kadar çok insan olduğunu düşünmemiştim."

"Korkarım şafakta güneş doğduğunda sayıları çok daha az olacak." Kraliçe Neilina onlara Mordain'in arkasından kolay geçiş sözü verdi.

Birçoğu muhtemelen

yarığın geçidinden yürüyerek geçeceklerine ve kendilerine toprak verileceğine inanıyorlar.

Ayaklarımın altında filizlenen yeni çimen parçasını test etmek için eğildim. Toprağın içinden çıkan sayısız şey daha var. Ayakların altında ezilmişler ama belli oluyorlar. İki bin yıldır burada hiçbir şey yetişmedi ve şimdi yeni yaşamın ipuçları mı var?

Bunun gelmesinden korktuğum değişikliklerle bir ilgisi var mı?

"Sizce insanlar Majestelerinin kaderleri çağırdığını bilselerdi, onu takip ederler miydi?" Baedriya sorar.

"İnsanlar inanmak istediklerine inanırlar, gerçekler önlerine serildiğinde, filtrelenmemiş ve inkar edilemez olsa bile." Lorel kötü bir büyücü değil, kör de değil ama Başbakan olarak konumunu garantiye alacak yolu seçiyor. Muhtemelen gizli gerçeklerin sonucu değiştirmeyeceğini düşünüyor. Belki de haklıdır. Bu vagonun tepesine çıkıp herkesin duyması için bunları haykırabilirim ama bu bana sadece gırtlığıma bir ok saplamaktan başka bir şey kazandırmaz.

Gölgeler yaklaşıyor, düz bir çizgide ikişer ikişer ilerliyorlar. Korkunç görünümlü siyah zırhlarının ardına gizlenmiş kimlikleri. Ama Solange'ın kraliçe ve elementallerle birlikte eskortlara liderlik ettiğini biliyorum. O olmayabilir

Islor'la olan bu savaşta rolümüzü onaylıyor, ama o da biliyor ki emirlere uymaktan başka seçeneğimiz yok. Hepimiz Kraliçe Neilina'nın oyunundaki piyonlarız ve o gerektiğinde bizi değiştirecektir.

Kraliyet arabası yavaşlıyor, şasisi kale kulelerini yansıtan sayısız mücevherle göz kırpmıyor. Neilina, Komutan Tiberius liderliğindeki ordu ve Gölgeler olmadan Argon'dan asla ayrılmaz. Halkının nasıl acı çektiğini görmektense şımartılmış hayatının konforunu tercih ederek Argon'dan nadiren ayrılır.

"Koşup Üstat Barra'yı bulmalısın. Eminim senin için bir görevi vardır." Sonradan aklıma gelmiş gibi ekliyorum. "Şafağa kadar kader sizinle olsun."

"Ve sen de." Baedriya eğilir ve uzaklaşır.

Arabanın kapısı açılır ve Kraliçe Neilina dışarı çıkar, Aoife'in simge kolyesi ihtişamıyla dikkat çeker. Altın elbisesini hem altın hem de gümüştan yapılmış bir elbiseyle değiştirmiş, belki de savaşı izlemeye hazırlanırken Vin'nyla'ya bir selam gönderiyor. Söylenmeden tahmin edebiliyorum ki katılmak gibi bir planı yok, sadece zaferi talep ediyor.

Arkasında, Cressida dışarı çıkar, geyik gözleri geniş ve korkuludur.

Öfkem kabarıyor. Şu lanet olası kraliyet iblisi. Entrikalarında daha pervasız olabilir mi, masum, yakasız büyücüyü bir kaderi çağırması gerektiğinde kalçasına yapıştırılmış halde tutabilir mi?

Kraliçenin bakışları bana doğru yöneliyor ve ben de arabamızın arkasına saklanıp gözden kayboluyorum. Beni görürse varlığını sorgulayacağı kesin ve onun tarafından yapılan sorgulama hiç kimse için iyi sonuçlanmaz. Karşıya geçene kadar saklanarak daha iyi bir iş çıkarmalıyım.

"Usta Kâtip!"

Boğuk sesle sığıyorum ve Solange'ın delici bakışlarıyla karşılaşmak için dönüyorum.

İkincisi üzerimde yükseliyor. "Seni çatışmaların arasında gördüğümü sandım ama bir anlam veremedim. Yaşlı bir kâtibin savaşa katılmak için ne gibi bir sebebi olabilir ki?"

Tereddüt ediyorum. Solange sabrıyla tanınmaz. Doğruyu söylersem, bu iş iki yoldan birine gidecek, yalan söylersem de tek bir yola.

Bir hışımla kolumdan tutup beni yakındaki bir çadıra sürüklüyor ve çadırın sakinlerini kovuyor - hepsi de haberci caster'lar, posta güvercinleri tel kasalarda sabırla bekliyor. "Yaşlı olduğun ve Başbakan burada olmadığı için seni kendim cezalandırmayacağımı sanma." Miğferini ve maskesini çıkarıp bir sandığın üzerine koyuyor ve alnındaki boncuk boncuk terleri siliyor. "Seni Allegra mı gönderdi?"

Dudaklarım büzüldü. Solange'ın Ybaris'i çok az sevdiğini biliyorum ama bunun ötesinde, bu konuda nerede duracağını bilmiyorum.

"İkinizin ne kadar çok zaman geçirdiğinizi fark etmediğimi mi sanıyorsunuz?"

birlikte mi? İkinci ve Usta Kâtip'in fısıldadığı tüm köşeler?"

Başını sallıyor, kestane rengi örgüleri omzunun üzerinden kayıyor.

"Kraliçe beni çağırmadan ve Mordain'in saflarındaki bir komployu anlamadan ortaya çıkarmak zorunda kalmadan önce bana bildiklerinizi anlatmaya başlamanızı öneririm."

Solange kraliçeden nefret ediyor olabilir ama o da rütbe ve sıralamayı takip ediyor ve diğer İkincinin planlarını engellemek için inadına Neilina'ya gidecektir. Başka seçeneğim yok. "Kraliçe yirmi beş yıl önce, Caster Ianca'nın yardımıyla, Islor'a karşı bir silah yaratmak için Aoife'ı çağırdı. Romeria."

Solange öfkesini kontrol etmekte zorlanırken burun delikleri alevlenir. Zaten kraliçeyi de bu konuda suçlamıştı. "Hepimizin zaten bilmediği ve görmezden geldiği bir şeye ne dersiniz?"

"Kâtipler bunu asla görmezden gelmedi," diye çıkışıyorum, sabrım tükeniyor.

Solange kollarını göğsünde kavuşturuyor, sanki beni köşeye sıkıştırdığını düşünüyormuş gibi dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirliyor. "Yani, bu yazarlar komplo mu?"

"Biz *komplo kurmuyoruz*. Ybaris'in kraliçesi bizi yıkıma sürüklerken ve kendi liderlerimiz iktidarlarını korumak için onun sürekli aldatmacalarına boyun eğerken, biz rehberlik ediyoruz, eğitiyoruz ve hazırlıyoruz. Biz hayatımızı

Sizler amacımızı küçümseyip alay ederken, bilgiye kulluk etmek

Kraliçenin ihanetinin ardındaki gerçek tehlikeyi ortaya çıkaran, sizin henüz göremediklerinizi görmemizi sağlayan bizim çalışmamızdır." Kafatasıma kazınmış satırdan alıntı yapıyorum. "Birçoğunun Kızı ve Herkesin Kraliçesi olarak yeniden dirildiğinde, ancak o zaman halklar arasında barış için umut olabilirdi."

Solange'ın kibri kayboluyor ama onun yerine tipik ısırmacı öfkesi gelmiyor. Onun yerine, bir parça endişe görüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekiyorum. Belki de bu kadar çok kişiye ölümlerine kadar eşlik edecek olan kişi

ileride ne olacağını bilmek. "Her şeyi açıklayabilirim, ama bunun için kehaneti hoş görmeniz gerekecek."

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

ZANDER

I Hayatım boyunca Hudem'in binden fazla uydusunu gördüm ve her seferinde, sanki sabahın keskin gökyüzünde aniden beliren çizgisini görmek bir sürprizmiş gibi kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

"Majesteleri." Abarrane başını eğdi. "Fidanlar güvenli bir şekilde Soldor'da."

"Bunu sağladığınız için teşekkür ederim." Dün geceki wyvern yenilgisinden sonra kamptaki ihanet konusunda fazla endişeli olduğumdan değil. "Kuyruksokumundan bir iz var mı?" Gökyüzünü aradım ama yanardöner tüylerinden hâlâ bir iz yok.

Abarrane başını sallar.

"Romeria'nın rapor edecek bir şeyi olmayabilir," diyor Elisaf.

Abarrane, "Rapor edilecek bir şey olmasa da rapor edilmeyi hak ediyor," diye karşı çıkıyor.

O haklı. Endişe vicdanımı kemiriyor. Şimdiye kadar bir mektup almalıydım. Romeria beklemezdi.

Bir şeyler çok yanlış gitti.

Elisaf omzumu okşadı. "Nöbet tutacağım ve geldiği anda sana haber vereceğim. Fırsatın varken birkaç saat dinlen."

"Dinlenemeyeceğim. Ayrıca, görünüşe göre misafirim var." Çadırıma doğru yürüyen Gaellar'a başımla selam veriyorum. Ben gelene kadar *onun* çadırıydı.

"Ekselansları." Abarrane'e yan gözle bakarak eğiliyor. "Radomir'den istediğin bilgiyi edinebildin mi?" Bir süre bizimle oturdu. saatlerce soruları yanıtlayarak ve çeşitli hayvanlar için ipuçları önererek Gölgelere dönmek zorunda kalana kadar yolları kesişti. Ben bile bir iki şey öğrendim ve fidan liderinin hafif ruh halini görmemek imkansızdı. Daha iyi bilmesem, yoldaşıktan ve saygıdan hoşlandığını söyleyebilirdim.

"Hem de çok, ama ne kadar işimize yarayacağını bilmiyorum. Buralarda henüz bir nethertaur ya da cadı görmedik."

Abarrane boğazını temizliyor, gerçeği açıklamadığım için bana karşı duyduğu hoşnutsuzluğu ifade etmenin ince bir yolu.

Haklı ama şimdilik onu görmezden geliyorum. "Kraliçe Neilina'dan bir iz var mı?"

"Evet, ben de bu yüzden buradayım. Gözcülerimiz onun arabasının elementalleri ve Mordain'in Gölgeleleri ile birlikte geldiğini gördüler."

Cirilea'da bıraktığım kral zırhında hâlâ o Gölgelelerden biriyle yaptığım son karşılaşmadan kalma savaş baltası izi var. Bilenmiş yetenekleri kadar silah kullanma becerileriyle de ürkütücüdürler. "Sanırım savaştan önce konuşmak isteyecektir." Neilina'yla hiç şahsen tanışmadım ama kendi sesini sevdiğini duymuştum. Benimle tanışma fırsatı bulamazsa çok şaşırıyorum. "Dikkatli ol

Kapıları açılır açılmaz bana haber verin."

Gaellar'ın kaşları çatılır. "Kendin gitmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Kraliçe Neilina hakkında bana anlattıkların doğruysa, o zaman onurlu biri değil.

Elementallerini de yanında getirecek ve bu fırsatı saldırmak için kullanacaktır." "Muhtemelen. Ama saklanamam. Ayrıca, buluşmayı memnuniyetle karşılıyorum, böylece Değerli yöneticilerinin onları beslediği tüm yalanlar hakkında onları bilgilendirin."

Omzunun üzerinden askerlerle dolu kurak tarlalara bakan Gaellar, "Buradaki pek çok kişi Islor'da da durumun pek farklı olmadığını düşünüyor," diyor.

Onunla tartışmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü bu doğru. Bu yalanların bazılarının kökeninde ben de vardım. Ama kendi çıkarlarım için başkalarını feda etmiyorum.

Abarrane boğazını temizler... yine.

Bir noktaya değindim.

"Stratejik planlar nasıl gidiyor?"

"Pekala, Majesteleri, doğru planı yaptığımızı düşünüyorum."

Doğru plana sahip olmaları mümkün değil çünkü neyin geldiğini bilmiyorlar. "Subaylarınızı toplayın. Otuz dakika içinde komuta çadırında buluşacağız." Belki de bazı samimi gerçeklerin zamanı gelmiştir.

Romeria da böyle yapardı.

"Duvarımızın etrafında geniş bir çember bırakır ve ardından birkaç ok

atarsak, bazıları geçebilir."

"Ama çoğu bunu yapmayacak."

"Bragvam arkalarından gelecek olan Gölgelele hedef almamızı söyledi." Masanın etrafındaki subaylar tartışırken Telor ve ben eğlenen bir bakış paylaşıyoruz. Abarrane, "Stratejisinin çoktan belirlendiğini söylediğini sanıyordum," diyor.

Alaycı bir şekilde, Kienen'in kıkırdamasını kazandı.

Gaellar yüzünü buruşturuyor. Ona karşı bir sempati duyuyorum. O sadece miras aldı

Bu pozisyonu hak ettiğinden emin olsam da, her şeyi bildiklerini düşünen yaşlı ve yıpranmış askerlere karşı kendini kanıtlamak zaman alıyor.

"Ybaris son kez saldırdığında-" diye başlıyor biri.

Acımasız bir kahkaha atarak sözünü kesiyorum. "Strateji geliştiriyorsun en son yüz yıl önce yaptıklarına dayanan manevralar mı?"

Sert yüzler bana bakarken sesler kesiliyor. Birkaçını tanıyorum ama çoğuyla daha önce hiç karşılaşmadım. Beni benim onları tanıdığım kadar tanımlıyorlar ve bazı ifadelerine bakılırsa buradaki varlığım hoş karşılanmıyor. Bazıları kesinlikle beni kral olarak görmüyor.

Sorun değil. Beni sevmek zorunda değiller ama beni dinleseler iyi olur. "İzin verin sizi fazla tartışma zahmetinden kurtarayım. Bu savaşın bir öncekine ya da Islor'un iki bin yıldır yaptığı savaşlara benzeyecek hiçbir yanı yok. Bunun nedeni de Hudem dolunayının zirvesinde Nulling'in açılacak olması."

Gaellar'ın yüzü beyazlaşır. "Bir anahtar büyücüsü mü var?"

"Var ve o Ulysele Kraliçesi Romeria." Artık tereddüt etmiyorum. O neyse o ve inanıyorum ki Islor'un kurtarıcısı olacak. "Kraliçe Romeria sayesinde, uzun zamandır başımıza bela olan bu kan lanetine nihayet bir son vereceğiz. Ybarisan zehri artık Islor için bir tehdit olmayacak. bize."

Birkaç çift göz göğsümdeki ambleme kayarken çadırı sessizlik kaplıyor. Söylenmemiş sorularına bir cevap.

Gaellar'ın kaptanlarından biri "Ama zehri getiren o!" diye haykırır.

"Kraliçe Neilina, Ybaris'teki zehrin nasıl geldiğinden bağımsız olarak, bunun sorumlusudur. Ve herkesin öfkesinin tüm yükünü taşımalıdır. Geçtiğimiz haftalar ve aylar boyunca pek çok şey duydunuz. Bazıları düpedüz yalan, bazılarıysa abartıydı. Şimdi size söyleyeceklerimin *sadece ve sadece gerçek olduğunu* bilin. Kral Barris iyi bir hükümdardı. O ve ben yıllar boyunca birbirimize defalarca yazdık. Sert bir müzakereciydi ama adildi ve

Ybaris'e ve halkına olan sevgimiz derindi. İttifakımızı onurlandırmak için her türlü niyete sahiptik. Babam, Kral Eachann, onu bir dost olarak görürdü." Bir

Boğazımda beklenmedik bir yumru oluşuyor. "Islor'un onun ölümünde bir payı yoktu ama intikamını memnuniyetle alacağım." Kienen'e bakıyorum, açıklamamdaki gerçeği görmesini umuyorum.

"Kraliçe Neilina hiçbir zaman bir ittifak istemedi ve yıllardır Kral Barris'in isteklerine karşı çalışıyor, hatta Islor'un ölümsüzlerini öldürmek için bir zehir yaratması için Aoife'ı çağırarak kadar ileri gitti."

"Evet, kızının kanı!" diye yakınıyor aynı kaptan.

"Evet, onun kızı. Ama Ulysed'e'nin tahtında oturan Romeria onun doğurduğu Romeria değil. Bunu anlamak için büyücü yeteneklerine bakmak yeterli. Peki ya bu Romeria? Tüm diyarımızda Islor ve Ybaris'i kurtarmaya yardım edebilecek *tek* varlık o."

"Kral Atticus ilan etti-"

"Kral Atticus burada değil!" Kükredim. "Neilina'yla savaşmaya yardım etmeye gelmedi. Yarik Ordusu'nun yardım çağrısına cevap bile vermedi!"

Birkaç vuruşluk sessizlik olur.

"Peki Kraliçe Romeria nerede?" diye soruyor bir başka kaptan, etrafına bakınarak

çadırdaki. "Eğer o bizi kurtarabilecek kadar güçlü bir anahtarcıysa, neden bunu yapmak için burada değil?"

Bu memuru dışarı sürükletip kırbaçlatabilirim.

benimle konuşuyor, ama bu morale yardımcı olmaz ve ayrıca, o haklı. Her ne kadar onun tehlikede olmasını istemesem de, Romeria elimizdeki en iyi silah.

Ve o burada değil.

Nerede olduğunu bilmiyorum.

"Ulysed'e kraliçesinin ilgilenmesi gereken başka önemli bir görevi vardı. Müsait olduğunda bize katılacak." Bu beyaz bir yalan ama aynı zamanda gerçek. Romeria'yı, biz savaştayken Ulysed'e'de kalacağına inanmayacak kadar iyi tanıyorum.

Buraya gelmenin bir yolu varsa, onu bulacaktır.

BÖLÜM ALTMİŞ SEKİZ

ROMERYA

"T "Elementlerin efendisi zaten bu dünya için fazla uzun değildi." Lucretia yerde oturduğum yerin etrafından dolanıyor, sırtımı çirkin heykellerden birine dayamışım. Bir süredir buradayım.

Ulyse'de'nin ölümlüleri Cirilea'dan gelenlerin yerleşmesine yardımcı olurken. Lucretia'nın tutumlu beyaz önlüğü gitmiş, yerine tül gibi siyah bir önlük gelmiştir. Etrafta çıplak da dolaşabilirdi. "Yakınlıklarındaki çatlakları hissedebiliyordum.

Hızla azalıyorlardı."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?" Gesine'nin bir kahin olarak burada olmasını hiç olmamasına tercih ederim.

Zander'e korkunç haberi bile veremiyorum çünkü artık kuyruk sokumuna rehberlik etmek için burada değil. Bu sabah bizden bir mektup beklerdi. Benim için çok endişelenecek. Bu onun için isteyeceğim son şey. Odak noktası yarıktadır kalmalıdır.

"Savaşta yiğitçe öldü. Bu varlıkların çabaladığı şey bu değil mi?"

"Biz savaşta değildik. Ondan kaçıyorduk." Bir şey hissetmiyorum Boaz'ın ölümü için milisaniye bile pişmanlık duymadım. Umarım acıdır ama bir anda gittiğini biliyorum. "Gesine'nin çabaladığı şey bu değildi." Tarihi ve bilgiyi severdi.

Kehanete saygı duyardı.

O benim arkadaşımdı.

Taze bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

Lucretia başparmağıyla yakalamak için atılır. "Ustalarım birazdan burada olur. Kıyafetinizi sizin için seçtim." Elinin bir hareketiyle dikkatimi vücuda oturan, tunç grisi ve altın rengi bir elbiseye çekiyor. Eterik görünümlü kuş tüyü kanatlar sırtının ötesine uzanıyor ve yarıya kadar yere ulaşıyor. Bana bir meleği hatırlatıyorlar.

Gülsem mi çılgılık mı atsam bilemiyorum. Sonunda başımı sallıyorum. "Ölen arkadaşımın ardından gözyaşları içindeyim ve sen beni bir partiye sokmaya çalışıyorsun.

Elbise mi? Kanatlı mı? Tüm bu insanların başına gelecekler cidden umurunuzda değil mi?"

"Ben senin gibi korkmuyorum." Ayağa kalkar ve elbiseye doğru süzülür. Parmaklar çelik gibi tüylerin üzerinde geziniyor. "Herkes için Kraliçe'nin zafer kazanacağına inancım tam."

"Ne pahasına?" Kehanete göre barış getirmem gerekiyordu ama iyi yaptığım tek şey daha fazla ölüm getirmek gibi görünüyor. "Ayrıca, Kraliçe Neilina tüm büyücülere sahip." Ben sadece bir kişiyim.

"Ybaris'in tahtı önünde eğilirler. Sen o tahtın varisisin, değil mi?"

"Görünüşe göre."

"Eğer o ölürse, bu senin olacak ve o büyücüler sana boyun eğecek."

"Sen de mi?" Radomir pek de ince olmayan bir öneride bulunmuştu bile. "Benim zaten bir tahtım var."

"Herkes için Kraliçe sensin. Taht senin." "Nasıl?"

Başını eğiyor. "Sadece tek bir yol var. Bunu biliyorsun."

Kraliçeyi öldürmek için. "Ben buradayım ve Neilina Ybarisan tarafında." Su perisi kapılarını gösteriyorum. "Bunlardan biri beni oraya götürecektir mi?"

"Yeterince yakın değil, hayır."

"Sonra ne olacak? Bunu nasıl yapacağım?"

Sonra bir ayak sesi duyulur. Jarek mahzene inen basamakları hızla iner ve son basamakta tökezler.

"Neler oluyor?" Sesimi panik kapladı. Onu daha önce hiç nefes nefese gördüğümü sanmıyorum.

Ama konuşan Lucretia'dır. "Sanırım sorunuzun cevabı geldi. Onu karşılamak için bunu giymelisin, böylece hazır olduğunu anlar." Elbiseyi işaret ediyor. "Ve tacını unutma."

Eros, Ulysed'e doğru dörtnala koşarken adımlarını bir kez bile bozmadı.

"Yani, kanatlar ..." Jarek söze başlıyor ama ben ona alaycı bir bakış fırlatıyorum.

Havamda değilim. Lucretia değişmem konusunda ısrarcıydı, beni ikna etmek için Gesine'nin adını anmaya cüret ediyordu. Gesine bana Sylx'i dinlememi söyledi ve ben de dinledim. Onun için.

Kanatlar tüy kadar hafif, parmaklarımın arasındaki dokuları ipeksi yumuşaklıkta. Onları neredeyse hiç hissetmiyorum. Elbisenin kemerinde kılıflı siyah hançeri çok daha fazlasını fark ettim. Malachi'nin bir hediyesi olduğundan oldukça eminim, malzemesi bana bir dönem Cirilea'da taktığım kelepçeleri hatırlatıyor.

Dış kapıya ulaşır ulaşmaz Candra başını geriye atıp kükrüyor.

Dişlerimde hissediyorum. "Onu her gördüğümüzde nasıl daha büyük görünüyor?" Birini her yediğinde büyüyor mu? Bu düşünce beni ürpertiyor.

"Onu ilk kez gün ışığında görüyoruz." Jarek'in gözleri kocaman.

-Takdirle mi yoksa korkuyla mı, bilemiyorum. Muhtemelen ikisi de.

"Geldiğinden beri bunu yapıyor," diyor Loth. "Kükrüyor ve yere vuruyor."

Pençeli ayaklarının her yerinde, iddiasını doğrulayan derin oyuk izleri var. Sanki sabırsızlıkla beni bekliyor.

"Kapıyı açın."

Jarek bana öyle bir bakıyor ki sanki az önce kılıcını kaldırıp ona doğru koşmamı önermişim gibi. "Delirdin mi sen?"

"Kanatlarım var ve ateş püskürten bir ejderhaya merhaba demek için dışarı çıkıyorum. Hayır, tamamen aklım başımda."

Dudakları ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Şu anda alaycılığınızı takdir etmiyorum."

"Lucretia cevabımın Candra olduğunu söylüyor."

"O bir yılan. Onun tavsiyelerine güvenemezsin."

"Başka seçeneğim yok. Neler olup bittiğine dair fikri olan tek kişi o kaldı." Sesim çatlıyor. Yıkılmadan önce boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Candra'nın şu ana kadar beni öldürmek için iki şansı oldu ama öldürmedi. Dün bize yardım etti. Hatırladın mı?"

Jarek'in omuzları çöküyor ama bana karşılık vermiyor. "Kapıyı açın. Lütfen."

Loth kolu çeker ve portcullis yükselir.

Nefes alıyorum, cesaret arıyorum. Tacım parmak uçlarımdan sarkıyor. İsteksizce başıma yerleştiriyorum. "Bana şans dile." Dışarı çıkıyorum.

Jarek benimle birlikte hareket ediyor. "Beni caydırmaya çalışmayın." Başını sertçe sallıyor. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Ejderha bizi o tehditkâr gözlerle inceliyor. Onu okumanın bir yolu yok. "Sizi öldürebilir."

"Değerli bir amaç uğruna ölmekten korkmuyorum."

"Ölmenden korkuyorum. Bir arkadaşımı daha kaybedemem."

Uzaklara bakıyor, dudakları bir sonraki sözlerini tartarken aralanıyor.

"Bana neden hâlâ burada olduğumu, senin ne olduğunu anladığımda neden gitmediğimi sormuştun." Adem elması sallanıyor. "Sen tanıdığım ve tanıyacağım en değerli davasın ve eğer benden bunu istersen seni yarığa kadar takip ederim. Ama *sakın* benden senin yanından ayrılmamı isteme."

Onun bu açıklaması içimde ani bir duygu dalgalanmasına yol açtı. Belki de Çünkü Gesine'yi yeni kaybettim ama bunca yıl yalnız kaldıktan sonra böyle bir sadakate sahip olmak hiç hayal etmediğim bir şeydi. "Şimdilik sadece ejderhaya." Sesim boğuk çıkıyor.

Derin bir nefes alarak birlikte ona doğru yürüyoruz, elim sıkıca yakınlıklarında, nabzım boğazımda. Pençeleri bana taillok'unkileri hatırlatıyor, sadece yirmi kat daha büyükler. Tek bir hamlede taşı parçalayabilecek gibi görünüyorlar.

Burnunu çeker gibi bir ses çıkarıyor, sonra havayı koklamak için başını kaldırıyor ama onun dışında hareket etmiyor.

"Merhaba, Candra."

Jarek homurdanıyor. "Seni anlamıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o bir canavar."

Candra hırılıyor, bacağı uzunluğundaki dişlerini gösteriyor.

"Sanırım bu konuda yanılıyorsun. Seni öldürmeden önce üzgün olduğunu söyle."

İsteksiz bir şekilde "Özür dilerim" demeden önce bana ters ters

bakıyor. Dudakları yatışıyor, ruh hali yumuşamış görünüyor.

Öğleden sonra güneşinde pullarını inceliyorum. Sonuçta siyah değiller, çivit mavisi ve gül altınının parıldayan bir karışımı, boynuzları ise altın rengi parlak bir menekşe. "Çok güzelsin." Korkunç ama yine de büyüleyici.

Gözlerini kırıştırıyor ve benimle göz hizasında buluşmak için başını aşağı indiriyor. Menekşe rengi gözbebeklerinde elbisemin yansımasını görüyorum.

Dürtüyle uzanıp titrek bir elimle burnuna dokunuyorum. "Lucretia sana cevabım dedi."

"Neyin cevabı?" Jarek sorar.

Candra'nın gözleri bizi izlerken delici.

Buraya gelirken bunu düşünüyordum. "Ybarisan tahtını devralırsam, Ybaris ve Mordain'e Islor'a karşı geri çekilmelerini ve Nulling'e karşı savaşmaya yardım etmelerini emredebilirim." Ybaris'in Islor'a saldırmasını engellemenin en basit, en anlaşılır yolu bu. Tek yol bu olabilir.

"Bunun için Neilina'yı öldürmek gerekir ki bu neredeyse imkânsız Romeria. Gölgelerden ve elemental büyücülerden oluşan bir duvar tarafından korunuyor olacak." Duraksıyor. "Tabii *bu şeyin* ona saldırmasını sağlayamazsak."

Caindra yine hırlıyor.

"Cidden, ölmek mi istiyorsun?" Elimi tekrar burnunun üzerinde gezdirmek için uzandım. Bir noktada, yakınlıklarım üzerindeki kontrolü bırakmışım ve bunu ancak şimdi fark ediyorum. "Üzgünüm, o bir pislik, ama beni iyi koruyor."

Burun delikleri açılıyor ve bir sıcak hava pufu bana çarpıyor.

"Cirilea'da ateşle neler yaptığını gördün," diye zorluyor Jarek. "Neilina'nın en güçlü savaşçıları bile yok edebilirdi."

"Ama Nulling'e karşı onlara ihtiyacımız var. Hayır, bunu yapacak kişi *ben* olmalıyım."

"Neilina'nın büyücüleri sen daha yaklaşımadan seni öldürür."

"Belki de değildir. Bildiğimiz kadarıyla Neilina hâlâ beni kızı sanıyor." Ve Gesine, telefonun diğer ucundaki elemental büyücünün Kienen'in onu Ulysed'e'nin kapılarına getirdiği gün gördükleriyle ilgili ayrıntıları saklamış olabilir, Mordain ve Ybaris'te müttefiklerim var.

Bakışlarım Caindra'nın iki yanına sıkıştırılmış kanatlarına kayıyor. Bana bir yarasanın kanatlı ve derimsi kanatlarını hatırlatıyorlar. "Caindra'nın bizi yarığa götürmesinin bir yolu olsaydı-"

Pençeli bir ayak vücuduma dolanmadan önce sözlerim bitmemişti. Kulakları sağır eden bir kükremeyle, gökyüzüne tırmanırken güçlü kanatları havayı dövüyor. Ciğerlerimden bir dehşet çığlığı kopuyor.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

ZANDER

TYarığın geçidinin girişi gıcırdayarak açılıyor.

Beklerken duvarın mekaniğine hayret ediyorum. Cirilea'nın kütüphanesindeki eski metinlere göre, Kral Rhionn Ybaris'ten döndüğünde

sadece Anahtarcı Farren'la değil, aynı zamanda birkaç taş dökümcüsüyle birlikte. Onları, kan laneti geldikten sonra Adalıları dışarıda tutmak için Ybaris'in kendi taraflarında inşa ettiğine benzer bir tür büyük kapı inşa etmekle görevlendirdi.

Ürettikleri şey neredeyse aynıydı. Yirmi fit kalınlığında ve diyarlar arasındaki doğal köprünün her iki tarafında otuz fit uzanıyor, Bu da etrafından dolaşmayı imkânsız hale getiriyor. Yüz fit yüksekliğe ulaşır, bu da üzerinden atlamayı aynı derecede imkânsız hale getirir. Bir elf bile atlamaya kalksa vücudundaki tüm kemikler kırılır. Bir büyücü ordusundan başka hiçbir şey bunu yok edemez, ya da belki bir wyvern ateşi.

Geçidin kendisi mi? Bellcross'un şehir duvarındaki tünel gibi çalışan kalın, aşılmaz kaya, bir açıklık belirene kadar değişen bloklardan oluşan bir bulmaca.

Her iki taraftaki iki spiral merdiven, bekçilerin diğer tarafın faaliyetlerini izlediği korkuluğa erişim sağlıyor. Diğer taraftaki kapının açıldığını haber verip bizi buraya getirenler de onlardı.

Telor yanımda bekliyor. "Kendini bu şekilde riske atmak istediğinden emin misin?"

Savaş kurallarına saygı göstermesi konusunda ona güvenilemez."

"Hayır, yapamaz. Ama bunu başka kimseden istemezdim." Ve buradaki hiç kimsenin Neilina'ya karşı durma şansı yok. "Lejyonerlerim Bana." Gaellar'a doğru başımı salladım. "Başıma bir şey gelirse komutanınızın rehberliğinizi takdir edeceğinden eminim."

"Başınıza hiçbir şey gelmeyecek Majesteleri," diyor Abarrane sert bir kararlılıkla, ama onun bile kaşları çatık.

"Yanınızda olmamı mı yoksa burada kalmamı mı tercih edersiniz, Majesteleri?" Kienen sorar.

"Henüz ittifaklara katıldığımızı bilmemesi en iyisi."

Başını öne eğiyor. "Vin'nyla'ya olan yakınlığı çok güçlü. Ona çok yaklaşmayın yoksa ciğerlerinizdeki havayı çalabilir. On beş adımdan fazla kapat."

"Söylentileri duydum." İşte böyle zamanlarda keşke doğduğumda bana farklı bir yakınlık bahşedilseydi diyorum. Kullanılacak hava ve toprak materyalleri her zaman vardır. Ama ateş ve suya erişim asla garanti değildir. Yine de doğaçlama yapıyoruz. Arkamda birkaç lejyoner yanan meşaleler taşıyor, ancak öğleden sonra güneşi hâlâ gökyüzünde. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Gölge liderinin adı Solange. Mordain'in loncasında sadece Prime'ın altında yer alan bir İkinci ve Malachi'ye karşı etkileyici bir yakınlığı var."

"Kullanacak mı?"

"Kraliçe Neilina emrederse, evet. Ancak Mordain'in özerkliğinin bu kadar az olmasını ve loncanın sürekli olarak kraliçenin iradesine boyun eğmesini küçümsüyor. Uzun zamandan beri Ybarisan yönetiminden kurtulmak istiyor ama bu bu kraliçeyle imkansız."

Wendeline bir keresinde birlikteliklerinin etrafındaki karışıklıkları, Neilina'nın elementaller ve sadakat karşılığında büyücü bebekleri nasıl rehin tuttuğunu anlatmıştı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Gölgeler bazen elf savaşçılarıyla antrenman yapar. Solange birden fazla kez rakibim oldu." Bakışları Abarrane'e kayıyor ve yaptıkları antrenmanlar hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Onu ikna etmek kraliçenin ihaneti biraz ağırlık taşıyabilir. Belki."

"Bunu aklımda tutacağım. Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim, Kienen." "Ekselansları." Uzaklaşıyor.

Ve bu yolculuk sırasında bir değil iki beklenmedik müttefikin kendilerini paha biçilmez olarak kanıtlamış olmalarına hayret etmekten kendimi alamıyorum.

Sonunda taş duvar yerini bir açıklığa ve ötesindeki patikaya bırakıyor - Aminadav'ın vuruşundan sonra kalan yaklaşık kırk metre genişliğinde bir köprü. Sanki öfkesi içinde bile bize bir zeytin dalı bırakmış gibi.

Uzakta, dört sıra Mordain'in Gölgeleri sırayla bize doğru geliyor, siyah zırhları buradan bile seçilebiliyor. Arada bir parlayan altın ışıltılar, Neilina'nın da onlarla birlikte orada olduğuna dair ipuçları veriyor.

Yaklaşırken Lejyon'un arkasına saklanmıyorum, önde ve ortada durarak yakındaki meşale alevlerine tutunuyorum. Eğer Neilina'nın

elementallerin kalkanı var.

Her iki tarafın da yukarısında, uyanık seyirciler izliyor, herhangi bir ihanet belirtisi arıyorlar. Ne oklar ne de yakınlıklar köprünün ortasında, sonsuz uçurumun üzerinden bize ulaşabilir.

Ortaya kadar olan yürüyüş uzundur ve biniciler kenara çok yaklaşımdan kaçınırlar. Aşağıda Kemikler Vadisi var - herkes için varsayılan bir dinlenme yeri

Savaş sırasında yarığa yuvarlananlar, gerçi buradan dibi göremiyoruz.

"Planınız nedir?" Abarrane parmaklarının arasında bir hançer çeviriyor. "Romeria hakkında ne bildiğini görmek ve etrafındakilere şüphe tohumları ekmek.

onu." Neilina'yı asla öldüremeyeceğim ama Kienen'i ikna ettiğimiz gibi onun büyücülerini de ikiyüzlülüğüne ikna edebilirsem, belki diğer tarafta kendimize daha beklenmedik müttefikler kazanabiliriz.

"Peki Gölgeleeri etkileyebileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?"

"Açıkçası hiçbir fikrim yok ama bu tek başımıza kazanabileceğimiz bir savaş değil." Ölüme doğru gidiyor olabiliriz. Ama belki onları yaklaşımda olan gerçeikle oyalayabilirim.

Ölümcül savaşçıların en ince ayrıntıları artık daha iyi tanınabiliyor; siyah giysilerin üzerine giydikleri sessiz çelik zırhlar, görüş alanları dışında her şeyi kapatan metal maskeler.

Abarrane, "Çok fazla değişmediler," diye belirtiyor.

"Üniformaları değişmedi ama içlerindeki tekerlekler değişti."

Son savaştlıklarımız uzun zaman önce yaşlılıktan öldü. Bunların çoğu genç ve deneyimsiz olacak. Hiçbiri savaş görmemiş olacak. Yine de yeteneklerini göz ardı edemem. "Durun!" Taşa oyulmuş bir orta çizgiden on adım ötede sesleniyorum.

Ybarisalılar mesafeye uyuyor. İki hat da birbirini izliyor, bekliyor.

"Hangi kralısın sen? Sürgündeki mi yoksa gaspçı mı?" diye sesleniyor önden bir kadın, boğuk sesi mizahı ima ediyor. "Duyduğumuza göre Islor karar verin."

Casusları aracılığıyla neler duyduklarını sadece hayal edebiliyorum - bazı gerçeklerle karışık yalanlar. "Sen Solange olmalısın." Gözlerinin parlamışını izliyorum. Bunu nasıl bildiğimi ve onun hakkında başka neler biliyor olabileceğimi merak ediyor. "Kraliçenin kendisi adına konuşacak insanlara ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Aciz mi yoksa korkuyor mu?"

Alay işe yarıyor. Gölgeleer hattı kayar ve Kraliçe Neilina beyaz atını ileri doğru yönlendirir, metalik elbisesi güneş ışığında altın ve gümüş rengine parıldar.

Nefesim kesildi. Romeria -eski versiyonu- bir keresinde bana annesine çok benzediğini söylemişti. Bu yetersiz bir ifadeydi. Romeria neredeyse birebir kopyası, sadece daha genç. Sanki Aoife onun ikinci bir versiyonunu yaratmış gibi. En azından görünüş olarak.

Altın boynuzlar mücevher gibi boynuna asılmış. Daha önce hiç bu kadar büyük bir simge görmemiştim. Hangi amaca hizmet ettiğini öğrenmek istediğimden emin değilim.

Neilina ile birlikte bir büyücü öne çıktı, boynundaki tasma onun bir elemental olduğunu gösteriyor. Yakınlıklarını anlamak için kolundaki amblemleri göremiyorum ama mavi gözleri parlıyor. Tek tahminim onun bir kraliçenin önünde koruyucu kalkan.

"Sen Zander olmalısın." Soğuk, delici mavi bakışları beni parçalara ayırıyor. "Islor'un teslim olması için pazarlık yapmaya mı geldin?"

Gülüyorum. "Sadece sen böyle düşünecek kadar aptal olabilirsin."

Geri dönen gülümsemesi haince ve fikrimi değiştiriyorum -Romeria bu hayalete hiç benzemiyor. "Sevgili kızım nerede? Ona ne yaptınız?"

Onu sahte korkularla kıskırtmak isterdim ama bu akıllıca olmazdı. "O güvende."

Mükemmel çizilmiş kaşları havaya kalkıyor. "Dağlarındaki o kapalı şehirde mi?"

İfademi düzgün tutuyorum. Kuyruk sokumu sayesinde bir şeyler öğrenmiş olabileceğini zaten varsaymıştık. Asıl soru, ne kadarını? Romeria'nın gözlerinin gümüş rengine parladığını duydu mu? "Kimsenin ona ulaşamayacağı ya da zarar veremeyeceği bir yere."

Ağzı kelimelerin etrafında dönüyor gibi görünüyor ama onları serbest bırakmıyor. Ulyse'de ya da Romeria -ya da ikisi birden- hakkında soruları olduğu çok açık.

Onlara cevap vermek için burada değilim. "Öte yandan, oğlunuzun o kadar iyi durumda olduğundan şüpheliyim."

Sanki bir sırrı varmış gibi dudakları kıvrılıyor. "Tam tersine, Islor'un gerçek kralından Tyree'nin kız kardeşiniz Prenses ile nişanlandığını duydum.

Annika."

Şokumu yeterince hızlı atlatamıyorum ama ardından gerçek bir kahkaha patlaması geliyor. *Ne halt ediyorsun Atticus?* Neilina'yı yarığın kendi tarafında tutmak için bu anlaşmayı teklif etmiş olmalı. Onun hilekârlığı hakkında *hiçbir şey* öğrenmedi mi? En azından bu Tyree'nin hâlâ hayatta olduğunu doğruluyor. Atticus onu pazarlık kozu olarak tuttu.

Neilina başını eğiyor. "Bu seni neden bu kadar eğlendiriyor?"

"Ailenizin nişanları nasıl ele aldığını düşünürsek Bunun da gerçekleşme ihtimali çok düşük." Annika muhtemelen eline geçen ilk fırsatta onu bıçaklayacak. "Bu arada, taillok için teşekkür ederim. Caster Gesine onu kullanmakta usta. Bize *çok* yardımcı oldu."

Neilina'nın gözleri öfkeyle parlıyor. "O hainlerin sana koşmasına neden şaşırmadım?"

Kaçmadılar. Kızına koştular. "Söyleyin bana, eğer Gesine ve Ianca hainse, Mordain'in kutsal yeminini bozup Ianca'yı Aoife'ı çağırmaya zorladığınıza göre bu *sizi* ne yapar? Ya da kocanı nasıl öldürdüğüne ne demeli?"

Neilina'nın maskesi bu kez düşmüyor. Suçlamaları bekliyor olmalıydı. "Ne yapacağını sanıyordun? Beni aşağılamak ve iğrenç yalanlar söylemek için burada buluşalım ve halkım *sana* inansın, Malachi'nin iblisler?"

Uzun sürmeyecek. "Senin insanların. İlginç. Önce Kral Barris'in halkıydılar, değil mi? Tahtla evlendin. Ve onu çok seviyorlardı. Cinayetinin ardındaki gerçeği bilselerdi ne derlerdi merak ediyorum. Mordain'e gelince, kendi kendini yönetebilen, zeki ve güçlü büyücülerden oluşan kendi loncası olan bağımsız bir diyar olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşmamız var," diyor Neilina net bir şekilde.

"Bu mudur yani? Bana öyle geliyor ki onlar birer araç ve köleden başka bir şey değiller. Ama Mordain'in bağımsızlığına saygı duyacak farklı bir kraliçeyle neler yapabileceğini bir düşünün." Bu son kısmı Solange'ın iyiliği için söyledim.

İkinci'nin bakışları beni izlerken daralıyor. Ne biliyor ki?

Neilina'nın dişleri gıcırdıyor. "Teslim olmaya gelmediğiniz açık ve yeterince zamanımı boşa harcadınız. Norae, gel."

Elemental başını eğiyor.

Ybarisan kraliçesi atını döndürüyor ve sıraları yarıyor, sırtı bize dönük. "Gölgeler... Beni bu haşerelerden kurtarın. Bu, ölmek üzere olan diğer aptallara güçlü bir darbe indirecektir."

Silahlarımızı çekip kalkanlarımızı yerleştiriyoruz. Nabzım kulağımda hızla atıyor. "Bunu duydun mu Solange? Gücünüzü nasıl kullanacağının ötesinde hayatlarınıza değer vermeyen Ybarisan kraliçesinden uymanız gereken bir emir daha. Bundan kurtulmanın bir yolu var, Mordain için daha iyi bir seçenek."

Diğer Gölgeler liderlerinin emrini beklerken Solange'ın bakışlarında bir ilgi kıvılcımı yakalıyorum.

O daha cevap veremedi kulakları tırmalayan bir kükreme gökyüzünü yarıyor.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

ROMERYA

WMasmavi gökyüzünde süzülürken, Islor'un ürkütücü dağ silsilesinin üzerinden sanki haritadaki tümseklerden başka bir şey değillermiş gibi geçerken yüzümü kırbaçlıyor.

Bir bıçak kadar keskin görünen ama beni kesmeyen bir pençeye tutunarak Candra'nın avucunun içinde koruyucu bir şekilde kozalandım. Şaşırtıcı derecede nazik, sadece kurtulamayacağım kadar sıkı tutuyor.

Bir noktada Jarek'i de aldığını fark ettim ve diğer pençede o kadar rahat görünmese de rahatlardım. Bir pençeye tutunmuş, bacakları sallanıyor, sanki her an pençeden kurtulup ölüme dalacakmış gibi. Yüzündeki kan çekilmiş.

Aramızdaki muamele farkının, ona birkaç kez canavar demesiyle bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum. Daha sonra tekrar güvenli bir şekilde yere indiğimizde onunla bu konuda dalga geçmek için sabırsızlanıyorum.

Hudem'in ayı çıktı, normal dolunayın altında duruyor. Hâlâ sönük ama güneş battığında bu karanlık toprakları parlak bir ışıkla yıkayacak.

Yine de bu gece kutlanacak bir şey yok.

Candra daldığında nihayet uçma hissine alışmaya başlıyorum ve yarığa yaklaşırken ona daha sıkı sarılarak çığlık atıyorum. Şimdiye kadar sadece çizimlerini görmüş ve hikâyelerini dinlemiştim. Gerçek versiyonu daha da

tehditkâr, dünyada esneyen bir uçurum. İki tarafın nasıl olup da birbirinden ayrılıp uçup gitmediğini merak ediyorum.

Karanlık kitleler her iki tarafa da üşüşüyor.

Aşağıda bir yerlerde değer verdiğim insanlar var. Sevdiğim insanlar.

Alarm sesleri duyuluyor ve askerler pozisyon almak için çabalıyor. Bu Candra'ya karşı anlamsız. Oklar bu pulları delip geçemez. Umarım, ben

onları saldırmamaya ikna edebilir.

Yere paralel bir şekilde süzülüyor ama yere inmiyor.

Jarek'i kazazede bir biblo gibi fırlatırken ağzım açık kalıyor. Düşüş çok uzak değil ve durmadan önce bir yuvarlanma gibi yuvarlanıyor.

Yapabilirim

Sendeleyerek ayağa kalktığını gördüğümde tekrar nefes alıyorum.

Caindra sola yatıyor, ilerideki taş duvarı kıl payı kaçırıyor. Gürültülü kükremelerinden biriyle tekrar dönüyor ve iki farklı grubun oklarını yerleştirmiş ve kılıçlarını çekmiş bize baktığı yarığın geçidine doğru dalıyor. Biri

leijyonerler açıkça belli oluyor. Siyahlar içindeki askerlerin kim olduğunu söyleyemem ama Kienen'in bahsettiği Gölgeler olduklarını tahmin ediyorum.

Geçerken Zander'ı görüyorum ve kalbim kabarıyor. Beni görmesi ve geldiğimi bilmesi için dua ediyorum.

Caindra Ybarisalıların diğer tarafına iner. Taş köprü Ağırlığı altında titriyor ve birkaç at şaha kalkarak binicilerini tehlikeli bir şekilde kenara yaklaşıyor.

Hiç beklemediğim bir nezaketle beni önüne oturtuyor, sallantılı bacaklarımla birkaç adım atarken destek için pençelerini bana uzatıyor.

"Uçma meselesi üzerinde çalışmamız gerekecek," diye mırıldanıyorum. Burun deliklerinden çıkan bir nefes bana cevap veriyor.

İleride, çeneleri düşmüş iki kadın atların üzerinde oturuyor.

Biri bir element büyücüsü, altın tasmaı onu bu şekilde işaretliyor. Diğeri ise Prenses Romeria'nın tıpatıp aynısı.

Benden.

Hiç kimse beni kötü Ybarisan kraliçesine ne kadar benzediğim konusunda uyarmadı.

Bu esrarengiz.

Arkalarında tepeden tırnağa siyah giymiş askerler var. Nereye odaklanacaklarını şaşırmış gibiler: Ejderhaya mı yoksa Adalılara mı? İki güçlü kuvvetin arasında sıkışmış durumdalar.

"Kızım!" Kraliçe Neilina haykırıyor, gözleri kanatlı elbisemle benim ve Caindra'nın arasında gidip gelirken. "Kaçmışsın."

Kaçtı mı? Zander ona ne söyledi? Sanırım onunla birlikte oynamalıyım.

"Küçük bir yardımla." Her şey çok hızlı geliyor. Bunu daha iyi planlayabilseydim, Gesine'ye sorabilseydim, daha hazırlıklı olurum. Sözde annemle nasıl konuşacağımı bilirdim. Ona anne mi dedim? Majesteleri mi? Eğildim mi?

Atından kayarak iniyor ve yanındaki elemental de onları takip ederek

kalkanı etraflarında tutuyor. Narin altın ve gümüş elbisesi havada parılıyor.

Güneş ışığı. Aoife'ın boynundaki simgesel boynuzlar ise buna kıyasla çok kaba. Mücevherden çok bir silaha benziyorlar. "Seni tekrar göreceğimi sanmıyordum." Uzun zamandır görmediği çocuğunu kucaklamak için acele eden bir anne gibi değil, rahatça yürüyor.

Onun hızına ayak uyduruyorum, yaklaşıyorum, yakınlıklarından yararlanıyorum, onları sıkı bir gümüş kordon halinde örüyorum. Ama kraliyet bahçesini düşününce ipler gevşiyor. Onu burada serbest bırakamam. Herkesi öldürürüm; kendimi bile öldürebilirim.

Ama Neilina benim ne olduğumu biliyor mu?

Ben *kimim*?

Onu öldürmek için burada olduğuma dair bir fikri var mı? İçim içimi yiyor. En son Prenses Romeria'nın aile üyelerinden birini kandırmaya çalıştığımda sonu benim için iyi olmamıştı.

Ama Neilina bir şeyden şüpheleniyorsa bile bunu henüz ima etmedi. Candra'ya odaklanmış durumda, yüzünde hayranlık ifadesi var. "Böyle bir canavarı nereden buldun?"

Ejderhanın bir hırıltıyla karşılık vermesini bekliyorum ama o sessiz kalıyor. "O beni buldu." Gerçek muhtemelen burada bana en iyi şekilde hizmet ediyor.

"Ne kadar muhteşem." Birkaç adım ötede duruyor ama elini uzatmıyor, herhangi bir sevgi belirtisi göstermiyor. Bunun için minnettarım. "Ve emirlerimizi dinleyecek mi?"

Bizim emirlerimiz. Benim emirlerim de diyebilir. Sınırlerim geriliyor. "Eğer öyle hissediyorsa."

Neilina burnunu çekiyor. "Keşke böyle bir gücümüz olduğunu daha önce bilseydim. Tüm bu insanları buraya sürüklememe gerek kalmazdı. Yine de bunu boş verin, biz düşman ordusunu yok edene kadar bekleyebilirler ve sonra geçebilirler. Onlar beni daha çok seveceksin."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Neilina elbiseme bakıyor, kanatların üzerinde oyalanıyor. "Bu alışılmadık bir kıyafet. Amacı nedir?" Sakin bir şekilde konuşuyor, sanki arkasında kılıçlarını çekmiş ve savaşa hazır bekleyen Adalı kümelerinden etkilenmemiş gibi.

"Bana bunun Candra için bir anlamı olduğu söylendi." Elimle arkamı işaret ediyorum. "Kim tarafından? O iki elemental hain tarafından mı?"

Gözleri kısıldı. "Ben istiyorum

onları Ybaris'e geri getirin, böylece onları kendim asabilirim."

Ani öfke patlamasını kontrol etmeye çalışırken yumruklarım yanlarımda sıkılıyor, yakınlıklarım derimin altında kabarıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyor. "İkisi de gitti, biri değişime diğeri de düşman okuna."

Neilina'nın arkasında, kalkanı tutan büyücü irkilir. Bu haber onu rahatsız etmişti, bu da onun Gesine'nin müttefiki olduğu anlamına geliyordu.

Bahse girerim düşündüğümden daha fazla vardır.

"İyi ki de öyle. Seninle konuşacak çok şeyimiz var." Neilina Ybaris'in kapısına doğru işaret ediyor. "Gel."

Eski Romeria eğilip onu takip eder miydi? Kesinlikle.

En fazla yirmi adım ötede, atların ve binicilerin oluşturduğu kalabalığın arasından, siyah aygırının üzerine tünemiş, gözleri bana kilitlenmiş Zander'i görüyorum.

Göz kırpıyorum.

Neilina'nın çenesi sertleşir. Bunu anlamış olmalı. "Malachi'nin iblisleri neden hâlâ hayatta?" diye bağırır. "Bitirin işlerini!"

Çelik bir çınlama sesi duyulur.

"Geri çekilin!" Feryat dudaklarımdan döküldü ve herkes donakaldı.

Neilina bana bakakaldı. "Ne cüretle siparişime karşı çıkarsın?" Gerçekten şok olmuş gibi görünüyor, sanki bu fikir çok mantıksızmış gibi.

"Çünkü bu kötü bir lider tarafından verilmiş kötü bir emir." Ve bizim Bu oyunu oynama zamanı. Sesimin duyulmasına izin verdim. "Buradaki herkes Kral Barris'i öldürenin Islor olmadığını biliyor. O sendin. Ayrıca herkes Aoife'ı çağırmak için elementallerini kullandığını da biliyor."

Sanki ona tokat atmışım gibi bana bakıyor. "Suçlamaların vatana ihanet anlamına geliyor, kızım."

Ben senin kızın değilim! Çılgılık atmak istiyorum ama bu tahtta hak iddia etmek istiyorsam bu sırrı saklamak en iyisi. "Eğer doğruysa değil. Her iki suçun da cezası ölümdür, bir kraliçe için bile."

Endişe Neilina'nın yüzünü karartıyor. Sonunda bunun bir tuzak olduğunu anlıyor. Bir çıkış yolu bulmak için çabalarken göğsü kabarıyor. "Neilina'nın

Islorians, Ybaris'in prensesini kendi krallığına karşı kışkırttı."

"Hayır, Ybaris için barış istiyorum ama sen tahtında otururken buna asla sahip olamayacak." Zander haklı.

"Artık benim kanımdan değilsin." Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi beni küçümsüyor.

Birden göğsüm çökmek üzereymiş gibi hissediyorum, sanki biri ciğerlerimi yumrukla sıkıp çalışmasını engelliyor. Neilina'nın benden çektiği havayı solurken, uzaktaki bağırıışların ve Candra'nın kükremesinin hayal meyal farkına vararak yakınlıklarımı bırakıyorum.

Ama Lucretia'nın sözlerini duyuyorum.

Çokluğun Kızı birini diğerine tercih etmez. Bir olana kadar

birleşmelerine izin verin ve başka hiçbir şeye benzemeyen g¼c¼ tanıyın.

Böyle bir güçle, Neilina'nın üzerimdeki etkisini kırabilmeliyim.

Panikle savaşıyorum ve ipleri tekrar kavramak için içimin derinliklerine uzanıyorum. Çağrıya doğru yükseliyorlar, kalın gümüş bir kordon halinde kıvrılıyorlar ve arkasındaki herkesi yok etmemek için Neilina'ya doğru nazikçe gönderiyorum.

Ciğerlerimi kavrayışı kayboluyor ve tekrar derin bir nefes alabiliyorum.

Neilina dehşet içinde soluk soluğa kaldı. "Gözlerin... gümüş rengi."

Az önce beni öldürmeye çalıştı -bildiği kadarıyla kızını!- ve bu şok geçtikten sonra tekrar deneyecek.

Cinayetle ilgili tüm çekincelerim yok oldu. "Evet. Oldukça gelişmiş. Bunun için Malachi'ye teşekkür edebilirsin." Siyah hançeri kınından çıkardım. "Ama daha çok bıçağım için endişelenmelisin." Jarek'in bana öğrettiği gibi hançeri ona doğru fırlatıyorum ve tam yerine, soluk borusunun derinliklerine saplanıyor.

Elementale doğru tökezlerken hırıltılı bir ses çıkarıyor. Uygun olduğunu düşünmeliyim.

"Öldür... onu..." diye mırıldanmayı başarır.

Ama elemental hareket etmiyor, arkasındaki Gölgeler de öyle. Neilina dizlerinin üzerine çöküyor ve elementalın eteğini pençeliyor.

Ufak tefek dişi kraliçesinden bana bakıyor, gözleri korkudan irileşmiş - Neilina'yı kurtarmaktan korkuyor, ölmesine izin vermekten korkuyor.

Bu kararın ağırlığını başkasına bırakmayacağım. Vin'nyla'dan bir iplik toplayıp sevgili anneme doğru fırlatıyorum ve onun ışıltılı formunu köprüünün kenarından aşağı gönderiyorum.

Ybarisan kraliçesi ses çıkarmadan düşer.

Ve son iki bin yılda doğan tüm anahtar büyücüleri öldüren Mordain'le yüzleşmek zorunda kalıyorum. Bir yakınlığı dörtle değiştiriyorum ve bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için kendimi hazırlıyorum.

İlk diz çöken elemental oldu. "Kraliçem."

Arkadan gelen maskeli askerler diz çöküyor, kabzalarını göğüslerine bastırıyorlar. Aynı sözlerin yankıları kulaklarıma ulaşıyor.

Arkalarında Zander ve lejyonerler kılıçları yanlarında, dikkatleri önlerindeki büyücülerle arkamdaki dev ejderha arasında gidip geliyor.

Zander ve ben birbirimize başımızı sallarken derin bir nefes alıp rahatlıyorum.

Her şey bitti. En azından bu kısmı. Kollarına atılmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

Gölgeler bir olarak yükseliyor ve iki gruba ayrılıyor, topuklarının üzerinde dönerek bir yol oluşturuyorlar. Biri düzeninden çıkıp bana yaklaşıyor. Zander

Takip etmeye çalışıyor ama bir kılıç yığını anında belirerek yolunu kesiyor.

"Geçmesine izin verin," diye emrediyorum. "Hepsinin geçmesine izin verin."

Kılıçlar anında düşer ve Zander derme çatma koridor boyunca temkinli bir şekilde ilerler. Lejyonerler iz sürüyor.

"Ekselansları." Gölge başını öne eğdi. "Ben Solange, Mordain'in Casuslar Loncası'nda İkinci ve Gölgelelerin Efendisi." Sesi boğuk.

"Emrinize amadeyiz."

Sadece gözleri görüldüğü için zor olsa da onu inceliyorum. Prenses Romeria bu büyücüyü tanımıyor muydu ve bu yüzden mi kendini tanıttı? Ya da

Solange benim gerçek Prenses Romeria olmadığını biliyor mu? Mordain'de kimin ne bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gesine biliyor olabilirdi. Bu konuda bana yardımcı olabilirdi.

Zander atından iniyor ve Solange'a bakmadan yanından geçiyor. Benim tereddüt ettiğim yerde o tereddüt etmiyor, dudakları beni derin bir öpücükle buluyor, genellikle özel anlar için saklanan türden. Bu beni diğer tüm düşüncelerden uzaklaştırıyor. "Bir yolunu bulacağını biliyordum," diye fısıldıyor sonunda serbest kaldığında. Gözleri yüzüme, elbiseme, kanatlarıma bakarken parıldıyor, sonra yerini değiştiriyor. Candra'ya odaklandı, hayranlığına bir parça eğlence karışmıştı. "Nasıl uçulacağını öğrenmişsin."

"Daha çok hayata tutunmak gibi."

Avucunu ensesinde gezdiriyor. "Bunu nasıl başardın?"

"Bu uzun bir hikaye." Denesem bile açıklayamam. Belki Lucretia açıklayabilir.

Toynak sesleri uzaktan duyuluyor ve herkesin dikkatini Jarek'e çekiyor. Islor'un yanından köprüye doğru koşuyor. Bu mesafeden bile çenesinin sertliğini seçebiliyorum.

Abarrane sırtarak, "Kızgın görünüyor," diyor.

"Evet. Candra onun hayranı değil."

Zander kıkırdar ama neşesi kaçır. "Gesine hakkında söylediklerini duydum, doğru muydu?"

Anında boğazımda oluşan yumruyu yutarak başımı sallıyorum. Yalnız kaldığımızda ve insanların önünde ağlamaktan endişe etmediğimde açıklayacağım.

Zander, acımı hissederek kollarını bana doluyor ve Jarek yaklaşırken bana birkaç dakika rahatlık sunuyor.

Komutanım benim tarafımı bulmak için atından indi.

Zander'ın kucağından sıyrılıyorum. Bu da sonraya kalacak. "Ona

canavar dememen konusunda seni uyarmıştım, değil mi?"

Lejyonerin elik grisi bakışları ejderhanın üzerinde daralıyor. O Yanaklarında ve boynunda yuvarlanmadan kaynaklanan kötü, kir dolu sıyrıklar vardı. Derisi onu daha kötülerinden korumuştı. "Şimdi ne olacak?"

Güzel soru. Neilina'yı öldürüp onun tahtına geçtiğim, spontane planın bir kısmını geçemedim. Ama dürüst olmak gerekirse, şimdi ne olacak? Güneş gökyüzünde yer değiştirdi, öğleden sonraya doğru ilerliyor. Hudem'in ayı geldiğimizden daha parlak.

Zamanımız tükeniyor.

"Ybaris ve Islor birbirlerine karşı savaşmayacak," diye duyuruyorum.

Birkaç Gölge'nin omuzları çöktü. Rahatlama ya da hayal kırıklığı ile, Söyleyemem. "Ne yazık ki, Nulling'e karşı yine de bir savaş olacak." Bu haberi verirken Solange'ı izliyorum, keşke yüzünü görebilseydim de okuyabilseydim. Ama yeterince görüyorum. "Bunu zaten biliyordun."

Başını bir kez eğiyor. "Sanırım tanışmanız gereken biri var, Majesteleri."

Bir yanımda Jarek, diğer yanımda Zander, Gölgeler etrafımızı saran bir abluka ile ödünç bir atın üzerinde Ybarisan kampına doğru ilerlerken nefes sesleri geliyor. İnsanların şaşkınlığı Prenses Romeria'nın hayatta olmasından mı, Kraliçe Neilina'nın gözle görülür bir şekilde yokluğundan mı yoksa Malachi'nin iblislerinin Ybarisan topraklarında olmasından mı kaynaklanıyor bilmiyorum.

Belki de duvarın tepesine tünemiş, pençeleriyle taş parçalarını yuvarlayan dev ejderhadır.

Nereye baksam insanlar var - çoğu sıradan insanlar, bazıları çocuklar.

Altın göğüs zırhlı, asil görünümlü bir asker öne atılır, uzun altın sarısı saçları yüzünden geriye doğru savrulmuştur. "Kraliçe Neilina nerede?" Zander'a nefretle bakarak bilmek istiyor.

"Öldü," diye yanıtlıyor Solange, sesinde bir zevk notasıyla. "Caedmon Tiberius, yeni kralienizin önünde eğilin."

Neilina ile işbirliği yapan komutan *bu mu*? Prenses Romeria'nın gerçek babası bu mu?

Çenesi sıkıştı. "Ekselansları." Selamlaması gecikir. Arkasındaki askerler hemen onu takip eder.

Neilina ile hem gerçek hem de mecazi anlamda ne kadar derin bir ilişki içinde olduğunu biliyorlar mı?

Bildiğim tek şey, Ybaris'in ordusunu yönetmeye devam etmesine izin veremeyeceğim. Artık *benim* ordum. "Söyle bana, bıçağı Kral Barris'in göğsüne saplayan sen miydin yoksa annem mi?" Etrafımızdaki herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle söylüyorum. Yüzünün aşamalı olarak şoktan öfkeye ve acımasız bir kararlılığa dönüşmesini izliyorum.

Yine de inkar etmiyor.

Kararını verdiği anı görüyorum. Komutan olarak günlerinin bittiğini biliyor.

Kılıcını çekmeden bir saniye önce "Yapma," diye uyarıyorum.

Solange lejyonerlerden daha hızlı hareket ederek boğazına bir bıçak saplar. Gürleyen bir sesle yere yığılır.

Jarek sertçe nefes alıyor. Etkilendiğini belli ediyor.

Zander eğilerek fısıldar, "Ybarisan ordusu için derhal yeni bir komutan atamalısın. Bu bekleyemez."

Başımı sallıyorum, yanımda olduğu için minnettarım. Bu durumda karar vermek kolay. Mükemmel ve güvenilir bir asker tanıyorum. "Kienen'i yakalamaları için iki lejyoner gönderin."

Abarrane, Iago ve Drakon'a başını sallayarak emri verir. "İyi seçim," diye fısıldıyor.

"Biliyorum." Ona şakacı bir gülümseme sunuyorum.

Solange kanlı bıçağını üniformasına sildikten sonra bir kenara koyuyor. "Bu taraftan, Majesteleri. Bir adırdaki bekliyor. Umarım. O kurnaz biridir." Solange'ın sesinde, tanışacağım kişiyle dalga geçerken bile bir hürmet belirtisi var.

Gölgeler beni bir çadır kümesine doğru götürüyor. Zırh yerine basit elbiseler ve pantolonlar giymiş insanlar etrafta dolaşıyor. Ben geçerken merak, öfke ve korkuyla izliyorlar, ardından bir dizi Adalı geliyor.

Solange yeşil bir çadırdaki durur. "Hepinize yetecek kadar yer yok."

"Benim için yeterince yer var." Jarek çadırın kapağını kaldırır ve sormadan ya da bir emir beklemeden.

"Caindra konusunda hâlâ kızgın." adırdaki giriyorum, Zander ve Solange da peşimden geliyor.

İçerideki tahta sandalyede yaşlı bir kadın oturuyor, yüzü onlarca yıl görmüş kırışıklıklarla buruşmuş, beyaz saçlarını topuz yapmış.

Beni gördüğünde bulutlu mavi gözleri açılıyor ve Solange'a dönüyor. "Ekselansları!" Sandalyesinden güçlükle kalktı ve eğildi. "Sizi beklemiyordum."

"Kraliçe Neilina öldü. Bu Ybaris'in yeni kraliçesi." Solange maskesini ve başlığını çıkararak otuzlu yaşlarının sonlarında, sıkıca örülmüş kestane-kahverengi saçları olan bir kadını ortaya çıkardı. "Bu Caster Agatha."

"Agatha." Bu ismi biliyorum. "Sen Baş Kâtipsin."

Yüzü bir sırıtışla yarıldı. "Sevgili Gesine sana benden bahsetmiş."

"Evet. Mektubunuz geçen gün Ulysed'e ulaştı."

"Çok uzun sürdü. Yetişip yetişmeyeceğini merak ediyordum." Yaşlı bakışları Zander ve Jarek'in iri bedenlerinin arkasında geziniyor, arıyor. "Gesine seninle birlikte yarığa gelmedi mi?"

Daimi ağrı alevlenir. "Dün öldü." Agatha'nın omuzları çöktü. "Değişim mi?"

"Hayır. Düşmandan gelen bir ok."

Sanki o kadar uzun süre ayakta durmak zor bir şeymiş gibi, sandalyesine geri yerleşirken büyücünün yüzü buruşuyor. "O özel biriydi."

"Öyleydi," diye katılıyorum. "Kendim hakkında çok şey öğrenmeme yardımcı oldu, hem de çok çabuk. Sana hiç tereddüt etmeden güvendi. Bana sana güvenebileceğimi söyledi." "Yaşlı bir kâtibin kendi isteğiyle, benimle konuşmak için

bir savaştan önce yarık." Solange sırıtıyor. "Onu gördüğümde bir şeylerin peşinde olduğunu anladım ve bir açıklama yapması için onu kenara çektim."

"İşin içinde tehditler olduğuna inanıyorum," diye sertçe karşılık verir Agatha. Gölge omuz silkti. "Gerçeğe ihtiyacım vardı."

"Gerçeği zaten biliyordunuz ama siz ve Başbakan bunu görmezden gelmeyi tercih ettiniz." "Başbakan bunu görmezden geldi ve bana bir şey yapmam için çok az alan bıraktı."

Solange karşılık veriyor.

"Solange'a ne söyledin?" Zander tartışmayı bölerek Agatha'ya sorar.

Agatha bana dönerek, "Bildiğim ya da şüphelendiğim her şeyi," diye itiraf ediyor. "Nymphaeum'un kapısını açtınız, değil mi?"

İç çekiyorum. Bunu kendi başlarına çözdüler. Gesine, Agatha'nın zeki olduğunu söylemişti. "Evet." Bunu biliyorlar ama henüz kimse beni öldürmeye çalışmadı. "Bu gece Hudem'in ayı yükseldiğinde, Islor kandan arınmış olacak. lanet."

"Bunu sana periler mi söyledi?" Agatha

soruyor. "Daha çok onların sözcüsü gibi. Bir Sylx."

Gözleri zevkle açılıyor. "Daha önce hiç karşılaşmamıştım."

"Bunun için şükret," diye mırıldandı Jarek.

"Perinin serbest bırakılmasıyla birlikte barışa doğru ilerliyoruz. Kan Lanet sona erecek ve Ybarisan zehri işe yaramayacak," diyor Zander. "Ama Nulling açılacak."

"Yani geçen seferki gibi mühürleyeceğiz," diye karşı çıkıyor Solange.

"Hayır. İşe yaramayacak. Periler burada olduğu sürece açık kalacak."

Zander soru sorarcasına bana baktığında omuz silkip Lucretia'nın sözlerini tekrarlıyorum. "Her şey birbirine bağlı."

Çadırın içine ağır bir sessizlik çöküyor.

Son olarak Zander, "O halde iki taraf da elimizdeki her şeyle ortaya çıkan her şeyle savaşmaya hazırlanmalı" der.

Söylemediği şeyleri duyuyorum. Malachi yarın için bir endişe. Agatha'ya bakıyorum. "Neden savaştan önce yarığa geldin?"

Kıkırdıyor. "Bu Ulyse'de'ye ulaşmak ve Mordain'in bilgeliğini devam ettirmek için öğrenebileceklerimi öğrenmek konusunda büyük umutlarım vardı. Kâtipler bilgiye değer verir. Elbette bunu biliyorsun. Gesine ile bolca vakit geçirdin." Hüzünle gülümsüyor. "Yolculuğun ne kadar zor olduğunun farkındayım ama kehanetin ortaya çıkışına tanıklık etme şansı bu riske değerdi."

Zor ama imkansız değil. "O kütüphanede sayısız kitap var." Agatha'nın yüzü aydınlanır.

Çok fazla bilgi var ve artık bunları benim için tercüme edecek kimse yok. Ya Malachi'yle savaşmanın bir yolu varsa? Ama Agatha küçük, yaşlı bir kâtip. O da en az Gesine kadar zorlanacaktır. "Kaçınız kadim dili okuyabiliyor?"

"Oh..." Agatha düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyor. "En az otuz kişiyiz."

Gesine'nin işini devam ettirecek 30 teker. Bunu ona borçluyum.

"Onlara acil ihtiyacım var. Gelmeye istekli olurlar mı?" Zander'ın Ulyse'de'ye daha fazla büyücünün girmesine izin verilmesi konusunda sessiz bir uyarı duymayı bekliyorum ama o sessizliğini koruyor. Belki de haftalar önce yaptığım şeyi nihayet kabul ediyordur - bunu tek başımıza yapamayız.

"İstekli olurlar mı..." Agatha gıdaklıyor, yaşlı bir kadın gıdaklaması.

"Mektubu yaz ve onları birkaç gün içinde yarıқта beklerken bulacaksın."

"O zaman Ulyse'de'ye ulaştığından emin olacağız." Ve Mordain'in kâtipleri, Gesine'nin istediği gibi onun işine devam edecekler.

"Eğer o zamana kadar

bayılmazsam." "Lütfen yapma."

Agatha bir kahkaha daha atarak sandalyesinden kalktı. "Ben sadece haberciyi tanıyorum."

"Ve Başbakan'a kural değişikliğini bildiren bir mesaj göndermekten mutluluk duyarım." Solange'ın dudakları memnuniyetle bükülür.

Mordain'in şu anki lideriyle anlaşılamadığını görmek için dahi olmaya gerek yok. Bu Prime'ı sevecek miyim? Yoksa Ybaris'in ordu komutanında yaptığım gibi orada da hızlı değişiklikler mi yapmam gerekecek? Buna hakkım var mı?

Tüm zamanımı Mordain ve büyücülerinden uzak durarak geçirdim. Şimdi onlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliyim.

Yarın için başka bir soru. Önce geceyi atlatmalıyız.

"Günün böyle geçmesini beklemiyordum." Islor'a geri dönmek için köprüden geçerken Zander yanımda ilerliyor, lejyonerler konuşabilmemiz için bize geniş bir alan bırakıyor. Güneş alçalmaya başladı ve iki dolunay Islor'da parlak bir şekilde asılı duruyor. Gökyüzü.

Kalbim beklentiyle çarpıyor. "Kanat takıp annemi öldürmek için bir ejderhanın üzerinde ortaya çıkmamı mı? Gerçekten mi?"

Elimi kendi eliyle sarmalamak için uzandı. Hâlâ endişelenecek çok şeyimiz olmasına rağmen hissettiği ezici rahatlama hissediliyor. "Kienen, Ybaris'in ordusuna onurla liderlik edecek."

"Peki ben ne yapacağım? Artık iki tahtım var, Zander." "Ve benim hiç yok."

"Burası bana paylaşma konusunda ders vereceğin yer mi?"

Derin kıkırdaması devam ediyor. "İşte burada size yardım edeceğimi söyleyebilirim. Yönetmek hakkında bir iki şey biliyorum." Duraksıyor. "Ama dürüst olmak *gerekirse*, son haftalarda bana insanları yönetme konusunda çok daha fazla şey öğrettin. Kendime sürekli 'Romeria olsa ne yapardı' diye soruyorum ve doğru cevap her zaman gel."

Sözleri tatlı ve beklenmedik, ama ben onlarda çok fazla neşe bulamıyorum. "Tüm kararlarımın doğru olduğundan emin değilim." Kaşlarım endişeyle çatılıyor. "Cirilea'dan ayrıldığımızda, bekçiler ve ölümlüler kaleye saldırıyordu. Ne olduğunu bilmiyorum." Wendeline ve Annika'yı bulmak için yakınlıklarımın yenilendiğini hissettiğim anda nymphaeum kapısından geri dönmek istedim ama Jarek beni bundan vazgeçirdi. Tek ihtiyacımız olan

Bir muhafızın taşın içinde kaybolduğumuzu görmesi ve etrafında geri dönmemiz için bekleyen bir asker halkası olmasıydı. Tabii hepsi ölmediyse.

"Güneye yürüyeceğiz ve bununla başa çıkacağız." Zander elimi sıktı.

"Ama bu gece odak noktamız burası."

"Her seferinde bir gün."

"Aynen öyle."

Caindra'nın kükremesi Ybarisan duvarındaki tüneğinden ayrılırken yankılanıyor ve atları telaşlandırıyor. Dizginlerimi sıkıca tutarken kalbim hızla çarpıyor, benimkinin ya koşarak kaçacağından ya da beni köprüden aşağı atacağından korkuyorum.

Önümüze konmak için aşağı süzülüyor, yolumuzu kapatıyor ve Jarek'le aramıza giriyor.

Zander merakla kaşlarını çatıyor. "Bu şimdi neyle ilgili?"

"Sanırım bir şey istiyor." Az önce Ulysede'nin kapısının önünde kanatlarını iki yanına sıkıştırmış öylece oturuyordu. Attan inip beklediği yere doğru ilerliyorum, cüssesi karşısında sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Öncesi için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım."

Daha önce yaptığı gibi başını göz hizama indiriyor ve ben de elimi burnunun üzerinde gezdiriyorum. "En azından beni anlıyorsun."

Yüzümde sıcak bir hava esiyor.

Ve sonra onun avuçlarındayım ve bir kez daha gökyüzünde uçuyoruz.

BÖLÜM YETMİŞ BİRİ

ZANDER

"R omeria!" Canavar onu hiçbir uyarıda bulunmadan güneye taşırken kükrüyorum. Jarek atına atlar, yüzü öfkeden sertleşmiştir. "Geçen sefer de böyle yapmıştı. Bizi yakaladı ve *uçup gitti!*"

"Hudem'in yükselişinden önce onu geri getirecek." Karanlık formun uzakta küçülmesini izlerken Abarrane beni temin etmeye çalışıyor. "Getirmeli."

İç çektim. "Umarım haklısındır. O zamana kadar hazırlanmalıyız."

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

ROMERYA

I Candra yaklaşan ordunun üzerinde süzülürken Bellcross'un mor sancağı seçilebiliyor. Rengard Zander'in çağrısına cevap verdi. Yarıktan ne kadar uzakta olduklarını ölçmek imkânsız, belki yarım gün? Belki de yarım gün.

Onlar gelene kadar Nulling açılmış olacak.

Yine de Zander'ın müttefikleri onu terk etmedi.

Aşağıdaki askerler dehşet içinde bağırırken bile gülümsüyorum, ejderhanın devasa gövdesi bulutsuz gökyüzünde saklanamıyor. Candra güneye devam ediyor ve çok geçmeden ikinci bir ordu görüyorum, bu seferkinin sancağı yeşil ve altın renginde. Bunlar Atticus'un kuzeye gönderdiği askerler olmalı. Bölük Bellcross'la karşılaştırılabilir büyüklükte ve muhtemelen onlardan birkaç saat sonra varacaklar.

Taze dövüşçüler. Tek isteyebileceğimiz bu.

Uzakta, geniş bir orman alanı araziye kaplıyor. Bu Eldred Ormanı olmalı, Cirilea'dan kaçtıktan sonra Lejyon'la karşılaştığımız yer. O günler sonsuzluk gibi geliyor.

Candra sağa yanaşıyor ve geldiğimiz yoldan geri dönüyor. Bir parçam onu Cirilea'ya devam etmeye teşvik etmek istiyor, böylece oranın ne durumda olduğunu görebileceğim ama şu anda bunun için zamanımız yok. Beni buraya sadece yardımın geldiğini göstermek için getirdi.

"Teşekkür ederim!" Beni duyabildiğinden şüphelensem de bağırıyorum. Onun kollarına yerleşiyorum ve manzarayı hayranlıkla seyrediyorum - inişli çıkışlı tepeler, karla kaplı dağlar iki dolunay. Yaklaşmakta olan kaosa rağmen kimse Islor'un nefes kesici olmadığını iddia edemez.

Aniden Candra açık bir alana inmek için dalışa geçti ve beni nazikçe yere bıraktı.

Çimlere basmaya çalışıyorum. "Neden buradayız?" Etrafta hiç kimse ve hiçbir şey yok. Tek bir ev bile yok.

Başını geriye eğiyor ve kendimi onun korkunç kükremelerinden birine hazırlıyorum ama kükreme gelmiyor. Onun yerine kanatlarını vücudunun etrafında neredeyse bir kalkan gibi kıvrıyor.

Lucretia'nın yılan formundan şimdi kullandığı insan dişi bedenine dönüşürken yaptığı gibi, devasa formu küçülüp kendi içine dönüp katlanırken ağzım bir karış açık izliyorum.

Birkaç dakika içinde Candra gitti ve tanıdık bir yüz karşımda durdu. Aman Tanrım. "Bexley?"

"Sana en büyük müttefikin olabileceğimi söylemiştim, değil mi?" Bana doğru yürüyor, elbisesi güneş ışığındaki pulları gibi çivit ve pembe altın tonlarında parlıyor, yakası her zamanki gibi dalgalanıyor. "Bugün sana ikinci bir taht verdim."

Ama... "Bexley?"

"Hadi ama, bu *kadar* şaşırmış olamazsın, değil mi?" Menekşe rengi gözleri muziplikle parlıyor.

"Senin bir *ejderha* olduğunu mu? Evet, tam olarak *o kadar* şaşırdım."

"İtiraf etmeliyim ki, ben de senin ne olduğunu keşfettiğimde şaşırdım. Bu formu seviyorum ama içindeyken büyücü yeteneklerini hissedemiyorum."

Lucretia'nın sözleri zihnimde canlanıyor. "Herkesin seni gördüğü ama kimsenin bilmediği bir yerde saklanıyordun." Kan ve et satan köhne bir genelevin sahibi olarak. Ve Isloralı bir ölümsüz olarak. "Ama ölümlülerle besleniyordun."

"Bu benim seçtiğim biçim." Uzun kesici dişlerini göstermeye yetecek kadar uzun bir gülümsemeyle gülümsüyor, sonra dişlerini tekrar içeri sokuyor. "Bunu özleyeceğimi söylemeliyim."

"Onun gibi kalamaz mısın?"

Başını sallıyor, ifadesi ciddileşiyor. "Perilerin dönüşüyle birlikte yeniden olduğum şey oluyorum. Her seferinde değişmek daha zor oluyor. Şu anda bile kemiklerim çok ağrıyor ve asıl bedenime dönene kadar da ağrıyacak. Ama artık bunu yapamadan önce sizinle konuşmak için bu fırsatı değerlendirmeliyim, olacaklar hakkında."

"Nulling'den çıkmak üzere olan şeyi mi kastediyorsunuz?"

"Sürün, uç..." Yaklaşırken yüzünü buruşturuyor. "Aminadav'ın öfkesi yeryüzünü yarmadan çok önce, periler buradayken ve iki dünya arasındaki kapı açıkken, yaratıklar geçer ve sanki havadan fırlamış gibi rastgele yerlerde belirirlerdi. Biri burada, biri orada. Sinir bozucuydu ama idare edilebilirdi. Hepsi ışıktan kaçan hamamböcekleri gibi sel halinde yarıktan çıkmadı. Bu sadece Farren'in

karışmak. Sanki dünyalar arasındaki perde orada daha ince, içinden çıkmak daha kolay gibi görünüyor."

Kafama dank etti. "Kral Ailill buradayken sen hayattaydın."

"Bu aptalların aynı hataları tekrar tekrar yapmalarını izlerken hep hayattaydım." Küçümsüyor. "Bu gece Hudem'in dolunayında yarıktay olacağım ve şimdilik en kötülerinden uzak duracağım."

Ama sonsuza kadar değil. "Nasıl?"

"Ben olarak." Sesinde kibirli bir hava var. "Sen, kral ve tüm büyücülerin gerisini halletmelisiniz."

Başımı salladım. "Peki ya Malachi?"

"Ne olmuş ona? Malachi bir kaderdir. Öyle ya da böyle gelecek ama sıradan bir şeytan gibi sürünerek çıkmayacak. Farklı bir yol bulacak. yol." Hudem ayına bakıyor. "Geri dönmeliyiz."

"Bekle!" Bu Bexley'le konuşmak için son şansım. Kaşı kalktı.

"Atticus senin ne olduğunu biliyor muydu?"

"Bilmek istediğin şey *bu* mu?" Dudakları kıvrıldı. "Düşmanın kadim bir yaratıkla zina yaptığını biliyor muydu?"

Sanırım cevaplamak için zamanım kısıtlıyken bu soruyu sormanın bir anlamı yok. "Bu geceden sonra hala benim müttefikim olacak mısın?"

"Sen Herkesin Kraliçesisin," diyor basitçe, sanki sorumu yanıtlıyormuş gibi, geriye doğru adım atmadan önce, ejderha formuna geri dönebileceği açık alana doğru. Uzun otlar hâlâ düzleşmiş durumda. "Atticus'a gelince, onun hiçbir fikri yoktu."

"Ona hayvanlarla ilişkiye girdiğini söylemek için sabırsızlanıyorum." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Sana canavar dediğimden değil."

Kaşları çatılıyor ve güzel yüzünde hüznü birikiyor. "Korkarım ki bunu yapma fırsatına asla sahip olamayacaksın."

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

ATTICUS

"**M**" "Kıçımın bir molaya ihtiyacı var," diye yakınıyor Kazimir.
"Sızlanmayı kes. Neredeyse vardık. Kamp şu tepenin
ardında." Düzliklere doğru hızla ilerliyorduk.

Yolculuk beklediğimden daha uzun sürdü, çünkü göğsümdeki zonklama zaman zaman dayanılamayacak kadar fazla oldu. Acının bu kadar uzun sürmesi benim için yeni bir şey. Beslenmek yardımcı olacaktır ama birkaç işaretli ölümlünün beklediği orduma katılana kadar başka seçeneğimiz yok. *Tabii* Gracen'dan başka birinden damar almayı kendime yedirebilirsem. Başka birinden alacağım fikriyle içinde kabaran kıskançlığı hissettim. Sevimliydi. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Ve bu gecedен sonra, buna gerek kalmayabilir.

Hudem'in ayı gökyüzünde alçakta asılı duran gümüş bir para ve parlak ışığını tepelerin üzerine yayıyor. Çok güzel bir manzara ama yine de tek istediğim Gracen'in çıplak bedenini kendi bedenimde hissetmek. Orada olamamak bu doğulu hainlere karşı öfkemi artırıyor. Ama öfke iyidir. Öfke, daha sıkı savaşıacağım anlamına gelir.

Ryker etrafımızdaki tepeleri inceliyor. "Şimdiye kadar bir gözcünün bizim için iki kat geri dönmesi gerekmez miydi? Geleceğimizi biliyorlardı." Genç asker genellikle bölükler arasında gönderdiğim kişidir.

"Rhodes muhtemelen unutmuştur." Daha önce hiç tek başına bir orduyu yönetmemişti. Yine de atımı hızlanması için kışkırtıyorum.

Güneş batı ufkunun arkasına geçip son ışıkları önümüzde uzanan toprağı yıkarken tepeye tırmanıyoruz.

"Kaderde ne var ..." Biz felaketi görürken Kazimir'in nefesi kesiliyor. Alan cesetlerle dolu, bazıları bizden sadece birkaç metre uzakta. Çadırlar kesilmiş,

yanan ocak ateşleri. Zırhlarda birkaç Doğu ve Kierish arması görüyorum ama Cirilean alevinden çok daha fazlası var.

Cirilean ordum yok edildi.

Kettling'in yeşil ve altın rengi sancağı ilerideki çimenli tepeye dikilmiş halde rüzgârda dalgalanıyor. Yanında Ostros'un canlı gümüş ve kırmızısı dalgalanıyor.

Bir fetih işareti.

Bir zafer ilanı.

"Uyuyan bir kampa korkaklar gibi saldırdılar."

Orada burada askerler dolaşüyor, acılarına son verebilecekleri ölmek üzere olan savaşçılar ve yağmalayabilecekleri ganimetler arıyorlar. Bazıları bizi fark etti ve birbirlerine bakıp bağıyorlar.

"Majesteleri, buradan ayrılmalı ve takviye kuvvet toplamalıyız," diye uyarıyor Kazimir.

Ne takviyesi? Hepsi yarıktadır! Ama o haklı, burada kalamayız. "Şimdi Cirilea'ya geri dönüyoruz." Emri verirken sesim boş geliyor.

Hep birlikte atlarımızı döndürelim.

Üç ayrı grup çeşitli yönlerden bize yaklaşıyor ve dağılıyor.

Nerede saklandıklarını söyleyemem. Çalılıklarda ve tepelerin arkasında belki.

Saklanıyorum.

Ya da Islor'un kralının gelmesini beklemek.

Kazimir benimle kasvetli bir bakış paylaşıyor. "Onları geçemeyiz." Neredeyse hepsi Kierish askeri. Sert ölümlüler ama yine de ölümlüler. Bizim yirmi tanemize karşılık en az iki yüz tane var.

"Hayır, yapamayız." Kılıcımı çekiyorum ve herkes beni takip ediyor. Hudem'in ayına son bir kez bakıyorum. Sanırım Romeria'nın doğruyu mu yoksa başka bir yalanı mı söylediğini öğrenme şansım olmayacak.

Ama en azından Gracen'ı kaybetmenin acısına katlanmak zorunda kalmayacağım.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

ROMERYA

T Binlerce asker ızgara düzeninde duruyor, mafsalları kabzaların, sapların ve yayların etrafında bembeyaz, gergin bakışları santim santim, dakika dakika hareket eden yukarıdaki parlak ikinci aya kilitlenmiş durumda. dakika, gücünün doruğuna kadar.

Artık çok yakın ve bu kampta titreşen enerji elektrik gibi. Kimse ne bekleyeceğini bilmiyor. Yatmadan önce anlatılan hikayeler kadar kötü mü olacak?

Kral Ailill'in aptallığı mı? Daha mı kötü?

Ateşler her yirmi adımda bir yanıyor, oklar ve Zander için ve doğal olarak ürkek olan Nulling yaratıklarını püskürtmek için ateş hazır. Ateş Fidanlar kendi kümelenmiş düzenlerinde duruyor, ayın yansıması siyah gözlerinde parıldıyor. Belki de hiç kimse bu kan lanetinin sonunu görmek için onlar kadar sabırsız değildir.

Ben Candra-Bexley ile yükseklerde uçarken Zander bir vagonun üzerinde durdu ve bu geceki Hudem ayının iyi ve kötü ne getireceğini açıkladı. Ama Malachi'nin kıyametini değil. Sadece çok fazla gerçek var insanların tek seferde kaldırabileceği bir şey değil. Bu konuda o ve ben hemfikiriz.

"Neredeyse tam gücüne ulaştı," diyor Zander yanımda.

Endişelerim karmakarışık. Artık herkese kan lanetinin sona erdiğini söylediğimize göre, Lucretia'nın bana yalan söylemiş olmasından korkuyorum. Ama çok yakında hepimiz öyle ya da böyle öğreneceğiz.

Jarek, Islor'un taş duvarının tepesine tünemiş olan Candra'ya kaşlarını çatarak bakıyor. "Yapacağını söylediği şey tam olarak neydi?"

Ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum. Dünyanın en büyük gargoyl'u gibi görünüyor. "En kötülerini uzaklaştır."

"Ama nasıl?"

"Kendisi olarak. Bunun ötesini bilmiyorum."

"Merdivenler hemen şurada." Elisaf alttaki girişi işaret ediyor. "Neden gidip ona sormuyorsun?"

"Çünkü cevap veremez. *Ve* beni başından atacak," *diye* homurdanıyor Jarek.

Yaşlı gece bekçim alaycı bir düşünceyle çenesini kaşıyor. "Neden acaba?"

Gülümsüyorum. "Dünya boka sarmak üzereyken bile birbirinizi kesebildiğinizi gördüğüme sevindim."

"Caindra wyvernlerle başa çıkabiliyorsa, geri kalanıyla biz başa çıkabiliriz." Zander merakla kaşlarını çatarak ona baktı. "Bexley'de bir şeyler olduğunu hep biliyordum."

"İyi denemeydi. *Hiçbir* fikrin yoktu." Hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum ve onun formlar arasında dönüşümünü izledim.

Zander serin parmaklarıyla enseme kavırıyor. "Güzel. Ama itiraf etmeliyim ki, Isloralı bir genelev sahibi olarak bile korkutucuydu."

"*Bu* haliyle Goat's Knoll'a bile sığmazdı." Artık vedalaşmak zorunda kaldığına göre oraya ne olacağını merak ediyorum.

Açıkçası, Zander geri yürüyecek ve burada işimiz bittiğinde Cirilea'yı geri alacak. Ve sonra o ve ben bu pisliği nasıl temizleyeceğimizi bulabiliriz Neilina

Malachi'ye hazırlanırken yaptık. Ama artık Mordain, Ybaris ve Islor'un en azından yarısı arkamızda. *Artı Caindra*, kendime hatırlatıyorum. *Ve* periler.

Uzun zamandır ilk kez umutlu hissediyorum. Bunu yapabiliriz.

Yapmak zorundayız.

Caindra'nın kükremesi gece gökyüzünü dolduruyor.

"İşte bu kadar." Zander gümüş renkli aya bakıyor, neredeyse kör edecek kadar parlak ve o kadar alçak ki Caindra'nın beni uçurup ona dokunabileceğimi düşünüyorum. "Gücünün zirvesinde."

Zander'ın kolunu tutuyorum. "Farklı hissediyor musun? Aynı mı hissediyorsun

Ulysedeki gibi değişecek mi?" Sesim acil. Tüm bunların boşuna olmadığını bilmeliyim.

Yüzüne bir gülümseme yayılana kadar nefesimi birkaç uzun vuruş boyunca tutuyorum.

Artık birer fidan olmayan, yüz hatları yıllar önce bir zamanlar oldukları elf yüzüne benzeyen fidanlardan yüksek sesle haykırışlar ve tezahüratlar yükseliyor. Ulysedeki hiç adım atmamış pek çok kişi için bu, yoldaşlarının gerçek yüzlerini ilk kez gördükleri ve kendi yüzlerini hissetmelerinin üzerinden sonsuz zaman geçtiği anlamına geliyor. Onların

Elleri yüz hatlarını karıştırıyor. Yanaklarından süzülen birkaç damla gözyaşı gördüğüme eminim.

Radomir bakışlarımı yakalıyor ve kılıcını göğsüne bastırarak bana derin bir selam veriyor.

Ben de başımı eğiyorum.

Zander dudaklarını alnıma bastırıyor ve fısıldıyor: "Onlara güneşi geri verdin. Bu gurur duyulacak bir şey."

Göğsüm coşkuyla kabarıyor. Etrafımızdaki elfler değişimi keşfediyor, birçoğu dillerini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. Orada burada bir asker yerde baygın yatıyor. Şoktan mı bayıldılar?

Ölümlüler bile birbirlerini kucaklıyorlar çünkü onlar için fiziksel olarak hiçbir şey değişmese de yeni bir özgürlük ortaya çıktı.

Caindra'nın ikinci kükremesi kutlamayı keser, ardından üçüncü bir kükreme gelir. sesler farklı, daha tehditkar. Neredeyse bir uyarı gibi. Kutlama için zaman yok.

"Geliyorlar," diyorum, parmak uçlarımda uğuldadığını hissedene kadar daha fazla yakınlığımdan yararlanıyorum.

Birkaç dakika sonra, karanlık bir gölge yarıktan gökyüzüne doğru fırlar. Önce bir tane, sonra bir tane daha, sonra bir düzine, sonra daha fazla, yarasalar meclisi gibi, sadece *çok* daha büyük.

Zander, "Wyvernler," diye bağılıyor ve etrafımızdaki ateşler yükseliyor. *Çok fazla* wyvern var.

Ama Caindra kükremeye devam ediyor ve onlar da dağılıp uzaklarda kayboluyorlar.

"Nereye gidiyorlar?"

"Sanırım başka bir yerde sorun olmak için. O kendi bölgesini talep ediyor ve onlar da dinliyor." Zander'in sesini huşu kaplıyor.

Görünüşe göre biri hariç. Yeşil bir wyvern Ybarisan tarafına doğru süzülüyor, muhtemelen büyücünün yakınlıklarına çekiliyor. Yerden yukarı doğru bir ateş sağanağı fırlatıyor ve yaratık bundan kaçınmak için savruluyor, geri dönüp tekrar saldırmak için geniş bir daire çiziyor.

Ama Caindra daha hızlı, tüneğinden ayrılıp üzerine çullanıyor. Dev çenesi wyvern'in boynuna kenetlenir ve tek bir ısırıkla boynunu koparır. İki gevşek vücut parçası yarığın içine düşer. Diğerlerine bir uyarı kükremesiyle duvara geri döner.

"Eğer o elimizde olmasaydı, şu anda mahvolmuştuk." Her iki tarafta da cehennem yağdıran wyvernler olacaktı ve Radomir'in

onları etkisiz hale getirirsek, çok fazla can kaybı olur.

Herkesin Kraliçesi olabilirim ama o gece Cirilea'ya gidip Bexley'nin karşısına oturmasaydım, sırlarımı açıklamaydım ve ona güven teklif etmeseydim, bu gece bize bu kadar isteyerek yardım eder miydi?

Sanırım asla bilemeyeceğim. Ona sorabilirim ama artık bir cevap alamayacağım. Duvar da konuşlanmış bekçilerden birinden bir boru sesi duyuldu.

Wyvern'den başka bir şey geliyor olmalı.

Dört ayaklı, maviye çalan pulları ve sivri dişleri olan bir yaratığın, sudan kurtulmaya çalışan ıslak bir köpek gibi vücudunu sallayarak kenara tırmanışını izlerken kalbim boğazımda düğümleniyor. Başını geriye doğru eğip havayı kokluyor. "Bu bir nethertaur!" Heyecanlı görünmek istemem ama daha önce de

Bu tür şeyleri daha önce de yaşadım ve kazandım, hem de yeteneklerimi nasıl kullanacağımı hiç bilmediğim bir zamanda. "Bir Grif kadar korkutucu değil."

Birkaçı daha dışarı tırmanıyor. Okçular yağlanmış oklarını alevlerin içine daldırıp ateş etmeye hazırlanıyor.

Bize en yakın canavar hızını artırarak hücum ederken Abarrane alaycı bir hareketle eliyle işaret ediyor. "Önden buyurun, *Kraliçe*."

Yakınlıklarımı ona fırlatırken adrenalinim yükseliyor.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

SOFİE

M Alachi elini uzatarak Sofie'yi yanına çağırđı. "Vakit geldi."
İlyas'ı kucağına alacağını bilerek taş sunağına yaklaşırken nabzı
boğazında, kulaklarında ve her uzvunda atıyordu.

Yüzyıllar süren hasretten sonra, yakında tekrar kollarında.

"Sonsuza dek senin hizmetkârınım," diye fısıldadı ve parmak uçlarını onun
korkunç yüzünde gezdirmek için uzandı.

"Sonsuzluk için." Kızın narin çenesini kavradı ve onu Nulling'e sürgün
etmeden önce bir kez öpecek kadar uzun süre yerinde tuttu.

BÖLÜM YETMİŞ ALTINCI

SOFİE

DEtrafımda yoğun bir sis dönüyor, o kadar yoğun ki tenimde çiy bırakıyor. Ne tarafa bakarsam bakayım, hiçbir şey seçemiyorum. Yavaşça dönüyorum ama hiçbir şey değişmiyor. Şekil yok, biçim yok, gölge yok.

Bu sisi, Elijah'ın hareketsiz bedenini yatak odamızın zemininde bulduktan sonraki o anlarda hatırlıyorum, duygusal kahverengi gözleri yerini boş gri bir sise bırakmıştı, onu Nulling'de sıkışmış, dehşete düşmüş halde bulmak için yakınlıklarımı kullandığımda.

Yakınlıklarım artık benimle değil ve onların yokluğunu çıplak omuzlarıma örtülmüş buz gibi soğuk bir battaniye gibi hissediyorum. Rahatsız edici. Bunu Nulling mi yapıyor?

Ani bir rüzgâr tenimi okşuyor, sonra bir tane daha, bir tane daha, sanki bir şey yanımdan uçarak geçiyor. Çekingen bir şekilde uzanıp bekliyorum. Parmaklarım serin ve nemli havadan başka bir şeye değmiyor. Uzaklardan bir kükreme sesi geliyor, ama burada kendimi tamamen yalnız hissediyorum.

Aşkım üç yüzyıldır buna mı katlanmak zorunda kaldı? Nasıl delirmedi?

"Elijah?" Seslendim, sonra ikinci kez, daha yüksek sesle, "Elijah?"

Tekrar tekrar sesleniyorum, sanki kazara görünmeyen bir uçurumdan düşecekmişim gibi küçük, temkinli adımlarla ilerliyorum.

Birdenbire eller arkamdan pazılarımı yakaladı ve beni korkuttu. Etrafımda dönüyorum.

İlyas'ım tam da hatırladığım gibi karşımda duruyor.

"Sofie?" Yüzü kuşkuyla dolup taşıyor, elleri yüzümde geziniyor. "Bu gerçekten sen misin?"

"Evet, Elijah. Evet!" Gözyaşları içinde yere yığılıyorum ve kollarımı omuzlarına atıp güçlerine yapışıyorum.

Bana sıkıca sarılıyor, hıçkırarak ağlıyor. "Ne kadar oldu?"

"Çok uzun, aşkım. Çok uzun. Sana ulaşmak için neler yaşadığıma inanamazsın. Ne yapmak zorunda kaldığıma." Yüzyıllar boyunca süründüm, boyun eğdim ve kendimi Malachi'ye mümkün olan her şekilde verdim. Elijah bu kısım için beni affedebilir mi?

Duyguları yatışıyor, saçlarımı okşarken vücudu benimkine karşı gevşiyor. "Şşt... Bunun için daha sonra zamanımız olacak. Şimdi Nulling'den ayrılmalıyız."

Gözyaşlarımı elimin tersiyle nezaketsiz bir çocuk gibi siliyorum, yine de daha fazlası damlıyor. "Nereye? Buradan nasıl çıkacağız?" Malachi hiç açıklama yapmadı.

"Beni takip edin." Elimi tutarak beni sisin içinden geçiriyor.

İleride yavaş hareket eden bir su akıntısı var. Yüzüme sıçratmak için eğildim. "Neredeyiz biz?" Saatlerdir yürüyormuşuz gibi geliyor. Sis yerini bu yere bırakana kadar sonsuz ve sinir bozucu uğultu giderek arttı. Burada, yakınlıklarımın rahatlatıcı vızıltısı geri döndü.

"Soldor adında eski bir maden şehrinde."

"Islor'da mı?" Nulling'in perdesinden mi geçtik?

"Evet, yanlış hatırlamıyorsam yolumuz bu tarafta." Elijah köşede kayboldu. Yürürken sessizdi, tek başına yolumuzu bulmaya odaklanmıştı. Sessizliği memnuniyetle karşıladım, elinin verdiği hissin tadını çıkardım, sonunda tekrar birlikte olduğumuz için hayrete düştüm.

"Evet. Gel aşkım. Onu buldum!" Onun sesine doğru koşuyorum.

İlyas bir mabedin içinde durmuş, taş duvardaki oymaları okşamaktadır.

"Burayı nereden bildiğinizi söylemiştiniz?" Malachi bir keresinde su perisi yazıtını tarif etmişti. Böyle görüldüğünü hayal etmiştim. Ama Elijah üç yüzyıldır Nulling'de kapana kısılmış durumda. Daha önce Islor'a hiç gitmemiş.

"Sonra açıklarım." Elijah göz kırpmıyor. "Bir mağarada yaşamak istemiyorsanız, büyücü güçlerinize ihtiyacımız var. Hepsine ve nazıkçe."

Garip davranıyor. Eterden yeni kurtarılmış bir ruh için fazla sakın ve toparlanmış. Belki de hâlâ şokta olduğum içindir. İçimi çekiyorum. onları gümüş kordona bağlamak için. "Tamam, ama *tüm* sırlarını açıklayacaksın."

Elimi tutup arkasından öperken bakışlarında mizah parlıyor. "Öpeceğim, benim tükürük ateşim."

Nostalji beni yıkıyor. Başka bir tanıdık evcil hayvan ismi.

Yakınlıklarımı taşın içine bırakıyorum ve bir sonraki anda mağara yok oluyor ve biz başka bir mabedin içinde duruyoruz, bu seferki dışarıda. Gökyüzüne bakıyorum ve yüksek ağaçların ve bereketli bahçelerin üzerinde ışık saçan muhteşem ikinci aya hayret ediyorum. Malachi, Romeria'yı buraya göndermem için beni hazırlarken bana bu özel ay hakkında hikâyeler anlatmıştı. Onun anlattığından çok daha muhteşem. "Peki şimdi neredeyiz?" Dökülen kan ve duman kokusu havayı kirletiyor. Elijah elimi tekrar dudaklarına götürüyor. "Eve geldik kraliçem."

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

GRACEN

I Üç çocuğum içeride mışıl mışıl uyurken balkonumdan Hudem ayının gümüş ışıltısını seyrediyorum. Aşağıdaki Ulysedeki şehrini yıkıyor - nehirden parıldıyor, ötesindeki otlakları öpüyor, aşağıdaki sakinlerini bekleyen sayısız boş bina.

Bu ayın her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür, her ne kadar temsil ettiği şey

-Bizi köleleştirmek ve damarlarımıza sahip olmak için daha fazla Islorian ölümsüzü.

Ama şimdi, bu garip şehre geldiğimizden beri duyduğum tüm fısıltılara göre, artık damarlarımıza ihtiyaç kalmayacak. Kesinlikle bu büyülü yerde değil ve sözde Islor'da da değil. Nasıl ya da neden, kimse söylemiyor.

Elimdeki ambleme bakıyorum. Her zamanki gibi aynı.

Sabrina'nın mı? Geldiğimiz anda parlamayı kesti. Çok fazla sorum var ve cevaplayacak kimse yok.

Atticus Ulysedeki'yi biliyor muydu? Kan lanetinin ve zehir riskinin olmadığı bu yeri? Tüm o ölümlüleri infaz ederken bunu biliyor muydu?

Kendimizi birdenbire içinde bulduğumuz bu yeni hayat hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Eden bize şatonun en üst katındaki bu büyük odayı gösterdiğinde, yanlış yönlendirildiğini, bizim için bir hizmetli odası olması gerektiğini söyleyerek karşı çıktım. Gülümsedi ve sonra bizi burada bıraktı ve Cirilea'nın tüm çocuklarını yerleştirdikten sonra bizi kontrol edeceğini söyledi.

O zamandan beri, bu pitoresk kalede özgürce dolaşmamıza izin verildi, bize havlayacak muhafızlar, bizi koşuşturacak lordlar ve leydiler yoktu. Yine de Corrin, Dagny ve benim aklımızdaki pek çok soruya cevap bulamadık. Ekselanslarını bizi buraya taşıdıktan sonra ortadan kaybolduğundan beri görmedim bile.

O taş. Cirilea'da çok sevdiği birini, kurtaramadığı bir büyücüyü kaybettiğine dair fısıltılar duydum. Kaybının yasını özel olarak tuttuğunu hayal ediyorum.

Keşke onunla konuşabilseydim. Keşke ona her şeyi sorabilseydim. Atticus'un bana söylediği şeyler, böylece neyin gerçek, neyin korku ve öfke olduğunu gerçekten anlayabilirim.

Atticus ...

Onu düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Ne zaman söyleyecek Cirilea'ya döndüğünde bizi gitmiş mi bulacak? Öfkelenecek mi? Elbette bana ihanet etmiş gibi hissedecek. Başından beri Romeria'yla birlikte ona karşı komplo kurduğumu düşünecek, oysa gerçek bundan olabildiğince uzak.

Umarım açıklama şansım olur, ancak bunun önemli olacağından şüpheliyim.

Dokunuşunun kaybının yasını tutuyorum, Hudem'in ayı kabarır gibi olduğunda ona kayıtsızca bakıyorum, gümüş ışıltısı gözümü kısmak zorunda kalana kadar yoğunlaşıyor. Daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim ama dağın içindeki gizli bir şehirde de hiç bulunmamıştım.

Sessiz geceyi bir çatırtı sesi böler. Bunu sayısız ses takip ediyor. Gürültü her yerden geliyor; yukarıdan ve aşağıdan. Korkuyla, daha yakından bakmak için balkonun kenarına doğru ilerliyorum.

Taş heykeller... hepsi parçalanıyor, içlerindeki kıvrılmış formlar ortaya çıkıyor.

Açıldıklarında çenem düşüyor, geniş kanatları etraflarında uzanıyor.

Beni felç eden doğaüstü çılgınlardan oluşan bir koro ile varlıklar gökyüzüne fırlıyor.

Telaffuzlar

Romeria-row-mair-ee-a
Romy-row-me
Sofie-so-fee Elijah-
uh-lie-jah Zander-
zan-der
Wendeline-wen-de-line
Annika-an-i-ka Corrin-
kor-in Elisaf-el-i-saf
Boaz-bow-az
Dagny-dag-knee
Bexley-bex-lee
Saoirse-sur-sha
Kaders-kay-ders
Malachi-ma-la-kai Aoife-
ee-fuh Aminadav-Ami-na-
dav Vin'nyla-vin-ny-la
Ratheus-ra-tay-us
Islor-I-lor Ybaris-yi-
bar-is Ybarisan-yi-bar-
is-an Cirilea-sir-il-ee-a
Seacadore-see-ka-dor
Skatrana-ska-tran-a
Kier-key-er Mordain-
mor-day-n Azo'dem-az-
oo-dem

Za'hala-za-ha-la
Caster-kas-ter
daaknar-day-knar
caco claws-kay-ko claws
Zorya-zor-eye-a Jarek-
yar-ek Bodil-bow-dil
Horik-hor-ik Sapling-sap-
ling Danthrin-dan-thrin
Ambrose Villier-Am-brose Vil-lier Eden-
ee-dun
Drakon-dray-kon
Brawley-bra-lee Mika-
mee-kuh
Iago-ee-aa-gow
Brynn-brin
Theon Rengard-thee-on ren-gard Sheyda-
shay-da
Ocher-ow-kr Ianca-I-
an-kuh
Ulysed-You-li-seed
Tyree-ty-ree Oswald-
oz-wald Orme-aw-r-m
Fearghal-fer-gull
Golbikc-goal-bik
Isembert-I-sem-bert
Bregen-bre-gun
Eros-eh-rows
Fiach-fee-ock
Darach-dar-ack
Barra-bar-ah
Taillok-tie-lock
Sylx-silks
Bragvam-brag-vam
Gaellar-gay-lar

Baedriya-bae-dree-ya
Cahill-kay-hill

Teşekkür

Okuyucular sık sık hikayelerimi planlayıp planlamadığımı soruyor ve cevabım hep aynı: Karakterlerin bana nereye gitmeleri gerektiğini göstermelerine izin veriyorum. Bu kitap - ve bu dünya - bunun kanıtı. Bazen kendimi klavyenin başında, onların sözlerini yazıya döken ve yolculuğa eşlik eden bir kişiden başka bir şey gibi hissetmiyorum. Bu kitap çılgın bir kitap oldu, çünkü hayal ettiğim tüm parçalar yerine oturmaya başladı.

Bu canavar romanı bitirip sizlerle paylaşırken teşekkür etmek istediğim birkaç kişi var (ve bu yolculuğa benimle birlikte devam etme isteğiniz için siz okuyucularıma ne kadar teşekkür etsem azdır. Bazılarınız en başından beri buradasınız):

Jenn Sommersby, sen bir düzenleme yeteneğine ve sabırlı bir ruha sahipsin. Chanpreet Singh, yazılarıma her zaman zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Hang Le, yaratıcılığın ve yeteneğinle beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Seninle bir sonraki kapak üzerinde çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Nina Grinstead ve VPR ekibi, bu kadar hevesli, enerjik ve destekleyici insanlarla çalıştığım için kendimi şanslı hissediyorum.

Donaghy Literary Group'tan Stacey Donaghy, bu yıl menajerim olarak sizinle çalışmamın onuncu yılı. Bir sonrakinin neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Ailem, başka bir dünyada yaşarken bile bu dünyadaki dayanağım oldukları için.

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

Bizi Twitter'da takip edin

twitter.com/penguinukbooks Bizi Facebook'ta

beğenin facebook.com/penguinbooks

Sevgiyi Instagram'da paylaşın instagram.com/penguinukbooks

Yazarlarımızı YouTube'da izleyin youtube.com/penguinbooks

Penguen kitaplarını Pinterest'inize sabitleyin

pinterest.com/penguinukbooks Sesli kitap kliplerini

soundcloud.com/penguin-books adresinden dinleyin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir

sonraki kitabınızı penguin.co.uk

adresinden keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Penguin
Random House
UK

İlk olarak İngiltere'de Del Rey tarafından

2023 yılında yayımlanmıştır Telif Hakkı ©

Kathleen Tucker, 2023

Yazarın manevi hakkı savunulmuştur Kapak ve

başlık yazı tipi © Hang Le

Kathleen Tucker tarafından harita

illüstrasyonu ISBN: 978-1-804-94502-5

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından yazılı olarak özellikle izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralananmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.